

Giới thiệu Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây

Tiểu thuyết Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây của tác giả Quý Miêu Từ xuất hiện anh chàng nam chính rất bá đạo anh không mắc bệnh thần kinh. Anh là kẻ ‘Tâm thần trí tuệ cao’, em vui lòng dùng từ chuyên nghiệp hơn một chút được không? Cái gì gọi là ‘Tâm thần trí tuệ cao’, anh sẽ không giải thích với em, mất công em lại nói anh si nhục trí thông minh của em.

Đây là chuyện kể về một thiên tài pháp y gặp được một bậc thầy tâm lý học, cuối cùng trở thành một đôi vợ chồng biến thái ‘bệnh xà tinh’ là bệnh thần kinh, xuất phát từ video “Vạn vạn không ngờ tới”, cho nên cụm ‘bệnh xà tinh’ được dùng như tiếng lóng chỉ người bị bệnh thần kinh.

Cô là thiên tài pháp y nổi danh lừng lẫy cả nước, chuyên viên đội Cảnh sát hình sự. Anh là chuyên gia tâm lý học phạm tội nổi tiếng thế giới, chuyên gia suy lý logic trình thám. Hai thiên tài, cả hai đều là thiên tài rồi sẽ ra sao khi đối mặt?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: HỨA LUẬT

Tháng mười, tiết trời cuối thu ở thành phố Giang vẫn còn nắng gắt.

Sau giữa trưa, thời tiết đột ngột thay đổi, gió nổi mây vần, những đám mây đen che kín bầu trời, chẳng bao lâu sau, tiếng sấm chớp ầm ầm, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống nền đất nóng hổi, khiến người qua đường cũng có thể nghe được âm thanh xèo xèo phát ra khi nước mưa chạm mặt đất.

Hứa Luật mới ở hiện trường trở về Cục, đã nghe thấy báo cáo Đội trưởng Tô tìm cô.

“Biết rồi!”

Cô sửa soạn lại một chút rồi mới đi 'phục lệnh'.

Thủ trưởng của là Tô Từ Khiêm, cái tên nghe thật tao nhã, thoát nhìn có thể thấy là người có diện mạo đoan chính, khiêm tốn, nước da ngăm đen, môi hồng răng trắng. Nhưng tuyệt nhiên đừng để vẻ bề ngoài này của anh ta đánh lừa. Ai ở trong Cục cảnh sát của thành phố Giang nghe nhắc tới cái tên Tô Từ Khiêm thì như tiếng sét bên tai.

Từ lúc tốt nghiệp trường cảnh sát cho đến khi gia nhập đội hình sự đã phá không ít vụ án lớn.

Nhà họ Hứa và nhà họ Tô cũng xem như là thân quen.

Tô Từ Khiêm hơn cô ba tuổi, hai người lớn lên trong đại viện, có thể coi là thanh mai trúc mã, hiện tại hai người lại là đồng nghiệp, cùng công tác trong Cục cảnh sát thành phố Giang. Y theo lời bạn bè của Hứa Luật nói: Hai người này không đến được với nhau, quả thực thật có lỗi với đoạn tình duyên này.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Mời vào.”

Giọng nam trầm ồm từ bên trong truyền ra.

Hứa Luật đẩy cửa vào.

Tô Từ Khiêm hiện tại là Đội trưởng đội cảnh sát hình sự, có phòng làm việc riêng.

“Tìm em có việc gì sao?”

Hứa Luật ngồi xuống cái ghế ở trước mặt, cách bàn làm việc, nhìn chăm chú người đã từng lớn lên bên cô. Ngày xưa gương mặt tuấn tú, trải qua mấy năm trong đội hình sự, anh lại điểm thêm nét cương tráng và lạnh lùng.

Trong Cục cảnh sát có không ít người ngầm gọi Tô Từ Khiêm là ‘Nam Thần’ của Cục cảnh sát, Hứa Luật lần đầu tiên nghe thấy biệt danh này liền hỏi lại ngay: Váy ‘hoa’ của cục đâu?

Hai người quá thân quen, nên Tô Từ Khiêm không vòng vo mà vào thẳng vấn đề: “Hình như đã lâu em chưa được nghỉ ngơi?!”

“Không cần thiết.” Hứa Luật không hề suy nghĩ mà từ chối thẳng.

Tuy rằng tổ pháp y bây giờ không còn khan hiếm người như những năm sáu mươi, bảy mươi của thế kỷ trước, nhưng cũng không nhiều đến mức tùy tiện cất bốt một người cũng không ảnh hưởng đến công việc.

Cũng không hề ít trường học có mở các ngành học liên quan ít nhiều đến bộ môn pháp y, nhưng từ lúc nhập học cho đến khi tốt nghiệp thì biến động khá nhiều, hơn phân nửa chuyển ngành nữa chừng thành kỹ thuật viên hoặc kế toán viên, số người kiên trì cho đến cuối cùng là rất ít.

Mà những người vừa tinh thông pháp y, vừa hiểu biết về điều tra hình sự quả là cực hiếm.

Tô Từ Khiêm nhíu mày: “Em có hiểu biết y học, hẳn là rõ ràng hơn ai hết mấy chữ làm việc kết hợp nghỉ ngơi nên viết như thế nào chứ!”

Hứa Luật nhếch miệng, không cãi lại.

“Vụ án đó, em đã tận lực rồi!”

Tô Từ Khiêm nhìn người con gái trước mắt, hai gò má trắng hồng, gương mặt tinh tế, không trang điểm chút nào. Tuy đã 26 tuổi nhưng nhìn qua không khác những kẻ mới chập chững bước chân vào đời là bao. Nếu nhìn vào gương mặt này nói rằng cô mới chỉ là sinh viên đại học chắc ối kẻ tin răm rắp.

“Dĩ nhiên là chưa đủ!”, Không thể nào cho hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật như vậy được.

Vụ án chính là vụ tai nạn giao thông xảy ra tuần trước.

Qua khám nghiệm và điều tra cho thấy, người gây tai nạn chính là Hàn Tư Minh, nghiêm trọng hơn là tai nạn xảy ra do say rượu lái xe, vậy mà cuối cùng lại chuyển thành vụ tai nạn giao thông bình thường, còn có người đứng ra nhận tội thay cho hắn. Hơn nữa, lại còn được gia đình người bị hại bãi nại, tự hòa giải ngoài tòa.

Tô Từ Khiêm thở dài, cầm lấy phong bì trên bàn: “Hiện tại, nhà họ Hàn viết thư khiếu nại em!”

Hứa Luật nhướng cặp chân mày xinh đẹp.

“Khụ khụ!”, Tô Từ Khiêm hắng giọng, “Trong thư khiếu nại nói em tự ý hỏi cung Hàn Tư Minh, đã vượt quá chức trách của mình, hơn nữa những lời nói của em đã gây tổn thương không nhỏ đến tâm lý của Hàn Tư Minh.”

“Ha ha ha ...”, Hứa Luật giật giật khoe miệng, ôm lấy cánh tay hừ lạnh: “Vậy chắc anh chưa cho họ biết ‘chị’ đây kiêm một lúc hai chức: Vừa là pháp y, vừa là cảnh sát hình sự. Còn nữa, cái tên súc sinh uống rượu lái xe mà cũng có thể bị một đứa con gái như em nói mấy câu làm tổn thương tinh thần sao?”

“Còn nữa ...”, Tô Từ Khiêm nhìn lá thư khiếu nại trong tay, “Ngoại trừ tổn thương về mặt tinh thần họ còn kiện em đã thương thân thể của Hàn Tư Minh.”

“Vậy chắc bọn họ cũng không biết, vừa nhìn thấy đàn bà là cái tên súc sinh ấy quay về bản năng ngựa đực, còn dám mạnh miệng tuyên bố một đêm bảy lần cũng chẳng có nghĩa lý gì hết!”

Tô Từ Khiêm đặt lá thư khiếu nại xuống, rút ra một tập tài liệu khác từ chồng giấy tờ bên cạnh: “Đây là văn kiện cấp trên giao xuống.”

Hứa Luật nhận lấy, quét mắt rồi trở nên trầm mặc.

“Nếu như em không muốn ...”, anh có thể lấy thân phận nhà họ Tô.

“Thôi quên đi!”, Hứa Luật nhướng mày, nhìn nhìn một lúc, sau đó gấp lại văn kiện: “Em đi! Mất công lại khiến anh khó xử.” Hơn nữa gần đây cô cũng cảm thấy cảm xúc tiêu cực của cô ngày càng tăng cao.

Tô Từ Khiêm rời khỏi bàn, vòng qua lại gần bên Hứa Luật, xoa đầu giống như đang vỗ về một đứa trẻ. Cô nhóc bướng bỉnh thế này tại sao lại có thể nuôi được mái tóc dài mềm mượt đến vậy: “Coi như nghỉ ngơi thư giãn đi!”

“Vâng!”

Hai người nói thêm vài câu, sau đó Hứa Luật đứng dậy rời đi, Tô Từ Khiêm nhìn không được tò mò hỏi: “Lúc đó em đã làm gì Hàn Tư Minh vậy?”

Hứa Luật chu miệng: “Em chỉ nói: Cho dù anh không mở miệng cũng không sao cả, chị đây còn có rất nhiều biện pháp ngụy tạo ra chứng cứ. Bây giờ miệng bên trên cạy không ra thì đợi vào phòng tạm giam tôi sẽ nhờ mấy ‘anh’ trong đó cạy ‘miệng bên dưới’.”

Tô Từ Khiêm nghẹn họng ... chuyện này ...

“Vậy cái vụ bị đã thương là sao?”

“... Nín!”

“Hả???”

“Hắn nói muốn đi vệ sinh, chị đây bắt hắn phải nín!”, Hứa Luật hừ hừ một tiếng, “Em còn nói: Nếu như không nhịn được để chị đây thắt cho ‘em’ cái nút bướm.” Nghĩ đến dáng vẻ sợ hãi của tên Hàn Tư Minh lúc đó, trong lòng cô thấy thoải mái hơn hẳn.

“Được rồi!”, Tô Từ Khiêm bái phục.

Hứa Luật không đợi tâm trạng sững sờ của Tô Từ Khiêm hồi phục, cô cầm lấy tập văn kiện rồi đi: “Đi nhé!”

Tô Từ Khiêm bắt đầu đi lác đác, quay trở về chỗ ngồi, được một lúc lâu sau không nhịn được cũng phải bật cười.

Cô nhóc này chẳng biết giữ mồm miệng.

Trong phòng làm việc không một ai nhìn thấy, Đội trưởng Tô Từ Khiêm đang cười lăn lê bò càng.

Ra khỏi văn phòng của Tô Từ Khiêm, Hứa Luật không còn duy trì được dáng vẻ thoải mái như vừa rồi, cả người cô ỉu xiu, khiến đồng nghiệp không thể không chú ý.

“Tiểu Hứa, Nam thần Tô Từ Khiêm tìm cậu có việc tốt gì sao?”

Mối quan hệ giữa Hứa Luật và Tô Từ Khiêm chẳng phải là bí mật gì trong Cục cảnh sát, không ít đồng nghiệp còn hi vọng bọn họ sớm thành một đôi.

Chỉ tiếc, bên nhau nhiều năm như vậy, một tia lửa điện cũng không thấy.

Thật ra, khi còn trẻ, Hứa Luật cũng có chút ảo tưởng với Tô Từ Khiêm. Dù sao Tô Từ Khiêm vừa đẹp trai lại biết chăm sóc cô, thêm vào đó Hứa Luật thuộc tuýp người ‘Mê về bề ngoài điển hình’, nên tình yêu này màm là chuyện không thể tránh khỏi. Cô cũng giống như những nữ sinh khác, làm mấy việc ngọt ngào như đan khăn quàng cổ, hoặc tặng chocolate trong ngày lễ tình nhân.

Tô Từ Khiêm đều nhận hết, chưa bao giờ từ chối nhưng từ trước đến nay vẫn không có bất cứ thêm một biểu hiện gì.

Sau này khi ra ngoài xã hội, mắ tình yêu đó bị những bận rộn bon chen của cuộc sống làm cho héo úa dần, đến bây giờ cô đối với Tô Từ Khiêm không còn mấy may tâm tư nào nữa.

Tuy Tô Từ Khiêm vẫn chăm sóc cô không hề thay đổi, nhưng với Hứa Luật sự chăm sóc quan tâm này chẳng khác nào thứ tình cảm anh em, gần bó khăng khít từ bé đến lớn.

“Chuyện tốt! Chuyện rất tốt!”, Hứa Luật ném tập văn kiện trong tay đưa cho Tiểu Giang, thỏa mãn trí tò mò của bọn họ.

“Hà??? ‘Văn kiện Điều động lên tỉnh tham gia giảng dạy đào tạo chuyên ngành pháp y’ ... Sao họ cho chị làm giảng viên à?”, Tiểu Giang sau khi xem qua văn kiện thốt lên kinh ngạc: “Nhận lương của một chuyên gia, bây giờ còn thêm lương giảng dạy, rồi công tác phí ... A a a ... Quả là chuyện tốt, chuyện tốt thế này chẳng bao giờ rơi trúng đầu em cơ chứ? Nam thần Tô Từ Khiêm thật bất công!”

“Lòng người thâm cao như biển trời!”, chị Hoàng từ phòng nghỉ bước ra vừa nghe mấy câu than vãn của Tiểu Giang, mở miệng châm chọc: “Lần sau Tiểu Hứa có giải phẫu tử thi thì mang tên nhóc này qua để mở mang kiến thức.”

Tiểu Giang ngượng ngùng sờ sờ mũi, mọi người không nhịn được cười ầm ĩ.

“Chuyện gì mà vui vậy?”, Thẩm Mộng từ bên ngoài đẩy cửa bước vào: “Ồ ngoài cũng nghe thấy tiếng mọi người cười đùa!”

“Người đẹp Thẩm, bọn anh đang nói về sự tỷ của em.”

Trong Cục cảnh sát đàn ông chiếm đa số, Hứa Luật và Thẩm Mộng là hai trong số ít ỏi nữ cảnh viên ở đây. Hai người đều theo ngành pháp y. Thẩm Mộng có mái tóc dài, đôi mắt to, giống như người mẫu trong tạp chí bước ra. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, chắc không ai tin nổi cô lại là một bác sĩ pháp y.

Thẩm Mộng là sinh viên ưu tú nhất trong Viện Pháp Y của tỉnh. Pháp y chuyên sâu so với pháp y thông thường đương nhiên còn khó hơn nhiều. Phải học các khóa lý thuyết bao gồm sinh lý, sinh hóa, bệnh lý, ký sinh trùng, ... Trong ba năm học, sinh viên khoa pháp y buộc phải hoàn tất các Chương trình học lý thuyết, sau đó đến các phòng ban pháp y, phòng khám để tìm kiếm cơ hội thực tập và kiến tập. Đến năm thứ tư, sẽ đến thực tập tại Phòng pháp y của Cục cảnh sát.

Thẩm Mộng từ kỳ nghỉ hè năm thứ ba đã đến Cục cảnh sát thành phố Giang để kiến tập. Năm nay là năm thứ tư, cô được thực tập dưới sự hướng dẫn của Hứa Luật.

Hứa Luật cảm thấy cô gái này khá hoạt bát, cũng khéo léo, năng lực rất tốt. Bây giờ cứ khi nào đến hiện trường cô đều cho Thẩm Mộng đi cùng, nếu không phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì chỉ nửa năm nữa Thẩm Mộng tốt nghiệp, chính thức trở thành một thành viên của Cục Cảnh sát thành phố Giang.

Thẩm Mộng chớp mắt: “Sự tỷ sao thế ạ? Có chuyện kinh thiên động địa gì sao?”

“Ừ!”, Tiểu Giang, “Sự tỷ em lần này thành giáo viên mất rồi!”

“Giáo viên??”, Thảm Mộng kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hứa Luật chỉ tập văn kiện trong tay Tiểu Giang: “Cấp trên có lệnh, không thể không tuân!”

“Xem ra rất tốt!”, Thảm Mộng xếp lại tập văn kiện, đặt lên bàn của Hứa Luật: “Đại Học Y của tỉnh là một nơi cực kỳ tốt!”

Hứa Luật: “Tiểu Mộng, mấy ngày tới đây tôi sẽ xử lý mấy vụ án tôi đang theo, còn mấy vụ án khác thì để em phụ trách được không?”, dù gì thì gì cô ta đã theo Hứa Luật hơn một năm, năng lực của cô ta thế nào cô nắm rõ.

Tuy nhiên một bác sĩ pháp y ngoài nắm chắc các kiến thức căn bản thì cần nhất phải có kinh nghiệm thực tế.

“Dạ! Để em kiểm tra xem, nếu có vấn đề gì, lúc này vẫn còn có sư tỷ giúp em!”

“Hứa Luật gật đầu: “Ừ! Tôi sẽ nói với anh Vương, mấy tháng sau này sẽ do anh Vương trực tiếp hướng dẫn em, nếu em có điều gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi anh ta, hoặc cũng có thể gửi thư cho tôi.”

“Vâng!”, Thảm Mộng gật gù, cười híp mắt, tiếp sức cho Hứa Luật: “Sư phụ cố lên! Em cũng sẽ cố gắng. Hai thầy trò ta cùng cố gắng!”

“Ừ! Cố lên!”, Hứa Luật gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: ĐI DẠY

Trường đại học Y của tỉnh tọa lạc tại thành phố Tân.

Vào một buổi chiều của tuần lễ sau đó, Hứa Luật sắp xếp hành lý, ngồi xe lửa đến thành phố Tân.

Rời khỏi nhà ga, trời đã sẩm tối, ánh đèn loe loét, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy người bạn thân Cố Sênh.

Cố Sênh là con gái phương Bắc, dáng người cao gầy hơn so với các cô gái phương Nam. Cô mặc chiếc đầm màu đỏ, khoác chiếc áo khoác lông màu đen, đôi giày cao gót màu bạc. Cả người tựa vào cửa xe hơi, đôi chân thon dài gợi cảm khiến bao người qua đường phải đưa mắt trộm nhìn.

“Này, người đẹp, có hẹn sao?”

Cố Sênh liếc một cái sắc lẹm: “Hẹn cái đầu anh!”, thanh âm không che giấu tâm trạng đang mất kiên nhẫn, muốn tổng cái tên đàn ông ‘thứ n’ này tránh xa khỏi tầm mắt cô. Câu trả lời khó nghe như vậy thì có cho tiền anh ta cũng không dám lại gần.

Vừa quay đầu nhìn lại đã trông thấy dáng vẻ tươi cười của Hứa Luật, cô ta nuốt toàn bộ lời nói khó nghe vào miệng.

“Sênh! Tớ đến rồi!”

Hứa Luật đặt hành lý xuống nền đất, tiến lên ôm lấy Cố Sênh.

Cố Sênh dờ khóc dờ cười ôm chặt lấy cô bạn thân: “Tiểu quý! Chào mừng đến với thành phố Tân. Nào mau lên xe, chị đây đưa ‘em’ đi mở mang tầm mắt.” Cố Sênh nhắc hành lý nhét vào khoang sau.

Tướng mạo Cố Sênh thật mê người, là loại phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, nếu nói khó nghe, cô ta phảng phất dáng dấp của hồ ly tinh, nhưng ở chung lâu ngày mới biết người phụ nữ này mang đậm tính cách đặc trưng của phụ nữ phương Bắc, cởi mở, vui vẻ, ấn dấu nét hiền lành và thiện lương.

Tân Thành là thành phố biển, tính theo âm lịch, tháng này là mùa cua. Cố Sênh đưa Hứa Luật đến một nhà hàng khá có tiếng trong thành phố Tân.

“Muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, hôm nay chị đây mời!”, Cố Sênh gọi trước mấy món cua đặc sản của nhà hàng như: Cà ri cua, Bánh gạch cua, Cua rang muối, rồi sau đó mới đưa thực đơn cho Hứa Luật. Hứa Luật khách sáo chỉ gọi thêm vài ba món.

Nhà hàng phục vụ khá nhanh, trong phút chốc bữa tiệc cua thịnh soạn đầy đủ sắc hương mỹ vị khiến Hứa Luật chảy nước miếng.

Hứa Luật thích ăn cua từ nhỏ, ăn bao nhiêu cũng không biết chán: “Tớ chọn thời gian này đến Tân Thành quả là chính xác!”

Hai người bạn thân hơn nửa năm không gặp, ngồi tán gẫu với nhau tình hình gần đây. Chuyện công việc của Hứa Luật Cố Sênh đã nghe nói sơ sơ nhưng hôm nay mới biết được tường tận đầu đuôi câu chuyện.

“Cậu chưa kể cho tớ khúc phía sau”, Cố Sênh vừa mức gạch cua vừa nói: “Chỉ tớ thậm chí có thể miễn phí cho ‘case’ này, dù gì cũng phải đem tên họ Hàn đó tống vào tù, mấy năm thì không được chứ sáu bảy tháng là chuyện nhỏ.”

Cố Sênh là luật sư, chuyên thụ lý mấy vụ kiện án hình sự, rất có tiếng tăm trong giới luật sư trong nước.

Hứa Luật găm còng cua: “Thôi bỏ đi!”. Cha mẹ của nạn nhân chỉ là tầng lớp thấp cổ bé họng, cũng chỉ muốn giải quyết cho êm chuyện. Lấy thế lực của nhà họ Hàn ở thành phố Giang, cho dù có thắng kiện ở trên tòa, chắc gì đã có thể tống được tên Hàn Tư Minh đó ngồi tù, chẳng có gì làm khó được tên tiểu tử đó.

Cô chợt nhớ lại lời nói của chị nạn nhân: “Thắng kiện thì sao? Em trai tôi cũng đâu thể sống lại. Thân phận nhà họ Hàn chúng tôi làm sao có thể đấu nổi. Nửa tháng qua ngày nào họ cũng đến trước cửa, mặt ngoài thì giả bộ van xin tha thứ nhưng phía trong đó thật sự chính là những lời đe dọa. Ba mẹ tôi vì cái chết của đứa em đã sống dở chết dở. Người chết không thể sống lại, chúng tôi cũng đã nhận được tiền bồi thường. Đến đây là kết thúc được rồi.

Pháp y Hứa là người tốt chúng tôi rất cảm ơn ... Thật sự cảm ơn cô!”

Hứa Luật lại nghĩ đến dáng vẻ đau khổ cha mẹ của nạn nhân hôm nhận thi thể của người con trai về, gương mặt hẳn rõ sự bất lực và cô đơn.

Cố Sênh vội vàng chuyển đề tài: “Được rồi! Được rồi! Nói qua chuyện khác đi. Thái hậu tớ gần đây điên cuồng áp dụng chính sách đi coi mắt với tớ đây nè!”

Hứa Luật không giấu được dáng vẻ vui sướng khi cô bạn thân ‘gặp đại họa’: “Chỉ có thái hậu mới có thể chế ngự được tính tình nữ vương của cậu.”

Cố Sênh và Hứa Luật hai người bằng tuổi nhau, năm nay đều đã 26 tuổi.

“Không công bằng!”, Cố Sênh nghiêng răng nghiêng lợi găm cua: “Tại sao cậu lại không bị ép kết hôn? Để tớ gọi cho mẹ Hứa, nói với mẹ vài câu để mẹ thúc cậu!”

“Ha ha ha! Xin mời, xin mời!”, Hứa Luật hả hê cười cợt, không may may lo lắng đến lời đe dọa của Cố Sênh.

“Pà mịa nó!”, Nhìn bộ dáng ‘tiểu nhân đắc chí’ của Hứa Luật, Cố Sênh thâm ước ao và ghen tị: “Đừng tưởng có Tô Tử Khiêm làm lá chắn là cậu có thể lên mặt với tớ!”

“Được lên mặt như vậy còn tốt hơn là không được!”, Hứa Luật cầm hai còng cua trong tay lúc lắc qua lại trước mặt Cố Sênh trên người.

“Này, nói đi cuối cùng cậu và Tô Tử Khiêm rốt cục là thế nào vậy?”

“Còn có thể thế nào, cứ như vậy thôi”, Hứa Luật mút máp mấy đầu ngón tay dính gạch cua, vẻ mặt thỏa mãn: “Đàn ông thì có gì ngon, có thể ăn ngon hơn của không?”

Cố Sênh vừa găm còng cua vừa gạt đầu tán thành: “Chị đây tướng mạo xuất chúng, tính cách tuyệt vời, còn có một công việc tốt lương cao, có xe có nhà, ngày ngày thư thái tự tại, tại sao lại phải đi tìm kiếm cái gông mà đeo vào cổ chứ!”

“Không sai”, Hứa Luật vừa khều thịt cua vừa nói: “Tháng trước tớ có theo một vụ, ông chồng giết chết vợ mình rồi ngụy tạo thành vụ tai nạn giao thông nhằm gạt lấy số tiền bảo hiểm kếch xù. Cuối cùng cũng tra ra, một năm trước ông ta đã mua bảo hiểm cho vợ mình, ra về là người chồng tốt muốn bảo đảm an toàn cho người vợ mình. Ai ngờ đó chính là quả bom hẹn giờ, cậu xem như vậy có thể an tâm mà kê cao gối ngủ sao?”

“Chính xác!”, cứ nói xấu đàn ông là Cố Sênh hưng phấn hẳn, cô góp thêm một viên gạch, “Trước khi chuyển qua phụ trách mảng án hình sự, tớ cũng từng giải quyết mấy vụ ly hôn. Thật sự, mỗi ngày đối diện với mấy vụ án không phải đàn ông có vợ bé, thì đàn bà ngoại tình. Năm đó thì thế sống thế chết bên nhau trọn đời, bây giờ thì lòi nhau ra tòa cầu xé; nếu không phải vậy thì một bên khăng khăng ly hôn, bên kia thì dù có chết cũng không chịu ...”. Nói đến mấy vụ án ly hôn đã từng trải qua, Cố Sênh vẫn còn cảm thấy tức tối: “Bởi vậy thái hậu tớ sợ quá, mới bắt phải đổi công việc khác. Bà nói nếu tớ mà cứ tiếp xúc mấy loại án thế này thì cả đời cũng chẳng mong kết hôn được, bởi quá hiểu rõ ‘hồng trần’ phũ phàng.”

“Đáng tiếc lại chậm một bước”, Hứa Luật ăn uống no say, ngồi tựa vào thành ghế, xoa xoa bụng: “Mẹ Cố không biết từ lâu cô con gái yêu của mình đã sớm hiểu rõ ‘hồng trần’, đã sớm tuyệt vọng với đàn ông khắp thế gian này rồi. Ôi! A di đà phật! A di đà phật!”

“Phi! Ai nói cậu vậy!”, Cố Sênh lau miệng, “Chị đây vẫn còn thích đàn ông, phong thái của một người đàn ông hoàng gia Anh, thông minh tiêu sái.”

Hứa Luật tiếp lời: “Âu phục trắng tấp, vóc dáng khêu gợi!”

“Còn có tính cách kiêu ngạo ...”

“Tóc xoăn đáng yêu ...”

“Dùng nicotine để phát tán bớt năng lực siêu quần ...”

“Điên cuồng xử lý vụ án đến quên ăn quên ngủ ...”

...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh la lớn: “Sherlock Holmes!”

“Thân sĩ áo xanh, tay cầm thanh kiếm, mắt sáng như sao trên trời, tướng mạo oai phong凛冽, dáng vẻ bất phàm, thần sắc đàng đàng sát khí. Thân phận thấp hèn nhưng tâm cao như trời, ngay cả lời xin lỗi cũng凛冽 không một chút hèn kém của một thân phận tôi tớ.”*

“Nhất cổ tích triều ngộ chung sinh, bất cổ tích triều ngộ chung sinh”, Cổ Sênh cảm xúc dào dạt, lại bồi tiếp: “Là át chủ bài của đội bóng rổ quận Kanagawa, trời sinh lạnh lùng, vô cảm, cao ngạo, trầm mặc ít nói, đơn giản thuần khiết, ngoài lạnh trong nóng, vĩnh viễn không khuất phục.”

*Nhân vật Cổ Tích Triều trong truyện kiếm hiệp Nghịch Thủy Hàn Kiếm. Đọc thêm về nhân vật tại đây

“Kaede Rukawa”, Hứa Luật vỗ tay cái bốp, nhấp một ngụm nước trái cây.

Hai người ‘anh một câu, tôi một câu’, từ tình cảm đến võ hiệp, rồi qua các mỹ nam trong truyện anime, kiến thức sâu rộng khiến người khác phải thán phục. Ở một góc độ nào đó sở thích giống nhau cũng là một trong những lý do khiến bọn họ mãi là đôi bạn thân.

“Aizza ...”, Cổ Sênh cảm thán, “Sherlock Holmes, Cổ Tích Triều, Kaede Rukawa ... tại sao bên cạnh họ đều là đàn ông cơ chứ!”

Hứa Luật cũng tỏ vẻ ưu tư: “Sherlock Holmes thì có Watson.”

“Cổ Tích Triều thì có Thích Thiệu Thương.”

“Kaede Rukawa thì có Hanamichi ...”

“Tớ cảm thấy Kaede Rukawa thích hợp với Akira hơn.” Là người theo ‘Chủ nghĩa bề ngoài điển hình’ thì với cô Sendoh mới là hoàn mỹ nhất.

*Kaede Rukawa, Hanamichi, Akira Sendoh nhân vật trong truyện Slam Dunk – Cú nhảy cuối cùng

“Hanamichi hợp hơn!”

Tiếp sau đó chính là đi sâu vào thảo luận Hanamichi hay Akira thì thích hợp với Kaeda hơn.

Cuối cùng hai người đi đến kết luận: Hai người đều thích đàn ông bị GAY, thế mới nói làm sao họ có thể thích mấy tên đàn ông khác được. Nếu tất cả đàn ông trên thế giới đều đồng tính thì làm sao lại có cảnh con người phải rơi vào tuyệt vọng được cơ chứ!

“Aaaa! Luật Luật mau nhìn đi ... Trai đẹp! Trai đẹp ... Hướng hai gờ, phía cửa tự động kia.”

Hứa Luật ngẩng đầu nhìn theo hướng Cổ Sênh chỉ, ánh mắt sáng lên, hưng phấn: “Aaa, ôi trai đẹp, đẹp quá, đẹp trai quá. Di động, đi động đâu, chụp ngay chụp ngay!”

Chờ Hứa Luật lấy được điện thoại di động người đàn ông đó đã bước ra khỏi cánh cửa kiếng. Hứa Luật nhất quyết không từ bỏ, quay người dán mắt sát vào tấm cửa sổ bằng kính, nhìn chăm chăm xuống dáng người người đàn ông đang đứng ven đường bên dưới: “Thời nay đàn ông mặc âu phục không thiếu nhưng đẹp đến mức đó chỉ là thiểu số.” Ánh mắt Hứa Luật vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

“Chính xác, chỉ muốn lột hết quần áo của hấn, trực tiếp đè xuống”, Cổ Sênh cũng xen vào: “Mịa nó! Quá đúng thời điểm ... con tim nhỏ bé của tớ run rẩy.”

Một chiếc xe màu đen dừng lại, người đàn ông khom người bước lên xe, đóng cửa, rồi đi.

“Ôi! Đi rồi, đi mất rồi”, Hứa Luật thỏa mãn, “Tân Thành quả là một nơi cực tốt!”. Mới vừa tới thôi đã gặp được ‘hàng tốt’ thế này.

“Không biết nhìn chính diện thì thế nào nhỉ?”, Cổ Sênh cũng thỏa mãn, tuy là hai người bọn cô chỉ nhìn thấy bóng lưng mà thôi.

“Vây là quá đủ!”, Hứa Luật tỏ vẻ dày dạn kinh nghiệm, “Chỉ như vậy cũng khiến người ta sống trong mộng tưởng cả đời.” Thời nay chỉ cần ‘bóng lưng’ cũng đủ tàn sát chúng sinh rồi.

“Vây thì, để ăn mừng ‘bóng lưng’ ngày hôm nay chúng ta phải ăn thêm hai con cua lớn!”

“Được! Được! Được! Mau mau ... Phục vụ đâu!”

“Gọi món đi!”

“Phốc ... khụ khụ khụ ...”

Khách bàn bên cạnh sau khi nghe hai cô gái ba hoa chích chòe luận đủ chuyện thế gian một hồi, bây giờ lại tiếp tục gọi đồ ăn khiến họ không nhịn được cười.

Phụ nữ như vậy, người nào dám rước chắc cũng chẳng phải người thường.

Toàn nói chuyện không đâu, chuyện không nên nói cũng nói ... như vậy ai có thể ở chung nổi.

Chẳng trách người ta bảo nhau ‘lão bà’ thời nay toàn hàng cực phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: ĐƯỜNG TỐ

Cuối tuần vui vẻ đã qua, sáng sớm thứ hai, Hứa Luật cầm tập văn kiện đi đến Đại học Y.

Đây là trường Y lớn nhất của tỉnh A, dự kiến sẽ trở thành Đại Học Y Quốc Gia.

Ba của Hứa Luật là cảnh sát, mẹ là bác sĩ. Từ nhỏ Hứa Luật chịu ảnh hưởng của ba mình, vẫn ước mơ trở thành một nữ cảnh sát. Mẹ Hứa cực liệt phản đối, trong nhà có một người làm cảnh sát đã khiến bà lúc nào cũng trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, bây giờ con gái cũng đi làm cảnh sát, bà khỏi mong được yên thân lúc tuổi già.

Mẹ Hứa hi vọng Hứa Luật trở thành một bác sĩ, vừa có cuộc sống bình bình yên yên, lại vừa có thể diện.

Cuối cùng, Hứa Luật chọn học ngành pháp y, thỏa mãn mong ước cho cả hai. Ngoài trừ việc chạy đến hiện trường, phần lớn thời gian đều ở trong Cục cảnh sát, mức độ nguy hiểm thấp hơn cảnh sát gấp gấp nhiều lần.

Đến Đại học Y là khoảng 9 giờ rưỡi sáng, đã vào giờ học, sân trường cũng không còn nhiều người, đăng ký ở cổng bảo vệ xong thì cô tiến đến tòa nhà văn phòng.

Cô cũng đã vài lần ghé qua Đại học Y của tỉnh, là trường đại học đầu tiên mở ra ngành pháp y học chuyên sâu. Hàng năm đều có tổ chức ‘Hội thảo giao lưu pháp y toàn quốc’.

“Thầy rất mừng khi em có thể đến đây!”

Lý Đạt Minh là nhân vật lão làng trong ngành pháp y, sau khi về hưu, ông được mời làm giáo sư tại trường này với mức lương khá cao.

Là một ông lão đã hơn 60 tuổi, tay chống gậy, đầu tóc bạc phơ nhưng còn rất tinh nhanh, đặc biệt là ánh mắt nhìn rất có thần.

“Thầy Lý!”, Hứa Luật vội vàng đứng lên, cung kính chào hỏi.

“Không cần khách sáo, ngồi đi!”, thầy Lý cười ha hả ra hiệu cô cứ tự nhiên, “Nhìn biểu hiện của em mấy năm vừa qua thầy rất hài lòng. Em làm tốt lắm, quả nhiên trò giỏi hơn thầy!”

Hứa Luật cười toe toét: “Em còn phải học tập ở thầy rất nhiều!”

“Được rồi! Lão già này đâu còn theo kịp mấy người trẻ tuổi, chúng ta chỉ có kinh nghiệm, các cô cậu thì luôn có ý tưởng mới mẻ và cấp tiến”, Thầy Lý vung tay, “Đang giải quyết vụ án bây giờ lại bị sắp xếp giảng dạy em thấy sao?”

“Nếu vẫn cảm dao giải phẫu nghiệm thi trong phòng thí nghiệm em vẫn ổn ... Có điều đứng trên bục giảng dạy em cảm giác giống như cô dâu lần đầu ngồi kiệu hoa. Về điểm này em vẫn còn phải thỉnh giáo thầy chút kinh nghiệm.” Hứa Luật nghĩ đến cảnh đứng trên bục giảng trước đám sinh viên cô cảm thấy tê hết cả đầu.

“Cái này đâu khó ...”, thầy Lý cười híp mắt, “Bây giờ mấy người già như bọn thầy dạy học là gỗ mục rồi, trái lại mấy người trẻ tuổi như bọn em lại được bọn học sinh hoan nghênh hơn nhiều. Giống như ai nhĩ ... à ... Giáo sư Do Min Joon đó!”

*Do Min Joon nam chính trong phim bộ Hàn Quốc nổi tiếng ‘Vì Sao Đưa Anh Tới’

“Ha ha ha ... không ngờ thầy cũng xem phim Hàn Quốc nhen!”. Đây là bộ phim truyền hình rất hot, đứng đầu trong loạt phim bộ Hàn Quốc, cô cũng đã xem qua rồi. Chỉ có điều vẻ đẹp của Hàn Quốc không phù hợp cặp mắt thẩm mỹ của cô nên cô không kiên trì theo đuổi.

“Thầy đầu xem, là cháu thầy xem. Đạo trước ngày nào cũng coi mê mẩn”, thầy Lý nói, “Chứ thầy cũng là giáo sư thầy thấy nhân vật ấy chẳng có gì hay ho, chẳng có chút bản lĩnh nào.”

Hứa Luật trầm nghĩ lời của thầy mà để mấy cô fan cuồng phim Hàn nghe chắc tức chết mất.

Thầy Lý nói chuyện với Hứa Luật một chút về các công việc liên quan bao gồm Chương trình học, giờ dạy học ... Hứa Luật phụ trách các môn ‘Vai trò của pháp y trong điều tra hình sự hiện đại’. Bắt đầu giảng dạy từ thứ ba tuần sau, một tuần 3 tiết vào sáng thứ tư, chiều thứ năm và tối thứ sáu. Mỗi tiết 90 phút, giữa giờ có nghỉ giải lao 15 phút.

Lý Đạt Minh đưa Hứa Luật xuống văn phòng, giới thiệu cô với các đồng nghiệp, sau đó đến phòng hành chính làm thủ tục ra vào cổng.

“Ồ trong trường có ký túc xá”, Thầy Lý nói, “Nhưng nếu em thấy ở ký túc xá không tiện thì có thể thuê căn hộ bên ngoài, xung quanh đây cũng có khá nhiều công ty địa ốc, em có thể đến đó tham khảo.”

Hàng năm trường đại học Y đều mời một nhân viên pháp y hiện đang công tác về trường tiến hành giảng dạy giúp sinh viên có thể tìm hiểu được hoạt động thực tế ngành pháp y, đây là một trong những điểm mạnh của trường, đồng thời cũng đã được các bộ ngành liên quan chống đỡ nên cũng phải có văn bản thông báo rõ ràng.

Đối với các pháp y đến nhậm chức, Đại học Y đều có những chính sách vô cùng ưu đãi.

Lần này Hứa Luật đến đây là do đích thân Lý Minh Đạt yêu cầu. Tuy rằng những năm gần đây không thiếu những pháp y xuất sắc nhưng với Lý Minh Đạt, Hứa Luật vẫn là tinh anh trong tinh anh. Ngoài kiến thức pháp y, cô còn nắm bắt những tri thức phong phú của một trinh sát hình sự, do đó trong phương diện nghiệm thi thường có những suy đoán nhanh nhạy vượt xa lối tư duy thông thường, ngay cả lão thầy già cả như ông cũng học tập cô không ít. Nếu cô có thể đến đây giảng dạy đám sinh viên này thì nhất định chúng nó sẽ thu hoạch khối kinh nghiệm quý báu.

Hứa Luật hiện tại đang ở với Cố Sênh, cách trường Đại học Y khá xa, tuy rằng Cố Sênh có nói với cô có khá nhiều phương tiện công cộng gần đây nhưng hệ thống giao thông ở thành phố Tân khá lắt léo. Nếu không phải có xe riêng thì trừ khi cô là chủ doanh nghiệp hoặc quản lý cao cấp, hoặc làm ngành nghề tự do, còn chỉ có nước cuốn gói bị cho thôi việc sớm, bởi tuyệt đối không có ông chủ nào chấp nhận nhân viên của mình 1 tuần đi làm trễ đến bốn năm ngày.

“Không phải ông già này khoe khoang chứ ký túc xá ở đây đều được bài trí như một căn hộ, gồm một phòng khách hai phòng ngủ, nhà bếp, tất cả đều được trang bị đầy đủ, không khác nào một căn hộ thuê bên ngoài chút nào”, ở điểm này thầy Lý cực kỳ tự tin!”

“Được! Vậy em xin ở ký túc xá ạ!”

“Tốt, để thầy kêu người sắp xếp phòng trong ký túc xá cho em, bảo đảm cực kỳ tốt!”

“Em làm phiền thầy rồi!”

“Haiizza, phiền cái gì chứ!”

...

Cùng lúc đó tại phòng hành chính, thầy hiệu trưởng Tạ Xương Vinh chạy tất bật về phòng làm việc của mình.

Một tiếng trước ông nhận được điện thoại của thư ký Bộ Giáo Dục trực tiếp truyền đạt thông báo khẩn: Có một nhân vật quan trọng sẽ đến trường ngay hôm nay.

Làm hại ông ta phải chạy tất bật từ bên ngoài về trường, đến cửa còn đặc biệt nán lại hỏi bảo vệ xem có thấy nhân vật quyền thế nào đến trường chưa, được nghe câu trả lời là chưa ông ta mới yên tâm một chút.

Lấy khăn tay lau mồ hôi túa ra đầy trán: “Nhân vật cút chó gì không biết, thực sự là ...”, vừa mắng chửi, vừa đẩy cửa bước vào phòng, phát hiện trong phòng ông ta có một người đang đứng sờ sờ ở đó.

Người kia vóc dáng cao gầy, mặc âu phục đen, hai tay đút trong túi quần, bóng lưng thẳng tắp ở phía cửa sổ sát sàn, đón lấy toàn bộ ánh sáng chói mắt khiến người ta không thể nhìn rõ hình dạng là ai.

“Anh ... anh là ai? Sao tự tiện vào phòng làm việc của tôi!”, con tức giận của Tạ Xương Vinh vẫn chưa có chỗ phát tiết, bây giờ xuất hiện một tên không có mắt miệng ông lập tức phun lửa.

“Vợ ông có biết ông nuôi bồ nhí không?”

“Hả???”

“Mới vừa thành niên thôi!”

“Cuối cùng là anh đang nói ...”

“Là sinh viên trường này, tôi nghĩ hình như hôm nay là sinh nhật cô ta, nhưng cô ta đã là tình nhân của ông được hơn hai năm rồi!”

“..”

“Mới từ khu đô thị Tây Lâm về đây sao?”, người kia lấy điện thoại di động loay hoay mấy lần: “Cô ta vẫn ở đó chờ ông, ông trở về đi.”

“Này, anh nói hươu nói vượn gì đó!”, Tạ Xương Vinh gào thét cắt ngang lời nói của người kia: “Trợ lý Trương, trợ lý Trương ...”

Trợ lý Trương vội vã chạy đến: “Hiệu trưởng!”

Tạ Xương Vinh vội vàng chỉ tay vào người đàn ông trẻ tuổi: “Chuyện gì đây? Tôi mời anh về để trang trí à, người nào cũng có thể tùy tiện tiện vào phòng làm việc của tôi sao?”

“Chuyện này ...”, Trợ lý Trương trở nên căng thẳng, “Em mới vừa đi rửa tay thôi!”

“Được rồi! Được rồi! Tổng cổ tên này ra ngoài cho tôi.”, Tạ Xương Vinh hiện tại không có thời gian để ý tên vô danh tiểu tốt này: “Chuyện tôi bàn giao cậu sắp xếp xong chưa?”

Trợ lý Trương vội đáp lời: “Sắp xếp xong rồi ạ. Tiệc chiêu đãi tại phòng tiệc sảnh Hà Phong bên Hồ Điệp Hiền, sẽ lưu trú tại phòng Tổng thống của khách sạn Hưu Tư, nhân viên bên phòng hành chính đã sắp xếp xong xuôi ...”

“Bỏ đi!”

Cái gì??? Bỏ đi???

Trợ lý Trương không thốt nên lời.

“Bỏ đi, không cần đãi tiệc, nơi ở sắp xếp ở tại trong trường là được!”

Trợ lý Trương mờ mịt: “Hiệu ... Hiệu trưởng?”

Tạ Xương Vinh cũng không hiểu đầu cua tai nheo, rốt cục chàng thanh niên này là ai, ông nhìn anh ta với tay lấy chiếc áo gió mặc vào, sau đó bước ra khỏi văn phòng.

“À! Đúng rồi ...”, vừa dọn bước ra khỏi cửa, chàng thanh niên lui lại vài bước: “Tôi mong được sắp xếp ở một nơi yên tĩnh một chút, phương thức liên lạc tôi để ở trên bàn. Tạm biệt!”

Rầm!

Âm thanh đóng sầm cửa khiến Tạ Xương Vinh và trợ lý Trương bừng tỉnh.

Tạ Xương Vinh lúc này mới để ý đến tập văn kiện đặt ở trên bàn. Ông ta với tay cầm lấy, mở ra, công văn trực tiếp từ Bộ Giáo Dục, liên quan đến nhân vật tai to mặt lớn kia.

Về mặt Tạ Xương Vinh từ chấn động đến kinh ngạc, vui mừng, rồi âu sầu ... Cuối cùng một mớ tâm trạng rối nùi đan xen trên gương mặt ông ta, không có từ ngữ nào có thể miêu tả khoảnh khắc này.

“Thầy ... Hiệu trưởng!”, Trợ lý Trương thấp thỏm nhìn về mặt vắn vẹo của Tạ Xương Vinh.

Cuối cùng, Tạ Xương Vinh lau mồ hôi, đem số điện thoại được ghi chép trên sổ tay nhìn lại, đưa cho trợ lý Trương. “Đây, theo lời anh ta mà làm ...”

“Á! Vâng!”

“Còn nữa ... nhớ kỹ, an bài cho anh ta chỗ ở tốt nhất!”

“Vâng!”, trợ lý Trương nhìn đáng vẻ lo lắng của ông ta liền hỏi: “Hiệu trưởng ... thầy vẫn khỏe chứ?”

“Được rồi! Cậu ra ngoài đi!”

Tạ Xương Vinh vung tay, đuổi trợ lý Trương ra khỏi phòng, như vừa trải qua một trận chiến nỗ lực, ông ta ngồi xụi lơ trên sofa làm bằng da thuộc.

Tay ông nắm chặt phần văn kiện lạnh lẽo kia, lại nghĩ đến lời nói của chàng thanh niên vừa rồi, ông lạnh hết sống lưng.

“Đường ... Tổ ... quả nhiên danh bất hư truyền!”

Có điều không ngờ anh ta lại trẻ như vậy.

Tuuu tuuuu tuuuu

Chuông điện thoại trong túi ông reo vang, Tạ Xương Vinh rút điện thoại di động, đang chuẩn bị nhận máy lại nhớ đến lời nói của chàng thanh niên kia, ông lập tức từ chối cuộc gọi ... Suy nghĩ một chút, ông tắt máy.

“Hừ! ...”

Cái tên Đường Tổ đó thực sự quá nguy hiểm.

Mẹ kiếp! Làm sao anh ta biết được chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: CHẠM MẶT

Phòng hành chính của Đại học Y hiệu suất làm việc cực nhanh.

Ngày hôm sau Hứa Luật đã nhận được điện thoại, là một cô gái với giọng nói ngọt ngào thông báo cho cô phòng ốc đã chuẩn bị xong xuôi, còn nói thêm đây là phòng tốt nhất của Ký túc xá Đại học Y, bảo đảm cô ở sẽ thấy rất thoải mái.

Tuần sao mới bước vào giờ lên lớp chính thức, cô dự tính mấy ngày nữa mới dọn vào đó. Trong mấy ngày này cô sẽ đi mua sắm một chút. Tuy rằng thầy Lý nói không cần thiết lắm nhưng xuê xoa quá cũng không tốt.

Trước đây làm việc trong Cục cảnh sát phần lớn thời gian là mặc cảnh phục, còn ngày thường cô chọn trang phục đơn giản, thoải mái, bình thường thì được chứ cũng chẳng ra hồn cho lắm.

Đương nhiên có vài bộ lễ phục nhằm ứng phó mấy trường hợp lễ tết, cũng có vài chiếc váy ngắn, nhưng chẳng lẽ đi dạy mặc váy ngắn.

Vì vậy mua thêm mấy bộ quần áo là việc bắt buộc phải làm. Vừa hay mấy ngày nay Cố Sênh cũng không tiếp nhận vụ án nào, cũng rảnh rỗi theo cô đi mua sắm.

Cố Sênh đưa Hứa Luật đến cửa hàng mình hay mua quần áo.

“Cái này thì sao?”

Hứa Luật cầm trên tay bộ âu phục đen, áp lên người nhìn ngắm.

“No!”

Cố Sênh liếc nhìn, gạt bỏ.

Hứa Luật lại đặt bộ quần áo về chỗ cũ, trên phương diện này Cố Sênh là chuyên gia, dù sao cô cũng là luật sư, ấn tượng đầu tiên là vô cùng quan trọng. Đối diện với những loại người khác nhau, Cố Sênh đều lựa chọn những bộ trang phục khá phù hợp.

Hứa Luật hi vọng cô bạn thân sẽ giúp định hướng giúp cô phong cách chuyên nghiệp, có sức thuyết phục hơn một chút.

“Cái này nè!”, chiếc váy màu đen này cô cảm thấy cũng không tệ lắm, chín chu mà đoan trang.

“Noooooo!”, Cố Sênh đưa ngón trỏ quơ qua quơ lại.

Được rồi!

Cất chiếc váy ngắn về chỗ cũ, lại tiếp tục tìm kiếm: “Cái này cũng được phải không?”. Chiếc đầm màu đen, có thêm áo khoác, trông khá ổn.

“Oh! Godness!”, Cố Sênh ôm đầu, “Bé cưng à, cậu đi dạy học hay là tham dự lễ tang vậy?”, cái gì cũng chọn đen thui ... chả hiểu trong cái đầu nhỏ bé ấy chứa cái gì nữa.

“Màu đen sẽ trông chừng chặc, có chỗ nào không tốt, tớ cảm thấy ... rất tốt mà ...”, thanh âm bảo chữa của Hứa Luật càng ngày càng nhỏ vì cái trừng mắt của Cố Sênh, ngoan ngoãn đặt bộ quần áo về chỗ cũ.

“Này ... Quần jean, áo sơ mi ... mặc thử xem!”

Cố Sênh đưa bộ trang phục đã chọn đặt vào tay Hứa Luật.

“Quần ... quần jean???”, Hứa Luật trừng mắt, “Quần jean tớ cũng có.” Trời ... nếu như mặc quần jean, vậy cô đi mua sắm làm gì chứ, cô mang cả tá quần jean đến đây nè.

“Kháng nghị vô hiệu. Thay mau!”

Cho xin đi, mấy cái quần jean rộng thùng thình của cậu ... nhìn dáng người chẳng ra đâu vào với đâu, thật có lỗi với ông trời đã ban cho cậu cặp mông tròn mẩy này.

Nữ Vương Cổ Sênh không thèm nhìn Hứa Luật, trực tiếp đẩy cô vào phòng thử đồ.

Hứa Luật có làn da trắng hồng, không giống Cổ Sênh, Hứa Luật có vóc dáng thanh tao, tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái, lại phảng phất vài nét trẻ con, Hứa Luật luôn dùng những trang phục có màu tối để trông cô có phần chừng chặc hơn. Cổ Sênh hi vọng với cách chọn lựa trang phục với màu sắc nhã nhặn sẽ định hướng Hứa Luật theo phong cách đơn giản nhẹ nhàng.

Áo trắng phối với chiếc quần jean ôm sát phần mông cùng đôi chân nhỏ nhắn sẽ cực kỳ thích hợp.

Cổ Sênh luôn tin tưởng vào cặp mắt thẩm mỹ của mình.

“... là lạ!”

Cửa phòng thử đồ bật mở, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng.

Cổ Sênh bước đến xem, trong nháy mắt không thốt nên lời.

“Quần quai vậy??”, Hứa Luật nhìn người đang đứng trước gương kia, áo trắng che hơn nửa mông, khiến cho chân trông ngắn ngủn, vòng eo cũng chẳng thấy đâu.

Lúc này không cần đến chữ ‘No’ của Cổ Sênh, ngay cả bản thân cô cũng thấy gớm, muốn quay ngay vào phòng thử đồ còi phất ra.

“Đợi .... Đợi một chút!”, Cổ Sênh kéo tay Hứa Luật, “Quay lại đây!”. Nếu không phải sớm biết cô gái này về vấn đề thời trang chỉ ở mức không điểm thì nhất định cô sẽ cho rằng ‘bà cô già’ này đang cố tình trêu tức cô.

“Cậu bình thường không xem những cô gái khác ăn mặc như thế nào sao?” Ông trời ơi ngay cả học sinh tiểu học còn biết áo sơ mi và quần jean phải mặc thế nào, áo sơ mi phải bỏ vào trong quần.

“Xem làm gì! Có thời gian mà xem thì xem đàn ông không sướng hơn sao!”

Nghe Hứa Luật khí thế hùng hồn đáp lời, Cổ Sênh không còn gì để nói.

“Được rồi! Cậu nhìn coi!”, Cổ Sênh chỉnh sửa trang phục giúp cô, sau đó vỗ vào mông cô một cái, cảm giác thật đã.

Hứa Luật nhìn mình trong gương, giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Quần jean ôm sát đôi bàn chân thon dài, áo sơ mi bỏ vào trong quần jean lộ ra vòng eo thon gọn tinh tế.

Chỉ cần thay đổi đơn giản thế này đã biến đổi hoàn toàn phong cách trước đây của Hứa Luật.

“Ôi! Chị mặc trông đẹp quá!”

Cô nhân viên bán hàng bị Cổ Sênh đuổi cổ ngay từ ban đầu không nhịn được thốt lên, ước ao có một khung xương nhỏ nhắn như Hứa Luật, nhanh nhẹn năng động.

Hứa Luật đứng trước gương nhìn một lúc lâu, con người quả nhiên chỉ cần thay đổi cách ăn mặc là trông khác hẳn, chính cô đây còn không nghĩ mình đẹp đến thế này.

Nhưng Cổ Sênh vẫn chưa hài lòng: “Giày không hợp!”. Thân là một người phụ nữ thường xuyên đứng trên tòa thì không thể chịu đựng dù chỉ nửa điểm không hoàn mỹ.

Hứa Luật nhìn đôi giày thể thao trên chân mình: “Được mà ... Tớ cảm thấy ... Sặc! Nhìn kỹ lại hình như không hợp lắm thì phải.”

Không phải cô chưa từng đi giày cao gót, có điều hơn 20 năm trôi qua số lần đi giày cao gót chỉ đếm được trên đầu ngón tay. May là Cổ Sênh thừa hiểu tính cô nên chỉ chọn cho cô đôi giày cao 3cm.

Cuối cùng, dưới sự chỉ đạo của Cổ Sênh, Hứa Luật mua được ba cái quần, hai cái áo, hai cái váy, một chiếc áo khoác và hai đôi giày, tiêu mất toi nửa năm tiền lương của cô.

Thu hoạch không ít, hai cô gái túi lớn túi nhỏ rời đi, nhân viên bán hàng gương mặt tươi cười chào tạm biệt. Vừa bước khỏi cửa đã đụng phải một người không ngờ tới, gương mặt vốn dĩ vui vẻ của Hứa Luật bỗng tối xảm lại trong chớp mắt.

Hàn Tư Minh!

Tên ranh con này tại sao cũng ở thành phố Tân.

Hàn Tư Minh cũng không muốn đến thành phố Tân, nhưng ở thành phố Giang gây ra chuyện lớn như vậy, tuy rằng vụ kiện đã kết thúc nhưng giới truyền thông vẫn chia sẻ về nhà họ Hàn, đặc biệt là bám đuôi hần mãi không buông. Ba của hần phải dựa vào quan hệ mới có thể chuyển hần qua thành phố Tân tiếp tục việc học, và kẻ cầm đầu khiến hần rơi vào tình huống mắc toí này không ai khác chính là nữ cảnh sát đang đứng trước mắt hần đây!

“Aizza! Chúng ta thật có duyên đó thừa sếp!”

Hàn Tư Minh không nghĩ đến Hứa Luật cũng đến thành phố Tân.

Đụng độ Hàn Tư Minh ở đây Hứa Luật cũng rất bất ngờ. Hứa Luật nhìn bản mặt của hần cố kìm nén kích động để không tung một cú đấm vào mặt hần.

“Chúng ta đi thôi Sênh!”

“Quý cô đi vội vã như thế làm gì?”, Hàn Tư Minh chặn đường Hứa Luật, “Có duyên như vậy chỉ bằng chúng ta tìm chỗ nào đó vừa uống trà vừa cùng nhau dùng một bữa thật vui về!”

Mới 14 tuổi Hàn Tư Minh đã trở mã, những năm gần đây hần chơi đùa đàn bà không ít từ nữ minh tinh màn bạc cho đến nữ sinh, người mẫu, thân hình bốc lửa, chỉ cần Hàn thiếu gia thích thì tất cả đều phải chịu khuất phục dưới bàn tay của hần. Đương nhiên cũng không thiếu dạng nhân viên văn phòng, nữ tiếp viên hàng không, bác sĩ. Chỉ có điều nữ cảnh sát, hình như hần chưa từng trải qua, không phải vì vội không tới mà không lọt vào mắt xanh của hần. Đối với hần phụ nữ xấu mới đi làm cảnh sát, thêm vào đó tính tình còn thô lỗ, mạnh mẽ, thật không xứng với danh hiệu người đàn bà yếu đuối.

Nhưng cô cảnh sát Hứa này thì khác hần.

Chơi chán mấy loại phụ nữ xinh đẹp diễm lệ, Hàn Tư Minh muốn thay đổi khẩu vị, nữ cảnh viên, lại còn xinh đẹp như vậy, rất có tính khiêu chiến. Dưới con mắt nhiều năm chinh chiến tình trường của hần, dưới lớp cảnh phục của cô gái cảnh sát nhỏ nhắn kia chính là một vóc dáng cực kỳ mê người.

Hàn Tư Minh: “Cảnh sát Hứa! Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm tôi rất nhiều, chúng ta có thể tìm một nơi nào đó nói chuyện một chút được không?”

“Chó khôn không cản đường.”

“Luật à, cậu nói như vậy không đúng rồi!”

Cố Sênh đứng ở bên cạnh, dáng người vốn đã cao gầy lại đi trên đôi giày cao gót 8cm, cộng thêm mấy năm làm luật sư lăn lộn trên tòa án, đã tôi luyện cho Cố Sênh một khí thế bức người, nơi nào có cô ta thì nơi đó cô ta chính là nữ vương.

Dù đang mở miệng mắng cái tên đầu đất này, nhưng Hứa Luật tự nhận thấy cô vẫn chưa rèn luyện được khí chất như nữ vương Cố Sênh đây. Một người phụ nữ với chiếc lưỡi của một luật sư thì dù đen cũng biến thành trắng, chết rồi cũng bắt cho sống lại.

Vì vậy, nghe nữ vương Cố Sênh nói những lời này, Hứa Luật mừng rỡ rời khỏi sàn diện, ôm cánh tay chuẩn bị xem trò hay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: SU

Chữ Su là tên của “Anh” .... Đường Tô - 唐溯 - Tăng Sù

“Chó là người bạn thân thiết của con người, nói hần ta là chó thật sự là sỉ nhục loài chó mà!”, Cố Sênh quét mắt nhìn Hàn Tư Minh: “Có một số thứ ngày cả chó heo bò gà còn không sánh bằng, sống lãng phí khí trời, chết lãng phí đất chôn, nửa sống nửa chết lại lãng phí đồng tiền bát gạo, vậy mà vẫn còn có mặt mũi sống được trên đời này quả thực có dũng khí. Đừng nghĩ rằng cứ bước đi trên hai chân đều gọi là người.”

Thanh âm mắng chửi của Cố Sênh có vẻ có điệu, trầm bổng du dương, khí phách hùng hồn.

Hàn Tư Minh từ trước đến nay chưa từng gặp qua người nào như vậy, nụ cười hào hoa phong nhã trên gương mặt của hần biến mất không còn tăm hơi: “Cái con đàn bà thối này ...”

“Thưa quý ông, căn cứ vào quy định xử phạt hành chính của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa những lời ông vừa nói đây đã ngang nhiên sỉ nhục tôn nghiêm và nhân phẩm của tôi một cách công khai, xúc phạm danh dự của tôi, lát nữa tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nếu xác định những lời của ông ảnh hưởng đến tinh thần của tôi một cách nghiêm trọng, thì căn cứ vào luật hình sự ông phải chịu trách nhiệm hình sự trước pháp luật. Thưa ông, tôi hi vọng những lời vừa rồi không kích thích tôi đến mức độ đó.”

Hứa Luật đứng bên cạnh nghe mà xem chút nữa là vỗ tay hoan hô. Bởi mới nói đừng bao giờ cãi nhau với luật sư vì căn bản có nói thế nào bạn cũng không thắng nổi.

“Rõ ràng là mày mắng người trước, cái con tiện ...”. Hai chữ ‘tiện nhân’ chuẩn bị phọt ra khỏi miệng, hắn liền nghĩ ngay đến lời của ba hắn đã nói, nếu ở thành phố Tân mà gây thêm chuyện hắn sẽ bị tổng thẳng ra nước ngoài, còn bị cắt toàn bộ phí chi tiêu.

“Thưa ông, vậy nhất định ông đã hiểu lầm”, Cố Sênh nhếch đôi môi được tô son đỏ tươi đáp lời, “Tôi chỉ đang thảo luận với cô bạn của mình về đồ vật không bằng sức sinh mà thôi, đúng không Luật?”

“Chính xác!”

Đây mới gọi là miệng lưỡi luật sư, Nữ vương Cố Sênh mà lên tiếng thì đối phương biết rõ ràng là đang mắng chửi mình nhưng không tài nào cãi lại được.

Hàn Tư Minh đành phải ngậm miệng, hắn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Cố Sênh: “Mày ... mày ...”

“Tôi đây họ Cố, tên chỉ có một chữ Sênh, là một luật sư”, Cố Sênh nhìn hắn nửa ngày vẫn chưa thể nặn ra được một chữ, đành hết cách phải tự giới thiệu, “À! Đúng rồi, tôi đây cũng chính là luật sư riêng của cô Hứa Luật đây. Thưa ông Hàn, căn cứ trước đây ông và thân chủ của tôi đã từng có nảy sinh tranh cãi, nên hiện tại tôi có lý do để nghi ngờ chính ông đây đã theo đuôi thân chủ tôi tới thành phố Tân với mưu đồ hãm hại thân chủ tôi.”

Hàn Tư Minh cảm thấy bây giờ hắn nói gì cũng không được, không cẩn thận còn mang họa vào thân dính dáng đến pháp luật.

“Vì vậy, thưa ông Hàn Tư Minh, tôi chân thành đề nghị ông hãy giữ khoảng cách với cô Hứa Luật đây. Nếu không xin ông đợi giấy triệu tập của tòa án.” Sau khi nói ra mấy câu hoàn mỹ đến từng chi tiết, Cố Sênh nắm tay Hứa Luật ngăn đầu ưỡn ngực nghênh ngang rời đi.

Hàn Tư Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng lưng của hai cô gái, ánh mắt căm thù, hận không thể dùng một dao đâm chết hai người.

“Anh yêu anh đang nhìn gì vậy?” Cô bạn gái vừa từ trong toilet bước ra, vòng tay ôm cổ Hàn Tư Minh, cong môi nũng nịu: “Nhìn lên người đẹp sau lưng em phải không?”

Từ sau khi gặp Hứa Luật, Hàn Tư Minh nhắc thấy phụ nữ mặc cảnh phục hoặc áo trắng đều không nhìn được mà ngoái nhìn thêm lần nữa. Cô gái ngày hôm nay hắn để mắt tới cũng là sinh viên Đại học Y, tên gì hắn quên mất rồi, nhưng chắc chắn không phải tên Hứa Luật.

Hàn Tư Minh nhìn khuôn mặt trang điểm đậm của cô bạn gái trong lòng lại nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn không trang điểm kia, cùng với cô bạn Cố Sênh đi cùng, tuy rằng có trang điểm, nhưng trông rất nhẹ nhàng tự nhiên không giống như cô gái bên cạnh hắn đây tô vẽ nhìn là phát ngáy.

“Cút ngay!” Càng nhìn càng thấy chướng mắt, Hàn Tư Minh dùng hết sức gạt cánh tay cô ta ra khỏi người hắn.

“Anh yêu, anh sao vậy, đau em!”

Dương Phi quen biết Hàn Tư Minh ở một hộp đêm, nhưng trước đó, cô ta cũng từng nghe qua danh tiếng của tên gốc thiếu gia Hàn Tư Minh này, cũng khá hào phóng. Trong một tuần vừa qua chính bản thân cô ta cũng thừa nhận hắn ta hết sức rộng rãi và phóng khoáng.

Có tiền, có thế, lại đẹp trai, có người bạn trai như vậy cô ta cảm thấy vô cùng hạnh diện.

“Cút ngay đi!” Hàn Tư Minh tức giận xô mạnh Dương Phi ra khỏi người mình, quẩy quả rời đi.

Dương Phi nghĩ mãi cũng không ra tại sao cô ta mới chỉ vừa vào toilet rửa tay mà tên Hàn Tư Minh đã biến ra thế này. Không phải đã hứa sẽ mua quần áo cho cô sao?

“Hàn Tư Minh, anh nhớ đấy!”

Dương Phi tức giận gặm gặm hai chân, miệng không ngớt mắng chửi. Dù gì Dương Phi cũng là Hoa khôi của Đại học Y, tại sao lại phải chịu nhục nhã thế này, lần sau không đơn giản như vậy đâu.

Dương Phi buồn bực bước khỏi trung tâm thương mại, lúc này mới nhớ ra là Hàn Tư Minh đưa cô đến đây, bây giờ lại phải bỏ tiền túi ra gọi xe về.

“Chó chết!”

Dương Phi lầu bầu chửi bới, rồi đi vẫy taxi.

*

Cuối tuần, Hứa Luật nhận được điện thoại của Tô Tử Khiêm, anh đến thành phố Tân công tác, tiện đường ghé thăm Hứa Luật xem cuộc sống cô thế nào.

Hứa Luật hẹn gặp anh ở hồ Điệp Hiên, lần trước khi Cố Sênh dắt cô đến đây Hứa Luật đã yêu nơi này rồi.

“Chào mừng đến Hồ Điệp Hiên, chúc quý khách ngon miệng”

Tô Tử Khiêm đẩy cửa bước vào, dáng người trong chiếc quần âu đen và áo sơ mi trắng đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt liếc nhìn.

“Thưa ông, xin hỏi ông đi mấy người?”

“Tôi tìm bạn, cảm ơn.”

Hứa Luật ngồi ở phía góc phòng, ló ra vẫy vẫy tay Tô Từ Khiêm.

“Em gọi mấy món trước rồi”, Hứa Luật đưa thực đơn qua: “Anh xem còn thêm món gì không thì gọi đi, hôm nay em khao!”

Tô Từ Khiêm nâng ấm trà rót vào tách cho hai người: “Em gọi là được rồi, đều như nhau cả thôi.”

“Vâng!” Hứa Luật cúi đầu, tiếp tục lật xem thực đơn: “Mấy món của ở đây siêu ngon, chỉ đáng tiếc anh không ăn được ...”, anh ta bị dị ứng với hải sản.

Cô gọi thêm mấy món Tô Từ Khiêm thích ăn.

Nhìn cô đang chăm chú gọi những món ăn anh ưa thích, Tô Từ Khiêm khẽ nở nụ cười, anh nhấp ngụm trà rồi hỏi: “Em ở đây quen chưa?”

“Quen rồi, quen rồi, em làm cảnh sát phải học cách sống thích nghi như một con gián í, quảng đâu cũng được”, Hứa Luật gọi nhân viên phục vụ order thêm vài món, sau đó còn dặn thêm: “Những món này đừng làm cay quá!”

Tô Từ Khiêm vắt tay lên thành ghế cười cười: “Xem ra ... quả thật rất tốt!”. Lời của anh có hàm ý khác, anh đã nhận ra sự thay đổi trên người cô.

Hứa Luật chống cằm, không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói vừa rồi của anh: “Anh đến thành phố Tân có chuyện gì sao?”

“Đến gặp một người.” Từ trước đến nay Tô Từ Khiêm chưa bao giờ giấu giếm Hứa Luật chuyện gì, “Bọn anh nhận được tin Giáo sư Đường đang ở thành phố Tân này.”

“Giáo sư Đường?”

Trong thời đại này, ‘vị giáo sư’ khiến Tô Từ Khiêm mong muốn được gặp nhất chắc chắn phải dạng người ‘hiếm như lá mùa thu’ ... Đường ...

“Là anh đang nói đến vị chuyên gia tâm lý tội phạm nổi tiếng tại cung điện Buckingham Anh Quốc, là cố vấn được FBI coi như một Sherlock Holmes thời hiện đại, dùng tâm lý học tội phạm và khả năng tư duy logic đã phá thành công các vụ án lớn tại nước Mỹ như ‘Nữ sát thủ’, ‘Vụ án phần vụn thi thể’, ... là Su T. ... giáo sư Đường ... đó ư?”, Hứa Luật nói một hơi dài, thanh âm không kìm nén tâm trạng phấn khởi, không đúng phải nói là hết sức phấn khởi mới chính xác.

Tô Từ Khiêm gật gật đầu.

“Yeah!” Nếu như không phải hoàn cảnh không cho phép, nhất định cô sẽ nhảy cẫng lên: “Giáo sư đến Trung Quốc rồi sao? Người đâu? Gặp được chưa? Là ở đâu? Tại sao lại không nói cho em biết sớm chút. Ôi! Em cũng muốn gặp được đại thần ấy!”

Thật quá đáng, chuyện tốt như vậy mà không kể cho cô nghe sớm.

Tô Từ Khiêm buồn cười nhìn đáng vẻ kích động không hề che dấu của Hứa Luật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: GẶP MẶT

“Chưa!”, Tô Từ Khiêm xua xua tay, nghe thấy câu trả lời này của anh Hứa Luật ngay lập tức như quả bóng xì hơi, ngồi sụp xuống, đợi tâm trạng cô ổn định lại anh mới nói tiếp: “Thiên tài lúc nào cũng khác người. Nếu như không phải anh có người bạn ở Anh thông báo, anh cũng không biết anh ấy đã đến Trung Quốc từ tuần trước.”

“Anh ấy đến Trung Quốc làm gì? Có vụ án lớn nào sao?”

Tô Từ Khiêm: “Anh cũng không biết, anh mới nhận được tin lúc tối, anh ấy đang ở thành phố Tân!”

“Vậy làm sao anh tìm được anh ấy cơ chứ?”

Su T. là một người khá cổ quái, cho đến tận bây giờ chưa hề có tấm hình nào chụp chân dung anh lộ ra ngoài. Vì lẽ đó, đối với đại thần tất cả chỉ nghe tên chứ không ai biết mặt.

Biển người mênh mông như mò kim đáy biển.

Tô Từ Khiêm đeo bao tay vào, bóc vỏ tôm “Anh có số liên lạc của anh ta.”

“A ...!”, trong miệng Hứa Luật vẫn còn đang gặm càng cua, “Giọng nói của anh ấy thế nào??? Có phải vang vọng như thanh âm của Chúa, hay là trầm âm???” Là một fan hâm mộ series phim truyền hình “Tâm Lý Tội Phạm”, “CSI” của Mỹ, trong tiềm thức của Hứa Luật, Giáo sư Đường mang dáng vẻ trí tuệ cao siêu như Jason Gideon hay David Rossi trong “Tâm lý tội phạm”, hoặc là Gillbert Grissom trong CSI.

Tô Từ Khiêm nhẹ nhàng gấp miếng sườn xào chua ngọt, nhai một cách từ tốn rồi mới đáp lời: “Là một giọng nữ, tiếng phổ thông, không có cảm tình chút nào.”

“Hả???”, câu trả lời này quả thực ngoài ý muốn.

“Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!”, Tô Từ Khiêm bắt chước âm thanh máy móc phát ra trong điện thoại.

“Sặc ... quả nhiên ...”, Đại thần đứng là đại thần, “Tô lão đại, Tô đại ca, anh Tô ...”, Hứa Luật chớp chớp mắt, thanh âm nũng nịu vang lên.

Tô Từ Khiêm làm sao không hiểu ý của cô: “Được rồi! Lát nữa dùng xong bữa tối anh đưa em số điện thoại của anh ấy.”

“Anh lúc nào cũng tốt với em nhất!”

Hai người vừa ăn vừa hàn huyên những chuyện xảy ra gần đây, nhắc đến chuyện cô gặp Hàn Tư Minh, Tô Từ Khiêm nhíu mày: “Mặc kệ là chuyện gì, nhưng em nhớ cẩn thận một chút!”

“Anh yên tâm đi!”, Hứa Luật nhếch môi cười toe toét, “Em ở trong trường. Tính của em anh cũng biết mà, trừ khi có việc nếu không em cứ ở lì trong nhà thôi. Hơn nữa còn có Cố Sênh và thầy Lý nữa.” Tất cả đều là người thân quen, không lo lạ nước lạ cái.

“Nói chung ... em phải tự chăm sóc mình thật tốt. Nếu có chuyện gì gọi cho anh ngay, bất cứ lúc nào cũng được!”

“Em biết rồi!”

Hứa Luật cũng không tò mò dò hỏi thái độ của Tô Từ Khiêm rốt cục là thế nào, cô chỉ nghĩ đơn giản sự quan tâm của anh chỉ là tình cảm thanh mai trúc mã mà thôi.

Ngày thứ hai đầu tuần, Hứa Luật mang hành lý đến ký túc xá Đại học Y.

“Bạn học! Cho hỏi địa chỉ này rẽ trái hay rẽ phải?”

Người bị Hứa Luật hỏi đường là một nam sinh cao lớn, làn da trắng nõn, trông hơi căng thẳng, nhìn địa chỉ trong điện thoại di động của cô, anh ta càng luống cuống hơn, lắp bắp trả lời: “Rẽ phải ... rẽ phải ... phải!”

“Là bên phải đúng không? Tôi biết rồi!”

Nhìn dáng vẻ đồ mặt tía tai của cậu nam sinh, Hứa Luật ngẫm nghĩ thời đại này mà con trai vẫn còn thẹn thùng như vậy quả nhiên hiếm thấy. Sau khi cảm ơn cậu sinh viên, cô lại cảm hành lý đi theo hướng tay phải, không chú ý đến vẻ mặt kinh ngạc và lo lắng của cậu nam sinh phía sau lưng mình. Cậu ta vẫn đứng đó lời nói trong miệng mãi không phát ra thành tiếng ...

“Hướng tay phải ...”, đi nhầm đường rồi, là đi thẳng hướng tay trái đến cuối đường.

Hứa Luật đi một vòng hơn mười phút mới nhìn thấy trước mắt mình là một sân lớn tập thể dục! Cô mù mịt, hết cách đành phải lấy điện thoại gọi cho thầy Lý. Thầy Lý nhờ một nhân viên bên phòng hành chính đến dẫn đường cho cô, cuối cùng cũng thuận lợi đến đúng nơi ở.

“Là chỗ này đây. Đây là khóa từ, chỉ cần quẹt thẻ là cửa mở. Tôi vẫn còn có việc nên không vào trong.”

“Được rồi ạ! Làm phiền đến anh quá!”

Tiền anh ta đi rồi cô mới lấy chìa khóa mở cửa phòng.

Thật bất ngờ!

Cô vốn chỉ nghĩ đây cũng giống như mấy phòng bình thường, không ngờ trông nó không khác biệt thự mini là bao. Thầy Lý quả là có quyền có thế, kiếm được cho cô một chỗ tốt như vậy.

Căn biệt thự nằm phía sau dãy nhà thư viện của Đại học Y, xung quanh trồng cây xanh mướt, không khí rất trong lành, đẩy cổng sắt bước vào có một sân nhỏ, trên tường mọc đầy cây dây leo, phía bên trái có một cây mây, phía dưới lát lều một chiếc xích đu đang đung đưa trong gió.

Dọc theo lối vào rải đá cuội, cô bước đến trước cánh cửa, quẹt thẻ, một thanh âm nhỏ vang lên, cô đẩy cửa bước vào.

Trước mắt cô là phòng khách được bày trí theo phong cách Châu Âu, sạch sẽ, ngăn nắp. Chiếc rèm cửa dày buông lơi theo tấm cửa sổ lớn sát sàn, sàn bằng gỗ, cầu thang xoắn ốc màu nâu dẫn lên tầng hai, không gian mang đậm nét cổ kính mà an bình.

Hứa Luật mê mẩn ngay lập tức, lại còn có lò sưởi, đây là điều Hứa Luật thích nhất. Vào mùa đông, ngồi bên lò sưởi, vừa nhâm nhi tách trà vừa thưởng thức bộ phim yêu thích. Vào những ngày trời đẹp, ra ngồi trên chiếc xích đu, ngắm đưa sười nắng.

Ôi ... ôi ... Cuộc đời thật tươi đẹp!

Cô đặt hành lý xuống đất, đi tham quan một vòng. Tầng trệt được bố trí đầy đủ gồm có phòng khách, một thư viện chứa đầy sách, bên trong còn có một chiếc piano màu đen, một gian bếp và nhà vệ sinh nho nhỏ. Ngoài ra còn có thêm hai phòng dành cho khách.

“Alo ...”

Hứa Luật không thể chờ đợi được lâu hơn nữa, cô vội vàng rút điện thoại gọi ngay cho Cố Sênh: “Tớ chuyển đến nơi ở mới rồi. Cậu đoán xem ... Sai! Là biệt thự, siêu rộng, có sân nè, có lò sưởi nè, ... Phì phì phì ... quí quá cái đầu cậu á ... cậu ghen tị thì có! Được rồi! Tớ lên tầng hai xem thế nào, chờ tớ dọn dẹp xong xuôi sẽ gọi lại cho cậu nhé!”

Cúp điện thoại, cô hào hứng mang hành lý lên tầng 2.

Ầm!

Trên lầu đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, bước chân của Hứa Luật chợt dừng bước!

Tiếp theo sau lại thêm tiếng ầm

Bùm! Bùm! Bùm!

Âm thanh như tiếng súng đạn đi đoàng.

Lúc này trời vẫn sáng nhưng do chiếc rèm cửa sổ rất dày, vừa khít chắn tia sáng ló lên cầu thang. Hứa Luật ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, khá âm u.

Cô nhẹ nhàng đặt hành lý xuống đất, bước lên từng bậc cầu thang không một tiếng động.

Tiếng động vẫn vang lên, lúc có lúc không, giống như âm thanh đứa trẻ đang chơi đùa.

Rõ ràng thầy Lý nói căn nhà này chỉ có mình cô ở.

Hứa Luật lại liên tưởng đến lời Cố Sênh vừa nói: Nhà ma!

Con pà nó! Cố Sênh đáng chết, cái miệng quạ của cậu ta!

Hứa Luật không tin vào thần thánh đương nhiên sẽ không lo lắng mấy loại quỷ ma gì đó, cô chỉ nghĩ nhà có trộm. Dù sao khu biệt thự này biệt lập với tòa nhà ký túc xá. Nó nằm phía sau thư viện, vì vậy có trộm đột nhập là hoàn toàn có khả năng.

Từng bước từng bước đi lên lầu, nhác thấy một bóng đen, cô giật nảy mình, theo phản xạ nghiêng người né tránh, tim đập thình thịch. Cô quay đầu nhìn lại, thì ra là con mèo đen đang ngồi trên thanh vịn cầu thang, cặp mắt màu vàng óng nhìn chằm chằm vào cô.

“Hóa ra là mày!”, cô nhẹ nhàng thờ ắt ra một hơi, “Mày chui ở đâu ra vậy?”

Đây chắc là con mèo do người nào đó ở trong trường nuôi, trông rất sạch sẽ, hơn nữa không phải là giống mèo thông thường, mà là giống mèo Anh lông ngắn giống.

Hứa Luật nhìn con mèo ú na ú nân, nỗi sợ hãi vốn đã bay đi đâu mất thì bị một bóng đen ở ngay phía sau lưng bao trùm hết toàn thân cô.

Tìm Hứa Luật như ngừng đập, đầu óc quay cuồng, cô thẫn mẫn mình quá sức chủ quan, việc chưa xong đã lơ là cảnh giác.

“Arthur!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, giống như tiếng nhạc cụ réo rắt từ phía sau truyền đến. Âm tiếng trung pha lẫn âm điệu của người Anh, không hề khó nghe, trái lại nghe rất êm tai và lưu luyến.

Arthur? Trong phòng còn có ai khác sao?

Hứa Luật vẫn đang trầm tư suy nghĩ, con mèo đang trên thanh vịn kêu “Meooooo ...” một tiếng, sau đó nhảy xuống đi về hướng phía sau lưng cô. Cô từ từ xoay người.

Ngay sau lưng cô, tại lối cầu thang lên tầng 2, có một người thanh niên đang đứng đó.

Người này hơn hai mươi tuổi, cao khoảng 1m83, dáng người dong dỏng cao, hơi gầy, da dẻ trắng nõn, đường nét thanh tao. Phía dưới hàng lông mày rậm gọn gàng là đôi mắt màu nâu trong đang nhìn chăm chăm Hứa Luật.

Chỉ là ánh mắt bình thường nhưng với Hứa Luật cô cảm thấy như tâm tư mình bị nhìn thấu.

Anh ấy cúi đầu, phía dưới chỉ quần chiếc khăn tắm, có lẽ mới vừa tắm xong.

Con mèo đen tên Arthur đó, đang nằm gọn trong ngực anh, gương mặt béo ú đang liếm láp bàn chân.

Ai có thể nói cho cô biết hiện tại là chuyện gì đang xảy ra không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG VÀ BỐN CON MÈO

Cuối cùng vẫn là Hứa Luật lên tiếng phá vỡ cục diện.

“Xin chào! Cho hỏi ...”

“Cảnh sát hay bác sĩ?”, anh ôm con mèo đi xuống, lúc đi ngang qua cô, cô ngửi thấy mùi sữa tắm thơm thoang thoang: “À, là pháp y mới đúng chứ!”

Hứa Luật: “Anh là ...”

“Thích mèo không?”

Hứa Luật sững sờ thốt lên: “Thích!”. Giống như con mèo béo ú đang nằm trong lòng của anh kia, thật đáng yêu chết mất: “Xin lỗi! Cho hỏi anh là ...?”

“Vây thì tốt! Trong nhà này nuôi 4 con mèo Arthur, Agatha, Allan, Queen.”

Arthur? Allan? Agatha? Queen?

Nếu những cái tên này đứng riêng rẽ, thì cô sẽ chẳng thể phát hiện ra điều đặc biệt, nhưng đồng thời đọc lên, một con một truyện trinh thám như cô chẳng xa lạ chút nào.

Ông tổ tiểu thuyết trinh thám: Allan Poe.

Cha đẻ của tiểu thuyết trinh thám: Arthur Conan Doyle.

Nữ hoàng tiểu thuyết trinh thám: Agatha Christie.

Bậc thầy suy luận: Ellery Queen

Anh lại đi lấy tên của các nhà văn nổi tiếng trong lĩnh vực truyện trinh thám đi đặt tên cho bốn con mèo của mình.

“Này ... trong nhà đôi khi sẽ xuất hiện một số đồ vật kỳ lạ ... ví dụ như ...”, anh đã đi xuống lầu, quẹo vào trong nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra một vật: “... Bộ phận nào đó!”

Hứa Luật nhìn hai nhãn cầu đang được chứa trong bình thủy tinh trên tay anh, nhất thời không thốt nên lời.

“Là một pháp y, chắc đã quá quen với mấy vật này rồi nhỉ?”

Hứa Luật: “Xin lỗi! Thưa anh, xin hỏi anh là ...”

“Đường Tổ, bạn cùng nhà!”

Anh thả con mèo Arthur trên tay xuống. Không biết từ đâu lại nhảy ra thêm một con mèo lông vàng, cặp mắt to như hạt hạnh nhân, uyển chuyển đi tới quần quanh chân anh.

“Agatha, mèo rừng Na Uy!”, anh nói tên con mèo đang lẩn quẩn dưới chân anh.

Nghe thấy Đường Tổ gọi tên mình, Agatha lại kêu một tiếng: Meoooo. Arthur ngồi trước tủ lạnh không ngừng lấy đầu của mình mở cánh cửa tủ.

Hứa Luật vốn dĩ cho rằng khả năng tư duy của cô rất nhạy bén nhưng bây giờ cô mới phát hiện, người trước mắt cô đây còn khó đoán gấp trăm lần.

“Xin lỗi! Đường ... Anh Đường đúng không? Tôi nghĩ có phải anh nhầm lẫn chuyện gì chăng?”, Hứa Luật cuối cùng cũng có cơ hội nói một câu hoàn chỉnh.

“Hà???” Đường Tổ mở ngăn kéo lấy ra một túi thức ăn cho mèo, khoan thai bước ra ngoài: “Ví dụ như ....?”

Hứa Luật trông thấy anh nắm một vốc thức ăn mèo ném ra ngoài sân. Ôi trời! Là đang cho chim ăn hay mèo ăn vậy nè? Hứa Luật chết đứng như trời trồng.

Arthur hết sức phấn khích chạy tót ra sân bắt đầu ăn, Agatha vẫn ngồi yên trên nền đất, không chịu di chuyển, một con mèo cái tao nhã và kiêu ngạo, nhất quyết không chịu ra ngoài cắn cùi kiếm ăn.

“Agatha, mày nên học cách tự mình kiếm cơm đi!”, Đường Tổ chăm chú quan sát Agatha, sau đó đi lại gần trò chuyện với nó. Agatha liền quay đầu, nhảy lên chiếc xích đu, nằm cuộn thành vòng tròn, vùi mặt vào thân người, không chịu nghe lời của Đường Tổ.

“Anh Đường, ý tôi là ... tôi không biết mình có bạn cùng nhà!”, Hứa Luật cảm thấy trong này nhất định có nhầm lẫn gì đây bởi thầy Lý không bao giờ lừa cô.

Đường Tổ nhìn cô, ánh mặt trời soi chiếu trên gương mặt anh, ánh lên cặp mắt sắc bén màu nâu nhạt, sáng trong vắt như tách nước trà Tàu.

“Thật ra tôi vốn cho rằng người như tôi thế này chẳng có ai muốn ở chung nhà”, Đường Tổ đi được vài bước liền quay đầu lại: “Nếu không phải Lee cứ khẳng khái đòi như vậy!”

Người như anh ta???

Hứa Luật nhìn bóng lưng anh, trên lưng có mấy vết sẹo rất sâu, đó là vết thương lưu lại sau đợt trọng thương.

“Lần này ít ra cậu ấy còn tìm đúng người, biết vận dụng đầu óc.”

Đường Tổ bước lên lầu, thay quần áo. Áo khoác lông màu khói xám, quần tây đen, đôi chân trần bước xuống cầu thang: “À! Đúng rồi! Cô biết nấu nướng không?”

“Biết!”

“Rất tốt! Tôi không thích ăn thức ăn bên ngoài!”, anh ngồi vào chiếc ghế tựa có nệm, “Tôi rất thích ăn món ăn Trung Hoa.”

Trên chiếc ghế nệm bên cạnh, một con mèo rất lớn đang nằm trên đó. Anh đưa tay nắm lấy gáy của nó, tiện thể giới thiệu với Hứa Luật: “Đây là Allan, giống mèo đuôi cộc.”

“Meooooo ...”, Allan kêu lên một tiếng thay lời chào, hướng về chân Hứa Luật đi vài vòng, sau đó nhẹ nhàng chạy vọt ra khỏi phòng.

“Còn có Queen ... không biết trốn đâu mất tiêu rồi”, anh ngồi dựa vào thành ghế, “Nó là giống mèo tai cụp Scotland, thuộc dạng khuê nữ không lộ mặt.”

Các thành viên trong nhà đã giới thiệu đầy đủ, một người và bốn con mèo.

“Có muốn dùng tách cà phê không hay vẫn thích uống trà?”, anh lịch sự hỏi.

“Trà là được rồi!”

“Vậy cho tôi ly cà phê!”, anh cầm quyển sách bên cạnh, mở ra: “Cà phê rang xay tại chỗ, hai viên đường. Hôm qua Lee vừa mang tới hộp hạt cà phê Blue Mountain, tôi để ngăn tủ thứ hai bên trái. Làm phiền cô!”

"..."

Hứa Luật còn muốn nói gì thêm nữa, nhưng thấy anh đã mở sách ra đọc, bầu khí thật an bình nên cô cũng không nỡ lòng nào quấy rầy anh.

Được rồi. Coi như làm một việc tốt trước khi đi vậy.

Hứa Luật quyết định sau khi pha cà phê cho anh sẽ rời đi. Tuy rằng cô rất thích nơi đây, nhưng ... sống cùng người đàn ông xa lạ, chưa nói đến ba mẹ cô, chỉ cần Cố Sinh hay Tô Tử Khiêm biết được thì cho dù có lên núi đao xuống chảo dầu họ cũng phải tha cô về.

Đi vào bếp, tìm hạt cà phê ở ngăn tủ anh đã chỉ, cô xay cà phê, rồi chạy đi đun nước sôi.

Cô mở tủ lạnh, dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận điều bất ngờ ở phía trước nhưng khi cánh cửa tủ lạnh bật mở cô không khỏi giật nảy mình: trong tủ lạnh chất đầy cá.

Trong ngăn mát tủ lạnh, ngoại trừ rau quả, còn có mấy lọ thủy tinh đựng đầy bộ phận như mắt, ngón tay, lỗ tai ...

Nếu không phải dân pháp y, nhìn mấy thứ này chắc chắn cô đã giầy đành đập chết từ lâu rồi. Thêm vào đó, trên lọ thủy tinh ví dụ như lọ đựng nhãn cầu, có dán nhãn phía ngoài ghi rõ các thông tin chi tiết như: mã số, tên bộ phận, giới tính, tuổi tác, nguyên nhân cái chết và thời gian tử vong, cùng với thông tin bệnh viện hiến tặng.

Nói dễ hiểu đây chính là tiêu bản cơ thể người được bệnh viện quyên tặng nhằm phục vụ cho mục đích nghiên cứu khoa học.

Anh ta cũng làm trong ngành pháp y ư?

"Meooooo!"

Con mèo tai cụp Scotland đang nấp bên hông tủ lạnh vội lộ đầu ra, rụt rè nhìn Hứa Luật.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của nó khiến cho tâm trạng Hứa Luật cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cô ngồi xồm xuống, đưa tay về phía nó, "Mày là Queen đúng không?". Dễ thương quá đi mất!

"Meoooooooo", Queen nhìn vào Hứa Luật thật lâu, xác định không có nguy hiểm, nó mới duỗi móng vuốt nho nhỏ nhẹ nhàng cào cào rên lòng bàn tay trắng hồng của Hứa Luật.

Hứa Luật gãi gãi cằm nó, ngay lập tức nó nằm xoài xuống nền đất, lộ chiếc bụng con con, muốn cô gãi cả bụng cho nó.

Ôi chao, đang yêu làm sao!

Hứa Luật gãi chiếc bụng nhỏ, từ trong bụng nó phát ra âm thanh ưm ưm ... điều này cho biết nó đang rất thích thú.

"Tích tích tích!"

Máy xay cà phê phát ra âm báo, Hứa Luật vội đứng dậy, rửa tay, lấy tách cà phê trong tủ, tráng qua nước sôi, múc một lượng bột cà phê bỏ vào, chế nước sôi, rồi thêm hai viên đường.

Lúc ra khỏi nhà bếp, cô vẫn nhìn thấy Queen ngồi trước tủ lạnh ngóng đầu nhìn chăm chăm vào cánh cửa tủ.

"Cà phê đây!", cô đặt tách cà phê trên bàn, tiện thể liếc nhìn quyển sách trên tay anh 'Tuyển tập những vụ án điển hình Trung Quốc'.

"Cảm ơn!" Đường Tổ nâng tách cà phê, nhấp một ngụm "Gặp Queen rồi sao?"

"À ... Ừ, đúng vậy, một con mèo rất dễ thương." Nghĩ đến ánh mắt nho nhỏ đáng thương ấy, Hứa Luật cảm thấy mình nên nhắc nhở chủ nhân của nó một chút, "Nó ... hình như nó đang đói bụng, anh lấy gì cho nó ăn đi!"

Đường Tổ: "Vừa nãy tôi đã cho chúng ăn rồi đấy thôi!"

Cái đó là anh cho chim ăn thì có!

Hứa Luật đành nuốt lời muốn nói vào bụng, dù sao cũng không phải là mèo của cô, tốt nhất cô nên cáo từ rồi nhanh chóng liên lạc với thầy Lý để thầy sắp xếp cho cô chỗ ở mới.

Đường Tổ: "Tôi không thích mèo."

Hứa Luật vừa tỉnh mở miệng chào tạm biệt, liền nghe anh nhấn mạnh thêm một câu.

"Cực kỳ không thích."

~~~~~

Tổng hợp 4 con mèo ^^

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Thông tin các tác giả tiểu thuyết trinh thám được nhắc đến trong truyện.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: NGƯỜI ĐÀN ÔNG THÍCH ĂN CÁ

"Vậy còn nuôi nhiều mèo để làm gì?" Hứa Luật lập tức thốt lên.

"Người ta tặng!"

"Không phải anh mua rất nhiều cá cho chúng ăn sao?", Hứa Luật áp a áp ứng.

Đường Tô cuối cùng cũng chịu liếc mắt nhìn sang phía cô, anh hơi nghiêng đầu, cau mày, đường nét phảng phất sự nhẫn nại.

"Ai nói với cô là những con cá đó là để cho chúng ăn?"

"Chẳng lẽ không phải sao?"

"Không phải!"

"Vậy là của ai?"

Đường Tô liếc cô một cái: "Theo nghiên cứu cho thấy, ăn cá có lợi hơn so với ăn thịt. Trong một nghiên cứu với quy mô lớn tại Pháp đã phát hiện trong cơ thể cá rất giàu axit béo Omega-3, giúp cải thiện tình trạng lão hóa điểm vàng của mắt khi về già. Đại học Havard của Mỹ đã nghiên cứu được nếu ăn cá từ một đến hai lần trong tuần với khoảng 2g axit béo Omega 3 sẽ giúp giảm 36% nguy cơ loạn nhịp tim, một nguyên nhân chủ yếu dẫn đến đột tử, và giảm 17% các nguy cơ khác. Các nhà nghiên cứu cũng khám phá ra được rằng axit béo Omega 3 ảnh hưởng đến khả năng ghi nhớ, giúp cải thiện trí não ... Nói tóm lại, ai thích ăn cá là người thông minh, không ăn cá là kẻ dần dộn."

"..." Hứa Luật bị một bài diễn thuyết các nghiên cứu từ Pháp sang Mỹ khiến cô choáng váng, nhưng cô có thể kết luận lại là: "Mấy con cá kia đều là cho anh?"

"Chúc mừng cô, cuối cùng cũng đoán ra!" Đường Tô nhìn cô một lát, nhân tiện nêu lên ý kiến, "Cô cũng nên ăn cá đi!"

Hứa Luật trừng mắt, nghe là hiểu anh ta muốn mĩa mai cô là kẻ ngu dốt: "Thưa anh, dù là một người bình thường thích ăn cá cũng chẳng bao giờ mua một tủ lạnh chất đầy cá như thế!"

"Những loại cá khác nhau sẽ có cách chế biến khác nhau, loại cá nhiều mỡ thích hợp dùng để nướng ăn, ví dụ như cá chình, cá thu. Còn cá chép, cá mè, cá mè hoa, cá trắm, cá hồ thì nên kho mùi vị mới tuyệt. Lươn, cá chuối, cá trích, cá tuyết nên ninh trên lửa nhỏ. Còn nấu canh thì nên chọn cá đồ dạ (cá đu vàng), cá rô, cá trích ngon không thể tả. Các loại cá cao cấp dùng để hấp có cá mè, cá sạo, cá chấy. Nếu muốn ăn cá sống nên chọn các loại cá biển, cá ngừ, cá trích, cá hồi, ... cắt mỏng ăn sống thì không còn gì bằng."

"..." Thôi rồi một tín đồ của cá!

Queen trốn bên cạnh ghế sofa, len lén đưa mắt nhìn: Meoooooooo.

Hứa Luật đột nhiên thốt lên: "A! Anh không thích mèo bởi vì chúng thích ăn cá."

Đường Tô trả lời một cách quả quyết: "Đúng vậy!"

Ồ? Cứ tưởng anh ta lại lòi một đồng nghiên cứu ra để lý luận nữa cơ chứ.

"Thật vậy sao?" Cô có vẻ nghi ngờ.

Đường Tô giương mắt, lại liếc cô một cái, nhếch môi: "Điều kiện ăn ngủ ở đây là phù hợp với cô nhất. Yên tĩnh, biệt lập, không có ai làm phiền. Hơn nữa bạn cùng nhà của cô là người khá dễ chịu, không kiêng kỵ nghề nghiệp của cô cho dù cô có bê một thi thể về đây để nghiên cứu cũng không thành vấn đề."

Điều kiện thật sự quá hấp dẫn nhưng vấn đề ở chỗ anh ta là ... đàn ông!

"Yên tâm, phụ nữ phải món khoái khẩu của tôi."

Hứa Luật ngạc nhiên, cô đã nói gì đâu mà hắn có thể nhìn ra được hay vậy.

"Cô Hứa, tôi mong bữa cơm trưa nay sẽ có món cá hấp và canh cá. Xin cảm ơn!", vừa dứt lời anh lại cúi đầu vào quyển sách.

Hứa Luật: "Anh Đường, tôi là bạn cùng nhà của anh, không phải là quản gia hay bảo mẫu, ok?" Tại sao anh lại có thể mở miệng ra lệnh cho cô như vậy.

"Queen, giới thiệu với mày, cô Hứa đây rất thích mèo. Nếu mày đói cứ đến tìm cô ấy!", Đường Tô tiếp lời: "Cô Hứa rất sẵn lòng cho mày ăn no nè."

Hứa Luật: "Anh Đường, tôi là bạn cùng nhà của anh, không phải nhân viên chăm sóc thú cưng!"

Ôi! Anh có thể nghe tôi nói được không chứ???

Đường Tổ: "Queen này, xem ra ấy cô ấy không có ý định cho mày ăn, thôi tự ra sân tìm đồ ăn đi."

Queen nhảy khỏi sofa, tiến đến bên chân Hứa Luật, ngẩng đầu, cặp mắt trong vắt đáng thương nhìn Hứa Luật: Meooooo, thanh âm của nó khiến người khác không cách nào có thể cự tuyệt.

Đường Tổ: "Queen, nếu mày không tìm được đồ ăn, vậy chờ đến ngày mai ăn luôn nhé!"

Meooooo ...

Pà nó!

...

Hứa Luật: "Anh Đường, cho hỏi thức ăn mèo ở đâu?"

"Trong nhà bếp, ngăn tủ thứ ba bên phải từ dưới lên."

~~~~~

Trong quán cà phê gần trường Đại học Y, Cố Sênh nghe Hứa Luật kể hết mọi chuyện, cô nhìn chăm chăm Hứa Luật bằng ánh mắt không thể tin nổi.

"Cho nên, chỉ vì bốn con mèo đó mà cậu chịu ở lại sao?"

Hứa Luật múc muỗng kem cà phê bỏ vào miệng: "Chao ôi! Tại cậu không nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Queen thôi, nếu tớ không cho nó ăn, dám chắc tên ấy đó sẽ cho nó nhịn đói qua hôm sau mất. Lại còn đáng vẻ ngờ nghếch của Arthur nữa chứ, thật đáng yêu. Agatha nhìn khá cao ngạo, Allan thanh lịch nho nhã. Con nào cũng có nét đặc biệt riêng, dễ thương vô cùng."

"Who care?" Cố Sênh muốn bừa đôi đầu cô ra xem bên trong có bị đứt dây thần kinh nào hay không, "Hứa Luật ơi, Cô Hứa Luật à, Cảnh sát Hứa, Pháp Y Hứa ... xin cô nói cho kẻ hèn đây trọng điểm vấn đề được không?"

Hứa Luật cực kỳ xem nhẹ cô bạn mình rồi, cười cười chữa thẹn: "Tớ thấy anh ấy cũng không phải là người xấu."

"Ha ha ha!" Cố Sênh cười lớn: "Bộ thời nay người xấu nhất định phải viết lên mặt rõ ràng hai chữ 'người xấu' sao? Bốn chữ 'mặt người dạ thú' cậu không biết viết thế nào hả? Ra về đạo mạo là gì cậu cũng không biết sao?"

Hứa Luật đưa tay đầu hàng, tranh luận với luật sư luôn là quyết định sai lầm: "Yên tâm đi, tớ đã 26 tuổi rồi, biết cách bảo vệ mình mà."

"Ha ha ha!" Cố Sênh không hề bị lay động.

"Tiểu Sênh Sênh, Nữ vương Cố Sênh, Chị Cố Sênh ..."

"Phi! Tớ ra đời sau cậu ba ngày tám tiếng đấy." Cố Sênh nhìn vẻ mặt giận xảo của Hứa Luật mà không chịu nổi, "Tô Tử Khiêm có biết chuyện này chưa?"

Hứa Luật ngậm muỗng, lắc lắc đầu.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, nếu Tô Tử Khiêm mà biết chuyện này sẽ để cô làm như vậy sao? Đã sớm tìm tới nhà lời cô về ngay rồi ấy chứ, "Ha ha ha ... cậu tự giải quyết cho êm xuôi đi nhen!"

Hứa Luật lườm một cái: "Sao ai cũng cho rằng tớ và Tô Tử Khiêm có chuyện ấy nhỉ. Làm ơn đi, hai đứa bọn tớ là cá thể độc lập. Anh ấy là anh ấy mà tớ là tớ. Sáu năm trước đây tớ đã trưởng thành rồi, tự mình có thể quyết định được mọi chuyện!"

Cố Sênh nhún vai: "Cậu đi nói với anh ấy, nói với tớ làm gì?"

Hứa Luật bị chặn họng không cách nào phản bác. Cô đúng đáng chết mà, là đồ bị thịt, là kẻ ngu si đàn độn! Nếu không phải nhát gan thì quan hệ giữa cô và Tô Tử Khiêm đâu có mờ mờ ám ám không rõ ràng như thế này chứ.

"Xì!!!" Cố Sênh si tay lên trán Hứa Luật, "Kể về người bạn sống chung với cậu nghe xem nào!"

"Là bạn cùng nhà không phải người sống chung. Luật sư Cố xin cô cân nhắc cách dùng từ." Hứa Luật liếc cô bạn mình một cái sau đó kể về Đường Tổ.

"Là người đàn ông rất trầm tĩnh." Hứa Luật cười hi hi: "Hình như không phải người Trung chính gốc, giọng của anh ấy có hơi lai âm điệu của người Anh."

"Ủi chà! Phong cách hoàng gia Anh sao, đúng kiểu tớ thích rồi." Vừa nói đến chủ đề đàn ông, hai người ra sức buồn dưa lê.

"Tớ chưa từng gặp ai thích ăn cá như anh ấy, một tủ lạnh đầy ắp cá." Hứa Luật nhớ ngay đến cảnh tượng khi cô vừa mở cửa tủ lạnh, "Hơn nữa, tớ cảm thấy anh ấy ghét mèo là do mèo thích ăn cá!" Mặc dù anh không thừa nhận, "Cậu biết không anh ấy anh cá sạch sành sanh, ngay cả đầu cá cũng không còn miếng thịt!". Công phu chén cá của anh ngày hôm qua đến hôm nay cô vẫn còn kinh hãi.

"Ồi trời! Ôi trời!", Cổ Sênh liên miêng cảm thán: "Người như vậy chắc chắn là người đàn ông rất đẹp trai!"

"Rất điển trai!" Hứa Luật sờ sờ cằm, cô nhớ lại gương mặt đẹp trai của Đường Tổ, còn có ... khụ khụ vóc người không bút nào tả siết.

"So với Tô Từ Khiêm thì sao?"

"Không giống nhau. Tô Từ Khiêm phảng phất như một bức tranh thủy mặc, nhỏ nhắn lịch sự. Còn anh ấy ... sao nhi ... mang đậm phong thái quý tộc Châu Âu, đượm nét cao quý, kiêu ngạo, không phải là kiểu cổ tình ra vẻ như vậy mà do bản chất của anh ấy vốn dĩ là như thế!"

Cổ Sênh nướng mày: "Hừm hừm, coi bộ cậu cũng rất chú ý đến anh ấy. Anh ấy làm nghề gì? "

"Ồ ...", chuyện này cô chưa có hỏi, "Chắc là một công việc nghiên cứu chuyên ngành gì đó!", nếu không phải vậy làm sao lại được hưởng chính sách đãi ngộ cao như vậy, "Nhắc đến nghiên cứu mới nhớ, mai lại phải ra về 'cô giáo giảng dạy' rồi!"

"Lần đầu tiên!", Cổ Sênh mỉm cười nhìn cô: "Chuẩn bị đến đâu rồi? Nếu không phải mai tớ có vụ kiện thì nhất định đến tham dự bài giảng đầu tiên của cậu."

...

"Đúng rồi ... đúng rồi, còn chuyện nữa!" Hứa Luật đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Đường Tổ nói phụ nữ không phải là khẩu vị của anh ấy! Tớ nghĩ, chắc anh ấy là GAY quá, hèn chi ... lại như vậy."

"Hả???" Cổ Sênh đau đớn, đầm ngực dậm chân: "Ồi ... Gay ... nổi tuyệt vọng của đời tớ!"

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: NGƯỜI ĐÀN ÔNG LÀM ĐIỂM TÂM

Đêm thu, trời hơi lạnh, những cơn gió thổi mạnh khiến những chiếc lá vàng nhanh chóng lìa cành.

Buổi sáng thứ tư, Hứa Luật thức dậy sớm, thay quần áo chỉnh tề.

Đường Tổ hôm nay cũng thức dậy sớm, khi đi vào nhà bếp, trông thấy Hứa Luật đang đứng pha sữa đậu nành.

"Chào buổi sáng!", Hứa Luật dò hỏi, "Muốn uống một ly không?"

"Không uống, cảm ơn!", Đường Tổ mở tủ lạnh.

Hứa Luật liếc mắt quan sát, từ trong tủ lạnh anh lấy ra một con cá trắm cỏ, rã đông.

Quả nhiên, lại là cá.

Ngay sau khi quyết định ở cùng nhà, cô tiến hành thảo luận phân công công việc.

Đầu tiên là các bữa ăn: Bữa sáng người nào người nấy lo, bữa trưa và bữa tối Hứa Luật phụ trách, đồng thời anh bắt buộc bữa nào cũng phải có món cá.

Tiếp theo đến phần dọn dẹp quét tước nhà cửa: ngoại trừ phòng riêng, tất cả phần còn lại do Đường Tổ đảm nhiệm.

Kế đến là công việc cho mèo ăn, đương nhiên sẽ là phần việc của Hứa Luật.

Còn việc chi tiêu mua sắm các vật dụng trong nhà, cứ căn cứ thực tế rồi chia nhau.

"Tò mò một chút! Anh đang làm ...", Hứa Luật có chút kinh ngạc nhìn anh lấy ra từng món đồ vật, "... làm thí nghiệm sao?"

“Bữa sáng!”, Đường Tô đáp lời.

“Anh chắc chứ?”

Hứa Luật nhìn mấy công cụ trên bàn: cốc đo lường dùng trong phòng thí nghiệm, ống nghiệm, dao giải phẫu, còn có ... cả cân tiểu ly. Xin lỗi cuộc đời chứ mấy vật này cô chẳng thấy nó liên quan xiu xiu nào đến việc nấu nướng cả.

“Đương nhiên!”, Đường Tô thẳng thắn thừa nhận, “Có muốn ăn không?”

“Ồ ... không ... Cảm ơn. Tôi dùng cái này là được rồi!”, cô chỉ vào ly sữa đậu nành trên tay, “Anh tính làm món gì?”

“Cháo cá!”

Cháo ... cá???

Hứa Luật coi như được mở mang tầm mắt, cô chưa từng thấy qua người nào làm cơm mà giống như làm thí nghiệm vậy. Gạo thì đóng bằng cốc đo lường, dầu thì dùng ống nhỏ giọt, các loại gia vị dùng cân tiểu ly, rồi còn gì nữa ... gừng và các lát cá được đo bằng thước đo hẳn hoi.

“Khụ! Thật ra ... làm mấy món này cũng không cần quá mức chuẩn xác như thế, chỉ cần ước lượng là được rồi ...”

“Ước lượng??? Cái gì cũng phải cân đo đong đếm rõ ràng”, Đường Tô lấy cân tiểu ly cân muối ăn, “Gia vị chỉ cần sai lệch một chút sẽ ảnh hưởng đến mùi vị của món ăn. Thêm vào đó cùng một nguyên liệu nấu nhưng đối với j món khác nhau cách chế biến cũng khác nhau. Độ dày mỏng, to nhỏ ảnh hưởng trực tiếp đến món ăn.”

Hứa Luật lẩm bẩm: “Chắc chắn là cung Xử Nữ!”

“Tôi thuộc cung Bạch Dương!”

Hứa Luật trừng mắt: “Không, anh chắc chắn thuộc cung Xử Nữ”, làm sao anh không phải là cung Xử Nữ mà lại đậm chất Bạch Dương duy mỹ như vậy được.

Đường Tô vừa khuấy nồi cháo vừa liếc cô giải thích: “Cái lý luận về các chòm sao mà mọi người thường dùng chỉ là những kết luận mang tính khái quát, không phải chính xác 100%.” Độ dày miếng cá 1.8cm là thích hợp nhất.

“Chính xác!”, Hứa Luật đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Vậy mấy món tôi nấu nhất định không hợp khẩu vị của anh?”. Dù sao đi chăng nữa cô nhất quyết không dùng đến mấy cái ống nghiệm, cân tiểu ly gì đó để nấu nướng được.

Đường Tô vẫn chưa hiểu chuyện gì, liếc cô một cái: “Tại sao cô lại nói như vậy? Tôi là một người rất dễ tính, không kén cá chọn canh. Tôi cảm thấy món ăn cô làm rất ngon, đơn cử như món cá sạo hấp ngày hôm qua, tôi rất thích.”

Hứa Luật lúng túng: “... Cảm ơn đã khen, sau này tôi sẽ cố gắng làm ngon hơn nữa!”

“Đừng khách sáo!”

Hứa Luật nhìn đồng hồ, mau chóng uống hết ly sữa: “À ... Chúc anh bữa sáng ngon miệng, tôi đi trước đây!”

Đường Tô không quay đầu nhìn cô, chỉ nói: “Chúc cô may mắn!”

“Cảm ơn! Hà???”

“Ngày lên lớp đầu tiên mà!”

“A!!! Đúng rồi!”, thế nhưng, hình như cô chưa hề mở miệng nói với anh chuyện này mà: “Làm sao anh biết?”

“Rất đơn giản, nhìn là biết!”, nhìn gương mặt ngu ngơ của cô lúc này, anh lựa chọn cách giải thích dễ hiểu nhất: “Cô để quyển giáo án trên bàn phòng khách. Tôi hôm qua khi đi ngang qua phòng cô trông thấy cô đang ở trong phòng luyện tập!”

Ôi trời! Hứa Luật không hề nghĩ hành động xuẩn ngốc của mình hôm qua lại bị anh bắt gặp: “À ... phải rồi, anh làm nghề gì?”

“Cũng giống cô!”

“... Giảng viên sao? Chuyên ngành gì?”

“Tâm lý học, khoa học nghiên cứu hành vi, toán học, sinh vật học, kỹ thuật, tất cả đều biết.”

“A ... ha ha ha!!!”, Hứa Luật cảm thấy nhất định anh đang trêu cô, trông anh chừng hơn hai mươi thôi mà. Cô rửa sạch ly, úp trên kệ: “Vậy thì cùng nhau cố gắng! Đi trước đây, bye!”

“Bye!”

Cuối cùng rắc lên chút rau ngò, chuẩn bị ăn sáng.

Việc chọn lựa các khóa học tại đại học Y khá tự do, các lớp cũng không quản lý quá nghiêm ngặt. Đặc biệt các lớp do giảng viên thời vụ như Hứa Luật thì được phép tự do lựa chọn không hạn chế chuyên ngành. Các sinh viên năm hai trở lên chỉ cần có hứng thú, đăng ký khóa học nào cũng được.

Thời gian đăng ký khóa học là tuần trước, môn học của Hứa Luật là ‘Vai trò của pháp y, liên tiếp phá được những vụ án lớn’. Không ngờ khóa học này thu hút vô số sinh viên đăng ký. Mặc kệ là thật tâm muốn học hay chỉ vì lòng hiếu kỳ mà tham gia, nhưng nói chung hai trăm sinh viên trong một khóa học là điều chưa từng xảy ra.

Vì để tránh việc không có chỗ ngồi, có mấy sinh viên đã đến giảng đường từ rất sớm, hi vọng có thể chứng kiến phong thái lên lớp của Pháp y Hứa.

Khi Hứa Luật bước vào giảng đường, bên trong đã có rất nhiều rất sinh viên. Nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ học, vốn dĩ cô muốn đến sớm một chút để ổn định tâm lý ai ngờ lại đông như thế này!

Tinh thần học tập của sinh viên bây giờ cao như thế sao?

Phía dưới có tiếng xôn xao khi trông thấy cô bước lên bục giảng.

“Là cô giáo sao?”

“Sao trẻ vậy? Xem ra chẳng lớn hơn chúng ta bao nhiêu!”

“Chắc không phải đâu ... tớ nghĩ là trợ giảng của Pháp y Hứa thôi!”

“Chính xác là trợ giảng!”

“Ồiiii ... nếu thật sự là cô thì tớ nhất quyết không cúp cua, không trốn về sớm!”

...

Phía dưới lớp anh một câu, tôi một câu, mãi cho đến khi tiếng chuông reo vào học vang lên, Hứa Luật mới xoay lưng viết tên mình lên tấm bảng đen.

“Chào các bạn! Tôi tên Hứa Luật, là giảng viên của khóa học này. Bây giờ tôi cho các bạn 5 phút để ổn định trật tự.”

Lời nói còn chưa dứt, phía dưới đã đồng thanh ‘Ồ’ lên một tiếng.

“Chính là cô ấy!”

“Má ơi! Má ơi! ... Lãi to, lãi to rồi, cô xinh quá!”

“Phải không đây, còn trẻ như vậy mà đã ghê gớm như thế rồi sao?”

“Này ... coi chừng là con ông cháu cha đó!”

Hứa Luật nhìn đồng hồ đeo tay, ra hiệu: “Ok! Đã hết 5 phút. Ngày hôm nay là tiết học đầu tiên, mọi người đừng lo lắng quá. Trước tiên chúng ta làm quen với nhau một chút nhé. Bây giờ tôi cho các bạn được phép đặt cho tôi hai mươi câu hỏi.”

Vừa dứt lời, phía dưới lớp lại xôn xao bàn tán.

“Hỏi về vấn đề nào cũng được ạ?”

Hứa Luật: “Đúng!”

“Cô ơi, em có câu hỏi”, cậu sinh viên đứng lên giành phần đầu tiên, nói hộ tiếng lòng của đại đa số nam sinh ở đây, “Cô có bạn trai chưa?”

Đám nam sinh hú hào.

“Chưa!”

Câu trả lời của Hứa Luật khiến nam sinh càng thêm hưng phấn.

“Vậy em có thể theo đuổi cô không?”, lại một nam sinh nữa đứng lên.

“Đương nhiên! Mọi người đều có quyền theo đuổi tình cảm của riêng mình. Nhưng tôi cũng có quyền từ chối. Nếu như cậu muốn đề cập đến chuyện tình cảm thầy trò vậy trước hết phải thắng được tôi.”

Cậu nam sinh ngượng ngùng, nhìn về Hứa Luật nhếch môi, nở nụ cười: “Cô giáo, em nhất định sẽ cố gắng, cảm ơn cô đã động viên!”

Xung quanh lại vang lên tiếng huýt gió, gào hú cùng tiếng vỗ tay tán thưởng.

“Đã qua hai câu hỏi, các bạn còn mười tám câu nữa!”. Hứa Luật nói đùa, “Tôi cực kỳ thích những câu hỏi này của các bạn, không cần phải động não!”

Câu nói đùa này của Hứa Luật cũng ngầm nói cho mọi người hiểu phải tranh thủ hai mươi câu hỏi này để có thể hiểu rõ kỹ năng chuyên ngành của cô, nếu không biết lợi dụng cơ hội họ chỉ có thể nắm bắt được những vấn đề hời hợt bên ngoài.

Giảng đường dần rơi vào im lặng, mọi người bắt đầu cẩn thận suy nghĩ nên đặt những câu hỏi như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: TIẾT HỌC ĐẦU TIÊN

“Nhìn bề ngoài cô Hứa trông còn rất trẻ, có thật sự đúng như lời đồn chính tay cô kiểm nghiệm qua rất nhiều thi thể, phá rất nhiều vụ án lớn không?”

“Câu hỏi thứ ba liên quan đến trình độ chuyên môn của tôi”, Hứa Luật cười cười, “Còn trẻ không có nghĩa là không làm được gì hết, trái lại tôi nghĩ, các bạn ngồi đây nội lực còn hơn tôi rất nhiều”, Hứa Luật chậm rãi cất lời, mọi người bất giác mỉm cười: “Tự tay tôi đã kiểm nghiệm rất nhiều thi thể, ở đây người nào thích con đường này, hãy cứ tiếp tục, tiếp tục đi. Sau đó cũng sẽ được như tôi. Còn chuyện phá được những vụ án lớn, không phải công lao của một mình tôi, mà đó là sự hợp tác của tất cả các bộ phận như pháp y, nhân chứng, vật chứng, các nhân viên cảnh sát hình sự ...”

Hứa Luật đứng dựa vào bục giảng, giống như đang tán gẫu nhưng thực chất lại đang giúp cả lớp hiểu rõ phân công công tác trong công việc và sự đoàn kết của tất cả các phòng ban.

“Thưa cô! Tại sao cô lại muốn trở thành một bác sĩ pháp y.”

“Câu hỏi thứ tư liên quan đến điểm xuất phát của tôi”, Hứa Luật nói, “Để xây dựng một hình tượng hoàn mỹ trong lòng các bạn, lúc này tôi có nên nói lý do là vì chính nghĩa không nhỉ?”

Phía dưới lớp reo hò ầm ĩ: “Pháp luật yêu cầu phải chân thật, mong cô thành thật khai báo!”

Cách thức nói chuyện của Hứa Luật khiến mọi người đều cảm thấy thoải mái, đã có không ít sinh viên đã có thiện cảm với cô giáo Hứa này rồi.

“Bạn học này đề nghị rất đúng”, Hứa Luật không hề tiết kiệm lời khen, “Thành thật mà nói lý do đó là sự kết hợp giữa giấc mơ và hiện thực cuộc sống. Tôi từ nhỏ vốn đã mong ước trở thành một cảnh sát hình sự, nhưng mẹ tôi không cho. Bà luôn mong tôi trở thành một bác sĩ. Vì vậy, để thuận cả đôi đường tôi chọn làm bác sĩ trong hệ thống cảnh vụ, chính là một bác sĩ pháp y như bây giờ. Nếu không quan tâm đến những vấn đề trên các anh chị cũng có thể nghĩ là vì tôi là người luôn đứng về chính nghĩa.”

Mọi người phá lên cười.

Tiếp theo là một loạt các câu hỏi, không giống như hai câu hỏi trước đó, tất cả các câu sau đều có liên quan đến chuyên ngành pháp y, tuy nhiên vẫn có mấy câu hỏi tò mò, thí dụ như ...

“Cô ơi, lần đầu tiên cô đến hiện trường án mạng, tâm trạng thế nào ạ?”

“Cô ấn tượng vụ án nào nhất?”

Cũng có mấy câu hỏi liên quan đến vấn đề chuyên môn như:

“Chết đuối tự nhiên và chết do ngộp nước khác nhau như thế nào ạ? Ngoài trừ những thông tin từ trong sách giáo khoa, còn có những điểm đặc biệt gì nữa không cô?”

Trên giảng đường của Hứa Luật không hề có lối giảng dạy cứng nhắc, giáo viên cầm phấn viết bảng, trò ghi ghi chép chép. Mà trong giờ học của cô giống như đang tán gẫu chuyện trò khiến sinh viên trong lớp cảm thấy rất hứng thú nên giờ nghỉ giải lao giữa giờ ai cũng không rời lớp, chỉ sợ bỏ qua ‘mấy màn đặc sắc’.

...

Trên một giảng đường khác trong cùng một tầng, cũng là tiết học đầu tiên.

Phòng học rất lớn nhưng chỉ có hơn ba mươi sinh viên tham dự khóa học.

Bình thường tất cả các giảng viên giảng dạy tại trường Đại học Y đều phải có chút danh tiếng, không là giáo sư thì cũng phải từ cấp chuyên gia trở lên, nếu không thì cũng phải có thành tích cực kỳ xuất sắc, ví dụ như từng được lên báo có những chuyên đề nghiên cứu được đánh giá cao hoặc là những nhân vật giống như Hứa Luật vậy.

Môn học ở giảng đường này là “Khóa học phân tích tâm lý và hành vi”, giảng viên Giáo sư Đường Tổ,. Những sinh viên đăng ký môn này là do không chen chân nổi vào lớp Hứa Luật nên đành chọn đại một môn học khác. Buổi sáng trước khi lên lớp, Đường Tổ nhận được một cuộc điện thoại.

Là Lee gọi đến: “Hôm nay là tiết học đầu tiên, cậu cố gắng giữ chừng mực một chút.”

Đường Tổ cảm thấy nực cười, đây chẳng phải là lần đầu tiên anh giảng dạy chẳng hiểu Lee đang lo lắng chuyện gì nữa.

“Đường à! Cậu đang sắp sửa đối mặt với một đám oắt con chưa trải sự đời không phải là cảnh sát hình sự bách chiến bách thắng, cũng không phải mấy phần tử tội phạm tội ác tày trời”, Lee đương nhiên hiểu tính cách của Đường Tổ, “Cậu đừng có vừa gặp mặt đã lột sạch sẽ tâm tư bọn chúng. Bọn chúng là con nít nên cậu cố gắng dùng những thuật ngữ dễ hiểu nhất, bởi không phải người nào cũng đột biến gen như cậu ... Nhảm!!! Là thông minh như cậu.”

“Lee!!!!”, Đường Tổ gào thét tên bạn mình qua điện thoại, “Cậu cãi nhau với Amy à?”

“Ohhhh! Ngừng! Stop ngay!”

“Cho dù cậu có tình che đậy bằng cách cạo râu gọi đầu rồi mới gọi cho tớ. Nhưng tớ biết đã hai ngày nay cậu chưa tắm. Trước cậu thể thốt với Amy rằng cai thuốc vậy mà bây giờ lại tái nghiện, hơn nữa còn nghiện nặng hơn nhiều ...”

“Đường! Bye!!!”

Đường Tổ ổn định lại tâm trạng, nhìn đám sinh viên ngồi rải rác phía dưới: “Chào các bạn!”

Không ít nữ sinh viên khá kích động, vốn tưởng sẽ phải học với một ông thầy già lom khom ai ngờ lại là một soái ca.

Thời đại này ngay cả giáo viên cũng trẻ hóa sao???

“Bối cảnh xuất thân, trình độ học vấn, nghề nghiệp, tính cách, tâm lý của một người sẽ vô tình được biểu hiện thông qua những ngôn ngữ và hành vi thường ngày”, Đường Tổ trực tiếp đi vào bài giảng, “FBI của Mỹ đã dựa vào đặc điểm này đã thành lập bộ phận B.A.U [Bộ Phận Phân Tích Hành Vi - Behavioral Analysis Unit] nhằm phân tích tâm lý và hành vi tội phạm.”

“Giống trong series phim truyền hình Mỹ [Tâm Lý Tội phạm] sao?”

“Tôi chưa xem phim này”, Đường Tổ đáp lời, “Có điều tôi tuyệt đối tin rằng tôi không hề thua mấy người diễn viên trong bộ phim ấy một chút nào!”

Anh rất tự tin, nhưng dĩ nhiên đám sinh viên chẳng ai tin. Trong số những sinh viên đó đã có người từng xem qua bộ phim này đã từng thốt lên rằng ‘bọn họ’ quá mức xuất sắc, rất hoàn mỹ, tuyệt đối không thể tìm thấy trong đời thực.

“Vậy thầy phân tích em thử được không?”, một nam sinh đứng lên khiêu khích thầy giáo trẻ tuổi.

Đường Tổ nhìn chằm chằm vào cậu sinh viên: “Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn!”, cậu sinh viên vẻ mặt dương dương tự đắc, cô bạn gái ngồi bên cạnh không khỏi tự hào.

Đường Tổ dự tính sẽ nghe lời Lee mà dùng phương pháp giảng dạy ôn hòa nhất. Nhưng bây giờ có một con mồi tìm đến cửa, vậy anh không thể cự tuyệt.

Đường Tổ gật đầu: “Tôi rất khen tinh thần dũng cảm của bạn, trước khi bắt đầu phân tích tôi nhắc cậu một câu, tôi là chuyên gia trong lĩnh vực phân tích hành vi và tâm lý. Từ ngữ khi nói chuyện, nhịp thở, tần suất chớp mắt, sự chuyển động của lông mày, khóe mắt, gò má, khóe miệng, chân tay, bả vai mà có thể đoán được mọi người đang nói thật hay giả.”

Càng nghe anh nói mọi người càng cảm thấy ông thầy trẻ tuổi này nỗ lực lắm.

“Thầy bắt đầu đi!”

“Mau lên thầy ơi! Bọn em tò mò quá!”

Mọi người vốn ngồi đông ngồi tây nay tụ tập lại ở một chỗ, xem màn biểu diễn của Đường Tổ và cậu sinh viên kia.

“Được! Vậy chúng ta bắt đầu!”

...

Reng Reng Reng

Tiếng chuông tan học vang lên.

Hứa Luật cất quyển giáo án không phát huy tác dụng vào túi xách, cô kết luận tiết học đầu tiên ngày hôm nay: “Rất vui được biết các bạn! Hãy nhớ kỹ muốn trở thành một bác sĩ pháp y chuyên nghiệp cần phải học được hai chữ ‘Tôn trọng’. Tôn trọng nạn nhân bởi thông qua bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết toàn bộ sự thật. Bài học hôm nay kết thúc. Cảm ơn mọi người!”

...

Cũng trong khi ấy, bên lớp Đường Tô cũng tan học. Hai nhóm sinh viên ở cả hai giảng đường hòa nhau trong cùng một thang máy, trong đó có hai người ở cùng ký túc xá.

“Béo! Lớp tâm lý của cậu thế nào? Lớp chúng tớ cực hay, bác sĩ pháp y Hứa siêu đẹp, phương pháp giảng dạy cực kỳ thu hút. Tớ chưa từng học lớp nào đã như vậy.”

“Lớp tớ bên này ...”, cậu nam sinh biệt danh Béo vẻ mặt hốt hoảng, “Cũng rất đặc sắc, cực kỳ đặc sắc!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: MÀN KỊCH CHIA TAY

“Có hay như bên tớ không?”, sau khi nghe xong Hứa Luật giảng bài, tất cả các nam sinh trước còn nghi ngờ thì bây giờ đồng loạt tôn cô là thần tượng: “Cô Hứa quả thật là người có bản lĩnh thực sự, kể những chuyện mình đã từng trải qua, tiết học giống như đang nghe truyện kể đêm khuya í, thích cực! Các cậu thì sao? Học cái gì vậy?”

Cậu bạn biệt danh Béo vẫn còn đang kinh hãi: “Bọn tớ ... bọn tớ nghe thầy kể chuyện, còn ... còn được xem phim.”

Bạn Giáp: “Hả? Ngon thế sao? Bộ phim gì vậy?”

Béo: “Màn kịch ly biệt.”

Bạn tên Át chen miệng vào hỏi: “Ai đóng? Bộ mà có Đặng Siêu với Dương Mịch đó hả?”

“Gi ba ... Đó là phim Bậc thầy chia tay mà.”

*Bậc thầy chia tay – The Breakup Guru:

Khách: Nội dung này bị ản, bạn cần trả lời để xem

“Hả? Chẳng lẽ tớ nhớ sai?”

Béo: “Là Lý Bân và Kha Mẫn thủ vai.”

“Lý Bân ... Kha Mẫn ... Sao hai tên nghe quen vậy .... .. giống tên cặp đôi hot nhất trường mình nhì.”

“... Nó đó ... diễn vở ly biệt”, Béo lau mồ hôi trên trán, những điều mà cậu ta vừa chứng kiến cho đến bây giờ vẫn còn lạnh sống lưng.

Giáp nhìn về mặt của Béo: “Người anh em ... sắc mặt cậu tệ quá!”

“Không sao đâu!”, Béo thở dài thườn thượt, “Tên Lý Bân lén lút quen một cô em trường khác, trên internet thì câu một cô nữ sinh.”

“Ôi mẹ ơi! Không phải chứ, hai người ấy quen nhau từ cấp hai đến giờ mà. Vậy mà trước đây tớ còn cảm thán khen cậu ta hết lời nào là Lý Bân chung tình này nọ, bao nhiêu năm chỉ quen một người ... Kha Mẫn tội nghiệp quá đi.”

“Nhưng thật ra, Kha Mẫn cũng chẳng kém cạnh, một cước đạp ba thuyền, một trong số đó còn có chỗ địa vị trong xã hội, là một ông chú hơn 40 tuổi rồi.”

“... Cái gì đây! Cái thế giới này quả thật đáng sợ!”

Béo nuốt nước miếng cái ực: “Còn có ... tin ... Tô Đình Đình đã chia tay Cao Chí Văn.”

“Hà?????”

Đám đông túm tụm lại ngày một đông.

Đại học Y không phải nhỏ, nhưng nổi tiếng nhất trường chính là hai cặp đôi này. Lý Bân và Kha Mẫn có tiếng là quen nhau từ rất lâu, còn Tô Đình Đình và Cao Thiên Văn, một anh đại gia, một cô hoa khôi, trai tài gái sắc, ân ái ái ái, khiến ai nhìn vào cũng phải ghen tị.

Béo tiếp tục buồn dưa lê: “Cao Chí Văn cũng không phải đại gia, thiếu gia gì. Chỉ là gia đình bình thường. Cái gì mà nhà có công ty, cái gì mà cha mẹ ở nước ngoài. Xạo sự!”

“Kính thật! Tô Đình Đình chắc tức đến học máu. Ha Ha Ha!!!” Tô Đình Đình thì đúng là một hoa khôi.

“Không phải đâu ... Ngay lập tức giáng cho tên Cao Chí Văn một cái bạt tai.” Béo nghĩ đến cái tát bơm bóp kia, chính cậu ta cũng cảm thấy đau: “Thế đây! Các cậu xem, còn ai dám tin vào tình yêu nữa chứ!”

“Ha Ha Ha ... Béo! Béo! ... tớ thấy bọn cậu không phải đang học lớp tâm lý, mà đang tham gia gameshow Nói Lời Thật Lòng á ...”, một bạn học trêu ghẹo, “Không phải vậy chứ tại sao bọn cậu từng người từng người bị lột như lột hành vậy?”

“Tớ nghĩ không phải ‘Nói Lời Thật Lòng’ mà là ‘Chia rẽ duyên ương’ thì đúng hơn.”

“Này ... ai đề xuất ý kiến này vậy? Lập tức bị lộ quá nhiều tin VIP, không sợ bị trả thù sao?”

Khóe miệng Béo giật giật: “Thật ra ... là chính bọn họ đề nghị thôi ...”

“Hà? Là sao?????”

Mọi người mờ mịt.

Béo nhìn về mặt mọi người như mới vừa từ Sao Hỏa bước xuống, liền lắc đầu ngao ngán, trong giọng nói ngoài phần kinh hãi còn có chút sùng bái: “Bối vì bọn tớ gặp được một tên đại biến thái.”

Ngày ngày hôm sau, Hứa Luật và Đường Tổ trở thành hai cái tên hot nhất trên cửa miệng sinh viên đại học Y.

Hứa Luật được danh xưng ‘Đại mỹ nhân lão sư’, trong khi đó Đường Tổ được mọi người tôn sùng là ‘Tên đại biến thái duy nhất còn tồn tại’.

~~~~~

Đã chia nhau Hứa Luật phụ trách bữa trưa và bữa tối nên ngay sau giờ lên lớp, cô đi chợ gần đó mua ít thức ăn.

Ngang qua cửa hàng bán cá, nhìn những con cá tươi sống kia liền nghĩ ngay đến tên cuồng cá đang sống trong nhà cô. So với cá, Hứa Luật chỉ thích ăn tôm cua. Gần đây cô mới ăn cá thôi, có điều cá trữ đông đương nhiên mùi vị không còn tươi ngon nữa.

“Muốn mua sao?”

Trong ngăn đông còn cả một tủ chất đầy cá.

Cuối cùng Hứa Luật vẫn quyết định mua mấy con cá trắm cỏ mang về.

Về đến nhà, Đường Tổ cũng đã trở về, anh vẫn ngồi ở chỗ cũ đọc sách, trên chiếc ghế tựa đặt sát lò sưởi.

Con Arthur tụt lên tụt xuống trên thanh vịn cầu thang mãi không biết chán. Agatha nằm quanh quẩn dưới chân Đường Tổ, liếm liếm bộ lông. Allen nằm trên bệ cửa sổ tắm nắng, Queen không biết lại thẹn thẹn thùng thùng trốn đi đâu mất.

Một không gian thật an bình.

Rất nhanh bị phá vỡ.

“Meo ... Meo ... Meooooo”, tiếng kêu hai ngắn một dài phát ra từ thanh âm trong trẻo của Arthur, nhảy xuống khỏi thanh vịn.

“Meooo”, là tiếng kêu của Agatha, cũng y hệt tính tình của nó, cao ngạo. Thẳng người, giống như nữ vương bước từng bước đến phía cô.

Allen ôn nhu, thanh tĩnh, miễn cưỡng chậm rãi xoay người, tao nhã nhảy khỏi bệ cửa.

Queen không biết đã loang quanh bên chân cô từ lúc nào, thỏ thẻ kêu Meo meo.

Mới có hai ngày mà trong đầu chúng đã hình thành nên một nhận thức: Hứa Luật chính là đồ ăn, một ngày đủ ba bữa.

Mớ cá tươi ngon khiến mấy con ‘miêu tinh’ này phấn khích tột độ, đặc biệt là Arthur, không ngừng kêu meo meo, nhìn chăm chăm túi cá trắng cò trong tay cô.

“Meooo...”

Thừa lúc Hứa Luật thay giày, nhảy phóc lên tha túi cá xuống.

“Arthur! Xuống mau!”

Arthur không nhúc nhích, cố len chiếc đầu vào túi cá.

Hứa Luật nắm gáy nó kéo ra. Nhưng chú ta kiên quyết, lấy tứ chi bám chặt chiếc túi, hại cô không dám dùng nhiều sức, sợ làm rách túi cá sẽ văng đầy sàn.

“Đường Tổ!”, cô nhìn vào người từ nãy đến giờ ngồi án binh bất động trên chiếc ghế tựa: “Anh mau đem con mèo ú này đi giúp tôi.”

Arthur là chú mèo ham ăn nhất.

Đối với mèo chỉ cần đặt trong thức ăn trong chén, khi đói chúng nó sẽ tự mò đến ăn, ăn no thì thôi.

Hứa Luật vốn dĩ nghĩ như thế, nên ngày đầu tiên cô đến cửa hàng bán thú cưng mua cho bốn đứa chúng nó bốn chiếc tô chuyên dụng cho mèo, thả thức ăn vào cho nó. Kết quả, ba con kia còn điều độ, chỉ mình Arthur ăn hết phần mình, lại còn tiến sang ba chén của ba con kia, còn dư bao nhiêu thì quất hết vào bụng, no đến mức chống bốn vó lên trời không thể động đậy.

Sau lần đó, Hứa Luật đều phân rõ định lượng cho chúng nó ăn.

Đường Tổ nghe thấy chỉ liếc cô một cái rồi nói: “Arthur! Đừng quấy!”, hàm ý anh đã xong nhiệm vụ, lại tiếp tục đọc sách.

Hành động của Đường Tổ khiến Hứa Luật nổi giận, cô tung chiêu.

“Đường Tổ, tôi mới mua một con cá tươi. Nếu anh không phụ tôi, thì con cá này coi như là bữa trưa của Arthur nhé!”

Vừa dứt lời, liền thấy người đàn ông đang thư thái trên chiếc ghế tựa đứng bật dậy, nói với con mèo ú: “Arthur! Tao thật xấu hổ với hành vi của mày, tại sao mày lại hành động vô phép vô tắc như vậy chứ!”. Nói xong, anh nắm lấy Arthur kéo khỏi túi cá, ném ra cửa: “Ồ ngoài đó hồi cái hành vi của mình đi.”

“Meooo ...” Arthur giống như đang lên án sự vô tình của anh.

Sầm! Tiếng đóng cửa vang lên.

Đường Tổ mỉm cười nhìn vào ba chú mèo còn lại, cảnh cáo: “Tao tin chúng mày sẽ không cư xử như con mèo ú ngốc nghếch kia”, sau đó tâm trạng giống như rất vui anh cười tùm tùm, “Cô Hứa, tôi rất mong chờ bữa cơm hôm nay.”

Cá tươi, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy phấn khích.

Hứa Luật cảm thấy người đàn ông này chắc chắn kiếp trước là con mèo tinh.

Trong phương diện ăn uống, Đường Tổ không soi mói lắm, chỉ cần trong bữa ăn có cá là được, không có cơm cũng được.

Phần cá trắng cô chia một nửa kho, một nửa làm món mì cá.

Mì cá là món ăn Hứa Luật được ăn lần đầu tiên công tác đến một làng chài nhỏ thuộc tỉnh Phúc Kiến. Họ dùng cá trắng tươi ngon, kết hợp với sợi mì mềm dai, ăn rất tuyệt.

Nấu món cá cho Đường Tổ ăn, người làm bếp sẽ có cảm giác đạt thành tựu bởi anh ăn sạch sành sành, không còn thừa một tí tẹo tèo tèo.

“Tôi rất thích món ăn Trung Quốc, chỉ một loại cá nhưng có rất nhiều cách chế biến ra hàng trăm loại món ăn”, Đường Tổ rất thích món mì cá trắng này. Đem miếng cuối cùng cho vào miệng, cảm giác vẫn còn thòm thèm.

Hứa Luật nhìn dáng vẻ thỏa mãn của anh, giống như một con mèo con đã được ăn no.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: DẠY DỖ THẨM MỘNG

Vì quá lo lắng cho tiết học đầu tiên, nên tối qua Hứa Luật ngủ không ngon giấc. Trưa nay, cố đánh một giấc đến hơn ba giờ chiều.

Khi tỉnh dậy, cô nhận được điện thoại từ thành phố Giang.

Là Thẩm Mộng gọi cho cô.

Hứa Luật vội vàng vàng đánh răng rửa mặt, bắt xe đến nhà ga, đón chuyến gần nhất trở về thành phố Giang.

Từ lúc Hứa Luật đi, mấy vụ án Thẩm Mộng theo cũng đạt được kết quả hết sức tốt đẹp. Đồng nghiệp trong Cục cảnh sát thành phố Giang hết lời khen ngợi cô ta, lại còn có sắc đẹp, ngay lập tức trở thành “Hoa Khôi của Cảnh Cục”.

Tuần trước tự cô ta đưa ra yêu cầu với Tô Tử Khiêm, hy vọng có thể càng có nhiều kinh nghiệm thực tiễn hơn, thí dụ như được phép xuất hiện tại hiện trường. Trước đây Thẩm Mộng đã có kinh nghiệm nghiệm thi trong phòng pháp y, phần lớn tập trung vào việc giám định các dấu vết nội thương.

Sau khi Tô Tử Khiêm hỏi qua ý kiến của trưởng phòng pháp y Thạch Vương, đã chấp nhận lời yêu cầu của cô ta, giao cho cô một hiện trường vụ án.

Pháp y hiện trường, công việc đầu tiên là kiểm tra sơ bộ, kết hợp với việc quan sát các tình huống xảy ra tại hiện trường. Trong thời gian ngắn nhất phải có được kết luận sơ bộ án mạng là bình thường hay bất thường. Công việc này đối với một pháp y là một trách nhiệm rất lớn và quan trọng.

Bởi nếu phán đoán sai, kết luận một vụ án tử vong đầy bất thường thành bình thường sẽ tạo thành một thương tổn rất lớn cho gia đình nạn nhân, và đương nhiên sẽ tạo nên một án oan; nếu đem một vụ án bình thường cho là bất thường thì làm tổn thời gian và vật lực của Cục cảnh sát.

Cho dù rơi vào dạng nào cũng dẫn đến tình hình vô cùng nghiêm trọng, tạo phản ứng tiêu cực từ xã hội.

Vì vậy, nhất định phải cực kỳ cẩn thận và tỉ mỉ. Không được bỏ qua bất cứ một manh mối nào dù là nhỏ nhất.

Đây là đầu tiên Thẩm Mộng độc lập đến hiện trường vụ án.

Chuyện xảy ra trong một gia đình nằm ngoại ô thành phố Giang, ông chủ phát hiện tử vong tại sân nhà. Thông qua việc nghiệm thi và hiện trường vụ án, Thẩm Mộng nhận định đây là vụ án mưu sát.

Kết luận của Thẩm Mộng: “Nạn nhân Lưu bị một vật cứng đập rất mạnh vào đầu, dẫn đến vỡ sọ, não bộ bị chấn thương nghiêm trọng. Kết hợp hiện trường án mạng, trong nhà không có dấu hiệu lục lọi, không có món đồ giá trị nào bị mất cắp. Vì vậy loại trừ khả năng cướp của giết người, nghiêng về khả năng là do báo thù hơn...”

Căn cứ vào kết luận của Thẩm Mộng, các đội viên trong đội hình sự triển khai điều tra các mối quan hệ xung quanh nạn nhân họ Lưu.

Nhưng kết quả cuối cùng, vụ án lâm vào bế tắc!

Cái gọi là cục diện bế tắc chính là tất cả những người tình nghi có mâu thuẫn với nạn nhân đều có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, vụ án lâm vào đường cùng.

Đây là trường hợp mà các trinh sát sợ phải đối mặt nhất.

Mà đây lại là đầu tiên Thẩm Mộng đến hiện trường, tình huống xảy ra như thế này, Hứa Luật thân là một ‘sư tỷ’ dĩ nhiên không thể nào nhắm mắt làm ngơ. Cô về đây thứ nhất là giúp phá vỡ cục diện bế tắc, thứ hai là vì Thẩm Mộng. Dù sao cô ta cũng vẫn còn là một sinh viên, cô không muốn vì chuyện này tạo cho cô ta một bóng đen tâm lý.

Phòng Giải Phẫu, Khoa Pháp Y, Cục Cảnh sát thành phố Giang.

Hứa Luật thay bao tay chuyên dụng trong ngành giải phẫu, nhìn nạn nhân đang nằm trên giường mổ, theo thông lệ, cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh bắt đầu nghiệm thi. Thẩm Mộng đứng bên cạnh vừa nhìn vừa học tập.

“Kiểm tra qua ba khoang rồi chứ?”

Ba khoang tức là chỉ phần đầu, lồng ngực và ổ bụng, đây là những vị trí quan trọng và cần thiết nhất trong quá trình giải phẫu nghiệm thi.

Hứa Luật luồn tay sờ vào phía sau lưng thi thể, dọc theo sống lưng từ từ lần xuống. Thi thể được đặt trong khoang đông lạnh, sau khi lấy ra, do sự chênh lệch nhiệt độ bên trong và bên ngoài khiến toàn thân đọng một lớp nước mỏng.

Thẩm Mộng gật đầu: “Đã kiểm tra qua. Phần đầu nạn nhân bị va đập nghiêm trọng, da đầu bị rách một đường, ngay dưới lớp da đầu bị rách, phần

xương sọ bị vỡ nát ...”

Thẩm Mộng tường thuật lại toàn bộ kết quả nghiệm thi của mình cho Hứa Luật nghe. Cô ta tự cho rằng quá trình kiểm nghiệm của mình không có bất cứ vấn đề gì. Vụ án lâm vào bế tắc là do chuyên môn của bên đội cảnh sát đã làm mất một manh mối quan trọng nào đó mới dẫn đến chuyện này.

“Phần lưng thì sao?”

Suy nghĩ của Thẩm Mộng bị câu hỏi của Hứa Luật cắt ngang.

“Lưng? ... Phần lưng?”, cô làm theo Hứa Luật, dùng tay sờ phần lưng của thi thể, đưa tay ấn ép nơi Hứa Luật chỉ, cũng không cảm giác gì bất thường.

“Tại sao không kiểm tra phần lưng?”

“Là do ... vì ...”

“Vi đương nhiên cho rằng đây là án mạng? Vẫn là mong muốn đây là án mạng sao?”

“Em ... em ... em không có ...”, Thẩm Mộng hoảng hốt, bởi vì rõ ràng Hứa Luật đã nói trúng tim đen.

Đây là căn bệnh mà bất cứ pháp y nào mới vào nghề cũng đều mắc phải, đó chính là căn bệnh tiềm thức, khát khao vụ án đầu tiên họ nhận được không phải là vụ án nhỏ bé và đơn giản. Nếu đó chỉ là vụ án bình thường sẽ không thể hiện được giá trị và năng lực của pháp y hiện trường.

Hứa Luật lúc trước đã nói qua với cô ta, nhưng cô ta không thêm quan tâm.

“Dao!”

Hứa Luật không thèm nhìn đến Thẩm Mộng, tiếp nhận dao giải phẫu từ tay cô ta, cứa nhẹ một đường lên phần lưng, dao làm tách lớp da, lộ ra phần mô mỡ trắng bạc và bấp thịt màu đỏ, vết cắt đều nhau, đủ để thấy rõ người cầm dao là người có tâm thái ổn định cùng thủ pháp cao siêu.

“Màu sắc bình thường, cũng không có dấu hiệu xuất huyết và tổn thương.” Thẩm Mộng nói ra ý kiến của mình, trong lòng có chút hưng phấn, hi vọng phán đoán của Hứa Luật là sai.

Hứa Luật cũng không nói gì, chỉ tiến thêm một bước, cẩn thận tách phần bấp thịt của phần lưng, về mặt Thẩm Mộng dần biến sắc.

Sau lưng thi thể thật sự có tổn thương, hơn nữa là tổn thương rất nặng.

Hứa Luật bình tĩnh giải thích: “5 đỉnh mõm gai bị lệch, phần bấp thịt phía sâu bên trong bị xuất huyết nặng. Thẩm Mộng, tôi hỏi em, tổn thương trong diện tích lớn như vậy là do tình huống nào gây ra?”

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Sắc mặt Thẩm Mộng từ trắng hồng chuyển sang trắng bệch, đầu óc trống rỗng: “Em ... là ...”. Câu hỏi này của Hứa Luật bình thường cô hạ bút là có thể viết kết quả một cách chi tiết và tỉ mỉ vậy mà lần này ... Cuối cùng, Hứa Luật đành thay cô ta đưa ra đáp án.

“Là tác dụng lực lớn, tác động lên bề mặt diện tích rất lớn, thông thường nhìn thấy qua những nạn nhân bị té từ trên cao.”

Thẩm Mộng im như thóc.

Tiếp theo đó, Hứa Luật vạch ra những điểm sai lầm trong bản báo cáo nghiệm thi của Thẩm Mộng, từng câu từng chữ đều có chứng cứ, lật đổ hoàn toàn kết quả nghiệm thi của cô ta, đánh thẳng vào trọng điểm, mặt Thẩm Mộng xám xịt.

“Thẩm Mộng, đây là lần đầu tiên em ra hiện trường, căng thẳng tôi có thể hiểu, một vài chỗ nghĩ chưa chu toàn, tôi có thể tha thứ; thế nhưng em dùng suy đoán của mình tác động đến kết quả nghiệm thi mà không phải dùng kết quả nghiệm chứng từ đó đưa ra suy đoán, loại thái độ này, tuyệt đối là không cho phép!”

Hứa Luật nói gần từng chữ, hiếm thấy khi nào cô giận dữ như vậy.

Viên mắt Thẩm Mộng đỏ hoe, trong khoảng thời gian vì vụ án này, cô chịu đựng áp lực không nhỏ, chính cô cũng cho rằng báo cáo nghiệm thi của mình không sai, tự cô cũng thấy đây là phần nghiệm thi hoàn mỹ nhất của cô từ trước đến giờ. Vậy mà trước mặt Hứa Luật nó chính là báo cáo với hàng trăm lỗi sơ hở.

Sự chênh lệch này mang đến cho cô ta cảm giác quá nhục nhã, quá khốc liệt.

“Dạ đúng ... em xin lỗi!”

Thẩm Mộng lắp bắp mở miệng xin lỗi Hứa Luật.

“Không. Người em phải xin lỗi không phải là tôi”, Hứa Luật nói.

Thẩm Mộng cắn cắn môi: “Em . . . em biết rồi . . .”. Nói xong cô ôm mặt chạy vù ra ngoài.

Hứa Luật thờ dài, làm nốt phần việc còn lại, sau đó cung kính bái lạy thi thể, đem thi thể cất vào khoang đông lạnh.

Quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Tô Từ Khiêm đứng khoanh tay tựa cửa nhìn cô.

Hứa Luật bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Anh biết tất cả từ trước rồi đúng không?”

Tô Từ Khiêm im lặng không trả lời.

“Anh . . .”, Hứa Luật cong môi: “Cô bé chịu đả kích không nhỏ đâu!”

“Ngã một lần thì sẽ khôn ra.”

Tô Từ Khiêm không phủ nhận, Thẩm Mộng khá thông minh. Thế nhưng con đường sự nghiệp của cô quá thuận buồm xuôi gió, trong trường lúc nào cũng đứng nhất trường, các giáo viên luôn vinh danh là sinh viên mũi nhọn. Sau khi theo Hứa Luật thực tập, biểu hiện trong công việc cũng rất tốt. Tất cả mọi người trong Cục cảnh sát đều rất coi trọng cô ta, điều này khiến trong tiềm thức của cô đã coi mình là hoàn mỹ nhất.

Không ai là hoàn mỹ.

Thẩm Mộng luôn sống trong ảo tưởng hoàn mỹ cần phải đánh thức để cô ta tỉnh ngộ, để cô hiểu năng lực của mình vẫn còn yếu kém, như vậy cô ta mới trưởng thành. Đây là chuyện một pháp y ưu tú nhất định phải trải qua.

Hứa Luật không phản đối cách làm này của anh. Phải vấp ngã, con người mới biết cách học cẩn thận, vậy nên cô mới cúi kính với Thẩm Mộng như vậy.

“Bây giờ anh đã biến em thành mụ phù thủy độc ác rồi đó”, Hứa Luật nhún mày.

Hứa Luật thừa lúc cô vẫn còn mưng găng tay, nhéo mũi cô một cái: “Cảm ơn em . . . cô phù thủy nhỏ!”

Hứa Luật lui về sau, nhỏ giọng nói: “Em muốn tắm rửa một chút!”

“Đi thôi!”

Tô Từ Khiêm rời khỏi phòng giải phẫu, nhìn bóng dáng Thẩm Mộng đang vội vội vàng vàng rời đi, trong đáy mắt anh không mấy may quan tâm.

Thẩm Mộng có ý với anh, anh biết, nhưng anh không muốn nhận lấy phần tình cảm này của cô. Phương cách tốt nhất để chính bản thân cô ta nghĩ cho thông suốt, đem ngọn lửa tình cảm này dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: CHỈ LÀ BẠN TỐT

Phản báo cáo nghiệm thi mới của Hứa Luật khiến vụ án có đường hướng phá án mới, mọi người vô cùng phấn chấn.

“Quả nhiên gừng càng già càng cay.”

“Nếu như ông Luru tự mình té ngã, thì tất cả những việc xảy ra đều có thể lý giải được.”

“Vậy tất cả chỉ là chuyện ngoài ý muốn, không phải vụ án mưu sát.”

“Đây chỉ là kết quả nghiệm thi của tôi”, Hứa Luật nói, “Bởi vì tôi không phải là người đến hiện trường, nên kết quả cụ thể ra sao cần phải kết hợp với công tác điều tra của các anh, đừng tùy tiện ra kết luận.”

“Lời cô Hứa nói thật chính xác, có điều . . . Thẩm Mỹ Nhân nhà chúng ta quá khổ sở, dù sao cũng là lần đầu tiên đến hiện trường, có thể làm được như vậy là tốt lắm rồi.”

Tiểu Giang thương hoa tiếc ngọc buông lời an ủi Thẩm Mộng. Mọi người cũng tha thứ cho sai lầm lần này của Thẩm Mộng.

“Là lỗi của em, là do em quá bất cẩn khiến mọi người phải phí công phí sức”, Thẩm Mộng hai mắt đỏ hoe, thanh âm khàn khàn, hướng về mọi người xin lỗi.

Tiểu Giang nhìn bộ dáng đáng thương của Thẩm Mộng, quay sang Hứa Luật nhỏ giọng: “Chị nói gì với cô bé đi, nhìn dáng dấp đang tự trách mình kia kia.”

Vương Thạch đi đến vỗ vai Thẩm Mộng: “Việc này tôi cũng có lỗi, trước khi đi tiểu Hứa đã giao em cho tôi hướng dẫn. Tôi đứng lúc lại không đi cùng em trong vụ án lần này, nên mới dẫn đến kết quả như hiện tại. Nếu truy cứu, tôi cũng phải chịu phân nửa trách nhiệm”

“Anh Vương đây không phải là lỗi của anh. Tất cả là lỗi em làm việc không cẩn thận”, Thẩm Mộng nghẹn họng, “Nếu em thận trọng một chút, nghiêm thi phần lưng thì vụ án sẽ không rối tung như vậy.”

“Lỗi lầm lần này cho em một kinh nghiệm sau này dù trong công việc hay học tập đều phải học tính cẩn thận. Tất cả những điều này đều rất đáng giá”, Hứa Luật đưa cho cô ta một tờ khăn giấy, “Chẳng có ai mà không mắc sai lầm, chỉ cần từ những sai lầm của mình biết nhận sai, nghe lời dạy bảo, thì sẽ thành công”

“Trời! Làm cô giáo rồi không giống ngày xưa nữa, y hệt khuôn mẫu ngành sư phạm”

Mọi người nhìn sang, Tô Tử Khiêm đứng ở cửa từ lúc nào.

“Sếp Tô!”

“Đội trưởng Tô!”

“Thủ lĩnh ...”, Tiểu Giang cột nải, “Hôm nay cô Hứa về nhà ‘mẹ’, thân là gia trưởng, anh nghĩ mình có nên tổ chức bữa tiệc chào mừng không nhỉ!!!”

Hứa Luật bây giờ mới chú ý bên ngoài trời đã tối đen, nhìn đồng hồ ... Đã hơn bảy giờ tối.

“Đi thôi! Tôi mời mọi người ăn cơm!”, Tô Tử Khiêm bước về phía Hứa Luật, vò vò mái tóc ngắn của cô.

Hứa Luật muốn từ chối, bởi vì cô đã hứa làm cơm trưa và tối, cô không muốn nuốt lời.

“Sao vậy?”, Tô Tử Khiêm thấy cô hơi do dự, “Có việc sao?”

“À ... vì ngày mai em phải lên lớp”, cô không thể nói sự thật với Tô Tử Khiêm rằng bây giờ phải về nấu cơm cho người bạn cùng nhà.

“Không sao! Ăn xong anh đưa em về thành phố Tân.”

“Cái đó ... Thôi được rồi!”

Cứ đề tên Đường Tô tự nấu, một ngày cũng chưa chết.

Tiểu Giang huyết sáo, réo gọi mọi người, thanh âm ồn ào lan khắp phòng. Sắc mặt Thẩm Mộng khê biến. Nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, cô ta lại nghĩ đến đoạn hội thoại nghe được trong phòng giải phẫu.

Tô Tử Khiêm rõ ràng nhìn ra vụ án này có điểm không đúng, nhưng không nói ra, trơ mắt nhìn cô ta từng bước từng bước đi vào ngõ cụt. Trước mắt mọi người làm nên chuyện âm ỉ, cuối cùng hết cách cô ta đành phải thỉnh giáo Hứa Luật. Khiến Hứa Luật phải quay về, một lần nữa Hứa Luật lại lập công.

Thật oan ức! Thật không can tâm ...

Rõ ràng có thể tránh sự việc phát sinh nhưng vì Tô Tử Khiêm mà khiến nó thành ra như thế này.

“Thẩm mỹ nhân đứng đó làm gì? Đi thôi! Sếp Tô mời mà, mau đi hút máu anh ta.” Tiểu Giang ở phía trước kêu gào.

“Các anh đi trước đi, em đi rửa tay đã!”

Thẩm Mộng đi vào toilet, vốc từng gáo nước lạnh tạt lên mặt, im lặng đứng nhìn mình trong gương một lúc lâu sau mới lấy đồ trang điểm dặm lại, sau đó nhìn vào gương mỉm cười một cái, tất cả đều hoàn mỹ chỉ trừ đôi mắt ửng đỏ.

“Cố lên Thẩm Mộng! Mày có thể làm được!”, cô tự nói với mình trong gương, “Một ngày nào đó mày cũng trở thành một pháp y ưu tú!”

Sẽ thành công và ưu tú hơn Hứa Luật gấp trăm lần.

Sau khi kết thúc liên hoan, đã gần chín giờ, Tiểu Giang nổi hứng rủ mọi người đi hát Karaoke.

“Hát ca gì”, Tô Tử Khiêm liếc anh ta một cái, “Tôi đã phân tích vụ án gửi vào email cho cậu. Ngày mai cậu quay lại hiện trường, kiểm nghiệm lại thêm một lần nữa, viết báo cáo, sau đó bàn giao cho gia đình nạn nhân.”

Tiểu Giang gào thét trong bị thương, nhưng không dám cãi lời, đành ngoan ngoãn, lái xe về nhà.

Mọi người tan cuộc vui, Tô Tử Khiêm lấy xe đưa Hứa Luật về thành phố Tân. Hai người lại kể cho nhau nghe công việc gần đây.

“Sao rồi?”, Tô Tử Khiêm hỏi, “Tiết học đầu tiên ok chứ?”

Hứa Luật cũng chẳng hơi đâu hỏi vì sao anh biết thời khóa biểu của cô: “Cũng không tệ, vốn nghĩ sẽ căng thẳng chết mất, ai ngờ lên bục giảng thầy cũng chẳng sao.”

Hứa Luật kể cho anh nghe 20 câu hỏi của nhóm sinh viên.

Bài hát tiếng Anh phát lên trong xe kết hợp với thanh âm của Hứa Luật, không giống những lúc cô bình tĩnh và lý trí xử lý công việc, cũng không bình thản như khi lên lớp, mà cảm giác hoàn toàn thả lỏng, mang theo chút lười nhác.

Âm thanh nhỏ dần.

Tô Tử Khiêm lái xe vào trạm dừng, dừng xe, thận trọng điều chỉnh lại ghế dựa, cởi áo khoác đắp lên cho cô.

Hứa Luật khẳng định là mệt chết rồi.

Từ thành phố Tân về Thành phố Giang, không nghỉ ngơi, mau chóng bắt tay vào công việc, mắt mấy tiếng đồng hồ nghiệm thi.

Điện thoại di động reo vang, anh bừng tỉnh, liếc sang Hứa Luật vẫn đang nằm yên không vì tiếng chuông mà thức giấc, anh bước ra ngoài nghe điện thoại.

Cửa xe đóng lại, một làn gió lạnh thổi tung mái tóc mềm mại của Hứa Luật.

Cô tỉnh rồi.

Ngay khi Tô Tử Khiêm điều chỉnh tư thế ngồi cho cô, cô đã tỉnh.

Là muốn tránh cho đôi bên cảm thấy lúng túng hoặc lại âm thầm lưu luyến cảm giác quan tâm thân mật này của anh nên cô ngồi yên. Nhìn Tô Tử Khiêm đứng bên ngoài nghe điện thoại gò má mang theo ý cười, Hứa Luật có thể tưởng tượng ra nụ cười dịu dàng của anh.

Bắt đầu từ khi nào vậy?

Anh không như xưa kể cho cô nghe, mà giữ kín bí mật này cho riêng mình.

Trong lúc vô tình cô nghe được anh nói chuyện với đầu dây bên kia: “Được rồi! Vậy muốn ăn gì tối anh nấu cho!”

Điện thoại đầu dây bên kia được cài hân một nhạc chuông riêng.

Đã từng, Hứa Luật tự cho rằng cô và Tô Tử Khiêm là do trời đất tác thành. Bọn họ là thanh mai trúc mã. Cô trở thành pháp y, anh là cảnh sát hình sự, có được coi như chồng hát vợ theo không? Cô tự cho rằng tình cảm cứ từ từ vun đắp sẽ đi đến trạm dừng hạnh phúc cuối cùng. Bây giờ cô phát hiện ý nghĩ đó của cô thật quá ngốc nghếch.

Cuối đường đã sớm có người cầm sẵn nước suối khăn lạnh đợi anh.

Bạn cuối cùng cũng chỉ là bạn.

Nhác thấy Tô Tử Khiêm quay về xe, cô quay sang hướng khác, nhắm mắt, tiếp tục giả bộ ngủ.

Xe tiếp tục hướng về thành phố Tân. Trong xe yên tĩnh, chỉ còn tiếng nhạc du dương, là giọng hát của Lương Hán Văn vang lên trầm bổng, nhẹ nhàng. . .

Nếu em được ước nguyện

Chỉ mong chẳng còn gì lưu luyến

Mê luyến chẳng thể tránh

Không thể làm khác hơn đành phải giết chết tâm sự

Ca hát thật vui vẻ

Thổi ánh nến lung linh

Vẫn chưa thể nói nên câu Em yêu anh quá đổi bình thường

Anh đừng quá phiền muộn

Có thể sẽ có người khác yêu mến em

Nhưng đó là chuyện của sau này

Anh sẽ nắm tay cô ấy đến chúc mừng em

Cuối cùng chỉ là bạn tốt mà thôi

Đừng hôn em!

Em tự nguyện giữ khoảng cách với anh

Tiếc nuối nói lên chữ Bạn bè tốt

Hiếm có được tri kỷ

Bằng lòng tiếp nhận tình cảm này

Tàn nhẫn và mê hoặc

Chỉ thừa lúc anh ở đây

Tâm sự vui nỗi lòng

Vẫn chẳng thể khiến anh nói yêu em dài lâu

Cũng không nói được con đường phía trước sẽ thế nào

Có thể sẽ có người khác yêu mến em

Nhưng đó là chuyện của sau này

Anh sẽ nắm tay cô ấy đến chúc mừng em

Cuối cùng chỉ là bạn tốt mà thôi

Đừng hôn em!

Em sẽ tìm được người hiểu em

Nhưng đó là chuyện của sau này

Anh sẽ nắm tay cô ấy đến chúc mừng em

Nếu như anh là bạn tốt

...

Hãy hôn em

[Bạn tốt – Lương Hán Văn]

Hứa Luật và Tô Tử Khiêm mãi mãi cũng chỉ là bạn, là bạn tốt.

~~~~~

Ca khúc BẠN TỐT của Lương Hán Văn

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: BỮA TỐI CỦA ĐƯỜNG TỐ

“Tôi về rồi đây!”

Đẩy cửa vào nhà, căn phòng sáng trưng.

Hứa Luật rất thích cảm giác này, là hơi ấm gia đình, bây giờ cô mới cảm thấy có người ở chung nhà cũng rất vui.

“Meoooo ....”

Arthur vô cùng phấn khích khi thấy Hứa Luật. Nữ vương Agatha đang quần chân Đường Tổ, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cô một cái. Allen và Queen thì cuộn người trên ghế sofa. Queen cũng đã dần quen thuộc hoàn cảnh mới.

“Mèo ú ...”, Hứa Luật ôm lấy Arthur nhìn gương mặt ú na ú nần của nó, nỗi buồn của cô mau chóng tan thành mây khói. Thuận miệng hỏi người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế tựa bên cạnh lò sưởi: “Anh ăn tối rồi chứ!”

Người đàn ông ngồi đó, bình tĩnh đáp lời: “Nếu cảm xúc cũng được coi là một loại thức ăn, thì tối nay tôi đã no chết rồi.”

Hả???

Nói tiếng Trung theo giọng Anh, nghe thật thánh thót và êm tai. Hứa Luật ngừng lại, suy nghĩ một chút ... sau đó cô hỏi lại bằng giọng đầy nghi ngờ:

“Chưa ăn ... sao???” Cô không thể xác định được, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 11 giờ rồi. Anh ấy cũng biết nấu cơm, sao lại để bụng đói đến lúc này.

“Y học chứng minh nếu khoảng cách giữa hai bữa cơm quá lâu là nguyên nhân chính dẫn đến kết sỏi trong cơ thể. Từ bữa trưa cho đến bây giờ đã qua hơn 10 tiếng 17 phút, khả năng kết sỏi rất lớn.”

Được rồi! Hiện tại đã có thể hoàn toàn xác định, Đường thiếu gia chưa ăn tối.

“Tại sao anh không tự nấu ăn?”

Đường Tổ nói một cách rành mạch: “Người Trung Quốc có câu nói ‘Nhân vô tín bất lập’, tôi là người biết giữ lời hứa thôi.”

*Lời răn dạy của Không Tử: Không giữ chữ tín thì không tồn tại được trên đời

“Hả???”

“Đã giao kèo bữa ăn do cô phụ trách vậy tôi sẽ tuân thủ đến cùng.”

“...”

Hứa Luật lần đầu tiên mới biết câu nói ‘Nhân vô tín bất lập’ có thể áp dụng được trong trường hợp này, lại còn chính xác đến mức đó, cách nói chuyện như vậy dĩ nhiên cô chẳng còn gì để giải thích, đành ngượng ngùng xoa xoa đầu mũi: “Tôi ... tôi đi nấu cơm cho anh!”

“Mi fillet cá!”, anh chọn món.

Hứa Luật không thèm quay đầu lại, đi nấu món fillet cá cho anh. Thích thì sao không tự làm mà ăn, ở đó mà đề vớ vả nhại.

Cô lấy con cá đông lạnh trong tủ, nấu một nồi canh cá đơn giản, ngâm mì, cuối cùng thêm vài cây cải.

‘Người này’ chỉ cần có cá là được.

Trong thời gian nấu canh cá, cô đi lấy thức ăn cho mèo. Tên Đường Tổ này chưa ăn thì đừng mơ anh ấy cho bốn con mèo anh ghét cay ghét đắng đó ăn.

“Này, ăn đại đi, chứ món fillet cá phải dùng cá tươi mới ngon.”

Đường Tổ ung dung thưởng thức bữa tối.

Hứa Luật khoanh tay đứng bên cạnh.

Dáng vẻ ăn cơm của Đường Tổ khá tao nhã, rõ ràng chỉ có mỗi bát mì cá mà cô cảm giác anh ta đang tận hưởng một bữa tiệc xa hoa. Bởi vì vẫn chưa dùng quen đũa nên anh dùng nĩa, giống như đang ăn mì Ý, anh quán sơi mì xung quanh chiếc nĩa rồi ưu nhã bỏ vào miệng.

Chỉ cần bữa ăn có cá, anh sẽ ăn sạch bách không còn lấy một miếng nhỏ.

Hứa Luật nhìn qua phong thái ăn uống của Đường Tổ, cô đoán cũng còn lâu nên cô về phòng tắm rửa. Khi quay trở ra phòng khách đã thấy anh dùng bữa xong xuôi, đang ngồi trên ghế sofa, không biết đang xem gì đó.

“Anh đang ...”, Hứa Luật bước tới, liếc nhìn đồ vật trong tay anh, là tư liệu nghiệm thi bên Cục cảnh sát, cô xin phép mang về làm dẫn chứng trong bài

giảng. Giờ lên lớp ngày mai, cô dự tính sẽ lấy vụ án này làm ví dụ.

Đường Tổ đặt bức ảnh chụp hiện trường xuống. Một bữa tối no nê khiến tâm trạng anh vui vẻ không ít, vì vậy anh có nhã ý đàm luận một số vấn đề, ví dụ như ...

“Vụ này nhìn sơ là biết là do sơ sẩy mà ngã chết, cần gì phải điều tra? Pháp y và cảnh sát trong Cục không có đầu óc sao?”

“Là người mới khó tránh khỏi còn thiếu kinh nghiệm trong công việc.” Hứa Luật nhìn anh đầy hứng thú, “Làm sao anh biết?”. Cô muốn nghe ý kiến của anh một chút.

“Đầu tiên, thí dụ cô là nạn nhân, nếu đầu chịu lực tác động, theo bản năng cô sẽ làm gì?”

Hứa Luật nghĩ ngợi một lúc, lấy hai tay ôm đầu.

“Bảo vệ phần đầu là hành động theo bản năng. Với động tác này sẽ khiến tay của nạn nhân hoặc là bị thương hoặc là chảy máu do sự tấn công của hung thủ”, Đường Tổ chỉ vào tấm ảnh đầu tiên trên người nạn nhân, “Nhưng ở đây không có vết thương, cũng không có vết máu.”

Không sai!

Hứa Luật hai mắt sáng rõ, sau đó cô kiểm tra lại thi thể người chết, đúng là như vậy, nhưng cô lại phát hiện thêm một điểm đáng ngờ: “Tuy nhiên trên bàn tay phải của nạn nhân có vết trầy, điều này giải thích thế nào?”

Bởi vì cô không phải là người đầu tiên tiếp xúc thi thể nên một số manh mối cô không nắm rõ.

“Nạn nhân vừa mới thất nghiệp, sau khi uống rượu giải sầu với bạn về nhà mới phát hiện không mang theo chìa khóa. Vì vậy nạn nhân leo tường để lên lầu hai. Do uống quá chén nên bước chân liêu xiêu, không vững, mới bị trượt chân. Trước khi ngã, nạn nhân cố gắng bám vào bệ cửa sổ nhưng vẫn không thành công ...

Nếu tiến hành lấy dấu vân tay trên bệ cửa sổ, sẽ phát hiện ra là vân bàn tay phải của nạn nhân, bàn tay hướng vào phía trong.

Mũi giày bên trái của nạn nhân cũng có vết xước do va đập vào vật cứng, trên tường cách bệ cửa sổ nửa mét hướng xuống dưới có thể tìm thấy dấu vết ma sát này.

Phía đầu tường có thể tìm thấy dấu giày, qua giám định sẽ phát hiện lực giẫm khá mạnh. Đặc biệt là nửa thân trước, sau khi so sánh sẽ có kết luận là chiếc giày phía bên phải.

Đường Tổ ngồi nhàn nhã trên chiếc sofa, vắt chân hình chữ ngũ, hai tay đan vào nhau, hai ngón trỏ đầu đầu vào nhau gõ gõ theo nhịp, sau cùng đưa ra kết luận: “Xem ra không chỉ bên pháp y không có đầu óc mà ngay cả bên giám định cũng vậy.”

Ngoài bộ phận pháp y, nhân viên phòng giám chứng cũng trở thành những kẻ ngu si trong con mắt của Giáo sư Đường.

Hứa Luật ghen ghét, không cách nào phản bác.

Mặc dù nhân viên phòng giám chứng làm việc qua loa, nhưng lỗi nặng nhất vẫn là do bên phòng pháp y. Việc pháp y hiện trường đưa ra nhận định về tình trạng tử vong của nạn nhân trực tiếp ảnh hưởng đến phương hướng điều tra, khiến nhân viên giám định không thể bắt tay vào tìm dấu vết chính xác.

Vì vậy vai trò của pháp y trong đội điều tra hình sự là vô cùng quan trọng.

Hứa Luật còn muốn đàm luận thêm vấn đề này với Đường Tổ vì anh có những lý luận hết sức sắc bén, với những lời nhận định giống như anh thật sự từng có mặt tại hiện trường.

Nhưng Đường Tổ đã đứng dậy, đi về phía cầu thang ném lại một câu: “Vụ án này hoàn toàn không cần phải động não nên tôi không có chút hứng thú bàn luận. Cô Hứa ngủ ngon!”

Hứa Luật: “...”

Cái tên này có lúc khiến người ta tức xịt khói.

~~~~~

Ngày hôm sau, chiều thứ 5, Hứa Luật lên lớp lần thứ hai, giảng đường vẫn chật ních người ngồi. Cô đưa vụ của Thẩm Mộng vào làm ví dụ.

“... trong công việc, kiêng kị nhất là có định kiến, làm việc không cẩn thận, không chú tâm”, Hứa Luật nghiêm túc, “Là một pháp y không được phép phán đoán theo chủ quan, chủ quan đưa ra ý kiến mà không nghĩ đến khả năng khác. Có chứng có cớ, một nghi ngờ nhỏ cũng phải bắt tay vào tra thật rõ ràng, mang lại sự trong sạch cho nạn nhân. Tôn trọng nạn nhân.

Các bạn phải biết chỉ một câu nói của các bạn hoặc một sơ suất nhỏ cũng dẫn đến án oan, án sai.

Chỉ vì sự bất cẩn của bạn, chỉ vì sự vô tâm của bạn mà phải trả một cái giá rất đắt, nghiêm trọng hơn đánh đổi bằng cả tính mạng, những chuyện này trong giới pháp y không phải chưa từng xảy ra. Năm 1992, tại California, Mỹ cũng xảy ra một vụ tương tự ...”

Hứa Luật đưa ra thêm vài ví dụ về sự sơ suất trong công tác pháp y mà gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Đối với Hứa Luật, trên phương diện kỹ thuật còn có thể lấy càn cù bù khả năng, nhưng thiếu mất y đức sẽ dẫn đến tai họa trí mạng.

Những lời nói của giáo viên đã dạy, trước nay cô vẫn ghi nhớ:

“Bác sĩ không có y đức còn đáng sợ hơn cả một sát thủ liên hoàn”

Pháp y cũng là bác sĩ.

Vì vậy, trong quá trình giảng bài, cô cũng không vội đề cập quá nhiều đến chuyên môn kỹ thuật, mà chú trọng đến tầm quan trọng của việc bồi dưỡng y đức.

“Ngay từ thời nhà Đường, danh y Tôn Tư Mạc đã đưa ra yêu cầu cho một người học y phải hội đủ ‘Tinh’ và ‘Thành’ ...”

*Tinh: tinh thông, tỉ mỉ ...

*Thành: thành thật, chân thành ...

“Cô Hứa! Thật xin lỗi, phiền cô một chút”, đang giảng bài một nhóm người tiến đến cắt ngang lời Hứa Luật, “Có Triệu Lâm ở đây không? Triệu Lâm lớp ba, sinh viên năm hai, bạn cùng phòng với Dương Phi?”

Một nữ sinh vẻ mặt hoảng loạn rụt rè cất lời: “Là em ... em đây!”

“Mời bạn ra đây một chút!”

Trong phòng học trở nên xôn xao, nhìn chủ nhiệm khoa cùng hai nhân viên cảnh sát.

“Chuyện gì vậy?”

“Sao cảnh sát ở đây?”

“Nghe nói từ hôm qua đã không thấy Dương Phi.”

“Không phải vừa mới kết giao với tên gốc nào đó sao, ngày nào bạn bè cũng nhìn thấy cô ta tay trong tay với tên đó.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: DƯƠNG PHỈ TỬ VONG

Nếu ở thành phố Giang việc Hứa Luật ra tay trợ giúp điều tra cũng không có gì là lạ, trước đây cô cũng đã từng làm qua.

Nhưng đây là thành phố Tân, không phải thành phố Giang, Hứa Luật tốt nhất không nên xen vào.

“Ok! Chúng ta tiếp tục”, Hứa Luật vỗ tay ra hiệu mọi người chú ý vào bài giảng.

Sáng sớm hôm sau, cô nhận được điện thoại từ thầy Lý.

“Ồ đây có một vụ án, em đến coi qua một chút được không?”

Lý Đạt Minh hiện tại đang là Hội phó Hiệp Hội Pháp Y thành phố Tân, nếu đây chỉ là vụ án tầm thường thầy sẽ không gọi cho cô, nhất định có điểm nghiêm trọng, vì vậy không nói hai lời Hứa Luật ngay lập tức đồng ý.

“Ồ đâu ạ? Em đến ngay!”

Hứa Luật nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, ăn qua loa bữa sáng rồi vội bắt taxi đến Cục cảnh sát thành phố Tân.

“Mới sáng sớm đã đến Cục cảnh sát, có chuyện gì sao?”

Tài xế taxi nhìn Hứa Luật đầy tò mò.

Hứa Luật chỉ ừ hừ cho qua chuyện chứ không nói thêm, tài xế biết điều cũng im miệng, tiện tay mở radio.

Đại học Y nằm trong nội thành thành phố Tân. Vẫn chưa có nhiều xe cộ qua lại, Hứa Luật chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh đường phố vào sáng sớm, trong đầu suy nghĩ về câu chuyện với thầy Lý. Qua điện thoại thầy thông báo ý muốn cô nhận vụ án này.

Lý Đạt Minh được coi là nhân vật lão làng trong giới pháp y, giữ địa vị khá quan trọng trong ngành, được thầy coi trọng như vậy Hứa Luật đương nhiên rất vui. Có điều vui thì vui nhưng cô vẫn còn chưa phớt lờ tới mức quên mất đây là thành phố Tân không phải thành phố Giang, nếu cô xen vào quá nhiều chỉ sợ khiến cho người khác không thoải mái.

Có câu ‘Cùng ngành hay ghen nhau’, tuy rằng Hứa Luật chẳng bị ảnh hưởng bởi câu nói này nhưng điều này chỉ phản ánh Hứa Luật là nhân vật cá biệt chứ không có nghĩa người khác cũng giống như cô.

*Câu gốc: Đồng hành tương kỵ = 同行相忌

Mấy năm qua Hứa Luật cũng có chút tiếng tăm, tuổi còn trẻ nhưng đã nhận chức trưởng phòng pháp y thành phố Giang, nổi danh khá sớm nên cũng không ít người ghen ghét, trong số đó phải kể đến trưởng phòng pháp y thành phố Tân, Quản Thịnh Văn.

Pháp y Quản là đàn anh của Hứa Luật, làm trong ngành pháp y được hơn 20 năm, qua tay anh ta hơn trăm vụ án lớn nhỏ. Trước đây khi ngành pháp y của hai thành phố có buổi giao lưu nghiên cứu, Hứa Luật và Quản Thịnh Văn có những điểm bất đồng dẫn đến tranh cãi khá gay gắt về vấn đề chuyên môn nghiệp vụ. Sau đó ý kiến của Hứa Luật chiếm đại đa số người đồng tình.

Sau vụ đó, bọn họ ít chạm mặt, Quản Thịnh Văn không bao giờ vừa mắt được Hứa Luật, lúc nói chuyện lúc nào cũng ra điệu bộ mỉa mai.

Lần này Hứa Luật đến Tân Thành làm giảng viên ngoài ý định để Tô Từ Khiêm không phải lâm vào cảnh khó dễ mà cô cũng muốn kim lại tâm trạng mình, mà điều sau mới là việc quan trọng nhất.

Làm cái nghề pháp y này, đáng sợ không phải là do hằng ngày đối mặt với xác chết mà chính là không muốn đối mặt với những cảm xúc tiêu cực nảy sinh đằng sau những cái chết ấy. Nếu như bản thân không sớm giải quyết, sớm muốn có một ngày chịu không nổi mà bỏ cuộc.

Vụ án của Hàn Từ Minh khiến Hứa Luật ý thức được mấy năm qua cô chỉ lo vùi đầu vào công việc, xác thực là chưa từng để mình có cơ hội nghỉ ngơi, cho nên cô không kiểm soát được chính mình, suýt chút nữa ra tay giết hại tên oắt con đó. May có Tô Từ Khiêm kịp thời ngăn cản nếu không bây giờ không đơn giản cô nhận được mấy lời khiển trách mà còn có thể phải đối mặt với bên luật sư nhà họ Hàn.

Mặc dù Cô Sênh quả quyết, cho dù luật sư của Hàn gia cô cũng không sợ nhưng thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, mà quả thực cô cũng cần phải điều chỉnh lại tinh thần một chút.

Trước khi đến thành phố Tân, Hứa Luật đã nghĩ kỹ, ở đây là giảng viên một học kỳ, trong thời gian này cô đăng ký học thêm vài thứ, bổ sung kiến thức.

Làm nghề này, rất nhiều điều cần phải học, không chỉ có kiến thức trong nhà trường mà còn rất rất nhiều ở ngoài xã hội, bởi vì pháp y vĩnh viễn không thể biết được vụ án sắp tới sẽ là gì, phần tử tội phạm sẽ sử dụng thủ pháp giết người ra sao.

‘Kiến thức là vô tận’ dùng để nói về ngành này là hết sức chính xác.

Hứa Luật thầm cảm ơn thầy Lý Đạt Minh đã cung cấp cho cô thật nhiều cơ hội học tập. Nhưng ở đây dù sao cũng là thành phố Tân, Quản Thịnh Văn là trưởng phòng, coi như vụ án lớn phát sinh dù sao cũng chẳng đến phiên một tên ‘pháp y ngoại lai’ như cô nhúng tay vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hứa Luật quyết định chỉ nên đóng vai quần chúng là tốt nhất, lát nữa cô sẽ tìm cơ hội từ chối ý tốt của thầy Lý.

Taxi dừng trước cổng Cục cảnh sát, từ phía xa cô đã nhìn thấy bóng dáng của thầy Lý, Hứa Luật nhanh chóng thanh toán tiền taxi, chạy vội tới nhưng đã bị bảo vệ chặn lại.

“Tiểu Từ, vị này là do tôi mời đến!”, Lý Đạt Minh đi tới, “Là pháp y Hứa của thành phố Giang.”

Bảo vệ nghe thầy Lý thông báo liền mở cửa cho cô vào.

Tiểu Từ nhìn bóng lưng Hứa Luật liền lầm bầm: “Người đó là pháp y Hứa sao ... Sao còn trẻ đẹp vậy. Pà nó! Làm mình cứ tưởng phải là một bà cô già nào cơ chứ ...”

Hứa Luật theo Lý Đạt Minh vào đại sảnh của Cục cảnh sát. Vẫn chưa đến tám giờ, đại sảnh cũng còn vắng người, trong lúc đợi thang máy, thầy Lý nói sơ tình hình vụ án cho Hứa Luật.

“Nạn nhân là Dương Phi là sinh viên năm thứ hai của đại học Y.”

“Dương Phi?”

Hứa Luật nhướn mi, ngày hôm qua khi cô đang giảng bài cũng nghe qua tên này. Cô còn tưởng rằng chỉ là vụ án bình thường, không ngờ ...

“Chính là cô ta”, Lý Đạt Minh mở tập tài liệu trong tay, từ trong hồ sơ đưa cho cô hai tấm hình: “Bạn cùng phòng với cô ta, Triệu Lâm khai thứ năm tuần trước Dương Phi cùng bạn trai đi ra ngoài vẫn chưa thấy quay về. Ngay tối hôm qua thi thể cô ta được phát hiện trong túi trong suốt vứt ngoài vệ đường.”

Hứa Luật chú ý đến cách dùng từ của Lý Đạt Minh: túi nhựa trong suốt.

Bình thường trong các vụ án, tội phạm giết người đều có xu hướng sử dụng những chiếc túi sẫm màu, nếu không họ sẽ chọn các thùng hay vali để che giấu thi thể, tránh bị phát hiện.

Trong hai tấm ảnh Lý Đạt Minh đưa cho cô, một tấm ảnh thường ngày của nạn nhân. Trong tấm ảnh là một cô gái trong chiếc áo sơ mi quần short, lộ vòng eo nhỏ nhắn. Tuổi trẻ, xinh đẹp, vẻ mặt phơi phới yêu đời, xem ra ở trường cũng khá được nam sinh yêu thích.

Một tấm khác là hình ảnh thi thể nạn nhân khi được phát hiện.

Trông mất Hứa Luật co rút, trong hình Dương phi, một cô gái có chiều cao hơn 1m70 bị xếp gọn trong một túi nhựa trong suốt lớn. Chính xác là xếp gọn. Ngay tại khu vực đầu gối là nút thắt của chiếc túi, được cột bằng một chiếc nơ hình bướm.

Ra khỏi thang máy, hai người thay quần áo vô trùng đến phòng giải phẫu.

Cảm giác lạnh lẽo ủa đến.

Để bảo quản thi thể nhiệt độ trong phòng giải phẫu thấp hơn nhiệt độ bên ngoài rất nhiều.

Giờ chiếc khăn trắng, gương mặt trắng bệch cứng đờ lộ ra ngoài.

Nếu trước đó thầy Lý chưa từng nói qua, Hứa Luật chắc không cách nào nhận ra được gương mặt tươi vui kia và từ thi này là cùng một người.

Trong hình là cô gái có mái tóc dài đen mượt, như trong các quảng cáo dầu gội, cặp lông mày thanh tú. Tất cả đều bị cạo sạch, chỉ còn trơ ra hai gò má nhô cao, hốc mắt sâu hoắm, quầng mắt thâm đen.

Bệnh nghề nghiệp phát tác, Hứa Luật bắt đầu thao thao nói những điều mình chứng kiến:

“Phần cổ và cổ tay có dấu vết bị trói, nạn nhân đã nhiều lần bị cột chặt rồi treo lên nhưng không gây xuất huyết nghiêm trọng, theo phỏng đoán bước đầu khả năng vật dùng để buộc nạn nhân là một vật mềm, mức độ thương tổn cần phải kiểm tra qua vết thương mới có thể có kết luận chính xác. Căn cứ vào vết thương ở bộ phận sinh dục có thể đoán...”

“Ôi ôi... tưởng là ai hóa ra là pháp y tuổi trẻ tài cao của chúng ta, pháp y Hứa hôm nay đại giá quang lâm đến khoa pháp y của thành phố Tân, thật đúng là rồng đến nhà tôm.”

Thanh âm mĩa mai vang lên cắt ngang dòng suy luận của Hứa Luật.

Vừa nghe mấy lời này, Hứa Luật im bật, trong lòng ngao ngán thờ dài.

Ngay lập tức gương mặt nhỏ nhắn bày ra nụ cười vô hại, hướng phía người mới đến chào hỏi: “Pháp y Quản, đã lâu không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: HỢP TÁC NGHIỆM THI

Quản Thịnh Văn làm như không nghe thấy tiếng cô chào hỏi, quay sang Lý Đạt Minh: “Chào thầy, thầy qua đây sao không báo với em một tiếng.”

Đấy vẫn y như cũ mặt lạnh như đất nôi.

Hứa Luật ngại ngùng đứng phía sau Lý Đạt Minh, thăm ngao ngán.

Lý Đạt Minh: “Tôi đưa Tiểu Hứa đến xem qua một chút!”

Quản Thịnh Văn lúc này mới dời mắt nhìn đến Hứa Luật: “Pháp y Hứa, tôi mới nghe nói cô nhận lời mời đến Đại học Y, thành phố Tân tham gia công tác giảng dạy.”

Hứa Luật: “Đúng, nhân cơ hội này trao dồi thêm kiến thức một chút!”

“Pháp y Quân, gia đình nạn nhân Dương Phi đến rồi!”

Nhân viên khoa pháp y tiến vào thông báo.

Hứa Luật theo chân Lý Đạt Minh và Quân Thịnh Văn đi ra ngoài, ba người tập trung ở phòng khách khoa giải phẫu nhìn cặp vợ chồng trung niên. Họ trông chất phác, gương mặt hốt hoảng, vừa trông thấy ba người bọn họ bước vào, hai người lập tức xông đến.

Nhận diện tử thi là quá trình tất yếu cũng là quá trình phá hủy đi niềm hi vọng cuối cùng của gia đình nạn nhân.

Cái này cũng được gọi là cảm giác tiêu cực mang lại phía sau cái chết của nạn nhân: nỗi bi thương của gia quyến.

Ngành pháp y không những phải tôi luyện quá trình nghiệm thi tại hiện trường mà còn biết kiềm chế những cảm xúc cá nhân.

Mấy năm qua, Hứa Luật chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh tượng li biệt, muôn hình vạn trạng. Đối mặt với sự ra đi đột ngột của người thân, bọn họ không dùng phương cách phát tiết bi thương giống nhau, có người khóc hoài không dứt, có người ngắt ngay tại chỗ, còn có người ôm chặt thi thể không chịu rời đi...

“Tiểu Phi...”

Khi trông thấy con gái mình nằm trên bàn giải phẫu, mẹ Dương cả đêm cố gắng kiềm nén tâm trạng, rốt cục không chịu nổi òa lên khóc lớn. Hứa Luật vội vã đỡ thân thể mềm oặt của bà ta: “Di à! ! Xin nín bi thương!”

“Tại sao lại như vậy... tại sao lại như vậy?”

Mẹ Dương lay mạnh bàn tay của Hứa Luật, gào thét, lặp đi lặp lại câu hỏi không thể nào hỏi đáp.

Hứa Luật lựa chọn im lặng, trải qua năm tháng tôi luyện, cô không còn giống như trước đây cùng ôm gia đình nạn nhân khóc lóc, nguyên rủa tên hung thủ mất hết nhân tính. Mà bây giờ cô bình tĩnh đối mặt.

Có người nói, làm pháp y lâu năm, nhìn người chết còn nhiều hơn người sống nên cảm giác dần trở nên tê liệt, sự cảm thông dần mất đi. Hứa Luật không đồng ý với luận điểm ấy, thân là pháp y, chứng kiến nhiều cảnh sinh ly tử biệt hơn so với những người khác, càng như vậy càng phải quý trọng sinh mệnh, cũng không cho phép tội phạm được dẫm đạp lên sinh mệnh của người khác.

Cô hiểu nạn nhân, cũng thông cảm sự đau khổ của gia quyến nhưng cô càng hiểu rõ hơn thân phận là một pháp y của mình, không phải chỉ động viên gia đình nạn nhân mà quan trọng hơn đó chính là tìm ra vật chứng, điều tra rõ chân tướng, tìm ra hung thủ. Vì vậy cô lựa chọn im lặng.

Càng im lặng cô lại càng trở nên quyết đoán, kiên quyết đem tên tội phạm ra trước pháp luật.

Hứa Luật muốn tham gia vào vụ án này, cho dù lấy thân phận là trợ lý pháp y cũng được.

Nguyên nhân cái chết của Dương Phi rất kỳ lạ, dựa theo trình tự giải phẫu thi thể là một nhiệm vụ bắt buộc, bình thường đa số người nhà nạn nhân đều sẽ đồng ý.

Sau khi làm tốt nhiệm vụ động viên gia đình nạn nhân, bên cảnh sát sẽ tiến hành lấy lời khai của cha mẹ Dương Phi. Hứa Luật muốn mở miệng xin Quân Thịnh Văn được hợp tác nghiệm thi, cô đang lựa lời để tìm cách nói sao cho thích hợp. Lý Đạt Minh đột nhiên cất lời, vỗ vỗ vai Quân Thịnh Văn: “Khó lòng có đủ hai người ở đây, vụ này hai người cùng nhau điều tra đi, tôi tin với sự trợ giúp của hai cô cậu tội phạm nhanh chóng quy án.”

Thầy tuy lớn tuổi, mặt mờ nhưng làm sao không nhìn ra được Quân Thịnh Văn không vừa mắt với Hứa Luật.

Quân Thịnh Văn cho dù không muốn nhưng Lý Đạt Minh đã mở lời anh ta dám từ chối sao?

Không dám!

Hứa Luật nhìn gương mặt khê biến của Quân Thịnh Văn, vội vàng mở miệng: “Pháp y Quân giữ nhiệm vụ chính, tôi chỉ là trợ thủ thôi.” Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, cô không nên lấn lướt quá.

Quân Thịnh Văn liếc cô một cái, hài lòng, anh ta lấy gắng tay đeo vào: “Vậy cùng làm, lời tên hung thủ ra ánh sáng.”

“Được!”, Hứa Luật nhếch môi nở nụ cười, cũng đồng thời đeo bao tay đầy cửa vào phòng giải phẫu.

Dù cho hai người trước đây có mâu thuẫn nhưng vào giờ phút này bọn họ đều có chung mục đích đó chính là từ trên tử thi có thể tìm ra tất cả các manh mối đem hung thủ về quy án.

Lý Đạt Minh thấy hai người bọn họ hòa thuận làm việc, ông âm thầm rời đi.

“Ngày hôm qua khi chuyển tử thi đến đây đã kiểm tra qua các vết đốm trên thi thể và tình trạng cương cứng của nạn nhân...” Quân Thịnh Văn mặc dù lòng dạ hẹp hòi nhưng đã bắt tay vào công việc không dám làm càn, đem tất cả các kết quả báo cáo ngày hôm qua nói với Hứa Luật: “Ngày hôm qua

cũng đã chụp X-Quang cho nạn nhân, có mấy nơi bị trật khớp khá quan trọng. Cô thấy thế nào?”

Hứa Luật tiếp nhận phim chụp X-Quang, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Nói chung trong cơ thể con người các phần khớp vai, khớp khuỷu tay và mắt cá là dễ bị sai khớp nhất, trong dân gian người ta thường gọi là trật khớp. Còn phần dây chằng và bao khớp ví dụ như khớp gối mà bị trật khớp là điều cực kỳ hiếm thấy.” Trong khi đó toàn bộ phần khớp gối, hai vai, khuỷu tay của Dương Phi đều bị trật khớp: “Lát nữa chúng ta cần tiến hành giải phẫu nghiệm thương thật chi tiết phần này.”

Cô vừa đọc xong phim X-Quang, Quân Thịnh Văn đã đưa dao giải phẫu vào tay cô. Hứa Luật run lên một cái: Không phải đã nói là anh ta mổ chính sao?

*Bao khớp: Dịch khớp chứa trong một mô kín quanh khớp gọi là bao khớp (joint capsule).

Quân Thịnh Văn liếc cô một cái: “Sao vậy? Không dám à?”

Hứa Luật nhú chặt mi, lập tức liền rõ ràng mọi chuyện, Quân Thịnh Văn là muốn kiểm tra tài nghệ của cô: “Có gì mà không dám!”

Quân Thịnh Văn thật sự muốn biết cô gái nhìn đầu cũng thấy như con nít thế nào làm sao có được chỗ đứng như hiện tại. Là do năng lực hay dựa vào quan hệ mà đạt được?

Quân Thịnh Văn biết nói về lý luận trên sách vở Hứa Luật quả thật rất tinh thông, nhưng một pháp y không chỉ dựa vào sách vở là đủ! Nếu không có một đôi bàn tay khéo léo cũng như tổ chất trời ban thì không thể giữ nổi chén com. Anh ta cũng nghe phong phanh tin tức cô nhóc này và đội trưởng đội hình sự thành phố Giang có quan hệ khá thân thiết.

Hứa Luật hạ một dao, sắc mặt Quân Thịnh Văn giãn ra: đao pháp khá tốt.

Theo phương pháp truyền thống, pháp y trong nước quen thuộc thủ thuật phẫu thuật ngực bụng, nhưng trong trường hợp này, vì phần gáy của nạn nhân bị tổn thương nên để duy trì phần gáy hoàn chỉnh Hứa Luật đã chọn phương pháp rạch chữ T.

Đối với người ngoài ngành, pháp y cầm dao giải phẫu có ít trách nhiệm hơn bác sĩ bởi vì dao dưới tay pháp y không phải dành cho người sống, không cần phải lo lắng những tranh cãi sau này. Chỉ có khi làm qua nghề này mới biết, đao pháp ngành này cũng chẳng dễ dàng hơn bác sĩ thông thường.

Hứa Luật đặt ngón trỏ lên sống dao, đặt dao vuông góc với thi thể, vết cắt chuẩn xác, ổn định, lực vừa phải, các lớp mô nhanh chóng hiện ra, phần khoang bụng mở ra, ngay sau đó lục phủ ngũ tạng cũng thấy rõ ràng ngay trước mắt.

Hứa Luật: “Ổ bụng không trương nước, không có hiện tượng tụ máu. Bây giờ tiến hành kiểm tra mạc nối lớn và các cơ quan”.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem

Trong quá trình nghiệm thi đều được ghi hình, vì vậy, bọn họ vừa làm vừa thuyết minh.

“Pháp y Quân, anh xem!”, Hứa Luật chỉ vào dạ dày.

Phân dạ dày trống rỗng, điều này chứng tỏ khi còn sống nạn nhân không ăn uống một thời gian dài, điều này cũng là bằng chứng vì sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà Dương Phi gầy đi trông thấy.

“Cái tên quỷ ma này đã bắt con người ta, không cho ăn uống, còn dẫn vật tới mức này, bà nội nó, không biết nó còn là người hay không?” Miệng đeo khẩu trang Quân Thịnh Văn lầm rầm chúr bới, sau đó cũng tham gia vào công tác nghiệm thi.

Hứa Luật cảm thấy Quân Thịnh Văn này không hẳn là người xấu mặc dù có điểm khác người, nhưng khuyết điểm không che được ưu điểm, anh ta coi cái ác như kẻ thù khiến cô dần có thiện cảm.

Trong phòng giải phẫu, hai người anh một câu tôi một câu, từng giây từng phút trôi qua, chờ công tác nghiệm thi hoàn thành, Hứa Luật mới phát hiện mặt trời đã gần lên đến đỉnh đầu. Nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ.

Chết!

Trong nhà còn một tên cao ngạo lúc nào cũng trong tình trạng cơ thể có độ kết sỏi cao đang đợi cô ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: CHÚ MẠC THÔNG

“Đằng nào cũng phải đi ăn thôi thì ở đây ăn luôn đi, tôi kêu người đi gọi thức ăn.”

“Không cần! Tôi ở ngay đại học Y, đi xe rất nhanh”, Hứa Luật khéo léo từ chối lời mời của Quân Thịnh Văn, còn một vị đang khăng khăng giữ đúng chữ tín đợi cô ở nhà kia kia.

“Được!”, Quân Thịnh Văn cũng không ép, “À ... Pháp y Hứa ...”

“Sao?”

Quân Thịnh Văn nhìn gương mặt trắng trẻo thanh tú của Hứa Luật. Nếu như không phải vừa rồi anh tận mắt chứng kiến thì khó có thể tin được một cô gái tuổi đời còn quá non trẻ lại có một đạo pháp thuần thực như vậy, toàn bộ quá trình nghiệm thi trầm tĩnh không có bất cứ lo lắng hay sợ hãi nào, điềm đạm đúng thật xứng danh với vị trí trưởng phòng pháp y Thành phố Tân.

Xem ra trước đây anh đã hiểu lầm cô quá nhiều, cho rằng vị trí của cô là do mối quan hệ mà có được.

Quân Thịnh Văn muốn xin lỗi cô về hành vi nhỏ nhen trước đây của mình, nhưng dù sao tuổi tác cũng lớn hơn Hứa Luật nên mở miệng thấy hơi ngại ngùng.

Bà nó, có câu xin lỗi thôi, là nam tử Hán không thể nói được sao!

“Trước đây là tôi có cái nhìn 편견 nên mới có hành xử thất lễ ... Tôi xin lỗi!”

Hứa Luật bất ngờ khi nghe thấy hai tiếng xin lỗi từ miệng Quân Thịnh Văn, cô giật bắn người: “Quân ... Pháp y Quân, thật ra tôi ... tôi cũng có phần sai quấy. Lúc ấy còn trẻ háo thắng, cũng nói chuyện không biết phép tắc, mong anh lớn bỏ qua cho tôi, đừng để trong lòng.”

Hứa Luật cũng trịnh trọng hướng về phía Quân Thịnh Văn mở miệng tạ lỗi.

Quân Thịnh Văn: “Vậy được! Coi như từ hôm nay trở đi giữa chúng ta không còn bất cứ xung đột nào. Vụ án này nếu có tiến triển mới tôi sẽ báo cho cô ngay, lúc nào cũng sẵn lòng cùng cô bàn luận.”

Sau khi tháo gỡ khúc mắc, hai người nở nụ cười ... mọi ân oán cũ xóa sạch.

Hứa Luật lại bắt taxi nhanh nhanh chóng chóng về Đại học Y.

Về đến nhà, quả nhiên Đường Tổ vẫn ngồi ở vị trí cũ nhàn nhã đọc sách, không khác gì một ông cụ non.

“Xin lỗi, tôi về trễ!”. Nói xong cô vui đầu vào bếp chuẩn bị cơm trưa, nửa tiếng sau bữa ăn đã dọn lên.

“Đường Tổ! Ăn cơm thôi!”

Vài giây sau đã thấy Đường Tổ xuất hiện bên bàn ăn.

Sáng sớm chỉ ăn qua loa, rồi bận tối mắt tối mũi tới trưa, bụng Hứa Luật sôi réo ầm ĩ, ngồi vào bàn ăn lia lịa.

So với Hứa Luật, tốc độ ăn uống của Đường Tổ không thể sánh bằng, quá mức tào nhả. Hứa Luật khua khua vài đũa, sau đó tốc độ cũng chậm lại, nhìn người đàn ông trong bộ âu phục chỉnh tề đang ăn cơm ở phía đối diện.

Vì không biết dùng đũa nên anh vẫn ăn nĩa, không thể múc cơm bằng nĩa do đó ăn dùng thêm một cái muỗng. Bộ dụng cụ muỗng nĩa để ăn cơm chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng trong tay anh nó lại trở nên thuần thực và quen thuộc.

Bản thân Đường Tổ cũng cảm thấy kỳ lạ vì tại sao Hứa Luật có thể sử dụng hai cái thanh gỗ bé xíu một cách linh hoạt như vậy. Anh biết các ngón tay của anh chẳng thua kém cô chút nào, nhưng anh không thể điều khiển được hai thanh gỗ đó. Nếu đưa cho anh đôi đũa để gấp cá chắc chắn miếng cá sẽ nát bét, ăn cũng không ăn được.

Đường Tổ tuyệt đối không cho phép mình có hành vi chà đạp miếng cá như vậy.

Ăn xong bữa trưa, Hứa Luật dọn dẹp nhà bếp. Rồi khỏi nhà ăn đã thấy Đường Tổ lại an vị trên ghế tựa, ung dung lấy báo ra đọc.

Đường Tổ có rất nhiều báo, Hứa Luật thậm chí có lẽ anh đặt mua toàn bộ các tờ báo lớn nhỏ trong thành phố Tân gom hết về nhà, mỗi ngày cô đều thấy trong thùng thư chất đầy báo.

Cho mèo ăn xong, Hứa Luật cũng lấy tờ báo ngồi trên ghế sofa. Chuyện vụ án của Dương Phi trở thành tựa đề nóng hổi trên các tờ báo hôm nay.

Hứa Luật nghĩ đến bản báo cáo nghiệm thi Dương Phi, nạn nhân không ăn uống, chỉ dựa vào nước để sống qua ngày, mấy vị trí trật khớp quan trọng, tất cả đều do ngoại lực tác động.

Rốt cục là biến thái tới mức nào mới dẫn dắt một con người đến mức độ đó?

Tại sao lại làm trật khớp ở vị trí đó?

Không phải đơn giản chỉ dùng tay không mà có thể tháo khớp của một người đặc biệt là khớp gối.

Đã vậy tại sao còn cạo sạch tóc và chân mày?

Còn nữa, tại sao lại là Dương Phi? Muốn định tội hay chỉ ra tay một cách tùy ý?

Một đồng vấn đề cứ quanh quẩn trong đầu óc Hứa Luật, rồi tung rồi nù.

Trong phương pháp điều tra của các trinh sát hình sự, các bước tuần tự chính là tổng hợp lại hiện trường sau đó tiến hành điều tra, lấy lời khai của các nhân chứng, phân tích quan hệ xã hội của nạn nhân kết hợp báo cáo nghiệm thi. Tổng hợp lại lần nữa, tiến hành điều tra để tìm ra động cơ, khóa chặt các nghi phạm, tiến thêm một bước phân tích, thẩm vấn, cuối cùng xác định hung thủ.

Đội trưởng đội hình sự thành phố Tân, Mạc Thông đang rất chán nản, đã hai ngày trôi qua đã điều tra tất cả các manh mối nhưng vụ án không có bước tiến triển, thật khiến mọi người đau đầu.

“Theo tôi có thể là do một tên biến thái, đột nhiên phát bệnh, bắt người sau đó ngược đãi.”

“Nếu thật sự là như vậy thì thật thối nát quá!”

Qua hai ngày cực khổ nhưng chẳng thu được kết quả gì khiến các cảnh viên ủ rũ. Trong đội điều tra hình sự thường truyền tai nhau câu này: Không sợ giết người vì tiền, chỉ sợ gặp kẻ bệnh thần kinh.

Nếu là một người âm mưu giết người vì tiền tài cứ cố gắng điều tra sẽ ra, nhưng nếu đụng phải một kẻ mắc bệnh thần kinh giết người chỉ để thỏa mãn tâm lý biến thái, thì biến người mệnh mông biết tìm nơi đâu?

Mạc Thông thu dọn hồ sơ, xoa xoa đầu mũi, cảm các văn kiện liên quan đi ra ngoài.

“Chú Mạc, chú đi đâu vậy?”

“Đi tìm cứu tinh!”

Mạc Thông cũng không quay đầu, trả lời sau đó đi thẳng ra khỏi Cục cảnh sát, khiến nhóm thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu khó hiểu.

Cứu tinh?

Hứa Luật chạy ra mở cửa. Nhìn trước cửa là ông chú đẹp trai, bắt giác run bắn người.

“Chúc Mạc, sao chú lại đến đây?”

“Tiểu Hứa, sau cháu lại ở đây?”

Mạc Thông cũng kinh ngạc không kém, không nghĩ đến người phía sau cánh cửa này lại là Hứa Luật.

Mạc Thông là nhân viên dưới trướng của ba Hứa Luật. Khi còn bé Hứa Luật hay được ông cho đồ ăn vặt. Mấy năm trước sau khi ly hôn ông rời thành phố Giang chuyển đến sinh sống ở thành phố Tân.

Hứa Luật nghiêng người mời Mạc Thông vào nhà.

Nghe giọng nói đầy ngạc nhiên của Mạc Thông chứng tỏ ông không đến tìm cô, trong nhà này chỉ có hai người, không phải cô thì chắc chắn là tìm anh.

Không nghĩ đến chú Mạc cũng biết Đường Tô, đúng là quả đất tròn.

Đang nghĩ ngợi, phía cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Hứa Luật và Mạc Thông cùng quay sang nhìn.

Đường Tô nhàn nhã trong chiếc áo thun xám quần âu đen, dưới chân mặc kệ Hứa Luật thấy qua không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc nào cũng muốn ôm bụng cười... đôi dép bông hình mèo con.

Thật không thể tưởng tượng một con người kiêu căng tự phụ như Đường Tô lại đi một đôi dép trẻ con như vậy, quả thực không thể hiểu nổi. Cô từng tò mò hỏi anh, anh chỉ hời hợt đáp là quà tặng.

Nhưng Hứa Luật có cảm giác từ ngữ điệu hời hợt ấy còn ẩn chứa mấy phần tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai tay đút túi quần, mặc dù đôi dép chẳng ăn rơ gì với phong cách của anh, nhưng trên người anh ấy vẫn toát lên khí chất của một người đàn ông chín chắn trầm ổn.

Đối với một người coi trọng vẻ bề ngoài như cô, mỗi ngày tiếp xúc một thân hình tuyệt mỹ như vậy cũng khiến không gian xung quanh cô trở nên tươi vui hơn hẳn.

“Cho một tách cà phê như cũ nhé! Cảm ơn!”

Thanh âm vang lên đã đập tan tất cả suy nghĩ tốt đẹp ấy trong cô.

Hứa Luật: “... Đường Tổ, đã nói rồi tôi không phải là quản gia của anh”, nhưng lúc nào cũng thuận miệng nhờ vả như thế chứ!

“Tiểu Luật, cho chú một tách luôn nhé. Cảm ơn cháu!”, Mạc Thông cầm văn kiện đi theo Đường Tổ về phía phòng đọc sách.

Hứa Luật không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: CHIẾC VÁY ĐỎ

“Tin tức mà cậu vừa nghe hiện tại đang gây ra những phản ứng tiêu cực trong dư luận.”

Vừa đến cửa thư phòng đã nghe giọng Mạc Thông nêu mục đích ông ta đến đây.

Nguyên nhân chính là cái chết lạ lùng của nạn nhân, tử thi giống như bị siết chết trong chiếc túi, khiến cho dư luận không ngừng chú ý đến việc này.

“Cậu có thể xem qua một chút, gợi ý cho tôi phương hướng giải quyết được không?”

Mạc Thông đưa cho Đường Tổ tư liệu vụ án mạng.

Đường Tổ nhận lấy, ngồi xuống, ngón tay thon dài trắng nõn lật nhanh từng tờ giấy trong tập tư liệu. Phòng sách rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy thanh âm lật sách của anh ấy.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến bản lĩnh của anh, chắc chắn Mạc Thông không thể nào tin được một người trẻ thế này, đáng vẻ thư sinh thế này lại là chuyên gia tâm lý tội phạm Su T.

Tin tức Đường Tổ đến thành phố Tân chỉ có vài người biết, Mạc Thông là một trong số đó.

Khi Hứa Luật mang cà phê vào, Đường Tổ đã xem xong toàn bộ tư liệu, các bức ảnh chụp tử thi bày ra ở trước mắt, không ngừng đầu, nhưng lại có thể bắt lấy chính xác tách cà phê cô đưa tới. Anh nhấp một ngụm, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mấy tấm hình.

Đây không phải là vụ án của Dương Phi sao? Tại sao chú Mạc Thông lại đưa cho Đường Tổ xem?

Trong lòng Hứa Luật cực kỳ kinh ngạc nhưng cũng không nói ra vì cô trông thấy Đường Tổ đang tập trung suy nghĩ, ánh mắt chăm chăm nhìn vào tấm hình, gương mặt an tĩnh, không ai biết trong đầu anh đang nghĩ gì.

Mạc Thông nhấp một ngụm cà phê, ông quay cuồng với vụ án này suốt hai ngày nay, thật sự cần một tách cà phê để định thần.

“Quần áo!”

Đường Tổ đột nhiên mở miệng, Mạc Thông và Hứa Luật nhìn nhau, không hiểu, sau đó lại nghe tiếng của Đường Tổ vang lên: “Cung phản xạ của hai người đang ở bên kia Địa Cầu à? Tôi hỏi quần áo của cô ta đâu?”

Cung phản xạ: là con đường mà xung thần kinh truyền từ cơ quan thụ cảm (da, ...) qua trung ương thần kinh đến cơ quan phản ứng (cơ, tuyến, ...). Một cung phản xạ thường bao gồm 3 loại no-ron: hướng tâm, trung gian và li tâm. Ngày nay người ta thấy xung thần kinh khi theo no-ron hướng tâm về trung ương thần kinh còn được chuyển qua nhiều no-ron trung gian và khi các xung thần kinh từ trung ương thần kinh chuyển qua no-ron li tâm ngoại biên lại có sự liên hệ ngược, chuyển các xung thần kinh theo các dây hướng tâm khác về các phần khác nhau của não, tùy sống để điều chỉnh phản xạ trước khi phát lệnh phản ứng nên lúc đó có vòng phản xạ.

Lần này Hứa Luật không lên tiếng, cô cảm thấy Đường Tổ đột nhiên đặt ra câu hỏi này chắc chắn là có lý do, không phải rảnh rỗi mà nghĩ ra.

Hàng mi dài cụp xuống, cô tỉ mỉ nhìn những tấm hình kia. Trong hình, Dương Phi mặc một chiếc đầm màu đỏ ngắn tay, mang phong cách retro. Cổ áo may kiểu hải quân, màu trắng. Phía viền váy và ống tay áo có thêu hoa văn màu trắng.

* Retro là một trào lưu hoài cổ, mặc lại các trang phục theo xu hướng thời trang những thập niên trước, bao gồm đồ vintage (quần áo, phụ kiện của những thập niên 40s đến 80s) và cả đồ không phải vintage (đồ mới, đồ được inspired từ hình dáng đồ vintage). Trào lưu này hiện nay rất thịnh hành đối với giới trẻ phương Tây và cũng là một nguồn cảm hứng vô tận cho các nhà thiết kế nổi tiếng (Marc Jacobs là 1 điển hình cho 1 người hoài cổ và hay lấy cảm hứng cho bộ sưu tập của mình qua những gì xưa cũ).

Bộ quần áo này.

Mạc Thông mù mịt, trong đầu là một dấu chấm hỏi to tướng, thốt lên: “Không phải quần áo cô ta đang mặc trên người hay sao?”

“Biết vận dụng nào bộ vẫn là người đáng yêu nhất”, Đường Tổ nói, “Cô nói thử xem!”

Mạc Thông nghẹn họng, biết trước chàng thiếu niên này là một kẻ miệng mồm độc địa, dạn lòng đại nhân không thêm chấp tiểu nhân, ông liếc sang Hứa Luật hỏi: “Tiểu Luật, cháu nói xem!”

Hứa Luật nhếch môi: “Đây không phải là quần áo của nạn nhân. Cô ta sẽ không bao giờ mặc quần áo kiểu này. Dương Phi thuộc tuýp người hiện đại, chạy theo thời trang, biết dùng quần áo để phô bày nét đẹp cơ thể như lộ eo, khoe chân dài...”

“... mà chiếc đầm đồ này lại quá mức bảo thủ. Khiến cả thân hình của cô đều được bọc kín mít, không giống như phong cách Dương Phi hay mặc cũng như tính tình của Dương Phi.”

Hứa Luật phân tích những điều mình nhìn thấy.

Khi tiếp xúc với thi thể, quần áo của Dương Phi đã được cởi bỏ. Tuy có thể thấy qua ảnh chụp hiện trường nhưng phần lớn sự chú ý đều dồn vào những đầu mối kỳ lạ xung quanh tử thi. Lúc ấy sẽ không cảm thấy bộ quần áo trên người cô ta chẳng có gì khác thường. Hơn nữa Hứa Luật cho rằng một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp. Nếu Dương Phi còn sống, nếu diện chiếc váy này phong cách cô ta sẽ hoàn toàn thay đổi.

“Không sai! Đúng là biết vận dụng đúng chỗ”, Đường Tổ không tiếc lời khen dành cho Hứa Luật, tiện thể bổ sung thêm: “Nhìn bàn tay, bàn chân của nạn nhân sẽ thấy cô ta chăm sóc khá kỹ, vậy làm sao có thể khoác loại trang phục từ thời mẹ của cô ta chứ”, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Kiểu quần áo này thuộc thời trang của những năm 80, khi ấy bộ phim ‘Phố váy đỏ nổi tiếng’ đang gây tiếng vang lớn, ảnh hưởng mạnh mẽ về quan điểm về thời gian trong khoảng thời gian này.”

*街上流行红裙子 - Red Skirts are Popular on the Street, tạm dịch Váy đỏ trên phố là bộ phim nổi tiếng của Trung Quốc sản xuất năm 1984.

Mạc Thông tỉnh người: “Chả trách khi nhìn vào chiếc váy này tôi luôn cảm thấy hợp nhãn. Thì ra đó chính là trang phục lưu hành trong thời của chúng tôi.”

Đường Tổ dùng giọng mỉa, nói một câu không nhẹ không nặng: “Sửa!”

Mạc Thông biết mình không bắt kịp suy nghĩ của Đường Tổ, đành nhìn về Hứa Luật tìm câu trả lời.

Hứa Luật ngượng ngùng sờ sờ mũi, làm sao có thể giải thích với chú Mạc Thông rằng Đường Tổ đang dùng từ ngữ đơn giản nhất để mắng chú không có đầu óc bởi ... sửa không có nào.

Sau này khi vụ án kết thúc Hứa Luật đặc biệt dành thời gian lên mạng tìm hiểu những tin tức xung quanh bộ phim ‘Phố váy đỏ nổi tiếng’. Đây là bộ phim của những năm 80, Hứa Luật quả thực không thể tưởng tượng ra một người cao cao tại thượng, khí chất ngời ngời lại đi xem bộ phim ấy.

“Khụ khụ”, Mạc Thông không ngại hỏi lóp người đi sau: “Bộ quần áo này ... có liên quan đến vụ án sao?”

Đường Tổ nhếch mày, thanh âm đặc biệt trầm thấp, ngón tay vuốt nhẹ trên chiếc váy đỏ của Dương Phi: “Có chứ, bởi vì nó cho tôi biết truyện hay còn ở đằng sau. Đây mới chỉ là bữa tiệc khai vị thôi!”

Hứa Luật và Mạc Thông: “...”

Thú vị?

Dùng từ này có chính xác không vậy!

Đường Tổ nói xong, nhấp cạn tách cà phê, đứng dậy lấy chiếc áo khoác: “Nào! Đi thôi!”

Hứa Luật: “Đi đâu?”

“Đi ‘cảm thụ’ hần!”

“Hần?”, Hứa Luật vẫn chưa tinh táo: “Là ai?”

Đường Tổ mặc áo khoác chỉnh tề, dáng người thẳng tắp, khí chất cao ngạo, thanh quý tao nhã, toát lên mấy phần tự phụ và kiêu căng: “Đương nhiên chúng ta đi gặp ‘quý ngài hung thủ’.”

Chiếc xe hơi màu đen hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Mạc Thông lúc này biến thành tài xế đưa hai người bạn họ đến hiện trường đầu tiên phát hiện ra thi thể Dương Phi.

Ánh mắt Hứa Luật vẫn đang dò xét người đàn ông phớt đời ngồi bên cạnh.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên gương mặt anh, khiến gương mặt anh càng thêm trắng hồng, đường nét rõ ràng, tinh tế.

Đôi mắt màu nâu sáng lấp lánh như ánh mặt trời, trong vắt như nước mùa thu. Sóng mũi cao và thẳng khiến người khác cũng phải ghen tị, đôi môi mỏng khinh bạc. Hai chân vắt chéo, hơi thở nhịp nhàng bình ổn, ngón tay đặt hờ hững trên đầu gối, gõ gõ theo nhịp.

Động tác này hình như anh đang chìm trong suy nghĩ.

Mạc Thông cũng là cảnh sát lâu năm, lão làng trong nghề, tại sao lại cần đến sự cố vấn của anh? Thân phận thật sự của anh là gì?

Cảm giác ánh mắt Hứa Luật đang nhìn chằm chằm vào mình, anh nghiêng đầu, ngó sang hướng khác, lảng lảng đánh gãy tầm quan sát của Hứa Luật, lòng mảy mui lại, hỏi ngược lại cô: “Có vấn đề gì sao?”

Hả???

Bị bắt quả tang nhìn trộm người khác, Hứa Luật chưa kịp phản ứng đã nghe anh tiếp lời: “Biết vận tốc lan truyền của xung thần kinh là bao nhiêu không?”

“... khoảng chừng 0.5 ~ 200 m/s.”

Đường Tô khẽ gật đầu: “Vây cô đã có tiến bộ rất lớn, hiện tại đã thu hẹp được khoảng cách rồi.” Anh vươn tay ra hiệu khoảng cách đã được thu ngắn lại.

Hứa Luật: “...”

Mạc Thông lái xe, chứng kiến ngay cả Hứa Luật cũng bị si nhục giống mình như vậy, liền muốn mở miệng để an ủi đã nghe tiếng Đường Tô: “Còn như vị ngồi phía trước đây, bít cửa lâu rồi.”

Mạc Thông tỉnh người, tốt nhất ông nên im miệng thì hơn.

Hứa Luật mới đỡ người, câu vừa rồi có được coi như là một lời khen không? Mẹ nó.

Đường Tô nhủ mảy: “Cô Hứa, cô biết người với người khi trò chuyện cần phải cùng nhau trao đổi.” Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của anh.

“Không sai!”, cô cực kỳ tán thành, nhưng cái gì cũng có ngoại lệ: “Tuy nhiên, phải gặp người địa cầu thì mới có thể giao lưu vui vẻ được thưa ông Đường!”. Từ cái miệng quạ của ông Đường cho thấy ông đúng là người thuộc hành tinh khác.

“Cho nên ...”, anh nhìn cô, bỗng nhiên không thể hiểu nổi: “Tại sao cô lại cho rằng mình không phải là người địa cầu vậy? Tuy rằng phản xạ của cô rất chậm nhưng còn tốt hơn người khác rất nhiều mà ...”

Hứa Luật biết mình đã đụng chằng phải tay vừa, con người này chắc chắn có mối quan hệ xã hội rất tệ: “Anh nhất định là không có một người bạn nào”. Nếu người nào làm bạn được với anh ta chắc chắn phải có một trái tim cứng như kim cương.

Đường Tô gật đầu biểu thị tán thành với câu nói này: “Ừ ... bởi vì người nào cũng giống Arthur như đức!”

Biết ngay mà, anh ghét mấy kẻ ngu xuẩn cũng như anh ghét mèo vậy.

Hứa Luật không muốn nói chuyện, cô biết anh không thích Arthur, với Arthur anh chỉ có một từ miêu tả: Ngốc.

May là Mạc Thông lên tiếng giải vây: “Đến rồi! Đây là nơi phát hiện ra thi thể Dương Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: PHÁC HỌA NGHI PHẠM

Nơi đầu tiên phát hiện ra thi thể là bên cạnh chiếc thùng rác bên vệ đường.

Hai bên đường không phải là hàng cây xanh mát mà là những ngôi nhà kiểu cũ. Ngày thường cũng không có quá nhiều người qua lại, xung quanh cũng

không lắp đặt camera. Mấy ngày trước khi Mạc Thông phái nhân viên đến đây điều tra họ đều cho biết không thấy điều gì bất thường. Bất thường chính là lúc phát hiện ra thi thể.

Ba người bước xuống xe.

Mạc Thông chỉ vào thùng rác cách đó không xa: “Chính là chỗ đó!”

Nơi đó chất đầy rác thải sinh hoạt, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, muốn ói.

Dơ bẩn chính là cảm giác đầu tiên để diễn tả nơi này.

Đường Tô đi đến đó, hai tay nhàn nhả rút túi quần. Mạc Thông gọi điện thoại cho cấp dưới, vừa rồi Đường Tô có đề cập đến y phục người chết, ông muốn yêu cầu đem chiếc váy đó kiểm tra thêm lần nữa.

Mạc Thông còn chưa nói điện thoại xong đã thấy Đường Tô quay trở vào trong xe: “Đi đến hiện trường kế tiếp!”

Mạc Thông vội vàng cúp máy, lái xe đưa anh đến hiện trường thứ hai: Nơi Dương Phi xuất hiện lần cuối cùng.

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi anh đã phát hiện ra chuyện gì?

Mạc kệ là anh đã phát hiện ra điều gì, ngược lại cô chẳng thấy có gì khả nghi.

“Có vấn đề sao?”

Đối mặt với câu hỏi này của anh, cô mau chóng gật đầu xác nhận: “Có!”

“Nói đi!”, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hơi hột.

Hứa Luật: “Xin hỏi ... anh vừa phát hiện ra chuyện gì?”

Đường Tô thu hồi tầm mắt, nhàn nhả nhìn về phía trước, đáy mắt như tỏa ánh hào quang, an tĩnh nhưng xán lạn, nói ra một câu đầy ẩn ý: “Bẩn, rất bẩn!”

Hứa Luật đợi anh cả buổi trời lại không thấy anh nói tiếp, khẽ cắn môi, hỏi thêm: “Sau đó thì sao?”

Nói chuyện với Đường Tô, ai cũng có một cảm giác chung đó là cảm giác mình không thông minh, không đủ thông minh để bắt kịp anh.

Đường Tô cong môi: “Cô sẽ vứt những vật gì vào thùng rác?”

“Đương nhiên là mấy thứ bỏ đi!”

“Hừ hừ!”, Đường Tô liếc cô một cái: “Lần đầu tiên nhìn thấy thi thể, cô cảm giác thế nào?”

Hứa Luật nhú mày, hồi tưởng lại tấm hình vừa xem, một bên là đồng rác dơ bẩn, một bên là một chiếc bao nylon sạch sẽ bao bọc lấy thi thể, cô thốt lên: “Sạch sẽ!”, không chỉ có vậy, “Lúc nghiệm thi, từ thi rất sạch sẽ, cũng như ...”

Đường Tô nghi hoặc nhìn cô: “Cũng như cái gì?”

Hứa Luật do dự nói ra suy nghĩ của mình: “Giống như vừa được tắm rửa một cách rất cẩn thận.”

“Thùng rác là nơi chất chứa tâm trạng tức giận, phẫn nộ của hân, còn từ thi sạch sẽ chính là tình cảm lưu luyến của hân. Tên hung thủ này đang trong tâm trạng mâu thuẫn dằn vặt”, Đường Tô cup mắt, cặp mắt màu nâu nhạt bây giờ lại có chút bi thương: “Biết điều này biểu thị cho chuyện gì không?”

“Chuyện gì?”

“Mâu thuẫn!”, Đường Tô không nhìn vào cô, đôi môi mỏng hé ra rồi khép lại: “Bởi vì hiện thực và lý tưởng của hân không tương xứng. Hân muốn tượng trưng trong đầu hân một nhân vật ảo tưởng, nhưng khi gặp mặt lại khiến hân hoàn toàn thất vọng. Với những tội phạm mắc chứng bệnh ảo tưởng mãi mãi sẽ không thỏa mãn được bọn họ; bọn họ không ngừng tưởng tượng để đạt đến mức độ hoàn thiện, vì vậy ...” anh dừng một chút sau đó đi đến kết luận: “Chính vì vậy, hân sẽ còn tiếp tục giết người.”

Mạc Thông ngồi phía trước, nghe câu cuối cùng của anh, nuốt chút nữa đạp nhăm chân thẳng thành chân ga.

“Ý cậu nói hân còn tiếp tục giết người?” Mạc Thông trong lòng thầm chửi rủa.

Đường Tô nhếch môi, nụ cười điềm nhiên, nói chậm rãi: “Dĩ nhiên. Chỉ có mấy tên giết người liên hoàn mới khiến tôi có hứng thú.”

Như để nghiệm chứng lời nói của Đường Tô, khi họ đến hiện trường thứ hai không lâu, Mạc Thông nhận được điện thoại, chưa đến một phút, Mạc Thông sắc mặt ửng đỏ đi đến bên Đường Tô: “Cậu nói không sai, phát hiện thêm một thi thể nữa.”

Hứa Luật kinh hãi: “Tình trạng thế nào?”

“Giống y hệt Dương Phi, bị siết chết, tóc và lông mày không còn, trên người mặc chiếc váy đỏ. Nhưng lần này có điểm khác biệt.”

Đường Tổ: “Có thêm gì?”

Mạc Thông: “Tóc giả, lông mi, còn có son môi.”

Đường Tổ nhìn vào dòng xe cộ như nước trước mặt, đây là nơi Dương Phi xuất hiện lần cuối cùng. Quảng trường thành phố Tân đợi taxi, cô đợi xe một lúc lâu không bắt được xe, nên cô rời đi.

Sau đó cô biến mất không chút tăm hơi, khi xuất hiện chính là thi thể lạnh như băng, không cách nào có thể xác định được thời gian và địa điểm cô ta mất tích.

Đường Tổ nhếch mi: “Hắn đang dần hoàn thiện ảo tưởng, đi thôi, chúng ta đi xem tác phẩm mới của hắn.”

“Tác phẩm?”, Hứa Luật nhú mày, cô khá dị ứng với cách dùng từ của anh, quá lạnh lẽo.

Dù gì cũng là một mạng người.

Đường Tổ thu hết ánh mắt của cô vào trong tầm mắt mình, dễ dàng đọc được sự bất mãn trên gương mặt cô, nhưng ...

Hừ! Như vậy thì sao? Thỏa mãn và hài lòng của cô ta đâu có liên quan gì đến anh.

Cô cũng chẳng phải là cá, mắc gì anh phải yêu thích cô.

Ba người với ba tâm trạng khác nhau đi đến Cục cảnh sát thành phố Tân. Cảnh viên thấy Mạc Thông quay về lập tức vây quanh ông, tầm mắt cũng chú ý đến hai người trẻ tuổi đi bên cạnh.

“Thi thể đã được mang về, theo lời sắp đặt, bọn em vẫn giữ nguyên.”

Mạc Thông gật đầu, dẫn hai người lên khoa pháp y ở phía trên lầu.

Nạn nhân thứ hai cũng là một cô gái tuổi còn khá trẻ, bốn ngày trước sau khi tan ca thì không thấy về nhà. Gia đình có đến báo án mất tích.

Trên cơ thể nạn nhân cũng có mấy vị trí bị ngoại lực tác động khiến khớp xương bị gãy. Cổ và cổ tay có dấu vết bị trói, bị cạo hết tóc, thay vào đó là bộ tóc giả uốn xoắn, lông mày lá liễu, môi màu đỏ tươi.

Hứa Luật ngồi xổm xuống, kiểm tra vết thương nơi vị trí gáy: “Cũng là bị siết chết .... Nhưng ...”, cô quan sát thi thể, “... không hề giống với Dương Phi. Dương Phi là bị siết từ phía sau ...”, Hứa Luật giờ tay giả là người bị hại thứ hai làm vài động tác mô phỏng, sau đó chuyển tay ra phía sau: “Vì vậy không phải là bóp chết mà là bị treo cổ.” Nếu tiến hành giải phẫu phần gáy sẽ phát hiện phần bắp thịt có tình trạng xuất huyết giống nhau nhưng vết tích siết cổ do bóp chết và treo cổ thì hoàn toàn khác nhau.

“Tại sao ban đầu là siết cổ chết, bây giờ lại dùng cách treo cổ.”, Mạc Thông nghi hoặc.

Đường Tổ vừa vặn đọc xong bản báo cáo sơ bộ tình hình nạn nhân: “Có thể bởi vì cô ta ngoan ngoãn, thuận theo ảo tưởng của hắn, không kích động hắn khiến hắn tức giận ... nhưng nếu vậy tại sao vẫn phải chết?”, Đường Tổ tự hỏi tự trả lời, “Treo cổ ... nhân vật trong ảo tưởng của hắn và treo cổ có quan hệ ... Quan hệ thế nào đây?”

Mạc Thông ra ngoài nhận điện thoại, sau khi quay vào mặt đen như đất nồi. Cục Trưởng vừa gọi điện thoại ra lệnh ông ta phá án trong vòng ba ngày.

Hai tay Đường Tổ đan vào nhau, đung nhẹ lên trán, suy tư mối quan hệ giữa chúng.

Sự việc đã gần như rõ mồn một, chỉ thiếu một bước nhưng anh vẫn chưa đoán ra được, điều này khiến anh cực kỳ khó chịu.

Đường Tổ: “Phân trật khớp nghiêm trọng của hai nạn nhân là như thế nào?”

Qua kiểm tra sơ bộ, cô mau chóng đưa ra đáp án: “Đúng! Hai tay bị bẻ 180 độ, khiến trật khớp. Mắt cá cũng bị xoay rất mạnh nên mới dẫn đến sai khớp ...” Hứa Luật bình tĩnh trần thuật, cô chỉ mới vào nghề pháp y được vài năm nhưng cũng rõ ràng một chuyện. Trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn kiểu biến thái, không có thủ đoạn nào là tàn nhẫn nhất, chỉ có càng ngày càng tàn nhẫn hơn mà thôi.

“Vậy ‘Trật khớp’ chính là ảo tưởng trong đầu hắn”, Đường Tổ tiếp lời, “Bởi vì muốn thỏa mãn cơn giận mà ngược đãi ... Không đúng, hắn với người kia tồn tại sự y lại cùng khát vọng, nên không muốn ngược đãi, vậy tại sao lại bẻ xương. Trong này nhất định có liên quan với nhau. Báo cáo nghiệm thi chi tiết lập tức đưa cho tôi.”

Vừa dứt lời anh xoay người bước ra ngoài.

Mạc Thông theo sát phía sau: “Tôi cho gọi mọi người tập trung tại phòng họp.”

Hứa Luật không nói thêm lời nào, cùng Quản Thịnh Văn bắt đầu nghiệm thi.

Trong phòng họp Cục cảnh sát, ánh đèn sáng trưng chiếu vào người trông anh cao lớn hơn nhưng hơi gầy, đường nét anh tuấn rõ ràng. Vẻ mặt không chút biểu cảm. Đôi mắt màu nâu không biểu hiện bất cứ điều gì nhưng vẫn thu hút ánh nhìn của người khác.

Đây nhất định là người đàn ông thu hút nhất mà cô từng biết.

Trong phòng họp không một tiếng động, tiếng Trung phát âm đặc sệt âm giọng người Anh vang lên.

“Người các anh muốn tìm là một người người đàn ông trung niên, tuổi từ 35-40, là người địa phương, dáng người trung bình, hơi gầy, độc thân, được người bố nuôi lớn. Khi còn nhỏ thường bị cha mình ngược đãi. Tính cách quái gở, không thích giao lưu với người khác.

Làm một công việc bình thường, mặc dù anh ta cố gắng chứng minh năng lực của mình nhưng không thành công. Điều này khiến hắn cảm thấy thất bại, không khiến người ta chú ý.

Sau khi người cha mất không được bao lâu, gần đây công việc hoặc tình cảm của hắn có chút trục trặc, ví như thất nghiệp, ly hôn; khả năng thất nghiệp lớn hơn, rồi mới dẫn đến ly hôn. Đây chính là mồi lửa châm ngòi cho việc giết người của hắn.

Trong quá trình gây án, hắn có sử dụng xe, chắc hẳn là xe hắn thuê. Loại xe nhãn hiệu bình thường tầm trung. Có thể là taxi.”

Đây là phác họa chân dung ban đầu của hung thủ. Cụ thể hơn tôi cần đợi bản báo cáo nghiệm thi chi tiết.”

Thanh âm ngừng bật, trong phòng hội nghị yên tĩnh hẳn.

Đường Tổ đã ra ngoài, các cảnh viên tròn mắt nhìn nhau.

“Này ... nhưng tại sao lại là 35 – 40 tuổi?”

Có người định thần kịp gọi anh lại thốt lên câu hỏi mà tất cả mọi người ở đây đều thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: NHẤT ĐỊNH CÔ ĐỘC CẢ ĐỜI

Đường Tổ quay đầu nhìn anh cảnh sát vừa đặt câu hỏi, ánh mắt chẳng khác gì đang nhìn con Arthur trong nhà.

Đúng! Anh không tài nào hiểu được bọn họ. Đây rõ ràng là một chuyện hết sức đơn giản, tại sao bọn họ lại không nhìn ra? Bọn họ chứng kiến từ thi, không phải tất cả các manh mối đã bày ra trước mắt bọn họ rồi sao.

Nhìn từng người từng người ánh mắt mờ mịt, Đường Tổ nhấn nại giải thích: “Mỗi một sát thủ liên hoàn đều bộc lộ nội tâm sâu thẳm trong tâm hồn mình đặt lên thi thể. Chính thi thể đã nói cho chúng ta biết!”

Mọi người trong đầu vẫn là dấu chấm hỏi to tướng, cảm thấy như đang nghe kinh thư.

“...”, Đường Tổ còn cho rằng con Arthur còn thông minh hơn đám người này. Ít ra khi không hiểu nó sẽ nhắm mắt giả ngu nằm ngủ, chứ không như bọn họ, trừng mắt như mấy cái bóng đèn pha chiếu thẳng vào anh: “Quần áo, lông mày, tóc giả, tất cả những thứ này chưa đủ sao?”

Muốn hỏi là đủ cái gì được không?

Mạc Thông cũng rồi tinh rồi nui, đành nói: “Khụ! Cậu có thể nói dễ hiểu một chút được không?”

“Quần áo, tóc giả đều là thời trang của hai mươi mấy năm về trước”, Đường Tổ đút hai tay vào túi quần: “Loại trang phục của hai mươi mấy năm về trước của một người phụ nữ trẻ tuổi, cùng người bị hại tuổi tác khá hợp. Tâm lý biến thái không chỉ trong một ngày mà thành, mà cần phải cả một quá trình. Tuổi ấu thơ đến thời niên thiếu tâm lý chưa thành thực nhưng công năng đã dần ổn định, đây là coi như hạt mầm biến thái đang được gieo, trải qua mười năm ấp ủ và phát triển, cuối cùng nảy mầm lên từ dưới mặt đất. Kết hợp suy đoán, tuổi tác hung thủ phải trong khoảng thời gian đó.”

“Nhưng tại sao biết được gần đây mất cha?”

Đường Tổ liếc mắt, khẽ mỉm cười: “Bởi vì dã thú trong lòng hắn trước nay đều bị trói buộc bởi lao tù, bây giờ lao tù đã mất ... vì thế dã thú xổng

chuông.”

...

Cũng trong khoảng thời gian đó pháp y đã hoàn tất việc nghiệm thi.

Bởi vì chưa từng gặp gỡ với thân nhân của nạn nhân, Hứa Luật và Quản Thịnh Văn trước tiên tiến hành kiểm nghiệm bên ngoài, kết quả không khác gì so với nạn nhân đầu tiên. Hứa Luật đặt trọng tâm công việc kiểm nghiệm lên những điểm khác nhau.

Tóc giả, mi giả, son môi màu đỏ tươi như máu.

Bộ tóc giả được uốn theo kiểu thời mẹ cô ngày xưa. Lông mày cũng được tia theo kiểu thịnh hành thời đ, kiểu lông mày lá liễu, rất mỏng. Màu son môi rất tươi, hình thành sự chênh lệch rõ ràng giữa sắc mặt trắng bệch của tử thi và đôi môi đỏ như máu.

Hứa Luật đột nhiên hiểu được câu nói của Đường Tổ, hung thủ đang theo đuổi ảo tưởng của hắn.

Trong tưởng tượng của hắn, người phụ nữ sẽ mặc bộ váy màu đỏ, tóc xoăn, có trang điểm, mặc dù có thể nói phong cách cổ điển nhưng đối với hung thủ mà nói đây là tồn tại rất quan trọng.

Hứa Luật trầm nghĩ, người phụ nữ kia khẳng định là rất quan trọng với hắn, do đó hắn mới nhớ mãi không quên, thậm chí ăn sâu vào đầu óc điên cuồng của hắn; vì người phụ nữ ấy mà bắt đầu giết người.

Hứa Luật chú ý đến một thứ rất nhỏ vướng vào mái tóc giả.

Cô dùng chiếc nhíp lấy vật đó ra, là một mảnh vụn chỉ bé bằng ngón tay út, một mặt màu trắng sữa, giống như măng son, có thể là bị tróc ra từ một vật gì đó.

Hứa Luật đưa mảnh vụn xuống lớp kính hiển vi, quan sát thật kỹ mặt bên kia của mảnh vụn, nếu may mắn từ đây có thể có được chút manh mối.

Mặt bên này của mảnh vụn dính một chút vụn gỗ.

Vậy có thể mảnh vụn này là son từ trên một vật bằng gỗ bị tróc ra.

Dĩ nhiên, nữ thần may mắn đâu để ý đến cô, son trên đồ gỗ có biết bao nhiêu loại. Tuy nhiên, Hứa Luật cũng chẳng chùn bước, cô lấy một nửa mảnh vụn nhỏ vài giọt thuốc thử lên bề mặt son, đồng thời gỡ phần mặt gỗ bán trên mặt sau để tiến hành nghiệm chứng.

Tất cả mọi thứ đều được tiến hành đầu vào đây, mãi cho đến khi một tiếng ‘hừ’ lạnh truyền đến.

Là Đường Tổ.

“Cô Hứa, bên lãnh đạo Cục cảnh sát phải thưởng trọng hậu cho cô vì tính chuyên nghiệp của mình.”

Ngữ khí của anh chẳng vui vẻ gì, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi thì đúng hơn.

Hứa Luật mới chú ý đã đến giờ cơm, vừa vận công việc cô thu hoạch không ít, Quản Thịnh Văn thì đang tiếp gia quyến của nạn nhân bên ngoài.

Đường Tổ bước đến: “Có kết quả gì mới không?”

“Phát hiện ra một manh mối nhỏ”, Hứa Luật chỉ vào vụn gỗ nằm dưới lớp tử thi: “Là mảnh vụn son được son trên thân cây nhãn lồng.”

Đường Tổ đưa mắt nhìn vào ống kính, ánh mắt sắc bén.

“Đúng rồi!”, Hứa Luật nói, “Tôi đã kiểm nghiệm qua các vết trật khớp cùng vết tích trên hai tử thi, anh xem đi, cơ bản không khác nhau là bao. Nếu như hành động bằng tay không, sẽ không có hình dạng như vậy. Hơn nữa có thể bề gãy xương khớp của một người sống sờ sờ thì chỉ khi nào hung thủ học được chiêu tá cốt*, còn nếu không chuyện này không hề đơn giản. Nhưng nếu đã luyện qua, chỗ vết thương không thể thô như vậy.”

*Tá cốt: thuật dời xương trong võ học Trung Quốc

Như cách thức đem cánh tay của nạn nhân bẻ lọi ra phía sau đã khiến hai phần cánh tay sưng tấy.

“Vi vậy tôi cho rằng hung thủ sử dụng một công cụ nào đó chứ không phải dùng tay.”

Hứa Luật lại chỉ đến phần ngón tay tử thi: “Còn có chỗ này, anh xem xem...” Cô cầm ngón tay người chết, toàn bộ móng tay đều bị thủng: “Hành vi của hung thủ tăng thêm một bậc, nhưng...”

“Tại sao là thủng mà không phải lột móng?”, Đường Tổ nói lên nghi hoặc trong lòng Hứa Luật.

Đúng Hứa Luật đã từng nghiên cứu qua rất nhiều thi thể. Trong cách thức chỉ thấy có rút móng tay, còn làm thủng đây chính là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Tại sao phải để một lỗ thủng, có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”, Hứa Luật cân nhắc, một lúc lâu sau trong bụng ra được một đáp án ‘ùng ục’ ... cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“À ... hình như đói bụng rồi!”

Hứa Luật mím môi biết anh đang chế nhạo tốc độ phản xạ thần kinh của cô.

“Đi! Đi ăn thôi!”, mau dùng com chặn cái miệng quạ của anh ta lại.

Hứa Luật tháo bao tay, vào phòng khử trùng thay quần áo, sau đó cùng Đường Tổ ra ngoài.

“Không biết chú Mạc Thông đã ăn chưa?”, Hứa Luật đang suy nghĩ không biết có nên mời chú Mạc Thông đi cùng hay không.

Đường Tổ: “Bọn họ gọi thức ăn bên ngoài rồi!”

“Ồ! Có thức ăn bên ngoài rồi sao ... vậy chúng ta ở đây ...”

“Tôi không thích dùng thức ăn bên ngoài”, có sẵn người biết nấu com, tại sao phải ăn hàng?

“Vậy tôi ăn ...”, Hứa Luật sao cũng được, thân là cảnh sát mà com hàng cháo chợ lúc nào cũng là bạn.

“À ... tôi đã nói với bọn họ cô cũng không ăn thức ăn ở ngoài.”

Hứa Luật: “...”

Ra khỏi cửa Cục cảnh sát, đường phố đã lên đèn, gió lạnh thốc đến khiến người đi đường không khỏi rung mình một cái.

Mạc Thông đưa hai người bọn họ đến, bây giờ ông ta lại bận như vậy, vì vậy đành phải gọi taxi.

Cách đó không xa cũng có một đôi tình nhân đang chờ xe. Cô gái tay trong tay với anh chàng gương mặt tràn đầy hạnh phúc.

Hắt xì! Cậu thanh niên hắt hơi một cái, cúi đầu nhìn bạn gái: “Có lạnh không?”

Cô gái chà xát hai tay: “Hơi ... lạnh ạ!”. Vừa dứt lời chàng trai cởi áo khoác phủ lên người cô gái.

“Đã nhắc em mặc thêm áo mà không chịu vâng lời!”

Những lời mắng của chàng trai lọt qua tai cô gái đều là những lời mật ngọt: “Này không phải đã có một máy sưởi to dùng ở đây sao?”

Hứa Luật nhìn đôi trai gái ân ái ái ái, cô hơi chạnh lòng, yêu đương ư ... Thật tốt đẹp biết bao!

“Đôi mắt với cảm xúc, phụ nữ lúc nào cũng yếu hơn đàn ông nhiều!”

Một thanh âm lạc lõng hòa vào.

“Theo nghiên cứu mới nhất của Canada, người đàn ông dễ mắc bệnh cảm mạo hơn bởi người phụ nữ có hệ thống miễn dịch cao hơn đàn ông gấp nhiều lần. Hàm lượng globulin trong cơ thể nữ giới nhiều hơn so với đàn ông do vậy khả năng miễn dịch đương nhiên tốt hơn. Nội tiết tố trong cơ thể người phụ nữ cũng là chất xúc tác kích thích hệ miễn dịch, đem mấy tên virus cảm mạo đánh bay khỏi cửa.”

*Globulin: Là một loại protein ở trong máu và trong dịch mô, còn gọi là kháng thể; giúp chống lại các tác nhân gây bệnh như vi khuẩn virus gây viêm đường hô hấp, bệnh sốt ...

Cặp đôi đứng đó đương nhiên nghe thấy mấy câu nói lạc quẻ này, cũng quay đầu nhìn về phía họ.

“Bệnh thần kinh!”

“Chả sao ra sao!”

Hai người mỗi người mắng lại một câu, sau đó lên xe taxi rồi đi.

Hứa Luật ngẩng đầu nhìn trời, len lén đứng xích ra vài bước, cô không muốn kết bạn với một kẻ khủng.

Đường Tổ: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết hành động của cậu thanh niên kia không được coi là thông minh và lý trí.”

“Anh ...”, Hứa Luật đỡ trán, “... anh hết thuốc chữa rồi!”

Tuyệt đối nhất định sẽ phải cô độc một đời.

Ai vợ phải anh chắc chắn sẽ xui xẻo cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: CHỈ LÀ CHUYỆN CƯỜI

Đường Tổ dĩ nhiên không thể hiểu được logic trong câu nói này của Hứa Luật. Rõ ràng anh giảng giải cho cô một vấn đề khoa học vậy mà cô trả lời chẳng có chút đạo lý gì cả.

Chuyện này có liên hệ sao?

Dưới ánh đèn đường, bóng đen của anh như được bao bởi một vầng hào quang, dáng người thẳng tắp, hàng lông mày đen và rậm, một cái liếc mắt, đôi mắt nâu nhuộm lẩn dưới bóng đêm càng thêm sâu thẳm, giống như viên thạch anh đen. Đường tưởng anh không nhìn thấy hai bước chân vừa rồi của Hứa Luật, hành động đó chứng tỏ cô muốn giữ khoảng cách giữa hai người.

Được thôi ... nhưng tại sao cô lại làm như vậy?

Bởi vì cô cho rằng anh bị điên sao? Hết thuốc chữa nên tận lực duy trì khoảng cách?

Hiển nhiên giáo sư Đường cho rằng câu nói ‘Hết thuốc chữa’ của Hứa Luật là không hề logic.

“Tôi không mắc bệnh!”

Chính vì lẽ đó, anh phải làm cho rõ, dù sao hai người cũng sống cùng một nhà, không nên để cô hiểu lầm anh, mà điều đó cũng không hợp lễ nghi.

“Hả?”

Hứa Luật không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn vào đôi mắt anh.

Gió đêm thổi tung mái tóc ngắn, lộ ra gương mặt thanh tú, ngũ quan hoàn mỹ. Hứa Luật cảm thấy người đàn ông thật sự có thể thỏa mãn ước mơ của những người theo chủ nghĩa bề ngoài.

Nhưng chỉ giới hạn khi anh không nói chuyện, chỉ cần anh vừa mở miệng, sẽ hủy diệt tất cả.

Đường Tổ khá nhẫn nại, lặp lại câu nói thêm một lần, tốc độ rành mạch, chậm rãi: “Cô Hứa, tôi không mắc bệnh. Tôi không hiểu tại sao vừa rồi cô lại đưa ra kết luận mang tính suy đoán như vậy. Dưới góc độ của tôi, kết luận này không có căn cứ và tính logic. Tôi đều đi kiểm tra định kỳ mỗi sáu tháng một lần, nếu cô không tin tôi có thể đưa cô xem kết quả báo cáo.”

Oạch ...

Thái độ thành khẩn và kiên nhẫn của anh khiến cô đờ người, không thể đáp lời. Một lúc lâu sau cô mới nghe thấy thanh âm của mình: “Không cần ... không cần ... tôi tin anh!”

Chep! Cái tay Đường Tổ này tuyệt đối là người có mối quan hệ giao tiếp xã hội thấp đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nghe không ra giọng điệu trêu chọc của cô sao?

Kết quả sau bữa tối, Đường Tổ đưa báo cáo kiểm tra sức khỏe đến trước mặt Hứa Luật, chứng minh anh thật sự không có bệnh, và cũng chứng minh anh rõ ràng không hiểu hàm ý khích bác của Hứa Luật.

Sau khi đưa báo cáo kết quả cho cô, anh an vị tại chỗ ngồi quen thuộc, chuyên tâm đọc sách, chìm đắm trong thế giới của riêng anh.

“Đường Tổ, câu nói kia của tôi không phải chất vấn tình trạng sức khỏe của anh.”, Hứa Luật trả kết quả cho anh: “Ừ ... đó chỉ là câu chòng ghẹo thôi, anh không hiểu sao?”

Người này không tồn tại tế bào hài hước.

“Chòng ghẹo?”, đối với ngôn ngữ Trung Quốc anh vẫn chưa nắm rõ, vẫn còn chưa biết nhiều từ.

Hứa Luật: “Just kidding đó!”

Lần này anh đã hiểu thông.

Nhưng không phải phản ứng ngay lập tức như cô mong đợi mà một lúc lâu sau mới ồ một tiếng.

Kidding? Chờng ghẹo? Cái từ này với anh mà nói chỉ là một từ có tần suất sử dụng cực thấp chứ đừng nói vận dụng trên người anh.

Vốn dĩ nó chỉ là những câu cú tè nhọt gây cười.

Tuy nhiên anh rõ ràng nói chuyện với cô một cách rất nghiêm túc, sao cô lại đáp lời bằng một câu trêu ghẹo anh. Điều này không hề phù hợp với sự logic trong đối thoại nên anh tài nào biết được, nhưng nhìn cô hình như cô không nói dối.

Thôi được rồi, cứ cho là anh không thể nào hiểu được suy nghĩ của những con người bình thường này đi.

Đường Tổ không nói thêm lời, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Như vậy thôi sao?

Hứa Luật có chút lúng túng, không nghĩ đến chỉ là câu nói đùa này khiến người bạn cùng nhà của cô lại cho là thật hơn nữa trông anh có vẻ không cố ý cư xử như vậy mà thật sự không biết đó là một câu gây cười.

“Sorry!”, Hứa Luật gãi đầu, không hiểu sao thốt lên từ này.

Đường Tổ ngẩng đầu nhìn cô: “For ... what?” (vì chuyện gì?)

Câu xin lỗi này của cô là sao đây, vì câu nói ‘Anh hết thuốc chữa rồi!’ thôi sao? Nếu nó chỉ là chuyện gây cười thì đâu cần nói lời xin lỗi?

Đã nói là chuyện cười rồi mà!

Oạch ...

Vì chuyện gì?

Hứa Luật lại bị câu hỏi của anh làm cho á khẩu.

Hứa Luật từ nhỏ đến lớn được mệnh danh là kẻ miệng lưỡi, cô gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý. Thế nhưng, sau khi Đường Tổ xuất hiện cô thường xuyên mắc phải tình trạng: Không thốt nên lời hoặc là không còn từ gì để nói.

Hứa Luật: “À ... chẳng qua tôi cảm thấy ... Nói chung, tôi xin lỗi anh. Tôi chỉ nghĩ tất cả mọi người đều cho đó là chuyện cười không nghĩ đến khiến anh hiểu lầm như vậy.”

Đường Tổ nhìn cô gái trước mắt, thu toàn bộ tất cả hành động vô thức của cô vào đáy mắt: tay vuốt trán ... là xấu hổ, cảm nhếch đồng thời khoe miệng rũ xuống ... đang tự trách; cô đang căng thẳng, thật sự rất căng thẳng.

Cô nói lời xin lỗi chân thành vì chuyện trêu đùa kia của mình, anh cảm nhận được ... thế nhưng ...

“Tôi không nhận lời xin lỗi của cô”, Đường Tổ cụp mắt, đưa ra câu trả lời.

“Cái gì?”

Là ý gì đây?

Giọng nói anh kiên quyết: “Cô không sai. Dưới góc độ của cô đó chính là sự trêu ghẹo, một câu chuyện cười cũng không có hàm chứa bất kỳ sự công kích hay ác ý gì hết; về phía tôi, tôi coi câu nói đó là thật, đó là do tôi chưa phân tích nó đầy đủ, sai cũng không phải do cô”, anh chậm rãi nói, “ Dĩ nhiên, tôi chẳng có lỗi, chỉ là tôi nhận thức câu nói kia không giống cô mà thôi.”

Hứa Luật há hốc mồm: “Được! Được! Chúng ta không ai sai hết!”

Tán gẫu với anh quả thực ... thực sự là ...

Thực sự là rất có tính khiêu chiến.

Quả thực vượt qua phạm vi giao tiếp của người bình thường.

“Đường Tổ ... anh lúc nào ... à ... lúc nào cũng vậy phải không? Nói chuyện í!”

“Có cái gì không đúng?”

“Không có!”, Hứa Luật lắc đầu một cái, “Chẳng qua tôi cảm thấy anh hơi giống nhân vật trong truyện Cực phẩm Lôi Đế.” Tuy rằng thường khiến cô á

khẩu không thể nói thành lời, có lúc không thể lý giải nổi tư duy của anh, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy những điều anh nói đều hoàn toàn có lý.

“Thú vị?”, Đường Tổ cân nhắc hai từ này, “Là như vậy đúng không? Người khác thì không cho là như vậy!”

Hứa Luật: “Bọn họ nói thế nào?”

Thân người hơi nhoài về phía trước, nêu lên toàn bộ từ ngữ người khác đánh giá mình: “Terrible, Crazy, Monster ... Còn có ...”, anh nhìn về mặt đang trợn mắt há mồm của cô, đột nhiên anh cảm thấy đáng về này của cô cũng rất ngờ nghệch, có thể nói giống con Arthur nhưng không làm cho người ta thấy chán ghét như Arthur.

“Còn có từ gì nữa?”

Đáng sợ? Tên điên? Quái vật? ... quả là những từ ngữ miêu tả không hề hợp với con người chút nào.

“What – The – Fuck!”

Đây là từ thô tục nhất.

Hứa Luật nhìn anh, anh rất bình tĩnh, giống như mấy từ kia chẳng có chút quan hệ nào với anh.

“Không lẽ anh không để tâm mấy từ ngữ đó sao?”

“Để tâm?”, Đường Tổ ngừng vài giây, hỏi ngược lại cô: “Tại sao tôi phải để tâm?”

Giọng điệu tràn đầy nghi hoặc.

Hứa Luật tự lẩm bẩm: “Đừng ... anh cần gì phải để tâm mấy tên vô danh tiểu tốt kia, tầm nhìn của bọn họ so với một con cá còn không bằng.”

Đường Tổ sửa ngay câu ví von này của cô: “Xin đừng lấy món tôi thích ăn nhất ra so sánh với mấy tên vớ vẩn đó.”

“... tôi sai rồi ... bọn họ quả thực ngay cả mèo còn không bằng.”

“Meooo ...”, Agatha đang quần bên chân Đường Tổ đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đường Tổ nhếch mày, không cần nói cũng biết ý của anh: Nhìn đi, Agatha cũng kháng nghị lại kia.

Queen nhảy khỏi ghế sofa, chạy lại chân cô cọ cọ, hành động đáng yêu đến mức cả người cô muốn tê dại.

“Bé cưng, chị sai rồi”, Hứa Luật bế Queen lên, ôm vào lòng, gãi gãi cằm nó, sửa lại: “Bọn chúng ngay cả đồng sh*t cũng không bằng.”

Một sự ví von rất thô thiển nhưng thực tế.

“Cô biết không, hạt cà phê chồn – một trong những hạt cà phê quý nhất trên thế giới là được ...”

Loại hạt này được thu nhặt từ trong phân của con cây hương.

*Giá hạt cà phê chồn dao động từ 160\$ cho 1 pound (tương đương khoảng ba triệu rưỡi cho nửa ký hạt cà phê)

Hứa Luật: “...”. Cô phải im, buộc phải im, không thì cô cũng sẽ chửi thề mất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: NGHE ĐƯỜNG TỔ BÀN TRUYỆN CỔ TÍCH

Thấy Hứa Luật trừng mắt bặm môi, anh liền ngậm miệng.

Yên tĩnh được một lúc, anh lại mở miệng nói: “... Một ly cà phê, cảm ơn!”. Hứa Luật đang tính kháng nghị chuyện anh sai cô như quản gia, đã nghe anh tiếp lời: “Cô biết giá trị của thời gian không. Nếu như tôi đọc sách thay vì cùng cô nói chuyện phiếm thì tôi đã đọc hết quyển sách này rồi. Nếu cũng ngần ấy thời gian đi quan sát thị trường chứng khoán Âu Mỹ thì đã lời to ...”

“Anh nồ quá!”

Hứa Luật cắt ngang lời anh, nhìn chằm chằm vào quyển sách dày cộm còn hơn nửa quyển: “Chúng ta từ này đến giờ nói chuyện mới có mười mấy phút.”

Mười mấy phút mà đọc hết nửa phần còn lại sao?

Thôi ... thôi cho xin, gạt mấy đứa trẻ con thì còn được.

“Có người từng đo qua tốc độ của tôi, phỏng đoán tôi đọc khoảng hai trăm ngàn từ trong một phút.”

“Anh ... anh vẫn nỏ quá!”

Hứa Luật kiên trì quan điểm của mình!

Hai trăm ngàn từ trong một phút?

Ha ha ha!

Tưởng đang luyện Quỷ Hoa Bảo Điển của Kim Dung ư? Hay anh nghĩ mình là máy photocopy. Đồ lừa đảo.

Quỷ Hoa bảo điển là bí kíp võ thuật thượng thặng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung.

Liên tiếp chịu đựng ánh mắt đầy nghi ngờ của cô, Đường Tổ cũng hơi khó chịu nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh như không, đôi mắt nâu trong vắt nhìn cô bình tĩnh đáp lời: “Nếu cô không tin, vậy thử đi!”

Anh sẽ dùng hành động thực tế để giải quyết nghi vấn, đây chính là cách thức đối chất tốt nhất.

“Thử bằng cách nào?”

“Một ly cà phê, cảm ơn!” sau khi dứt lời, anh lại cúi đầu vào quyển sách trước mặt mình.

Hứa Luật sững người, nhưng cũng hiểu ý anh: “Được thôi!”

Ok! Đi pha cho anh một tách cà phê, trong khoảng thời gian ấy xem anh làm thế nào. Cô thả Queen xuống, xoay người vào nhà bếp pha cho anh ly cà phê.

Hứa Luật dĩ nhiên chẳng tin trong một phút anh có thể nuốt được hai trăm ngàn từ nên ở trong nhà bếp loay hoay một lúc rồi mới bung tách cà phê ra.

Vừa tiến đến đã thấy trên tay anh cầm một quyển sách khác. Hứa Luật không phản đối nghĩ thầm: Ái chà ... lại có thể diễn sâu như vậy sao?!

Cho rằng chỉ cần đối qua quyển sách khác là có thể lừa được cô? Cho em xin, đánh giá quá thấp sự thông minh của cô rồi.

“Cà phê của ngài đây!”, Hứa Luật học theo cách xưng hô của anh với cô.

Đường Tổ: “Cảm ơn!”

Hứa Luật nhìn quyển sách mới trên tay anh, đã đọc được vài trang. Cô cầm quyển sách mà anh ‘đã đọc xong’ lên.

“Thiên Cổ Bí Ẩn – 1000 nghi án trong lịch sử Trung Hoa”, cô nhủ mày, liếc sơ quyển sách, hơn một ngàn trang, ước chừng hơn mười triệu từ. Nói có sách, mách có chứng cô lật ‘1000 nghi án trong lịch sử Trung Hoa’ ra, liếc sơ, quả thật, lúc nha lúc nhúc chữ: “Đọc hết rồi sao?”

“Đúng!”, Đường Tổ sửa lại cho chính xác, “Đã xem xong cách đây ba phút!”, chậm hơn so với tốc độ thường ngày của anh.

Hứa Luật chỉ nghĩ anh đang phô trương thanh thế, cô vờ bình tĩnh: “Vậy ... vậy tôi có thể hỏi anh một chút được không?”

Đường Tổ ra hiệu ‘Xin mời!’

Hứa Luật tùy tiện lật một trang: “Vị Hoàng Đế nào thiết lập hình phạt ‘Trượng hình’?”

“Theo ghi chép của ‘Thái Bình Ngự Lâm’, hình phạt ‘Trượng hình’ là do Hán Minh Đế, Lưu Trang thời nhà Đông Hán sáng lập ... nhưng theo ghi chép trong sử sách thời Bắc Chu, nhà vua Bắc Chu Tuyên Đế thiết lập hình phạt này. Mặc kệ là do ai nghĩ ra chẳng nữa thì cho đến thời nhà Tùy Đường, hình phạt này được phổ biến, ngày càng thêm tàn khốc khiến người dân sợ hãi ...”

Hứa Luật vừa nghe anh nói, vừa đối chiếu nội dung trong sách, tuy không phải y chang từng câu từng chữ nhưng ý tứ thì nhất quán với ghi chép trong sách.

Không thể tin nổi, thử lại!

“Kỵ binh xuất phát từ thời kỳ nào ở Trung Quốc?”

“Thời điểm xuất hiện Kỵ binh ở Trung Quốc, theo quan điểm giáo dục chia thành hai hướng. Một hướng quan điểm cho rằng là từ thời Chiến Quốc,

nhưng nhóm khác thì nói nó bắt nguồn từ thời Xuân Thu ...”

Hứa Luật vẫn bán tính bán nghi, hỏi anh thêm mấy câu nữa, từ chuyện vua chúa đến các anh hùng hào kiệt, từ các học giả nổi tiếng đến các huyền thoại trong nhân gian. Bất luận là trên phương diện nào, anh đều trả lời trôi chảy, không sai lệch một ly.

Luyện thành tiên rồi à?!!

Cuối cùng anh kết luận một câu: “Văn hóa Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm, còn rất nhiều điều cần phải học tập, phải nghiên cứu!”

Hứa Luật chẳng còn lời nào để nói.

“Này chậm ... chậm lại một chút!” ... Quả thực quá mức thần kỳ.

Đường Tố liếc cô một cái, anh đã quá quen thuộc với mấy loại phản ứng như thế này. Anh cúi đầu, tiếp tục đọc quyển sách trên tay, dường như chỉ có sách mới thu hút sự quan tâm của anh.

Ngay cả phản ứng của Hứa Luật cũng không nằm trong phạm vi chú ý của anh. Đợi đến Hứa Luật khôi phục lại tinh thần anh đã đọc được vài trang sách.

Đây không phải lần đầu tiên Hứa Luật nhìn anh đọc sách, chỉ có điều lần này cô mới nhìn kỹ như vậy.

Lúc đọc sách, Đường Tố rất an tĩnh, từ trong ra ngoài đều lộ ra một luồng không khí yên tĩnh. Anh thật sự đang chìm đắm trong thế giới sách của mình.

“Hình như ... anh rất thích đọc sách?”

Hứa Luật nhớ lại từ lúc ở cùng với anh chung một nhà, sinh hoạt hằng ngày của anh phần lớn đều tập trung vào việc đọc sách.

Đường Tố không trả lời, anh ngừng đầu nhìn cô một chút: “Việc thường hay làm chưa chắc là công việc mình yêu thích. Tuy nhiên tôi cho rằng thay vì lãng phí thời gian vào mắt kẻ ngu ngốc, chi bằng làm bạn với một quyển sách.”

“... Được rồi!”, Hứa Luật ngượng ngùng, sờ sờ mũi, tự giác kết thúc cuộc đối thoại này. Cô biết trong mắt của anh chính cô cũng không bằng một quyển sách. Nhưng cô không thể chấp nhận nhận mình là một người ngu ngốc.

“Yên tâm!”, Đường Tố quan sát động tác của cô, anh duỗi hai ngón tay, ra hiệu một khoảng cách: “Tuy rằng phản ứng thần kinh của cô chỉ có vậy nhưng chưa ngu ngốc đến mức đó.”

“Ha ha ha ...”, Hứa Luật biết đây là lời khen tuy rằng cũng chẳng khiến đối phương cảm thấy vui vẻ gì, nhưng dù sao khoảng cách đã được thu ngắn.

“Hơn nữa, cô làm cá cũng rất ngon”, Đường Tố nở nụ cười, ra bộ rất hài lòng với tay nghề này của cô.

Đây mới chính là nguyên nhân then chốt để anh thêm ‘điểm’ cho cô. Hứa Luật thật muốn lấy quyển sách phang vào anh, nhưng thôi ... cô vẫn nên nhịn một chút. Thân là một người chấp pháp, cô sẽ không biết pháp phạm pháp, gây thương tổn cho người khác.

“Vì vậy nên anh nói anh thông thạo Tâm lý học, Nghiên cứu hành vi, Toán học, Sinh vật học, Kỹ thuật học ... tất cả đều là sự thật?!”

“Tại sao tôi phải gạt cô.”

Cô vốn dĩ cho rằng anh bịa chuyện! Đường Tố cho rằng anh đã đánh giá quá cao sự thông minh của cô, anh nên cân nhắc lại một chút.

Ánh mắt Đường Tố khiến Hứa Luật chột dạ: “... À ... bởi vì ... tôi thấy anh còn quá trẻ!”

“Bởi vì tuổi tác nên phải nhận tất cả sự thật tôi nói ra? Trên thực tế năm tôi 14 tuổi đã hoàn thành Chương trình học đại học, cũng đạt được bằng cấp trong các chuyên ngành Tâm lý học, Phân tích logic hành vi, Số Học. Sau này tôi tự nghiên cứu thêm các chuyên ngành Sinh vật học và kỹ thuật học, cũng đạt được học vị tiến sĩ trong các chuyên ngành này.”

Đường Tố tóm tắt sơ lược cuộc đời học tập của mình, không phải anh muốn khoe khoang, anh chỉ muốn chứng minh cho cô thấy anh không khoác lác.

Người này đúng là bá chủ trong lĩnh vực học tập.

Cô bắt đầu tự so sánh mình với anh, mới thấy mình quả thực cô vẫn chỉ là một điều tra viên nhỏ nhoi!

“Anh từng đọc mấy quyển sách ngoài ngành bao giờ chưa?” Thật ra cô muốn hỏi thẳng anh đã từng đọc anime chưa? Nhưng từ đến cửa miệng vẫn không thể thốt ra, đành phải thay bằng từ ngữ nghe tương đối hoa mỹ hơn.

“Sách ngoài ngành?” Đường Tố chỉ vào quyển sách dày cộm trên tay Hứa Luật, “Sách đó không phải sao?”

“A ... Ha ha ha ... cũng được!” Bá chủ thế giới quả nhiên khác người phàm: “Tôi nghĩ nhất định anh chưa từng đọc truyện cổ tích.”

Khỏe miệng Đường Tắc khẽ nhếch, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nào phát hiện được: “Loại sách vô căn cứ như vậy thì có giá trị gì cơ chứ?”

“Bậy bạ! Truyện cổ tích là người bạn rất quan trọng khi còn ấu thơ.” Không có truyện cổ tích, tuổi thơ sao được gọi là hoàn chỉnh cơ chứ?

“Hoang đường! Nghe truyện cổ tích quá nhiều sẽ khiến ngu đi!” Bên trong những câu chuyện ấy toàn là những đồ vật không mang tính khoa học.

“Ha a a!”, Hứa Luật cảm thấy đã có cơ hội thắng anh một ván, “Nói y như là anh đã từng xem qua rồi đó. Nếu anh chưa xem qua, anh làm sao có căn cứ để đánh giá chúng tốt hay xấu. Theo như vậy, những kết luận anh vừa đưa ra là vô căn cứ.”

Gương mặt anh tuấn của Đường Tổ tối sầm lại, muốn nhún nhún nhưng nhún không được: “Ai nói là tôi chưa từng xem!”

“Ồ! ...”, Hứa Luật, “Đã đọc rồi sao? Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn?”

“Ý cô nói truyện một cô công chúa ngu ngốc suýt bị siết chết, lược độc chết, quả táo làm nghẹn chết cùng với bảy tên lùn bệnh hoạn kia sao.”

Tốt! ... Khá lắm ... dám phỉ nhổ vào truyện công chúa Bạch Tuyết.

“... Vậy còn nàng tiên cá?”

Đường Tổ nhún mày: “Là truyện kể về cô công chúa ngu xuẩn đi yêu đương sớm, tự bán mất cái đuôi cá của mình à,” dừng một lát anh nói tiếp, “Quả thực là dạy hư lũ trẻ.”

Hứa Luật vẫn không tin.

“Bộ quần áo mới của Hoàng Đế.”

“Một người ngay cả mình có mặc quần áo hay không cũng không biết, thì xác định là thần kinh có vấn đề!”

“... Cô gái bán ... à nhầm ... cô bé bán diêm!” Pà nó! Anh khiến cô phát rồ lên rồi đây.

Đường Tổ: “Có diêm trong tay, không lo đi kiếm củi đốt sưởi ấm, cuối cùng sẽ chết đói, quả thật si nhục trí thông minh của nhân loại.”

Hứa Luật nhìn anh một lúc lâu không nói nên lời.

“Đường Tổ, nếu ngày nào đó anh chết, xin hãy hiến tặng thi thể của anh cho tôi.”

Cô thật sự muốn giải phẫu não bộ của anh ra xem bên trong là gì.

Đường Tổ xoa cằm “Được cống hiến cho nghiên cứu khoa học tôi rất lấy làm vinh hạnh.”

...

Hứa Luật chịu thất bại hoàn toàn. Đường tráng sĩ xin hãy nhận một lạy!

Đã-quỳ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: BỘ ĐỒ NGŨ HÌNH MÈO

Người đàn ông ngậm nga đứt quãng bài ca đồng dao, vẻ mặt đầy ý cười: “Em đã về ... tôi vẫn chờ em trở về ...”

Trước mặt hắn là một cô gái còn rất trẻ, bị treo cổ, hai tay bị trói ngược ra phía sau, miệng bị dán băng dính, chỉ phát ra mấy tiếng “ừ ... ừ”, hai mắt nhắm lẹ.

Không gian trống rỗng.

“Đừng sợ!”, vẻ mặt người đàn ông vẫn giữ nguyên biểu cảm, rõ ràng là một gã đàn ông trung niên, vậy mà lúc này đây là trông ngây thơ như một chú nhóc: “Chỉ có như thế này em mới không lừa xa tôi.”

Không ...

Cô gái rơi vào khủng hoảng.

Không được ... Có ai không ... có ai không ... mau đến cứu cô với.

Người đàn ông dường như chẳng thèm chú ý đến nỗi sợ hãi và lời van xin của cô gái. Hắn đi đến một đầu dây vại, còn đầu dây đã được cột vào cánh tay của cô gái, sau đó ra sức kéo căng.

Theo sức kéo của hắn, một bên bàn tay của cô từ từ bị kéo lên cao.

“A a a ...”

Con đau khiến tròng mắt cô gái trợn ngược, nhưng người đàn ông chẳng có chút dấu hiệu dừng lại, miệng vẫn ngâm nga bài đồng dao, lực trong tay càng ngày càng mạnh.

Cô gái phảng phất nghe tiếng từng khớp xương trong cô thể mình gãy rãng rắc, rãng rắc, một con đau truyền đến, trước mắt cô đột nhiên tối xảm, rơi vào hôn mê.

* _ * _ * _ * _ *

Taxi ở Tân Thành không biết bao nhiêu chiếc, theo sự chỉ đạo của Đường Tổ, Mạc Thông triệu tập tất cả quản lý của hãng taxi trong thành phố về đồn cảnh sát. Sau đó tiến hành sàng lọc, cuối cùng tìm ra được mười người có tính chất phù hợp với ghi chép của Đường Tổ.

Đương nhiên cũng chưa hẳn là hoàn toàn phù hợp.

Mạc Thông làm cảnh sát lâu năm như vậy ông vẫn thích cách thức điều tra theo phương pháp truyền thống.

Ông biết mấy chuyện điều tra bây giờ được phân tích dựa theo tâm lý học, phác họa chân dung tội phạm và đó là những điều rất thần kỳ, nhưng chưa chắc trăm phần trăm là đúng, đối với ông áp dụng phương pháp điều tra truyền thống là tốt nhất.

Nói đúng hơn, phác họa tâm lý và phân tích hành vi tội phạm chỉ gói gọn trong một phạm vi nhỏ hẹp. Để bắt được tội phạm cần kết hợp thực tế, căn cứ báo cáo pháp y, giám định chứng cứ, vậy mới có thể lần ra được dấu vết.

Giống như vẽ vậy, ban đầu sẽ là những đường nét phác thảo, sau đó từ từ tô đậm, thêm nét này nét kia, rồi bức vẽ mới có thể thành hình.

Vừa có kết quả sàng lọc, Mạc Thông nhanh chóng gọi điện thoại cho Đường Tổ.

Kết quả, ông gọi hơn mười mấy cuộc, vẫn là âm thanh: Xin lỗi! Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Vui lòng gọi lại sau!

Mạc Thông tức đến mức muốn chửi thề, sau cùng ông cầm điện thoại lên, tìm ra một tên trong danh bạ, sau đó gọi một cuộc.

* _ * _ * _ * _ *

Khi Mạc Thông gọi cho Hứa Luật cô mới vừa tập thể dục và tắm rửa xong, cả người tâm trạng phơi phới đi vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ngày hôm nay không có giờ dạy nên cô có dư dả thời gian.

Từ khi còn bé, Hứa Luật đã được ba cô rèn luyện phải tập thể dục mỗi sáng nhưng khi ấy cô rất hay trốn tập. Nhưng sau này dần dần cũng thành thói quen, mỗi sáng khi thức dậy không chạy hoặc vận động là cả người đều bứt rứt khó chịu. Nhờ như vậy Hứa Luật xưa nay sức khỏe đều rất tốt,

“Alo! Chú Mạc ạ, vụ án có tiến triển gì mới sao?”

Vừa nhận được điện thoại, đầu cô liền nghĩ ngay đến vụ án.

“Đường Tổ đâu?”, Mạc Thông mở miệng hỏi ngay.

Hứa Luật liếc nhìn ra vị trí dành riêng cho Giáo sư Đường, không có người, nhìn lại đồng hồ, mới chưa đến tám giờ: “À! Chắc còn đang ngủ!”

“Mau gọi cậu ấy dậy, nhờ cậu ta đến Cục cảnh sát một chuyến.”

Vừa dứt lời, Mạc Thông cũng không chờ câu trả lời của Hứa Luật, ngay lập tức cúp điện thoại.

Tìm Đường Tổ tại sao lại gọi vào máy của cô? Hứa Luật không tài nào giải thích được nhưng nghe giọng ông ta hình như có vẻ gấp gáp, chắc chắn vụ án có tiến triển. Cô cho điện thoại di động vào túi, từng bước đi lên lầu, đến trước cửa phòng Đường Tổ.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Đường Tổ!”

Đợi vài giây, bên trong không chút động tĩnh.

“Đường Tổ!”

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa mạnh hơn một chút, tiếng gọi của cô cũng to hơn một chút.

Năm giây sau, phía bên trong cũng chẳng chút động tĩnh.

Hứa Luật chẳng thèm đoái hoài đến lễ nghi, phép tắc, trực tiếp xoay nắm đấm cửa ...

Vừa chạm vào tay nắm, trong đầu cô hiện lên vô số hình ảnh trong mấy bộ phim truyền hình ‘cẩu huyết’, trọng điểm sẽ là: Cửa không khóa, mỹ nam, ngủ trong tư thế khóa thân.

Đường Tổ ‘nude’ khi ngủ ... hình ảnh ấy ... quả thực khiến máu huyết trong cơ thể Hứa Luật sôi trào.

Ken két!

Lực đẩy cửa bị chặn lại đã trả lời cho cô “Đời không như là mơ!”. Theo tính tình của Đường Tổ làm gì có chuyện quên mất phương thức an toàn cơ bản này cơ chứ.

Thôi đành vậy!

Hứa Luật ra sức xoay mạnh tay nắm, nện cửa thành thịch.

“Đường Tổ! Mau dậy, mau dậy!”, theo tiết tấu đập cửa là thanh âm gào thét.

Lần này cuối cùng đã có hành động đáp lại.

Cánh cửa mở ra, người đàn ông đầu bù tóc rối, gương mặt ngái ngủ, vẫn còn nửa tỉnh nửa mê đứng ở đó, bàn tay đặt lên tay nắm cửa.

Hứa Luật muốn tát vào mặt mình vài cái, cô sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt, nửa ngày vẫn chưa lấy lại hồn vía. Cho dù nhìn thân thể khóa thân của Đường Tổ còn đỡ hơn bộ dạng của anh ngay lúc này đây.

Anh ... anh ... anh mặc bộ áo hình mèo, liền quần. Bộ đồ hình thú này cô hay thấy trên trang taobao, hoa văn sọc đen trắng, còn có chiếc mũ tai mèo.

Đương nhiên bộ đồ này của anh vẫn chất hơn so với bộ đồ giá 200 tệ bán trên taobao. Vải tơ mềm mịn, khiến người khác chỉ muốn sờ vào một cái.

Thêm vào đó dưới chân anh ... lại có đôi dép hình giống hệt chân mèo.

Đây có đúng là người đàn ông ghét mèo không vậy?

“Xin hỏi cô Hứa có chuyện gì?”

Giọng nói đầy vẻ bức bối, khó chịu, đầy oán khí. Giác ngủ với anh rất quan trọng, là thời gian đại não của anh được nghỉ ngơi.

Vậy mà bây giờ lại bị cô quấy rầy, điều này khiến anh không thể nào giữ được phong độ bày ra bộ mặt tươi cười như thường ngày.

“À! ...”, Hứa Luật khôi phục lại tinh thần: “Chú Mặc tìm anh về chuyện vụ án!”

Ôi!!!! Trông anh không khác gì một con mèo.

Đường Tổ lấy tay vuốt mặt, nhưng không xóa được sắc mặt khó chịu: “Cô Hứa! Phiên cô chuẩn bị cho tôi phần ăn sáng, nhiều cá một chút. Cảm ơn!”

Àm!!!

Hứa Luật còn muốn nói gì nữa nhưng cánh cửa không chút lưu tình đã đóng sầm ngay trước mắt cô.

Sao nói bữa sáng tự lo mà?

Thôi được rồi, cô từ bi hi xả tha thứ cho hành vi thô lỗ này của anh bởi vì bản thân cô cũng muốn đến Cục cảnh sát xem tình hình thế nào.

Hứa Luật ngồi trên bàn ăn, bên cạnh đó còn thêm một chén cháo cá.

Thật ra cô không muốn nấu cháo cá bởi cô từng chứng kiến anh nấu món cháo cá. Cháo cá do cô nấu quả thực đúng là ‘múa rìu qua mắt thợ’.

Đĩ nhiên cô có thể nấu món mì cá, nhưng món ấy mau tiêu, nhanh đói bụng. Ngẫm nghĩ một hồi, cô đành chọn món cháo cá.

Hứa Luật vừa ăn, vừa lén lút đảo mắt nhìn Đường Tổ ở phía đối diện, trước sau không có nửa điểm thoải mái. Ăn được vài hóp cháo, gương mặt anh mới từ từ giãn ra. Quả nhiên chỉ có cá mới vực được tâm trạng xuống dốc của anh.

Hai người yên lặng dùng hết bữa sáng.

“Ohhhhhh!”

Bước ra khỏi nhà bếp, Hứa Luật không nhịn được thở dài một cái. Trong lúc dùng bữa sáng cô sợ anh phê bình món cháo cá cô nấu. Nhưng bây giờ cô lại muốn nghe ý kiến của anh về món cháo cá của cô.

Haiizza! Quả thực rất mâu thuẫn.

Hơn tám giờ sáng, hầu hết các sinh viên đã vào lớp, sân trường cũng im ắng hơn.

Tiết trời cuối thu, những cơn gió nhẹ nhàng mang đến một bầu khí trong trẻo, xuyên qua đám lá, khiến không khí trở nên mát lạnh như dòng suối thấm vào cơ thể.

Hai người một trước một sau im lặng không nói lời nào.

Anh vẫn mặc chiếc áo khoác sẫm màu, bước nhẹ nhàng trong nắng sớm. Đôi chân thon dài, sóng đôi với anh Hứa Luật cảm thấy có chút khó khăn.

Đường Tổ đi được quãng, sau đó dừng lại, đứng yên tại chỗ. Hứa Luật không biết anh có chuyện gì, nên rào bước tính đến hỏi chuyện, vừa định mở miệng, đã thấy anh lại tiếp tục cất bước.

Được vài lần như vậy, Hứa Luật mới hiểu ra ý nghĩa của hành động này ... thì ra anh đứng lại chờ cô.

Ôi trời! Người đàn ông này mặc dù miệng lưỡi cay độc khiến người ta phát điên ... nhưng cũng là người đàn ông khá ga-lăng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: PHÁ ÁN

Hai người đi đến Cục cảnh sát. Mạc Thông trực tiếp đưa bọn họ đến văn phòng.

Liên tiếp hai vụ án mạng xảy ra khiến người dân thành phố Tân hoang mang, sợ hãi. Những ngày qua đường dây nóng của cảnh cục muốn nổ tung.

Ngay lúc đó, có một người gọi đến báo án. Anh ta cho biết vợ anh ta từ hôm qua đến giờ vẫn chưa thấy về nhà ... Cảnh sát phải giải thích bình thường theo quy định phải mất tích trên 48 tiếng vụ án mới được thành lập.

“Trong một ngày, Cảnh cục nhận được hơn 376 cuộc điện thoại từ người dân, gọi đến báo án”, Mạc Thông vò vò đầu, “Nếu không dẹp cho sóng yên biển lặng, chắc chắn sẽ có bạo động.”

Mạc Thông hiểu sự lo lắng của dân chúng. Cảnh sát đã đưa tin, trấn an mọi người, nhưng không có hiệu quả. Hiện tại cách thức tốt nhất chính là bắt hung thủ về quy án.

“Đây là kết quả mà nhân viên trong đội hình sự đã ngày đêm sàng lọc, những người này khá giống với phác họa của cậu.” Mạc Thông chỉ vào tư liệu trong máy tính: “Cậu xác định chân dung người nào là phù hợp nhất!”

Những người này sống ở những địa điểm khác nhau, cảnh lực có hạn, không thể thẩm tra từng người. Biện pháp nhanh nhất, khả thi nhất là sàng lọc những địa điểm liên quan đến nạn nhân.

Mà sàng lọc địa điểm trùng hợp thì chỉ có Đường Tổ đảm nhận là thích hợp nhất.

“Hung thủ không có năng lực tổ chức, IQ thấp, không có khả năng giao tiếp, càng không có khả năng tình dục, hình thức phạm tội ngày một tăng ...”, Đường Tổ nhanh chóng đảo mắt qua tư liệu trên máy tính, sau đó bước đến tấm bảng trắng, phía sau là bản đồ thành phố Tân bằng thủy tinh. Anh cầm bút dạ khoanh vùng địa điểm hai nạn nhân xuất hiện lần cuối cùng: “Theo đặc điểm tội phạm dạng này, hấn sẽ chọn hiện trường phạm tội không quá xa địa điểm sinh hoạt, bởi nếu xa quá sẽ khiến hấn bắt an.”

Sau đó lại lấy bút khoanh vùng vào bốn địa điểm liên quan. Bên trên bản đồ bây giờ là sáu địa điểm: “Đây là lời giải đề sàng lọc các ‘ứng cử viên’ của các anh.”

Mạc Thông nhanh chóng tìm ra mấy nghi phạm phù hợp với nội dung Đường Tổ vừa đề cập, ngay lập tức bước ra ngoài phân phó nhiệm vụ.

Trong phòng làm việc lúc này chỉ còn Hứa Luật và Đường Tổ.

Đường Tổ nhìn kết quả sàng lọc, sáu người. Đối với anh sáu người là quá nhiều, kết quả này khiến anh không hài lòng. Phạm vi buộc phải rút ngắn hơn một chút.

Anh rút báo cáo khám nghiệm thi thể, não bộ bắt đầu hoạt động. Thi thoảng miệng lưỡi anh cũng cử động, tốc độ nói rất nhanh, không cần biết là nơi đây có người hay không có người. Tóm lại anh chỉ cần nói ra.

“Biến thái không chỉ một lần là xong. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc ‘phát bệnh’ cần một khoảng thời gian rất dài. Rồi từ khi ‘phát bệnh’ đến khi giết người cũng là cả một quá trình. Trong quá trình ấy, chính là thời gian để hấn thử nghiệm”, Đường Tổ nhìn tư liệu sáu người: “Đối tượng thử nghiệm của hấn sẽ là mèo, chó, cũng là những vật không có sự sống, ví như ...”

“Ví như cái gì?”, Hứa Luật vô thức bật ra câu hỏi.

Câu hỏi của cô cắt ngang lời nói của anh. Lúc này anh mới nhớ ra ở đây vẫn còn một người: “Ví như mấy món đồ có hình dạng giống người.”

Hứa Luật ngẩn người, đầu óc bắt đầu suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên sáng rõ, động tác này của cô thu hút Đường Tổ: “Cô nghĩ ra rồi sao?”

“Hình nhân!”, Hứa Luật trả lời: “Hung thủ đều khiến cho nạn nhân bị trật khớp rất nghiêm trọng ... có khả năng liên quan đến mấy con rối bằng gỗ không?”

“Rối gỗ???”

Đường Tổ nhìn cô đầy nghi hoặc.

Hứa Luật bước đến, nhấp vào trang baidu, tìm kiếm cụm từ ‘Rối gỗ giật dây’, sau đó đưa nội dung tra cứu được đến trước mặt anh: “Rối gỗ giật dây.”

“Rối gỗ giật dây là một loại hình múa rối của tộc Hán ngày xưa. Họ biểu diễn bằng cách dùng dây để thực hiện các động tác của con rối. Thời hiện đại con rối được sơn phết nhiều màu, có nhiều hình dạng, các khớp tay chân đều được cải tiến để có thể linh hoạt cử động, khiến nó có thể thực hiện các động tác một cách nhuần nhuyễn như người thật. Một con rối bình thường sẽ có khoảng 16 dây, nhưng có con có hơn 30 dây ...”

Đường Tổ neho mắt, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, lấy bút gạch bỏ năm địa điểm trên tấm bản đồ, cuối cùng chỉ còn lại một vị trí.

“Ha ha ha, Hung thủ ... chào anh!”

Nhận được điện thoại của Hứa Luật, Mạc Thông nhanh chóng chỉ huy nhân viên trong cảnh đội hướng về phía đường lớn.

“Lâm Vĩnh, 38 tuổi”, Mạc Thông vừa đi vừa truyền đạt tư liệu nghi phạm “Độc thân, do người cha nuôi lớn. Hơn một năm trước, cha hấn qua đời, đang làm quản lý chi nhánh con tên Hải Thịnh. Bốn tháng trước bị công ty sa thải vì trong lúc làm việc hấn làm thất lạc mấy chiếc xe, ông chủ cảm thấy bất mãn. Hấn hiện tại đang ở tại ...”

Đoàn xe nhanh chóng tiến về ngôi nhà của Lâm Vĩnh.

Đó là khu thành cũ, ngôi nhà hai tầng, phía tường ngoài không được sơn phết. Từ hoàn cảnh có thể nhận thấy điều kiện kinh tế của hấn không tốt. Cửa sổ và rèm cửa đóng chặt, người ngoài không cách nào nhìn vào trong.

Mạc Thông gõ cửa, không có tiếng hồi đáp. Mạc Thông ngay lập tức ra lệnh phá cửa. Đập vào mắt ông là hình ảnh một cô gái bị trật khớp khá nặng, nằm bất tỉnh ở góc nhà.

Mạc Thông gọi cấp cứu.

Các cảnh viên khác chia nhau tìm kiếm khắp căn nhà, không phát hiện thấy bóng dáng của Lâm Vĩnh.

“Mạc lão đại, Lâm Vĩnh không có ở đây!”

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng khởi động xe, Mạc Thông chạy vọt ra phía cửa, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe hơi nhãn hiệu Honda màu đen, bên trong là hình bóng một người đàn ông trung niên gầy gò, Mạc Thông nhận ra đối phương là ai.

“Lâm Vĩnh, đứng lại ___”

Đáp lời ông là khói xe mù mịt.

“Đệt!!!”, Mạc Thông tức giận chửi thề, trơ mắt nhìn chiếc xe biến mất ở ngã tư.

“Hung thủ đã chạy thoát.”

Hứa Luật cúp điện thoại, quay sang thông báo cho Đường Tổ.

Bên ghế phụ lái Đường Tổ nhếch miệng phảng phất ý cười, dưới ánh nắng sớm, đôi mắt màu trà lấp lánh sáng ngời, giống như người thợ săn hiểu con mồi của mình rõ mồn một.

Mà Lâm Vĩnh chính là con mồi đã sa vào lưới của anh.

Hứa Luật vừa nhớ đến câu hỏi của cô trong văn phòng: “Sao anh có thể phác họa được chân dung nghi phạm?”

“Căn cứ vào người đi trước!”, giọng nói không chút khoe khoang mà đầy chân thành, cũng không phải giả bộ khiêm tốn: “Dựa vào số liệu phân tích về hành vi của con người, mà kết quả này đều là do các cảnh sát trải qua vô số lần kiểm nghiệm trong thực tế, mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm mà tích lũy được.”

“Khi FBI tiến hành sàng lọc phân tích hành vi phạm tội của hung thủ, đầu tiên bọn họ sẽ chia hung thủ thành dạng nhóm tội phạm có năng lực tổ chức và không có năng lực tổ chức, và loại hình thức hỗn hợp. Tên hung thủ này ở loại thứ ba, nghĩa là hắn có cả hai đặc điểm ở cả hai nhóm kia.”

“Trừ khi là người mắc bệnh tâm thần nặng hoặc mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế PTSD nghiêm trọng, còn không theo lẽ thường hành vi của hung thủ phạm tội giết người đều có nguyên nhân, phần lớn là do ân oán cá nhân. Lúc trước tôi có nói với cô hung thủ biểu hiện sự mâu thuẫn về mặt tình cảm trên cơ thể nạn nhân, loại mâu thuẫn này có thể thấy được hắn rất có tình cảm với nhân vật ảo tưởng trong lòng hắn.”

“Tình cảm giữa người và người gồm có tình yêu và tình thân. Nếu đó là tình cảm giữa nam và nữ thì khả năng sẽ là tình yêu, hành vi phạm tội của hung thủ đối với nạn nhân bên trong có chứa đến 90% hành vi tình dục. Tuy nhiên hai nạn nhân vừa rồi không bị xâm hại; vì vậy cần cân nhắc đến tình thân. Vậy có thể giải thích thế này: tình cảm mâu thuẫn của hung thủ chính là khát vọng được tình yêu thương của mẹ, nhưng lại phẫn nộ vì hành động vứt bỏ của mẹ mình...”

Một bên nghe Đường Tổ giải thích, một bên chăm chú lái xe hướng về địa điểm Đường Tổ vừa nói cô biết!

“... Nếu như hắn phát hiện hành vi của mình bị bại lộ, cùng đường mặt lộ hắn sẽ đem tất cả tâm trạng tồi tệ của mình trút lên người đàn bà thứ hai đã vứt bỏ hắn, chính là người vợ trước!”

Tác giả kêu gào ...

Oa oa oa ... dù gì cũng là vụ án đầu tiên, còn ngượng tay. Hi vọng về sau viết tốt hơn!

Edit bán than ...

Dạo này bạn không reply comment của mọi người ... cơ mà tớ vẫn đọc hết không thiếu comment nào nhé!!!

Dạo này bạn có gì xào nấy ... edit được Chương nào truyện nào là quăng lên kites truyện đó ... Mọi người hãy chờ Queenie ___ đừng bỏ Queenie ___

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: GIÁO SƯ TÂM LÝ HỌC - ĐƯỜNG TỔ

Hứa Luật chờ Đường Tổ đến khu cư xá của vợ cũ Lâm Vĩnh.

Bảo vệ khu cư xá nhìn chăm chăm vào chiếc xe hơi màu đen vội vã đậu ở trước cổng, chưa đầy vài phút sau lại trông thấy chiếc xe cảnh sát do Hứa Luật cầm lái tiến đến.

“Ái chà chà, cảnh sát cũng đến rồi ... Vụ án gì vậy???”

Hứa Luật và Đường Tổ đuổi theo lên lầu, phá cửa xông vào, bên trong là tiếng kêu la đầy sợ hãi của người phụ nữ, ngoài cửa mấy người hàng xóm tò mò đứng lấp ló.

“Cứu tôi với!”

Người phụ nữ sợ hãi gào thét.

“Câm ngay ...”

Lâm Vĩnh lăm lăm con dao trong tay, vẻ mặt hoảng sợ, lấy dao kề cổ người phụ nữ để làm lá chắn cho hắn. Hắn quay về phía Hứa Luật và Đường Tổ quát: “Đừng đến đây ... không được qua đây ... chúng mày tiến đến tao giết con đàn bà này ngay.”

Đường Tổ vẫn tiến lên một bước, thanh âm hòa hoãn: “Lâm Vĩnh, tôi tin anh sẽ không tổn thương cô ta.”

Hứa Luật nghiêng đầu nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy ngữ khí này từ anh.

Đường Tổ: “Anh nhìn đi ... cô ta không phải là người anh muốn tìm ... cô ta đâu có mặc váy đỏ???”

Ánh mắt Lâm Vĩnh trở nên mê loạn, trông mắt tràn ngập tơ máu, nhìn chăm chăm Đường Tổ, rồi lại liếc sang người phụ nữ đang bị kèm chặt bên người mình, tay hơi nói lỏng.

Thanh âm của Đường Tổ vẫn vang lên đều đều: “Anh vẫn chờ mẹ trở về đúng không?”

Lâm Vĩnh gật gù: “Mẹ đi rồi ... mẹ đi rồi ... không về đâu ... mẹ không cần tôi nữa rồi”, hắn lại rơi vào trạng thái kích động, dao kề trên cổ người phụ nữ đã rơm rớm máu: “Bà ta không cần tôi? Tại sao bà ta không cần tôi???”

“Không có đâu ... làm sao bà ta lại không cần anh cơ chứ”, Đường Tổ chỉ sang Hứa Luật đứng bên cạnh mình, “Anh nhìn đi, bà ấy về rồi, ở đây nè!”

Hứa Luật ngẩn người.

Tầm mắt Lâm Vĩnh hướng về phía Hứa Luật, vẻ mặt mờ mịt, rồi sau đó lắc đầu: “Bà ấy ... bà ấy không phải mẹ tôi ...”

Hứa Luật phản ứng nhanh, ngay lập tức phối hợp với Đường Tổ, nhập vai: “Tiểu Vĩnh, mẹ đây ... không nhận ra mẹ nữa sao?”

“Bà không phải ...”, mẹ mặc váy đỏ, “Váy ... không đúng! Tóc ... cũng không giống!”, không phải, không phải mẹ của hắn.

“Váy đây!”, trong tay Đường Tổ có thêm chiếc váy đỏ từ khi nào, Hứa Luật nhận ra đây là chiếc váy mặc trên người một trong hai nạn nhân trước đó. Nhưng mà mấy thứ này được lưu trong phòng pháp chứng, anh ấy lấy đi từ lúc nào vậy?

“Tiểu Vĩnh chỉ là mẹ anh mới đi cắt tóc mà anh đã không nhận ra mẹ rồi sao? Lát nữa mẹ thay quần áo đất anh đi xem múa rối nhé!”

Hứa Luật thầm nghĩ tên Đường Tổ đúng là diễn xuất quá tài tình, gương mặt không hề biến sắc!

Nhưng trong tình huống thế này, thần trí Lâm Vĩnh đang mơ mơ hồ hồ, ký ức hiện tại và quá khứ đan xen lên nhau. Biên pháp này của anh sẽ tạm thời kiềm chế lại tâm trạng của Lâm Vĩnh, Hứa Luật chỉ còn cách phối hợp với anh thật tốt.

“Đúng rồi, múa rối ... con còn nhớ không? Mẹ còn mua cho con một con rối mới, con muốn đến lấy không?”, Hứa Luật bắt chước Đường Tổ dụ dỗ Lâm Vĩnh: “... Tiểu Vĩnh không thích sao?”

Chỉ hai từ con rối đã khiến Lâm Vĩnh cực kỳ xúc động, bóng hình Hứa Luật trước mắt hắn hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh người mẹ dịu dàng trong ký ức.

Bàn tay hắn từ từ thả lỏng: “Mẹ ... mẹ ơi ...”

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi, bây giờ lại như một đứa trẻ khóc tu tu, thanh âm nghẹn ngào không thể kiềm chế. Chiếc dao trong tay hắn cũng rơi xuống đất.

Hứa Luật nhanh chóng tiến lên đá con dao văng vào một góc, đồng thời kéo người phụ nữ ra khỏi khu vực nguy hiểm. Mạc Thông chỉ huy cảnh sát tiến đến trấn áp, phong tỏa hiện trường, bắt gọn Lâm Vĩnh. Vụ án khiến người dân thành phố Tân xuân đã được giải quyết, phong ba bão táp đã được dẹp yên.

Chiếc xe cảnh sát áp giải Lâm Vĩnh đi, vụ án giết người kết thúc.

Ngày hôm sau dĩ nhiên Lâm Vĩnh trở thành cái tên nóng nhất trên các trang báo trong toàn thành phố.

Hứa Luật nhìn hình gương mặt người đàn ông trên báo. Người đàn ông trung niên chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo không tệ, nếu chỉ nhìn mặt không ai có thể đoán được hắn lại là hung thủ giết người biến thái.

Cô còn nhớ tối hôm qua trong phòng thẩm vấn Lâm Vĩnh. Hắn rất rụt rè, cả người co quắp sợ hãi giống hệt một đứa bé đang hoảng sợ.

“Gia đình đơn thân, do một tay người cha nuôi lớn. Cha hắn trước đây là lão sư trong nghề múa rối truyền thống. Thời điểm đó nghề múa rối vẫn còn khá nổi danh, sau này dần bị rơi vào quên lãng, đoàn múa rối của cha hắn buộc phải giải tán, kể từ khi ấy tính tình cha hắn thay đổi rõ rệt.”

“Năm hán chín tuổi, mẹ hán không chịu đựng được nữa phải trốn nhà ra đi, khi đi bà mặc chiếc váy màu đỏ. Sau khi mẹ hán rời khỏi, cha hán trút tất cả mọi oán giận lên người hán, động một chút là vừa đánh vừa mắng.”

“Trong nhà Lâm Vĩnh vẫn còn một con rối giạt dây đã cũ, là món quà mẹ hán mua tặng hán trước khi bà bỏ đi. Hán tự suy diễn con rối ấy chính là mẹ, là người sẽ mãi mãi ở bên cạnh hán.”

“Những trận đòn roi theo suốt quá trình trưởng thành của Lâm Vĩnh ...”

“Khi vợ hán ly dị chính là đòn trí mạng. Hán dốc hết tiền của mua một chiếc xe, hóa thân thành tầng lớp tri thức. Suốt ngày rong ruổi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố Tân. Ngày hán gặp Dương Phi là chính hán đề nghị cho cô đi nhờ xe, sau đó gạt cô lên xe ...”

Những thông tin liên quan đến Lâm Vĩnh là do Mạc Thông kể lại.

Sau khi nghe xong, cô không diễn tả được cảm xúc của mình, nhớ đến ngày hôm đó Lâm Vĩnh khóc rống trước mặt cô, trong giây phút ấy hán không khác gì một đứa trẻ đáng thương.

Cô lại nhớ đến Đường Tố.

“Rousseau đã từng nói một đứa trẻ lạc lối là do chính người lớn dẫn dắt chúng sai đường; bởi bản chất vốn có của chúng chỉ là sự lương thiện.

Trong tiềm thức mỗi người đều dành phần lớn ‘cây tình cảm’ cho cha mẹ của mình, nếu như nhánh cây chỉ bị đứt mà chưa chết đi thì còn cứu được, chứ một khi ‘cây’ đã gãy thì không tài nào cứu được.”

Nhân chi sơ, tính bổn thiện.

Trong khoảnh khắc ấy, Hứa Luật công nhận anh quả không hổ danh là một giáo sư tâm lý học, khắp người đều tỏa ra vàng hào quang chói lòa, nhưng chỉ ba giây sau, khi anh nói mấy câu tiếp theo: “Nhưng những chuyện này không thể nào là bằng chứng chống đỡ hành vi phạm pháp của hán. Nếu như người nào có tuổi thơ bất hạnh như hán, lớn lên cũng thành sát nhân giết người hết sao, vậy sẽ khiến địa cầu giảm thiểu dân số đáng kể, chính sách kế hoạch hóa phải thay đổi buộc phải khuyến khích sinh sản. Tuy nhiên căn nguyên vấn đề thì vẫn là do hán là kẻ nhu nhược. Loser!!!”

*Loser: kẻ bại trận

Hứa Luật: “...”

Đây mới chính là Đường Tố cô quen biết, thật sự không phụ lòng mọi người mà, chỉ cần vài câu là bản chất thật lộ ra ngay.

Cô không hiểu một người ác miệng như anh tại sao có thể trở thành một giáo sư tâm lý học?

Nếu người nào cần tư vấn tâm lý mà rơi vào tay anh thì với miệng quạ lợi hại của mình người ta không bệnh cũng thành có bệnh.

Vụ án đã được phá. Thành phố Tân khôi phục sự yên tĩnh vốn có, đối với người bị hại, ký ức này chẳng thể nào quên, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Cuối tuần ánh sáng chan hòa, Cố Sinh gọi điện thoại cho Hứa Luật.

Ngày xưa hai người hai thành phố, nhiều khi cả nửa năm chẳng gặp được nhau. Bây giờ hiếm khi ở chung một bầu trời, nên cố gắng gặp nhau càng nhiều càng tốt.

“Những việc không liên quan đến bản thân, tất cả đều được coi là đề tài trà dư tửu hậu. Trong giây phút nguy hiểm, mọi người đều cố gắng giữ an toàn cho bản thân.”

Cố Sinh vừa nhấp ngụm cà phê vừa kết luận sau khi nghe xong vụ án của Lâm Vĩnh.

Hứa Luật nhăm nháp ly kem trà xanh yêu thích, cũng thuận miệng nói: “Trên thực tế, ba mươi năm về trước có đến 90-95% các vụ hung án được phá, hiện tại tỉ lệ này đã giảm xuống chỉ còn 70-80% và vẫn còn tiếp tục giảm. Bởi càng ngày càng có nhiều vụ án xảy ra từ những người xa lạ chứ không phải là do mâu thuẫn của các mối quan hệ liên quan đến nạn nhân.”

Cố Sinh nhếch mí: “Chao ôi! Cô gái của tôi hôm nay khẩu khí sao giống y chang vị Giáo sư Đường kia vậy.”

Hứa Luật trầm mặc: “... Thật ra, chính anh ấy nói câu này!”

!!! CHÚC MỌI NGƯỜI NĂM MỚI BÌNH AN !!!

Nguồn ảnh: Kites Quotes

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: GIÁO SƯ ĐƯỜNG CÁU BÀN

‘Chuyện về Giáo sư Đường’ đã trở thành đề tài tán gẫu của hai người bạn họ.

Từ Hứa Luật Cố Sênh biết được hành vi chán ghét mèo của Đường Tổ, nói một cách dứt khoát: “Là thụ! Chắc trăm phần trăm là thụ!”

“Thụ cái mắt cậu á! Tớ lại cho rằng tên xấu bụng ấy là công!”, Hứa Luật hoàn toàn không đồng ý với kết luận này, “Cái tên miệng quạ đó, anh ta mà là ‘Thụ’ thì chắc chắn mấy người từng quan hệ với anh ta sẽ mắc chứng u uất tâm lý, sau đó mãi mãi không ‘Công’ nổi!”

Sặc!!! ... Khá lắm Mãi mãi không công nổi. Loạt mỳ từ này khiến ngum café chuẩn bị nuốt vào bụng suýt phun ra ngoài: “Tiểu Hứa à, cậu cùng Giáo sư Đường sống chung thật là càng ngày càng hợp đó nhen!” Coi đi ... ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng bị ảnh hưởng, nhất định đến một ngày đẹp trời Trái Đất đọng Sao Hỏa, cọ cọ thêm vài lần thế nào cũng ra con mèo con.

“Hừ hừ!!!”, Hứa Luật nhíu mày, nghe cô bạn thân nói vậy: “Cậu đã nghĩ quá nhiều. Tớ cho rằng có một người đẹp vũ sexy trước mặt anh ta, khi ấy nhất định anh ta tim không đập, chân không run mà bình tĩnh phân tích coi gương mặt ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ ở đâu, bộ ngực độn mấy miếng silicon rồi?”, Hứa Luật vừa uống ly matcha vừa nói: “À ... không đúng, có khả năng ‘Lão tăng’ sẽ vẫn tiếp tục đọc sách. Trong mắt anh ta những người không quan trọng thì cũng chẳng bằng cú mèo. Mà mấy cô vũ sexy không thể nào so sánh được với cú mèo? Ha ha ha, vậy thì Giáo sư Đường chẳng mất công mà liếc mắt nhìn làm chi ...”

Ngồi tám chuyện đến quá trưa, Hứa Luật bước đi thư thái trong ánh nắng chiều trở về nhà. Vừa vào đến sân Arthur đã chạy đến, cọ cọ quanh chân cô, ngược khuôn mặt béo ú lên nhìn: “Meo meo meo meo!!!”

Tiết tấu dồn dập như vậy biểu thị Arthur đang dần mất kiên nhẫn.

“Bé cưng đói bụng sao?”, Hứa Luật nửa ngồi nửa quỳ ôm nó vào lòng, Arthur này quả thực là sống để ăn mà, kẻ tham ăn hàng đầu. Nếu như được phép nó có thể chôn mặt trong chén thức ăn 24/24.

Arthur duỗi hai chân trước, không ngừng cào cào lỗ tai của mình, rồi lại chui vào lồng ngực của Hứa Luật.

“Meooooo ...”, Agatha từ trên ghế mây nhảy xuống, ưu nhã tiến đến bên Hứa Luật.

Hứa Luật thầm nghĩ: Hiếm khi ‘Nữ vương’ không qua hầu Đường Tổ.

Tuy rằng Đường Tổ không thích mèo, nhưng Agatha lại rất thích Đường Tổ, bình thường khi Đường Tổ đọc sách, Agatha đều quần quanh bên anh.

Tiếp sau đó, Allen cùng Queen từ ở gian phòng khác lò đầu ra, một lớn một nhỏ ngồi xổm trước mặt Hứa Luật. Con Queen dạo này trở thành tùy tùng bé nhỏ, hai con quần quýt nhau cả ngày. Allen dùng đầu lưỡi liếm liếm cái đầu nhỏ của Queen, lập tức mèo con thẹn thùng kêu meo meo, rồi trốn phía sau Allen.

“Hừm!!!”, mần ân ân ái ái quá trắng trợn! Đồ không biết xấu hổ!!!

Ồ!!! Nhưng mà sao hôm nay chúng nó lại dàn binh bố trận hết ở đây.

Nếu chỉ có Arthur thì quá bình thường, nhưng Agatha mà đi ra thì hơi khác thường, thêm Queen và Allen thì quả là dị thường!

Đường Tổ ... Xảy ra chuyện gì sao?

Hứa Luật thả Arthur xuống, mở khóa tủ. Trên ghế phòng khách không nhìn thấy bóng dáng Đường Tổ.

Ra ngoài rồi sao?

Hứa Luật còn đang chần chờ suy nghĩ, đột nhiên có tiếng đàn từ trong phòng truyền đến.

Hứa Luật đi theo tiếng nhạc phát ra. Đường Tổ đang ngồi bên cây đàn piano màu trắng, mặc chiếc áo lông màu nhạt, thanh âm cuộn cuộn như nước chảy đó là do anh tạo thành.

Hứa Luật vẫn luôn thích những ngón tay của Đường Tổ, rất giống như trong mấy quyển ngôn tình hay miêu tả, nào là ngón tay thon dài, cân xứng. Bàn tay của nghệ sĩ dương cầm, cũng không sai, ngón tay linh hoạt di chuyển trên các phím đàn, không chút quy luật, thanh âm dồn dập gấp rút khiến người nghe nổi gai ốc.

“Meooooo!!!”

Thanh âm ai oán của Arthur, nó dường như đang cực kỳ lên án âm thanh tạp nham này.

Hứa Luật hiểu tại sao cả bốn con mèo đều ra đón cô rồi. Ngay cả Hứa Luật chỉ nghe một chút mà thần kinh đã chịu không nổi.

Anh ngồi trên băng ghế, ngẩng đầu, gương mặt không chút cảm xúc nhìn cô, bàn tay cũng không vì cô mà dừng lại, mà còn di chuyển nhanh hơn.

Không bình thường! Tên đàn ông này hôm nay sao vậy?

“Đường Tổ!”, Hứa Luật không chịu nổi, dùng bàn tay chà sát hai cánh tay: “Sao vậy?”

“Bored!”

*Bored: Nhàm chán

Trong giọng nói anh pha chút không kiên nhẫn, giọng nói biểu thị sự nôn nóng.

Hứa Luật đã quen anh lâu lâu lại xỏ mấy từ tiếng anh. Trước đây khi nghe kiểu pha nửa nạc nửa mỡ này, Hứa Luật luôn cho rằng ghét cay ghét đắng, thậm chí mấy người ấy ra vẻ tinh tướng, nhưng sao nghe trên môi Đường Tổ phát ra lại không như vậy mà trái lại còn cảm thấy buồn cười ... đương nhiên không kẻ mấy từ quen thuộc như Ok hay Yes/No ...

Tê nhạt sao?

Từ này khiến Hứa Luật kinh ngạc.

“Sách đâu? Sao hôm nay không đọc sách?”. Ở đây sách nhiều đến mức đủ để đốt cháy cả căn nhà mà vẫn còn thấy tê nhạt sao?

Nghe nói vậy, cuối cùng Đường Tổ cũng dừng tay, thanh âm buồn tẻ, đau thương: “Xem xong rồi!”

“Hà ... Cái gì???”

“Đọc hết rồi!”

Ngữ khí của anh cực thấp, đặc biệt dưới tiếng đàn dương cầm gấp gáp ấy, nó còn phảng phất chút thâm trầm.

Đọc ... h_ê_t???

Hứa Luật tròn tròn mắt, cô nhớ đến giá sách bằng gỗ cao đựng trần, xếp đầy đặc sách là sách. Không được mười ngàn quyển thì cũng hơn cả ngàn ... Anh đọc hết rồi sao?”

“Đường Tổ!”, Hứa Luật đỡ trán: “Tốc độ đọc sách của anh quá nhanh!”

Trải qua sự việc lần trước, Hứa Luật đã tin anh không nỡ khi nói mỗi phút anh đọc được hai mươi ngàn từ, mà anh lại không thích giao tiếp, phần lớn thời gian chỉ để đọc sách, bây giờ có thêm sách cũng không đủ cho anh đọc.

“Đọc sách quá nhanh là trời sinh, không phải là lỗi của tôi!”

Agatha tiến tới, nhảy lên chiếc đàn piano: “Meoooo~”, giống như là đang động viên, hi vọng ông chú này có thể để ý đến nó.

“Agatha!”, ánh mắt Đường Tổ bi thương nhìn con mèo nhỏ trên phím đàn: “Mây dạo này phát tướng rồi, nhìn thân hình mập mạp không khác gì mấy bà lão tám mươi. Không đúng! Bà lão tám mươi còn linh hoạt hơn mây ...”

“Meoooo _ _ _”

Agatha hiển nhiên hiểu sự chán ghét của chủ nhân, nó tức giận nhảy xuống, không thèm quay đầu nhìn, đi một mạch ra ngoài, dùng hành động này để chứng tỏ nó không thèm nói chuyện với người chủ nhân ấu trĩ này - - Đây chính là hành động thể hiện sự bất bình!

“Arthur! Nhìn coi thân thể béo ụt ịt của mây đi, khác gì mấy tên thừa cân đâu. Có khi nào mây ăn mất luôn cả IQ của chính mây chưa???”

Agatha giận dữ bỏ đi cũng không khiến người đàn ông ấu trĩ nào đó ngừng công kích mấy con mèo khác.

Mèo béo Arthur cũng không chịu nổi, theo Agatha ra khỏi phòng, trong lòng cũng hạ quyết tâm đối với tên chủ ác độc này sẽ nghiêm khắc trừng phạt bằng cách nó sẽ ăn, càng ăn nhiều hơn, ăn luôn cả Đường Tổ.

Đường Tổ không thèm để ý, tiếp tục tìm con mèo khác công kích.

“Queen ...”

“Đường Tổ, anh vừa phải thôi nhé!”

Hứa Luật không chịu nổi, liếc mắt ra hiệu cho Allen và Queen rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: CHÚNG TA VUI VẺ LÀM BẰNG HỮU NHÉ!

Ngay cả thú cưng mà cũng bỏ anh mà đi.

Đường Tổ mím mím môi, hàng lông mày thanh tú cau lại, lại tiếp tục bấm loạn xạ trên phím đàn, dáng vẻ cực kỳ đáng thương. Sau đó, ngón trỏ thon dài, mang theo vài phần trẻ con nhấn nhấn phím đàn, theo trình tự 1-2-3-4-5-6-7, trong miệng lầm nhảm âm điệu từ cao đến thấp: “Bored _ Bored _ Bored _ Bored _ Bored _ Bored _ Bored _ ...”

Tự dưng Hứa Luật cảm thấy rất buồn cười. Nhìn anh giống như một đứa trẻ đang cáu bẳn, không hề giống với dáng vẻ xấu xa, ác miệng, cao ngạo thường ngày.

“Đường Tổ! Thật ra anh có thể ra ngoài một chút!”. Thế giới bên ngoài cũng rất tuyệt, Hứa Luật thành tâm đưa ra kiến nghị.

“Tôi chán ghét bị đánh đồng với như mấy loại động vật, cũng ghét tiếp xúc với những sinh vật ngu xuẩn đang tranh nhau khoe khoang trí thông minh đáng thương của mình.”

Hứa Luật đưa tay đỡ trán, lập tức hiểu rõ ý của anh. Ha ha ha ... thì là người đàn ông cao ngạo này cực kỳ có ác cảm với nhân loại.

Nhưng nếu anh cứ tiếp tục như vậy, một ngày đẹp trời nào đó anh sẽ chĩa mũi dùi qua cô. Hứa Luật không muốn trải nghiệm ‘ác mộng’ do Giáo sư Đường tạo ra, cô sợ mình không chịu được sẽ kích động phản ứng dữ dội.

“Tìm bạn bè đi!”. Giống như cô đây, vui vui vẻ vẻ cùng nhau dùng bữa trưa, sẽ thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

“Không có!”

Tiếng đàn dương cầm ưu thương lại cất lên.

“Đến phòng gym luyện tập thể hình” Sẽ giúp anh tiêu bớt tinh lực.

“Dụng sức cũng không thể giải quyết được gì!!!” Anh chán ghét mấy cái dụng cụ không ngừng lặp đi lặp lại một động tác, quả thực trông như tự kỷ.

“Vây đi thư viện mượn sách!”

“Ha ha ha!”, tiếng đàn dương cầm vang lên tiết tấu nhanh hơn: “Mỗi giảng viên chỉ được mượn nhiều nhất năm quyển sách, từ nơi này đến thư viện mất hai mươi ba phút. Đi đi về về hết hơn bốn mươi phút, trong đó không bao gồm thời gian đi lựa sách. Vậy cô nói tôi dùng hơn một tiếng đồng hồ đi mượn sách mà đồng sách đó không đủ để tôi đọc trong vòng một giờ. Chưa kể đến mấy quyển sách trong thư viện đều có nội dung na ná nhau!”

Con mẹ nó!

Nghe anh nói xong, Hứa Luật nghĩ thầm: Anh ấy nói thật có đạo lý, mình không còn lời nào để nói. Tiếng đàn dương cầm lại một lần nữa vang lên dồn dập, đinh tai. Hứa Luật dùng chiêu cuối cùng: “Cá ... cá ... cá!!! Hôm nay chúng ta ăn món ‘Cá Hấp Tứ Xuyên’.”

‘Cá Hấp Tứ Xuyên’ ... chỉ cần bốn chữ này rồi cực cũng khiến Đường Tổ có phản ứng, anh quay đầu lại. Ánh chiều tà vừa khít chiếu xuống, khiến toàn bộ thân người và cả chiếc đàn dương cầm được bao phủ bởi ánh dương nhàn nhạt. Trong nháy mắt suối ấm toàn bộ thân thể lạnh như băng kìa.

Anh nhìn cô một lúc lâu: “Cô Hứa, tại sao cô lại căt công vì tôi như thế!” Tuy rằng đây là việc không cần thiết cô phải tuân theo nhưng anh có thể nhìn ra cô đang rất nỗ lực nghĩ cách giúp anh.

Câu hỏi đến bất thình lình. Hứa Luật ghen hòng, một lúc lâu sau mới sờ sờ mũi. Từ nhỏ được giáo dục dưới nền Văn Hóa Trung Hoa lâu đời, người với người ở chung một nhà, dù có xảy ra chuyện gì thì cố gắng hết sức dùng để tồn thương hòa khí. Ví như trường hợp của Đường Tổ, điểm xuất phát này của cô rất đơn giản: nỗ lực tìm cách ngăn anh tạo nấy ‘tạp âm’ trong phòng, tránh anh giận cá chém thớt, chém lên đầu cô.

Nhưng lý do này ... làm sao có thể nói trắng ra được.

Chần chừ một lúc, cô miễn cưỡng đáp trả: “... Bởi vì chúng ta là bạn bè mà ... Nhìn anh buồn bực như vậy tôi cũng nên tìm cách giúp anh.”

Lời vừa ra khỏi miệng ngay lập tức Hứa Luật thấy hối hận. Người đàn ông này căn bản đâu cần bạn bè chứ, nói thể này chả khác nào tự bôi tro trát trấu vào mặt mình.

Cô lại vô thức sờ sờ mũi, do dự một hồi, không tự chủ mím mím môi, nuốt nước miếng một cái. Một loạt những động tác này đối với Đường Tổ mà nói dễ như ăn cháo .... Anh nhắm mắt cũng biết cô đang nghĩ gì.

Nói dối ... sau đó hối hận.

“Cám ơn cô Hứa đã đưa ra một lời nói dối đầy thiện ý.” Giọng nói anh pha chút giận dữ, anh đưa ngón trỏ đặt lên phím đàn: “I-am-a-monster! Ai sẽ đồng ý làm bạn với quái vật đây!”

*I am a monster: Tôi là một con quái vật

Ha ha ha! Sao cô lại quên mất, người đàn ông trước mắt cô đây không phải là người bình thường mà sao hôm nay lại dễ xúc động vậy nè!!!

Hứa Luật nóng hết mặt, sau khi nóng mặt lại cảm thấy một luồng phấn nộ ... Rõ ràng là Giáo sư Đường không muốn kết bạn! Vậy thì lão nương sẽ giúp anh hiểu có bạn bè cùng nhau vui vui về về chơi đùa là gì!

Hứa Luật biết rõ người này, điều hiểu tính khí bướng bỉnh, ương ngạnh của anh. Lúc trước khi biết án mạng có điểm đáng ngờ, anh ở rịt trong phòng giải phẫu đến khi làm rõ chân tướng mới thôi!

Bây giờ Đường Tổ nói như thế hình như tính khí ương bướng lại xuất hiện rồi.

“Anh biết bạn bè là thế nào không?”, Hứa Luật cho rằng người đàn ông này căn bản không hiểu ý nghĩa hai chữ bạn bè.

Đường Tổ liếc cô một cái, cảm thấy câu hỏi này của cô quả thực đã sỉ nhục trí thông minh của anh! Nếu bình thường anh chẳng hơi đâu cãi lý với cô, tuy nhiên hôm nay anh đang trong tâm trạng tê nhạt, quá mức rảnh rỗi, anh có thể lãng phí chút thời gian cùng người phụ nữ này thảo luận một vấn đề ngu xuẩn.

“Theo baidu, Bạn Bè chính là những người có giao tình với nhau. Tình bạn nông sâu dựa vào mối quan hệ xa hay gần của bọn họ. Theo từ điển Oxford, Friend chính là person-you-like, supporter, not-enemy* ...”

*person-you-like, supporter, not-enemy: người bạn thích, người ủng hộ, không phải kẻ thù ...

Quả nhiên ...

Hứa Luật ngẩng đầu nhìn trời ....

“Dừng ... dừng!”, cô cắt ngang lời anh đang thao thao bất tuyệt, nắm tay anh: “Đi!”

Ngày hôm nay cô nhất định dạy cho tên đàn ông này thế nào là kết bạn.

“Cô Hứa!”

Hành động bộc phát này của cô là sao đây?

Đường Tổ đang phân tích, giải thích mà ... Không phải hai người đang thảo luận định nghĩa về bạn bè sao?

Hứa Luật kéo anh ra khỏi phòng: “Đầu tiên ... anh vui lòng sửa danh xưng này lại!”

Cô Hứa, Cô Hứa ... bạn bè mà xưng hô vậy sao?

“Sửa???” Cô là một từ thích hợp nhất để gọi phái nữ, vì sao lại phải đổi?

“Bởi vì bạn bè không gọi nhau như vậy!”, Hứa Luật quay đầu, trịnh trọng nói với anh: “Bình thường tôi gọi anh là gì?”

Đường Tổ run run: “Đường Tổ!”, cô bình thường đều gọi thẳng tên anh.

“Hừ hừ ... vậy anh nên ‘tra lể’ thế nào đây?”

“Hứa ...”, anh biết tên cô, ngay ngày đầu tiên gặp nhau cô đã giới thiệu qua tên của mình: “Hứa Luật!”

Lần đầu tiên nghe thấy anh gọi tên của mình. Tên của cô cũng không dễ, hai âm đều là âm môi, dựa vào đầu lưỡi để thay đổi âm đọc. Đường Tổ mặc dù cũng biết tiếng Trung nhưng lần đầu tiên phát âm hai chữ này gần nhau, anh cảm thấy có chút mới lạ.

Gọi xong, hàng lông mày Đường Tổ nhíu lại, anh cảm thấy ngay cả một cái tên anh cũng không gọi được!

“Hứa _ a _ a _ _ Luật!”

Anh trịnh trọng phát âm hai chữ thật rõ ràng, sau đó phát hiện gọi theo cách này rất kỳ lạ, từ ‘Hứa’ anh kéo âm quá dài.

“Hứa _ a _ a _ Luật”

Lại đọc thêm lần nữa, lần này anh thả nhẹ âm từ ‘Hứa’, tốt hơn một chút.

Hứa Luật không nhịn được cười. Cô chưa bao giờ chứng kiến người nào lại trịnh trọng gọi ra tên cô như thế: “Đường Tổ, ... đọc theo tôi ... Hứa Luật!”

“Hứa _ a _ Luật!”, vẫn còn kéo dài âm, nhưng đã tốt hơn rất nhiều: “Hứa _ a _ Luật, Hứa Luật, Hứa Luật, Hứa Luật, Hứa Luật ...” Càng gọi càng thuận miệng, cuối cùng đã có thể phát âm lưu loát!

“Đủ ... đủ rồi!!!” Hứa Luật mỉm cười: “Hiểu được rồi chứ, lần sau chỉ cần gọi tên tôi là Ok!”

“Tại sao? Hứa Luật!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một câu Hứa Luật, hai câu Hứa Luật

“Tại sao? Hứa Luật!” Tại sao lại muốn gọi tên.

“Bởi vì ...”, Hứa Luật khẽ mỉm cười, gương mặt trắng nõn dưới ánh tà dương soi chiếu như được phủ thêm lớp phấn màu hồng nhạt, “Bạn bè phải gọi nhau như vậy.”

“Bạn bè? Cô muốn làm bạn với tôi sao, Hứa Luật?”

“Đúng!” Sao cô có cảm giác quay về thời học mẫu giáo thế này ... ha ha ha!!!

“Ồ ... tại sao như vậy, Hứa Luật?”, Tại sao cô muốn làm bạn với anh? Cô không thấy anh rất đáng sợ sao?

Đôi mắt của anh, đôi mắt sáng trong như bầu trời vào thu, thẳng tắp nhìn cô khiến cô không thể đối mặt với anh, đành nhìn sang hướng khác. Cùng người khác đối diện quả là không thể bình tĩnh được mà!!!

“Anh là quyển sách ‘Mười câu hỏi tại sao’ à? Sao lắm tại sao vậy?”, Hứa Luật nói, “Đi! Chúng ta ra ngoài ăn bữa no nê chúc mừng ngày đầu tiên kết tình bạn bè của chúng ta.”

“Mặt cô đỏ rồi kìa, Hứa Luật!”

“Nắng ... nóng!”, Đàn ông thôi, không biết có thể vui vẻ làm bạn không đây???

“Cô nói dối, Hứa Luật!”

“...” Lưu manh ... cô không thêm nói nữa.

“Tại sao cô không nói câu nào Hứa Luật?”, khóe miệng anh cong lên.

“...” Im ngay, đồ lưu manh!!!

“Nhìn cô xem, như con tôm luộc, Hứa Luật!”, giống như trái táo đỏ nhỏ, phản ứng này của cô thật thú vị.

“... Đường Tổ, im ngay!” Anh ta cố tình mà.

“Tôi có quyền tự do ngôn luận, Hứa Luật!”, nhìn vẻ mặt khó chịu của cô khiến tâm trạng anh tốt hơn hẳn.

“Vậy anh đừng có một câu Hứa Luật, hai câu Hứa Luật”, Gọi đến nghiệm rồi sao!

“Không phải cô muốn tôi gọi tên cô sao, Hứa Luật?”, đôi mắt màu nâu nhạt nghiêm túc nhìn vào cô, không hề có ý giỡn chơi.

Hứa Luật cảm giác mình nói gì vào lúc này cũng không được, cô muốn im lặng, để một mình anh chơi đùa cho thoải mái.

Chết đi! Đàn ông thôi!

Hứa Luật dừng chân, sắc mặt tức giận quay đầu: “Gọi gọi gọi gọi, gọi hồn anh thì có!” Lưu manh, thích gọi đúng không, cô cũng làm y chang coi sao:

“Đường Tổ, Đường Tổ, Đường Tổ, Đường Tổ ...”

Một hơi kêu tên anh cả chục lần, tự dưng cô lại phá lên cười lớn: “Ha ha ha ... anh ... tên của anh ...”

Tên của anh làm sao?

“Đường Tổ, Đường Tổ, Đường Tổ, ... Tô đường Tô đường ... biến thành tô đường”, Hứa Luật khó khăn lắm mới nín cười giải thích, ngẩng đầu nhìn gương mặt trắng nõn của anh, khóe miệng lại cong cong, không nhịn được bắt đầu co giật.

*Đường Tổ ~唐溯 ~ Táng sù || Tô đường ~酥糖 ~ Táng sū: Từ đồng âm

Aizza, người cao ngạo như vậy, ngọt thơm như tô đường. Không cần hỏi cũng biết đã thế nào!

Đường Tổ nhếch mi: “Tôi ghét đồ ngọt, Hứa Luật!”

“Hừ hừ ... tôi thích ăn ngọt.”, Hứa Luật mặc kệ kháng nghị của anh, dùng chính từ ngữ của anh phản bác: “Tôi có quyền tự do ngôn luận. Đường Tổ, Đường Tổ ... Tô đường Tô đường.”

Hiếm có cơ hội được trên cơ anh, Hứa Luật làm sao có thể bỏ qua.

Đường Tổ từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên bị cứng họng, tình huống này khiến anh có hơi ... không thích ứng cho lắm. Ngừng ba giây, âm giọng mũi khê hừ một tiếng, khôi phục vẻ lạnh lùng: “Hành động này của cô quá trẻ con.” ... hiển nhiên Giáo sư Đường quên mất cũng vừa mới chơi trò gọi tên Hứa Luật.

Hứa Luật chớp chớp mắt, không quan tâm giọng nói đầy phê phán của anh: “Tôi nó tôi thích ăn đồ ăn, ấu trĩ ở chỗ nào! Tô đường, tô đường, tôi khoái ăn tô đường.”

“Cô ... cô ....”

Anh cúi đầu, đột nhiên kè sát vào mặt cô. Gương mặt tuần tú phóng to gần ngay trước mắt dọa Hứa Luật không ít, hai chữ ‘Tô đường’ nghẹn lại: “Làm ... làm gì???”

A! Quả nhiên hữu hiệu!

Đứng như nghiệm chứng, tâm trạng Đường Tổ sung sướng không ít, khóe miệng cong lên, xem ra anh nghĩ không sai, một khi anh đến gần, cô sẽ căng thẳng, căng thẳng thì sẽ không còn nói hai chữ ‘Tô đường’.

Yeah!

Càng gần càng phát hiện người đàn ông ngũ quan cực kỳ tinh xảo, đường nét rõ ràng không quá sắc sảo, có vài phần mang nét đẹp Đông Phương.

Mặt hai người cách nhau tầm ba mươi cen-ti-mét, từ trong đôi mắt màu nâu của anh cô có thể nhìn rõ ràng hình ảnh thu nhỏ của mình.

Mặt ... hình như càng ngày càng nóng. Không biết người đàn ông này có biết rằng tướng mạo của mình có lực sát thương rất lớn?

Môi anh khê động đập, nói ra hai chữ: “Đồ kia!”

Hả???

Cái gì đó?

Hứa Luật chậm chạp không hiểu được anh nói ‘Đồ’ là có ý gì.

Nhưng phản ứng chậm như vậy cũng tốt, chứ phản ứng nhanh sẽ khiến cô hoàn toàn mất khống chế mất.

Nhiệt độ toàn thân như dồn hết lên mặt. Nóng quá! Hứa Luật cảm thấy cả gương mặt muốn bốc khói.

Càng đỏ hơn!

Anh biết đỏ mặt là do cơ thể phóng thích adrenaline, là phản ứng phòng vệ tự nhiên. Thế nhưng phản ứng bây giờ của Hứa Luật khiến Đường Tổ cảm thấy vô cùng thú vị, không biết nó có thể đỏ được đến mức nào?

“Anh ... anh ...”

Hứa Luật lùi một bước kéo dài khoảng cách của hai người, nhưng phía sau là cửa, cô đã hết đường lui. Khoảng cách giữa hai người chỉ có một gang tay, cô đều cảm nhận được hơi thở anh phảng phất lên gương mặt, nhẹ nhàng lan tỏa khắp gương mặt cô.

Gương mặt cô không còn cảm giác nóng nữa mà là tê dại.

Đường Tổ cũng bắt đầu không ý thức được hai người bây giờ cách nhau rất gần, sự chú ý của anh chỉ dồn lên gương mặt đỏ lựng của Hứa Luật, mãi cho đến khi hơi thở của cô phả lên gương mặt anh ... anh mới có cảm giác ... có gì đó khang khác ...???? Mùi hương gì ...

Đường Tổ không phản ứng lại ngay mà đôi mắt nâu nhạt khẽ chớp, cánh mũi khẽ nhúc nhích. Mùi hương ngọt dịu, không làm người ta chán ghét, ngược lại rất ấm áp.

Sau khi phát giác ra mùi hương không khiến người ta chán ghét đó phát xuất từ người con gái trước mắt, anh run lên, lúc ấy mới phát hiện anh và cô đứng quá gần nhau.

Anh bình tĩnh nói rộng khoảng cách, nói một câu không đầu không đuôi: “Tôi đói rồi!” Ngữ khí cứng nhắc.

Căng thẳng quá mức khiến Hứa Luật không cảm nhận được cảm giác vi diệu này. Chỉ thấy mình được giải thoát, lập tức xoay người mở cửa, vọt ra ngoài. Bên ngoài trời đã tối, gió đêm tràn vào, lành lạnh, khiến gương mặt nóng bừng bừng của cô giảm đi đôi chút.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cá hấp Tứ Xuyên!”

Hai người không ai đề cập đến hành vi khác thường vừa rồi.

Hứa Luật không đề cập là vì cô biết hành động của anh vừa rồi tuyệt đối không phải xuất phát từ trạng thái ‘kìm lòng không đặt’, ‘bị hút hồn’ hay đại loại mấy tình huống cầu huyết gì gì đó. Anh chỉ là đang nghiên cứu ngữ quan của cô có phù hợp với tỉ lệ vàng hay không thôi.

Còn Đường Tổ không đề cập bởi anh cho rằng hành vi vừa rồi của mình có chút bất lịch sự, đối với một cô gái mà cư xử như vậy là thiếu lễ độ.

Hứa Luật không đưa Đường Tổ đến nhà hàng sang trọng mà trực tiếp đưa anh đến mấy quán lẻ đường của sinh viên. Cô cho rằng một người siêu cấp như Đường Tổ chắc chắn chưa bao giờ trải qua thời kỳ sinh viên tươi đẹp. Ngày hôm nay, cô muốn anh trải nghiệm ‘Cuộc sống phàm trần’.

Trong khu sinh viên quán ăn nào cũng có, món cá hấp lại càng dễ kiếm. Có điều khi bọn họ đến cũng là giờ ăn của sinh viên nên rất đông đúc và náo nhiệt. Quán cơm nào cũng đông ngẹt sinh viên, Hứa Luật đặt vấn đề vệ sinh lên hàng đầu nên chọn quán cơm có phòng ăn riêng, vô cùng chuyên nghiệp gọi hai phần cá hấp Tứ Xuyên: “Hơi cay thôi nhé!”

“Xin hỏi còn dùng món gì khác không ạ?”, nhân viên phục vụ vừa ghi món ăn vừa hỏi.

Hứa Luật: “Đường Tổ! Anh muốn ăn gì không?”

Gương mặt anh không chút cảm xúc, người đàn ông có dáng dấp thập phần cao quý ở một tiệm ăn nhỏ bé này có vẻ như hoàn toàn không hợp. Ngồi xuống chiếc ghế nhựa màu đỏ, cầm thực đơn, gọi tất cả các món chế biến từ cá, không buông tha món nào.

Cô bé phục vụ mới đầu còn ghi ghi chú chú, càng về sau càng nghe càng không hiểu, đứng ngây ngốc nhìn Hứa Luật: “Chuyện này ...”

Hứa Luật dở khóc dở cười giục lại tờ thực đơn trong tay anh: “Hai phần Cá hấp Tứ Xuyên, một phần lẩu cá trích, thêm phần canh gà ác hầm khoai.”

Lần này cô phải rút kinh nghiệm, tuyệt đối không được để anh gọi món, người đàn ông này chắc chắn chỉ cần nhắc một tiêu chuẩn – Món ăn có cá –

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: ĐƯỜNG ĐẠI MIÊU VÀ HỨA BẠCH THỦ

*Đại miêu: Mèo lớn Bạch thủ: Chuột bạch

Cô bé phục vụ cầm tờ thực đơn rời đi, trong gian phòng nhỏ đột nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

“Uống chén trà trước, món ăn lên ngay thôi.”

Hứa Luật lấy hai cái tách rót trà vào. Loại quán ăn xuề xòa này đương nhiên không thể so sánh với mấy nhà hàng lớn với các vật phẩm tinh xảo. Nước trà một màu trắng trắng, uống lên chẳng có chút mùi vị.

Anh ngồi ở trên chiếc ghế nhựa, bàn tay thon dài cầm chiếc tách rẻ tiền, miệng tách còn bị mẻ một miếng. Hứa Luật cảm giác hình ảnh này quả thật có chút không trung thực. Cô ngược mắt nhìn bộ âu phục trên người anh, toàn là hàng hiệu.

Vốn nghĩ đưa anh đến quán ăn nghèo nàn này anh sẽ bài xích, còn không muốn bước chân vô khu này đến nửa bước, vậy mà giờ đây ... trông anh rất phiêu điều tự tại.

Cứ ngồi yên thế này chờ thức ăn có về không hay ... Hứa Luật suy nghĩ tìm đề tài tán gẫu: “Tại sao anh lại đến đại học Y dạy học?”

Theo cô tính tình Đường Tổ căn bản không chuyên về giảng dạy cho lắm.

“Đường Tu nói tôi tới!”

“Đường Tu?”

“Là gia huynh.”

Thì ra anh còn có anh trai.

Hứa Luật chú ý cách anh dùng từ của anh. ‘Gia huynh’ là từ ngữ xưng hô của người xưa, bây giờ rất ít người dùng, ngày nay người ta thường gọi là: anh, đại ca, lão ca ...

“Không nghĩ đến anh còn có anh trai!”

Người đàn ông này nhìn không giống có anh hoặc em trai.

Đường Tổ nhướn mày nhìn cô một cái, nhàn nhạt đáp: “Đường Tu chê tôi không thể nào hạ cái IQ cao ngất chết tiệt của tôi xuống đi giảng giải cho người khác.”

Thật là độc, không hổ danh là anh em! Hứa Luật trầm nghĩ, nhà họ Đường này chuyên ‘sản xuất’ đàn ông miệng quạ à???

“Vi vậy, anh đến Đại học Y dạy chỉ để chứng minh cho anh trai mình biết anh có thể làm được?”

“Ừ!”, Đường Tổ đan hai tay vào nhau, chống cằm, “Chỉ cần tôi làm được, Đường Tu hứa sau này sẽ không can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa!”

Nghe có vẻ như là một người anh gia trưởng, can thiệp quá mức vào sinh hoạt cá nhân của em trai. Theo tính cách ương ương dở dở của Đường Tổ, khả năng chuyện này cũng ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của anh.

Hứa Luật đoán có thể do khi còn nhỏ dưới sự ‘áp bức’ của anh trai đã biến anh thành người có tính cách quái gở như bây giờ.

Nghĩ lại ... haizza ... cũng thật đáng thương.

Hứa Luật nâng tách, đưa miệng kề sát vào vành tách.

Đường Tổ nhướn mày, nhìn hàm răng nhỏ nhỏ trắng tinh đặt trên vành tách, trông giống như chú chuột nhỏ.

Nghĩ đến chuột, trong đầu Đường Tổ tuôn ra một đồng thông tin liên quan đến chuột: theo các nhà nghiên cứu chuột là một trong những nguyên nhân gây ra các căn bệnh truyền nhiễm. Bản thân chuột mang theo rất nhiều loại vi khuẩn, ký sinh trùng gây bệnh. Một con chuột có thể chứa đến hai trăm loại vi khuẩn, trong đó có thể kể đến những loại gây hại cho con người như khuẩn salmonella, khuẩn tularemia, khuẩn Bacillus anthracis*, bệnh dại, sốt xuất huyết, trùng xoắn ..

Salmonella: Bệnh nhiễm khuẩn salmonella là một bệnh nhiễm khuẩn đường ruột do vi khuẩn gọi là Salmonella gây ra. Nhiễm khuẩn có thể lây lan từ ruột vào máu trong cơ thể và các nơi khác trong cơ thể. Triệu chứng có thể tiến triển từ 12 đến 72 tiếng sau khi nhiễm khuẩn. Các triệu chứng thường kéo dài trong vòng từ 4 đến 7 ngày và có thể bao gồm: Tiêu chảy, Co thắt dạ dày, Đau đầu, Sốt, Nôn mửa, Mất nước (mất dịch cơ thể), đặc biệt ở trẻ sơ sinh và người già

Tularemia: tularemia là bệnh truyền nhiễm cấp tính do khuẩn francisella tularensis. Bệnh gặp ở nhiều loài động vật có vú và được truyền sang người bằng lây truyền trực tiếp hoặc truyền qua các vector là các loài côn trùng. Bệnh có đặc điểm lâm sàng là sốt, viêm hạch lympho ngoại vi và tổn thương nhiều cơ quan khác nhau như : mắt, phổi, đường tiêu hoá

Bacillus anthracis: Bệnh than là bệnh nhiễm khuẩn cấp tính, từ động vật lây sang người, do trực khuẩn than (Bacillus anthracis) gây ra.

Biểu hiện lâm sàng ở người là hội chứng nhiễm khuẩn-nhiễm độc toàn thân nặng, tổn thương thường gặp là ở da. Thở hô hấp và tiêu hóa ít gặp nhưng rất nặng với tỷ lệ tử vong cao.

Bệnh than là một trong những bệnh được xếp vào nhóm bệnh "đặc biệt nguy hiểm". Vi khuẩn than dễ được nghiên cứu sử dụng trong chiến tranh sinh học.

Tất cả những thông tin về chuột chạy chạy trong não. Đột nhiên anh vô thức nhớ đến tình cảnh khi bọn họ ở cửa ra vào, khoảng cách tiếp xúc giữa hai người khi ấy rất gần. Do trời phú cho anh có trí nhớ siêu phàm, ví như đã đọc qua sách thì không thể quên ... ví như ... có vài mùi hương, chỉ thoáng qua những anh vẫn có thể cảm nhận được rất rõ.

Con chuột không phải là loài tốt, chúng nó khiến người ta chán ghét, xua đuổi.

Nhưng mùi vị của Hứa Luật, anh không chán ghét, vì vậy ví Hứa Luật là chuột là không được.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thông tin bay nhanh như gió, chạy qua chạy lại trong đầu Đường Tổ, dĩ nhiên Hứa Luật không biết. Nhìn anh bỗng nhiên trở nên trầm mặc, vầng trán nhú lại cô còn nảy sinh cảm giác đồng cảm, cô vô thức vỗ vỗ bờ vai anh động viên.

“Đừng nghĩ đến mấy chuyện không vui ... quá khứ rồi cũng qua thôi!”

Dưới ánh đèn, gương mặt trắng nõn của cô rất chân thành, hàng lông mi thật dài, con ngươi đen láy và trong vắt. Đường Tổ tự dưng lại nghĩ đến những viên pha lê đen, sáng trong, phản chiếu ánh sáng. Mái tóc ngắn của cô khiến người đối diện cảm thấy khoan khoái, phấn chấn.

“À ... nghĩ ra rồi!”

Ánh mắt lóe sáng, đột nhiên anh là lớn.

“Hả???”, Hứa Luật trừng mắt nhìn, “Nghĩ ra cái gì?”

“Vốn dĩ không phải là chuột, là tiểu bạch thủ đúng hơn!”

Chuột bạch là loại động vật có vú, thuộc bộ gặm nhấm, có tổ hợp gen khá gần giống người, được dùng để thí nghiệm khảo sát độc tính, tính an toàn của các loại thực phẩm, mỹ phẩm, dược phẩm, vac-xin, các sản phẩm công nghiệp, các phát minh trong y học ...

Trong nghiên cứu khoa học, chuột bạch quả thực là một cộng sự rất tốt.

Con chuột bạch Hứa Luật, Hứa Luật là tiểu bạch thủ! Mất cả gần một phút anh mới nghĩ ra đáp án này.

Với kết quả ‘Tiểu bạch thủ’ mà Đường Tổ vừa nghĩ ra khiến anh cực kỳ thỏa mãn, đến mức, trên miệng cũng lưu lại ý cười.

“Tiểu bạch thủ???”, Hứa Luật nghiêng đầu, âm thầm cân nhắc mấy từ này của anh ... sao lại đến tiểu bạch thủ rồi __ __ nhưng cô cũng không muốn bị anh cười nhạo vì phản ứng chậm chạp của cô ... cô mà ... đề tài vừa rồi của họ có liên quan gì đến chuột bạch?

Giả thần giả quỷ gì nữa đây?

Hứa Luật nâng tách, mượn chuyện uống nước để che giấu chuyện cô không theo kịp tiết tấu của đại thần, lại cắn cắn vành chén: “Tiểu bạch thủ thật đáng yêu!”

Đường Tổ neho mắt nhìn cô, đôi mắt hẹp dài, khiến người đối diện cảm thấy lạnh sống lưng, anh nhìn cô lăm lăm làm cô cảm thấy hồi hộp.

“Gì ... gì ... gì vậy?”

Đường Tổ bình tĩnh uống ngụm trà, gạt đầu: “Ừ ... rất đáng yêu!”, một con chuột bạch như cô, thật đáng yêu!

Anh ... anh ... anh ... lời này của anh ta là có ý gì!?

Anh đang nói chuyện về con chuột ... nhưng đừng có nhìn tôi chăm chăm được không?

Hứa Luật quỳnh quáng, cảm thấy máu dồn hết lên mặt, gương mặt anh tuần trước mắt quả là có lực sát thương cực lớn.

Cô bé phục vụ mang đến một phần cá hấp Tứ Xuyên rất lớn trở thành cứu cánh giúp Hứa Luật bớt lúng túng.

“Ha ha ha ... ăn thôi. Món cá này ăn nóng mới ngon”, cô lấy đũa gấp cho anh một miếng cá nhỏ: “Anh thử xem!”

“Cám ơn”, Đường Tổ lấy cái muỗng nhỏ, múc cho vào miệng, mùi cá tươi mới, hơi cay cay khiến anh vô cùng thích thú.

“Lần sau chúng ta có thể thử món cá nấu cải chua, cũng tuyệt lắm!”, Hứa Luật múc cho mình một miếng, quay lại đã thấy chén của anh trống rỗng.

Tốc độ này ... quá nhanh đi.

Hứa Luật im lặng không lên tiếng, lấy đũa gấp cho anh thêm một miếng cá: “Tự động gấp đi nhé!”

Đường Tổ đưa chén nhận miếng cá từ đũa Hứa Luật, động tác ưu nhã lại cho vào miệng.

“Trong này có dưa leo ngon lắm, ăn giòn giòn”, Hứa Luật cực lực đề nghị.

“Không thích ăn dưa leo!”

“Còn tàu hũ non”, Hứa Luật gấp cho mình một miếng tàu hũ: “Dinh dưỡng mà lại ngon!”

“Không thích ăn tàu hũ!”

“... huyết gà trong chén canh gà hầm khoai này cũng rất ngon, anh thử đi!”. Đây là món cô cực kỳ yêu thích.

“Không thích ăn huyết!”

“Đường Tổ! Anh kén ăn quá đấy!” Khó nuôi.

Anh hùng hồn đáp lời: “Tôi tới là để ăn cá!”, cúi đầu lấy muỗng múc thêm muỗng cá vào miệng.

“Cá cá cá ... ngoài cá anh không ăn được món khác sao?”, anh là mèo sao ... nhưng mà mèo cũng biết ăn nhiều món mà.

Đường Tổ cảm thấy kỳ lạ hỏi ngược lại cô: “Có cá ăn, tại sao phải ăn món khác?”

Hứa Luật lần nữa cứng họng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Khó có thể đối mặt với chiếc bánh ngọt.

Mấy món ăn còn lại cũng đã được mang lên.

Quán ăn nhỏ cách âm không tốt, tuy rằng đã đóng cửa nhưng tiếng huyền não, ồn ào xung quanh vẫn vang vọng. Hứa Luật quen thuộc cảm giác này, làm cô nhớ về những kỷ niệm ngày xưa.

Thời đại học, đây cũng là một trong những chuyện cô thích làm nhất. Không có việc gì làm lại cùng đám bạn tụ họp đi hàng quán, ví như sinh nhật, tiệc chúc mừng sau khi thi xong, hay là ngay cả thi cấp sáu không qua cũng tổ chức tiệc ăn mừng ...

“Xin chào ... Xin lỗi làm phiền ...”

Cánh cửa gỗ hai tiếng, từ bên ngoài một cô bé cầm một chiếc bánh sinh nhật đẩy cửa bước vào: “Ngày hôm nay là sinh nhật của em ... phần này em mời anh chị!”

Hứa Luật liền vội vàng đứng dậy, hai tay đỡ phần bánh: “Cảm ơn em! Sinh nhật vui vẻ!”

Ồi!Ồi! Như vậy mới tuyệt nè ... thời sinh viên Hứa Luật cũng làm y chang vậy, cắt bánh cho bạn bè cùng phòng chia vui.

“Cảm ơn!”

Cô bé sinh viên vui vẻ rời đi, Hứa Luật nâng phần bánh sinh nhật trong tay, tâm trạng phấn khích, ngồi xuống ghế, thuận miệng hát bài Happy Birthday.

Lấy chiếc nĩa bằng nhựa có sẵn, sẵn một miếng đưa lên miệng: “Ồi! Ngon quá!”. Ăn xong phần cá hấp Tứ Xuyên cay cay được tráng miệng bằng bánh ngọt thật sướng không gì bằng.

Đường Tổ nhìn gương mặt rạng ngời của Tần Khanh cảm thấy cô cực kỳ giống cảnh chú chuột bạch nhặt được mẩu phô mai nhỏ.

“Này ... có muốn ăn một miếng không?”

Hứa Luật nhiệt tình mời anh ăn ... chia sẻ niềm vui ngày sinh nhật của một người xa lạ.

“Không muốn!”, Đường Tổ trả lời ngay không cần suy nghĩ.

Hứa Luật nhìn anh nhăn nhó trán, cô ồ một tiếng: “Quên mất, anh không thích ăn đồ ngọt. Nào là bánh sinh nhật, nào là Tô đường ...”

Không gian chìm trong im lặng.

“Bơ trong bánh ngọt chứa hàm lượng lớn axit-béo, ăn thường xuyên sẽ làm tăng nồng độ cholesterol trong máu, tăng nguy cơ mắc bệnh tim mạch vành, tăng nguy cơ xơ vữa động mạch, tắc động mạch chủ. Thêm vào đó lượng baking powder còn chứa aluminum gây tác hại rất lớn cho hệ thần kinh ...”

Phản kích của Giáo sư Đường luôn mang theo căn cứ khoa học.

Miếng bánh Hứa Luật còn đang ngậm trong miệng, nuốt không được mà nhả ra cũng chả xong, cứ cứng đờ tại chỗ nhìn gương mặt trắng nõn của anh, thiếu điều muốn ném miếng bánh vào mặt.

Này! Tên _ kia _ tôi quả thật không thể nào chơi đùa vui vẻ với anh được!

“Ồ ...”, Đường Tổ húp một miếng canh, nói thêm một câu: “Chẳng trách phản ứng thần kinh của cô lại tệ như vậy.”

Vâng! Logic của anh ta mạnh như thần!

Phản ứng thần kinh chậm có thể liên quan đến chuyện ăn bánh sinh nhật luôn cơ đấy!!!

Người bình thường sẽ như thế sao???

Không bao giờ!!!

Nhưng ... nghe anh nói lời lẽ hùng hồn như vậy, có chứng có cứ như vậy khiến Hứa Luật tự dung hoài nghi ngược lại mình, có phải hay không do ăn quá nhiều bánh ngọt nên bây giờ thần kinh cô mới phản ứng chậm chạp như thế này ...

“Pà nó!”

Nói thế rồi sau này cô đối mặt thế nào với chiếc bánh ngọt đây.

Lại lần nữa ngậm quả đắng đầu môi, Hứa Luật cảm hôn, nuốt ngấu ngiến miếng bánh ngọt rồi nghiêng răng nghiêng lợi đặt phần bánh qua một bên, lấy muỗng múc một muỗng cá trích đầy tràn cho vào chén.

Nhìn gò má cổ ửng đỏ, tâm trạng Đường Tổ cảm giác là lạ, phản ứng vì điều này với người bạn cùng phòng quả là rất thú vị! Tâm trạng tốt xấu của cô đều hiện hết lên mặt không hề che giấu, anh chẳng phí chút tâm tư đi phân tích, nhìn một cái là ra.

Ví như đáng về cô lúc này, có chút buồn chán, vì vậy làm hành động cực kỳ ấu trĩ để trả thù ... đó là cướp món cá trích anh thích anh nhất.

Đột nhiên tiếng điện thoại reo lên.

Hứa Luật nhìn xuống màn hình, trong vài giây ngắn ngủi đó Đường Tổ có thể nhìn ra dường như cô hơi khó chịu.

Môi cong lên, nhưng một giây sau lại mím môi, chuỗi động tác này qua mắt Đường Tổ lý giải: Hải lòng, rồi trở nên bức mình ... hơi thiếu tự tin.

“Alo! Từ Khiêm!”

Đầu dây bên kia, giọng Tô Từ Khiêm mang theo vài phần sùng nịnh: “Có phải đang có chuyện gì giấu anh đúng không?”

Hứa Luật trong lòng hơi hồi hộp, ánh mắt đảo vài vòng: “Aizza ... có chuyện gì cơ chứ!”

Đường Tổ: Xoa xoa gáy ... biểu hiện chột dạ.

“Còn không thành thật khai báo!”, Tô Từ Khiêm cười cười: “Nha đầu này, nếu không phải hôm nay anh gặp được pháp y Quân thì em chắc chắn sẽ không nói cho anh biết em tham gia vào vụ án ở thành phố Tân sao?”. Đúng là một cô bé không chịu được nhàn hạ, chuyển qua đó để nghỉ ngơi, dưỡng sức, kết quả, ngon rồi, an nhàn không chịu lại học đòi người ta tra án, một người kiêm ngàn chức.

“À ... anh nói chuyện này sao!” cô còn tưởng ...

“Hả???”, Tô Từ Khiêm cao giọng, “Em còn tưởng là chuyện gì? Hay còn có chuyện gì chưa nói cho anh?”

Đường Tổ: Nói dối!

“Ahaha! Làm gì có chuyện!”, Hứa Luật cười ha hả: “Chỉ có quãng thời gian trước thì hơi lu bu ... nhưng cũng không có gì nghiêm trọng.”

Đường Tổ: Hừ! Hừ! Lại nói dối.

“Thật chứ?”, Tô Từ Khiêm hỏi gặng lại.

“Thật, tuyệt đối thật, thật như vàng bốn số chín á!”, Hứa Luật giữ thẳng người: “Anh ăn cơm chưa?”

Đường Tổ: Giả tạo, quá giả tạo.

“Vẫn chưa!”, Tô Từ Khiêm biết cô muốn đổi đề tài nên cũng thuận theo cô: “Em thì sao? Em ăn chưa?”

“A! Em đang ăn cơm với bạn, món cá hấp Tứ Xuyên.”

Đường Tổ: Bạn? Là nói mình sao? Lần này không phải nói dối, con mắt không láo liên láo lịa, không giấu giếm.

“Cùng Cố Sanh sao?”, Tô Tử Khiêm biết Cố Sanh cũng ở thành phố Tân, cũng biết mối quan hệ rất thân thiết giữa hai người bọn họ nên mới chuyển Hứa Luật đến đây có Cố Sênh giúp đỡ, chăm sóc.

Hứa Luật định giải thích là không phải, là người bạn mới quen thì nghe thấy đầu dây bên kia có một giọng nữ truyền tới.

“Tô Tử Khiêm.. ăn com thôi... Ủa? Anh đang gọi điện thoại à? Gọi cho chị Hứa Luật sao?”

Trong nháy mắt tất cả các lời muốn nói nghẹn nơi cổ họng.

Có những lúc khổ sở, không phải do bị lừa gạt mà đơn giản chỉ vì cuộc đời biến chuyển quá nhanh, bạn muốn ngăn nó lại nhưng không có cách nào. Sớm biết sẽ có một nhân vật như thế tồn tại, vậy mà cô cứ ngóng cứ trông. Không nhìn thấy nhưng đâu phải là không có, tự mình dối lòng tiếp nhận chút yêu thương dư thừa của Tô Tử Khiêm.

Cô cảm giác mình giống một con ốc cứ mãi mãi mê muội, không cách nào thoát khỏi. Lúc này đây âm thanh người con gái mềm mại đáng yêu kia như bùa chú nhay vào trong đầu cô khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng, nửa bên mặt đau rát, ngay cả Tô Tử Khiêm nói gì đó nhưng cô nghe không ra.

“Chị Hứa Luật, ở thành phố Tân nhớ phải chăm sóc thật tốt nhé!”

Giọng cô gái la lớn chấn động màng nhĩ cô.

“Anh đói rồi... Ăn com thôi... bọn em ăn ngon miệng nhé! Bye bye!”

Không để ý đến lễ nghi phép tắc, nói xong trực tiếp cúp máy, trong nháy mắt, cả thế giới trở nên yên tĩnh. Một lúc lâu sau thanh âm huyền ảo xung quanh mới truyền vào tai cô.

Hứa Luật ý thức hiện tại mình đang ở đâu, cô ổn định tâm trạng, nở nụ cười cứng ngắc: “Thật ngại quá! Chúng ta tiếp tục ăn thôi!”. Tốc độ nói nhanh hiếm thấy.

Đường Tô không nói lời nào, lẳng lặng nhìn cô.

Trước mặt Hứa Luật cúi đầu, mái tóc một bên tai rơi xuống gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, cặp mi hạ thấp, tất cả đều rất bình lặng.

Đường Tô biết cô đang khổ sở, khổ sở đến mức trở nên quá bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: HƠN CẢ AN ỦI.

Hứa Luật thực sự không lý giải được cảm giác mình lúc này, trong đầu trống tuếch, chỉ còn lại thanh âm người con gái ở đầu dây bên kia.

Pà nó!

Có cái gì quái gì phải buồn cơ chứ! Tô Tử Khiêm đã tỏ tình với mày đâu, đã có câu nào nói thích mày chưa? Một ngày hai người đã nói chuyện được với nhau mấy câu? Tất cả đều chỉ do mày tự huỷ hoại, tự suy nghĩ viển vông. Bây giờ anh ta có bạn gái cũng bình thường thôi, sao mày cứ giống như con đàn bà bị vứt bỏ thế này?

Hứa Luật à Hứa Luật, mày đã biết lần vào mấy chuyện yêu đương chỉ khiến con người ngu đi. Bây giờ mày lại muốn trở thành kẻ nào tàn à?

Hứa Luật âm thầm phi nhỏ hành vi của mình, càng phi nhỏ lại càng cảm thấy chua xót, thứ tình cảm này không phải nói buông là buông. Nếu không cô đã không tự nhủ với lòng suốt bao nhiêu năm nay bốn chữ ‘Chỉ là bạn tốt’.

Các loại tâm tình thi nhau cuộn cuộn trào dâng trong lòng, viên mắt cô cay cay.

Chua xót cái mịa gì!!!!

Hứa Luật cảm chiếc tách, hưng hân nuốt một ngụm lớn, đem cảm giác mắc toi kia nuốt vào trong bụng, kết quả quá hấp tấp nên sặc.

“Khụ khụ khụ...”

Đường Tô nghe liền tiếp tràng ho khan, nghiêm túc nói với cô: “Đừng uống quá vội! Không tốt!”

Hứa Luật sặc đến mức không thể nói chuyện, pà nó, thực sự là sẽ chết ngay lập tức mất thôi!

Đường Tổ nhấp nhấp môi dưới, dừng một chút: “Thực quản và khí quản đều thông với yết hầu. Khi cô uống nước quá nhanh, nước cũng sẽ tràn vào khí quản. Đã từng có một trường hợp uống nước quá vội khiến nước tràn khí quản, đến cuối cùng phải nhập viện giải phẫu vùng ngực ...”

Anh vừa nói vừa nhìn Hứa Luật trừng lớn hai mắt nhìn anh ... ý tứ rất rõ: Câm Miệng!!! Đường Tổ lập tức im bật, một lúc sau lại mở miệng: “Tôi chỉ muốn nói ...”

Hứa Luật nhác thấy dáng vẻ anh muốn nói gì nữa vì vậy thanh âm khàn khàn của cô vang lên: “Chuyện gì?”

“Nếu không .... Nên đi bệnh viện xem thế nào!”

Hứa Luật: “...”

Tình huống bất ngờ xảy ra. Gương mặt ho sặc sụa của cô lúc này từ từ co giật, da mặt run lên, cuối cùng cả người nằm bò lên bàn: “Ha ha ha ha ... Đường Tổ ... Đường Tổ ... Anh thực muốn chọc tôi chết vì cười à ... Đi ... ha ha ha ... Đi bệnh viện ... ha ha ha ...”

Hứa Luật cười ngặt nghẽo.

Trong khi đó Đường Tổ lơ ngơ không hiểu chuyện anh vừa nói mắc cười ở điểm nào, hơn nữa, không phải một giây trước cô đang đầy vẻ thương tâm khổ sở sao? Sao bây giờ lại có thể cười được đến mức này ... Tâm tình quả thực lên lên xuống xuống quá thất thường.

Nhưng so với gương mặt con chuột bạch nhỏ nhắn nhúm nhó vì khó chịu thì Đường Tổ cảm thấy Hứa Luật lúc này trông hợp mắt hơn rất nhiều.

Khỏe miệng cong cong, khuôn mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt trong vắt ... rồi còn có lúm đồng tiền nho nhỏ nữa chứ.

Hứa Luật bị anh nhìn chăm chăm, ngay lập tức ngưng cười: “Làm ... làm gì vậy???”

“A!!!”, Đường Tổ nói giọng chân thành, “Cô nên cười nhiều hơn một chút, loại dáng vẻ bị thương kia hoàn toàn không thích hợp với cô!”

Hứa Luật xoa xoa gương mặt cười đến mức chảy nước mắt, đương nhiên cô không ngu dại nghĩ rằng nụ cười của cô khuyh đảo Đường Tổ. Tô Từ Khiêm đã là một ví dụ quá rõ ràng rồi, nếu không phải ăn được quả ‘dưa bở’ lớn như thế thì tim cô đâu đau đến mức này.

Dù gì thì gì, câu nói vừa rồi của anh cũng khiến tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

“Cám ơn anh, Đường Tổ!”

Anh không hiểu lời cảm ơn này của cô nghĩa là gì. Cảm ơn vì anh đưa ra kiến nghị cô nên cười nhiều một chút sao? “Cô cười nhiều sẽ giúp giải quyết bớt căng thẳng và áp lực, sẽ không khiến thần kinh cô lâm vào trạng thái bức bối. Cô biết tôi là một chuyên gia tâm lý tội phạm mà ... Phần lớn các tội phạm mang tâm lý biến thái đều là do áp lực tâm lý và sự ngột ngạt của cuộc sống tạo thành.”

Hứa Luật trầm mặc ...: “Yên tâm đi, tôi không có kiểu tâm lý biến thái đó đâu!”

Mẹ nó! Vẫn suốt chút nữa là nghĩ anh ấy quan tâm đến mình. Có điều anh nói không phải là không có lý, chỉ là anh ta không biết cách diễn đạt mà thôi ... cái gì mà cuộc sống ngột ngạt khiến tâm lý biến thái??? Nghĩ như vậy nên tâm trạng của Hứa Luật khá hơn hẳn.

“Ừ!”, Đường Tổ gật gù, “Nhân viên chấp pháp mà phạm pháp, điều tra sẽ khó hơn so với người bình thường vì họ có khả năng phản trình sát!”

“À ...”, Hứa Luật nâng tách trà, nhấp một ngụm, theo thói quen lại cắn cắn vành tách, ánh mắt dời sang người bên cạnh: “Có thể mạo muội hỏi anh một chuyện được không?”

Đường Tổ nhìn cô một cái: “Nếu người cô cho rằng câu hỏi sẽ phiền lòng, vậy tại sao còn muốn hỏi?”

“... Tôi tiện miệng thôi!”, Hứa Luật mặc kệ anh có đồng ý hay không, trực tiếp hỏi ngay: “Đường Tổ, anh yêu bao giờ chưa?”

Cô đột nhiên hứng thú hỏi vấn đề này, đời sống tình cảm của thiên tài thì sẽ như thế nào?

“Đàm luận ... chuyện yêu đương à?”, Đường Tổ hỏi ngược lại, “Là cô nói cái chuyện một người đi làm mấy cái chuyện lãng phí thời gian và sinh mệnh sao?”

“...”, anh đích thị là ông thần phá hời!

Đường Tổ: “Nếu là đúng là vậy thì thật quá mức ngu xuẩn!”

“Đường Tổ! Anh suy nghĩ quá tiêu cực rồi!”, Hứa Luật tốt bụng muốn xoay chuyển ý nghĩ của anh: “Anh nghĩ thử xem, tìm người anh yêu thích, có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán gẫu, cùng nhau xem phim ...”

Hứa Luật nói một tràng về hình tượng một người yêu hoàn mỹ, hi vọng có thể cảm hóa được anh.

Đường Tô: “Nói xong?”

Hứa Luật: “Ừm!”

“Nhưng trên thực tế, việc cô tìm được người có cùng sở thích ăn uống là khá khó. Chuyện có chung một đề tài bàn tán cũng không hợp lý, đôi khi vẫn có những ý kiến khác nhau dễ sinh cãi vã. Thêm vào đó hai người thật sự cũng chẳng thể yêu thích một thể loại điện ảnh, rồi phải miễn cưỡng coi cùng đối phương ... Dẫn vật ... đến cuối cùng, thời gian bên nhau càng ngày càng mất hứng, rồi nảy sinh cãi vã ... kéo theo hàng loạt vấn đề khác ... để rồi cuối cùng tình yêu tan vỡ. Vậy không phải là lãng phí thời gian và sinh mệnh???”

Chuyện này ... Quả thực là cãi chày cãi cối mà. Hứa Luật ‘bất khuất’: “Nếu anh nói như vậy, tại sao con người vẫn còn yêu đương?”

Đường Tô: “Vi chuyện sinh con đẻ cái ... không phải tất cả những điều cô kể trên chỉ để đến một bước cuối cùng là nằm chung giường à?”

Hứa Luật: “... Tôi có thể đảm chắc một điều hỏi còn đi học anh không có một ai theo đuổi?”. Mẹ nó! Ai mù mắt mới để ý đến anh, một người không có một xiu xiu tình cảm.

Đường Tô gật gù: “Không có!”

Đối với chuyện này anh cũng chẳng cần phải giấu giếm.

Hứa Luật tự đắc với suy nghĩ của mình: “Có muốn biết nguyên nhân không?”. Nếu như anh thành tâm, cô sẽ từ bi hi xả nói cho anh biết: Tất cả đều là do suy nghĩ ngu xuẩn kia của anh.

Đường Tô nhìn cô không hiểu cô đang đắc ý vì chuyện gì: “Nguyên nhân? Không phải tôi đã từng nói với cô rồi sao?”

“Ồ!!!”, có sao? Lúc nào??? Bọn họ trước đây làm gì thân thiết đến mức đi bàn luận chuyện tình cảm?

Đường Tô biểu hiện gương mặt ‘Đã nói rồi’ mang theo và phần thương hại.

Pà nó! Anh thương hại cô à?

Hứa Luật cảm giận: “Anh vốn dĩ chưa từng nói!”

“Không! Tôi đã nói rồi!”, Đường Tô bình tĩnh trả lời, “Chỉ là tôi không nghĩ cô lại không nhớ thôi!”

“...”, vì vậy ... anh đang thương hại chỉ số IQ của cô sao: “Được rồi! Vậy mong anh lặp lại thêm lần nữa!”

Đường Tô ngẫm nghĩ, cô đã thành tâm thành ý ... vậy anh cũng nên lặp lại lần nữa: “Vậy xin nhắc lại cho cô biết ... Khi 14 tuổi tôi đã hoàn thành toàn bộ Chương trình học, cũng đạt được học vị tiến sĩ.”

“À! Cái này anh kể tôi rồi!”, không phải khoe khoang tài năng của anh sao, 14 tuổi đã trâu bò như thế rồi ... 14 tuổi ...

14 tuổi!!!

“Đã hiểu???”, Đường Tô nhú mày.

Hứa Luật cắn răng: “Đã hiểu!!!”

14 tuổi đã hoàn thành toàn bộ Chương trình học thì nghĩa là gì???

Nghĩa là trong những năm tháng học hành của anh, bạn cùng lớp là những người cực kỳ cực kỳ lớn, vậy ai thèm đi yêu đương với tên tiểu tử còn hôi mùi sữa cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: GIÁO SƯ ĐƯỜNG LUẬN CHUYỆN QUẦN ÁO

Thời gian thấm thoát cũng đến tháng mười hai, trời lạnh dần.

Hứa Luật cũng đã quen nếp sống của thành phố Tân, ngoài trừ việc giảng dạy, có nhiều khi cô cũng được pháp y Quân mời hỗ trợ mấy vụ án nhỏ lẻ; thời gian rảnh cô đọc sách, ngoài sách liên quan đến chuyên ngành của mình, cô cũng tìm đọc thêm mấy quyển sách liên quan đến việc phân tích nghiên cứu hành vi tâm lý học tội phạm.

Đối với việc phân tích hành vi tâm lý học tội phạm, Hứa Luật từ trước nay vẫn rất có hứng thú, tuy nhiên trong nước, phương diện nghiên cứu này chưa được phổ biến, nếu có cũng chỉ là sách ngoại văn biên dịch chưa tới, làm hỏng nghĩa bài nghiên cứu. Sách trong thư phòng Đường Tổ đều là sách gốc, tiếng anh của Hứa Luật cũng không tệ, chỉ ít cũng hiểu được sơ sơ, cho dù có thắc mắc, có Đường Tổ bên cạnh cũng hỏi được, mà anh cũng phối hợp giải thích cho cô.

Tuy nhiều khi cô ăn phải mấy quả đòn kiêu căng của anh nhưng Hứa Luật phải thừa nhận với trí thông minh của anh, anh có quyền được phép kiêu ngạo.

Vốn dĩ Hứa Luật còn bận lòng chuyện Đường Tổ đọc hết sách, quay về nhà lại gây ‘hỗn loạn’, nhưng kết quả nằm ngoài dự tính của cô, tối hôm ấy sau khi anh ăn xong món cá hấp Tứ Xuyên trở về, anh an phận, quay về cuộc sống như thường ngày, ngoài thời gian lên lớp, phần lớn thời gian còn lại đều ngây ngốc trong phòng, ngồi yên trên ghế, bất động như pho tượng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hứa Luật cũng chẳng hơi đâu để ý anh đang nghĩ gì, dù sao, đầu óc tư duy của thiên tài không phải người phàm trần có thể hiểu được.

Ngày hôm nay, sau khi ăn xong bữa trưa, theo thường lệ Đường Tổ có nhiệm vụ rửa chén, Hứa Luật rửa trái cây ở bồn rửa kế bên dự tính lát nữa vừa ăn trái cây vừa đọc sách.

Hứa Luật nhìn con mèo quấn quanh chân anh không tha, cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Đường Tổ! Anh nói là anh ghét mèo lắm đúng không?”

Đường Tổ đã quen tính cô lâu lâu lại phát ra một câu hỏi.

“Ừ!” Đường Tổ không nhìn cô, cẩn thận rửa bát đĩa, xả nước, dùng khăn lau đi lau lại cho khô.

“Vậy tại sao anh có nhiều vật dụng liên quan đến mèo vậy?”

Nuôi bốn con mèo, áo ngủ hình mèo, dép lông hình mèo ... Hứa Luật âm thầm hoài nghi phải chăng trong phòng anh vẫn còn vài thứ khác liên quan đến mèo.

Vấn đề này khiến Đường Tổ rơi vào im lặng, tuy rằng anh không thích trả lời câu hỏi này ... nhưng cô giáo đã đặt câu hỏi, anh không trả lời có vẻ thất lễ, hơn nữa tình hình cho thấy cô có chút hiểu lầm, cô nghĩ anh nói anh ghét mèo là giả.

“Mấy con mèo kia là Đường Túc cho tôi!” Lấy danh nghĩa là quà sinh nhật.

“Đường Túc!”, nghe anh nói như vậy khả năng là người trong nhà.

“Chị họ!”

“Ồ!!!”, Hứa Luật nghi hoặc ... theo cô hiểu tính của Đường Tổ, nếu chuyện anh không thích làm không ai có thể ép anh.

“Ban đầu chỉ có một con, tôi làm mất. Đường Túc lại mang đến hai con, tôi lấy hai con đó tặng cho người khác, chị ta lại cho tôi bốn con ...”

Cứ thế mà suy ra, nói cách khác, nếu bốn con này còn gặp sự cố, sẽ có càng ngày càng nhiều mèo vây hãm tấn công anh.

Khỏe miệng Hứa Luật giật giật, quả nhiên núi này cao còn có núi khác cao hơn, Đường Túc mà thực hiện chiêu này thì anh không có khả năng chống cự, chỉ còn cách ân nhân chịu đựng.

“Khụ! ... cái kia ...”, tầm mắt của cô liếc xuống dưới, “Dép và quần áo ...”

Đường Tổ lau cái đĩa cuối cùng sạch sẽ, đặt trên kệ inox: “Cô Minh Hoa mua cho tôi.”

“Aizza...”

“Gia mẫu!”

Hứa Luật: “...”

Con trai à, con sống thế nào mà ngay cả người nhà cũng chơi con thế này.

“Nếu anh không thích, anh có thể mua thứ khác.”

Câu nói này bất ngờ lại khiến Đường Tổ trầm mặc hiếm thấy, trong khi Hứa Luật nghĩ rằng anh sẽ không nói tiếp thì mới nghe anh nói hai chữ: “Không biết!”

“... Cái gì?” Cái gì không biết?

“Cái gì?”

Đường Tô nhìn về mặt lối ngõ của cô: “Hứa Luật năng lực phản ứng của cô càng ngày càng tệ, thật khiến cho người ta lo lắng.”

“...”

Từ tốc độ phản ứng, hiện tại còn phê bình luôn cả năng lực của cô là sao? Hứa Luật không phục: “Đó là do anh nói chuyện quá khó hiểu?”. Nói kiểu không đầu không đuôi, ai có thể suy luận cho nổi.

“Từ ‘Không biết’ rất khó hiểu sao?”, anh hừ một tiếng, “Ngay cả đứa bé học mẫu giáo còn hiểu nó có nghĩa là gì.”

Đúng là bị tức chết, Hứa Luật thật khâm phục Đường Tô và cô Minh Hoa, phương cách của hai người thật sự là quá tuyệt.

Đường Tô rửa tay, không thèm để ý đến Hứa Luật, đi khỏi nhà bếp.

“Chờ chút ...”, Hứa Luật thò đầu ra: “Nếu anh nói là không biết thì làm sao anh có thể mua quần áo cho mình?”

Lời còn chưa dứt đã trông thấy bước chân anh chững lại.

Yep! Không tin được, cô luôn cảm thấy phong cách ăn mặc của anh thật sự quá tuyệt.

“Thật sự không biết mua quần áo cho mình sao?”, Hứa Luật không tin vào mắt mình.

Đường Tô ư?

Anh chính là Đường Tô ư?

Là người không có gì mà không làm được ... vậy mà không biết mua quần áo cho mình sao?!?

Anh khê hừ một cái, tung ra bốn chữ: “Nhân vô thập toàn!”

“Mua quần áo ... không phải là chuyện rất đơn giản sao?”

Vào cửa hàng, chọn, trả tiền, rồi đi, bốn chuyện diễn ra liên tiếp, dễ quyết định.

Nếu như có Cố Sinh ở đây, tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường mấy lời này của cô, trên đời này người nào cũng có thể được phép nói mua quần áo là chuyện đơn giản, nhưng chỉ Hứa Luật là không đủ tư cách.

Đường Tô mím mím môi không biết giải thích thế nào: “Kiểu dáng, màu sắc, phiên phức.” Ba từ ghép khái quát tất cả.

Hứa Luật cân nhắc một lúc, đột nhiên trong lòng hơi xuôi xuôi, gật gù: “Cũng đúng, lựa chọn kiểu nào, màu sắc ra sao thật quá phiền”, cô nhớ lại lần trước đi mua quần áo cùng Cố Sinh.

Anh nghiêng đầu, bất ngờ khi cô đồng ý với quan điểm của anh. Hiếm thấy có một người có nhận thức giống anh, điều này khiến tâm trạng của Đường Tô tốt hơn nhiều, tiện thể bày tỏ quan điểm của mình đối với chuyện quần áo: “Có phải cô cũng cảm thấy người mập mặc màu cam nhìn giống quả cam không!?”

“...”

“Người cao kều mặc màu xanh lá thì như con châu chấu!”

“...” Khoan khoan ... cái này không phải là không biết mua quần áo, mà là nghĩ đến chuyện này quá ‘sâu’ rồi.

“Màu xanh da trời thì trông như con nhái độc!”

“... Vậy anh nghĩ thử coi, hiện tại mình giống thứ gì?”, Hứa Luật nhìn đáng vẻ anh trong bộ đồ màu xám nhạt. Vóc dáng cao lớn, y phục trên người mang lại hiệu quả rất cao.

“Con bọ tre chết khô!” Đường Tô nói xong, cặp mắt chuyển qua nhìn chăm chăm cô.

“Không cần nhìn tôi! Cảm ơn!”, Hứa Luật quay trở vào bếp tiếp tục công việc rửa trái cây của mình, cô không muốn từ trong miệng anh so sánh mấy bộ quần áo của cô đang mặc.

Nhưng mà ... anh không biết mua quần áo chỉ vì nguyên nhân này thôi sao ... Quả thật không biết nên khóc hay nên cười đây.

Buổi chiều yên tĩnh, hai người mỗi người một vị trí, Hứa Luật nằm dài trên sofa đọc sách, còn anh ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi nhìn ... Hứa Luật.

Gần đây anh không còn hứng thú đọc sách nữa, từ khi cảm thấy Hứa Luật như chú chuột bạch nhỏ, khi không có chuyện gì làm anh lại lôi Hứa Luật ra nghiên cứu ... nghiên cứu hành vi, về mặt ngôn ngữ, tâm trạng cô ....

Sau đó anh phát hiện, người phụ nữ tên Hứa Luật này chơi rất vui vẻ, tuy rằng phản ứng hơi chậm nhưng rất thông minh; thời điểm đọc sách rất chú tâm, nhiều khi còn có vài động tác như: khi cô thú vị về mặt đượm ý cười, gặp chỗ không hiểu lại cắn cắn môi dưới, đến khi hiểu ra thì gương mặt lại bừng sáng ...

Chuông điện thoại reo vang phá hỏng không gian thanh bình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: TỬ THI ‘UỚP MỖ’

Nguyên gốc: Xác hóa sáp, Adipocere

Điện thoại là Quản Thịnh Văn gọi tới.

“Tiểu Hứa, có một hiện trường cô đến giúp tôi một tay được không?”, thanh âm Quản Thịnh Văn truyền đến có chút uể oải: “Con trai tôi sốt cao quá, bây giờ đang nằm viện, tôi phải ở đây trông nó.”

“Được!”

Không nói hai lời, Hứa Luật ngay lập tức đồng ý.

“Tôi đã nói qua chú Mặc, lát nữa cô qua Cục nhận các tài liệu liên quan nhé! Còn y cụ ... cô tự mình đem theo được không?”

“Đương nhiên!”

Mỗi pháp y đều dùng bộ y cụ của riêng mình, cho dù hiện tại có làm việc hay không cô vẫn luôn mang theo bên mình.

“Hiện trường đó cứ giao cho tôi, anh chăm sóc cho bé đi!”

Một cuộc trò chuyện rất ngắn, cúp điện thoại, Hứa Luật đứng dậy chuẩn bị lên lầu thay quần áo, đến cầu thang, cô đột nhiên dừng bước hỏi người đang nằm trên ghế: “Đường Tổ, có vụ án anh muốn đi cùng không?”

Mười lăm phút sau hai người đã có mặt tại Cục cảnh sát.

Nghề pháp y không tàn khốc như trong miêu tả của mấy bộ phim truyền hình kiểu như chạy xác bắt xang bang, thi thể làm trở tay không kịp. Theo thống kê hàng năm trong nước có đến hơn hàng chục triệu trường hợp chết bất thường, số người tự sát lên đến hai trăm tám mươi ngàn người, chết vì dùng phải độc phẩm lên đến hai trăm ngàn, tử vong do tai nạn giao thông khoảng gần một trăm ngàn, tai nạn lao động vào khoảng một trăm bốn mươi ngàn, ngoài ra còn nhiều nguyên nhân tử vong khác ...

Mà tất cả những thứ này đều cần pháp y ra tay xử trí.

Theo báo cáo, tỉ lệ phạm tội tại thành phố Tân không cao so với mặt bằng chung trong cả nước nhưng hàng năm ước tính có hơn hai ngàn vụ không bao gồm tai nạn giao thông.

Công việc của pháp y như Hứa Luật và Quản Thịnh Văn gần giống nhau, chủ yếu là phụ trách thăm dò hiện trường, kiểm tra thi thể, phân tích hiện trường; còn những hiện trường nhỏ và đơn giản khác do các pháp y khu vực phụ trách.

Cô cầm tư liệu vụ án từ trong văn phòng trực, Hứa Luật nhờ chú Mặc Thông cấp một chiếc xe, sau đó cùng Đường Tổ chạy nhanh đến hiện trường. Mặc Thông cũng phái thêm một trợ lý pháp y tên Tiểu Lưu đi theo.

Tiểu Lưu phụ trách lái xe, Hứa Luật dùng thời gian này đọc toàn bộ tài liệu liên quan.

Án phát ở bãi rác khu Văn Hương nằm ngoại thành thành phố Tân, khi nhóm Hứa Luật đến khu vực đã được niêm phong.

Hứa Luật cầm y cụ của mình hướng về phía đường phân cách, lấy giấy tờ chứng minh đưa cho cảnh viên canh giữ ở đó, Đường Tổ không đi theo mà đứng một chỗ.

“Đường Tổ?”

“Có mang theo máy chụp hình không?”, Đường Tổ đột nhiên hỏi.

“Có!” Camera là một trong những vật bất ly thân của cô, dùng để chụp hiện trường.

“Chụp toàn bộ tình hình tại hiện trường”, anh đưa máy chụp hình cho Tiểu Lưu phân công nhiệm vụ.

“Chuyện này ...”, Tiểu Lưu còn đang lơ ngơ.

“Anh ấy nói thì làm ngay đi!”

Hứa Luật biết Đường Tổ không phải là người làm chuyện phí công vô ích, lần này anh bắt làm vậy chắc chắn là có lý do riêng. Để Tiểu Lưu chụp ảnh, Hứa Luật và Đường Tổ tiến đến khu vực có mấy chiếc túi.

Chưa đến gần đã ngửi thấy nồng nặc mùi hôi thối.

“Xin chào! Tôi là Pháp y Hứa!” Cô tự giới thiệu mình với Đội trưởng Lý.

“Pháp y Hứa, nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu”, Đội trưởng Lý bắt tay cô: “Anh Quân có gọi điện thoại nói với tôi rồi, có cô đến hỗ trợ, vụ án nhất định không gặp chút rắc rối nào.”

Hứa Luật không hàn huyên với ông ta mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tình huống thế nào?”

“Đây, cái túi này”, Đội trưởng Lý chỉ vào một chiếc túi ướt nhẹp cách đó vài bước: “Nơi đây chưa được cấp phép là nơi xử lý rác, nhưng dân cư quanh vùng đều mang hết rác thải đến nơi này đổ, Bình thường không có ai quản lý, khoảng ba bốn tháng cơ quan chính quyền lại tổ chức một đội đến thu gom làm vệ sinh. Thi thể này là do mấy công nhân đang dọn dẹp phát hiện được.” Ông ta chỉ vào một lỗ hổng bên thành túi, ‘Thi thể hóa Adipocere’. Nghĩ đến cặp chân nhũn kia ông vẫn còn cảm thấy buồn nôn.

Ông nhìn gương mặt còn khá trẻ của Hứa Luật, trong lòng còn vài phần hoài nghi. Tuy đã nghe danh pháp y Hứa nhưng theo ông ‘Giững càng già càng cay’, nha đầu này thật sự lợi hại chứ?

Anh Quân à anh Quân ... anh đừng có hại tôi chứ!!! Hứa Luật vừa nghe ông Lý tường thuật, vừa quan sát tình cảnh xung quanh.

Hiện trường đồ rác không được cấp phép được xem như là hiện trường nằm ngoài giới hạn. Như vậy độ khó càng cao bởi không có camera giám sát, mỗi ngày trôi qua đều biến đổi muôn hình vạn trạng, cơ bản không có chút đầu mối.

Tình trạng của thi thể cũng thế, không cần phán đoán cũng biết được cái chết có khả nghi có khả năng là án mạng ... bởi thi thể đầu thể tự mình chui vào trong túi.

Đã có nghi ngờ, bắt buộc phải tìm cho rõ.

Theo lời khai của Hoàn Vệ, một công nhân đến dọn vệ sinh: “Sáng nay nhóm chúng tôi được phân nhiệm vụ đến xử lý khu vực rác thải này, khi dọn được một nửa liền cảm thấy một mùi rất thối xông lên, còn nói giỡn với nhau là có đồng chuột chết bên trong đó. Dọn tiếp một hồi, thì phát hiện chiếc túi lớn đó, mọi người lại nghĩ ai đem chó chết heo chết cho vào bao, đang tính thu đi thì miệng túi bị tuột ra, lộ ra hai cái chân người, mấy người chúng tôi bị dọa chết khiếp ... sau đó nhanh chóng báo cảnh sát.”

Hứa Luật hỏi: “Mỗi lần mọi người đến tổng vệ sinh đều dọn dẹp sạch sẽ sao?”

“Đó là đương nhiên”, gã công nhân tên Hoàn Vệ nhìn cô một cái.

Hứa Luật: “Lần tổng vệ sinh trước là khoảng thời gian nào?”

“Khoảng ba bốn tháng trước ... làm sao?”

Hứa Luật hỏi xong câu này, liền quay sang Đội trưởng Lý: “Toàn bộ chiếc túi cho đưa về nhà tang lễ thôi!”

Hiện trường điều tra chẳng còn chút giá trị, lo thi thể vẫn tốt hơn.

Theo lẽ thường, chỉ có Sở cảnh sát cấp quận mới được trang bị phòng giải phẫu chuyên biệt, còn cấp huyện xã thường sẽ nghiệm thi ngay trong nhà tang lễ. Dù sao giá thành trang bị một phòng giải phẫu hoàn chỉnh cũng không rẻ. Thành phố Giang và thành phố Tân là một trong những thành phố lớn mới có thể trang bị nổi thiết bị tiên tiến.

Phía bên kia, Tiểu Lưu cũng đã chụp ảnh hiện trường xong xuôi. Ba người quay vào xe về nhà tang lễ.

“Pháp y Hứa, cô biết người bên Bộ Tư Pháp gọi chúng ta là gì không?”, Tiểu Lưu vừa lái xe vừa cười nói, “Đều gọi chúng ta là nhân viên ba ‘cửa’: Ăn ở quán cơm, ngủ ở nhà trọ, làm việc ở nhà tang lễ.”

Kiểu xưng hô như vậy Hứa Luật cũng đã nghe qua. Giới pháp y ai cũng hiểu, điều này cho thấy hành nghề pháp y rất gian khổ, nhiều lúc vì án mạng mà thay vì anh được nghỉ ngơi bên gia đình thì lại phải làm bạn với thi thể.

“Tiểu Lưu, tôi hỏi anh Xác hóa sáp, Adipocere* nghĩa là gì?”

Tiểu Lưu là trợ lý của pháp y Quản Thịnh Văn, đã từng theo Quản Thịnh Văn xử không ít vụ nhưng “Thi thể hóa Adipocere” là lần đầu tiên anh ta gặp phải: “Pháp y Hứa, có phải nghĩa là dạng này thi thể không bị thối rữa đúng không? Xác hóa sáp, Adipocere* (Sáp mỡ từ thi) là một hiện tượng đặc biệt của thi thể, thi thể trải qua một thời gian dài ở dưới nước hoặc nơi ẩm ướt yếm khí, chuyển biến từ từ, mỡ dưới da bị thủy phân (phân giải) thành acid béo và glycerine, acid béo và sản phẩm phân giải của protein là acid amin (amino axit), tạo thành hợp chất acid béo, kết hợp với ion Ca^{2+} , Mg^{2+} hình thành một dạng sáp màu trắng, được gọi là adipocere. Pháp y Hứa, lần đầu tiên tôi gặp phải trường hợp này, lát nữa cô nhất định phải cho tôi mở mang tầm mắt.”

Hứa Luật nhìn gương mặt anh ta tràn đầy phấn khởi, cô nở nụ cười mang hàm ý xấu xa: “Nhất định!”

Đến nhà tang lễ, chiếc xe chở thi thể cũng vừa đến!

“Tôi đến giúp!”, Tiểu Lưu xưng phong không cần người nhắc, tiến đến giúp di chuyển thi thể.

Hứa Luật kéo tay anh ta lại, đưa cho anh ta một chiếc khẩu trang hoạt tính: “Anh muốn giúp tôi không cần, nhưng phải biết tự bảo vệ mình.”

Vừa trông thấy thi thể, từ tình hình cùng mùi tỏa ra trên ‘Thi thể hoá sáp’ đại khái có thể đoán được tử thi đang phân hủy ở mức cao, như vậy chắc chắn sẽ sản sinh khí độc, khẩu trang hoạt tính cũng giúp loại bỏ phần nào độc tố.

Có người tự nguyện đến giúp nhân viên bên nhà tang lễ cầu còn không được. Hợp lực đem túi đựng thi thể lôi khỏi thùng xe đặt vào bàn giải phẫu phía bên trong. Lâm một mạch, một lúc sau Tiểu Lưu xoay nhanh người chạy ra ngoài ... Ới mặt xanh mặt vàng.

Hứa Luật trang bị găng tay, khẩu trang hoạt tính, muốn gọi Tiểu Lưu vào hỗ trợ nhưng trông anh ta còn đang nôn mửa ngoài kia, liền đưa bộ găng tay cùng khẩu trang qua cho Đường Tổ: “Giúp một tay!”

Đường Tổ cũng chẳng nói thêm lời nào, tiếp nhận sau đó theo bước cô đem thi thể từ trong túi lôi ra ngoài. Thi thể được đặt trên bàn giải phẫu, vì mỡ đã được chuyển hóa thành sáp nên khi lấy ra cũng không chút khó khăn.

Từ trong chiếc túi, có thể nhìn thấy thi thể mặc một chiếc áo hoa ngắn tay cùng chiếc quần tây đen đã thấm ướt nước. Toàn bộ thi thể được bao bởi một lớp sáp dày, da dễ bị ẩm đến mức nhăn nheo.

Nạn nhân là nữ, quần áo chỉnh tề, không có dấu hiệu bị lôi kéo, từ quần áo cũng như vóc người có thể phán đoán là một lão bà, tuổi tác đã cao. Bởi vì mặt hướng phía đuôi túi nên phần mặt bị lớp sáp đóng khá dày, không cách nào thấy rõ dung mạo.

Lời tác giả: Vụ án mới!!! Không biết Giáo sư Đường và Hứa Luật sẽ kết hợp với nhau như thế nào???

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: TÔI KHÔNG PHẢI LÀ Đám ĐÀN ÔNG KIA

Pháp y sử dụng khẩu trang hoạt tính chỉ dùng để loại bỏ tử khí, chứ không có tác dụng khử mùi, trong khi đó mùi xác thối rất nồng, thi thể lôi từ trong túi ra mùi nặng hơn lúc trước cả trăm lần, ngay cả người đã quen làm việc với thi thể người như Hứa Luật cũng không chịu được.

Tay chân của tử thi bị một sợi dây thừng buộc chặt, đầu khác của dây thừng thắt một vòng qua cổ. Toàn bộ tử thi vì sợi dây thừng mà cả cơ thể như uốn lượn.

Hứa Luật kiểm tra dây thừng, là một sợi dây nilon bình thường, mua ở đâu cũng có. Dây thừng bị sáp bao bọc, nút thắt cũng không dễ mở, coi như hết cách. Hứa Luật đành lấy kéo, cắt một đoạn dây thừng, sau đó cho dây thừng vào túi vật chứng.

Cô liếc nhìn Đường Tổ một chút.

Cô vốn nghĩ Đường Tổ không quen với tình huống hiện tại, nhưng bất ngờ là anh lại cực kỳ bình tĩnh, đứng yên lặng một bên quan sát cô nghiệm thi.

Hừ hừ!!! Can đảm lắm!

Giải phẫu trong nhà tang lễ không giống ở Cục cảnh sát thành phố, ở đây không có thiết bị ghi hình, do đó cần phải nhờ một cảnh viên phụ trách quay phim. Tình hình của thi thể này đã khiến không ít nhân viên cảnh sát thay phiên nhau chạy ra ngoài nôn nôn ọ ọ ... vì vậy ...

“Đường Tổ! Anh giúp tôi quay phim!”, Hứa Luật quyết định đem trọng trách đặt lên người anh. Anh cũng có sẵn tố chất, ngoài anh ra không còn ai thích hợp hơn ... tuyệt đối sẽ không run tay khiến hỏng cả đoạn phim.

Hứa Luật bắt đầu nghiệm thi: gương mặt tử thi hủy hoại nghiêm trọng, thối rữa chỉ còn lớp biểu bì, từ gương mặt không tìm được manh mối hữu ích.

Sau khi nôn mửa một trận, Tiểu Lưu quay lại đã thấy Hứa Luật bắt tay vào làm việc, anh ta nhanh chóng đeo khẩu trang theo kịp tiết tấu của cô.

Xác hóa sáp khác hẳn với bình thường, ngoài khác biệt về thị giác, ngay cả xúc giác cũng bị khiêu chiến nặng nề.

Hứa Luật cảm thấy dùng từ ‘Sáp’ là cực kỳ chuẩn xác bởi đám mỡ kia ngâm trong nước như xà phòng, rất trơn, đặc biệt là khi nghiệm thi pháp y đều dùng gắng tay cao su lại càng khó cầm, cầm lên là lại trơn tuột đi, nếu dùng lực quá mạnh các mô mỡ liên kết vỡ ra, dịch mỡ sẽ chảy xuống.

“Cổ tay bị trói cùng mất cả chân.” Hứa Luật dùng dao giải phẫu, cắt phần da phía cổ tay của tử thi: “Phần dưới da không xuất huyết, là chết rồi mới bị trói. Hơn nữa trói rất chặt.”

Không cần Hứa Luật nhiều lời, Đường Tổ đã xích lại gần, lấy camera quay đặc tả mọi động tác của Hứa Luật.

Kiểm tra bên ngoài tử thi không có manh mối.

“Bộ phận bên ngoài thi thể không có vết thương trí mạng.”

Hứa Luật bắt tay vào tiến hành giải phẫu.

“Xương sụn giáp trạng bị gãy, xuất hiện tình trạng xuất huyết”, Hứa Luật kiểm tra phần cổ họng: “Phần xương bị gãy khi nạn nhân vẫn còn sống, phần cổ họng có lực tác động.”

“Xem ra là bị bóp chết!” Tiểu Lưu cố gắng nuốt trở vào vị chưa đang từ dạ dày trào lên cuống họng.

“Hiện tại khả năng đây là nguyên nhân cao nhất dẫn đến cái chết, nhưng cần tiến hành thêm một bước nghiệm chứng.”

Hứa Luật bình tĩnh trình bày, mặc kệ phải đối mặt với thi thể như thế nào, cô vẫn tuân thủ các chuẩn tắc trong nghề nghiệp của mình, lấy tiêu chuẩn cao nhất để hoàn thành công việc, nên dù một bước cũng không bỏ sót.

Không cách nào xác định thân phận nạn nhân vì vậy không thể liên hệ xin phép gia đình để mổ xác nghiệm thi. Bình thường với tình huống này, là một vụ án nghiêm trọng, pháp y sẽ tiến hành luôn giải phẫu nghiệm thi.

Phần ngực bụng của tử thi mở ra, nội tạng chưa bị hóa sáp nên tính ra vẫn còn sạch sẽ hơn so với bên ngoài của tử thi khá nhiều. Thông qua kiểm tra nội tạng cũng có khả năng đoán được độ tuổi của nạn nhân. Sau khi kiểm tra nội tạng, cuối cùng Hứa Luật xác định: “Nạn nhân chết do ngạt cơ học!”

Chết do ngạt cơ học được chia thành nhiều loại: chết vì treo cổ, bị bóp chết, ghim chết, chết đuối, ngạt khí... Tất cả đều gọi là ngạt cơ học tuy nhiên tình huống xuất hiện trên tử thi không giống nhau. Phần xương sụn bên trong cổ họng bị vỡ là do bị siết chết, phần da sau gáy, cơ bắp, phần giáp trạng và phần mô xung quanh xảy ra tình trạng xuất huyết. Mặt, hàm dưới cùng tứ chi có hiện tượng gãy dựa, chống cự.

Hứa Luật: “Nguyên nhân cái chết đã có, bây giờ từ trên thi thể tìm ra nguồn gốc nạn nhân.”

“Căn cứ độ hóa sáp trên tử thi, khả năng chết đã được năm sáu tháng”, Tiểu Lưu mở miệng: “Thông báo phía cảnh sát tìm thông tin người mất tích trong khoảng năm sáu tháng trước.”

“Nạn nhân, nữ, 65 tuổi, vóc người ốm yếu”, Hứa Luật đem kết quả nghiệm thi của mình nói ra: “Phần xương mu có vết thương đã cũ, đã từng xảy ra một tai nạn nào đó liên quan. Nạn nhân bị trói trong túi, bên ngoài lại là bãi rác chứa nhiều vi khuẩn do vậy đã đẩy nhanh tốc độ hóa sáp. Nếu như theo lời anh nói là năm sáu tháng trước, thì xác hóa sáp không chỉ giới hạn ở lớp biểu bì mà phần bắp thịt lúc này cũng phát sinh biến hóa. Năm nay là năm nhuận, vào khoảng tháng chín, tháng mười trời vẫn còn rất nóng, vì vậy hãy dồn trọng tâm điều tra người mất tích khoảng ba tháng trước.”

Ba tháng, cũng phù hợp lời khai của công nhân vệ sinh tên Hoàn Vệ.

“Nếu như người nhà không đến báo cảnh sát, hoặc bản thân người chết không có họ hàng thì sao?”

Đường Tổ đột nhiên nói ra một giả thiết.

Hứa Luật ngó ra: “Đúng rồi! Điều tra thêm những cụ già sống một mình ở khu vực quanh đó!”

Quá trình nghiệm thi diễn ra mất bốn tiếng, bước khỏi nhà tang lễ trời đã tối đen. Hứa Luật nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ, công việc điều tra tiếp theo không cần đến bọn họ. Hứa Luật ngày mai có lớp nên ba người thu xếp gọn gàng rồi quay về.

Về đến Đại học Y đã hơn tám giờ, Hứa Luật cùng Đường Tổ xuống xe, Tiểu Lưu lái xe lại về cục cảnh sát.

“Aa...”

Thành phố Tân là thành phố biển, ban đêm nhiệt độ chênh lệch khá lớn, vừa rồi ngồi trên xe không cảm thấy, vừa xuống xe đã thấy lạnh run. Hàm răng va vào nhau lộp cộp, buổi sáng đi vội vàng nên không mang theo áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, bây giờ gió lớn thổi qua một cái, Hứa Luật lạnh tê người, da gà nổi lên hết.

Đường Tổ thấy cô không ngừng xoa xoa hai tay: “Lạnh?”

“... ừ!”

Hứa Luật nhớ lại lần trước cái lý luận yêu đương của anh, nên không hi vọng anh ra tay ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, chỉ muốn mau mau chóng chóng về nhà, chui ngay vào phòng tắm, dùng nước ấm cứu vớt đời cô.

Hứa Luật vòng tay ôm lấy người bước nhanh về phía trước. Nếu không phải đi chân không là bất lịch sự, thì chắc cô đã cởi giày và chạy vù về nhà từ lâu.

Tự nhiên, một cảm giác ấm áp từ phía sau lưng ập đến, chưa kịp phản ứng, thì toàn bộ cơ thể của cô đã chìm trong không gian ấm áp.

Hứa Luật ngẩn người, quay đầu lại, sau lưng không có một ai, đồng thời thanh âm Đường Tổ vang lên phía trước ... cô mới phát hiện anh đứng trước mặt cô từ bao giờ.

“Ngẩng đầu!”

Hứa Luật phản xạ có điều kiện làm theo lời anh, sau đó mới phát hiện ... có cái gì đó sai sai ...

Áo khoác trên người anh đâu?

Lúc này anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi đen cùng quần, dáng người thẳng tắp, cao lớn, gương mặt không chút cảm xúc, động tác cũng không dừng lại, lấy tay kéo lại áo khoác cho kín.

Hứa Luật khó khăn lắm mới nặn ra được vài chữ: “Tôi ... trên người tôi ... có ... có mùi ....” Cô lui về sau một bước, muốn lấy tay cởi áo khoác của anh ra.

Anh nhú mày, không hài lòng khi hành vi của mình bị xen ngang. Anh lấy tay kéo lại cổ áo khoác, tiếp theo đó nghiêm túc bao cô thật chặt.

Hứa Luật: “...” trong nháy mắt chẳng thấy nóng hay lạnh, chẳng thấy mùi hôi thối, lúc này hơi thở cô chỉ vương mùi hương trên áo khoác anh, không nồng, hương thơm nhàn nhạt.

Mùi vị rất sạch sẽ, dễ chịu.

“Được rồi!”

Anh thu tay về.

Hứa Luật ấp úng mở miệng: “Vì sao ... tại sao ... Không phải anh đã nói nữ giới có sức đề kháng cao hơn nam giới sao?”

“Cô cho rằng tôi sẽ trở mặt nhìn một người phụ nữ lạnh co ro mà không động lòng sao”, Đường Tổ nhướng mày, vẻ mặt khá nghiêm túc, pha lẫn chút kiêu căng: “Đừng đánh đồng tôi với đám đàn ông kia. Tôi không thuộc nhóm đó, tôi là Đường Tổ.”

Giải thích thôi mà cũng đáng ghét đến vậy.

Vậy tên là Đường Tổ là có sức đề kháng cao hơn đám đàn ông khác sao?!?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: HORMONE NỮ CHẾT TIỆT

Rõ ràng nói kiểu đó mà vẫn nói ra cho được, anh còn coi đó là lẽ đương nhiên.

Giọng anh trầm thấp mà không mất đi vẻ gợi cảm, nhưng cũng chẳng có bất kỳ ẩn ý sâu xa hay ám muội suông sã nào, giống như mùi hương trên y phục anh, khiến người ta cảm thấy sạch sẽ và sáng khoái.

Mùi vị lịch thiệp, không nồng, rất thuần khiết.

Áo anh rất lớn, khoác lên người cô dài đến đầu gối, mang theo nhiệt độ cùng mùi hương đàn ông khiến Hứa Luật cảm thấy toàn thân như được ngâm trong dòng nước ấm áp, xông lên mặt, có chút khô nóng.

Tuy rằng có lúc hành vi, cử chỉ cùng suy nghĩ của anh quá khó hiểu khiến đối phương nhiều khi không thể lý giải nổi nhưng khuyết điểm không che khuất

ưu điểm, anh là người đàn ông cực kỳ ga lăng.

Hứa Luật dĩ nhiên không cho rằng hành động đột ngột ngày hôm nay của anh là do anh thương hoa tiếc ngọc. Nói theo kiểu của anh, anh sẽ không tro mắt đi nhìn người phụ nữ đứng giữa trời đông ... theo anh phân tích ‘Cô thật sự đang rất lạnh’.

Giả sử ngày hôm nay không phải là cô mà là người phụ nữ khác thì anh cũng làm y chang như vậy thôi, đây chỉ hành động của một người đàn ông chân chính, còn những chuyện khác không liên quan.

Từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn ra ngay anh không có bất cứ tâm tình ám muội nào, đôi mắt trong vắt, lạnh lẽo mang chút kiêu ngạo.

Dưới ánh mắt như thế Hứa Luật cũng dần tỉnh ngộ, luồng khí nóng trên mặt giảm dần, không còn đỏ mặt tiếp nhận ý tốt của anh: “Cảm ơn ...”

“Xấu quá!”

Lời cảm ơn của anh còn chưa dứt, Đường Tổ bất thành linh nói ra một câu không đầu không đuôi.

“Sao cơ?”

“Cô như thế này trông lại càng nhỏ, giống như bị nhốt trong lu vậy!”

Hứa Luật: “...”

Cô thu hồi toàn bộ ý nghĩ tốt đẹp vừa rồi. Bây giờ đang hoài nghi ... anh khoác áo cho cô chỉ để chứng kiến bộ dạng của cô lúc này: Đây đây nhìn đi ... Hứa Luật trông như một đứa trẻ con.

Quăng cái gì gọi là đàn ông galant đi!!!

Về nhà, cô không chần chừ chạy thẳng về phòng.

Mùi xác thối lưu cữu trong người nếu bạn không làm pháp y bạn không thể cảm nhận được, đặc biệt hôm nay còn là Xác hóa sáp. Hứa Luật loay hoay trong phòng tắm hơn nửa tiếng mới ra.

Trong bộ đồ ngủ rộng rãi, cô thảnh thơi bước xuống lầu ... phát hiện bàn ăn đã dọn sẵn từ khi nào.

Đường Tổ đã tắm xong, cũng mặc quần áo ở nhà, đi dép, đang loay hoay trước bàn bếp: nào là dao giải phẫu, cân tiểu ly, bình đo ...

Mỗi lần nhìn anh nấu ăn, Hứa Luật đều muốn phùng mang trợn má. Thế nhưng khi nhìn thành phẩm trên bàn ăn: cá hồi nướng muối, màu xanh của rau cần, màu vàng của khoai tây, hương thơm nồng của nấm hương, cà chua tía thành một chiếc chén đựng nước sốt trứng ... ngay lập tức cô chỉ muốn quỳ xuống tôn sùng anh.

Hứa Luật nuốt nước miếng cái ực: “Đường ... Đường Tổ ... món này là anh làm hết sao?”

Quả thực quá mức tinh xảo, có thể so với đầu bếp của nhà hàng năm sao.

“Không phải tôi nấu! Là trời cho!”, anh lên tiếng mà không quay đầu lại.

Hứa Luật sờ sờ mũi, cảm giác vừa rồi mình hỏi có hơi dư thừa, nếu anh không làm thì còn ai vào đây? Không phải bây giờ anh cũng đang luồn tay sao.

“Khụ khụ! Tôi chỉ muốn khen anh quá lợi hại có thể so với đầu bếp chuyên nghiệp.”

“Trên thực tế nếu tôi đồng ý, thì cái danh xưng Vua đầu bếp đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.”

Đường Tổ dọn món mì Ý lên bàn.

“Tôi tin!”, Hứa Luật không thể chờ đợi được nữa, trước tiên dùng nĩa cuốn cuộn mì ý một vòng: “Yeahhhh! Quá ngon! Đường Tổ anh quả là thiên tài!”

“Cảm ơn!” Đường Tổ không ngại khi nhận được lời ca tụng như vậy: “Năng lực ngôn ngữ của cô ngày một giảm sút.”

Anh từ nhỏ đến lớn luôn tai nghe lời ca tụng là thiên tài, từ chỗ bắt đầu thiên tài cho đến cuối cùng gọi là quái vật.

Được ăn ngon tâm trạng Hứa Luật hưng phấn hẳn, không thèm để ý đến lời anh nói, tiếp tục dành lời khen tặng cho anh: “Đường Tổ, nếu anh mà mở nhà hàng nhất định sẽ rất phát đạt!” Nấu ngon đến thế cơ mà.

“Tôi không cần thiết phải đi bán tài nấu nướng để nuôi sống chính mình.”

Anh không cho rằng cô đang ca tụng anh??? Hứa Luật quyết định ngậm miệng thì tốt hơn, tốt nhất không nên làm hỏng tâm trạng đang vui vẻ của mình.

Hai người yên tĩnh thưởng thức bữa tối ngon lành, Hứa Luật cho muỗng sốt trứng cuối cùng vào trong miệng, liếm môi hưởng thụ, chưa hết thòm thèm:

“Nếu như mỗi ngày đều được ăn ngon như vậy thì quả thật như đang sống trên thiên đường.”

Đường Tổ cũng ăn miếng cá hồi cuối cùng, ưu nhã lấy giấy ăn lau miệng: “Tuy rằng cô ám chỉ rất rõ ràng ... tôi nghe cũng hiểu ... thế nhưng tôi không dự định thỏa mãn nguyện vọng này của cô.” Anh đứng dậy, cảm mâm com lên: “Sau này bữa trưa và bữa tối vẫn do cô phụ trách.”

Hứa Luật chẳng hề lúng túng vì bị nói thẳng toẹt ra suy nghĩ của mình, cô chỉ ước thôi mà: “Ngày hôm nay anh làm com rồi, bát đĩa để tôi rửa cho!”

“Không cần ...”

Đường Tổ nhìn lên bàn tay nhỏ bé đang trùm lên tay anh.

Hứa Luật không để ý, vẫn tự nhiên, xoay xoay bàn tay, sau đó rút mâm com trong tay anh ra, thu về phía mình: “Haizzza ... để tôi rửa.”

Cô bung mâm com, tâm trạng phấn chấn đi vào trong bếp.

Đường Tổ nhìn chăm lên mu bàn tay của mình, khẽ nhủ mày, rồi lại tiếp tục nhìn lăm lăm lên mu bàn tay nơi Hứa Luật vừa chạm qua, vẫn còn xúc cảm vẫn chưa tiêu tan.

Ngày hôm nay anh đã tận mắt chứng kiến đôi bàn tay kia thao tác linh hoạt trên thi thể. Rất bình tĩnh, rất chuyên nghiệp, cực kỳ cẩn thận và tỉ mỉ, ngay cả vết khâu cũng rất chăm chú. Không ngờ đến đôi bàn tay ấy lại ... mềm mịn như thế!!!

Tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhưng bàn tay anh vẫn có thể cảm nhận được sự va chạm dịu dàng này.

Hứa Luật rửa sạch bát đi ra, trông anh vẫn còn đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh bàn ăn nhìn chăm chăm bàn tay mình: “Tay sao vậy?”

Đường Tổ nhếch miệng, nhìn cô một cái không trả lời, rồi quay về chỗ cũ của mình, trong lòng đã có kết luận, tất cả đều là do hormone trên người cô tiết ra, làm ảnh hưởng đến hệ thống sinh lý của anh.

Hứa Luật ngạc nhiên không hiểu ánh mắt vừa rồi nghĩa là gì, nhưng anh không nói thì cô cũng không miễn cưỡng, cả trưa nay bận tới mắt nên cô hơi mệt: “Đường Tổ! Tôi đi ngủ trước đây, anh cũng ngủ sớm đi. Chúc ngủ ngon!”

“... Ngủ ngon Hứa Luật!”

Âm thanh của anh vẫn còn chút miễn cưỡng, ngồi trên ghế, nhắm mắt, không thèm nhìn cô.

Kết quả đêm nay, Đường Tổ có một giấc mơ.

Trong con mơ, anh nằm trên bàn giải phẫu, trần như nhộng, Hứa Luật mặc chiếc áo blouse trắng toát đứng bên cạnh. Anh mở miệng nhắc cô đeo găng tay giải phẫu nhưng cô không nghe, bàn tay trần của cô chạm lên bàn tay phải của anh ... không sai, chính là bàn tay cô vừa chạm tới qua.

Trong văn học Trung Quốc thường có câu thế này mềm dịu nhẹ nhàng như nước, trong lòng anh đột nhiên có cảm giác như điện giật.

“Đường ... rốt cục anh cũng thuộc về tôi.”

Đang nói chuyện, gương mặt Hứa Luật đột nhiên biến đổi, biến thành một người tóc vàng mắt xanh, xông về phía anh.

Đường Tổ mở choàng mắt, anh nhìn chăm chăm lên trần nhà một lúc lâu, gào thét trong lòng: Cái hormone nữ chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: CÔ SỜ SOẠNG TÔI?!?

Ngày hôm sau, vừa xuống giường bước ra khỏi cửa phòng đã nghe thoang thoang mùi cà phê.

Ồ! Đường Tổ đã thức rồi sao? Cô không thích cà phê nhưng Đường Tổ nghiện cà phê, nào là hạt cà phê chồn, nào là máy pha cà phê cực đắt tiền.

Cô nhìn đồng hồ, chưa đến bảy giờ, tên đàn ông này sao hôm nay dậy sớm vậy.

“Meo~~~~”

Arthur ngồi trên tay nắm cầu thang, lấy lưỡi liếm chân rồi lau mặt, trông thấy Hứa Luật xuất hiện, nó kêu meo meo như muốn chào cô buổi sáng.

Từ khi Hứa Luật đến đây nó rốt cục cũng trải nghiệm được cảm giác ở nhà có người thương mề, nên không cần lo ngày ba bữa, cũng không cần phải ra ngoài săn tìm thức ăn.

Theo Hứa Luật, nó là con mèo có nhân sinh quan nhất nhà.

“Chào buổi sáng Arthur!”

Hứa Luật xoa xoa đầu con mèo mập, cảm giác thật mềm mại! Cái mặt béo ụ của nó, nhìn thôi cũng cảm thấy khoái.

Được cô vuốt ve đáp lại, Arthur hài lòng, nhảy khỏi tay nắm cầu thang, theo chân cô xuống lầu.

Dưới lầu Queen và Allen vẫn còn ngủ trong ổ, Agatha thì đang loanh quanh trong bếp.

Theo lý thường, Agatha ở đâu thì có thể đoán được vị trí của Đường Tổ ở đó.

Hai người gặp nhau trước cửa nhà bếp. Đường Tổ mặc áo len dệt kim màu xám, quần caro đen, chân vẫn là đôi dép bông hình mèo ... trên tay anh là tách cà phê nghi ngút khói.

“Chào buổi sáng!” Hứa Luật cười híp mắt, quay sang chào anh, một đêm ngon giấc khiến tinh thần cô cực kỳ thoải mái.

“Chào!”

Đường Tổ gương mặt không chút biểu cảm nhìn cô, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Cười rạng rỡ như vậy làm gì, lại muốn ảnh hưởng anh sao?

Đường Tổ ảo não, đêm qua anh bị cái thứ hormone nữ chết tiệt ảnh hưởng đến mức không tài nào ngủ ngon, hại anh mới sáng sớm đã phải tắm rửa rửa.

Tình huống này anh không thích một chút nào.

Không phải anh chưa từng tiếp xúc người khác giới. Từ nhỏ đến lớn xung quanh đâu thiếu mấy ‘sinh vật khác giới đó’, ví như chị Đường Túc, bà mẹ Minh Hoa, ... Nhưng lần này có gì đó không giống ... người phụ nữ tên Hứa Luật này ... có hơi kỳ quái!

Anh cũng không thể nói ra được nguyên nhân ... là vì cảm giác đụng chạm của cô khác với chú chuột bạch rất rất nhiều.

Quả nhiên, hormone nữ là thứ phiền phức nhất, cuối cùng tối hôm qua Đường Tổ cũng có thể chiêm nghiệm được chuyện này.

“Này ...???”

Tên đàn ông này xảy ra chuyện gì vậy? Tuy rằng gương mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào nhưng không hề giống như ngày thường. Bình thường anh vẫn có dáng vẻ lạnh lùng nhưng không như hôm nay ... rất lạnh lẽo.

Lạnh lùng và lạnh lẽo tuy chỉ khác nhau một chữ nhưng cảm giác mang đến khác hẳn.

“... Sao vậy?”

Hứa Luật không mò mẫm được câu trả lời, đành vào nhà bếp uống một ly nước ấm, múc một muỗng tinh dầu khô qua cho vào miệng.

Đây là lệnh của mẹ cô, mỗi sáng đều phải uống. Mấy năm trước vì công việc thường thường cứ ăn uống linh tinh khiến bị viêm dạ dày nặng. Cuối cùng, mẹ Hứa Luật đe nếu cô còn tiếp tục để tình trạng này xảy ra sẽ lôi cô về nhà không cho đi làm.

Sau cơn bạo bệnh cô bắt đầu ý thức chú ý đến sức khỏe của mình, tinh dầu hạt khô qua là mẹ bỏ nhiều công sức nhờ người tìm mua cho cô.

Uống xong, cô bắt đầu chuẩn bị bữa sáng: Đậu nành đã ngâm tối qua cô xay thành sữa uống, lấy hai cái bánh bao nhân sữa trong tủ lạnh cho vào lò vi sóng, rồi chiên một trứng ốp-la!

Chuẩn bị đâu đấy, đang tính ăn sáng thì Đường Tổ bung tách vào lấy thêm cà phê.

“Sáng sớm uống nhiều cà phê như vậy không tốt!”, cô vừa uống sữa đậu nành vừa nêu kiến nghị: “Có muốn uống sữa đậu nành không?”

Đường Tổ liếc mắt nhìn thứ chất lỏng màu trắng đục trong tay cô.

Theo chứng minh mới nhất của y học, thành phần đậu tương bên trong sữa đậu nành có chứa chất isoflavone, chất này được coi như kích thích tố gia tăng hormone nữ ...

Damn it! (Chết tiệt!) Lại là hormone nữ!

Giương mặt Đường Tô xám xịt, nhìn chăm chăm ly sữa đậu nành trong tay cô: “Rõ ràng là đã nhiều lắm rồi!”

Cô muốn trái đầy hormone nữ chết tiệt ấy khắp nhà này sao? Hay muốn chiếm luôn cả thế giới?

Hứa Luật cắn cắn bánh bao bơ sữa, hương thơm béo ngậy khiến cô cực kỳ hài lòng: “Hả? Anh nói gì nhiều lắm???” Ôi ... bơ sữa beo béo mềm mịn ... ngon tuyệt.

Đường Tô hóp ngum café lớn, nhìn bộ dáng không đếm xỉa thế giới của cô lúc này, giọng có chút bất mãn: “Hormone trên người cô!”

“Hả ...”, Hứa Luật bối rối, “Hormone nữ???”

“Không sai! Hormone nữ! Còn có thể gọi là estrogen hoặc kích thích tố nữ”

“Dừng lại!”, Hứa Luật ngắt lời anh đang thao thao bất tuyệt: “Tôi hiểu cái gì gọi là hormone nữ ... nhưng ... tôi là nữ có hormone nữ là bình thường thôi!”

Cô không hiểu điểm nào không đúng chứ?!? Nếu như cô mà có hormone nam tính ... lúc ấy mới đáng lo ngại chứ.

Đường Tô: “...”

Không sai ... cô nói không sai câu nào ... vì vậy nên anh mới không biết nên làm thế nào đây!

Đường Tô không biết giải thích sao cho đúng, miệng lưỡi của anh lúc này không phát huy tác dụng, đứng như trời trồng một lúc lâu mới nói: “Phải! Tôi biết cô là phụ nữ!”

Hứa Luật vẫn chưa hiểu: “Vì vậy???”

“Ngoại trừ nhìn bên ngoài, tôi còn cảm nhận được cô là phụ nữ!”, Đường Tô nhìn cô.

Nhìn là biết Hứa Luật là phụ nữ, từ quần áo, âm thanh ... tất cả đều nhìn ra được.

Nhưng xúc giác và thị giác là khác nhau.

Tuy nhiên ... truyền qua tai Hứa Luật ... hai từ này không phải giống nhau sao? Khác nhau ở điểm nào vậy?

Đường Tô nhìn dáng vẻ của cô là hiểu cô không lĩnh hội được ý nghĩa sâu xa của anh: “Nhìn chỉ là một loại mức độ của cảm thụ, còn cảm nhận là dựa vào các giác quan để nhận biết, để trải nghiệm. Ví dụ: ‘Cô thật mềm mại’ và ‘Sờ cô thật mềm mại’ là hoàn toàn không giống nhau.”

Nửa miếng bánh bao còn chưa nuốt xuống ... nghe anh nói trắng trợn đến mức đó ... cô .... à ... ừ ... ừ trông anh rất tỉnh, giống như đang giảng một vấn đề học thuật vậy.

“Đã hiểu rồi chứ?”, anh hỏi.

Cô gật gù: “Hình như ... đã hiểu!”

“Hiểu là hiểu, không hiểu là không hiểu ... hình như là thế nào?”

“Ý là, anh vẫn biết tôi là phụ nữ, nhưng đột nhiên bây giờ anh mới cảm nhận được tôi là phụ nữ”, Hứa Luật cảm thấy tiếp xúc với anh càng nhiều, ngôn ngữ của cô càng ngày càng có ‘chiều sâu’, nghe cô vừa nói đi .... Người bình thường không tài nào hiểu được.

“Không sai! Chính là ý này!”

Anh đã từng tiếp xúc nhiều dạng phụ nữ: da trắng có, da đen có, da vàng cũng có ... Trong đầu anh, những người phụ nữ này tựu chung lại đều liệt vào nhóm ‘khác phái’. Trước sự việc ngày hôm qua xảy ra, Hứa Luật cũng nằm trong nhóm ‘khác phái’ này. Tuy nhiên kể từ hôm qua trở đi, một mình cô đã tách ra thành lập riêng cho mình ‘đặc khu hành chính’.

“Ngày ... khi nào thì anh ‘cảm nhận được’ vậy?”

Hứa Luật cân nhắc, hóa ra từ khi gặp nhau cho đến trước ngày hôm qua anh vẫn không cho cô là một người phụ nữ thực thụ sao? Liệt cô vào danh sách ‘nữ hán tử’?

Anh im lặng một chút, rồi nói: “Ngày hôm qua ...”

“Ngày hôm qua?”

Hứa Luật ngẫm nghĩ một lát, ngày hôm qua cô không có hành động gì đặc biệt, ngoại trừ lúc sau khi nghiệm thi trở về, thân thể nồng nặc mùi xác thối. Lẽ nào, lẽ nào anh khác hẳn người thường, thích mùi vị đặc biệt đó sao?

“Chặn ngay cái liên tưởng vớ vẩn trong đầu của cô lại!”, Đường Tô dễ dàng đọc ra suy nghĩ trong đầu cô.

Hứa Luật ngượng ngùng nở nụ cười: “Tôi thật sự không nghĩ ra ngày hôm qua mình làm gì khiến anh có thể ‘cảm nhận được’.”

Lần này, anh im lặng rất rất lâu rồi mới lạnh lùng đưa ra đáp án: “Tôi hôm qua, cô sờ soạng tôi ...”, ngữ khí có chút lên án: “... một lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: CHẠM VÀ SỜ

Cô sờ soạng tôi!

Là một lời lên án nghiêm trọng đến mức nào, để người ngoài nghe thấy sẽ nghĩ cô giờ trò đòi bại với anh.

Có thể thế! Trời ơi ... oan ức quá! Rõ ràng cô không hề làm gì, đừng nói ăn đậu hũ, ngay cả vô đậu còn chưa được đụng vào nữa cơ mà.

Hứa Luật cố gắng nghĩ lại tối qua cô làm gì mà đi ‘sờ soạng’ anh. Cuối cùng, cuối cùng cũng nghĩ ra rồi ... thì ra là lúc đó ... cơ mà chưa đến một giây đồng hồ nữa.

Hứa Luật phản bác: “Cái đó quá lăm cũng chỉ là chạm một cái”. Không thể nào được coi là sờ ... cô chả ‘sờ’ thấy gì cả.

Còn nguy hiểm!?

Đường Tô chinh nghĩa, nói rõ lại: “‘Chạm’ chỉ là touch ... nhưng sờ soạng là ‘feel’!”. Anh rõ ràng cảm nhận được ... vậy không phải sờ là gì, đụng chạm thế quái nào!

Được rồi! Coi như việc ‘đụng chạm’ hai người không định nghĩa giống nhau.

“Vi vậy ... Bộ dạng quái gở của anh sáng nay chỉ bởi do tôi sờ anh ‘một cái’ mà anh không vui sao?”

Hứa Luật cảm thấy rất oan ức, chẳng hề làm gì mà cũng bị buộc tội.

Đường Tô phản đối cô dùng từ không chính xác: “Không phải là không vui!” Thế nhưng, nhất thời anh không tìm ra được từ nào mô tả cảm giác của mình khi ấy.

“Chán ghét?”, Hứa Luật đưa thêm từ cho anh lựa chọn.

“Không đúng!” Từ này lại càng sai, anh không chán ghét.

Hứa Luật cho miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, ngửa đầu nhìn anh: “Không phải không vui, không phải chán ghét ... vậy là cảm giác khá thích rồi!”

Ánh sáng ban mai chiếu lên gương mặt cô, đôi mắt to đen sáng ngời rực rỡ. Lúc này trông cô tràn đầy nữ tính, lấp lánh trong ánh mặt trời.

Cảm giác rất thích!

Ý niệm này vừa xuất hiện, Đường Tô ngăn ra, sau đó cau có mặt mày ... tại sao anh lại có ý nghĩ điên khùng này. Quả thực quá xấu hổ!

Suy nghĩ đường đột này khiến anh đau đầu. Thôi rồi kích thích tố trên người cô tiết ra càng ngày càng mãnh liệt? Uống sữa đậu nành quả thật tác dụng quá mạnh. Anh đã đứng xa như vậy mà vẫn bị ảnh hưởng.

Mặc dù hormone là một thực thể không thể nhìn thấy nhưng khoa học đã chứng thực nó tồn tại đồng thời cũng sản sinh ảnh hưởng giữa người và người.

Cô nói đúng, anh không hề có cảm giác chán ghét.

Nửa ngày trời mà vẫn không thấy anh đáp lại. Trong khi Hứa Luật cho rằng anh sẽ không tiếp tục câu chuyện thì thanh âm đặc biệt trầm thấp và thu hút của Đường Tô truyền đến: “Không sai! Là khá tốt ... Rất mềm, tron nhãn, mịn màng.”

Dứt lời, gương mặt anh cứng đờ. Cái gì mềm, cái gì tron nhãn, mịn màng ... mấy từ này xuất phát từ miệng của anh sao? Quá thô lỗ! Quá mất tiền đồ!

Mấy tính từ này cũng khiến Hứa Luật kinh hãi. Những từ có tính chất khiêu khích cao độ thế này lại dễ dàng nghe được từ miệng của anh. Hứa Luật đưa tay đỡ trán. Nhìn anh đi, một thân thuần khiết, mang cảm giác cảm dục mạnh mẽ lại nói câu này, thật hay ảo đây? Có thể coi là lời khen tặng? Cô có cần cô đáp tiếng cảm ơn không?

Hứa Luật quỳnh quáng, cảm giác như cô là người bị ăn tù hủ. Rõ là cô ‘chạm’ anh, bây giờ cảm giác ngược lại, giống như cô mới là nạn nhân bị sờ mó vậy nè?

Hứa Luật đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh trên tay vẫn đang cầm tách cà phê. Bàn tay trắng nõn đặt trên chiếc tách đen tuyền, sức tương phản rất lớn. Các đốt ngón tay rõ rệt, rất đẹp, bàn tay của người làm nghệ thuật.

Ngày hôm qua cô ‘sờ’ anh ở đâu? Là mu bàn tay??? Đúng! Không sai. Cảm giác đụng vào mu bàn tay Đường Tổ thế nào nhỉ? Mẹ nó ... lúc đó chỉ là vô tình chạm phải đâu kịp cảm nhận.

Đột nhiên Hứa Luật giác ngộ một chuyện: Cơ hội tốt thế mà cô không biết nắm lấy, quá đáng tiếc!

Khụ! Khụ! Đẹp ... đẹp ngay tâm địa đen tối đó qua một bên, cô thu dọn bát đĩa trên bàn: “À ... Gần đến giờ rồi ... đi thôi!”

Sáng thứ tư, hai người bọn họ đều có tiết, cũng như thường ngày, hai người cùng nhau chuẩn bị đến lớp. Vẫn như cũ, người trước người sau.

Thật sự trong lòng Hứa Luật rất muốn biết Đường Tổ sẽ giảng dạy như thế nào. Đáng tiếc, hai người bị trùng giờ nên cô không cách nào chứng kiến phong thái lên lớp của anh. Mà Đường Tổ một tuần lại chỉ có một ngày đứng lớp.

Ánh sáng chiếu vào thân ảnh anh, bóng người đổ về phía đằng sau, Hứa Luật dẫm chân lên bóng anh mà đi.

Hứa Luật cảm thấy Đường Tổ là người đàn ông rất tuyệt. Không chỉ là đẹp trai không thôi mà ngay cả khí chất cũng mang đến cảm giác rất đặc biệt.

Quá mức đặc biệt chứ còn gì nữa ... cô chạm một cái thôi mà đã phát điên lên như vậy rồi. Nhớ đến chuyện xảy ra sáng nay cô cười thầm, đặc biệt câu ‘Cô sờ soạn tôi!’ của anh!

Bây giờ nghĩ đi nghĩ lại thấy ... rất đáng yêu.

Đường Tổ vẫn mặc chiếc áo gió màu đen, hai tay đút túi quần, đôi chân thon dài bước rất nhanh, phong thái hoạt bát. Hứa Luật chăm chăm quan sát anh, không ngờ anh đột nhiên dừng bước, suýt chút nữa cô va vào lưng anh.

Đường Tổ quay đầu nhìn cô, đôi mắt trong vắt như bầu trời lúc hừng đông.

“Sao? Làm sao?”, vừa rồi cô đột ngột dừng bước, chưa kịp lùi về sau duy trì khoảng cách. Cô cứ như thế ngửa đầu nhìn anh.

Tên đàn ông này nhan sắc quả thật mê người!

Đường Tổ mất nhìn phía trước: “Đi tới đây ... cùng đi!”

“Hà???”

Đường Tổ thấy cô vẫn đứng yên tại chỗ, nên anh chủ động lùi về sau mấy bước, đứng ngang bằng cô: “Đi thôi!”

“... Ồ!”, được vài bước Hứa Luật phát hiện đôi chân thon dài bên cạnh rõ ràng phải giảm tốc để sóng bước cùng cô: “Đường Tổ! Anh cứ đi trước đi!”

Đường Tổ: “Không cần!”

Hứa Luật nhún nhún vai: “Được thôi ... tùy anh!”

Đường Tổ quét mắt nhìn cô: Hừ! Đừng tưởng tôi không biết cô nhìn lên sau lưng tôi!

Anh không quen có người đồng hành, lại còn phải đi bằng nhau nên có mấy lần anh bước nhanh hơn, nhưng kịp thời điều chỉnh tốc độ. Anh phân tích chiều cao, độ rộng bước chân ... sau đó đã tìm được tiết tấu để chung bước với cô.

Nhìn đi ... chỉ cần phân tích đúng hướng việc gì cũng thành công. Đường Tổ cong môi, trong lòng cực kỳ đắc ý. Còn chuyện hormone nữ kia ... đợi anh phân tích được, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa. Đường Tổ chắc chắn như thế.

Hai người sánh vai, không nói lời nào. Hứa Luật vừa đi vừa nghĩ đến án mạng hôm qua, không biết bên Đội trưởng Lý điều tra thế nào rồi. Nguồn gốc của nạn nhân đã tìm được chưa, khoanh vùng được nghi phạm chưa?

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng còi xe máy inh ỏi. Hứa Luật bừng tỉnh, ngẩng đầu thì thấy chiếc xe máy đang lao nhanh về phía cô. Người lái xe hiển nhiên không ngờ đến có người ở giữa đường ...

Hứa Luật giật mình, vừa định nhảy lên. Cô quên mình đang đi giày cao gót chứ không phải đôi giày thể thao, vì thế, quỳnh lên, người chưa nhảy mất cá đã trật sang một bên.

Chiếc xe máy phanh gấp, nhưng do khoảng cách quá gần ... khi gần đụng trúng thì đột nhiên trọng tâm cơ thể thay đổi, chân nhấc khỏi mặt đất, bầu trời xanh lam trước mắt cô xoay một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: CHÚNG KIẾN ĐƯỜNG TỐ GIỎ TRÒ

Dĩ nhiên chiếc xe máy sẽ không đụng vào Hứa Luật, vì cô đã được Đường Tố trực tiếp bế bổng lên.

Chính xác là vậy! Bế theo kiểu công chúa!

Chuyện này vượt ngoài sức tưởng tượng.

Từ lúc trưởng thành đến giờ, Hứa Luật chưa từng có bất cứ tiếp xúc thân mật nào với người khác phái, đến khi làm pháp y, bên cạnh cô toàn là đồng nghiệp, không thì chỉ có thi thể. Nói trắng ra, cơ hội tiếp xúc với người khác giới không nhiều. Quen với Tô Từ Khiêm nhưng chỉ duy trì ở mức xã giao.

Vậy mà bây giờ ...

Đến khi cô ý thức mình và Đường Tố quá thân mật, hai người sát đến mức không có một kẽ hở nhỏ, chưa kịp then thùng hay lúng túng, thanh âm Đường Tố đã vang lên: “Hứa Luật! Cô là kẻ ngốc sao, cô ngốc sao, ngốc sao!”. Tốc độ nhanh gấp đôi ngày thường.

Hai người gần đến mức tai cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh phun trên tai mình, nóng hổi hổi. Hứa Luật sờ sờ lỗ tai, không nhận được chậm rãi nói: “Đường Tố! Anh là con vẹt sao?”, lặp đi lặp lại.

Đường Tố mím mím môi, nhận ra mình vừa rồi có hơi thất lễ: “... Xin lỗi! Tôi không nên nói với cô như vậy!”

“Ồ! ...”, câu trả lời lịch thiệp này khiến Hứa Luật chột dạ. Dù thế nào chăng nữa cũng nhờ có anh, nếu không chắc giờ cô đã đo đường rồi.

“Tôi không nên nói cô ngu ngốc!”, Đường Tố trịnh trọng giải thích cho cô một cách nghiêm túc: “Chỉ do thần kinh cô phản ứng quá chậm chạp, sức chứa bộ não khá ít, tay chân kém kinh hoạt, cách ngu ngốc một khoảng cách nhỏ nữa thôi”

Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi: “... Đường Tố! Cám_on_anh!”

Lần đầu tiên được bế bổng lại ở trong tình huống thế này khiến tim Hứa Luật đập liên hồi.

Khi còn đi học cô đọc không ít mấy quyển ngôn tình kiểu thanh xuân vườn trường. Trong truyện miêu tả kiểu ôm công chúa rất lãng mạn, rất đẹp, quả thật khiến nữ sinh ngày đêm mơ mộng; nhưng hôm nay cô hiểu rồi, khi giấc mơ thành hiện thực, khi lãng mạn gặp phải Đường Tố ... hết thấy đều là phù vân, đều vô nghĩa.

Đường Tố chính là sát thủ của lãng mạn.

Lúng túng? Then thùng? ... quăng lên chín tầng mây.

Hứa Luật giãy giãy khỏi tay Đường Tố, nhảy xuống.

Aaaaaa! Chân vừa chạm đất, một con đau nói từ mắt cá chân truyền đến.

Ui cha ... pà nó. Hứa Luật rửa thắm trong bụng. Mắt cá chân vừa rồi chịu lực mạnh đã bị tổn thương nay lại đụng phải hành động này nên dễ dẫn đến trật khớp.

“Đừng nhúc nhích!”

Đường Tố trầm giọng ra lệnh, cánh tay giương ra, đem Hứa Luật vừa chạm đất chưa được năm giây bế bổng đi về phía chiếc ghế, đặt cô xuống. Anh ngồi xôm nhanh tay cởi giày cô ra.

“Không cần!”

Hứa Luật ngăn người, phản xạ rút chân lại. Đối với cô bàn chân là vị trí ‘tư mật’, không nên để người khác chạm vào. Đặc biệt theo tính chất công việc của cô, vốn dĩ càng quan tâm đến cơ thể, đặc biệt là bàn chân, nơi được coi là quả tim thứ hai của con người móng tay có sạch sẽ hay không? Bàn chân thô ráp hay nhẵn nhụi, móng chân có sạch sẽ hay không đều có thể nói lên được cuộc sống sinh hoạt của một người.

Bây giờ nơi tư mật nhất đang nằm trong tay anh. Nếu anh là tên dê xồm thì chắc cô đã cho một cước rồi; nhưng không phải, anh là một chính nhân quân tử, quân tử đến mức Hứa Luật thề thốt nếu cô rút chân về cô mới là kẻ tiểu nhân, dám khinh thường hành động của ‘Thần thánh’.

Ánh nắng soi chiếu nửa bên mặt anh, bàn tay trắng nõn đang nắm mắt cá chân cô, các khớp ngón tay rõ ràng. Trong lòng bàn tay anh, bàn chân cô đi một chiếc vớ mỏng, các ngón chân cắt tỉa gọn gàng, mắt cá chân thì chẳng chút phối hợp sung tấy. Đường Tô cúi đầu, tỉ mỉ kiểm tra mắt cá chân của cô.

Một cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh, Hứa Luật không khỏi rùng mình, giật giật đầu ngón chân, bàn chân hơi rụt lại liền bị anh dùng sức nắm lại.

“Đừng nhúc nhích”, ngón tay Đường Tô nhẹ nhàng xoa phần mắt cá chân sưng đỏ: “Có đau không?”

“Không ...”

Thật sự là không còn đau một chút nào, cảm giác toàn bộ dây thần kinh tê dại như được tiêm ma túy.

“Chắc không tổn thương đến xương”, lòng mày Đường Tô khẽ nhíu: “Tình huống này cô là người rõ hơn ai hết!”

“À!”, Hứa Luật chậm rãi trả lời: “Trước đây đã từng bị tổn thương nên rất dễ bị bong gân, không có gì đáng lo ...”

“Không có gì đáng lo?!?”, nghe giọng điệu giải thích hơi hợm của cô Đường Tô hơi tức giận, “Vậy thì cô nghĩ chuyện gì mới đáng lo, đợi cho mắt cá của cô bị hoại tử, không thể đi lại, phải thay khớp, phải phẫu thuật mới coi là nghiêm trọng sao?”

Hứa Luật bị anh la một tràng, sững người: “Không nghiêm trọng như thế chứ!”, chân của cô, cô là người hiểu rõ hơn ai hết. Những năm vừa qua cô cũng đều rất cẩn thận không để xảy ra tình trạng như vậy.

Đường Tô không biết có phải bàn chân của mọi phụ nữ đều ... dễ nhìn như nhau không! Anh chỉ biết bàn chân trước mắt anh đây rất hợp nhãn, to nhỏ vừa phải, khuôn bàn chân cũng rất hợp mắt, đầu ngón chân đang co co lại kia nhìn cũng rất thích.

“Aaaa ... Đường Tô, sau này tôi sẽ chú ý!”, Hứa Luật nhìn hàng lông mày nhàu nhĩ của anh còn nghĩ anh đang lo lắng cho vết thương trên chân cô.

Vừa dứt lời, bàn chân truyền đến cảm giác khó tả khiến cô run bật lên một cái: “Á! Đường Tô ... anh làm gì vậy?”, Hứa Luật la thất thanh, mắt tròn xoe, đột nhiên rút chân về, không tin được, thật sự không thể tin được!

Anh vừa làm gì vậy?

Là ngất một cái à? Phải không vậy???

Một loạt động tác của Hứa Luật khiến Đường Tô bưng tỉnh, ý thức được mình đang làm gì, gương mặt trắng nõn chuyển sang hồng: “Tôi ...”, thanh âm của anh rất tự nhiên, giống như đứa trẻ tinh nghịch bị người lớn phát hiện.

“Sao anh nắm chân tôi lung tung vậy.”

Mặt Hứa Luật cũng đỏ, cô nhanh chân mang giày vào. Dây thần kinh bàn chân vốn đã mẫn cảm, anh đụng vào đã tê tê, không ngờ lại còn ngất còn nhéo ... bây giờ cô cảm giác bàn chân không phải là của mình mà như bị ma ám, xung quanh chỉ phảng phất một cảm xúc tê dại.

Cô vô thức cạ cạ mu bàn chân này lên bàn chân kia, chỉ muốn đánh bay hết cảm giác bất thường vừa nảy sinh. Động tác này lọt vào mắt Đường Tô, anh lại giải thích theo ý khác ...

Là ghét bỏ!

Đường Tô hơi buồn một chút ... Hừm! Chỉ nhéo có một cái thôi mà, rõ ràng tối qua cô cũng sờ anh một cái đó thôi, anh cũng đâu tính toán chi li với cô, vậy mà đến cô thì cô lại ghét bỏ. Mà anh có quá đáng gì đâu cơ chứ, rõ ràng là có không chế sức lực cả rồi!

Giáo sư Đường chẳng còn vui vẻ, anh mím môi, đỏ mặt, hùng hổ giải thích hành vi của mình: “Có qua có lại!”

Hả???

Có qua có lại?

Hứa Luật nhìn gương mặt ửng hồng, một lúc lâu sau mới hiểu ý anh nói ‘Có qua có lại là gì’: “Anh ... anh ... Lưu manh!”

Có chuyện thế này nữa sao? Cô ‘mò’ tay anh là cô vô tình thôi ... còn anh, rõ ràng là cố ý.

Nếu như Đường Tô đọc được suy nghĩ của Hứa Luật lúc này, chắc chắn anh nhất định sẽ chỉnh lại: Tôi cũng vô tình, được chưa?

“Tôi chỉ đòi công bằng thôi!”, Đường Tô không thừa nhận ‘danh hiệu’ này, cực liệt phản đối: “Nếu nói là lưu manh tôi đã tính cả vốn lẫn lời rồi.” Nói như thế nghĩa là không chỉ nắm có một chút thôi đâu.

Vô liêm sỉ!

Hứa Luật nhìn anh khăng khăng giải thích cho hành động của mình, càng không tìm ra cách nào bật lại anh ... “Đường Tô! Tôi không nói chuyện với anh nữa!”

Hứa Luật tức muốn chết!

Lưu manh không đáng sợ, lưu manh có văn hóa mới đáng sợ, đáng sợ hơn là Đường Tổ lại giờ trở lưu manh ... Đã lưu manh mà còn lời lẽ hùng hồn như thế nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: TIÊU QUÁI VẬT NGUY HIỂM MÊ NGƯỜI.

Trong giờ nghỉ giải lao, Hứa Luật chạy vào nhà vệ sinh kiểm tra lại mắt cá chân của mình, tuy rằng vết thương không nghiêm trọng nhưng mang giày cao gót đứng giằng bải, mắt cá chân phải chịu áp lực khiến nó sưng hơn so với sáng nay.

‘Không được rồi lát nữa phải ngồi giằng bải thôi’, Hứa Luật vừa đi vừa suy nghĩ, bước khỏi cửa gặp phải hai người đàn ông mặc âu phục đen, họ lễ phép nói với cô: “Hứa Luật! Xin mời đi theo chúng tôi!”

Phòng vệ sinh ở tầng này cách khá xa giảng đường, không biết có phải do ý trời hay không mà lúc này quanh đây cũng chẳng thấy bóng dáng đứa sinh viên nào.

“Cô Hứa đừng hiểu lầm, chỉ là ông chủ của chúng tôi muốn gặp mặt cô mà thôi!”

Hứa Luật cảm nhận đối phương không có ác ý, trái lại, trong câu nói của bọn họ còn mang theo sự tôn trọng. Không còn cách nào khác: “Vâng xin dẫn đường!”

“Mời cô Hứa đi lối này!”

Hai người đàn ông, một trước một sau dẫn Hứa Luật đi hướng ngược lại với giảng đường.

Đều là người luyện võ.

Từ tiếng bước chân của bọn họ, Hứa Luật suy đoán. Bước chân trầm ổn, yên tĩnh, nghe qua là biết đã được huấn luyện, nhìn tư thế bước đi của bọn họ cũng nói lên được điều đó. Hai người này tuyệt đối không phải là vệ sĩ bình thường.

Thêm vào đó cách dẫn đường của bọn họ cũng rất có kỹ xảo, một trước một sau, khoảng cách nhất định, dành cho một khoảng trống để cô không cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không để cô có cơ hội thoát thân.

Hứa Luật cân nhắc, từ lúc đến thành phố Giang cô cũng chẳng gây ra chuyện gì. Đối phương không thể là nhà họ Hàn, vệ sĩ nhà họ Hàn cô đã từng gặp qua, không lễ phép với người ngoài như thế này.

Vậy là ai đây?

Đến cửa thoát hiểm phía cuối hành lang: “Cô Hứa, xin mời!”

Ra khỏi cầu thang là một balcon nhỏ hình vòng cung. Lúc này có một người đứng đó, xoay lưng về Hứa Luật, chỉ là bóng lưng nhưng cũng tạo nên một áp lực vô hình.

Trong không khí phảng phất một mùi hương ... hình như là mùi đàn hương.

Không gian yên tĩnh, Hứa Luật không nói gì, đối phương chậm rãi cất lời: “Chào cô Hứa!”

Anh xoay người chào cô một tiếng, lịch sự nhưng xa cách.

“Chào anh!”

Hứa Luật không hề giấu giếm, quét mắt nhìn anh ta một lượt.

Người đàn ông khá trẻ, cao hơn một mét tám, ăn mặc không theo kiểu hiện đại mà chọn kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, lộ ra dáng người cao ráo. Trên y phục những cúc áo được kết thủ công, khá tinh xảo. Quần tây dài màu đen tôn lên đôi chân thẳng tắp. Trên túi áo trước ngực có một chiếc bút máy màu bạc, ngoài ra trên người anh ta không còn trang sức nào khác.

Lịch thiệp và cao quý.

Người đàn ông này rất thích hợp mặc kiểu Tôn Trung Sơn, giống như Đường Tổ hợp với áo khoác vậy.

Mái tóc đen dày được chải rất tỉ mỉ, lộ ra vầng trán cao, hàng lông mày gọn gàng, ngũ quan kiên định, lại không mất đi vẻ tao nhã, đôi mắt màu nâu đậm, sống mũi cao ... nhìn quen quen.

Nhưng mà những người đàn ông đặc biệt như thế này cô gặp một lần sẽ không quên.

“Mạo muội mời cô Hứa đến đây, mong cô bỏ qua!”

Giọng anh ta rất chân thành, không khó nghe, lại còn rất êm tai, du dương như tiếng đàn violon.

Câu chữ của anh ắt hẳn là muốn xin lỗi ... nhưng sao Hứa Luật cảm giác không hề có ý này, trái lại mang hàm nghĩa Tôi đây chịu gặp mặt cô, chính là vinh hạnh cho cô!

“Tôi còn phải lên lớp, có chuyện gì anh cứ nói thẳng ra!”, Hứa Luật cũng chẳng muốn dây dưa.

Ngón tay anh ta phớt nhẹ trên lan can, bây giờ Hứa Luật mới chú ý trên đó có một chiếc khăn tay trắng.

“Vậy chúng ta nói về người ở cùng phòng với cô!”

Đường Tổ?

Hứa Luật ngẩn người, hơi căng thẳng, nhìn người đàn ông đầy cảnh giác.

“À! Cô đừng hiểu lầm!”, anh ta nhận ra cô đang đề phòng, anh ta nở nụ cười nhân nhậ: “Tôi chỉ muốn quan tâm nó dạo này thế nào thôi!”

“Anh ấy rất khỏe!”

Hứa Luật không tin câu giải thích này của anh ta cho lắm, nếu như quan tâm cứ trực tiếp tìm Đường Tổ là xong, cần gì phải đi vòng vèo thế này làm gì.

“Cô Hứa đừng coi tôi như kẻ thù như vậy!”, giọng điệu như thế nghĩa là anh ta cũng nhìn ra được thái độ phòng bị coi anh như kẻ thù của Hứa Luật: “Tất cả mọi chuyện chỉ xuất phát từ tình yêu thôi!”

Đáp án ngoài ý muốn.

Hứa Luật tròn tròn mắt: “Yêu?”

Chữ ‘Yêu’ thốt ra từ miệng người đàn ông trước mắt cô mang theo chút ảo diệu, cũng nhận thấy chữ ‘yêu’ mang áp lên người Đường Tổ lại càng vi diệu hơn. Nhưng ngữ khí của người đàn ông đầy chân thành, rất tự nhiên khiến tim cô nhất thời đập mạnh.

“Đừng thế! Tất cả chỉ bởi vì yêu!”, anh ta khẽ cười, nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Xem ra cô Hứa không biết người ở cùng phòng cô là người như thế nào đâu nhỉ?”

Đường Tổ là hạng người thế nào? Thông minh, kiêu căng, quan hệ xã giao kém, thích ăn cá, chán ghét mèo ...

Người đàn ông cười cười: “Là một con quái vật nguy hiểm mà mê hoặc.”

“Đường Tổ không phải là quái vật!”, Hứa Luật dù muốn hay không cũng phải giải thích cho Đường Tổ: “Anh đừng nói về anh ấy như thế!”

Câu bào chữa này của Hứa Luật khiến cặp mắt nâu đen của người đàn ông ánh lên tia do dự: “Đó là do cô không hiểu nó!”

Hứa Luật nhún mi, không biết do khẩu khí của anh ta quá tự nhiên hoặc do cách anh ta nói chuyện như hiểu rõ Đường Tổ trong lòng bàn tay hay không mà khiến cô thấy khó chịu, âm lượng lớn hơn nhiều: “Nói như anh hiểu anh ấy lắm vậy!”

“Dĩ nhiên, cả thế giới này không thể tìm được người thứ hai hiểu nó hơn tôi!”

Giọng điệu quá mức phách lối!

“Có đúng không?”, Hứa Luật nhếch miệng: “Cái thế giới của anh hơi bé rồi đó!”

Cách thức nói chuyện này của Hứa Luật không khiến người đàn ông cảm thấy khó chịu, ngược lại, gương mặt anh ta tràn đầy ý cười: “Cô Hứa, chẳng hay cô với nó có quan hệ thế nào?”

Hứa Luật: “Làm gì? Cái này gọi là hỏi thăm hay chất vấn đây.”

“À ... tôi thắc mắc thôi”, anh ta bày ra bộ mặt đăm chiêu: “Theo tôi được biết Đường nhị không phải là người bạn cùng phòng tốt!”

“Đó là do anh ta chưa hiểu rõ về anh ấy”, Hứa Luật muốn nhại theo dáng vẻ của đối phương nhưng được nửa chừng ngẫm lại mình cũng chưa đạt đến

Từ trong túi áo phẳng lì người đàn ông lấy ra một quyển sổ tay nhỏ: ‘Nhìn bề ngoài rất nhiệt tình, vui vẻ, mối quan hệ xã giao rộng rãi, nhưng thực chất không phải vậy. cô là người có tính phòng hộ rất cao, bạn bè thân thiết chỉ có hai người; luôn cảnh giác với tất cả mọi người, cho rằng người chết còn an

toàn hơn người sống ...”

Hứa Luật sững người: “Anh điều tra tôi?”

“Thế nhưng, với Đường Nhị cô lại rất yên lòng.” Anh ta phớt lờ câu hỏi của cô, bàn tay trái ôm cổ tay phải: “Vì vậy, mặc kệ tôi nói gì cũng đều vô dụng.”

Hứa Luật chú ý đến chuỗi hạt màu đen lộ ra khỏi cổ tay áo? Anh ta cũng tin Phật sao? Phật nào mà chịu nổi anh ta đây trời???

Hứa Luật: “Có nói hay không là chuyện của anh; có nghe hay không là chuyện của tôi.”

“Có lòng tốt khuyên cô một câu, kẻ thù Đường Nhị trải dài khắp toàn cầu, dĩ nhiên cũng có người yêu thương nó nhưng quá gần gũi với nó sẽ rất nguy hiểm pháp y Hứa à!”. Ngờ kìa anh ta trở nên thâm trầm, cặp mắt khép hờ, mang theo vài phần nguy hiểm: “Cô nhất định đừng lấy mạng nhỏ của mình ra đánh đổi.”

Hứa Luật thật sự ghét cay ghét đắng thể loại ta đây, ra về chuyện gì cũng biết của người đàn ông này: “Nếu có chuyện đó cũng là chuyện của tôi, không liên quan đến anh. Mặc kệ mối quan hệ của tôi và Đường Tổ thế nào, tuy nhiên chuyện anh ấy kết bạn với ai là sự tự do của anh ấy, anh không có quyền can thiệp. Việc tôi và anh ấy, anh là người ngoài cuộc chẳng có liên quan gì hết. Nếu không còn chuyện gì thì tôi về lớp.”

Pà nó, tên Đường Tổ này treu phải tên điên rồi, về nhà phải nhắc anh ấy không nên đụng vào mấy kẻ khủng khiếp mới được.

“Dùng cảm là mỹ từ dùng để chỉ những hành vi ngu xuẩn, thiếu suy nghĩ.”

Hứa Luật: “...” Tay vừa chạm nào tay nắm cửa thoát hiểm, chưa kịp đẩy ra, liền truyền đến tiếng cười nho nhỏ.

“Tuy nhiên tôi rất thích hành động dùng cảm vô tri này của cô. Đột nhiên nhớ ra tôi chưa giới thiệu về mình”, tiếng cười chấm dứt, giọng đàn ông trầm ổn vang lên, “Tệ nhân họ Đường!”

Đường?

Hứa Luật đẩy hé cửa một chút.

“Tên chỉ một chữ Tu.”

Đường Tu???

Là anh cả nhà họ Đường!

Trong nháy mắt đầu óc mụ mị của Hứa Luật trở nên tỉnh táo hẳn, hèn gì cô thấy quen quen. Gương mặt của Đường Tổ và người đàn ông có nhiều nét giống nhau, lại còn cách dùng từ nhiều chỗ cũng giống nhau, vài từ khá cổ mà người thời nay không dùng nữa.

Chỉ khác là ở Đường Tổ thuộc dạng lạnh lùng, còn Đường Tu có thêm chút khinh người, nhưng đều kiêu ngạo tự phụ như nhau cả.

“A ... xem ra đứa em bất tài của tôi đã giới thiệu tôi rồi!”, Đường Tu nhìn thấu phản ứng của Hứa Luật.

Hứa Luật dờ người, cô cứng nhắc xoay người lại: “Anh ... Đường!”

Anh trai này muốn gì đây? Không có việc gì thì cần gì triệu cô đến đây?

Trước đây cô vốn không tin lời Đường Tổ kẻ anh trai mình can thiệp vào cuộc sống riêng tư, nhưng ngẫm lại Đường Tổ nói không sai, vị đại ca đây ngay cả chuyện bạn bè cũng xen vào, chẳng trách Đường Tổ không chịu chịu.

“Ngạn ngữ Trung Quốc có câu ‘Huynh trưởng như cha’, là anh nên cũng phải quan tâm nó nhiều hơn một chút.”, giọng điệu Đường Tu rất thành khẩn, giống như một anh trai luôn bảo vệ em mình: “Đường Nhị không hề nghĩ đến nỗi khổ tâm của tôi, luôn coi tôi như kẻ thù, thân là anh cả phải nhường nhịn nó ... cô thấy có đúng không cô Hứa.”

“À ... ha ha ...”, Hứa Luật nở nụ cười gượng gạo.

Nhà họ Đường này chẳng ai là người tâm thương, cô giả là: “Đây là chuyện anh em các anh, tôi người ngoài nói cũng không được.”

Pà nó! Một giây trước cô còn nói anh ta là người ngoài, bây giờ cô mới chính là người ngoài nè.

Tốt bụng quá đi mất!

Gọi Đường Tổ là tiểu quái vật ... vậy anh ta là đại mãnh thú.

“Cô Hứa dùng lời khách sáo quá!”, Đường Tu đáp lời: “Cô Hứa là bạn của Đường Nhị, sao có thể coi là người ngoài.”

Hứa Luật: “...”

Cô đã tự đào hố chôn mình!!!

“Anh Đường, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đừng vòng vo tam quốc”, cô không còn sức chiến đấu với tên quỷ quyệt này nữa.

“Từ đầu tôi đã nói, tôi chỉ quan tâm Đường nhị”, Đường Tu một câu không đổi, tròn vai là huynh trưởng trong gia đình: “Hai người ở chung mấy ngày nay ...”

“Chỉ chung phòng khách”, dùng từ ở chung thật khiến người khác hiểu lầm.

“Đừng để ý tiểu tiết”, Đường Tu khẽ cười, nói tiếp: “Hai người ở chung mấy ngày nay xem ra tình hình cũng không tệ lắm, còn thân thiết hơn dự liệu của tôi.”

Hứa Luật im im, nhà họ Đường chuyên cho ra lò mấy tên chỉ thích coi mình là trung tâm.

“Đường nhị có chỗ nào không đúng mong cô bỏ qua, dù sao tên ngốc ấy rất kém về khoản đối nhân xử thế!”

Sao anh ta lại có thể mắng người bằng ngôn ngữ tao nhã như thế.

Hứa Luật vẫn giữ im lặng: Làm như hiểu chuyện lắm, anh với Đường Tổ ‘Bên tám lạng kẻ nửa cân’.

“Nếu nó có hành động khác người nào khiến cô ... không vừa mắt thì mong cô thứ lỗi”, Đường Tu tiếp tục diễn vai anh trai tốt, “Bởi vì bản thân nó cũng không hiểu tại sao lại làm như vậy.”

Lời này khiến Hứa Luật lúng túng ... không lẽ ... chuyện sáng nay anh ta thấy rồi?

Đường Tu: “Yên tâm ... tôi không nhìn thấy gì hết!”

Pà nó! Giấu đầu lòi đuôi.

“Rất vui được biết cô, cô Hứa!”, Đường Tu làm một câu kết thúc buổi gặp mặt: “Xá đệ sau này mong cô quan tâm nó hơn một chút!”

*Xá đệ: em trai tôi

Cánh cửa thoát hiểm mở ra, hai người mặc âu phục đen lui về một bên.

Đường Tu đến gần, nghiêng người nói vào tai Hứa Luật, cô lại ngửi thoang thoang mùi đàn hương, thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng vang bên tai cô: “Hoan nghênh cô gia nhập vào Trò chơi nhà họ Đường, pháp y Hứa!”

“Hà?”

“Thay lời chào mừng, tôi có dành tặng cô một món quà ra mắt nho nhỏ. Tạm biệt!”

Nói xong, đi thẳng không hề ngoái đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: LỄ RA MẮT CỦA ĐƯỜNG TU.

Lễ ra mắt?

Những từ này xuất phát từ miệng Đường Tu khiến Hứa Luật ngạc nhiên và kinh hãi. Cô thấp thòm quay về giảng đường, liền phát hiện, phòng học trống không, hai trăm sinh viên biến đâu mất!

Điện thoại di động trong túi vang lên ... Số lạ!

Hứa Luật ngay lập tức bắt máy hỏi: “Bọn chúng đi đâu rồi?”

Thanh âm Đường Tu từ đầu dây bên kia truyền đến: “Tệ nhân trông thấy chân phải của cô Hứa có chút bất tiện nên chuyển hết qua cho Đường nhị để nó lên lớp giúp cô.”

Đề Đường Tổ dạy?

Hứa Luật như muốn nổ tung não. Một người luôn có ý nghĩ cay độc với cả nhân loại như Đường Tổ, mà Đường Tu lại đá chuyện dạy thay cho anh, để anh phải đối mặt thêm với hai trăm cái miệng ngu ngốc, nhất định anh sẽ xù lông lên ngay.

“Sao anh lại làm như vậy?”, cô nghĩ rằng Đường Tu không biết Đường Tổ ghét cay ghét đắng chuyện dạy học này.

“Biết vì sao Đường nhị ghét dạy học không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì năm hai mươi bảy tuổi, nó được giáo sư Ivor đặc biệt mời đến MIT (Massachusetts Institute of Technology) chủ trì một cuộc tọa đàm, ai ngờ mấy sinh viên đang theo học khóa tiến sĩ cao cao tại thượng lại coi nó là tên học sinh cấp ba mà sai vật.”

“Sau đó thì sao?”

Đường Tu chế giễu: “Hết chuyện! Còn chuyện sau này thế nào thì cô tự đi hỏi Đường nhị.”

Hứa Luật muốn mở miệng chửi thề, chưa bao giờ gặp phải mấy tên khó chơi thế này.

“Cô Hứa chẳng lẽ không muốn đi coi coi Đường nhị dạy học thế nào sao?”

Hứa Luật cúp điện thoại, quay về giảng đường thu dọn đồ đạc của mình, đi qua bên phía phòng học của Đường Tổ __ __ Thật ra bản thân cô cũng rất tò mò.

Khi sắp xếp thời khóa biểu, hiệu trưởng đặc biệt dành hội trường, là giảng đường lớn nhất, tốt nhất cho ‘anh Đường nhị’. Hội trường có sức chứa hơn ba trăm người, thiết kế theo kiểu hình bậc thang không giống những phòng học thông thường và được trang bị những thiết bị nghe nhìn tiên tiến nhất. Hội trường chỉ dùng tổ chức những buổi tọa đàm của khách quý hoặc những hội nghị học thuật đặc biệt.

Đường Tổ luôn cho rằng giảng dạy và yêu đương là những chuyện lãng phí thời gian và công sức. Thế nhưng, anh đặc biệt tôn trọng việc truyền bá tri thức, do vậy những giờ lên lớp của mình, dù không thích anh vẫn làm tròn trách nhiệm.

Chính vì lẽ đó, đang trong giờ dạy hội trường đột nhiên xuất hiện thêm hai trăm sinh viên, gương mặt Đường Tổ cũng không biến sắc, tiếp tục bài giảng của mình.

Để không lãng phí thời gian của đôi bên, Đường Tổ đều chọn những ví dụ dễ hiểu __ __ chỉ anh cho rằng đơn giản thôi, chứ lọt vào tai bọn sinh viên đều là những chuyện hết sức thần kỳ. Phương pháp giảng dạy của anh và Hứa Luật giống nhau, chính là dùng vụ án để làm đề tài phân tích, khiến sinh viên vô cùng thích thú.

“Hội chứng Stockholm – Stockholm Syndrome, hay Quan hệ bắt cóc chỉ những trạng thái tâm lý mà con tin lâu ngày chuyển từ sợ hãi sang yêu mến, thậm chí còn trợ giúp kẻ bắt cóc.

Hội chứng Stockholm được lấy tên từ một vụ cướp ngân hàng ở thủ đô Stockholm – Thụy Điển. Một tên tù vượt ngục xông vào ngân hàng bắt giữ bốn con tin. Cuộc giải cứu con tin kéo dài hơn 131 tiếng. Trong thời gian này, con tin nảy sinh cảm xúc đồng cảm, thậm chí sùng bái kẻ bắt cóc. Càng về sau những con tin này cho rằng vận mạng của bọn họ là không thể tách rời, phân ly, dẫn đến tình trạng che chở cho chính tên bắt cóc ...”

Hứa Luật từ cửa sau lén lút vào giảng đường là lúc Đường Tổ đang giảng về Hội chứng Stockholm, cô tìm chỗ ngồi xuống.

‘Chuyện xù lông nhím’ mà cô lo lắng không thấy xuất hiện.

Hội trường yên tĩnh, hơn hai trăm sinh viên nhưng không phát ra bất cứ tạp âm nào. Tất cả mọi người đều bị người đàn ông đang đứng trên bục giảng kia hấp dẫn lôi kéo sự chú ý, ánh sáng của máy chiếu chiếu lên gò má trắng nõn của anh.

Tên này quả thật trời sinh là nhân vật trung tâm.

“Căn cứ vào nghiên cứu của các nhà khoa học, tình cảm thường nảy sinh tính ý lại người khác, sự động cảm xuất hiện khi con người gặp phải những tình huống tương tự với bản thân; từ đó dễ dàng nảy sinh hội chứng Stockholm.

Hội chứng Stockholm thường có mấy dạng đặc thù sau:

1. Con tin nhất định phải cảm nhận được sự uy hiếp của tên bắt cóc.
2. Trong quá trình bắt cóc, con tin nhất định phải bị đe dọa dù là cử động nhỏ nhất cũng không được.
3. Ngoại trừ kẻ bắt cóc, con tin hầu như không được thông tin tiếp xúc với giới truyền thông.
4. Con tin tin rằng, chạy cũng không thoát.

...

Hứa Luật dần dần nghe đến mê mẩn.

Tiếp đó giáo sư Đường đưa thêm ví dụ về Hội chứng Stockholm, là vụ án xảy ra tại Canada, nữ con tin lại yêu luôn tên bắt cóc, đồng thời còn hiệp trợ phạm tội.

“Thưa giáo sư Đường...”, trong giảng đường có người nêu lên câu hỏi, “Giáo sư cho rằng Hội chứng Stockholm có được coi là tình yêu không?”

Nữ sinh viên đặt câu hỏi nhìn thẳng vào gương mặt của Đường Tổ.

Hội trường xôn xao, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Đường Tổ - người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, khiến phụ nữ thầm thương trộm nhớ.

Hứa Luật cũng rất hứng thú, cô nhìn đáng người cao lớn của Đường Tổ. Cô tò mò không biết anh sẽ trả lời vấn đề này ra sao, bởi chuyện tình yêu vốn là thứ anh luôn coi thường.

Đường Tổ ngừng một chút, ánh mắt của anh nhìn xuống phía giảng đường, ánh mắt dừng lại một chút, sau đó chuyển sang vị trí khác.

Hứa Luật cứng đờ, vô thức nghiêng sang một bên, muốn giấu mình trong đám sinh viên kia... chắc anh không nhìn thấy đâu, dưới này sáng lờ mờ, và lại lúc bước vào cô đầu phát ra bất cứ tiếng động nào.

Đường Tổ nhẹ nhàng đưa ra đáp án: “Không tính!”

“Tại sao không tính?”, nữ sinh viên không chịu bỏ qua, tiếp tục truy vấn: “Nữ con tin sau khi được giải cứu cũng đã nói tất cả đều là do cô ta tự nguyện, cũng không bị ép buộc. Cô làm tất cả những điều ấy để kẻ bắt cóc tin tưởng cô, yêu cô, thậm chí còn có con với tên bắt cóc, đây không được coi là tình yêu tự nguyện của đôi bên sao?”

Đường Tổ nhàn nhạt đáp lời: “Tình yêu mà bạn đề cập không phải dựa trên sự tình nguyện của đôi bên. Mà chính là khi con tin gặp tình huống nguy hiểm, bộ não tự sản sinh một loại tâm lý phòng vệ.”

“Giáo sư Đường không cho đó là tình yêu vượt qua hiểm nguy oanh oanh liệt liệt sao?”, cô gái đó quyết không buông tha: “Vậy theo giáo sư thế nào mới gọi là yêu?”

Aizza! Đây mới là trọng điểm nè!

Hết thấy các nữ sinh đều cố gắng dỏng tai lên nghe vị giáo sư tuổi trẻ tài cao này luận bàn về tình yêu. Hứa Luật cũng không nằm ngoài đám đông ấy, cũng rướn tai đợi câu trả lời của anh.

Đường Tổ lại đưa mắt nhìn về phía cô, khiến cô rụt người trở về... Mịa nó... đúng là tên đàn ông này biết cô ở đây.

Tất cả mọi người đều chờ đợi đáp án của anh. Hứa Luật trầm nghĩ, khả năng từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Tôi cho rằng chuyện tình yêu giữa nam và nữ, điều kiện tiên quyết phải được xây dựng trên mối quan hệ bình đẳng và tự do. Những thứ mà người ta gọi là vì tình yêu mà thay đổi, vì yêu mà phải nhượng bộ, chịu thiệt, là không nên. Tình yêu không phải là gồng xiềng để trói chặt đối phương, mà là để cho tâm hồn hai bên càng thêm tự do, vì người đó chính là một con người khác của bạn trên thế giới này. Không có luồn cúi, không có hùa theo, có sự tôn trọng, có những quan điểm khác biệt, thu hút nhau.”

Giảng đường chỉ còn văng vẳng thanh âm của Đường Tổ, như dòng suối mát lành lơ trôi.

Thì ra... đây là quan điểm của anh về tình yêu

Không cần hi sinh vì nhau, không cần thay đổi vì nhau, tự do mà độc lập.

“Vậy... giáo sư Đường tìm được tình yêu như vậy chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: BÂY GIỜ CÔ ĐỒNG Ý NÓI CHUYỆN VỚI TÔI CHƯA?

Chuyện yêu đương của anh?

Đối với anh mà nói, Yêu – nhân tố chủ đạo trong chuyện tình cảm ảnh hưởng đến tính phán đoán, đồng nghĩa với thứ vô dụng.

Chính vì lẽ đó, nếu như bạn muốn có câu trả lời cho ‘Yêu là gì’ trên phương diện học thuật, vậy anh ấy có thể đưa ra một đáp án cực kỳ hoàn chỉnh, cho dù là tâm lý học hay sinh lý học, sinh vật học hay hành vi học; nhưng nếu bạn muốn câu trả lời xuất phát từ góc độ cá nhân vậy đáp án chỉ có một ...

“Tôi không cần.”

Không chậm trễ một giây phút nào, Đường Tổ trả lời thẳng thừng - - - một câu hỏi quá lãng phí thời gian.

“Há???”, nữ sinh viên tròn mắt ngạc nhiên, không tin vào tai mình: “Không ... Không cần?” vừa rồi không phải anh đang bàn luận về tình yêu sao?

Hứa Luật cười thầm trong bụng, quả nhiên câu trả lời chuẩn phong cách Đường Tổ. Đây mới chính là Đường Tổ cô quên biết, mấy cái chuyện bàn luận vừa rồi ảo diệu quá, hại cô bay bổng suốt từ nãy đến giờ.

Hỏi thế gian tình là gì?

Đường Tổ sẽ đáp: Rác rưởi.

Đây mới là ‘Đường Tổ bình thường’! Đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên Đường Tổ quét mắt về phía cô. Cô rụt đầu, ánh mắt anh ánh lên tia sáng vì diệu khiến cô có cảm giác muốn trốn cũng không được.

“Hứa Luật!”

Ồi! Chắc không phải gọi cô đâu, trong lớp trùng tên trùng họ cũng nhiều, có thể anh gọi Hứa Suất, Hứa Lục ... nhưng cũng có thể ... là Hứa Luật*.

*Các từ 许 箴 (Hứa Luật) ~ 许率 (Hứa Suất) ~ 许绿 (Hứa Lục) đều đọc là: Xǔ lǚ

Đang miên man suy nghĩ lại nghe giọng Đường Tổ truyền đến: “Căn cứ nhiệt độ phòng, tốc độ truyền tải âm thanh là 346m/s, từ lúc tôi gọi cô đến giờ đã gần mười giây, âm thanh cũng đã bay mất hình mất bóng, nhưng cô vẫn chưa phản ứng lại. Hứa Luật cung phản xạ của cô quay quanh Trái Đất ba vòng rồi vẫn chưa về sao?”

Hội trường lặng yên như tờ, mọi người hai mắt nhìn nhau, từng người từng người suy đoán Đường Tổ đã ‘có chi’, nhưng là chi gì?

Khóe miệng Hứa Luật run run ...

Đưa ra lý luận tốc độ phản ứng thì rõ ràng là nói cô rồi còn gì.

Thế nhưng ... pà mịa nó! Quá ngang tàng, đang trước mặt hơn hai trăm sinh viên mà dám phê phán cô, hỏi coi sau này danh tiếng cô còn ra sao nữa? Nếu đáp lại chẳng phải thừa nhận phản xạ của cô chậm chạp hay sao? Hứa Luật bực tức nghĩ.

Chờ vài giây vẫn không thấy Hứa Luật động đậy, Đường Tổ nhếch miệng: “Trước đây tốc độ phản ứng của cô chỉ là chậm một chút, nhưng hiện tại cô đã tự nhận rồi ư, không trả lời không được.”

‘Tự nhận’ ôi mỹ từ miêu tả quả thật quá sinh động khiến người nghe phải nghiêng răng nghiêng lợi, trong hội trường có không ít người nở nụ cười thầm.

Hứa Luật hận bản thân, tự dung lại đi nghe lời Đường Tổ chạy qua đây coi phần ‘Quà ra mắt’,ngiờ thì có kính mà không hi*.

*Kính: kính ngạc + Hi: Hoan hỉ.

Lúc vào đây cô chọn vị trí gần cửa ... chi bằng...

Hứa Luật liếc nhìn cánh cửa gần trong gang tấc, hơi dịch chân, xê xê cái mông ... chưa kịp đứng dậy thì một nam sinh đã phát hiện ra sự tồn tại của cô, hô lớn: “A! Cô Hứa ___ Là giáo sư Đường đang gọi cô ư?”

Mẹ nó! Kế đào tẩu thất bại!

Ngay lập tức toàn bộ ánh mắt đổ dồn về phía cô ... Hứa Luật không muốn trả lời câu hỏi này.

Đường Tổ nhớ lại ban sáng cô có nói: Đường Tổ! Tôi không nói chuyện với anh nữa. Vì thế hành động này của cô là đối phó anh à, dùng im lặng không hề lên tiếng biểu thị sự kháng nghị.

Hội trường lớn tràn ngập không khí ám muội.

Không ai nói tiếng nào; hai người anh nhìn cô, cô nhìn anh, cảm giác giữa bọn họ là một sợi dây bị kéo căng hết mức.

Mấy giây sau, Đường Tổ phá vỡ sự yên tĩnh: “Hứa Luật, phải thế nào cô mới đồng ý nói chuyện với tôi?”

Hứa Luật trả lời theo bản năng: “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Trầm mặc năm giây.

Thời gian vẫn chậm chậm trôi, ‘bây giờ’ của hiện tại không giống với ‘bây giờ’ của mấy giây trước. Giáo sư Đường nghĩ như vậy, nên hỏi nghiêm túc: “Vậy bây giờ thì sao?”

Bây giờ của cô không phải là bây giờ của anh.

Hả???

Hứa Luật: “Cũng không muốn?”

“Ồ!”, Đường Tổ đợi khoảng mười giây nữa: “Vậy bây giờ thì sao?”

Hứa Luật run run trả lời: “... vẫn không thích.”

Được rồi! Anh chờ thêm chút nữa.

“Vậy_ bây giờ_ ngay_ ngay_ lúc_ này_ đây_ thì_ sao?”

Lần thứ ba, không phải là Đường Tổ hỏi mà hơn hai trăm cái miệng đồng loạt thốt lên!

Tất cả đều nhìn Hứa Luật chăm chăm chờ cô trả lời.

Hứa Luật: “...”

“Đường Tổ!”, Hứa Luật không nhận được đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn kẻ cầm đầu, vừa thẹn vừa giận: “Cuối cùng là anh muốn thế nào?”

Đường Tổ sững người, cảm thấy ngữ khí của cô không giống ngày thường chút nào, không khó nghe, mà rất ... dịu dàng, êm nhu, êm nhu ... như món mochi*, vừa mềm vừa dính.

*Mochi (hơi khác với bánh mochi Nhật Bản): là món ăn truyền thống, được dùng làm vật cúng và ăn trong những ngày tết của người Đài Loan. Được làm từ bột gạo nếp và có nhân từ đậu đỏ xay nhuyễn

Đầu óc nghĩ mông lung chừng ba giây, Đường Tổ kéo tâm tư quay về đề tài chính: “Bây giờ cô đồng ý nói chuyện với tôi rồi sao?”

Có câu ‘Không có trâu bắt chó đi cày’, và cô lúc này tựa như con chim bị bắt làm vịt, hơn nữa không chỉ một mà hai trăm con người đuổi bắt. Nhìn gương mặt thành khẩn của anh, cảm thấy vừa tức vừa mắc cười.

Trước mặt hơn hai trăm sinh viên, hai giảng viên trêu chọc nhau còn ra thể thống gì. Có ai như anh cơ chứ, quả thực đang giờ trò chuyện mà một mực đều cảm thấy mình vô tội.

“Đồng ý đi ... Đồng ý đi ... Đồng ý đi ...”

Không biết ai là người cầm đầu, âm thanh từ nhỏ đến lớn, mấy trăm sinh viên đua nhau lên tiếng, thanh âm giục giã cô mau mau đưa ra câu trả lời.

“Đồng ý đi ... Đồng ý đi ... Đồng ý đi ...”

Thôi thôi thôi!!!

Có thể như Đường Tu đã nói, ngay cả chính bản thân Đường Tổ cũng không biết tại sao lại làm vậy, anh thuộc dạng người vô tâm vô tư, thôi cô đành phải tha thứ cho anh một lần chứ biết sao nữa.

Phải hạ xuống thôi, sau này cô còn có thể diện đứng trước mặt sinh viên.

“Tôi đồng ý, được rồi chứ!” Hứa Luật dương cò đầu hàng.

Vừa dứt lời, hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có sinh viên còn kích động hét lớn: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

“Các cô cậu đủ rồi nhé, diễn phim à. Tôi và Đường ... à giáo sư Đường chỉ là bạn bè.”

Tự dưng Hứa Luật lại bồi hồi, tình huống vừa rồi giống mấy cảnh cầu hôn trong phim thần tượng thế nhỉ.

Dòng phim thần tượng, quá ảo diệu, không thực tế, tuổi của cô mà nói đã qua lâu rồi, hơn nữa Đường Tổ căn bản không thích hợp vai nam chính trong mấy thể loại phim đó.

Mọi người cười ầm ĩ

Tiết học kết thúc, Hứa Luật ngay lập tức chuẩn ra khỏi hội trường, chưa được vài bước, Đường Tổ đã đuổi theo kịp.

“Hứa Luật! Cô vẫn ổn chứ?”

Hứa Luật ngẩng đầu, lờ mờ anh một cái: “Không! Không ổn chút nào!” Ngày hôm nay anh khiến cô mất hết mặt mũi.

Đường Tổ kiến nghị: “Vậy đi bệnh viện đi!”

Hứa Luật chỉ muốn đập anh một cước, “... Thôi bỏ đi ... anh không hiểu đâu!”. Loại tình thương này của anh thật ngớ ngẩn.

“Trên thế giới này vẫn còn chuyện tôi không hiểu ư?!?”, câu vừa rồi của Hứa Luật khiến trí thông minh của anh chịu đã kích rất lớn.

“Anh không hiểu sự phiền muộn của tôi.”, Hứa Luật ai oán, cô không nghi ngờ IQ của anh, chỉ nghi ngờ EQ của anh mà thôi.

Đường Tổ nhíu mày: “Cô nói thử xem.”

“Quên đi! Có nói anh cũng không hiểu!”, cô không dư hơi, với mấy lời của anh chẳng phải cô lại tự đào hố chôn mình, không chừng anh lại chinh cô bằng mớ lý luận của anh.

Bị chê hai lần ‘Không hiểu’ khiến Đường Tổ buồn bực, bước chân chậm lại, anh sắp xếp toàn bộ sự việc lại một lần nữa, đột nhiên mở miệng nói:

“Không lẽ ... chỉ vì do vừa rồi tôi không hôn cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: ĐƯỜNG TỔ! ANH CHÍNH LÀ THIÊN TÀI EQ

Hứa Luật suýt chút nữa va trán vào cửa thang máy.

Gi? Anh nói cái gì?

“Đường Tổ! Bộ não logic thần thánh của anh bay trật khỏi vũ trụ rồi hả?”

Hôn anh ư? Ai thèm hôn chứ. Hứa Luật cắn phẫn, dùng sức nhấn nhấn nút thang máy.

“Không phải sao?”

“Đương nhiên không phải!”, Hứa Luật quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh: “Có hôn thì tôi cũng hôn Arthur chứ không thèm hôn anh.”

Đường Tổ trầm mặc, nhíu mày nhìn cô, hỏi giọng đầy nghi ngờ: “Hứa Luật! Ất hẳn cô biết Arthur là một con mèo chứ?”

“Tôi biết! Có vấn đề sao?”

“Tuy Arthur có tiềm năng, đã tẩy giun, hàng tháng cũng kiểm tra định kỳ nhưng chuyện nó là một con mèo thì không thể thay đổi. Trên người nó vẫn có bọt chết, rệp, ve ...”

“Vậy chắc chắn anh chưa từng nghe câu ‘Mèo còn sạch hơn người’, còn lo gì nữa chứ. Hơn nữa mấy thứ anh nói tôi không sợ.” Arthur còn đáng yêu hơn anh.

“Vì thế ...”, Đường Tổ nhún mi hơi buồn vì không thể xoay chuyển được ý nghĩ ‘sai lầm’ kia của cô: “Cô vẫn tình nguyện hôn Arthur mà không phải là tôi?”

“Không sai!”

Đường Tổ có chút bất mãn ... anh lại không sánh bằng con Arthur ngu xuẩn kia. Thật không thể tin được, cho dù trên phương diện nào, mọi phân tích đều cho thấy anh trội hơn Arthur gấp vạn lần.

Xét trên khía cạnh giống loài, anh toàn thắng Arthur; xét năng lực, không nghi ngờ con Arthur không thể so sánh được với anh; còn luận thông minh, Arthur căn bản không tồn tại cái này ... ngẫm đi nghĩ lại nó chỉ so với anh được trên phương diện ăn uống.

Nhưng ... sao anh cảm thấy nếu muốn so sánh, bản thân anh cũng chẳng hề kém cạnh Arthur.

Vì vậy, dù trên phương diện nào anh đều áp đảo, vậy mà cô không chọn anh, lại đi chọn Arthur; quả thật không thể hiểu nổi.

Cuối cùng cô đang nghĩ gì đây?

Không thể nào biết được.

Đường Tô không thể nào hiểu được, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

Keng!

Thang máy vừa vận đến, cửa mở, bên trong còn có vài giảng viên, Hứa Luật vội vã bước vào, “Anh vừa hỏi tôi chuyện gì?”, cô nghe không rõ.

Đường Tô cũng vào theo, đem câu hỏi của mình lặp lại cận kề một lần nữa: “Tôi hỏi tại sao cô tình nguyện hôn Arthur mà không hôn tôi?”

Hả???

Ngay lập tức Hứa Luật có thể cảm nhận được bầu không khí quý dị bao trùm thang máy, mấy giảng viên đồng loạt nhìn về cô.

Lại gây chú ý!

“Đừng ... đừng hiểu lầm. Arthur là con mèo của anh ấy!”, Hứa Luật mau mắn giải thích.

Đường Tô cũng nói: “Đúng! Mà cô ấy tình nguyện lựa chọn hôn một con mèo mà không hôn tôi!”

Bọn họ đồng loạt ‘Ồ’ một tiếng đầy ẩn ý sâu xa ... Hứa Luật có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội.

Trong nhóm có một giảng viên khá lớn tuổi, lấy kinh nghiệm từng trải khuyên nhủ: “Hai người mỗi người lui một bước, cứ nói thẳng với nhau là được.”

“Đúng đó! Tôi thấy cậu ấy cũng rất tốt, đừng làm khó dễ cậu ấy quá!”

Hứa Luật ảo não: “Thật sự không phải như các thầy cô nghĩ đâu ... tôi với anh ấy ...”

Keng!

Thang máy xuống đến lầu một, các giảng viên nhanh chân ra ngoài, nhường lại không gian nhỏ bé này cho đôi bạn trẻ giải quyết chuyện yêu đương gần hờn, một người trong nhóm trước khi đi còn ráng để lại một câu cổ vũ Đường Tô: “Chàng trai trẻ cô lên. Tôi đứng về phía cậu!”

“Cám ơn!” Đường Tô lễ phép nói.

Không phải ... mọi người nghe tôi nói đi, tôi với anh ấy không phải như mấy người nghĩ đâu!

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm nhận được tốc độ di chuyển của thang máy thật sự quá nhanh, khiến cho cô một giây giải thích cũng không có.

Hứa Luật im im bước khỏi cửa thang máy.

Đường Tô đuổi theo cô, nghiêng đầu nhìn cô một chút: “Tại sao cô ỉu xiu như trái dưa chuột vậy?”, rồi lại bổ sung thêm, “À! Arthur không thích dưa chuột!”

Dưa chuột?

Hứa Luật liếc mắt: “Đưa ra thí dụ hay hơn một chút được không?”

Đường Tô ngẫm nghĩ một lát: “Cà?”

“...” không được ví với món ăn có được không, tuy rằng cô cho rằng cách ví von này cũng chuẩn xác.

“Arthur cũng không thích ăn cà.”

“...”

“Arthur chỉ thích cá”, anh giải thích, “Nhưng tôi còn thích ăn cá hơn cả Arthur!”, anh tìm được lý do mạnh hơn Arthur: “Vì lẽ đó, cô không nên chọn Arthur!”

Hứa Luật sững người vì khẩu khí đầy thành khẩn của anh. Lần này cô mới tỉnh táo, tự hỏi tại sao anh luôn đối chọi với Arthur, quay đầu nhìn ... trông thấy anh đang cau chặt mi suy nghĩ ...

Anh ...

Anh đang rất nghiêm túc?!

Anh thật sự nghiêm túc ganh đua với Arthur.

Trời ạ ... người đàn ông ngờ nghệch này lại đi ăn thua đủ với một con mèo???

Ngay lập tức tâm trạng buồn phiền bay sạch sành sanh, chỉ muốn phá lên cười thật lớn.

“Đường Tổ! Anh ...”, khóe miệng Hứa Luật run run, “Ha ha ha ... Đường Tổ anh khờ quá đi ...”

Không nhịn được! Hứa Luật không thể nhịn cười được.

Đường Tổ nhìn vẻ mặt tươi như hoa của Hứa Luật bây giờ không hề giống với tâm trạng vừa rồi: “Hứa Luật tôi không khờ. IQ của tôi 180, đây là kết quả kiểm tra của mười năm trước, nói thật, tôi cảm thấy mấy cái chuyện kiểm tra IQ thật ngu xuẩn ...”

“Ha ha ha ... ai nói IQ của anh, Đường Tổ, tôi đang nói EQ kia.” Ai không lại đi so sánh mình với con mèo Arthur, còn không chịu thừa nhận EQ bằng không à?

“Chuyện cô nói không khoa học”, Đường Tổ cố gắng bào chữa cho bản thân.

“Ha ha ha!”, không có EQ mà dám bàn luận chuyện EQ với cô, Hứa Luật sẽ đấu tay đôi với anh.

“Tôi không biết cô căn cứ vào đâu mà suy đoán EQ tôi bằng không, nhưng đây là một suy đoán sai lầm”, Đường Tổ nói: “Cái gọi là chỉ số cảm xúc dựa trên mười hai khả năng”

“Hừm hừm!”, Hứa Luật không tin anh biết thế nào là EQ.

“Lòng tự tin: tôi có!”

“...” Không chỉ có, mà còn thừa, cái này Hứa Luật thừa nhận.

“Khổng chế cảm xúc, tôi quá giỏi!”

Căn bản anh đâu hề có cảm xúc. Hừm! Ngụy biện!

“Trách nhiệm, tôi có!”

Hứa Luật đột nhiên ý thức ... có phải cô sai rồi đúng không?

“Tinh thần lạc quan ... tâm trạng tôi luôn ở trạng thái tích cực.”

Hứa Luật: ...

“Năng lực giải quyết, cái này không thành vấn đề!”

Hứa Luật: ...

“Tinh tự kiểm chế ... tôi không hề nghi ngờ chính mình.”

Hứa Luật: ...

“Năng lực tự khích lệ bản thân. Tôi hoàn toàn có năng lực, không cần tự mình khích lệ.”

Coi đi coi đi ... quá mức tự tin rồi!

“Năng lực nghiệm chứng thực tế ... đây là chuyện tôi thích làm nhất. Phân tích hành vi cũng phải từ thực tiễn nghiệm chứng mới có được.”

Hứa Luật lại ỉu xiu như trái dưa chuột hoặc trái cà.

“Tinh độc lập, từ năm hai tuổi tôi đã có; cũng hiểu nghĩa bóng của từ này, đồng thời đã nghiệm chứng thực tế.”

Hai tuổi đã sống độc lập! Quá ghê gớm!

“Năng lực đối chọi với áp lực, tôi không hề bị stress!”

Mười trên mười hai khả năng, Hứa Luật muốn lấy gì đó nhét vào miệng anh để ngăn mấy câu lải nhải kia lại.

“Tâm lý, tôi có bằng bác sĩ tâm lý.” Đồng cảm với anh mà nói, cũng không khó lắm: “Khả năng cuối cùng, mối quan hệ giữa người ...”

“Anh nói gì ... anh nói gì, tôi không nghe thấy gì hết! Không nghe thấy gì hết!”

Lưu manh lại còn nói có lý có lẽ như vậy, thế nào, muốn chứng minh IQ không những cao mà EQ còn đạt đỉnh hay sao?

Đường Tổ nhìn cô bịt chặt hai tai, im bất, yên lặng nhìn cô, sau đó chắn ngang trước mặt cô.

Hứa Luật ngẩng đầu, không hiểu anh muốn làm gì.

Ánh dương nhàn nhạt xuyên qua vòm lá xum xuê, soi chiếu trên gương mặt anh, khiến Hứa Luật nhất thời không đọc được tâm trạng anh lúc này.

Một giây sau, anh đột nhiên ép sát, hai tay nắm chặt cổ tay của Hứa Luật, kề miệng sát vành tai cô, thỏ thẻ: “Không phải tôi đã có người bạn này rồi ư.”

Vì vậy, mối quan hệ giữa người với người của anh cũng không tệ!

Nói tóm lại EQ bằng không của anh là không thành lập ... nếu nói phải công nhận anh là một thiên tài EQ mới đúng.

Đương nhiên! Anh cũng nên khiêm tốn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: NGƯỜI ĐÀN ÔNG LIÊN QUAN ĐẾN SU. T

Chờ Hứa Luật ổn định trở lại, Đường Tổ mới buông tay ra, đứng yên bên cô, khoe miệng hơi cong cho thấy tâm trạng anh đang rất vui vẻ.

Nói quá mức logic như vậy cô không còn có gì để phản bác. Anh sung sướng còn Hứa Luật thì ảo não. Hiếm có cơ hội sót lại để công kích anh, bây giờ đã hóa thành hư vô.

Người đàn ông này ‘đạo kiếm bất nhập’ ư?

“Đường Tổ! Anh không thể khiêm tốn một chút sao?”

Hứa Luật lăm bắm, cúi đầu đá hòn đá cuội lăn đến bên chân Đường Tổ, Đường Tổ đá nó lăn đi thật xa.

Bước chân thư thái, Đường Tổ trả lời: “Tôi đã cố khiêm tốn hết sức rồi. Chuyện này đối với tôi là một chuyện cực kỳ khó. Dìm hoặc nâng tài năng mình lên cao quá tôi luôn cho rằng hành động này trái đạo lý, quá mức dối trá.”

Ngữ khí rất chân thành.

Hứa Luật: “... Thật khó cho anh!”

Anh gạt gù, nghiêng người nhìn gương mặt mặt đang tức tối của cô, bình tĩnh nói tiếp: “Humility and arrogance are both contrary to verity.”

* Lòng kiêu căng và sự khiêm tốn thực sự đối lập nhau.

Hứa Luật nháy mắt: “Holmes? Anh cũng coi loại tiểu thuyết này sao?”

“Ừ! Từ năm lên tám!”

Tám tuổi ...

Năm cô được tám tuổi, cô làm gì nhỉ?

Hứa Luật ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ, không nhớ được, hình như khi ấy chỉ biết chơi đùa cùng đám bạn.

“Nè! Đường Tổ! Đường Tổ!”, nói đến Holmes khiến cô nhớ đến một người.

Holmes là một nhân vật trong tiểu thuyết, còn người kia thì là người bằng xương bằng thịt, là một thiên tài trong tâm lý học tội phạm.

“Su. T, anh biết không?”, nói đến thần tượng trong lòng mình, hai con mắt Hứa Luật sáng như đèn pha: “Giáo sư Đường, ông ấy là một nhà tâm lý học tội phạm nổi tiếng trên thế giới, trường ban cổ vấn của điện Buckingham, chuyên gia xuất sắc của FBI, anh biết không?”

Ngưng một giây, Đường Tổ nhẹ nhàng gạt đầu: “Ừ! ... Biết!”

“Yeah! Ông ấy quả thật rất lợi hại!”

“Thật sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”, Hứa Luật giải thích thêm, “Mặc dù anh rất lợi hại nhưng so với Su. T anh còn thiếu một điểm”

“Thiếu?”, ánh mắt màu trà nhìn chăm chăm trên gương mặt cô vài giây: “Cô nghĩ ‘ông ta’ là hạng người như thế nào?”

“Ừm...”, Hứa Luật sờ sờ cằm: “Là một người có lý lẽ lại rất khô hài.” Đây là phác họa về thân tượng của mình trong lòng cô.

Đường Tổ nhếch miệng: “Hứa Luật, logic của cô thật sự là hổng hết rồi.”

“Hả?”, Hứa Luật không hiểu.

“Dấu hiệu nào cho cô biết người ấy là một ông già?”

“A ... anh hỏi chuyện này sao?”, Hứa Luật cào cào mái tóc, ngượng ngịu nói: “Thật ra tôi chỉ suy đoán thôi, chỉ là tôi cảm giác đáng về ấy mới phù hợp với tiêu chuẩn đại thần. Sao vậy? Anh gặp ông ấy rồi sao?”

Cô cứ nhiên nghĩ anh là một ông già! Hơn nữa lại là một suy nghĩ không có chút căn cứ logic nào, toàn là tưởng tượng bậy bạ.

Nhìn gương mặt hưng phấn của cô, trong lòng Đường Tổ dâng lên một cảm giác không tên, anh âm thầm quyết định không nói cô nghe chân tướng để cô tự phát hiện ra sự thật: “Trưa nay muốn ăn canh đầu cá nấu tàu hũ.”

“Gi?”

Hứa Luật chớp mắt mấy cái không hiểu tại sao anh lại bất thành linh tỏ ra khó chịu như vậy ... lẽ nào là ghen tị sao?

Thế nhưng, Đường Tổ có tính đồ kị à?

“Làm món cá chua ngọt nhé!”, Đường Tổ đã vui vẻ trở lại, bắt đầu bàn luận bữa trưa của mình, “à .. thêm món cá hấp Tứ Xuyên giống lần trước nữa.”

Từ khi Hứa Luật vào ở cùng, trong tủ lạnh không còn món cá đông lạnh, mỗi ngày đều có cá tươi khiến Đường Tổ rất hài lòng.

Cá cá cá.

“Y chang con mèo!”

Hứa Luật dùng chính con vật anh ghét nhất để ví von, quả nhiên anh bắt mắt

“Hứa Luật, tôi ghét mèo!”, anh kháng nghị: “Thêm một món hấp nữa vì cô đưa ra nhận xét không chính xác.”

“... Đường Tổ, thói quen ăn uống của anh thực sự là ... hổng bét!”, lần đầu tiên cô gặp một người chỉ thích ăn cá như anh.

Chỉ cần có cá là được, bất kể món cũ hay món mới, có cá là anh ăn.

Nói thì nói vậy nhưng Hứa Luật vẫn ghi nhớ những món ăn anh thích, coi như lời cảm ơn anh dạy giúp cô tiết cuối.

“Vậy ... anh về đi, tôi đi mua cá!”

Đến chỗ rẽ, Hứa Luật khoát khoát tay, ra hiệu anh về trước.

Đường Tổ cúi đầu nhìn mắt cá chân của cô: “Quên đi! Hôm nay khỏi ăn cá!”

Hứa Luật biết là do anh lo lắng vết thương trên chân cô: “Yên tâm đi, không sao đâu, và lại chợ cách đây không xa.”

Đường Tổ đứng bất động, gương mặt tuần tú nhìn cô một lúc lâu sau mới nói: “Vậy tôi đi cùng cô.”

“Hả???”, Hứa Luật nhìn bộ dạng của anh: “Thôi thôi ... mấy nơi đó không thích hợp với anh đâu.”

Đi chợ cùng Đường Tổ? Nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Không đi hoặc cùng đi, hai chọn một.”, anh kiên trì.

Tên người đàn ông này ...

Hứa Luật bật cười: “Đường Tổ, anh có thể nói thẳng là vì lo cho vết thương ở chân của tôi là được.

Lo lắng?

“Tôi chỉ nghĩ nếu tôi không cùng đi, dựa theo cung phản xạ đi ba vòng Địa Cầu mới phản ứng thì gặp phải chiếc xe, cô né không kịp, lại làm chân bị thương ...”, nói được một nửa, Đường Tổ dừng một chút, rồi lại thao thao bất tuyệt: “Hừm! Cũng có thể cô nói đúng, tôi lo vết thương trên chân cô.”

Nhưng ... tại sao anh lại lo lắng cho cô?

Đường Tổ không nói lời nào ..., ánh mắt sáng quắc nhìn về cô như muốn tìm kiếm nguyên nhân.

Hứa Luật đọc hiểu ánh mắt đầy nghi hoặc của anh ... tên người đàn ông này trên phương diện tình cảm còn rất ngây ngô ... không đúng phải nói là như con nít mới chính xác.

“Bởi vì chúng ta là bạn bè, nên anh lo cho tôi cũng đúng thôi!”, Hứa Luật tốt bụng giải thích thắc mắc của anh: “Nếu như chân anh bị thương, tôi cũng rất lo cho anh.”

Đường Tổ: “...”, im lặng một chút, sau đó dường như không nhận được: “Tốc độ phản ứng của tôi nhanh hơn cô nhiều”, ngừng một chút, “Là nhanh hơn rất nhiều nhiều nhiều.”

Vì vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện giống như cô nói.

Nhóc con quá_kiều_ngạo!

Không cãi lại thì chết à!

Hứa Luật ai oán lườm anh một cái.

Đây không phải lần đầu tiên anh bị Hứa Luật liếc, nhưng ... sao anh luôn cảm thấy lần này không giống ... cảm giác bị lườm bị liếc cũng rất sung sướng.

Tại sao bị liếc mà lại sung sướng? Không hợp logic chút nào.

Hứa Luật đi tới một chợ nhỏ, nhanh chân đi đến quầy bán cá quen, quay lại nói với Đường Tổ: “Anh đứng xa một chút, mắt công lát nữa cá quẫy đuôi văng tung tóe vào người anh.”

Đường Tổ nghe lời đứng lùi về sau mấy bước.

Hứa Luật nói chuyện với ông bán cá: “Ông chủ, cháu lại đến đây! Cho cháu một con cá hấp, một con cá kho, đầu cá để nấu canh, cá trắm cỏ để cháu nửa con.” Gần đây cô đã trở thành khách quen của quầy cá này.

“Ok!”

Ông chủ thuần thục chọn cá cho cô, sau đó làm cá sạch sẽ, vừa làm vừa tán gẫu với Hứa Luật.

Đường Tổ không thích những nơi ồn ào thế này, nhưng ngay lúc này đây, đứng cách vài bước chân nhìn Hứa Luật ở đó mua cá cho anh.

Anh nghĩ: Nhất định cô vì anh mới đi mua cá.

Anh đột nhiên cảm thấy ... có Hứa Luật ... đi chợ cũng không đến nỗi khó chịu đựng cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: NGHIÊN CỨU HIỆN TƯỢNG PHÓNG HORMONE

Không hỏi nhiều, Hứa Luật trả tiền rồi mang ba túi cá đi về phía Đường Tổ.

“Được rồi! Đi thôi!”

Đường Tổ dừng lại một chút, cuối cùng vẫn đưa tay giằng lấy ba túi trong tay cô, Hứa Luật cũng không khách sáo ... nếu có người chịu xông pha ngu gì không lợi dụng.

“Ừm... chúng ta qua kia mua một ít cà chua.”

Đường Tố nghĩ đến thứ rau mềm mềm đỏ đỏ ấy, nhũn mảy: “Không thích ăn cà chua!”, nói chung ngoại trừ cá, anh chẳng thích ăn món gì hết.

“Làm món cá chua ngọt phải có cà chua.”

“... Ồ, vậy thì mua”, anh ăn cá là được rồi.

“Đường Tố, có món nào anh không thích ăn không?”

“Cà rốt!”

“Tại sao? Cà rốt rất ngon lại nhiều vitamin.”

“Tôi đâu phải thỏ.”

“... Tôi quyết định sẽ đi mua carot, làm món cá hấp carot.”

Đường Tố: “... nham hiểm.”

“Rồi rồi rồi... coi như vừa rồi tôi không nghe thấy anh nói gì hết. Đường Tố, còn món nào anh không thích ăn nữa.”

“Tôi không nói cho cô biết.”

“Vậy chúng ta đổi đề tài khác. Anh thích ăn món nào.”

“Cá!” Không phải cô đã biết từ lâu rồi sao.

“Vì vậy anh chính là con mèo.”

Không ăn cà rốt bởi vì không phải thỏ; thích ăn cá, vậy là mèo. Nhìn đi... Quá logic. Hứa Luật thành công bắn mũi tên khiến Đường Tố bị thương.

Đường Tố: “...”

Để anh có thể ngoan ngoãn ngậm miệng không thể phản bác, Hứa Luật tâm trạng cực kỳ vui vẻ, rảo bước về phía trước. Đôi chân thon nhỏ trong chiếc quần bò trên đôi giày cao gót màu bạc bước đi trên nền đất.

Xung quanh rất ồn ào, nhưng anh lại có thể nghe rõ những tiếng cộp cộp phát ra từ đôi giày của cô khi chạm đất, vang lên như tiếng piano giòn giòn. Bàn tay Đường Tố đang đút túi quần cũng bắt giác gõ theo nhịp.

Đôi bàn chân trắng nõn.

Tiết tấu nhịp gõ của anh hơi rối loạn, anh mím mím môi, âm thầm quyết định.

***

Đi chợ về, Đường Tố không nằm trên ghế ngồi quen thuộc mà lại lên lầu tìm chiếc điện thoại di động anh vứt trong ngăn kéo, mở phần danh bạ chỉ có vài người, lục tên Lee, gọi một cú điện thoại.

Lee tên đầy đủ là Lý Sâm, cha của anh ta là trợ lý của ông Đường. Lý Sâm khi còn bé cũng ở chung đại viện với Đường Tố.

Theo lẽ thường mà nói khi Đường Tố gọi điện thoại đến chỉ có ba việc: Thứ nhất, hết cá; thứ hai, hết sách; thứ ba, quá buồn chán.

Vì vậy khi nhận được điện thoại, phản ứng đầu tiên của Lý Sâm sẽ là: “Muốn cá hay muốn sách?”

Nói mới nhớ, mấy tháng nay hình như Lý Sâm chưa gửi cá cho Đường Tố... thường ngày chỉ cần gần hết cá Đường Tố đã gọi cho anh ta để anh ta mang cá đến.

Đường Tố trả lời: “Đều không phải!”

“A????”, câu trả lời nằm ngoài dự đoán: “Vậy... lần này cần gì? Nói trước nhe, đừng bắt tớ thu xếp mấy cái vụ án quái dị của cậu. Ba cậu đã ra chiếu chỉ nếu để cậu một lần nữa mạo hiểm, tớ phải mang đầu đến gặp ông ta đó.” Nghĩ đến ông Đường, Lý Sâm bất thành linh rùng mình một cái.

Lý Sâm sớm đoán trước sẽ có ngày này, thật ra cú điện thoại này của Đường Tố còn trẻ hơn so với dự tính của anh. Anh nghĩ cuộc gọi này đáng lẽ ra phải đến từ nửa tháng trước rồi kìa, bởi anh biết Đường Tố nào chịu yên phận làm một giáo viên bình thường.

Nếu nói theo cách của Đường Tố: Thế giới này nếu như không có vụ án vậy tôi sống trên đời này còn ý nghĩa gì.

Nếu không phải vậy thì sẽ là: Một người có IQ cao như tôi, nhàn rỗi chính là phung phí của trời.

“Chân.”

“Gi?” Lý Sâm đang ở đầu óc phiêu du tám phương trời, chưa nghe rõ Đường Tổ nói gì.

“Tôi muốn chân.”

“Chân, chân gì?”

Đường Tổ thỉnh thoảng nói đưa ra mấy yêu cầu quái dị, Lý Sâm đã quen nên không còn cảm thấy kinh ngạc. Ngày trước Đường Tổ còn đòi anh một thi thể, một cặp mắt, vài bộ phận của cơ thể người; bây giờ anh nói muốn chân cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Này thiếu gia, anh chuẩn bị làm nghiên cứu gì đây?”

Đường Tổ trầm ngâm một chút rồi đáp: “Nghiên cứu hiện tượng phóng hormone nữ.”

“Hà??? Phóng hormone nữ ...”, cái quỷ gì thế này, Lý Sâm nghe xong cũng mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng lười hỏi nhiều: “Aizza, được được ... chứ cậu có giải thích tớ chưa chắc đã hiểu. Nói chung là muốn chân đúng không? Dạng nào? Mấy cặp? Giới tính, màu da, tuổi tác, có yêu cầu gì không?”

Nói chuyện giống như ra chợ mua giò heo vậy.

Đường Tổ im lặng rồi mở miệng nói: “Nữ, da vàng, khoảng 26 tuổi.” Trong đầu không khỏi nhớ đến đôi bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn của Hứa Luật.

Không được ... không được nghĩ.

Đường Tổ cau mày, cố gắng đem hình ảnh kia loại bỏ khỏi đầu.

Anh quy kết tất cả những trạng thái tâm lý bất thường này là do chịu ảnh hưởng hormone nữ của Hứa Luật, vì vậy, chỉ cần nghiên cứu một chút, sẽ tìm ra được nguyên nhân.

Đầu tiên từ chân, rồi đến tay ... Hết thấy các chân của phụ nữ giống giống Hứa Luật, để anh không còn có cảm giác khó chịu.

Nói đến đây lỗ tai Đường Tổ lại không khống chế, cảm giác nóng nóng.

Lý Sâm nhớ kỹ các yêu cầu của anh, thuận miệng hỏi: “À! Đúng rồi, cậu còn cá không?”, Đường Tổ cuồng cá, anh ta biết, không có cá Đường Tổ sẽ không vui.

“Còn!”

“Này ... hơn một tháng rồi!”

Thật kỳ lạ, lần trước anh ta mua cùng lắm chỉ được nửa tháng: “Chính cậu đi mua à?” Nói ra câu này bản thân Lý Sâm còn không tin nổi.

“Có Hứa Luật mua rồi!”

“Hứa ... Hứa gì?” Nghe như là tên một người, Lý Sâm vội vàng hỏi tiếp: “Nhị thiếu gia à, dừng dừng dừng, cho tớ hỏi. Cậu nói Hứa gì, là món đồ gì vậy?”

“Hứa Luật!”, Đường Tổ nói thêm lần nữa: “Là máy phóng hormone.”

“Hà?” Máy móc? Anh đặt tên cho cả máy móc luôn sao?

“Không phải cậu tìm cho tôi một người bạn cùng nhà sao?”, Đường Tổ hỏi ngược lại.

“Cái gì? Bạn cùng nhà?”, Lý Sâm thét lên, “Tớ?”

Lần này Đường Tổ đã biết rõ ràng có khúc mắc ở đâu đó trong chuyện này.

Lúc trước, Lý Sâm có đề cập tìm người ở chung nhà với anh, đồng thời thái độ rất kiên trì. Nguyên nhân không gì khác hơn, chỉ vì do Lý Sâm cảm thấy Đường Tổ quá ‘Tách biệt với thế giới’. Lúc trước ở nước ngoài anh ta bó tay. Nhưng bây giờ mọi người đã về nước, vậy anh ta muốn có nhiều người giúp đỡ để vị giáo sư này hiểu ‘Cuộc sống nhân gian’. Kết quả trong quá trình tìm kiếm, tên to xác này nói muốn tìm vài bộ phận cơ thể người nhét vào tủ lạnh để nghiên cứu, anh ta đành đánh trống lui quân.

Lý Sâm đành gác lại vụ này, không ngờ bây giờ Đường Tổ lại nói anh có người ở chung nhà.

Lý Sâm làm sao không kinh sợ cho được chứ. Anh ta nhanh chóng cúp điện thoại, vội vội vàng vàng chạy đến nhà Đường Tổ, muốn nhìn coi Hứa Luật rốt cục là thần thánh phương nào.

Chuông cửa vang lên khi Hứa Luật đang làm bữa trưa.

“Đường Tổ mở cửa đi!” Cô từ trong bếp lò đầu gọi người đàn ông đang nằm trên ghế.

Thật sự Đường Tổ không muốn đi mở cửa chút nào bởi vì anh đã đoán được là ai đến. Ngoài cửa không phải tên Lý Sâm hóng hớt sao.

“Chuyện gì?”, Đường Tổ đứng ngáng cửa không cho Lý Sâm ngó nghiêng vào bên trong.

Lý Sâm nói thẳng: “Nhìn Hứa Luật!”

“Có gì đáng nhìn!” Đường Tổ trực tiếp đóng sầm cửa lại.

“Này này này ...”, Lý Sâm không màng xấu hổ, cố gắng luồn thân thể vào khe cửa chặn lại, sau đó rướn cổ gọi lớn: “Hứa Luật! Hứa Luật!”

Đường Tổ không ngờ anh ta giờ chiều này, sưng người. Ngay lúc ấy, Lý Sâm chớp thời cơ vọt vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: HỨA LUẬT! PHỤ NỮ???

Hứa Luật đang trong bếp bày bát đĩa, nghe tiếng người kêu tên mình, tạp dề cũng chưa kịp cởi, vội vàng chạy ra coi chuyện gì.

Lý Sâm vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn, tiến vào trong thì trông thấy một cô gái đang đeo tạp dề: “Hứa ... Luật???”

Hứa Luật gạt đầu, đáp lời: “Vâng! Anh là?” Là ai? Cô liếc nhìn Đường Tổ đang đứng phía sau.

Đường Tổ mặt không chút cảm xúc.

“Phụ nữ?” Dĩ nhiên là phụ nữ!

“Ừm”

Nghe cô trả lời, anh ta lại không tin được, hỏi lại: “Đúng là phụ nữ sao?”, mơ hồ lên đến đỉnh điểm.

“Có vấn đề gì sao?”, Hứa Luật không phải hỏi Lý Sâm, mà đang hỏi người đứng đằng sau anh ta, Đường Tổ.

Đường Tổ: “Không có chuyện gì đâu. Cô cứ tiếp tục việc của mình đi.”

“Ồ ..”, Hứa Luật xoay người vào lại nhà bếp: “Anh mau đi, cơm xong rồi, nguội không ngon đâu!”

Cơm_Thức Ăn_Nóng_Ngon

Nguội_Không_Còn_Ngon

Trời ơi! Anh nghe thấy gì thế này.

Lý Sâm chắc chắn tai mình lảng tai rồi, trong nhà Đường Tổ làm sao có thể xuất hiện mấy từ ngữ thế này ... làm sao có thể sản sinh được những ngôn từ ám áp của gia đình thế này?

Lý Sâm ngây ngốc không biết nguy hiểm đến gần, mãi cho đến khi cổ áo bị người nào đó kéo ra ngoài.

“A a a a ...”, Lý Sâm ôm chặt người vào bộ sofa: “Hứa Luật! Hứa Luật ... Cứu mạng!”

Hứa Luật chưa vào đến nhà bếp đã nghe tiếng gào thét kêu cứu, quay đầu nhìn lại thì trông thấy một người đàn ông chẳng cần để ý hình tượng đang ôm chặt sofa: “Được rồi! Được rồi! Có gì từ từ nói.”

“Đúng vậy ... có gì từ từ nói!”, Lý Sâm gạt đầu lia lịa.

“Không có gì để nói nhiều!”, Đường Tổ lại lôi cổ áo của Lý Sâm.

Thật sự Lý Sâm chỉ muốn tìm hiểu thực hư, sao lại bị đánh đuổi thế này. Vì vậy anh ta mặc kệ cổ áo đang bị lôi kéo, tay ôm sofa càng ngày càng chặt,

cặp mắt nhìn thẳng Hứa Luật phát sinh tín hiệu cầu cứu ... Anh ta nhìn là biết, Đường Tổ trước sau như một là kẻ vô tình vô nghĩa, chỉ có người phụ nữ mang tên Hứa Luật này còn có chút tình cảm.

Hứa Luật trông thấy gương mặt anh ta đỏ au: “Đường Tổ, anh nhẹ tay một chút, kéo giãn chết người.” Cô có thể nhìn ra mối quan hệ của người đàn ông này và Đường Tổ không bình thường, vì vậy cũng không lo lắng cho lắm.

Lý Sâm “...” theo kịch bản đầu phải ‘thoại’ như thế đâu ...

“Ủm”, Đường Tổ gật gù: “Yên tâm, tôi không chế lực cả rồi.”

Hứa Luật cười cười: “Vậy thì được!”

Lý Sâm chịu đả kích: “Coi như muốn tôi chết thì cũng cho tôi là một con ma no chứ.” Anh ta ngửi mùi thơm của thức ăn mới vội vàng vàng lại đây.

“Trên đường đầy quán ăn!”, Giáo sư Đường luôn luôn không hiểu đạo tiếp khách.

Lý Sâm bị hành tới mức này, muốn anh ta ra chiêu phải không ... vậy đừng trách anh ta! Một người đa mưu như Lý Sâm ngay lập tức biến đổi.

“Hứa Luật! Tôi nói cho cô biết, vừa rồi, Đường nhị gọi cho tôi kêu tôi tìm đồ giúp cậu ta.”

Sắc mặt Đường Tổ biến chuyển, tay đang lôi cổ Lý Sâm bắt giác buông lỏng, thanh âm có mấy phần cảnh cáo: “Han!”

Đường Tổ không biết trong lòng anh đang có cảm giác gì.

Rõ ràng là ... anh cho rằng việc phân tích hiện tượng phóng hormone của phụ nữ giống Hứa Luật là một nghiên cứu rất ư là bình thường, chuyện này trước đây anh cũng từng làm, không khác gì nhau. Nhưng trước mặt Hứa Luật, anh lại không thể giải thích được vì sao anh lại nảy sinh cảm giác chột dạ. Cảm giác đó giống như mèo cào ... cào cào tim anh.

Vừa được tự do, Lý Sâm ngay lập tức đứng cách thật xa.

“Ồi người phụ nữ xinh đẹp và thiện lương, Hứa Luật! Tại hạ tên Lý Sâm, Mộc Tử Lý – Vương Thâm Sâm. Không biết có thể vinh hạnh cùng cô dùng bữa trưa.”

Lý Sâm giả vờ giả vịt khom lưng, động tác kính cẩn.

Người đàn ông tên Lý Sâm này, gương mặt búng ra sữa nhưng tâm địa rất giản xảo, biết được không cách nào ra tay được với Đường Tổ nên mới chuyển hướng sang Hứa Luật.

Hứa Luật liếc Đường Tổ, hỏi dò ý kiến của anh, dù sao đâu cũng là khách của anh, cô không được tự ý làm chủ.

Đường Tổ không hề thích Lý Sâm ở đây. Trước đây không phát hiện, bây giờ mới để ý anh không thích Lý Sâm chút nào, không hề thích sự xuất hiện của Lý Sâm một chút nào.

Anh chỉ thích ngồi ăn cùng Hứa Luật. Bây giờ bàn ăn lại đột nhiên xuất hiện Lý Sâm khiến Đường nhị chẳng thấy vui vẻ, cảm giác như lòi thêm một con chuột ngồi lên bàn ăn, mà lại là con chuột cống bò ra từ nơi bẩn thỉu khiến người ta cảm ghét.

Lý Sâm làm sao không nhận ra được ánh mắt ghét bỏ của Đường Tổ, nhưng anh ta mặt dày, không sợ, cứ thản nhiên ngồi trên ghế ăn. Chưa đựng đĩa, anh ta trước nhìn hết một lượt bàn ăn, kinh ngạc thốt lên: “Chỉ cần nhìn mâm cơm thôi cũng thêm, ngày nay có mấy phụ nữ biết com nước đâu chứ, Hứa Luật thật đúng là một người thông minh khéo léo ...”

Đường Tổ thẳng thắn bài xích lời khen ngợi của Lý Sâm: “Đối trá, xúc nổi, làm quá!”

Ba tính từ này khiến Lý Sâm nghẹn họng.

“Tay đưa lên trán, biểu thị sự xấu hổ vì bị nói trúng tim đen.”

Lý Sâm vội vàng thu hồi cánh tay đang lau trán, tên Đường nhị này ăn nói quả thực ...

Hứa Luật biết anh ta khen kiểu thảo mai ...

Thật ra tay nghề Hứa Luật không hề kém cỏi nhưng tuyệt đối không phải thuộc dạng khiến người khác nhỏ dãi, chỉ có thể nói là bậc trung trung.

“Com nấu không nhiều, để tôi đi làm chút mì.”

Ngày thường Đường Tổ và cô ăn cơm, Đường Tổ chỉ ăn cá là nhiều, ăn cơm không bao nhiêu, cô thì ăn ít, vì vậy hai người nấu một lon gạo là đủ. Không ngờ hôm nay có khách tới, chỗ com kia chắc chắn đâu đủ ăn, may là thức ăn cô nấu nhiều, Đường Tổ có ba món cá một món canh, còn có thêm rau xào cho cô ... đủ cho ba người.

“Không cần phiền thế đâu!”

“Vậy thì phiền cô quá!”

Hai người bọn họ đồng hồ mở miệng nhưng hàm ý khác nhau hoàn toàn.

Hứa Luật nhún nhún vai quay lại nhà bếp, chưa đầy ba phút đã có thêm đĩa mì xào cá.

Khi ăn cơm, Hứa Luật với Đường Tổ không nói nhiều, ăn xong thì anh rửa chén còn cô cắt trái cây hoặc pha thêm bình trà. Nhưng hôm nay có thêm Lý Sâm.

Lý Sâm đến đây đâu phải vì bữa ăn ... mà vì người phụ nữ tên Hứa Luật này.

Trên đường đến đây, anh ta phác họa rất nhiều hình ảnh về Hứa Luật .... Không phải là một quái thai ba đầu sáu tay, thì ít nhất cũng mang theo một trái tim cũng cực kỳ mạnh mẽ. Vì vậy, khả năng Hứa Luật là một phụ nữ bị anh ta đã loại ngay khỏi đầu.

Thêm vào đó Đường Tổ không phải loại thích đàn bà con gái, trái lại một người đàn ông anh tuân như nhĩ thiếu gia nhà họ Đường, đầy đủ mọi điều kiện thể kia, có đem đàn bà thả trước mặt anh để ve vãn, để hút mật thì sẽ biết - mật thì có ngọt nhưng thật ra mật do toàn ong độc đem về, ném phải một miếng coi chừng chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: MẮC BỆNH SẠCH SẼ MÀ CÒN THÊM SOI MÓI.

Không những Lý Sâm mà ngay cả ông Đường còn tự nhận không cách nào chịu nổi nhĩ thiếu gia họ Đường, hai người ‘sớm tối đối lập’, thật sự là ông không thể chịu đựng được cảm giác bị Đường Tổ nhìn thấu. Lý Sâm cũng vậy, anh ta luôn cảm thấy mình như trần trụi khi đứng trước mặt Đường Tổ, lỗa thê trước mặt đàn bà anh ta còn thích, chứ trước mặt Đường Tổ ... thôi cho xin, anh ta không dám nhận. Thêm nữa, Lý Sâm cũng không chịu được chuyện thỉnh thoảng mở tủ lạnh, lò viba, hoặc một góc gác nào đó bốc được vật kỳ quái, thí dụ như con mắt, lỗ tai ... Lý Sâm tự nhận mình không có quá tìm tếp.

Vì vậy khi thấy Hứa Luật một thân mặc tạp dề từ trong nhà bếp đi ra mà không phải là một tên đàn ông to con ... khiến Lý Sâm kinh sợ, phản ứng đầu tiên của anh không nghĩ Hứa Luật là phụ nữ mà nghĩ: đôi phương đã từng qua Thái Lan chuyển giới.

Bây giờ, ba người ăn cơm cùng một bàn, Lý Sâm đã tự mình nghiệm chứng, đích thực Hứa Luật không phải là chuyển giới mà hàng thật trăm phần trăm, điều làm cho anh ta kinh ngạc hơn chính là ...

“Nói vậy .. hai người ở với nhau hơn tháng rồi?”

Lý Sâm khề nhếch miệng, quãng thời gian này lọt vào tai anh ta khiến anh ta mụ mị hẳn. Không nghĩ tới đã hơn một tháng.

Hứa Luật gật gù ... bản thân cô cũng thấy quá nhanh.

“Han ... cậu ba hoa chích chòe quá đấy!”

Đường Tổ không thể nào chịu nổi Lý Sâm lời nhai, vo ve bên tai như con ruồi không để anh yên, lại còn chướng mắt nữa.

“Xin lỗi!”, Lý Sâm cũng ý thức được mình thất lễ. Anh ta lập tức im bật nhưng ánh mắt thì thoảng vẫn liếc Hứa Luật một cái, cũng không biết được lên lén lút nhìn con gái người ta như vậy là bất lịch sự đến mức nào.

Trái lại Hứa Luật rất bình tĩnh, có thể ở với Đường Tổ lâu ngày sức đề kháng cũng mạnh dần, bị người ta nhòm ngó đến mức ấy mà ăn ăn uống uống như thường, chả xi nhê gì.

Đương nhiên, điểm khác biệt là cô luôn cảm giác Đường Tổ là người đặc biệt, suy nghĩ khác người cũng là chuyện bình thường. Hứa Luật không hề biết rằng bản thân cô đã được phong tặng là ‘Người kỳ quái’ trong mắt Lý Sâm.

Sau khi ăn xong, Hứa Luật thấy Đường Tổ hôm nay có khách nên bao thầu luôn chuyện rửa chén nhưng anh không chịu, anh nói rõ đã đặt ra giao ước là phải tuân theo, cho nên đây là nhiệm vụ của anh.

Mang bát đĩa đi rửa, còn Hứa Luật cắt trái cây cho hai người bọn họ, rồi quay qua cho mèo ăn. Xong xuôi đầu đó cô về phòng mình.

Lý Sâm ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn hai người này ‘Sinh hoạt thường ngày’, thấy sao sao nhi ... Rất hài hòa!

Hài hòa đến mức không chân thật!

“Nhị thiếu gia ... cậu vừa rồi trong điện thoại có nói cậu muốn nghiên cứu ... nghiên cứu ‘Hiện tượng phóng hormone nữ’ ... chính là chỉ ... cô ấy sao?”, anh đến gần thì thào hỏi.

Đường Tổ ‘ừ’ một tiếng, cũng chẳng thèm liếc anh ta lấy một cái, chăm chú rửa chén đĩa. Rửa được một nửa, anh dường như nhớ ra gì đó, nhìn chăm chăm chiếc đĩa trên tay mấy giây, sau đó đem đĩa đặt qua một bên, tiếp tục rửa cái khác.

Lý Sâm thầm nghĩ Hứa Luật không thuộc dạng sắc nước hương trời, nhưng là một cô gái rất dễ nhìn, gương mặt khiến người đối diện cảm thấy thoải mái. Nhưng chỉ là một cô gái rất rất bình thường. Một cô gái rất bình thường mà có thể sống cùng với Đường Tổ, hơn nữa sống chung còn rất hòa hợp.

Lý Sâm nghĩ mãi không ra: “Đường nhị ... Hứa Luật có gì đặc biệt sao?”, anh ta khiêm tốn thỉnh giáo, e sợ mắt trần của mình không phát hiện thánh nhân.

Đường Tổ nhìn chăm chú đôi đũa trong tay, suy nghĩ một chút, sau đó lại gác đôi đũa sang một bên.

“Trên người cô ấy có kích thích tố đặc biệt ảnh hưởng đến tôi.”

Đặc biệt ảnh hưởng đến tôi.

Lý Sâm rợn gáy ... kiểu đặc biệt này quả thật rất đặc biệt á.

Á ... chờ chút!

Lý Sâm nghĩ đến chuyện Đường Tổ muốn đem Hứa Luật biến thành một máy nghiên cứu hiện tượng phát hormone nữ, mà Hứa Luật là người còn sống sờ sờ. Chuyện điên điên trong nghiên cứu của Đường Tổ không phải anh ta không rõ.

“Nhị thiếu gia!”, Lý Sâm thều thào, “Cậu đừng làm loạn được không? Dù sao người ta cũng còn là một cô gái sống sờ sờ ở đó.”

Lý Sâm luôn cho rằng tư duy Đường Tổ khác hẳn người thường, đến một ngày nào đó anh húng chí chỉ vì cái nghiên cứu quỷ quái ấy mà đem Hứa Luật đi ‘giải phẫu’, chẳng phải quá tai hại ư?

Đường Tổ liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của Lý Sâm: “Chuyện ấy không phải tôi chưa từng nghĩ đến ... nhưng tôi cho rằng để Hứa Luật sống tốt hơn là chết rất nhiều.”

Thật sự đã từng cân nhắc chuyện mang con người ta đi giải phẫu rồi sao?

Lý Sâm ghen giọng, đây là trọng điểm ư? Có điều, suy nghĩ chín chắn một chút, đây là đầu tiên Đường Tổ có cảm giác hứng thú với một người phụ nữ.

Lý Sâm đã từng nghĩ cuộc đời này Đường Tổ sẽ giữ trung trinh đến trọn đời bởi vì anh đối xử ai cũng như ai. Bất luận là người nào dù nam hay nữ cách nhìn nhận của anh đều giống nhau. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là có sự hiện diện của anh.

Bây giờ nhị thiếu gia nhà họ Đường lại hứng thú với một người phụ nữ mang tên Hứa Luật.

Lý Sâm chẳng muốn nói nhiều với Đường Tổ, một người đàn ông thấy hứng thú với một người phụ nữ, kết quả sẽ thế nào? Nếu là người có tư duy bình thường thì dễ kết luận, còn Đường nhị thuộc về cấu tạo bất thường, không được suy nghĩ theo lối mòn, nên thôi kệ Đường Tổ.

Lý Sâm quyết định, sau khi rời khỏi nhà Đường Tổ, anh sẽ đi lùng sục tất cả các bệnh viện ở thành phố Tân, thành phố Tân không có thì qua các thành phố khác, chuyện Đường nhị đã ra lệnh, anh ta nhất định phải tuân theo.

Thế nhưng ... tên người đàn ông này lại có hứng thú nghiên cứu từ chân người chết sao?

Nội chuyện này thôi cũng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Cậu cố gắng kiềm chế một chút, đừng dọa Hứa Luật sợ!”

Đường Tổ cảm thấy câu nhắc nhở của Lý Sâm quá dư thừa: “Không có gì! Cô ấy cũng từng nói muốn giải phẫu tôi!”

Ngay lập tức lòng Lý Sâm ngổn ngang, không thốt nên lời, thì ra hai người này có sở thích đặc thù giống nhau.

Được bữa cơm lại thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lý Sâm chào tạm biệt, ra về. Trước khi đi, Đường Tổ đưa cho anh ta bộ chén đũa.

“Làm gì?” Lý Sâm không hiểu đầu cua tai nheo, đang yên đang lành đưa chén đũa cho anh làm gì?

“Cái này cậu đã dùng qua.”

Sau khi nói xong, Đường Tổ trực tiếp cửa đóng then cài, cảm giác trong phòng không còn tên ba hoa Lý Sâm thật thoải mái.

Lý Sâm đứng chết trân ngoài cửa, trên tay là bộ chén đĩa, hiu quạnh trong gió, lòng dạ ngổn ngang.

Anh ta dùng qua thì sao chứ? Sẽ lây bệnh truyền nhiễm sao? Tên Đường Tổ này mắc căn bệnh sạch sẽ quá độ rồi.

Chuyện Đường Tổ mắc căn bệnh sạch sẽ ai ai cũng biết ... nhưng Lý Sâm không biết, người đàn ông mang căn bệnh này còn thêm tính soi mói? Lỡ chẳng may Hứa Luật lấy chén đĩa này ra dùng thì thế nào!?

Lý Sâm uất hận, trong lòng âm thầm quyết định, sau này anh cứ ôm chén đĩa qua đây!

Cầm chén của nhà cậu, còn không cho tó vào nhà hay sao!

Còn lâu!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: MANH MỐI TRONG HÌNH

Nói Đường Tổ mắc căn bệnh sạch sẽ thực sự là quá oan ức cho anh.

Thật ra anh không mắc bệnh này bởi nếu thật sự đúng như vậy thì lần trước khi đi cùng Hứa Luật đến quán ăn bé xú, mất vệ sinh đó anh nhất định sẽ không vào.

Tất cả chỉ vì gương mặt lạnh lùng, ánh mắt kiêu ngạo, hành vi quái dị, thêm vào đó bộ não có tư duy khác hẳn người thường, lại còn chẳng thích kỳ kèo giải thích ... Cộng tất cả lại, thêm vào khả năng phân tích hành vi tâm lý, cùng cách thức nói chuyện làm cho người đối diện luôn ảo giác Đường Tổ mắc căn bệnh sạch sẽ.

Thí dụ thế này: Bạn muốn bắt tay Đường Tổ. Đường Tổ sẽ cho đây là hành động dư thừa, chẳng hơi đâu đáp lại, mà cũng không đi giải thích. Nếu như cần một câu giải thích anh sẽ dùng căn cứ khoa học giải thích cho bạn biết rằng trên bàn tay có bao nhiêu vi khuẩn, bao nhiêu mầm mống bệnh truyền nhiễm, vân vân và vân vân ... nhưng chẳng qua là anh không muốn bắt tay bạn mà thôi.

Muốn tìm hiểu lý do, chỉ có một lý do duy nhất: Tại sao tôi phải bắt tay bạn?

Bạn giải thích với anh ấy đây là lễ nghi xã giao? Vô dụng! Đường nhị không có hứng thú với mấy chuyện phép tắc lễ tiết này.

Việc của Lý Sâm cũng vậy, thấy Lý Sâm churóng tai gai mắt, vì vậy đồ anh ta dùng qua cũng chịu vạ lây phải cuốn gói đi theo anh ta mà thôi.

Do đó nói trắng ra, chỉ là hai chữ: Thất thường!

***

Ngày hôm sau, Lý Sâm còn chưa qua nhà làm phiền thì đã nhận được điện thoại của Đội trưởng Lý khu Văn Hương. Trong điện thoại, Đội trưởng Lý cho biết đã tìm thấy thông tin nạn nhân trong vụ ‘Thi thể hóa sáp’, vụ án đã có chút tiến triển.

Hứa Luật ngẫm nghĩ ngày hôm nay không phải lên lớp, do vậy cô tính sẽ chạy qua đó coi sao.

Cho dù Đội trưởng Lý không gọi điện thoại tới, cô cũng muốn gọi cho ông ta hỏi thăm tình hình. Đây là vụ án do cô phụ trách, cụ thể tình huống thế nào cô phải bám sát để kịp thời chỉnh lý.

Sau khi cúp điện thoại, cô dọn dẹp đồ đạc, mang theo y cụ, chuẩn bị ra ngoài gọi xe, vừa đến cửa lại quay trở vào: “Đường Tổ! Vụ án xác hóa sáp anh muốn cùng đi không?”. Hai mắt lấp lánh mời anh làm bạn đồng hành.

Đường Tổ liếc cô một cái, sau đó đứng dậy khỏi sofa. Không nhiều lời, cả hai cùng ra ngoài bắt xe đến khu Văn Hương.

Qua vụ lần trước đã chứng thực được bản lĩnh thật sự của Đường Tổ chứ không phải danh tiếng xuông, vì vậy cô nghĩ anh đi cùng cô chắc chắn sẽ giúp ích được nhiều chuyện.

Đường Tổ thì nghĩ khác, anh nhớ lại lời của Lý Sâm nói với anh hôm qua: Nếu như có cảm giác hứng thú, chỉ dựa vào cách nghiên cứu các ‘vật’ tương tự thì vô dụng, then chốt là phải bắt nguồn từ cô ấy. Ở bên cạnh cô ấy, cùng đi chung với cô ấy, quan sát cô ấy nhiều hơn một chút, cái đó mới có ích!

Đường Tổ thấy Lý Sâm đứng kiêu lắm lời, mấy câu này còn cần dạy anh sao!?

Mấy chuyện này không phải giống như thí nghiệm trên chuột bạch? Cho chúng nó dùng qua được phẩm, sau đó cứ đến đúng giờ quan sát phản ứng của

chúng rồi ghi chép lại ...

“Đây là những bức ảnh anh yêu cầu Tiểu Lý chụp.”

Trên xe, Hứa Luật lấy máy chụp hình từ trong túi xách, đưa cho Đường Tổ. Đường Tổ đưa mắt nhìn vào màn hình tinh thể lỏng. Những bức ảnh này anh đã coi qua một lần, phần lớn đều chụp đám đông xúm lại coi.

Ngón tay Hứa Luật không được gọi là đẹp nhưng rất cân xứng, các khớp rõ ràng. Cũng không son xanh son đỏ như mấy cô gái thời nay. Móng tay của cô được cắt tỉa gọn gàng, ngón tay đặt trên máy chụp hình được ánh sáng ngoài cửa xe chiếu vào phát ra một luồng sáng nhàn nhạt.

“Có đâu mỗi gì không?”

Hứa Luật nhìn kỹ từng bức ảnh, Tiểu Lý chụp khá tốt, rất rõ, nhưng phần lớn các bức ảnh đều là cảnh dân chúng vây xem, không trông thấy có gì bất thường.

“Có!”

Đường Tổ tập trung tinh thần, đưa mắt đang nhìn bàn tay Hứa Luật dời sang màn hình camera.

“Nơi nào?”

Sao cô không nhìn ra.

Đường Tổ đưa tay trượt trượt trên màn ảnh vài cái, sau đó dừng lại ở một tấm hình, “Tấm này!”, tiếp theo lại trượt trượt: “Tấm này nữa!”

Hứa Luật nhìn hai tấm hình, chẳng có gì khác biệt, đám đông đang bu đen bu đỏ, đàn ông đàn bà, người già trẻ con ... chẳng thấy gì dị thường.

Tình huống hiện trường thế này Hứa Luật thấy nhiều rồi, khi xuất hiện án mạng, xung quanh lúc nào cũng vây kín người xem việc chẳng có chút liên quan đến họ. Chỉ biết đứng đó hóng hớt rồi bàn tán xôn xao.

Hứa Luật phóng to bức ảnh, cúi đầu nhìn kỹ một chút.

Vì cúi đầu nên tóc theo đó cũng rơi xuống, Hứa Luật làm động tác vén tóc ra hết phía sau theo bản năng, động tác này làm lộ ra một bên tai của cô.

Nói như người xưa, tai Hứa Luật thuộc dạng tai phú quý, vành tai lớn, dày và trắng, hình dáng thanh tú. Đây không phải là đầu tiên Đường Tổ nhìn thấy lỗ tai của cô, nhưng đây là đầu tiên anh được chiêm ngấm ở cự ly gần thế này.

Nhìn tai cô ... anh cảm giác rất muốn sờ vào nó một cái.

“Đường Tổ ...”, Hứa Luật không phát giác ra sự bất thường của Đường Tổ, cứ thế tiến đến sát bên anh.

Đường Tổ cảm giác toàn thân anh có sự thay đổi nhiệt độ rõ rệt, cả người anh biến chuyển ... ‘máy phóng hormone’ này quả thật lợi hại!

“Hứa Luật ...”

“Sao?”

“Đừng sát quá!”

Giọng anh hơi khàn khàn ngay cả bản thân anh cũng không hiểu được tại sao âm thanh mình lại đục đục như vậy.

Hứa Luật bây giờ mới chú ý khoảng cách giữa hai người quá gần ... chỉ còn cách nhau khoảng một gang tay thôi. Nhờ anh lên tiếng nhắc nhở, cô liền rút người lại một chút, gương mặt không biến sắc chờ anh đưa đáp án về manh mối trong hình.

Trong tấm ảnh đầu tiên Đường Tổ chỉ ra một người, tấm thứ hai anh chỉ ra hai người.

Đều là thanh niên, trong đám đông chỉ lộ khuôn mặt.

“Bọn họ?”

***

Chờ đến khi đến sở cảnh sát khu Văn Hương, Hứa Luật mới nhìn rõ ba người mà Đường Tổ vạch ra trong hai tấm ảnh. Còn rất trẻ, đều còn đi học; một người trong đó là nữ, chính là cháu gái của nạn nhân, người khác là bạn trai của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Đội trưởng Lý cung cấp thông tin cho hai người bọn họ.

Nạn nhân tên Vương Lệ Hoa, 67 tuổi, góa chồng, có một người con gái. Mười mấy năm trước chạy theo người khác, để lại đứa cháu cho bà ta nuôi. Mỗi quan hệ của hai bà cháu cũng không tốt lắm. Theo người dân sống xung quanh đó cho biết bà Vương Lệ Hoa không có nghề nghiệp, hàng ngày đi thu lượm ve chai sống qua ngày.

Vì lượm ve chai nên bà ta thường đi trễ về sớm, có hôm đi cả ngày, có lúc chỉ thấy quanh quẩn ở nhà; không có quy luật, nên dân quanh đây cũng không chú ý đến bà ta lắm.

“Người kia chính là cháu gái bà ta, 17 tuổi, đang học nghề, bên cạnh là bạn trai cô ta.”

Đội trưởng Lý chỉ ra bên ngoài, Hứa Luật ngược đầu nhìn, sốc nặng khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt. Tóc nhuộm, trang điểm lòe loẹt che đi tuổi đời non nớt, trên miệng phì phèo điều thuốc, nhìn động tác hút thuốc liền biết ngay được khá lão luyện.

Cậu thanh niên trông có vẻ lớn hơn cô ta vài tuổi, khá lưu manh.

...

“Qua nhà bà ta quan sát một chút!”

Sau khi nghiệm thi, từ trên móng tay và quần áo của nạn nhân, Hứa Luật có thể kết luận hiện trường gây án ở trong nhà chứ không phải bên ngoài. Quần áo nạn nhân ngoại trừ lớp sập, theo kiểm nghiệm cho thấy không hề dính chút bùn đất nào.

Nhà Vương Lệ Hoa đã bị phong tỏa, người dân sống gần đó đứng bên ngoài ngó dáo giác. Hứa Luật đi ủng, đeo bao tay bước vào bên trong.

Nơi ở của nạn nhân cũng khá tốt, nhà xây theo kiểu cũ, một phòng ngủ, một phòng khách. Gọi là phòng khách nhưng chẳng khác nào ‘tiệm tạp hóa’. Rác chất thành đống, nào là thùng giấy, chai nhựa, vỏ lon, sân nhỏ phía trước nhà cũng chất đầy ve chai thu lượm được.

Gian phòng nồng nặc mùi hôi, mặc dù là ban ngày nhưng ngôi nhà trông cực kỳ âm u và tĩnh mịch. Sát góc tường có đặt một chiếc giường xếp, trên giường đồ vật khá hỗn loạn, giống như bị ai đó lục tung để tìm kiếm đồ vật, trên giường có đôi giày vải màu đen.

Hứa Luật dùng đèn pin đến gần chiếc giường cẩn thận tìm kiếm thêm một lần, thật ra trước đó cảnh sát đã đến điều tra, nhưng không phát hiện có chứng cứ hay bất cứ dấu vết gì.

Trên bức tường trắng, Hứa Luật nhìn thấy một vài vết sứt, quan sát một hồi xác thực những suy đoán trong đầu.

“Địa điểm đầu tiên.”

Đây chính là nơi xảy ra án mạng đầu tiên. Hứa Luật từ trong móng tay của người chết lấy ra được một ít vật chất, sau khi về trường dùng các thiết bị thí nghiệm kiểm tra cho thấy đây chính là vữa vôi dùng để quét tường.

Sợi dây cột nạn nhân phía trong túi nhựa cũng chính là những sợi dây mà nạn nhân dùng để bó rác trong nhà, kết hợp với vết trầy sứt trên vách tường cơ bản có thể xác định đây là hiện trường đầu tiên.

Chỉ có điều ... động cơ giết người là gì?

Rời khỏi căn nhà Hứa Luật nhìn vào đám đông đang bu đen bu đen phát hiện một người khá quen mắt.

“Này ... này ... cậu bạn mặc đồng phục học sinh đó ... chờ một chút.”

Cậu thanh niên đột nhiên bị Hứa Luật gọi giật lại, vẻ mặt hơi lo sợ: “Có ... có ... chuyện gì không?”

“Cậu tên gì? Có quen biết người trong nhà này không?”

“Tôi tên Lâm Chí Cường. Biết người này nhưng không quen.”

Đội trưởng Lý cũng đến gần: “Có chuyện gì vậy?”

Hứa Luật chỉ tay vào cậu học sinh: “Đưa người này về hỏi chuyện một chút!”

“Tôi ... tôi phải đi học.”, cậu ta kéo kéo chiếc cặp trên lưng: “Đi học ... tôi bị muộn rồi.”

Đội trưởng Lý trông cậu học sinh rất thành thực, hơn nữa cậu ta chẳng phạm pháp, lại còn vội đi học, không có lý do nào bắt cậu ta về đồn: “Muốn bắt về cũng phải có lý do chứ!”

Lý do?

Hứa Luật nhớ khi ở trên xe, Đường Tổ chỉ vào tấm ảnh có ba người kia nói:

- Người bình thường khi vây xem án mạng sẽ có cảm giác gì?”

Hứa Luật suy nghĩ một chút: “Hiếu kỳ, nghi ngờ, kính sợ ...”, Hứa Luật nêu ra một số cảm nhận thường thấy nhất.

- Ừm ... trên gương mặt cả ba người này tôi thấy hội đủ cả căng thẳng, lo âu và hoảng sợ.”

Tại sao?

Nếu như chỉ nghe có án mạng rồi bu vào coi, khi ấy đâu biết trong túi là ai, bọn họ căng thẳng và sợ hãi có vẻ như không hợp lý.

Trên đường về sở, Hứa Luật lén lút nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh yên tĩnh không phát ra tiếng động: “Đường Tổ! Anh có ý kiến gì không?”

Đường Tổ lẳng lặng nhìn cô vài giây rồi mới lên tiếng: “Không có hứng thú?”

“???” , Hứa Luật không hiểu.

“Giết người quá ấu trĩ, không có hứng thú.”

“...”, lúc này cô đã nghe hiểu ý anh. Rõ ràng là ghét bỏ vì vụ án có độ khó quá thấp, không kích thích cảm hứng nơi anh: “Đó là án mạng đó!”

Thân là một pháp y, cô càng học được cách quý trọng sinh mạng, không ai có quyền cướp đoạt quyền lợi được sống của người khác.

Xem ra Đường Tổ không thuộc dạng người này.

“Chuyện đó liên quan gì đến tôi?”, anh vẫn lạnh nhạt. Anh đi theo cô chỉ vì muốn nghiên cứu cô, không phải nghiên cứu vụ án.

Chỉ mấy vụ án sát thủ liên hoàn hoặc tên biến thái cuồng sát mới là khẩu vị của anh.

Loại giết người non tay thế này anh không có chút hứng thú.

Hứa Luật vốn nghĩ anh đi theo để trợ giúp mà không hiểu được căn bản anh không hề có ý nghĩ đó.

“Anh không giúp đỡ vậy đi theo làm gì?”, rõ ràng vừa rồi ở trên xe còn vạch ra được ba người kia đó thôi. Khi đến sở khu Văn Hương, cảnh sát cho biết hai trong số đó có quan hệ với người chết, trong lòng cô còn âm thầm khâm phục anh.

Đường Tổ nhếch mí: “Không phải cô gọi tôi tới sao?”

“...”, tên đàn ông này luôn khiến người ta tức xì khói mà, cô nén giận: “Xem ra thì hình như không có cách nào rồi.”

Cô biết đây là phương pháp khích tướng quá trẻ con nhưng lại còn nói theo kiểu người ngoài nghe cũng nhận ra cô đang cố tình làm vậy.

“Tôi mà không có cách???”

Aizza ... Không ... không ... Có người không hiểu kìa.

Đường Tổ nhìn cô, mím môi ... tại sao cô lại nghĩ hành vi quá non nớt kia mà anh làm khó được anh!?

Nực cười!!!

“Ba tiếng!”, anh nói, “Cho tôi ba tiếng, tôi sẽ lôi tên hung thủ ngu ngốc kia ra ánh sáng.”

Ba tiếng???

Anh cảnh sát đang lái xe phía trước nghe Đường Tổ nói câu này cũng giật mình, giẫm nhầm chân thắng thành chân ga, thiếu chút nữa đâm thẳng vào cổng sở cảnh sát.

Người anh em ... khoác lác cũng dừng quá như thế chứ!

Ba tiếng?!?

Anh em đồng nghiệp trong sở cảnh sát tốn mất hai ngày trời chỉ tìm ra được một manh mối bé xíu. Bây giờ anh chỉ cần ba tiếng đã tóm được hung thủ.

Anh chàng cảnh sát cười thầm trong bụng, từ kính chiếu hậu liếc nhìn hai người trẻ tuổi ngồi phía sau. Người phụ nữ anh ta đã nghe qua, là do Cục cảnh sát thành phố phải xuống, nghe sếp Lý nói cô ta khá bản lĩnh, còn người đàn ông ... nhìn đáng vẻ cao lớn, thư sinh, gió thổi một phát bay mất dạng. Nổ thì nổ vừa vừa chứ ... khoác lác cỡ đó, kéo há miệng mắc quai.

Để coi, anh ta chờ ba tiếng sau coi sự việc ra có sự thể nào.

Anh cảnh viên đưa hai người bọn họ về sở, sau đó nhanh chân đi tám chuyện này với đám đồng nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: CHƠI GAME

Nạn nhân Vương Lệ Hoa có mối quan hệ xã hội rất đơn giản, bình thường ít nói chuyện với người lạ, độc hành, không có kẻ thù. Căn cứ vào điều tra của cảnh sát, nạn nhân mất tích vào khoảng đầu tháng chín.

Ngày mùng tám mùng chín, có người từng nhìn thấy cháu gái bà ta xuất hiện lảng vảng quanh nhà của bà. Qua vài lần theo dõi, tình nghi của vụ án được khóa chặt trên hai người là cháu gái và cậu bạn trai của cô ta.

Vụ án chỉ có một người liên quan duy nhất đến nạn nhân. Vương Đan, chính là cháu gái mười bảy tuổi của bà Vương Lệ Hoa. Từ khi bà cô ta mất đi, chẳng trông thấy bất cứ sự bi thương nào trên gương mặt ấy.

“Chết thì chết thôi! Khóc lóc được ích gì. Không nghe người ta nói người chết không thể sống lại sao?” Vương Đan vừa nhai kẹo cao su vừa trả lời, vẻ mặt bất cần.

“Cô và nạn nhân có quan hệ thế nào?”

“Là quan hệ đó đó”, Vương Đan có vẻ mất kiên nhẫn: “Lão bà bà đó từ nhỏ đã hay đánh mắng tôi. Nhưng tôi nhin, ai bảo bà ta là bà ngoại cơ chứ, nên không đánh trả.”

“Lần cuối cùng cô trông thấy nạn nhân là khi nào?”

“Cả tháng rồi”, Vương Đan khó chịu, “Chú cảnh sát à, các người hỏi nhiều lần lắm rồi. Tôi đã nói tôi không biết. Tôi ở cùng bạn trai, rất ít khi về ngôi nhà ấy, ai biết được lão bà bà chết như thế nào.”

“Lần cuối cùng gặp nạn nhân, tình hình bà ta ra sao?”

Vương Đan uốn éo: “Hết tiền thì về tìm bà ta thôi. Lão bà bà không cho tiền, còn lấy chổi đuổi tôi đi. Do vậy tôi chạy theo bạn trai không quay về nữa.”

“Căn cứ điều tra của cảnh sát, chúng tôi phát hiện, sau khi nạn nhân mất tích không lâu, cô đã đổi điện thoại. Tiền này từ đâu cô có.”

Vương Đan ngáp một cái: “Bạn trai cho được không?”

Thẩm vấn được một nửa, cửa phòng mở ra, Đường Tổ cùng Hứa Luật bước vào, Đội trưởng Lý thông báo với cảnh viên đang phụ trách thẩm vấn giao lại cho hai người bọn họ.

“Sếp! Ai vậy??”, cảnh viên vừa tiếp nhận thẩm vấn lơ mơ.

“Không biết! Nghe nói chỉ cần ba tiếng là phá án.”

“Thật sao?”

“Ai biết! Cứ coi thế nào!”

***

Trong phòng thẩm vấn

Hứa Luật theo Đường Tổ vào trong, muốn chứng kiến anh ra tay thế nào.

“Chơi game!”

Đường Tổ ngồi trước mặt Vương Đan, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn.

Vương Đan sững sốt, cô ta vốn nghĩ có đôi người khác cũng lặp lại mấy câu hỏi tương tự nhau, nên cô ta không sợ. Hỏi tới hỏi lui cũng thế thôi, cô ta đã sắp xếp cả rồi, còn sợ bọn họ thẩm vấn ư.

Không nghĩ đến người đàn ông này vào không nói chuyện vụ án mà chỉ mời cô chơi game.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Đường Tổ, vừa cao ráo vừa đẹp trai ... là cảnh sát sao? Nếu vậy sao không mặc cảnh phục.

“Chơi trò gì?”, Vương Đan không nghĩ mình đang trong sở cảnh sát, giọng nói có thêm mấy phần lảng lờ, ánh mắt liếc ngang liếc dọc Đường Tổ ... Hừm! Xem ra là tên nhà giàu.

Hứa Luật vô thức nhú mày, cô cảm thấy khó chịu với hành vi của cô gái trước mắt mình.

“Chơi trò nói chữ”, Đường Tổ bình thản, ngữ khí lạnh nhạt nêu lên quy tắc trò chơi: “Tôi nói từ đầu tiên, cô nói tiếp theo sau, trong đầu nghĩ ra từ gì thì nói từ đó. Không có bất cứ yêu cầu đặc biệt gì, một từ cũng được, hai từ cũng được; cứ nói tiếp, ai tốc độ nhanh hơn thì thắng.”

Nghe ra chẳng có gì khó.

Vương Đan hừ lạnh: “Thắng thì được gì?”

“Cô cứ thắng đi rồi nói!”

Vương Đan nhìn bộ dáng an nhàn thư thái của anh. Chơi thì chơi, cô ta không sợ: “Chơi!”

Đường Tổ bắt đầu:

“Khí trời”

“Sáng sủa, cảnh sát!”

“Tội phạm, ca sĩ”

“Núi cao, ăn cơm”

“Cá, vận động”

Vương Đan nhú mày một chút: “Lên giường, phụ nữ”

“Hứa Luật, túi xách”

Hứa Luật: “...”

Vương Đan: “Đồ trang điểm, cái ghế”

...

Tốc độ của Đường Tổ rất nhanh, hầu như Vương Đan vừa nói ra từ nào anh đều có thể nói từ ngay lập tức. Vương Đan lúc đầu còn hơi chậm nhưng càng về sau tốc độ càng nhanh dần, không nghĩ ngợi.

Đường Tổ: “Người già.”

“Bà lão, gối”

“Ngủ, cắt tiền.”

“Ngăn tù, hộp sắt”

...

Hai người nói qua nói lại gần hai mươi phút. Đường Tổ kêu ngừng.

Vương Đan cho rằng biểu hiện của cô ta là rất tốt, gương mặt phấn chấn: “Sao? Không chơi?”

Đường Tổ thả tay xuống, đứng dậy: “Cô ra ngoài được rồi!”

“Hả???”, Vương Đan đứng dậy: “Sao? Chịu thua?”

Đường Tổ: “Tốc độ phản ứng của tôi bình quân 0.5s cho một câu, còn cô là 1.8s.”

Vương Đan trợn mắt, sau đó tức tối: “Chơi xấu!” rồi rời khỏi phòng thẩm vấn.

Hứa Luật không hoài nghi khả năng tính toán thời gian của Đường Tổ, tên đàn ông này chính là máy quét ... mỗi phút đọc được hai ngàn từ kia kìa, dĩ nhiên tính giờ cũng không phải là chuyện khó.

“Người kế tiếp!”

Đường Tổ vừa nói, Hứa Luật mau chóng cho mời người thứ hai vào.

Người tình nghi thứ hai là bạn trai của Vương Đan, hai mươi tuổi, vừa đặt mông xuống ghế, hắn đã nói: “Hỏi gì cũng có một câu thôi, lão bà bà kia chết không liên can gì đến tôi.”

Tên lưu manh này chơi game với Đường Tổ không phối hợp như Vương Đan. Đường Tổ trực tiếp đưa ra điều kiện, thắng ăn tiền, nghe đến tiền hắn sáng rỡ, trò chơi bắt đầu.

Đường Tổ bắt đầu trước.

“Cảnh sát!”

“Rác rưởi, thôi nát.”

“Buôn bán, tiền”

“Mua thuốc, bật lửa”

“Châm lửa, thi thể”

“Người chết, bà lão”

“Tử vong, giết người”

“Ngồi tù ...”

...

Trò chơi cũng diễn ra khoảng hai mươi phút, Đường Tổ cho ngừng.

Hắn nhìn Đường Tổ: “Thua rồi? Trả tiền”, đến sở cảnh sát mà lại còn được tiền, ra ngoài nói với bọn đàn em chắc chắn hắn được ca tụng lên đến trời.

“Tốc độ của cậu khá hơn người trước một chút, khoảng chừng 1.2 giây”, Đường Tổ nói tiếp, “Có điều ... còn kém xa.”

Tên lưu manh nghe Đường Tổ nói như vậy hắn không chịu. Hắn cho rằng mình đối đáp rất nhanh, hầu như không kịp nghĩ: “Bố nhà mày, không chơi được thì đừng chơi!”. Hắn cảm giác bị tên đàn ông mặt trắng thư sinh này đánh lừa, căm phẫn nhưng đây là sở cảnh sát, hắn không thể hành động lỗ mãng, chỉ còn cách gờ ngón tay giữa thẳng mặt Đường Tổ, sau đó bị cảnh viên áp giải ra ngoài.

Tiếp theo là người tình nghi thứ ba, xem ra không quan hệ gì với hai người trước, nhưng cũng được Hứa Luật mời về lấy lời khai.

Lâm Chí Cường.

Lâm Chí Cường rất bất an, lo lắng. Cậu ta rụt rè ngồi lên ghế, nhìn Đường Tổ không dám nói nửa lời.

Hứa Luật đứng yên một bên đánh giá Lâm Chí Cường.

Lâm Chí Cường kéo kéo gọng kiếng: “Cho hỏi ... cho hỏi ... có chuyện gì sao? Tôi ... tôi ... tôi không biết gì hết.”

Bên ngoài phòng thẩm vấn, mấy cảnh viên đang thảo luận.

“Sao đưa người chẳng chút liên quan nào về vậy. Xem đi tên nhóc bị dọa chết khiếp.”

“Ai biết, pháp y Hứa kêu giải về, trên đường về đây, nó sợ phát khóc.”

“Nhìn dáng vẻ của nó đi, không thể nào là nó được. Đội trưởng Lý có nhờ tôi đi điều tra, nó học cùng lớp với Vương Đan. Ở trường rất ngoan, bị bắt nạt cũng không dám lên tiếng, cha mẹ làm việc ở bên ngoài, trong nhà nó ở với ông.”

...

Bên ngoài đám cảnh sát thì lao nhao bàn tán, còn trong phòng thẩm vấn Lâm Chí Cường chỉ biết ... nói lắp bắp.

“... tôi ... tôi không biết gì hết ... các người đừng hỏi tôi.”

Lần này không phải Đường Tổ hỏi mà anh đề Hứa Luật thẩm vấn, còn anh thì ngồi yên, trong tay cầm giấy bút ... không biết đang viết viết cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: KẾT THÚC VÀ BẮT ĐẦU

“Cậu và Vương Đan học cùng trường, hai người biết nhau không?”

Lâm Chí Cường ôm cặp táp trước ngực, gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Cháu biết bạn ấy!”

Hứa Luật đọc qua tư liệu về Lâm Chí Cường mà cảnh viên vừa cung cấp: “Có người nói cậu đã từng bị bạn trai của Vương Đan đe dọa.”

Lâm Chí Cường cúi đầu, im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Nếu cháu không đưa tiền hắn sẽ đánh cháu.”

“Tổng cộng bao nhiêu lần?”

“Năm ... năm lần”

Hứa Luật hỏi thêm vài câu, Đường Tổ bỗng nhiên đưa ra một tờ giấy: “Điền vào, nghĩ ra từ nào thì điền từ đó!”

Thay đổi phương pháp, từ nói chuyển sang viết? Hứa Luật không đoán ra được Đường Tổ đang chơi trò gì, nhưng cô vẫn không có ý kiến, mặc kệ anh.

“Điền xong là cháu đi được chứ?”, Lâm Chí Cường cầm bút nhìn Hứa Luật hỏi.

Hứa Luật: “Cứ viết đi rồi tính.”

Lâm Chí Cường viết rất chậm, trên tờ giấy Đường Tổ viết một trang từ để cậu ta điền. Đường Tổ cũng không gia hạn thời gian, mắt nửa tiếng đồng hồ cậu ta mới điền xong. Trong quá trình này, Đường Tổ không rời mắt khỏi ngòi bút của cậu ta, ánh mắt thâm sâu khó lường.

“Xong ... xong rồi!”, Lâm Chí Cường đưa giấy bút đẩy về phía Hứa Luật.

Đường Tổ nhìn qua tờ giấy, cầm bút họa họa, thuận miệng hỏi: “Căng thẳng lắm ư?”

Lâm Chí Cường nở nụ cười gượng gạo: “Có ... có một chút!”

“Tùng qua nhà nạn nhân rồi?”

Lâm Chí Cường lắc đầu một cái.

“Giày đẹp lắm!”, Đường Tổ đột nhiên nói.

Hứa Luật đưa mắt xuống nhìn. Trên chân Lâm Chí Cường là đôi giày thể thao, nhãn hiệu của một công ty sản xuất trong nước, xem ra còn khá mới.

Lâm Chí Cường giật giật chân, đầu cúi càng ngày càng thấp, không nói câu nào. Trong phòng thẩm vấn yên tĩnh lạ thường.

Một lúc lâu sau, cậu ta đột nhiên khóc lớn: “Cháu ... cháu sai ... sai rồi ... Cháu không nên vào căn nhà đó trộm tiền ... chỉ do ... chỉ do cháu ...”

Hứa Luật nhìn Đường Tổ, gương mặt anh vẫn bình thản.

Lâm Chí Cường nói ngắt quãng.

“Vương Đan và bạn trai cô ta đe dọa cháu ... Trên người cháu thật sự không có tiền. Tên lưu manh ấy nói nếu như không ngoan ngoãn nộp tiền cho hắn, thì ông nội cháu sẽ gặp phiền phức ... Cháu ... cháu không còn cách nào khác, ông nội cháu đã hơn tám mươi tuổi rồi ... Sau đó, cháu ... cháu nghĩ đến việc đi ăn trộm. Nhưng nếu đi trộm, bị bắt coi như xong ... Lúc ấy cháu chợt nghĩ đến nhà bà ngoại của Vương Đan, bà ta làm nghề ve chai, vậy lấy mấy đồ đồng nát ấy đi bán ... bị bắt cũng không phải là tội lớn ... Vì lẽ đó ... hôm ấy ...”

“Ngày mấy?”

“Ngày 8 tháng 9.” Lâm Chí Cường thuận miệng kể tiếp, “Chiều ngày 8 tháng 9, sau khi tan học cháu lên vào nhà. Trong nhà không có ai. Cháu vốn nghĩ lục đồ ve chai rồi mang bán, ai ngờ cháu tìm được một hộp sắt trong ngăn tủ, cháu lấy một xấp tiền ... Vừa định ra ngoài thì nghe thấy tiếng bước chân. Cháu ... cháu sợ quá, liền quay lại trốn dưới gầm giường. Sau đó, cháu ... cháu nhìn thấy ...”

Nói đến đây, gương mặt Lâm Chí Cường trông rất hoảng hốt, nói không nên lời.

“Không phải sợ! Thấy gì cứ nói hết ra là được!”

Lâm Chí Cường nuốt nước miếng: “Là Vương Đan và bạn trai cậu ấy. Bọn họ vừa vào nhà đã lục tung đồ vật, từ hộp sắt trong ngăn kéo, họ lấy hết tiền đi. Ai ngờ bà Vương trở về, trông thấy bọn họ cướp tiền liền nổi giận, đánh bọn họ ... Tên bạn trai của Vương Đan là đại ca, lẩn lộn ngoài đời, ra tay tàn nhẫn ... bóp ... bóp cổ bà Vương đến chết. Cháu trốn dưới gầm giường, không dám mở miệng. Cháu sợ ... nếu chúng phát hiện ra cháu cũng không có kết quả tốt. Sau khi Vương Đan thấy bà mình chết, cậu ta cũng hoảng sợ. Hai người bọn họ hợp lực đem thi thể nhét vào trong túi, chờ trời tối mang đi vứt.”

“Bọn họ có trói thi thể không?” Hứa Luật nhớ thi thể có bị trói lại.

“Có ... là Vương Đan trói.”, Lâm Chí Cường lại nuốt nước miếng: “Vừa trói Vương Đan vừa nguyên rửa. Cậu ta rửa bà Vương ngày xưa thường bắt trói và đánh cậu ta, bây giờ cũng đến ngày cậu ta có thể chính tay trói bà ta lại ... Sau đó ... cháu chờ bọn chúng đi khỏi, mới dám thoát khỏi đó. Sau khi thoát thân cháu ... cháu cũng nghĩ phải đi báo cảnh sát, nhưng nghĩ lại cháu cũng ăn cắp tiền, nên cháu ... cháu sợ ...”

“Tên nhóc có ăn có học vậy mà không có não sao?”, cảnh viên có nhiệm vụ ghi chép không nhận được nắng một tiếng: “Ăn cắp tiền và giết người cái nào nặng hơn!”

“Khi ấy, cháu ... cháu sợ”, Lâm Chí Cường lại cùi gằm mặt: “Về sau này thi thể của bà Vương mới được phát hiện.”

Mọi chuyện xảy ra được Lâm Chí Cường kể một cách tường tận.

Vụ án tiến triển thuận lợi ngoài dự đoán. Cảnh sát đọc một lượt khẩu cung của Lâm Chí Cường, đem nhốt Vương Đan cùng bạn trai cô ta lại.

“Tôi không có giết người”, Vương Đan gào thét, “Lão bà bà ấy tự mình chết, tôi không giết người.”

“Câm ngay!”, một anh cảnh viên lên tiếng đàn áp: “Có người chứng kiến tận mắt, cô còn ngụy biện???”

“Lâm Chí Cường, mày nói bậy, tao giết mày!”, bạn trai Vương Đan nhìn thấy Lâm Chí Cường từ phòng thẩm vấn đi ra, muốn xông đến đánh, liền bị hai cảnh sát kim lại: “Tao không giết người, thi thể là do bọn tao xử lý nhưng bọn tao không giết người.”

“Không giết người cần gì phải thủ tiêu tử thi!” Đội trưởng Lý cười lạnh, vốn dĩ không tin mấy lời này. Nhìn bộ dáng lưu manh của chúng, giết người phóng hỏa đều dám làm: “Còn cô nữa, ngay cả bà của mình mà cũng dám xuống tay, đúng là một người không tim!”

Vương Đan giọt ngắn giọt dài, không muốn lãnh phải tội đồng lõa giết người: “Chú cảnh sát à! Không phải chúng cháu giết thật mà. Ngày hôm đó khi quay về nhà đúng là cháu muốn ăn cắp tiền, nhưng lúc ấy lão bà bà ấy đã nằm bất động trên giường.”

“Bất động sao cô không gọi xe cấp cứu? Sao không báo cảnh sát?”

“Khi ấy cháu chỉ nghĩ bà ta chết rồi, toàn bộ tiền bạc đều là của cháu”, Vương Đan thật sự hoảng hốt, nói tất cả chuyện giấu ở trong lòng: “Lão bà bà hằng ngày thu lượm ve chai kiếm không được ít tiền, chúng cháu lấy đi hết. Anh Thành nói đã làm thi làm cho trót, phải ném tử thi đi nếu không để trong nhà có mùi, hàng xóm sớm muộn gì cũng biết chuyện. Lúc ấy chúng cháu sẽ bị tình nghi đầu tiên. Do vậy, chúng cháu mới bỏ tử thi vào túi, ném ở bãi rác. Bãi rác hôi thối như thế, cho dù mùi xác thối nồng nặc cũng không ai chú ý.”

Hai người ở đó gào thét, Đội trưởng lý gờ gờ tay, ra hiệu giải bọn họ đi. Có giết người hay không, ông ta điều tra là ra: “Cậu ... Lâm ... Lâm Chí Cường đúng không? Lại đây!”

Đội trưởng Lý bắt đầu truy hỏi: “Những lời cậu nói là thật chứ?”

“Vâng! Tất cả đều là sự thật!”, Lâm Chí Cường gật đầu, sau đó móc đồng tiền lẻ trong cặp sách: “Đây ... đây là số tiền ăn cắp, cháu đã tiêu hết một ít, sau này cháu sẽ trả lại ... Chú cảnh sát! Cháu biết lỗi rồi! Tha thứ cho cháu, đừng bắt cháu.” Lâm Chí Cường vừa nói vừa dập đầu quỳ lạy.

Đội trưởng Lý không ngờ phát sinh tình huống này, ông vội vã kéo nó đứng dậy: “Được rồi! Được rồi! Cậu không giết người là được ... Còn tiền ...”, Đội trưởng Lý nhìn đáng vẻ của nó, âm thầm thở dài, làm cha làm mẹ quả không đơn giản: “Cậu xài bao nhiêu thì tôi bù vào khoản ấy!”

Lâm Chí Cường run run, sau đó lắc đầu nguầy nguậy: “Không ... Không cần, sao cháu dám để chú cảnh sát ... Tiền này cháu lo được, cháu đi phát tờ rơi, có tiền cháu sẽ trả lại.”

Nói xong, hắn ôm cặp chạy vụt đi.

“Quả là đứa bé chân thật!”, Đội trưởng Lý cảm thán, sau đó quay sang nở nụ cười với Hứa Luật và Đường Tổ: “Pháp y Hứa, giáo sư Đường, lần này cảm ơn hai người.”

Ông ta đưa tay muốn ngó ý cảm ơn, ai ngờ, hai tay Đường Tổ đứt túi quần không có ý định đưa tay ra bắt. Cuối cùng Hứa Luật phải bắt tay Đội trưởng Lý để không khí bớt lúng túng.

Vụ án bắt ngờ thu được kết quả.

Hứa Luật đi theo Đường Tổ, từ đồn cảnh sát cô vờ vai cho giãn gân cốt, liếc nhìn đồng hồ, ba giờ hơn một chút: “Aizza! Thật sự chưa đầy ba tiếng anh đã giải quyết xong!”

“Ai nói với cô vụ án đã kết thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: LÚC NÀY MỚI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU

Đường Tổ dừng lại, dáng đứng hiên ngang ở phía cầu thang, đôi môi cong lên đầy ẩn ý.

“Kết án? Chưa ... Bây giờ mới là bắt đầu.”

Mới là bắt đầu?

Hứa Luật ngó người.

Đường Tổ vẫn bước tiếp về phía trước. Hứa Luật đuổi theo: “Vương Đan và bạn trai cô ta không phải là hung thủ sao?”

“Đương nhiên không phải!”, Đường Tổ nheo mắt: “Con người có thể không chế được nét mặt, ngôn ngữ khi nói dối, nhưng không thể không chế được thần kinh hưng phấn. Trong phương pháp kiểm tra bằng phương pháp liên tưởng, các nhà phân tâm học thường dùng một số thủ thuật. Đó chính là dùng từ ngữ liên tưởng để kích thích phản ứng bên trong. Ký ức càng sâu sắc, phản ứng phát ra càng nhanh.”

Đường Tổ vừa đi vừa nói.

“Thí dụ như trong lòng cô cất giấu một bí mật quan trọng. Trong lúc nói chuyện với cô, tôi không ngừng nói về những đồ vật hoặc những từ ngữ có liên quan, khi ấy cô cũng sẽ không tự chủ nói những chuyện ẩn sâu trong lòng mình. Đây là phản ứng vô thức, ngay cả bản thân cô cũng không biết. Ví dụ như tôi nói ‘Cá’, phản ứng đầu tiên của cô nghĩ đến là gì?”

Hứa Luật không chút do dự mà đưa ra đáp án: “Đường Tổ!”

Đường Tổ: “...Mèo!”

Hứa Luật: “Đường Tổ!”

Đường Tổ: “Người thông minh!”

Hứa Luật: “Đường Tổ!”

Đáp án cuối cùng của cô miễn cưỡng cũng làm Đường Tổ thấy thoải mái một chút, còn hai đáp án phía trước, coi phản xạ thần kinh của cô đi ... nói thì không muốn tính toán với cô, nhưng quả thật là ... hồng бет!!!

Đường Tổ tiếp tục giải thích: “Ví dụ nói từ ô-tô, có thể để cô liên tưởng đến: chờ người, hành khách hoặc là tín hiệu giao thông, siêu xe. Thế nhưng nếu một khi cô gây ra tai nạn, nếu nhắc từ ô-tô, thần kinh của cô sẽ tự động liên tưởng đến ‘đụng người’, bởi vì chuyện này khắc sâu trong cô. Hàm ý của phương pháp kiểm tra liên tưởng ngôn ngữ chính là tiến hành theo căn cứ này. Nếu lên một từ, người bị kiểm tra không chút suy nghĩ nói ra một từ họ liên tưởng được, trong đó người chịu trách nhiệm quan sát phải cố gắng nêu lên những từ ngữ giúp họ sản sinh các liên tưởng có tương quan đến vụ án.

Hứa Luật nhớ lại phản đối thoải giữa Vương Đan và tên lưu manh ấy, trong đó đúng thật có mấy từ ngữ liên quan đến vụ án: “Giống như một dạng của phương pháp trắc nghiệm nói dối.”

“Trên lý thuyết, nó gần giống nhau. Phương pháp trắc nghiệm nói dối là quan sát phản ứng cơ thể của người bị kiểm tra”, Đường Tổ giải thích: “Trong lúc tôi làm trắc nghiệm với Vương Đan, nhắc đến túi, cô ta nghĩ ngay đến đồ trang điểm, nhắc đến nơi cất tiền, cô nói đến ngăn tủ, tiếp theo cô ta không kiểm soát mà nói luôn hộp sắt, tiền, ngăn tủ ... ba đồ vật này có liên quan đến nhau. Đây là phản ứng vô thức của cô ta, cô ta không nói dối!”

“Đến lượt bạn trai cô ta. Tôi nhắc đến giết người, hấn phản ứng đầu tiên là ngồi tù, bởi vì trong ý thức của hấn, giết người là phải ngồi tù, đây là phản ứng bình thường; Nếu như người thật sự do hấn giết, phản ứng đầu tiên của hấn phải là ...”

“Bóp chết!”, Hứa Luật đột nhiên nói lên một từ ... Vương Lệ Hoa là bị bóp cổ chết.

Nói thế Hứa Luật mới nhớ ... Bản báo cáo nghiệm thi của Vương Lệ Hoa chỉ có người trong cục cảnh sát mới biết đến nguyên nhân cái chết của bà Vương Lệ Hoa là bị bóp cổ đến chết.

“Vương Đan và bạn trai của cô ta từ đầu đến cuối không hề nhắc đến từ bóp chết. Bọn họ không biết đến tình huống của nạn nhân. Nếu như đúng như Lâm Chí Cường nói chính là do bọn họ giết bà ta chết, vậy trong tình huống này bọn họ phải lộ ra sơ hở.”

“Có thể bọn họ che giấu được.”

“Nếu như bọn họ có sức tư duy tương đối mạnh, thì còn có khả năng. Tuy nhiên, trong bài trắc nghiệm liên tưởng đã có thể phát hiện, bọn họ có trí khôn nông cạn, xuẩn ngốc.” Đường Tổ rút tờ giấy mà anh yêu cầu Lâm Chí Cường viết ra: “Cảm giác đầu tiên Lâm Chí Cường mang lại cho cô là gì?”

“Nhát gan, khiếp nhược!”, Hứa Luật nói lên ý kiến của mình.

“Không! Hắn ... lớn mật, thận trọng!”, anh nói lại: “Hoặc là ngay từ đầu có thể như cô nói, hắn là kẻ nhát gan, khiếp nhược, sợ phiền phức ... nhưng đó là trước đây!”, ánh mắt anh đảo qua tờ giấy trên tay, ngoài miệng mang theo nét chế giễu: “Sau khi trải qua lần này, hắn nghĩ hắn tự mình giành được một cuộc sống mới! Tên biến thái! Đáng tiếc! Hắn đụng phải tôi!”

***

Rời khỏi Cục cảnh sát, Lâm Chí Cường cầm đầu cầm cổ đi, không đến trường mà về thẳng nhà.

Đóng cửa, hắn uống liền tù tì hai ly nước lạnh, sau đó ngồi thở hồng hộc. Một lúc lâu sau hắn chui mình trong chăn nở nụ cười ranh mãnh.

Hắn nằm trên giường, từ từ điều chỉnh hô hấp, hồi tưởng tất cả mọi chuyện phát sinh trong Cục cảnh sát. Cảm giác nửa thật nửa ảo.

Thật sự vào thời khắc ấy hắn có cảm giác không còn là chính mình. Giống như có ai điều khiển hắn, hắn nói ra không chút do dự. Bản thân hắn thật muốn tự sát dương mình.

Lâm Chí Cường từ từ ngồi dậy. Nghĩ đến dáng dấp của Vương Đan và bạn trai của ả, hắn thấy hài lòng.

Cho chúng mày chết, nhót chúng mày rồi sau này không còn ai bắt nạt tao nữa.

Giết người, không khó.

Lừa người, cũng rất dễ.

Không sai ... hắn vừa nói dối, lão bà bà ấy là do hắn giết.

Vương Đan và bạn trai ả hãm dọa hắn, là sự thật. Bọn chúng lấy ông nội của hắn ra uy hiếp, cũng là sự thật. Hắn lên vào nhà bà Vương lấy tiền, hoàn toàn không sai một ly. Chỉ không ngờ lão bà bà ấy về sớm, hắn bị phát hiện nên hoảng loạn bóp chết bà ta. Còn chưa kịp nghĩ làm sao để xử lý thì bọn Vương Đan đến. Sự việc về sau thì đúng như hắn đã khai ở đồn cảnh sát, thì thể được Vương Đan đem đi thù tiêu.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật. Những lời hắn khai, trong thật có giả, mấy tên cảnh sát ấy căn bản không nhận ra được!

Thế đấy! Như vậy cũng có thể làm cảnh sát, chẳng trách càng ngày càng có nhiều án oan, án sai!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: QUAY VỀ HIỆN TRƯỜNG

Ngủ ngon!!!

Lâm Chí Cường nhìn đôi giày trên chân được mua từ tiền lấy cắp của bà Vương.

Sau khi phát sinh án mạng, hắn mua giày rồi, nhưng vẫn không dám mang; hôm nay chả hiểu ma nhập kiểu gì hắn lại đi vào ... Suýt chút nữa là có chuyện.

May là hắn thông minh, trong nháy mắt vạch ra toàn bộ kế hoạch: nhận tội ăn cắp tiền, đem tội giết người đổ hết cho bọn Vương Đan.

Quá thuận lợi! Toàn bộ cảnh sát, ngay cả Đội trưởng cũng bị hấn lừa.

Nghĩ đến biểu hiện của bản thân, nhớ đến sắc mặt của bọn Vương Đan, Lâm Chí Cường chưa bao giờ hưng phấn như thế này. Thậm chí trong phòng thẩm vấn, người đàn ông mặc âu phục, đưa cho hắn tờ giấy, bắt điền vào. Hắn đã biết ẩn ý đằng sau hành động này, biết những từ ngữ hỗn loạn đó đều có ý nghĩa liên quan đến vụ án. Vì vậy, hắn điền từ rất cẩn thận.

Ví dụ đọc chữ giết người, suy nghĩ đầu tiên của hắn là bóp chết bà già đó, nhưng hắn biết nếu ghi từ đó, như vậy sẽ dính dáng đến vụ án, vì vậy hắn thay bằng từ khác.

Lâm Chí Cường nghĩ mình giống mấy nhân vật nam chính trong tiểu thuyết, sau một loạt những đau khổ, rốt cục hắn được tái sinh, trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ cả trong lẫn ngoài.

Bạo gan, cảm giác chi phối sinh mệnh nằm toàn bộ trong tay hắn.

Hắn giết chết lão bà ấy.

Hắn tổng được bọn Vương Đan vào ngục.

...

“Ha ha ha _ _ _”, hắn bụm miệng cười, tiếng cười vang lên ghê rợn. Một lát sau, hắn thả tay xuống, khôi phục bộ dạng nhát gan thường ngày. Hắn muốn đến một nơi ... nơi giúp hắn tái sinh.

***

Lâm Chí Cường đến nơi ở của bà Vương Lệ Hoa.

Tránh tai mắt của mọi người, hắn treo tường vào trong. Bên trong vẫn lộn xộn như thế, mùi vị nồng nặc, tất cả những thứ này lại khiến hắn có cảm giác thân thiết.

Hắn ngẩng đầu, ưỡn ngực đi vào trong phòng, giống như đi vào vương quốc của riêng hắn, nhìn dò xét khắp căn nhà. Hắn nằm trên giường Vương Lệ Hoa, lấy chăn che hết mặt.

Chính trên chiếc giường này, hắn dùng đôi bàn tay của mình kết thúc sinh mệnh của một người.

Nhắm mắt, hắn hồi tưởng lại gương mặt bà già van xin tha mạng, lúc ấy cả người Lâm Chí Cường run rẩy, kích động không thể khống chế.

Hắn hít một hơi thật sâu, khôi phục lại trạng thái quá kích động của mình.

Đã qua hơn ba tháng, chần bốc lên mùi hôi ẩm mốc, trái lại Lâm Chí Cường cảm thấy mùi hương này rất thơm, mùi hương mang lại cho hắn dũng khí và sức mạnh.

“Thật khéo!”

Một giọng đàn ông lạnh lẽo vang lên, tên Lâm Chí Cường giật mình ngồi dậy khỏi giường, vén chăn nhìn bóng dáng cao gầy đang đứng trước giường.

Là anh ta.

Là người đàn ông đã thẩm vấn hắn trong đồn cảnh sát.

Ánh mắt tàn độc của tên Lâm Chí Cường lóe lên, nhưng nhanh chóng che giấu bằng cách cup mắt: “Cháu đến xin lỗi bà Vương, nếu hôm đó cháu ra tay trợ giúp, thì bà đã không phải chết.”

Đường Tổ: “Ừm. Nếu không phải cậu, thì bà ta cũng đâu phải chết.”

Lâm Chí Cường cả kinh, bước khỏi giường: “Cháu đi trước!”

Đứng dậy đi ngang qua Đường Tổ, hắn nghe anh hỏi một câu: “Cảm giác giết người rất tuyệt. Bình thường người mang tội giết người đều sẽ quay trở về hiện trường gây án, quả là thói quen ‘không tốt’! Cậu nói đúng không, cậu Lâm Chí Cường!”

Lâm Chí Cường dừng bước: “Chú nói gì vậy?”

“À!”, Đường Tổ khẽ nở nụ cười: “Vẫn là kẻ nhát gan vô dụng, ngay cả giết người cũng không dám thừa nhận.”

Bàn tay buông thõng bên người của Lâm Chí Cường bắt giác cuộn chặt thành quyền, hắn ngẩng đầu, đối mặt với người đàn ông trước mắt ... Đáng vẻ anh tuấn, tướng mạo bất phàm, nhìn sơ là biết kiểu người đàn ông thành đạt.

Lâm Chí Cường ghét cay ghét đắng biểu hiện tự đắc trên gương mặt người đàn ông ấy, tự tin và kiêu ngạo, vẻ mặt mà chưa từng bao giờ có thể xuất

hiện trên gương mặt hân.

Lâm Chí Cường chỉ muốn nhào tới xé nát gương mặt để nhìn kia.

Cảm giác không chế sinh mệnh người khác, quá vi diệu.

Giờ khắc này nhìn Đường Tổ, Lâm Chí Cường chỉ cảm giác trong người mình máu nóng chảy cuộn cuộn, nguồn nhiệt kích thích không ngừng xông lên não. Hân không thể không chế được tâm trạng, nhếch miệng, nhưng hân cố gắng kiềm nén khiến nụ cười trở nên gượng gạo: “Cảnh sát đều cho rằng cháu không giết người, sao chú lại nói vậy?”

“Đừng bao giờ đánh đồng tôi với đám người ngu ngốc ấy”, Đường Tổ nhìn xuống gương mặt gầy gò của Lâm Chí Cường: “Từ lời khai của cậu có thể cho thấy việc ăn cắp tiền đòi với cậu là một gánh nặng rất lớn. Thế nhưng những từ cậu điền trong tờ giấy thì không phải như vậy. Từ ‘Hộp sắt’ cậu điền là gì sét. Trong quá trình này cậu mất ba giây để đưa ra từ ngữ chẳng có liên quan đến vụ án. Cậu dùng từ một đến hai giây để phản ứng, điều này là do cậu đang cố gắng ức chế suy nghĩ, cố gắng tránh tất cả khả năng dính dáng đến vụ án ... nhưng hay quá hóa dở ...”

Lâm Chí Cường nghe tất cả những thanh âm chậm rãi, tự tin văng vẳng bên tai mình. Hân vừa tự cho mình là hoàn mỹ, vậy mà ở trước mặt người đàn ông này hân trông chẳng khác một tên hề.

Lâm Chí Cường hung hăng ngắt đầu, hân cười lớn: “Mày nói mấy từ này làm gì ... đâu có ai biết!”, hân tóm thanh gươm bên cạnh, nhào tới đánh Đường Tổ.

“Cẩn thận!”

Có người nhanh hơn hân một bước, xô Đường Tổ qua một bên, né được một đòn của Lâm Chí Cường.

Lâm Chí Cường đột nhiên trông thấy Hứa Luật vọt ra, trong lòng hoảng hốt, hân vội vàng ném cái túi về phía Hứa Luật, trong túi toàn là vỏ lon bà Vương Lệ Hoa lượm về, vương vãi tung tóe. Hứa Luật té ngã.

Đợi đến khi Hứa Luật đứng dậy, tên Lâm Chí Cường đã thoát khỏi nhà, Hứa Luật nhanh chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: GIẢNG SINH SẮP ĐẾN RỒI

Lâm Chí Cường tháo chạy, hân chưa bao giờ nghĩ được hân lại có thể chạy nhanh được như vậy, xung quanh không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào, chỉ có tiếng gió rít gào.

Hân rất mệt, nhưng hân không thể dừng lại, không được dừng lại.

Trong đầu luôn vang lên âm thanh thôi thúc hân chạy, chỉ dẫn hân chạy đến một nơi an toàn.

Hứa Luật không nghĩ ra tên oắt con này lại chạy được đến mức đó, chạy bán sống bán chết; đuổi theo hân qua mấy con phố, cuối cùng đuổi đến trường học của hân. Cô vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Đội trưởng Lý.

Hơn bốn giờ chiều, vẫn còn đang có tiết học, sân trường vắng bóng người.

Lâm Chí Cường cứ lao thẳng về phía trước, đôi chân hân đã hoàn toàn mất hết cảm giác. Thế nhưng hân vẫn chạy, chạy vào dãy phòng học, chạy lên thang lầu.

“Lâm Chí Cường ...”

Hứa Luật cũng đuổi theo hân lên tầng thượng, trông thấy hân đang đứng ở trên bờ tường.

“Lâm Chí Cường, mau xuống đây!”

Hứa Luật cả người ướt đầm mồ hôi, cô không ngờ tên oắt con lại có hành động này.

“Tôi ... tôi giết người rồi!”, Lâm Chí Cường nhìn Hứa Luật, sắc mặt hoảng hốt, nước mắt rơi lã chã: “Tôi không muốn ngồi tù ... tôi không muốn!”

“Tôi biết, cậu không cố ý!”, Hứa Luật thanh âm hòa hoãn, khích lệ hân, động viên tinh thần hân: “Cậu còn trẻ, đừng làm chuyện ngu ngốc!”

“Tôi nghĩ đến tự thú ... nhưng ...”, Lâm Chí Cường rơi vào trạng thái kích động: “Nếu đi ... tôi coi như mất hết ... tất cả đều là do bọn Vương Đan,

bọn chúng ép tôi!”

“Nào nào ... chúng ta sẽ xem xét chuyện này. Cậu còn trong độ tuổi thành niên, luật pháp có chính sách bảo vệ cậu, tòa án sẽ cân nhắc.”

“Cô ... cô sẽ giúp tôi sao?”

“Ừ!”

Hứa Luật nhìn hấn đã thả lỏng, bắt đầu từ từ hướng hấn: “Bây giờ cậu trước tiên phải rời khỏi đó, chỉ cần còn sống, mọi chuyện đều có thể giải quyết ...”

Lâm Chí Cường đang hoảng loạn cũng từ từ trấn tĩnh, nghe Hứa Luật trạng thái kích động cũng giảm dần dần.

“Tôi ... tôi ... không được!”, đứng trên bờ tường, hai chân hấn không thể khống chế run bần bật: “Cô ... cô giúp tôi ... giúp tôi!”, hấn không muốn chết, thật sự không muốn chết.

“Được! Cậu đừng nhúc nhích, tôi đến đây!”, được hấn cho phép, Hứa Luật thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân tiến về phía hấn.

Đột nhiên di động trong túi hấn vang lên, hấn giật nảy mình, cả người ngã ngửa ra sau.

Hứa Luật lao nhanh đến, nhưng không kịp, cô xoải người trên bờ tường, toàn thân cứng đờ, trơ mắt nhìn Lâm Chí Cường rơi xuống ...

Cảm giác mệt mỏi đã biến đi hết, rõ ràng cả người cô đang rất nóng, mồ hôi đầm đìa, nhưng tại sao lại có một luồng khí lạnh lan tỏa khắp bụng và đầu???

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng hấn đã bình tĩnh!

Cô xác định hấn đã từ bỏ ý định tự sát, tại sao lại nhảy lầu!

***

Đường Tổ chạy theo sau cô, cũng chạy vào trường, vừa vặn bắt gặp hình ảnh tên Lâm Chí Cường rơi từ trên cao xuống!

Rầm!!!

Âm thanh va chạm dưới mặt nền xi măng, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, kinh sợ.

Một chất lỏng màu đỏ chảy ra, lênh láng.

“A a a a _ _ _”

“Có người nhảy lầu!”

“Nhảy lầu . . .”

Xung quanh trở nên hỗn loạn, tiếng người gào thét, la ó.

Trên sân trường Đường Tổ ngửa đầu nhìn; trên tầng thượng Hứa Luật cúi đầu vô vọng.

Đúng lúc đài phát thanh nội bộ trong trường vang lên. Tiếng đàn dương cầm, ngắt quãng, vang vọng khắp trường. Thanh âm ‘do re’ phát ra như đứa nhỏ búống bình, ồn loạn trên phím đàn hòa với thanh âm của tiếng xe cứu thương xa xa gần gần ...

Do do do re re

Re do do do do re re re do

Do do do re re

Re do do do do do do do do re

Re do do do do do do do do re

Re re do do do re do do do do

...

Không người nào biết, cửa phòng phát thanh đột ngột đẩy ra. Một học sinh bước vào: “Chuyện gì vậy? Ai được phép đổi nhạc vậy?”

Bạn học sinh liếc nhìn mấy vị tính, không biết ai đã xen vào đó một đoạn nhạc không rõ.

“Chuyện gì lộn xộn vậy?”

Bạn học sinh xóa đoạn nhạc, sau đó mở theo Chương trình đã định sẵn.

***

Vụ án đã được giải quyết.

Hứa Luật và Đường Tô trở về trường đại học Y ngay buổi chiều hôm đó, mọi việc còn lại giao cho Đội trưởng Lý xử lý.

Trên đường trở về, Hứa Luật một mực im lặng. Hình ảnh Lâm Chí Cường ngã lều như một đoạn phim tua đi tua lại trong đầu cô. Cô nhìn thấy gương mặt non nớt vang về kinh hãi cùng hoảng sợ, ánh mắt cầu cứu, khát vọng được sống ...

Hắn không muốn chết!

Có lẽ thế ...

Nhưng tại sao?

Cô nhìn ra ngoài cửa xe, màn đêm buông xuống, xe cộ lưu thông tấp nập trên con đường trung tâm. Người đến người đi, tan ca, về nhà, vội vội vàng vàng, đâu ai hay biết mấy tiếng trước đây, ở một góc nhỏ trong thành phố, một sinh mệnh còn quá trẻ đã biến mất hoàn toàn.

Đi qua quảng trường Vạn Đạt, mới chú ý đến quảng trường được trang trí mấy dây đèn xanh xanh đỏ đỏ, nhấp nháy chiếu sáng. Các cửa hàng hai bên đường cũng đua nhau trang trí đèn hoa rực rỡ, tràn đầy không khí lễ hội.

Giáng Sinh, sắp đến Giáng Sinh rồi ư?

Không biết từ khi nào mấy ngày lễ của phương tây dần du nhập, ảnh hưởng đến cuộc sống người dân ở đây. Nào là lễ Giáng Sinh, lễ Tình nhân, lễ Tình nhân trắng .... Ngay cả Chương trình radio trên xe cũng đang thảo luận về đề tài Giáng Sinh.

Đường Tô hai tay chống cằm, gương mặt thản nhiên, không cảm xúc nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Từ lúc lên xe đến giờ, anh cũng im lặng. Hứa Luật còn nghĩ anh đang suy nghĩ chuyện gì đó, nên cũng không quấy rầy.

Tiếng di động vang lên, là điện thoại của Tô Từ Khiêm, Hứa Luật do dự một chút nhưng cuối cùng cũng nhận điện.

“Alo! Từ Khiêm!”

Từ Khiêm?

Mí mắt Đường Tô giật một cái, anh nhớ cái tên này, cái tên lần trước khiến cô khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: NHA ĐÀU LỬA ĐẢO

Âm điệu mang theo vài phần chòng ghẹo truyền đến: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa, vừa mới làm về!”

Tô Từ Khiêm nói chuyện với cô vài câu, nói đến lễ Giáng Sinh: “Còn mấy ngày nữa là đến Giáng Sinh, khi ấy anh đến thành phố Tân tìm em, chúng ta cùng nhau ăn một bữa!”

Lễ Giáng Sinh năm ngoái hai người cũng ăn uống bên nhau. Giữa bọn họ có một loại hiểu ngầm, cứ đến ngày lễ tết, là gặp nhau dùng bữa, nhưng chẳng nói rõ chuyện gì.

“Có phiền lắm không?”, Hứa Luật theo bản năng bắt đầu khước từ, không muốn tiếp tục mối quan hệ không rõ ràng này.

Nếu như tất cả đều là do cô đơn phương, vậy tốt nhất nên kết thúc tình cảm nhớ thương này đi, như vậy mới có thể quay được về đúng nghĩa ‘Tình bạn chân thành’, chúc phúc cho anh ta.

“Nhóc con ngốc nghếch, nói vớ vẩn gì đó!”, Tô Tử Khiêm cười cười, “Sao lại phiền phức, chuyện liên quan đến em không bao giờ được gọi là phiền phức ... Hôn nữa, hôm đó anh cũng muốn giới thiệu cho em một người.”

Hứa Luật cảm giác ảo não, cái câu ‘Chuyện liên quan đến em không bao giờ được gọi là phiền phức’ khiến cho bối rối một chút, “Chuyện đàn ông, chuyện đàn bà!”. Câu nói bật thốt ra khiến cô hơi hồi hộp, nhưng lời ra thì không thu trở lại được.

“Cô bạn nhỏ!”, Tô Tử Khiêm ngừng một chút, sau đó trong giọng có chút vui sướng: “Làm sao? Không muốn gặp sao?”

Hứa Luật giả là: “Sao như vậy chứ! Người anh giới thiệu chắc chắn là em muốn gặp thử một lần. Em muốn coi cô gái nào có khả năng mang được anh Tô của em đi mất, cô gái này chắc chắn rất đặc biệt.”

Hứa Luật không thể giải thích được cảm xúc của mình lúc này. Cô còn nhớ khi còn học cấp ba hay đến trường đại học của Tô Tử Khiêm tìm anh. Tô Tử Khiêm khi nào giới thiệu với bạn học cũng dùng từ ‘Cô bạn nhỏ’ để nói về cô.

Bây giờ tiếng gọi này đã dành cho người khác.

Cô đã từng có lần nghĩ rằng, cô là ‘Cô bạn nhỏ’ duy nhất của anh.

Giờ ngẫm lại mới thấy đúng là tuổi trẻ, lúc nào cũng mơ mơ mộng mộng. Hứa Luật phải điều chỉnh tâm trạng mình, phải tự nhủ tất cả chỉ là tình bạn, không phải tình yêu.

Nói chuyện với Tô Tử Khiêm một lúc nữa cô mới cúp điện thoại. Vừa ngắt máy đã nghe bên cạnh lên tiếng: “Nha đầu lừa đảo!”

“Cái gì???”

Đường Tổ im lặng nhìn cô mấy giây, ánh mắt sáng quắc.

“Làm gì?”, làm gì nhìn cô như vậy.

Đường Tổ: “Hứa Luật - nha đầu lừa đảo!”

Hứa Luật: “... này này ... Đường Tổ anh nghĩ cái quái gì vậy???”, lại còn nói cô lừa đảo, xấu xa.

Đường Tổ thu hồi tầm mắt: “Rõ ràng không muốn gặp, lại phải ép bản thân mình.”

Hóa ra là nói chuyện này.

“Không phải là không muốn gặp ...”, Hứa Luật quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm trôi vùn vụt trước mắt, thật ra, cô cũng tò mò muốn coi người con gái mà Tô Tử Khiêm thích là cô gái như thế nào: “Chỉ là, tâm tình quá phức tạp, nói ra anh cũng không hiểu!”

Không hiểu!

Từ này đối với anh mà nói sức công phá mạnh đến mức nào.

“Vừa mới đây thôi tôi chỉ cần ba tiếng đã phá thành công vụ án”, thanh âm Đường Tổ lạnh lạnh vang lên, dùng sự thật chứng minh sự thông minh siêu phẩm của mình. Không có gì là anh không hiểu. Cuối cùng anh nói thêm một câu: “Đối với chuyện này, chẳng lẽ cô không có biểu thị gì sao?” Giọng anh pha chút bất mãn.

Hứa Luật tròn tròn mắt nhìn: “Biểu thị???”

Im lặng một lúc lâu sau Đường Tổ ám chỉ thêm một câu nữa, âm điệu vài phần kháng nghị: “Hứa Luật! Cô không có gì muốn nói với tôi ư?”

“Nói ... nói cái gì?”, Hứa Luật khiêm tốn thỉnh giáo.

Đường Tổ bắt mắt nhìn về mặt mờ mịt của cô.

Hứa Luật cố gắng banh não nhớ coi coi cô phải nói gì với anh ... nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“You are so great!” (Bạn thật tuyệt!)

“Wow! Amazing. How you do that?” (Oa! Quá đỉnh. Anh làm thế nào vậy?)

“That is unbelievable!” (Thật không thể tin nổi!)

Âm điệu nâng cao, theo đúng chuẩn giọng người Anh, một tràng nói đủ ba câu khen ngợi khiến Hứa Luật sững sờ nhìn Đường Tổ, “Hả???”

Lần này Đường Tổ thật sự bức mình, anh đã nói rõ ràng như thế mà cô vẫn chưa hiểu?

“Hứa Luật! Thật chán cô quá đi! Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa!”

Hứa Luật bị phê bình cảm thấy cực kỳ oan ức, nhìn đáng vẻ của Đường Tổ lúc này, anh quả thật đang rất khó chịu. Cô nhớ lại mấy câu vừa rồi anh nói, trong đầu đột nhiên lóe sáng ... lẽ nào ...

“Đường Tổ! Anh ... anh muốn tôi khen anh sao?”

Đường Tổ ngừ khí nhàn nhạt, khẽ hừ một tiếng: “Đương nhiên không phải ... chỉ là do tôi quản việc không đâu thôi!!!”

Ô ô ô ô ... đúng rồi.

Thì ra suốt chặng đường về anh không nói tiếng nào chính là chờ cô mở miệng khen anh? Ôi sao giống trẻ con thế này! Hứa Luật buồn cười, nhưng cô biết nếu mình phá lên cười lúc này anh nhất định sẽ không vui.

“Khụ khụ ... Đường Tổ! Cảm ơn anh! Anh thật xuất sắc!”

Đường Tổ nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy thành khẩn của cô, anh miễn cưỡng tiếp nhận lời khen này: “Thật sự đây thần kinh phản ứng của cô chậm chạp đến mức kinh ngạc!”

Hứa Luật: ...

Mịa nó, cô làm quái gì phải đi khen anh cơ chứ!

“Từ Khiêm là ai?”

Sau khi hỏi câu này, bản thân Đường Tổ cũng thấy hơi hối hận, bởi vì chuyện này đâu có liên quan gì đến anh, anh hỏi thẳng thế này ... e cũng hơi thất lễ.

Trước đây anh chưa từng mất kiểm soát như thế này.

Đường Tổ buồn rầu suy nghĩ, nhưng cũng chỉ kéo dài ba giây Ba giây sau, anh tự tìm được một lý do hợp lý để lý giải hành vi này: Đúng! Anh đang muốn nghiên cứu ‘máy phóng hormone nữ’ mang tên Hứa Luật này, hiển nhiên tâm trạng của cô thế nào cũng có ảnh hưởng. Vì vậy chuyện anh tìm hiểu là điều cũng dễ hiểu.

Hứa Luật không ngờ Đường Tổ lại hỏi Tô Từ Khiêm. Cô im lặng một lúc rồi trả lời: “Một người bạn!”

Chỉ là bạn thôi ư?

Rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo!

Anh cũng là bạn cô, cô có bị anh làm ảnh hưởng tâm trạng hay không?

Đường Tổ khẽ hừ một tiếng, không đi vạch trần lời nói dối này của cô. Có thể cô ấy có tình ý với cái tên Tô Từ Khiêm kia!

Nha đầu lừa đảo!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: ĐÊM GIÁNG SINH!

“Cô rất quan tâm đến anh ta!”, nếu không thêm đề ý thì tâm tình cô đã không dễ bị tác động như vậy: “Hừm! Dùng ngôn ngữ của các cô cậu thì ắt hẳn sẽ là ‘Cô thích anh ta’.”

Tâm trạng này mà để người khác nhìn ra thì Đường Tổ coi đó là một hành vi ngu xuẩn.

Câu nói trắng trợn của Đường Tổ khiến Hứa Luật ghen hờn.

Được rồi! Cô biết cô không thể gạt được người đàn ông này, nhưng anh đừng nói trắng trợn như thế được không cơ chứ! Bây giờ cô biết trả lời thế nào?

“À! Về mặt của cô đã cho tôi lời giải đáp”, Đường Tổ nhìn cô bằng gương mặt đầy nét kiêu căng tự phụ, không cần cô trả lời anh cũng biết: “Tại sao?”

Tại sao yêu thích cái tên Tô Tử Khiêm đó.

Tại sao???

Câu hỏi này khiến trái tim Hứa Luật đập thành thịch.

Yêu một người, là thuộc về cảm tính bất cô trả lời theo lý tính thì sao cô trả lời cho được?

Đường Tổ nhếch mi, nhìn đáng vẻ ngây ngốc của Hứa Luật, nhân nhật nói: “Quên đi! Coi đáng vẻ của cô kia, ngay cả bản thân mình cũng đâu biết tại sao!”

Hứa Luật: “...” Tự hỏi tự trả lời, vậy hỏi cô làm gì.

Đường Tổ hừ lạnh: “Cứ cái gì không giải thích được thì cho đó là yêu thích.” Chẳng hiểu yêu thích là gì!!!

Cái lý luận này là gì vậy?

Hứa Luật hơi khó chịu khi nghe giọng điệu khinh khỉnh của Đường Tổ. Nói kiểu như xem thường thứ tình cảm ‘sớm nở tối tàn’ của cô vậy.

Cô cảm mến Tô Tử Khiêm từ khi còn đi học, đó là những rung động đầu đời của thời thiếu nữ, kéo dài qua nhiều năm như vậy.

“Anh đâu hiểu thế nào là yêu đâu!”, Hứa Luật nói: “Giống như kiểu người như anh, căn bản cũng chẳng biết thích một ai.”

“Người như tôi?”, vốn dĩ anh đã không muốn bàn luận thêm về chuyện này nhưng nghe cô nói như vậy, anh liếc mắt nhìn Hứa Luật, ánh mắt thâm sâu: “Cô cho rằng tôi là hạng người gì?”

“Lý tính quá thừa, cảm tính còn thiếu. Mọi việc luôn cân nhắc trên góc độ lý tính”, Hứa Luật không chút do dự nói nguyên một tràng: “Việc nào cũng nói đến logic, phải mạch lạc, rõ ràng, vốn dĩ không hiểu tình cảm.”

Nói một tràng ... trong xe rơi vào trạng thái yên tĩnh.

“Đến Đại học Y rồi!”

Người tài xế ngồi đằng trước hồ lớn, Hứa Luật trả tiền xe. Hai người một trước một sau bước xuống, trên đoạn đường về nhà, Đường Tổ mở miệng: “Theo như cô nói, tôi nghĩ đó là ưu điểm của tôi. Khi tôi ghét người nào đó, tôi không đi tranh luận hay xung đột, ngược lại lại khiến tôi càng thêm tỉnh táo. Còn khi tôi thích một người, tất nhiên không phải là bốc đồng mà đã suy nghĩ chín chắn.”

Hứa Luật sững người khi nghe anh nói như vậy, đứng một lúc lâu sau mới hừ một tiếng: “Nói như anh đã tìm được người mình thích rồi vậy! Cứ tìm được nửa ấy đi rồi bàn ... Anh đã từng cho rằng yêu là lãng phí thời gian và sinh mệnh thừa Giáo sư Tiêu!” Nếu quan điểm này của anh không thay đổi thì có quỵ mồm hợp với anh.

“...”, Đường Tổ: “Nếu không tìm được thì càng cho biết phụ nữ trên thế giới này quá mất lý trí.”

Nghe khẩu khí của anh ta kia ... ra về bá chủ thiên hạ vậy!

“Vâng thưa giáo sư Đường, người lý trí nhất thế giới, anh hãy mang theo lý trí của mình mà đi yêu đương!”

Về mặt kiêu căng, anh nhanh chóng đáp trả: “Có gì là không được!”

***

Ngày 24, đêm Giáng Sinh, tối hôm ấy chẳng có khác gì so với thường ngày, chuyện xảy ra mấy hôm trước chẳng có gì ảnh hưởng hai người bọn họ. Ăn cơm xong, hai người ngồi phòng khách xem tivi.

Trên tivi cũng toàn ưa tin về ngày lễ Giáng Sinh.

“... Giáng Sinh đến. Các thương nhân đã bắt đầu các cơ hội kinh doanh mới. Các trung tâm thương mại nhanh chóng xúc tiến các Chương trình quảng bá trong ngày lễ Giáng Sinh, trái cây cũng theo đà này phát triển. Nhất là quả táo sau khi được mệnh danh là ‘Trái bình an’, giá cả thi nhau leo thang. Một trái táo được bao bọc bình thường có giá 24 đồng, tình xáo hơn một chút có giá 124 đồng. Mức cao nhất có phải kể đến quả táo được gói gém một cách rục rờ với giá 520 đồng. Giá cao như vậy vẫn không ngăn cản luồng tiêu thụ tăng nhanh. Các thương gia trước ...”

“Sặc!”, Hứa Luật cắn một miếng táo: “Quá lãng phí, một quả táo mà 520 đồng ... mạ vàng à?”. Trái táo trong tay cô đây mười đồng cả kị.

Đường Tổ từ từ nói: “Xem đi! Đây gọi là nhân tố cảm tính, đâu phải không dùng được, ít ra cũng làm gia tăng GDP!”, liếc cô một cái, anh hỏi: “Cô đã từng làm ba cái chuyện này chưa?”

Đúng là Hứa Luật đã từng làm.

Thế nhưng, khi còn đi học cô cũng mua táo rồi bọc lại cẩn thận, không được đẹp như mấy quả táo bày bán thời nay nhưng do cô tự mình trang trí. Không chỉ có táo cô còn mua thanh long, ngụ ý đồ đỏ phát phát, mua cam tượng trưng cho sự trưởng thành. Rất đa dạng, cũng rất vui.

“Thì ra đã từng làm!”, Đường Tổ thu được đáp án của cô.

Hứa Luật tức tức cắn một miếng táo: “Thì sao? Tình cảm là vô giá, của ít lòng nhiều có hiểu không?”

“Không hiểu!”, Đường Tổ thành thật trả lời.

Hứa Luật quyết định vẫn nên tiếp tục ăn táo thì hơn.

Một lát sau Đường Tổ lại hỏi: “Cô mang tặng ai?”

“Mấy người bạn!”

Lại được một lúc nữa.

Đường Tổ: “Tôi cũng là bạn của cô phải không?”

“Đúng!”

“Nhưng sao cô không tặng cho tôi?”, Đường Tổ lên án cô không công bằng.

Hứa Luật ngậm miếng táo trong miệng, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được câu nói này của anh: “Tặng ... anh?”

“Đúng!”, Đường Tổ trịnh trọng nói: “Tôi cũng là bạn cô, cô phải đối xử công bằng.”

Chuyện tặng táo cô chỉ làm khi còn học đại học ... từ lúc ra trường đi làm đến giờ, cô không còn làm chuyện này nữa. Lời này chuẩn bị ra khỏi miệng, cô lại nuốt xuống. Aizza hiếm khi thấy anh có biểu hiện cực kỳ quan tâm đến thứ gọi là Tình bạn ... nếu không phối hợp chẳng phải cô quá phũ phàng sao.

Cô đảo mắt: “À ... Hôm nay tôi quên mua táo rồi .. ngày mai mua tặng anh!”. Quả táo cuối cùng trong tủ lạnh đã bị cô gặm mất một nửa rồi.

“Ngày mai đâu phải Đêm Giáng Sinh.” Anh kiên trì ... Thứ gọi là ‘Quả táo Bình an’ không phải tặng và đêm Giáng Sinh sao?”

Hứa Luật xạm mặt, kích động chia nửa quả táo trước mặt anh: “Chỉ còn có một nửa này thôi!” Anh dám nhận không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: À! ĐÂY LÀ QUÀ CỦA TÔI.

“Ngày mai đâu phải Đêm Giáng Sinh.” Anh kiên trì ... Thứ gọi là ‘Quả táo Bình an’ không phải tặng vào đêm Giáng Sinh sao?”

Hứa Luật xạm mặt, kích động chia nửa quả táo trước mặt anh: “Chỉ còn có một nửa này thôi!” Anh dám nhận không?

Kết quả!

Đường Tổ im lặng nhìn trái táo đang lơ lửng trên tay Hứa Luật. Hứa Luật phát giác hành vi của mình có chút thất lễ, vừa định rút tay về đã nghe giọng anh đầy kiên quyết: “Hứa Luật! Đưa thức ăn thừa của mình ra làm quà tặng, hành vi này quá bất lịch sự!”

Hứa Luật chống chế, gơ gơ quả táo trong tay: “Người Trung Quốc có câu ‘Đồng cam cộng khổ’, anh hiểu câu này không? Tôi thấy chúng ta chính là đang trong hoàn cảnh này.”

Hứa Luật quả quyết rằng Đường Tổ sẽ không nhận nửa quả táo này.

Đường Tổ sùng sốt, ánh mắt nhìn chăm chăm quả táo bị cô gặm mất phân nửa, một lúc lâu sau gương mặt bùng tỉnh: “À! Thì ra ‘Đồng cam cộng khổ’ là như vậy! Chính là xuất phát từ khía cạnh cảm tính ... tôi đã quên phân tích điểm ấy!” Nếu là như vậy thì anh hiểu.

“Không sai! Bạn bè sẽ không câu nệ tiểu tiết, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Quả táo này tuy chỉ còn một nửa nhưng hàm ý bên trong của nó rất lớn”, Hứa Luật phân tích mạch lạc rõ ràng ý nghĩa của nửa trái táo cho anh: “Đó chính là ‘Mỗi người một nửa, tình cảm không phai’, đây là đạo lý.”

Ngày hôm nay hãy để cô Hứa dạy anh cách đối nhân xử thế: “Anh đừng bao giờ xem thường nửa trái táo này, đây là trái táo duy nhất còn sót lại trong nhà, đêm nay lại là một đêm đặc biệt. Tôi chia cho anh một nửa, hàm ý chính là tôi muốn bình an của tôi cũng sẽ đến với anh ...”

Á!!!

Hứa Luật nhìn bàn tay trống không của mình: Quả táo đâu rồi?

Quả táo bị Đường Tổ lấy đi rồi.

Rồn rột!

Thanh âm va chạm giữa hàm răng của anh và nửa miếng táo vang lên lanh lảnh.

Hứa Luật ngây ngốc nhìn Đường Tổ đang ăn quả táo cô đã từng cắn qua, cắn xuống một miếng.

Anh anh anh ...

Anh ăn thật ư! Cái đó ... cô đã cắn rồi mà!

“Đường ... Đường ... Đường Tổ!”, Hứa Luật vừa rồi còn thao thao bất tuyệt thì bây giờ miệng lắp ba lắp bắp: “Này ... nó ... nó đó ... tôi ăn rồi!”

“Ý nghĩa quan trọng ...” Đường Tổ gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”

Hiểu con mịa giẻ!!!

Hứa Luật hoảng hốt không nói thành lời, trong nháy mắt bị Đường Tổ làm cho lúng túng: “Này ... không vệ sinh! Cái đó, không vệ sinh đâu! Ý tôi là, nước miếng là một trong những con đường lây lan bệnh truyền nhiễm, gây ra rất nhiều bệnh như: tiêu hóa, thương hàn, bệnh tả, nhiễm khuẩn enterovirus, ngộ độc thức ăn và hàng trăm loại ký sinh trùng khác...”

*Enterovirus là tên gọi chung của nhóm siêu vi thuộc họ Picornaviridae. Virus vào cơ thể qua đường tiêu hóa và khu trú ở trong phân và hầu họng.

“Trong số đó cũng phải kể đến bệnh dại, cũng có khả năng lây lan qua con đường nước miếng. Tuy rằng xác suất không cao, nhưng không có gì là không thể!”, Đường Tổ gặm miếng táo, “Yên tâm đi! Tôi xác định cô không hề mắc mấy căn bệnh này!”

Hứa Luật cắn cắn môi, ảo não. Cô không có ý đề cập mấy chuyện đó, chỉ là: “Nam nữ thụ thụ bất thân, quả táo ấy tôi đã ăn qua, bây giờ anh lại ăn nó!”, hành vi quá thân mật, ngay cả cô và Tô Tử Khiêm cũng chưa từng làm qua hành động này.

“Cô lại mắc chứng kỳ thị giới tính”, Đường Tổ nhìn Hứa Luật: “Đã là bạn bè sao còn phân biệt nam nữ!”

Hứa Luật nghẹn họng: “Không phải! ...”

Cái gì cũng không phải! Đường Tổ nhún vai.

Nhìn dáng vẻ phiêu diêu tự tại của Đường Tổ, cảm giác bối rối của Hứa Luật cũng giảm dần. Chuyện trai gái khác biệt quả nhiên không có tác dụng với anh. Anh dùng hành động thực tế để chứng minh trong mắt anh, nam nam nữ nữ đều cùng là ‘Con người’. Nếu anh không câu nệ chuyện đó, thì cô cũng chẳng cần tính toán chi li, lúng túng làm gì, nó cũng đâu liên quan đến cô, coi như cùng giới là được rồi chứ gì!

Thế nhưng ...

Hứa Luật đảo mắt, chuyện này không tính, nhưng chuyện kia phải tính. Hứa Luật háng giọng: “Khụ! Đường Tổ! Vậy quả tôi đâu?”. Anh đòi cô tặng ‘Quả táo bình an’, vậy anh cũng phải trả lễ chứ.

Đường Tổ nhìn bàn tay trắng nõn của cô: “Táo ư?”

“Ừm!”, Hứa Luật gật đầu.

Đường Tổ nhìn trái táo chỉ còn một phần tư trên tay mình, ái ngại nói: “Này ...” ... Chuyện anh muốn có quà cũng là nhất thời nghĩ đến.

“Cái đó là tôi tặng anh mà ...”, Đường Tổ có hòng ném cái đó trả lại.

Hứa Luật cố ý làm khó làm dễ, không sai, là cô cố tình. Cô biết chắc Đường Tổ không chuẩn bị quà, muốn coi anh xử trí ra sao. Không phải anh rất thông minh sao? Thông minh bất phàm sao? Xem anh biến ra quả táo bằng cách nào!

“Thật sự muốn có quà ư?”

“Ừ! Rất muốn!”, Hứa Luật không cho anh có đường lui.

Đường Tổ nhét hết miếng táo cuối cùng vào miệng, gật đầu một cái. Khi Hứa Luật đang suy nghĩ không biết anh sẽ làm thế nào, thì anh quay mặt lại,

không nói một lời nhìn thẳng cô, từ từ đến gần.

“Á!!!”, Anh làm gì???

Hành vi đột ngột này của Đường Tổ khiến cô bối rối, đến khi tỉnh trí thì khoảng cách của hai người đã rất gần. Sau lưng cô là thành ghế sofa, không còn đường lui; còn sát rạt trước mắt chính là gương mặt anh tuấn, kích thích toàn bộ thị giác.

Hàng mi cong dài, đôi môi khê mở, gọi tên cô.

“Hứa Luật!”

Thanh âm trầm thấp, ngữ điệu mang chút mê hoặc lòng người.

“Ừm!”

“Đây chính là quà của tôi!”, anh đưa tay chạm nhẹ trên má cô một cái: “Một hai ba ... Quà táo chín Hứa Luật! Merry Christmas!”

Giọng anh đầy phấn khởi, sau đó anh lùi về đằng sau.

Hứa Luật chết sững một lúc lâu sau mới tỉnh trí, thì ra đó là quà anh tặng cô: “Đường Tổ! Anh chơi xấu!” Có ai trả lễ bằng cách đó chứ, khiến cho khuôn mặt cô đỏ ửng như trái táo chín.

Đường Tổ nhìn gương mặt ửng hồng của Hứa Luật: “Cô thấy không được sao? Trái lại tôi cảm thấy rất tuyệt! Nhìn đi mặt cô đỏ không khác gì quả táo đâu.”

Lưu manh!

Hứa Luật vừa thẹn vừa giận nhìn anh mà tức anh ách nhưng không thể làm gì. Tên đàn ông này trình độ quá đỉnh, không ai địch lại!

Hứa Luật không hề chú ý đến, hai tai Đường Tổ cũng đỏ dần. Anh biết hệ thống sinh lý của mình lại một lần nữa bị 'máy phóng hormone mang tên Hứa Luật' tác động.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: ĐƯỜNG TỔ CHẠM MẶT

Ngày lễ Giáng sinh, toàn bộ thành phố đều chìm trong bầu khí lễ hội.

Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn thành phố dường như sáng rực rỡ khác hẳn ngày thường. Tiếng người cười nói, con đường tấp nập đông vui hơn hẳn, hàng dài đoàn xe nối đuôi nhau.

Hứa Luật cực kỳ vui mừng vì kết quả ngoài dự tính, cô không cần phải lái xe mà sẽ đi xe buýt, do vậy không phải lo không biết nhà hàng Trường Long nằm ở đâu.

Hệ thống giao thông công cộng của thành phố Tân khá hoàn thiện, có con đường dành riêng cho loại phương tiện này. Ngày hôm nay tuy xe có đi hơi chậm một chút nhưng còn đỡ hơn bị kẹt giữa đường. Trên xe cũng đặc biệt chen chúc, khi lên xe đã không còn chỗ ngồi trống, đành phải đứng. Trên xe có mấy cặp đôi còn đang độ tuổi đến trường. Tuổi trẻ là thoải mái nhất, ngồi xe buýt tóc đan tóc, vai kề vai, trông thật ngọt ngào. Trước mặt Hứa Luật cũng có một đôi, hình như là học sinh cấp ba. Cô bé nhỏ nhắn dễ thương, ôm eo bạn trai. Cậu bạn thỉnh thoảng cúi đầu ghé tai cô bé thì thầm, thậm chí đôi lúc còn cắn nhẹ vành tai một cái.

Hứa Luật bối rối đưa mắt nhìn chỗ khác.

Sau khi xuống xe, cô vội vàng đi đến nhà hàng đã hẹn trước.

Đây là lần đầu tiên Tô Tử Khiêm giới thiệu bạn, bỏ qua chuyện kia thì cô và anh dù sao làm bạn cũng đã nhiều năm. Bữa cơm này nói gì thì nói cũng phải có thái độ đúng mực, không để Tô Tử Khiêm khó xử. Nhà hàng này cũng có tiếng ở thành phố Tân, cô đã đặt từ mấy ngày trước. Lúc đó cô cũng quên không hỏi Tô Tử Khiêm xem đối phương có không ăn được món gì không ...

Vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên cả người cô bị một lực mạnh kéo ngược lại, khiến cô lùi về sau mấy bước, va mạnh vào lồng ngực một người đằng sau.

Phía trước đèn đi bộ là màu đỏ.

“Dù cô không muốn đến buổi hẹn này, nhưng cũng đâu cần cố ý tạo tình huống tai nạn để trốn tránh. Đêm nay đường phố đã đông đúc rồi, cô đừng gây thêm phiền phức.”

Một giọng nam trầm ấm truyền đến mang theo vài phần chế giễu. Hứa Luật quýnh quýnh, thì ra là ‘người đàn ông miệng quạ’.

“Biết mình nhỏ bé đừng bắt nó gánh trọng trách lớn quá!”, Đường Tổ cực kỳ lên án hành vi vừa đi đường vừa suy nghĩ vẩn vơ của cô. Lần trước ở trường suýt chút nữa là có chuyện, lần này là lỗi qua đường dành riêng cho người đi bộ, quả thực không muốn sống mà: “Ngay cả đứa trẻ ba tuổi còn biết đèn đỏ dừng, đèn xanh đi. Cô bao nhiêu tuổi rồi? Hai tuổi sao? Lại còn muốn vượt đèn đỏ.”

Thật khéo bên cạnh cũng có một cậu nhỏ, nghe Đường Tổ nói vậy, cậu nhóc cho cô thêm một đao: “Chị à ... thầy giáo dạy đèn đỏ không được đi. Phải tuân thủ luật giao thông.”

“Chị ấy biết, không cần con nói!”, mẹ cậu bé ở bên cạnh, mở miệng xin lỗi Hứa Luật: “Thật ngại quá!”

“Không sao đâu!”, Hứa Luật gương mặt ngượng ngùng, lúng túng đáp lời.

“Không sai! Cô ấy là một tấm gương xấu!”, Đường Tổ phụ họa.

Hứa Luật vội vội vàng vàng chủ động nhận sai: “Đường Tổ, tôi sai rồi ... Anh đừng nói nữa!” Nói nữa cô không biết chui lỗ nào nữa đây.

Đường Tổ vốn là còn một bụng lời muốn nói, nhưng nhìn dáng vẻ của cô mắng không thành lời, cuối cùng chỉ còn cách hừ một tiếng.

Đèn đỏ chuyển xanh.

Cậu nhóc lại nhìn Hứa Luật nói tiếp: “Đèn xanh rồi, chị đi được rồi đó!”

“Con lắm chuyện quá. Đi mau!”, mẹ cậu nhóc vội vàng kéo tay nó rời đi.

Đường Tổ nhìn bóng dáng hai mẹ con dắt tay nhau đi ở phía trước, anh liếc nhìn người bên cạnh, mấy giây sau, anh đột nhiên đưa tay nắm lấy tay cô.

Hứa Luật giật mình, tròn tròn mắt, phản xạ muốn rút tay về.

“Đừng nhúc nhích!”, Đường Tổ trừng mắt nhìn cô, bàn tay bất giác siết chặt: “Đi thôi! Cô bạn nhỏ!”, anh đưa mắt nhìn về phía trước, xoải những bước dài: “Cô muốn đi đâu thì nói, tôi đi với cô!”

Hứa Luật: “...”

Cô đâu phải cô nhóc đâu!

Kháng nghị chỉ là ở trong đầu, cô không dám mở miệng. Tay cô lạnh quá sao? Nếu không phải vậy tại sao cô cảm giác bàn tay của anh rất ấm áp, ấm áp nơi bàn tay anh mang lại một cảm giác khác lạ.

Người đàn ông rõ ràng là người lạnh lùng, sao bàn tay lại ấm áp như vậy, ấm áp đến nỗi khiến người khác cảm thấy an lòng, yên tâm để anh nắm bàn tay, đi qua ngã tư xanh xanh đỏ đỏ, đi qua dòng xe cộ đông đúc ...

Lúc đầu, Đường Tổ chỉ muốn nắm tay cô giống như bà mẹ dắt con kia thôi. Nhưng nắm tay cô, anh cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn ấy rất lạnh, hơi khó chịu. Nhưng từ trước đến nay khả năng thích ứng của anh ở dạng siêu cấp, mau chóng khiến đôi bàn tay ấy có cùng nhiệt độ với anh. Nắm tay như thế này tốt hơn nhiều. Bàn tay cô rất mềm, đặc biệt sau khi được anh sưởi ấm, càng mềm mại hơn, cảm giác rất thoải mái.

Hai người đi đến nhà hàng Hứa Luật đã hẹn, bỗng nhiên nghe có tiếng gọi Hứa Luật phía sau:

“Tiểu Luật!”

Đường Tổ không nhận ra được đây là từ để gọi Hứa Luật, nhưng Hứa Luật thì biết, cô dừng bước chân, quay đầu lại: “Tử Khiêm!”

Vừa muốn tiến lên, bàn tay truyền đến một lực cản, một giây sau cô mới ý thức mình và Đường Tổ đang tay trong tay, nên cô vội vã rút tay về.

Đường Tổ liếc nhìn bàn tay trống không của mình, sau đó mới đưa mắt nhìn người đàn ông phía đằng xa.

Tiểu Luật? Hứa Luật?

Anh ta, chắc chắn là Tô Tử Khiêm.

Đường Tổ nhìn Tô Tử Khiêm.

Trùng hợp Tô Tử Khiêm cũng nhìn anh, ánh mắt đầy tò mò: Người đàn ông ấy là ai? Tại sao vừa rồi lại nắm tay Tiểu Luật?

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: KHÔNG CÁCH NÀO ĐỐI DIỆN VỚI TRÁI CHUỐI

Đường Tổ nhìn Tô Tử Khiêm.

Trùng hợp Tô Tử Khiêm cũng nhìn anh, ánh mắt đầy tò mò: Người đàn ông ấy là ai? Tại sao vừa rồi lại nắm tay Tiểu Luật?

Mấy người như vậy cứ đứng ở trước cửa nhà hàng, bầu không khí có chút lúng túng.

“Xin chào, Tôi là Tô Tử Khiêm.”

Cuối cùng, vẫn là Tô Tử Khiêm đưa tay ra, phá vỡ sự im lặng.

Đường Tổ liếc nhìn bàn tay người đàn ông, cánh tay đang buông thõng từ từ chuyển động nhưng không phải duỗi ra bắt tay anh ta mà đút tay trở vào trong túi áo khoác.

“Theo nghiên cứu gần đây nhất của các nhà khoa học người Mỹ, bình quân trên tay mỗi người có hơn một trăm năm mươi loại vi khuẩn. Nếu một đôi tay chưa rửa thì có thể lên đến tám trăm ngàn vi khuẩn, ngoài trừ vi khuẩn còn có các loại nấm, thậm chí là mầm độc. Vì lý do an toàn, nếu không cần thiết thì miễn được thì miễn.”

Tô Tử Khiêm: “...”

Hứa Luật: ...

Tại sao cô lại đưa người này đi cùng vậy!?

Lần này hẹn hò Hứa Luật vốn dĩ chỉ muốn đi một mình, nhưng, một tiếng trước đây, trong khu biệt thự của Đại học Y có màn này.

***

Khi ấy, Hứa Luật đang từ trên phòng mình bước xuống lầu, Đường Tổ cũng đã thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

“Ồ! Tôi nay anh cũng có hẹn sao?”

Nhìn một thân áo sơ mi đen phối quần âu, bên ngoài khoác chiếc áo gió, khí khái hùng hực, mang đậm nét phong cách của Giáo sư Đường. Không hề che giấu ánh mắt ngưỡng mộ nhìn ngắm anh. Trôi sinh vóc dáng đẹp, mặc cái gì cũng đẹp.

Y phục thâm màu càng tôn lên nước da trắng ngần của anh, ngũ quan cân đối. Anh cho hai tay vào túi áo khoác, dáng người thẳng tắp, tao nhã.

“Ừm!”, anh đáp rồi liếc nhìn cô đi từ trên lầu xuống: “... Cùng cô!”

“Hả??? Cùng tôi?”

Hứa Luật không hiểu câu nói này của anh.

Đường Tổ nhàn nhạt giải thích: “Nếu tôi qua cô đã giảng giải rất kỹ chuyện muốn trở thành người bạn cùng ‘Đồng cam cộng khổ’, vậy thì tôi sẽ cố gắng hết sức. Cùng cô đi đối phó với bữa tiệc khó xử kia.” Nói xong, ánh mắt anh đắm chiều nhìn Hứa Luật: “Tại sao cô mặc như ‘Góa phụ áo đen’ thế này, muốn đến đó độc chết bọn người kia sao?” ... Thật đúng là cô không muốn gặp người ta mà!

Hứa Luật bị anh ví thành ‘Góa phụ áo đen’, gương mặt bất giác tối xầm lại.

Quần áo mùa đông trong tủ quần áo cô không nhiều. Lần trước đi mua sắm cùng Cố Sanh toàn mua đồ mùa thu và chớm đông, đồ đó mà mặc ra đường buổi tối sẽ lạnh chết.

Cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, đầm đen, tất dài màu đen, đôi boot màu đen ... Trong tay còn ôm theo túi xách màu đen, phối với chiếc áo măng-tô đen.

Được rồi! Đúng là đen thui ... nhưng mà ...

Ánh mắt cô chuyển sang anh: “Tôi mà là ‘Góa phụ áo đen’ thì anh là gì?” ... nhìn anh đi, cũng diện một cây đen đó thôi.

Đường Tổ nhếch mày, không thèm trả lời, đi tới cô, khoát tay: “Xin mời!”

Hứa Luật vẫn hơi bực vì từ ‘Góa phụ áo đen’ của anh: “Không cần anh đi theo, tôi đi một mình!”

Đôi mắt Đường Tổ trong vắt nhìn chăm chăm cô mấy giây: “Nói dối. Bụng mất thâm quần, tối qua ngủ không ngon. Chiều hôm nay, tổng cộng cô nhìn đồng hồ bốn mươi sáu lần. Tất cả chứng tỏ cô đang rất lo lắng, gần đến giờ hẹn cô càng lo”, anh hừ lạnh: “Xem bộ dạng cô như thế, thân là bạn hữu ngay thời điểm khó khăn tôi phải đưa tay tương trợ; đây là chuyện đương nhiên, cô không cần cảm ơn.”

Anh nghiêm nhiên đưa từ ‘Đồng cam cộng khổ’ vận dụng rất linh hoạt.

Hứa Luật yên lặng.

Nếu như Tô Tử Khiêm thật sự đã tìm được một nửa của mình, cô nhất định sẽ chúc phúc. Chỉ là đến khi ấy, thân cô lẽ loi đối diện bọn họ có đôi có cặp, khó tránh khỏi cảm giác tủi thân.

Nếu anh muốn đi cùng ... vậy thì đi cùng.

Hứa Luật kéo cánh tay anh: “Đi thôi!”

Rời đại học Y, lúc ấy đường phố vẫn chưa đông đúc. Sau khi căn cô không vượt đèn đỏ Hứa Luật vừa nói ra tên nhà hàng liền bị Đường Tổ khẳng khái không cho đi. Anh một mực đòi đến Trung tâm thương mại thành phố Tân.

Kết quả nơi đầu tiên dừng chân không phải nhà hàng mà là đến một flagship store. Hứa Luật nhận ra thương hiệu này, là một thương hiệu thời trang rất nổi tiếng. Hầu hết quần áo của Đường Tổ đều được mua ở đây.

* Flagship Store để chỉ các cửa hàng chính của hãng nổi tiếng, Flagship Store này thường nằm ở trong các khu mua sắm lớn, trung tâm thương mại lớn, các cửa hàng này chủ yếu nhắm vào các khách hàng có thu nhập cao với số lượng hàng hóa phong phú.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy khách đến cửa, ngay lập tức khuôn mặt tươi cười: “Xin hỏi! Anh chị mua gì ạ?”

Đường Tổ chỉ chỉ ‘Quả phụ Hứa’ đứng bên cạnh.

Tất cả các nhân viên bán hàng đều được huấn luyện kỹ càng, cho dù nhìn hình tượng Hứa Luật không chút hòa hợp cũng không biểu hiện ra mặt. Cô ta mỉm cười lễ phép, giới thiệu mấy bộ y phục thích hợp với Hứa Luật với phong cách cực kỳ chuyên nghiệp.

Hứa Luật nhìn từng bộ trang phục quý phái, thật không biết phải chọn thế nào.

Hứa Luật chỉ vào một bộ màu đỏ trong tay cô bán hàng: “Bộ này được không?”. Kỳ thật cô đều cảm thấy mỗi bộ đều có nét đẹp riêng.

“Không làm ‘Góa phụ áo đen’ lại muốn biến thành Phượng Hoàng lửa à?” Sặc ... bộ màu đỏ đó cũng thêm một con chim phượng rất tinh xảo.

Cô nhân viên bán hàng cúi đầu mỉm cười liếc nhìn con phượng trên bộ váy, đây là khuynh hướng hot nhất năm nay.

“Này ... bộ kia ... bộ kia cũng đẹp!”, Hứa Luật do dự chỉ vào bộ váy màu vàng.

“Chuối?”, anh nhướn mày, ồ một tiếng: “Có người nói chuối là loại quà tặng vô giá do Thượng Đế ban tặng. Dù nam hay nữ dùng đều được công nhận loại thực phẩm thiên nhiên mang lại hiệu quả tốt nhất. Đó cũng chính là một loại trái cây mang tính ám thị tình dục rất lớn. Cô cứ việc mặc nếu cô không ngại.” Anh nhún vai.

Tay cô nhân viên bán hàng đang cầm áo chợt run bắn một cái, rõ ràng là toàn quần áo đẹp, vậy mà bây giờ biến thành quả chuối, lại còn bị anh nói ...

Khuôn mặt cô ta dần ửng đỏ, lén lén liếc nhìn gương mặt anh tuấn của Đường Tổ.

Sau này làm sao dám đối mặt với trái chuối đây.

Đây chính là suy nghĩ trong đầu hai người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: CHU TÂY, CHU TRIẾT

Sau này làm sao dám đối mặt với trái chuối đây.

Đây chính là suy nghĩ trong đầu hai người phụ nữ.

Hứa Luật chỉ tay vào bộ thứ ba, cắn răng cắn lợi nói: “Bộ này được chưa?”

“Bộ này ...???”, Đường Tổ nhìn vào bộ quần áo Hứa Luật vừa chỉ, được rồi, không giống động vật cũng không giống thực vật, chỉ là: “Cô ... Cờ có vừa không?”. Anh đưa tay chỉ vào cổ áo được thiết kế theo dạng chữ V, rồi hướng về ngực của cô liếc một cái: “A”

Hứa Luật: “A+ ...”

“Ồ ... Quên mất kích thước hình thể nhỏ hơn người Tây phương một chút.”

Cô nhân viên bán hàng không chịu đựng được, quăng tất cả hình mẫu chuyên nghiệp, bật cười lớn.

“Đường Tổ”, Hứa Luật đỏ mặt, “... Vậy anh chọn đi!”

Đường Tổ quét mắt nhìn mấy bộ quần áo trên tay cô nhân viên bán hàng, rút ra một bộ: “Đây! Bộ này!”

Cô ta thu lại gương mặt tươi cười, khôi phục bộ dáng chuyên nghiệp, nói: “Mắt thẩm mỹ của ngài đây quá tốt. Bộ này bên ngoài là áo khoác lưng làm từ lông hải mã, bên trong là chiếc đầm màu nude dài đến đầu gối. Cô đây dáng cao gầy, mặc vào trông rất đẹp, lại không mất đi vẻ quyến rũ. Rất hoàn mỹ!”

Hứa Luật nhếch miệng nhận bộ váy trên tay anh, gào lên: “Sao anh không nói bộ này giống con chuột bạch”, áo khoác trắng lông xù hải mã, tại sao lại không kích thích trí tưởng tượng dị thường của anh vậy.

Đường Tổ mở mắt ...

Thật ra, đúng là anh cũng nghĩ như vậy.

***

Hứa Luật vội vã bắt tay Tô Từ Khiêm làm giảm bớt đi cục diện lúng túng.

“Anh ấy là Đường Tổ. Đường trong triều Đường, Tổ trong đích tổ. Là bạn đồng nghiệp của em, giáo sư Đại học Y. Anh ấy rất tốt ... chỉ là ... à ... hơi khác mọi người một chút.” Vốn là cô muốn dùng từ cổ quái, nhưng sau đó ngẫm lại nên dùng từ uyển chuyển hơn một chút để mọi người dễ hình dung.

*Đích tổ - 追溯 : truy tìm, tìm hiểu

Đường Tổ nhìn vào đôi bàn tay đang nắm lấy nhau kia. Bàn tay nhỏ nhắn trắng hồng của Hứa Luật bị tay của Tô Từ Khiêm giữ trụ, cảm thấy quá nhũn mất. Anh luôn cảm giác đôi bàn tay của Hứa Luật chỉ hợp mắt khi nằm trong tay anh.

Hứa Luật vừa dứt lời, muốn rút tay về liền phát hiện Tô Từ Khiêm nắm mãi không buông.

“Aaa?!?”

“Đã lâu không gặp ... cô nhóc của nhà chúng ta lớn lắm rồi, càng lớn càng xinh đẹp.”

Tô Từ Khiêm bất giác dùng lực, nắm tay của Hứa Luật kéo về phía mình, sau đó ôm chầm lấy cô.

Đường Tổ đứng bên cạnh khẽ chau mày.

Hứa Luật không ngờ Tô Từ Khiêm lại có hành động này, tự dưng được anh ôm vào lòng, đầu hướng về phía sau, tầm mắt cũng vừa khít rơi vào cô gái đứng đối diện đứng đó mỉm cười.

“À!!!”, cô vỗ lưng Tô Từ Khiêm một cái, sau đó lấy tay đẩy người ra khỏi lồng ngực anh: “Cô gái xinh đẹp đây là ai? Không thèm giới thiệu với em sao?”

“Chị Hứa Luật, chào chị. Em tên Chu Tây, chị gọi em là Thiến Thiến cũng được.”

Cô gái cười híp mắt, bước lên một bước, tự nhiên giới thiệu bản thân, ngữ khí vui vẻ. Cô ta mặc một chiếc váy màu hồng phấn, chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi, mang đầy nét thanh xuân tươi trẻ.

“Xin chào”, Hứa Luật mỉm cười đáp lại, “Đã đặt chỗ rồi, chúng ta vào trong thôi!”

Bốn người cùng nhau tiến vào phòng ăn. Đến bàn ăn đã đặt trước, Đường Tổ ga-lăng kéo ghế cho Hứa Luật. Loại trọng đãi này khiến Hứa Luật giật nảy mình.

“Anh Đường đối xử với chị thật tốt!”, Chu Tây ngồi trên ghế, mắt không rời khỏi hai người bọn họ, “Chị Hứa Luật, anh Đường là bạn trai của chị sao?”

Hứa Luật vừa đáp: “Là bạn bè thôi!”

Đường Tổ liền bổ sung ngay lập tức: “Có thể coi là bạn ‘Đồng cam cộng khổ’.”

Hứa Luật trầm nghĩ, rõ ràng hôm qua chỉ bịa chuyện cho qua, không ngờ anh ấy lại coi như thật.

“Từ Khiêm, anh quen cô gái xinh đẹp này từ khi nào, không thèm giới thiệu cho em sớm một chút.”

Tô Từ Khiêm nhìn Hứa Luật, chưa kịp mở lời Chu Tây đã giành nói trước: “Chị Hứa Luật, em là em gái Chu Triết.”

Chu Triết.

Hứa Luật biết người này.

Chu Triết là bạn thân nhất của Tô Từ Khiêm trong trường cảnh sát. Sau khi tốt nghiệp, hai người xin công tác cùng một chỗ, thành tích bọn họ cực kỳ xuất sắc, là hai tân binh được quan tâm nhiều nhất Cục. Sau đó không lâu, trong một hành động lớn phá vụ án ma túy, cấp trên hi vọng chọn một trong hai người là Tô Từ Khiêm và Chu Triết làm nằm vùng để đánh vào xáo huyết đối phương.

Cuối cùng Chu Triết đủ tiêu chuẩn. Anh ta làm rất tốt, thành công gia nhập vào băng nhóm, ròng rã hai năm làm nội gián mới thuận lợi tiếp cận được tên trùm ma túy khét tiếng.

Trong đợt hành động cuối cùng, do đánh giá sai thực lực đối phương, Tô Từ Khiêm và Chu Triết bị bọn chúng bắt. Khi cảnh sát xông tới thì Chu Triết đã tử vong, còn Tô Từ Khiêm khi ấy chỉ ôm lấy thi thể của anh ta, trầm mặc không nói một lời.

Tô Từ Khiêm cho rằng Chu Triết vì cứu anh nên mới phải chết. Anh biết cha mẹ của Chu Triết đã qua đời trong tai nạn giao thông khi anh ta còn bé. Trên đời này anh ta chỉ còn một người thân duy nhất chính là cô em gái Chu Tây.

Vì vậy sau khi Chu Triết qua đời, anh tiếp tục lấy danh nghĩa Chu Triết mỗi tháng vẫn gửi tiền học phí cho Chu Tây như thường lệ, mãi cho đến nửa học kỳ trước, Chu Tây về thành phố Giang mới biết toàn bộ sự việc.

Chuyện về Chu Tây, đến bây giờ Hứa Luật cũng mới biết.

“Em không trách anh Từ Khiêm”, Chu Tây nói, “Nếu thời gian quay trở lại, em biết anh trai em vẫn sẽ làm như vậy. Bởi tính cách của anh ấy là thế, hơn nữa anh ấy cũng tin chắc một điều, cho dù anh ấy có gặp chuyện gì bất trắc, anh Từ Khiêm sẽ chăm sóc cho em thật tốt nên mới yên lòng ra đi.”

Nói đến Chu Triết, viên mất Chu Tây ửng đỏ, bầu không khí trên bàn ăn nhất thời lắng xuống.

“Aizza ... coi em nè, tự dưng đang vui mà lại biến thành thế này rồi!”, Chu Tây khụt khịt: “Hôm nay là Giáng Sinh, chúng ta không nên nói mấy lời này, nói chuyện vui về đi ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: BỐN NGƯỜI ĂN CHUNG

Nói đến Chu Triết, viên mất Chu Tây ửng đỏ, bầu không khí trên bàn ăn nhất thời lắng xuống.

“Aizza ... coi em nè, tự dưng đang vui mà lại biến thành thế này rồi!”, Chu Tây khụt khịt: “Hôm nay là Giáng Sinh, chúng ta không nên nói mấy lời này, nói chuyện vui về đi ạ!”

Tô Từ Khiêm mau chóng tiếp lời: “Cô bé nói muốn gặp em nên anh đưa cô bé đến đây”, anh ta nhìn Hứa Luật một cái, rồi tiếp lời: “Anh chỉ nghĩ bọn em đều là con gái. Có một số việc anh không biết cách giải quyết, hi vọng em có thể thay anh giúp chăm sóc cô bé.”

Câu này của Tô Từ Khiêm là có dụng ý nhưng Hứa Luật nghe không ra, còn Chu Tây lại hiểu ngọn nguồn. Chu Tây biết Tô Từ Khiêm có cảm tình với Hứa Luật, không phải tình cảm anh em đơn thuần. Lời Tô Từ Khiêm vừa nói lọt vào tai Chu Tây có nghĩa là: ‘Hi vọng Hứa Luật có thể lấy thân phận nào đó chăm sóc, ví như là bạn gái chẳng hạn.’

“Đâu có, anh Từ Khiêm đã làm rất tốt”, Chu Tây chun chun cái mũi nhỏ nhắn: “Anh ấy chăm sóc em rất tốt, ngay cả anh trai còn không bằng anh Từ Khiêm đó.”

Chu Tây bắt đầu kể lại chuyện của Tô Từ Khiêm: “Ngày lễ nào cũng tặng quà cho em. Đến khi sinh nhật còn đặt cho em chiếc bánh sinh nhật em thích nhất. Còn mua cho em rất rất nhiều quần áo ...”

Hứa Luật chỉ lắng nghe không nói một lời.

Tô Từ Khiêm là người tỉ mỉ làm sao cô không biết? Ngay khi còn đi học, cô chẳng bao giờ nhớ kỳ kinh nguyệt của mình, mỗi lần đến tháng đều là anh ta nhắc cô trước vài ngày.

“Có lần em không tiện, anh Từ Khiêm còn mua giúp em đồ dùng phụ nữ”, nói đến đây, gương mặt Chu Tây hồng hồng, ra vẻ ngượng ngùng, vừa nói vừa lén lén liếc nhìn Tô Từ Khiêm. Thế nhưng Tô Từ Khiêm chỉ toàn nhìn vào Hứa Luật, cô ta bắt gặp xạm mặt.

Hứa Luật cười cười: “Anh Tô Từ Khiêm trước nay là người luôn cẩn trọng.”

Các món ăn được đưa lên rất nhanh, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện. Hứa Luật không nhiều lời. Đường Tổ từ lúc ngồi xuống bàn đã không nói năng gì. Suốt bữa ăn, Chu Tây là người nói nhiều nhất, Tô Từ Khiêm thỉnh thoảng đáp vài ba câu.

Chu Tây là một cô gái hoạt bát, mang đậm nét đặc trưng của tuổi xuân phơi phới.

“Anh Đường sao không ăn ạ?”, Chu Tây bắt đầu đá qua Đường Tổ, người từ lúc ngồi xuống đến giờ vẫn không mở miệng nói tiếng nào, cũng không động đũa: “Mấy món này rất ngon. Anh thử món thịt dê này đi, cực kỳ ngon, em thích lắm.” Nói xong, cô ta dùng đũa gấp thịt dê vào chén Đường Tổ.

Hứa Luật muốn ngăn lại đã không còn kịp, trơ mắt nhìn miếng thịt ấy nằm gọn trong chén của anh.

Đường Tổ giờ tay gọi phục vụ.

Anh phục vụ: “Thưa ngài cần gì?”

“Dọn đi!”, Đường Tổ chỉ chén đũa ở trước mặt mình.

Anh phục vụ ngạc nhiên vì trông chén vẫn còn sạch, nhưng không dám hỏi nhiều, mỉm cười: “Xin ngài chờ một chút!”

Chưa đầy một phút bộ chén đũa mới được mang lên, bầu khí trên bàn ăn đột nhiên lắng xuống. Gương mặt nhỏ nhắn của Chu Tây lộ vẻ bối rối, luống cuống níu tay áo của Tô Từ Khiêm: “Anh Từ Khiêm”

Tô Từ Khiêm không hiểu hành động này của Đường Tổ là thế nào, anh ta đưa mắt nhìn Hứa Luật, vì dù sao Đường Tổ cũng là bạn của cô.

Hứa Luật: “Đường Tổ ... anh ấy ...”

Đường Tổ nhàn nhạt mở miệng: “Bản!”

“...”, Hứa Luật cố gắng giải thích: “À ... Đường Tổ ... anh ấy mắc chứng bệnh sạch sẽ quá độ, không thích ai gấp thức ăn cho anh ấy.”

Chu Tây nở nụ cười miễn cưỡng: “Em lại còn tưởng anh Đường không thích em”

“Tại sao tôi phải thích cô?”, Đường Tổ liếc Chu Tây: “Hoặc có thể nói, cô có cái gì đáng giá khiến tôi yêu thích ... hả?”

Vấn đề này vừa nêu lên khiến bầu khí trở lại lạnh như băng.

Hứa Luật quỳnh quáng, đã nói người đàn ông này là ‘Sát thủ của bầu khí’ mà. Cô biết câu này của Đường Tổ chẳng mang bất cứ hàm ý sâu xa gì cả, tất cả đều là thật tâm mà nói. Tuy nhiên những người khác, đặc biệt là Chu Tây, cô gái được rất nhiều yêu thích này, lại nghe thành một ý hoàn toàn khác.

Chu Tây không thể gượng cười.

Hứa Luật đau đầu, dưới gầm bàn, cô đá nhẹ Đường Tổ một cái, hi vọng anh đừng làm thêm gì nữa, bên cạnh đó cô mở miệng nói đỡ: “Tiểu Thiển, em đừng để bụng. Tính anh ấy là thế, với cô gái nào cũng vậy, không có ác ý.”

Chu Tây gật đầu: “Em ... em biết. Đã là bạn của chị Hứa Luật chắc chắn không phải là người xấu. Em không để tâm đâu!”

“Tôi để tâm!”, Đường Tổ lại nói tiếp: “Cô có tư cách gì làm bạn của tôi. Cô ...”

“Đường Tổ! Ăn cá đi!”, Hứa Luật ngắt lời anh, gấp vào chén anh một miếng cá lớn, cô không tin món này không chặn nổi miệng quạ của anh.

Đường Tổ cúi đầu nhìn miếng cá trong chén. Sau đó lấy chiếc muỗng nhỏ, khoan thai múc từng miếng cho vào miệng.

Gương mặt Chu Tây biến chuyển không ngừng. Không phải nói mắc bệnh sạch sẽ sao? Không ăn món người khác gấp sao? Chu Tây chỉ cảm giác tất cả mấy thứ này đều là do Hứa Luật cố ý dựng nên, cố ý dẫn theo một tên kỳ quái này để cô ta phải lúng túng.

Cô ta ghét Hứa Luật.

Tuy nhiên, cô ta phải nhịn, bởi Tô Từ Khiêm thích Hứa Luật.

Sau khi dùng bữa tối, trời vẫn còn sớm.

Chu Tây đề nghị: “Chúng ta đi công viên giải trí đi. Thành phố Tân nổi tiếng có ‘bánh xe đu quay’ lớn nhất nước ta. Hiếm khi được đến đây, anh Từ Khiêm đưa em đi được không? Trước đây anh trai đã hứa đưa em đi ...”

Tô Từ Khiêm nhìn gương mặt đầy chờ mong của cô bé, đành quay sang Hứa Luật mời mọc: “Tiểu Luật đi cùng nhé!”

“Chị Hứa Luật cùng đi nhen!”, Chu Tây đến bên cạnh Hứa Luật, thân mật kéo tay cô, làm nũng: “Em rất thích chị Hứa Luật. Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưng không hề thấy xa lạ ... Chị đi cùng em nhen nhen ...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Công viên giải trí của thành phố Tân hôm nay đặc biệt sáng rực rỡ, những ngọn đèn nhấp nháy lấp lánh. Từ đằng xa đã có thể nhìn thấy bánh xe đu quay, dưới bầu trời đêm, cực kỳ bắt mắt.

Chu Tây rất vui vẻ, hưng phấn kéo tay Hứa Luật vừa đi vừa nói cười.

Đường Tổ và Tô Từ Khiêm đi đằng sau, so với hai cô gái trước mặt, thì bầu khí giữa bọn họ lạnh lẽo hơn nhiều. Hai tay Đường Tổ đút vào túi áo khoác theo quán tính, chẳng nói một lời, mà Tô Từ Khiêm cũng thế, anh ta trầm mặc không nói.

Hai người đàn ông bất luận về chiều cao hay vẻ bên ngoài đều vô cùng xuất sắc. Đám đông hướng về bọn họ ngợi khen không dứt, có người còn lấy điện thoại ra chụp hình.

“Đẹp quá!”

“Người đàn ông mặc áo khoác kia là con lai đúng không! Quá soái!”

“Anh mặc âu phục cũng đâu kém!”

...

Một tốp nữ sinh đi qua bàn tán xôn xao, nói huyền thuyên không dứt, rồi từ từ đi trật ‘mục tiêu’.

“Này cậu đoán hai người bọn họ quan hệ thế nào? Hai người đàn ông cùng nhau đến công viên giải trí, đáng phải suy ngẫm!!!”

Một hủ nữ ra vẻ dạn dày kinh nghiệm hưng phấn lạ thường: “Cần gì quan tâm quan hệ bọn họ là gì. Dưới cặp mắt của tớ toàn bộ thế giới chỉ có mối quan hệ duy nhất: ‘Công – thụ’.”

“Vậy cậu nghĩ ai công?”

“Tớ thấy bọn họ vừa công vừa thụ. Khả năng họ xếp lịch thế này: thứ hai, thứ tư anh áo khoác công; Thứ ba, năm, bảy, đến phiên anh mặc vest. Chủ nhật ... cứ dựa theo bản lãnh của mình mà làm.” Trong thế giới quan của hủ nữ, công thụ là một tuần không ngừng nghỉ.

...

Tô Từ Khiêm nghe mấy lời bàn tán vô căn cứ ấy, trong lòng đã sớm khó chịu, tuy nhiên nhìn vẻ mặt không hề lay động của Đường Tổ, anh ta tự nhủ: Định không động ta, ta cũng không động địch, trấn vững trận địa thì tốt hơn.

Đường Tổ có đôi tai thính hơn người, dĩ nhiên nghe được mấy câu này. Chỉ là ... anh biết cái gì gọi là GAY; thế nào là số một và số không; còn cách dùng chữ ‘công và thụ’ này ...

Thật ra, chủ yếu là do Lý Sâm cho rằng loại văn hóa ‘hủ’ này không thích hợp với nhị thiếu gia họ Đường nên mấy quyển sách liên quan đến vấn đề này anh ta không đưa ra, do vậy, Đường Tổ nghe xong cũng không hiểu, nên anh vẫn được về bình tĩnh cũng là lẽ tự nhiên.

“Anh Từ Khiêm, anh chạy đi mua giúp bọn em vé trò chơi bánh xe đu quay được không? Em và chị Hứa Luật ra chơi vòng xoay ngựa gỗ trước”, Chu Tây câu trước câu sau đã kéo Hứa Luật chạy về hướng bên kia.

Công viên giải trí rất đông người. Chớp mắt bọn họ đã hòa mình vào đám đông trước mắt. Tô Từ Khiêm nghĩ đã có Hứa Luật nên anh cũng an tâm, quay đầu phát hiện người đàn ông tên Đường Tổ cũng nhanh chân tiến vào đoàn người phía trước.

Hứa Luật không thích những nơi đông đúc ồn ào. Càng đông, những chuyện bất ngờ có thể xảy ra càng lớn. Những cái đụng chạm xa lạ khiến cô bất giác cau chặt mi vì khó chịu.

“Chị không thích đi cùng với em sao?”

Chu Tây quay đầu trông thấy Hứa Luật đang cau mày liền hỏi.

Hứa Luật giải thích: “Chị không thích những nơi đông người.”

“Đạ ...”, Chu Tây gật gù: “Chị ... chị thích anh Từ Khiêm sao?”

Chưa đợi Hứa Luật trả lời, Chu Tây nói tiếp: “Còn em, em rất thích anh Từ Khiêm ... Không phải loại tình cảm anh em kia, mà là tình cảm giữa đàn ông và phụ nữ. Em thích anh ấy. Nếu chị cũng thích anh Từ Khiêm, vậy coi như em không có cửa rồi”, trên mặt Chu Tây lúc này không còn vẻ ngại thẹn, cô ta chăm chú nhìn Hứa Luật: “Anh Từ Khiêm thời gian qua cũng quan tâm chị lắm đúng không!”

Hứa Luật chỉ giữ im lặng.

“Em thích anh ấy bởi vì anh ấy là người đàn ông có trách nhiệm”, Chu Tây vỗ nhẹ tay một cái, ngửa đầu nhìn trời: “Anh ấy nói đồng ý chăm sóc cho em cả đời, em biết phần lớn nguyên nhân là xuất phát từ anh trai của em. Em chẳng thấy có gì là không tốt, ngược lại em cho rằng đây chính là một điều may mắn, ràng buộc chúng em phải ở cạnh nhau. Giống như chị và anh Từ Khiêm bị ràng buộc bởi mối quan hệ ‘Thanh mai trúc mã’. Mối quan hệ này khiến anh Từ Khiêm bắt buộc phải săn sóc quan tâm chị nhiều hơn ...”

Đây cũng chính là ý nghĩ trong đầu Tô Từ Khiêm sao?

Nhiều năm qua chăm sóc cho cô thật tốt chỉ vì do bốn chữ ‘thanh mai trúc mã’ ư, không liên quan gì đến thứ gọi là tình yêu???

“Này ... các cô ...”, nhân viên quản lý trông hai người phụ nữ cứ đứng bất động ở đó, lên tiếng nhắc nhở: “Có muốn đi lên không? Không thì đi ra. Đông như thế rồi ... Có đi thì nhanh lên, đằng sau còn hàng dài kia.”

“Có ... có ... có”, lời muốn nói Chu Tây đã nói cả rồi, cô ta thở dài một cái, sau đó kéo Hứa Luật lên vòng quay ngựa gỗ: “Chị Hứa Luật ... mau ... chúng ta chơi đi!”

Vòng xoay ngựa gỗ, rực rỡ sắc màu, văng vẳng tiếng cười, chờ bao nhiêu giấc mơ lãng mạn.

Hứa Luật nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang cười rất tươi, cả thế giới đều nở nụ cười. Như vậy, cô có phải cũng nên cười theo???

...

Trong những gương mặt rạng rỡ ấy, Hứa Luật nhìn thấy người đó.

Anh không cười, một thân áo gió, lạnh lạnh đứng đó, cao ngạo, khác biệt với mọi người xung quanh.

Đường Tổ.

Cười xấu quá!

Đường Tổ nhìn nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt Hứa Luật. Anh thầm nghĩ: Đã không thích thì đừng cười.

Vòng xoay xoay mấy vòng, anh trước sau vẫn đứng yên một chỗ, như cây cắm rễ, bất luận khi nào cô quay đầu cũng đều nhìn thấy anh, lòng cô bất giác bình yên.

Âm nhạc chấm dứt, vòng quay ngừng lại.

“Anh Từ Khiêm ...”

Chu Tây vui vẻ nhảy xuống khỏi ngựa gỗ, chạy về phía Tô Từ Khiêm, tự nhiên kéo kéo cánh tay của anh ta, giống như cô em gái nhỏ vò vãnh anh trai của mình: “Mua được vé không anh?”

Tô Từ Khiêm cầm vé trên tay: “Mua được chứ, Tiểu Luật ...”

Ngẩng đầu đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hứa Luật.

Anh ta kinh ngạc, rút điện thoại trong túi tính gọi cho Hứa Luật, ai ngờ tin nhắn của cô đã đến trước ...

Em có việc về trước với Đường Tổ. Hai người đi chơi vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: HẠNH PHÚC NGU NGỐC

Tô Từ Khiêm nhìn tin nhắn trong tay, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

“Anh Từ Khiêm, chị Hứa không thích em nên mới bỏ về ...”, Chu Tây cắn cắn môi, bày ra bộ dạng lo lắng: “Biết thế em không đòi đi công viên giải trí ... sẽ không khiến chị ấy khó chịu.”

Tô Từ Khiêm vừa gọi điện thoại cho Hứa Luật, vừa mở miệng an ủi cô ta: “Em đừng suy nghĩ lung tung, Tiểu Luật không như vậy đâu ... Chắc là chị ấy có việc gấp ...”

Xin chào! Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau.

Tô Từ Khiêm gọi lại thêm mấy lần nữa, vẫn là thanh âm đó lặp đi lặp lại.

“Anh Từ Khiêm ... Nếu không chúng ta đi tìm chị Hứa Luật đi!”, Chu Tây cầm vé trò chơi bánh xe đu quay trên tay: “Sau này chơi sau!”

Tô Từ Khiêm bỏ điện thoại xuống, nhìn bộ dáng lưu luyến của cô bé, đành lựa lời nói: “Đã đến rồi phải chơi chứ!”

Chu Tây hai mắt sáng rỡ: “Thật không?” ... nhưng ngay lập tức lại trùng xuống: “Còn chị Hứa Luật ...”

Tô Từ Khiêm: “Không sao đâu ... tối nay anh gọi lại cho chị ấy là được. Đi thôi!”

Tô Từ Khiêm xoa xoa đầu cô ta.

“Dạ!”, Chu Tây sung sướng kéo cánh tay của Tô Từ Khiêm: “Anh Từ Khiêm thật tốt!”

Chu Tây đưa mắt nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh mình ...

Tô Từ Khiêm là của cô ta ... không ai được phép cướp mất.

***

Rời khỏi công viên giải trí, nhắn tin xong xuôi, Hứa Luật liền nhanh chóng chuyển thành chế độ im lặng, vút vào trong túi xách, sau đó quay sang Đường Tổ nở nụ cười: “Này! Đi thôi ...”

Đường Tổ liếc cô một cái: “Ồ trước mặt tôi cô không cần phải đóng kịch.”

Hứa Luật sững người, nụ cười gượng trên môi cô tắt ngấm, ỉu xiu nói: “Nói vậy ... Đường Tổ anh cũng cảm thấy tôi rất ngốc đúng không ...???”

“Ừm!”, Đường Tổ không khách khí, gật đầu xác nhận: “Là ngu ngốc!”

Hứa Luật: “Này này ... Tại sao anh lại như vậy ... bây giờ tôi đã khổ tâm lắm rồi, không an ủi tôi thì thôi còn ... còn ... chớ cần áo rách.”

Hứa Luật lờm anh một cái! Đúng là quá đáng!

Đường Tổ nhìn viên mắt ửng đỏ của cô, câu sắp sửa bật ra khỏi cửa miệng đành nuốt xuống, đặt tay lên bả vai cô vỗ vỗ, giọng an ủi: “Không sao! Ngu ngốc cũng rất tốt. Cô coi ... cả thế giới còn đặc biệt giành hẳn một ngày kỷ niệm đó!”

Hứa Luật: “?”

Đường Tổ: “Ngày cá tháng tư!”

Mịa nó! An ủi kiểu quý gì vậy!?

Câu này của anh khiến Hứa Luật vốn dĩ đang rất đau lòng cũng giảm đi không ít, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. Cũng may có anh, cô mới không còn cảm giác buồn nhiều nữa.

Hai người đi một hồi, tự dung đi đến phía bờ sông. Công viên bờ sông hôm nay cũng náo nhiệt khác hẳn ngày thường. Ngang qua gian hàng bán đồ nướng, mùi thơm thoang thoảng, Hứa Luật không nhịn được nuốt nước miếng cái ực, sờ sờ bụng lép. Vừa rồi trong nhà hàng, ăn không nhiều, lại còn đi bộ quãng đường dài như thế, sớm đã tiêu hóa hết.

Bây giờ nhìn một đàn hồ lô nóng hổi ... Thèm!

“Hứa Luật! Đồ nướng ...”

“Ngừng!” Hứa Luật đưa tay chặn họng anh không cho nói tiếp, “Đường Tổ! Hôm nay là lễ Giáng Sinh, hôm nay tôi thất tình ... OK??? Thất tình là lớn nhất. Tôi muốn ăn món kia ... muốn ăn, muốn ăn ... TÔI_MUỐN_ĂN.” Vừa la vừa chạy vọt đến hàng đồ nướng.

Đường Tổ không thích ăn món nướng, lại còn là quán ven đường, anh có thể nói ra được hơn mười ngàn tác hại từ nó. Thế nhưng Hứa Luật cũng đã đến đó rồi ... đành phải đi theo cô thôi.

Hứa Luật cầm chiếc rô nhỏ, chọn mấy món mình thích, trông thấy rau hẹ, còn nhiệt tình chọn riêng cho Đường Tổ: “Đây ... món này cho anh!” Rau hẹ ... trắng dương đó!

Gương mặt tuấn tú của Đường Tổ bắt gặp tối xăm ... anh không muốn ăn món đó.

“Ông chủ, mấy món này ... thật cay nhé! Ông chủ mau mau giúp cháu ... cháu đói quá!” Hứa Luật đưa một rô đầy tràn vào tay ông chủ.

“Ok!!!”, ông ta nhận chiếc rô nặng trĩu: “Cô gái xinh đẹp! Uống gì không?”

Hứa Luật: “Có! Bia đi!” ... ăn với đồ nướng ... quá hợp.

Ông chủ mang bia lên rất nhanh. Hứa Luật khui hai chai, giương mắt nhìn Đường Tổ: “Đường Tổ! Bạn của tôi, hôm nay hãy uống chung với tôi, đừng nói gì hết!”

Đường Tổ nhìn chai bia trước mắt, miễn cưỡng nhận lấy.

Hứa Luật ngửa đầu hóp một ngụm. Trời lạnh, bia lạnh vào bụng khiến cô rùng mình một cái.. May là ông chủ quán nhanh nhẹn, mang một đĩa đồ nướng nóng hổi, thơm phức. Bia lạnh, thịt nướng ... chẳng mấy chốc cạn sạch một chai.

Ợ!!!

Đường Tổ nhìn hành động của Hứa Luật, nhú nhú mày: “Thích anh ta như vậy sao không nói ... tại sao lâm trận bỏ chạy?” Ở nước ngoài chuyện con gái theo đuổi đàn ông, anh thấy hà rầm.

Hứa Luật uống khá nhiều, gương mặt hồng hồng, cô ngước đầu nhìn Đường Tổ, cười ha hả: “Nói nói nói. Nói xong thì sao ... Từ Khiêm là người có tính trách nhiệm cao, anh ta biết ... đối với Chu Tây, anh ta phải chịu trách nhiệm ... chịu trách nhiệm cả đời. Cả đời! Anh biết dài thế nào không? Dài lắm ... rất dài ...”, giọng Hứa Luật đứt quãng. “So với tình cảm thanh mai trúc mã của chúng tôi ... còn dài hơn rất nhiều. Tôi nói ra rồi ... nếu anh ta không thích tôi, vậy chẳng phải hai người sẽ lúng túng ư; còn nếu anh ta thích tôi ... vậy càng tệ hơn, điều này ... khiến anh ta lâm vào tình huống khó xử.”

“Anh biết tôi và anh ta quen biết nhau bao lâu không?”

“Hai ... hai mươi mấy năm ...”

Hứa Luật duỗi hai ngón tay quơ quơ trước mặt Đường Tổ: “Hôm anh hỏi tôi ... Tại sao tôi thích anh ta? Thật ra ... bản thân tôi ... cũng không biết. Chỉ biết anh ta rất đẹp ... đặc biệt rất đẹp. Tôi thích người đẹp trai. Đã đẹp lại còn biết chăm sóc tôi, là bạch mã hoàng tử trong lòng của không biết bao nhiêu cô gái ... vì vậy tôi thích. Thích ... thích ... thích ... nhiều năm trôi qua như vậy, càng ngày càng thấy hợp ... vì vậy cứ như thế thôi ...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: THẤT TÌNH VÀ MẤT MẶT

Đường Tổ: “Hứa Luật! Cô uống nhiều quá rồi!”

Hứa Luật phản ứng chậm vài giây, sau đó mới từ từ lên tiếng: “Người thất tình ... chỉ ... chỉ muốn uống rượu ... Mượn rượu giải sầu ...”

“Ai nói thất tình là phải uống rượu? Thất tình và uống rượu là hai chuyện khác nhau hoàn toàn”, ngừng một chút, Đường Tổ nghiêm mặt nói: “Còn nữa ... Hứa Luật! Như cô không phải gọi là thất tình ... nhiều lắm ... chỉ là mất mặt thôi!”

Chỉ vì người ta đẹp mà thích, như vậy là hành vi mang quá nhiều tính thị giác, là quá cảm tính, thiếu lý trí.

Đường Tổ bắt gặp bầu môi, đầu óc anh cũng nhanh chóng vận hành ...

Cái tên Tô Từ Khiêm có gì là tốt? Đẹp trai cao ráo ư?

Nếu luận tướng mạo, anh đâu có kém. Không, không phải không kém, mà anh tự tin với dáng vẻ của mình hơn nhiều. Hơn nữa, IQ của tên Tô Từ Khiêm chắc chắn không thể bằng anh ...

Cứ thế cứ thế ... so sánh, so sánh ... cuối cùng anh có kết luận:

Không sai! Anh là tốt nhất, thông minh nhất!

Hả???

Chờ chút ...

Về mặt tự tin và kiểu ngạo vừa xuất hiện trên gương mặt anh tuấn của anh liền bắt giác ngưng trệ. Hai hàng lông mày cau lại, bắt đầu phân tích hành vi vừa rồi của anh _ _ _

Anh đang làm gì vậy?

Tại sao lại đi so sánh anh với Tô Từ Khiêm?

Cử chỉ này thật giống với giống đực so tài cao thấp, biểu diễn tài năng của mình để hấp dẫn giống cái. Tựa như con Khổng Tước cố gắng xòe đuôi rực rỡ của mình thu hút con cái.

Nếu vậy Khổng Tước đực là anh ... vậy Khổng Tước cái là ...

... Hứa Luật???

Trong đầu Đường Tổ lúc này tính toán tán loạn, hàng mi của anh cau chặt hơn, ánh mắt cũng bắt đầu di chuyển lên người ‘con Khổng Tước cái’ đánh giá:

Mắt, mũi, miệng, đầy đủ hết ... Nếu nghiêm khắc đánh giá, ngũ quan cô cũng không được gọi là hoàn mỹ, còn cách hai từ ‘Hoàn mỹ’ rất rất xa ... nhưng ...

Ừm! Đây cũng là chuyện bình thường. Giống như động vật thôi, con đực luôn có tướng mạo và màu lông đẹp hơn hẳn so với con cái ... Anh đẹp hơn cô cũng là chuyện bình thường.

...

Chỉ trong một thời gian ngắn mà trong đầu Đường Tổ đã viễn ra đủ mọi loại chuyện, còn Hứa Luật ... vẫn đang cố gắng tiêu hóa hai từ kia của anh.

“Mắt ... mắt mắt???”, Hứa Luật cân nhắc cả nửa buổi trời: “Mắt ... mắt thì sao. Tôi chỉ thích trai đẹp. Tôi theo chủ nghĩa mỹ học. Người bình thường đừng mong lọt vào mắt tôi ... tôi đâu phải người tùy tiện.”

Hứa Luật nói xong, đôi mắt liền nhìn chăm chăm Đường Tổ: “Coi anh đi ... Khuôn mặt rất đẹp, tôi thích. Nhưng ngặt nỗi lại thiếu chút nhân tính ...”, vừa nói vừa chạm tay vào mặt Đường Tổ: “Này ... sao lại như vậy ... cười một cái, cười một cái coi!”

Dứt lời lại còn bẹo má anh thêm hai cái. Gương mặt trắng hồng của Đường Tổ chẳng mấy chốc dính đầy dầu mỡ.

“Haizza, không ngờ khuôn mặt này lại mềm mịn như vậy, sờ đã thật!”

Đường Tổ đương nhiên biết anh rất tuyệt, vô cùng tuyệt, không cần cô đánh giá, đây chính là điều không thể nghi ngờ.

Đường Tổ: “...”

Ma men đây ư?

Lại còn đưa tay dính dầu mỡ chạm vào anh.

Đường Tổ lấy khăn tay từ trong túi, ra sức chùi chùi má.

“Đường Tổ ... tôi ... tôi hỏi anh!”, Hứa Luật đã uống hết chai thứ ba, đang mở chai thứ tư, tiếp tục uống: “Anh ... có phải anh cũng cho rằng Chu Tây rất đẹp không?”

Cô cảm thấy cô bé ấy nhìn rất khá. Tóc dài đến eo, dịu dàng, nữ tính. Không như cô, từ bé thì giống con trai, lớn lên thì tối ngày quanh quẩn với tử thi.

“... Tôi không biết!”

Đối với người không liên quan, anh chẳng hơi đâu đi phí công sức bỏ thêm vào đại não. Với Đường Tổ, bộ não con người giống như chiếc máy tính vậy. Đầu là một ổ chứa dữ liệu, chứa quá nhiều thứ vô dụng, chỉ làm tốn diện tích, khiến tốc độ phản ứng càng ngày càng chậm.

“Không biết!”, Hứa Luật gật gù: “À ... à, anh ... anh đã nói sẽ không hơi đâu đi nhớ mấy người không liên quan.” Lý luận về bộ não Hứa Luật đã từng nghe anh nói qua, lúc đó chỉ cảm thấy anh giống như thần, bộ não quả thực rất đỉnh ... nhưng bây giờ cô biết ... Nếu như cô cũng như anh, có khả năng phân loại các chức năng trong bộ não của mình; giống như máy vi tính, không thích thì XÓA, vậy thì tốt biết bao nhiêu, sẽ không buồn như thế này.

“Đường ... Đường Tổ ... Anh ... anh cho tôi mượn bộ não của anh đi!”, Hứa Luật nhìn chằm chằm vào đầu của Đường Tổ.

Đường Tổ: “Cô không dùng được!”

“Tại sao tôi không dùng được!”, Hứa Luật chỉ chỉ đầu của mình: “Tôi cũng rất thông minh đó!”

Đường Tổ từ chối cùng một con ma men thảo luận vấn đề ai là người thông minh hơn.

Hứa Luật khó chịu khi thấy anh im lặng, nhất định anh phải đưa ra câu giải thích: “Đường Tổ! .. nếu ... nếu hôm nay anh không đưa ra được lý do”, Hứa Luật quơ quơ, “Dựa vào cái gì mà tôi không dùng được ... Nực cười ... anh ... anh cho rằng dùng mạo anh đẹp thì mới có quyền sử dụng sao?”

“Đừng nói dối đầu là có thể áp dụng được hay không, cho dù có áp dụng được!”, Đường Tổ: “Loại hệ điều hành năm 95 như cô, dù cho có thay đổi lại một vỏ bọc mới thì cũng không thể vận hành được, còn có khả năng vi phạm cứng không thích hợp nên sẽ khiến cho hệ thống bị hỏng nữa.”

“Cái ... cái gì?”, Hứa Luật cau mày, không hiểu tại sao anh lại nói qua hệ điều hành của máy vi tính: “Đường ... Đường Tổ ... anh đừng động đậy ... di chuyển là tôi chóng mặt lắm!”

Anh vốn dĩ đâu có nhúc nhích ... người nhúc nhích là cô.

Đường Tổ nhìn cô loạng choạng đứng dậy: “Hứa Luật .. cô ...”, hai chữ cẩn thận còn chưa kịp nói, cả người Hứa Luật đã muốn đổ nghiêng sang một bên. Anh vội nhảy đến, đỡ cô: “Không có từ vựng thì đừng uống nhiều như vậy.”

Hứa Luật ở trong ngực Đường Tổ, loay hoay tìm điểm để nâng người dậy, nhưng đứng cũng không vững, trọng tâm cứ nghiêng về phía người anh: “Không ... không nhiều ... mới có hai ... ba ... ba ... Bốn ...”, Hứa Luật xòe tay đếm mấy lần mới duỗi ra ba ngón tay: “Tôi mới chỉ uống có bốn chai ...”

Nói xong, đầu gật gật: “Không sai! Là bốn chai!” ... bước chân liêu xiêu. Kết quả hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa lại đổ về phía trước.

Đường Tổ phản xạ nhanh đưa tay chụp eo cô _ _ _

Cả người mềm nhũn của Hứa Luật nằm gọn trong ngực anh của anh.

Thân thể con gái, mềm như bột biển, trong nháy mắt được anh ôm trọn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: MÙI HƯƠNG NỒNG NÀN ẤM ÁP

Hứa Luật mơ mơ màng màng dựa vào người anh, hai tay thuận thế vòng qua thân thể anh ôm chặt lấy: “Aizza .... Sướng quá!”, vừa nói vừa lấy mặt sướt sướt.

“Hứa Luật ...”, sắc mặt Đường Tổ cứng đờ. Khi cô va vào ngực anh, anh cảm nhận rất rõ ràng ‘hai thứ’ mềm mềm ụp mạnh vào ngực anh. Bây giờ cô còn cạ cạ, còn cái miệng nhỏ nhắn thì thì thảo thảo khiến anh có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng khí nóng xuyên qua áo sơ mi, xông thẳng lên ngực.

“Không được nhúc nhích!”, nhận ra ‘cây cột’ mình đang ôm hơi lung lay, Hứa Luật đưa tay đánh một cái: “Cho chứa nè ...”

... Cô không hề hay biết cú ra đòn vừa rồi của cô vừa vụng trúng ngay cái mông mẩy của nhị thiếu gia nhà họ Đường.

“Hứa Luật ...”, cả người Đường Tổ như bị điểm huyệt.

Chuyện này ... con ma men này đúng là không có phẩm hàm mà.

Tuy nhiên ngay lúc này đây lại đi giảng giải phẩm hàm là gì với một kẻ say thì khác nào đàn gảy tai trâu, không phải trâu thường mà là trâu say.

Hứa Luật tựa hẳn vào người Đường Tổ, cảm giác thư thái. Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, nở nụ cười: “Nhìn kia ... ông sao ... ông sao ... Nhiều

sao quá! Twinkle Twinkle ... little star ...”

Đường Tổ vừa đưa tay đỡ cô, vừa nhìn vào đôi mắt trong vắt và khuôn mặt đỏ bừng bừng. Khi cô ngửa đầu, cằm cổ trắng nõn như ngọc khiến anh ngay lập tức bị hút hồn. Hồn chưa kịp bay xa đã nghe văng vẳng giọng của cô ngâm nga bài ‘Twinkle twinkle little star’ làm cả người anh da gà nổi rần rần, đầu tê dại.

Anh không hiểu một bài hát với giai điệu đơn giản như thế mà vẫn còn có người ca lạc giọng.

Thế nhưng đây không phải là thời gian cân nhắc hát đúng hát sai. Hứa Luật dựa trên ngực anh, ngược đầu, miệng mấp máy khiến hơi thở liên tục phả vào hàm dưới của anh, nóng nóng đủ khiến anh có chút phập phồng, thấp thỏm.

Ngửa ngửa!

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Công viên bờ sông bắn pháo hoa. Bầu trời đột nhiên sáng chói, nhiều màu sắc, giống như vô số những ngôi sao nhỏ đua nhau lấp lánh, chớp tắt chớp tắt.

“Pháo hoa ... chúng ta mau đi xem pháo hoa!”

Hứa Luật dời sự chú ý, từ trong lòng Đường Tổ chui ra, đuổi theo những bông hoa nở rộ trên bầu trời đêm ...

“Nè ... cô ...”

Đường Tổ vội vã kéo cô trở về.

Hứa Luật phụng phịu: “Không ... muốn xem pháo hoa ... Tôi muốn xem pháo hoa.”

Cả người cô đứng không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo, lại muốn giãy ra khỏi lồng ngực của anh. Đường Tổ sợ cô té, lại luống cuống vịn cô lại. Cứ chạm qua chạm lại như vậy khiến hai tai của anh đỏ lựng đến cực điểm. Anh là một người đàn ông bình thường ... Không! So với người đàn ông bình thường anh còn nhạy cảm hơn rất nhiều nhiều lần.

Bây giờ bị cô cạ qua cạ lại thế này ... anh thật sự ...

Có phản ứng rồi hiểu không?

Anh biết đây chỉ là hiện tượng sinh lý rất bình thường, không thể bình thường hơn, chỉ là ‘loại hiện tượng bình thường’ này khiến anh không ứng phó kịp.

“Hứa Luật! Đừng động nữa!!!” Đường Tổ siết hai tay để cô nằm yên trong ngực, nghiêng rặng nghiêng lợi nói giọng trầm thấp.

Hứa Luật mơ hồ nghe thấy âm thanh của Đường Tổ, cô đứng yên một chút nhìn rõ lại gương mặt đang rất nghiêm túc của anh, một lúc lâu sau, phá lên cười: “Đường ... Đường Tổ ... Anh là Đường Tổ ... Tôi nhận ra anh!”

Đường Tổ mím mím môi ... anh từ chối đối thoại với ‘tiểu ma men’ này.

“Đường Tổ! Sao anh không nói gì ... Đường Tổ! Tôi rất thích nghe giọng của anh, anh nói chuyện cho tôi nghe đi mà ...”, Hứa Luật nhìn đôi môi mông của anh không chịu phát ra tiếng, ngay lập tức muốn đưa tay cạy mở miệng của anh.

Đường Tổ nghiêng người né tránh sự tấn công của cô. Hứa Luật càng kiên nhẫn hơn, Đường Tổ tránh trái tránh phải cô càng kiên trì. Cô nhón chân, tựa hẳn người vào anh, hai tay dùng sức cố định cái đầu đang lắc qua lắc lại của Đường Tổ.

“Khà khà ... chạy sao ... sao để anh chạy được!”, cô đắc ý nhếch miệng cười.

Đường Tổ tròn mắt, nhìn khuôn mặt của cô gần trong gang tấc, miệng mòm lạnh lợi trước nay của anh hiện tại chỉ còn biết run lên cầm cập, nói lắp bắp: “Hứa Luật ... tôi đã nói ... với cô ... cô còn làm loạn như vậy, tự ... tự gánh chịu hậu quả ...”

Cả người dán vào anh rồi còn cạ cạ.

“Nói rồi ...”, Hứa Luật không nghe rõ anh nói gì nhưng thanh âm này quả thực rất êm tai, không giống như con người của anh, lúc nào cũng nghiêm khắc, nặng nề. Nó giống như rượu được chiết xuất tinh khiết nhất. Khi vào miệng mát lạnh, qua cuống họng vào dạ dày mới sinh ra một luồng nhiệt ấm áp, trong khoang miệng vẫn lưu giữ hương vị thơm trong, không đậm không nhạt, rất tinh tế, khiến người ta không khỏi thòm thèm.

Hứa Luật vốn đã say, nghe giọng anh ... say càng thêm say, chưa nghe đã thì anh lại giữ im lặng không lên tiếng.

“Nói đi ... một chút nữa thôi ... tôi muốn nghe!”, Hứa Luật chu chu mỏ, như cô bé đòi ăn kẹo.

Đường Tổ nhất định không chịu khuất phục trước thế lực tàn ác, nhưng gương mặt anh lúc này đã bị cô chế trụ, bây giờ chỉ còn cách tròn hai mắt, nhìn trân trân cô, hi vọng ánh mắt này sẽ khiến cô thôi lui.

Một người luôn luôn suy nghĩ có logic như nhị thiếu gia họ Đường lại quên mất một chuyện quan trọng, đó chính là người anh đối mặt lúc này là một con ma men, ánh mắt công kích chẳng có bất cứ chút sức lực nào.

Cặp mắt mông lung của Hứa Luật đầu còn nhìn thấy tia lạnh lùng cảnh cáo đầy uy hiếp trong đôi mắt kia, cô chỉ lăm lăm bằng cách nào có thể nghe thấy được âm thanh ngọt ngào đó. Thế nhưng trước mắt cô chỉ là đôi môi đang mím thật chặt.

Cạy ra, cạy miệng ra ... cạy nó ra ... cạy nó ra là nghe thấy ...

Bên trong luôn có một giọng nói giục giã, không ngừng thôi thúc cô, Hứa Luật chỉ muốn dùng tay cạy, thế nhưng tay đâu rồi? Nhìn đôi môi ngay trước mắt, Hứa Luật tức giận, ngón tay lại không biết chạy đi đâu mất rồi ...

Trong đầu cô lăm nhăm suy tính, suy tính ... chợt lóe lên một ý nghĩ ... cô chu miệng đến gần ...

Ngay lập tức, Đường Tổ cứng đờ người, máu huyết ngừng chảy, hô hấp ngưng trệ ...

Hứa Luật vốn dĩ muốn nhắm thẳng đến miệng anh, ai ngờ đôi mắt người say thường không chuẩn xác, gần trong gang tấc như xa vạn dặm, rốt cục môi cô miễn cưỡng xẹt qua khoe miệng của anh, tới gò má, để rồi cuối cùng đi trệch phương hướng, toàn bộ đầu cô tựa hẳn lên hõm vai anh. Mũi miệng nóng hằm hạp kê sát cần cổ anh.

Đường Tổ chết sững vài giây, hơi thở nóng hổi hổi ấy lao thẳng xuống phía thân dưới. Giống như chạm điện, anh giật nảy mình, cả người lui về phía sau một bước. Thân thể Hứa Luật mềm như cọng bún dính lên người anh cũng đổ theo.

Đường Tổ nhanh chóng đẩy Hứa Luật ra, cố gắng duy trì khoảng cách, còn Hứa Luật đã say không biết trời trăng, nào hiểu được bản thân đang làm gì, miệng không ngừng la hét, “Chồng mặt quá!”

“Hứa Luật!” Đường Tổ trước giờ có tính kiểm chế rất tốt vậy mà bây giờ hiềm thấy lại tức đến nổi phôi: “Cô quả đúng là mắc chứng ADHD nặng rồi!”

*ADHD (Attention-deficit hyperactivity disorder) : Rối loạn tăng động giảm chú ý, là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý.

Đôi mắt đen láy của Hứa Luật chỉ còn mảnh mê hoặc, cô nghiêng đầu, ợ một cái, chẳng thèm quan tâm Đường Tổ đang nói gì, chỉ cần nghe thấy thanh âm không cần hiểu nghĩa: “Ừ ... nói đi ... nói nhiều nữa đi ...”

Đường Tổ: “...”

Biện pháp xử lý tốt nhất là quăng con ma men này xuống đất, phải quyết định thật nhanh, phải quyết định ngay lập tức.

Đầu Đường Tổ suy nghĩ là vậy. Tuy nhiên, ngay lúc này đây đầu óc và tay chân anh không hề phối hợp nhau. Đầu bảo buông ra, tay thì vẫn đỡ con người ta; đến khi tay chuẩn bị thả, thì đầu lại ngẫm nghĩ nếu buông ra với bộ não bé tí như chuột bạch của cô sẽ mất cân bằng mà ngã chổng vó, tổn thương thì phải làm sao ...

Chờ đến khi anh ra được quyết định thì Hứa Luật đã như gà mổ thóc, rốt cục cũng chịu yên.

Đường Tổ tổng hợp tất cả mọi suy tính: đầu tiên loại trừ ngay phương cách công cô trên lưng. Ngực cô tuy rằng là hai cái khối mềm mại, tuy rằng không lớn lắm lại mang cho anh cảm giác xung kích rất lớn.

Cách thứ hai, vác lên vai. Cô uống quá nhiều rượu, cách này sẽ chèn ép ổ bụng sẽ khiến cô nôn mửa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đường Tổ chỉ còn cách bế cô. Anh ôm lấy cô, đưa cô đến trạm dừng taxi cách đó không xa. Đợi gần mười phút mới bắt được xe, kết quả chưa ngồi được nóng đất, Hứa Luật đã kêu la khó chịu, say xe, muốn ới. Anh tài xế taxi tiền bao nhiêu cũng không muốn, chỉ muốn bọn họ nhanh chóng chóng xuống xe, đêm nay lại là đêm Giáng Sinh, khách khứa đông đủ, tài con ma men này về, xe thú hoặc rồi còn làm ăn được gì nữa.

Vì vậy, xe nhanh chóng tấp vào lề đường, Đường Tổ đứng bên vệ đường đỡ đồng chí Hứa Luật uống say bí tỉ, gương mặt tối xầm. Món quà lớn này được con ma men bên cạnh anh ban tặng, cuộc đời của anh đây là lần đầu tiên bị đuổi khỏi taxi. Cảm giác quá tuyệt!!!

Một buổi tối thật quá sức mỹ miều ... tươi đẹp, đẹp đến mức anh lại một lần nữa chỉ muốn ném tiểu ma men này đi.

“A ....”, giọng lè nhè, “Lạnh ...”

Đưa tay qua bên cạnh sờ sờ, muốn lời chân đáp, sờ cả buổi trời mới tìm được một thứ mềm mềm nhưng lại không giống chân, thế nhưng nghĩ nhiều làm gì, Hứa Luật đưa tay kéo, kéo mãi kéo mãi vẫn không nhúc nhích ... vậy thì cô nhào đến vậy ...

Ấm quá!!!

Hứa Luật thỏa mãn.

Đèn đường chiếu lên gương mặt cô, rượu khiến gò má cô hây hây đỏ, hàng mi cong dài.

Bàn tay đang muốn đẩy Hứa Luật ra chột khựng lại, đến khi tỉnh táo anh mới phát hiện bàn tay của mình đang chạm lên gương mặt cô, không ngừng vuốt ve.

Ôi!!!

Đường Tổ giật mình thu tay về, nhìn quanh quất một hồi xem có ai bắt gặp hành vi ‘bất lịch sự’ vừa rồi của anh không.

“Hormone nữ, kích thích tố nữ, hormone nữ ...”

Niệm chú như vậy cả chục lần, Đường Tổ hạ người muốn ôm cô lên, ánh mắt lại vô tình chạm vào gò má phúng phính của cô, chân chừ một lúc, anh chuyển từ bẽ sang công ... Làm như vậy sẽ không bị gương mặt say mềm đang phóng hormone ào ào kia ảnh hưởng.

Đường Tổ suy nghĩ một chút, cởi áo gió, khoác lên người cô rồi mới công trên vai.

Trên lưng tiếp xúc với một khối thịt mềm mại, anh chưa từng trải qua chuyện này, vừa xa lạ, vừa kích thích, xuyên qua áo sơ mi, thấm thấu qua lưng, va chạm theo tiết tấu bước chân anh, từng bước từng bước, như có một dòng điện lưu chuyển toàn thân.

Cảm giác này không thể lý giải, rất tồi tệ, rất khó chịu.

Con đường về sao xa vậy!

Nếu đi nhanh thì lại gây chấn động mạnh, phản ứng sẽ chuyển xuống dưới, lại khiến ...

Tự làm tự chịu! Đáng đời mà!

Thôi quên đi, người đã nằm trên lưng, bây giờ nửa đường bỏ cuộc không phải là tính cách của anh, coi như đang công bao cát đi. Không đúng! Bao cát sẽ không giống thế này .. cái này giống túi nước hơn ... Người Trung Quốc có câu ‘Phụ nữ mềm mại như nước’ quả nhiên không sai chút nào.

Đường Tổ căng đầu, vừa đi vừa suy nghĩ lộn tùng phèo ...

“Ừm ... m ... m!”

Hứa Luật tựa trên hõm vai anh, xoay đầu. Khuôn mặt vốn dĩ hướng ra ngoài, bây giờ lại quay vào trong hướng về phía cổ anh thở phò phù.

...

Đường Tổ cảm giác nóng hết căn cổ, nóng lan xuống dưới.

Dị ứng!

Đây là dị ứng!

Nhất định là dị ứng!

...

Đêm mùa đông, từng cơn gió thổi đến, lại là thành phố biển, gió mang theo hơi nước nên càng lạnh hơn. Tuy Đường Tổ chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng nhưng không hề thấy lạnh, chỉ thấy nóng, rất nóng, nóng đến mức lỗ tai đỏ ửng.

Trời khuya dần, ánh đèn đường soi chiếu hàng cây xanh ven đường, loang lổ ánh sáng, lơ mơ, đem hai bóng người giao chồng lên nhau, chiếu từ phía trước chuyển sang phía sau, hết dài rồi lại ngắn.

Anh im lặng như thể cống cô đi thẳng con đường phía trước.

...

Đến khi quen với việc có thêm người trên lưng thì đã về đến nhà.

Mở cửa, lên lầu, trở về phòng.

Đặt cô nằm mới ngó người, thì ra anh lại đưa Hứa Luật về phòng mình.

Giờ khắc này đứng bên cạnh giường, nhìn người say như đồng bần nhão này ... thôi, quên đi, nhường cho cô nửa chiếc giường là được.

Hành động như vậy là quá tốt rồi. Đường Tổ nhanh chóng vào phòng tắm ngay. Anh muốn tẩy đi mùi đồ nướng bán rịt trên người cùng mùi rượu của Hứa Luật.

Nước nóng khiến anh tỉnh táo hẳn.

Ngày hôm nay hormone nữ giới của Hứa Luật và hormone nam tính của anh sản sinh phản ứng hóa học mãnh liệt.

Trong đầu chỉ toàn là cảnh tượng cô nhào vào lòng. Miềm mại, ấm áp, hơi thở của cô phả lên cổ anh, nóng nóng, ngứa ngứa ... Như đáp lại suy nghĩ trong đầu của anh, ‘tiểu đệ’ của nhị thiếu càng phản ứng nhiệt liệt.

Đường Tô: “...”

‘Chuyện này’ không phải anh chưa từng làm, hành vi này so không hề hại đến cơ thể, còn giúp cơ thể điều tiết tốt, cải thiện khí huyết. So với những người đi tìm người để giải quyết nhu cầu sinh lý, anh thấy nên ‘tự xử’ thì hơn. Thậm chí anh còn đặc biệt nghiên cứu, phải có tốc độ ra sao, cường độ thế nào, góc độ bao nhiêu mới đạt đến hiệu quả tốt nhất, những thứ này anh biết hết.

Anh không phải người ham mê dục vọng, đối với chuyện này cũng không hứng thú. Anh tình nguyện đem tinh lực vào những chuyện khác còn hay hơn. Do đó, bên ngoài thường đồn đại anh lãnh cảm hoặc bất lực ... Anh chẳng thích giải thích nhiều. Anh nghĩ lãnh cảm cũng đúng, còn chuyện bất lực, anh đã quên bèn nó, chẳng hơi đâu lưu tâm bởi anh cực kỳ có lòng tin vào chính mình.

Thế nhưng bây giờ ...

Anh liếc một cái ... nhếch miệng - - - Chỉ còn cách tự động thủ chứ biết làm sao bây giờ.

...

Hai mươi phút sau.

Thủ thế chính xác, cường độ đủ chuẩn, góc độ tốt nhất, tốc độ không chệch một ly ...

Anh nhắm mắt, gương mặt trắng nõn phỉếm hồng, mồ hôi trên người chậm rãi trượt xuống ...

Tất cả trình tự đều bình thường, phù hợp tiêu chuẩn ... có điều anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó để anh chạm đến mục tiêu cuối cùng.

Anh từ từ khép mắt, lại nhớ về mùi hương nồng nàn ấm áp trong ngực, nghĩ đến bàn tay nhỏ bé kia bao phủ lên mu bàn tay anh.

Thân thể bỗng nhiên chấn động ...

“Ồiiii”

Anh dựa vào bờ tường thở dài một cái, sau khi làm chuyện mất sức lực kia, đột nhiên mới nhớ lại hành vi của mình ...

Anh hình như đã chạm vào ‘thứ ấy’ của Hứa Luật.

***

Tầm nửa hết gần một tiếng đồng hồ. Sau khi tự xử cả người anh trở nên biếng nhác, không muốn lết ra từ tìm áo ngủ, trực tiếp bò về giường. Vén chăn. Nằm xuống. Tắt đèn. Ngủ.

Được vài giây _ _ _

Cạch!

Đèn ngủ lại mở lên.

Đường Tô mở choàng mắt, chống nửa thân người ngồi dậy, chặn theo động tác của anh trượt ra, lộ ra vùng ngực trần và ... cái đầu đen thùi lùi.

Hứa Luật đang bình yên ngủ gần anh trong gang tấc, mái tóc đen ngồn ngang trên mặt, gò má nhỏ nhắn hồng hồng mịn màng ... Anh lại bị con ma men này tác động nữa sao?

Quả thật ... không thể tin nổi.

Đường Tô cau mày, anh có yêu cầu rất cao về giấc ngủ, cũng khá kỹ tính, bây giờ bên cạnh có thêm một người khiến anh không thể thích ứng, hơn nữa người này lại toàn mùi rượu.

Đường Tô chậm rãi ngồi thẳng dậy, nhếch miệng, ánh mắt khó chịu: Không được rồi ... người phụ nữ say mềm này đã quá rầy nghiêm trọng giấc ngủ của anh.

Đổi giường khác?

Đường Tô không chọn cách này, đây là phòng anh, giường anh, anh phải có toàn quyền chứ.

Yên lặng nhìn cô một lúc, Đường Tổ đã có quyết định ...

Năm phút sau, Đường Tổ từ trong phòng tắm đi ra, trên mặt ửng đỏ, hô hấp rối loạn. Chật vật lấm mới lòi được người đi tắm rửa sạch sẽ, quần lại kỹ càng, sau đó nhét lại vào trong ổ chăn.

Lần này có thể ngủ ngon rồi.

Đường Tổ an tâm tắt đèn đi ngủ.

“Ủm...m...m”

Hứa Luật trở mình, theo bản năng lại rúc vào nơi ấm áp.

Đường Tổ tuy không mở mắt nhưng cơ thể anh lại một lần nữa có phản ứng.

Ôi ... Tiểu yêu hại người mà! Đây là từ anh tình cờ đọc được trong sách, bây giờ lấy ra dùng quả là rất thích hợp.

Anh cố gắng vỗ về giấc ngủ ... tự nhủ ... cứ ngủ thôi.

Chuyện cơ thể có phản ứng ... chỉ là một hiện tượng bình thường. Với một người đàn ông mạnh khỏe đây chẳng là vấn đề gì cả ... Huống hồ, hôm nay đã động thủ rồi, không nên làm nữa.

Hứa Luật ngủ một đêm ngon giấc, không mộng mị, ổ chăn ấm áp, dễ chịu khiến cô không muốn thức giấc.

Ấm quá! Ấm quá!

Cô thuộc tuýp người dễ bị nhiễm lạnh. Trời vừa sang đông là bắt buộc phải chuẩn bị đầy đủ chăn điện, thảm điện.

“Aaaa ... Thật thoải mái!”

Hứa Luật từ từ mở mắt, bắt gặp trước mắt mình là vòm ngực đê trần. Cô nheo mắt, lấy hai tay dụi dụi, vòm ngực trần ấy không hề biến mất.

Vận dụng khả năng chuyên nghiệp để phán đoán, đây chính là lồng ngực của người đàn ông.

Cô đã từng nhìn không biết bao nhiêu là lồng ngực của đàn ông, đủ loại đủ kiểu, cao thấp mập ốm, già trẻ lớn bé, da trắng da vàng .... Mặc kệ thế nào ... thì chúng đều có một điểm chung duy nhất ... chính là: Đã chết!

Nhưng ‘thứ’ trước mắt cô đây ...

Đầu óc Hứa Luật trống rỗng ... Nó còn sống!

Sống ... sống ... sống!

Ủm....

Lồng ngực còn sống ấy đột nhiên di chuyển, Hứa Luật hoảng sợ nhắm tịt mắt.

--- Cô hết sức mà edit không kịp hết Chương ... thôi thì có bao nhiêu đọc bấy nhiêu vậy.

Chúc chị em có một ngày 8/3 thật vui tươi và hạnh phúc!!!

❀❀ _ ❀❀ ❀❀ _ ❀❀ ❀❀ _ ❀❀

Chương 65.2: MÙI HƯƠNG NỒNG NÀN ẤM ẤP

Đường Tổ lơ ngơ mở mắt ra, ngồi dậy, vuốt vuốt lại mái tóc, vừa ngáp dài một cái đã bị hất văng khỏi giường. Anh lồm cồm bò dậy, khăn đang quấn ngang eo rơi ra, trượt xuống đất.

Hứa Luật mở hé mắt nhìn cái mông trần trước mắt.

Ôi thánh thần ơi! Lưng này, mông này, chân này .... Đường nét thật rõ ràng!

Haiizza! Nhưng thời khắc này đâu phải để nghĩ đến chuyện này.

Hứa Luật đưa tay vào trong chăn sờ soạng cơ thể của mình. Tuy bên ngoài có thể cảm nhận được chăn và da tiếp xúc nhau, nhưng cô chỉ muốn xác nhận lại một lần nữa.

Đúng là KHÔNG_CÓ_MẶC_QUẦN_ÁO!

Hứa Luật ào não, huyết thái dương giựt giựt liên tục.

Tối hôm qua mấy người bạn họ đi công viên giải trí, sau đó cô và Đường Tổ về trước ... rồi đi ngang cửa hàng bán đồ nướng. Cô ăn thịt nướng, uống rượu ... rồi ... rồi ... hình như cô đã nói rất nhiều ...

Nhưng khúc sau cô không thể nhớ nổi, đầu óc lẫn lộn.

Căn cứ những trí nhớ vụn vặt còn sót lại ... ‘Lồng ngực còn sống’ kia có khả năng chính là ...

Đường Tổ: “Aaaa ... Suýt chút nữa quên mất!”

Đường Tổ vừa trèo lên giường của chính mình mới nhớ ra phòng mình có khách. Anh nhanh chóng cúi người đem khăn tắm ướt trên sàn nhà nhặt lên quần lại trên eo. Quay đầu nhìn về mặt ngơ ngác của ‘vị khách’ kia.

Đường ... Đường ... Đường Tổ ... Chính là anh?!

Tuy rằng trong lòng cô sớm đã đoán ra, thế nhưng khi anh quay đầu, hai người đối mặt nhau, trong giây phút ấy, Hứa Luật không chịu đựng được. Đầu óc cô quay cuồng, tay chân run rẩy, không thốt nên lời.

“A! Chào buổi sáng!” Vừa tỉnh ngủ, thanh âm pha chút biếng nhác.

Hứa Luật khó khăn lắm mới tìm được chút bình tĩnh, thân thể đã báo cho cô biết, ngày hôm qua hai người tuyệt nhiên không phát sinh quan hệ.

“À ... Tôi ... Tại sao tôi ở đây?”

Đường Tổ thuật lại câu chuyện một cách ngắn gọn: “Thuận đường cổng vào ...”, rồi bổ sung thêm: “Thuận tiện nhường luôn cho cô nửa giường.”

Hứa Luật không trả lời, ngàn lần không hề nghĩ đến mọi chuyện xảy ra như vậy. Quả thực quá mức khiêu khích tư duy của con người ... Nói như thế, cô phải cảm ơn vì anh đã nhường nửa giường cho cô ư?

Đưa tay xoa xoa huyết thái dương, vừa giơ lên trông thấy cánh tay trần của mình: “... Quần áo??? Nó đâu rồi?” Nếu chỉ nhường nửa giường thì đâu cần đến mức cởi quần áo giùm luôn cơ chứ, đúng không?

Nói đến đây, cô đã đóng tai chuẩn bị sẵn sàng nghe những lời trần thuật hoa mỹ.

Đường Tổ ngừng một chút, liếc nhìn chính mình: “Quần áo cô ... toàn là mùi rượu!”

Chính xác! Toàn là mùi rượu!

Rồi sao?

“Theo nghiên cứu của các nhà y học, ngủ khỏa thân có trợ giúp rất tốt cho giấc ngủ!”

Câu trả lời theo góc độ khoa học này đã đưa ra lý do tại sao hai người ngủ mà không hề mặc quần áo. Nhìn coi ... anh vô cùng quan tâm chăm sóc chất lượng giấc ngủ của cô.

Hứa Luật vén lên nhìn vào trong chăn, liếc cơ thể đang quấn chiếc khăn tắm, cảm giác mát mẻ trên người đã cho cô biết không đơn giản chỉ có cởi quần áo: “Đường Tổ ... Không phải anh cũng giúp tôi tắm luôn chứ!” Cô vuốt mặt.

Mới sáng sớm đã được chứng kiến một màn kịch tuyệt vời, tự biên tự diễn, chấn động đến mức Hứa Luật chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng như phê ma túy, ngay cả muốn rít gào cũng không được.

Thật đau não! Thật đó!

Đường Tổ lại cho rằng hành vi mình không sai chỗ nào: “Đúng! Người cô đầy mùi rượu, tôi không ngủ được.”

Hứa Luật nghe anh trả lời, nhìn về mặt trong như nước hồ không chút tà niệm của anh ... Tuyệt đối chỉ nhìn vào gương mặt, đừng chú ý vào nửa thân dưới đang xuất hiện ‘hiện tượng phản ứng sinh lý bình thường’ kia ... thì không ai có thể tức giận được. Nếu như còn lý luận với anh đến cùng thì kết luận e rằng chính cô mới phải đi cảm ơn anh tối qua đã rửa lòng thương xót thu nhận cô, cho cô trú qua đêm ... khả năng này có độ chính xác lên đến chín mươi chín phần trăm.

Làm sao bây giờ?

Chỉ còn tự trách bản thân tại sao hôm qua lại uống say như vậy. Có câu, trời làm bậy còn có đường sống, tự gieo nghiệt không thể sống nổi!

Nhưng cứ giữ trong lòng không nói gì thì nhất định sẽ sinh bệnh. Đối mặt với người miệng lưỡi như Đường Tổ, cô phải tìm cách để anh trở tay không kịp, lúc ấy mới vui bót con giận.

Hứa Luật hít một hơi thật sâu, kéo kéo chiếc chăn, từ từ ngồi dậy khỏi giường. Lấy toàn bộ bình tĩnh và trí tuệ của một bác sĩ pháp y, dùng ánh mắt chuyên nghiệp đảo qua cơ thể chỉ quần độc nhất chiếc khăn tắm kia, giả vờ giả vệt nở nụ cười khàn: “Haizza .... Cái gì đây! Tôi đây đâu phải chưa từng nhìn qua cơ thể đàn ông!”

Nhìn nhiều lắm rồi có biết không? ...

Cuối câu còn ‘hừ’ mạnh một tiếng.

Thế nhưng hiện thực tàn khốc sắp tới đây đã nói cho Hứa Luật biết: Đừng tỉnh tưởng, tỉnh tưởng có ngày bị sét đánh.

Bởi khi cô ‘hừ’ một cái ấy, khăn tắm quần ngang eo Đường Tổ rơi ra, đồng thời lúc đó Đường Tổ lại quay đối diện với cô; và ánh mắt chuyên nghiệp của cô vừa vịn rơi trúng “_ _ _”

Đó đó, vào một buổi sáng đẹp trời, ánh mắt bình tĩnh của pháp y Hứa lần đầu tiên được đối mặt với tiểu đệ tinh khí tràn trề của nhị thiếu họ Đường.

Hứa Luật: “...”

Đường Tổ: “...”

Hứa Luật rất bình tĩnh thu hồi ánh mắt, Nhị thiếu cũng bình tĩnh quay người đi vào phòng tắm dùng hành động thực tế trả lời câu nói của Hứa Luật ban nãy: Ủ! Vậy thì khỏi che!

Đường Tổ vừa vào phòng tắm. Hứa Luật bên ngoài bắt đầu công phá điên cuồng, dùng gối đập loạn xạ, miệng không ngừng chửi rủa.

Con pà nó! Tiện nhân mà!

Không biết xấu hổ! Biến thái! Đồ nghiện còi truồng!

Không biết xấu hổ!

Quá mức biến thái!

Sau khi phát tiết, cô mới ý thức mình vẫn còn đang trong xào huyết kẻ địch, không được phép bất cẩn. Vì thế, cô nhanh nhanh chóng chóng bò ra khỏi chăn. Không thấy quần áo mình, cô liền nghĩ có thể anh đã để trong phòng tắm.

Mịa nó!

Hứa Luật vợ vội khăn tắm. Ngang qua phòng tắm, chưa hết giận, còn đứng trước cửa khoa tay múa chân, cái kính rít gào.

Cạch!

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Hứa Luật lúng túng.

Đường Tổ thân người còn ướt đầm, nhìn bàn tay cô đang lơ lửng giữa không trung nhú mảy: “Sao vậy?”

Giả vờ trấn tĩnh thu tay lại, giải thích: “Rút gân ... chuột ... chuột rút ...”

Hứa Luật cảm thấy trí tuệ của mình quá đỉnh ...

No-zou-no-die-why-you-try..

Hứa Luật thật tâm cảm thấy trí tuệ mình quá xuất sắc. Không tìm đường chết thì sẽ không thể chết được, câu này quá hay, hoàn toàn biểu đạt được tâm trạng cô vào thời khắc này. Đáng khen!

Đường Tổ gật gù: “Hiện tượng bị rút gân vào mỗi sáng sau khi thức giấc, theo phương Tây người ta cho rằng bị thiếu vitamin; theo Đông y là do thận hư; cần phải bồi bổ.”

Hứa Luật: “... Ủ! Tôi sẽ chú ý. Còn chuyện gì không?”

Không phải đi tắm sao, vậy thì nên tắm cho xong, chứ đừng tắm giữa chừng lại còn đòi nghỉ ngơi.

Được cô nhắc nhở, Đường Tổ đang tính khép cửa liền nói tiếp: “À! Tôi quên nói cô một chuyện.”

Hứa Luật: “Chuyện gì?”

Đường Tổ: “Không cần quá ngượng ngùng!”

“...”

Không! Cô thật sự bắt đầu thấy lúng túng rồi.

Hứa Luật cảm thấy máu huyết lại tiếp tục sôi trào. Ngay tại thời điểm này nói với con người ta không cần xấu hổ là đủ sao? Anh không nói không sao, bây giờ anh nói ra mới khiến tôi cảm thấy xấu hổ đây.

“Tôi cũng đã từng nhìn qua không ít cơ thể của nữ giới!” Thường trong khi làm nghiên cứu hoặc điều tra vụ án, anh tiếp xúc khá nhiều thi thể nữ.

Hứa Luật: “... Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi biết rồi. Tôi không ngại đâu, anh tiếp tục tắm đi!”

“Ừm!”, Đường Tổ rút đầu vào, đóng xăm cửa lại, tiếp tục công việc tắm tấp.

Hứa Luật cũng quay về phòng ngủ của mình. Vừa khép cửa, cô liền ngã nhào trên giường, ôm lấy con gấu bông kia, điên cuồng quăng quật.

“Đã từng nhìn qua không ít cơ thể của nữ giới ... Ghê gớm quá nhỉ!”

“Rất đặc ý đúng không!”

“Đồ biến thái ... Đồ nghiện còi trướng!”

“Đề anh hà hê như vậy sao ... tôi đập chết anh ... siết chết anh!”

“Ngại??? Tôi mà ngại ư ... Đàng này nhìn thân thể đàn ông còn nhiều hơn anh đấy!!!”

...

Quăng lên quăng xuống con gấu bông hơn chục phút mới cảm thấy nguôi giận.

Cốc! Cốc! Cốc!

Có tiếng gõ cửa, Hứa Luật cào cào mái tóc, ném con gấu bông vào một góc. Mở cửa, nở nụ cười tươi trên môi: “Có chuyện gì không?”

“Cô ...” Đường Tổ ngừng một chút, trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, trầm mặc một lúc lâu sau mới đưa túi quần áo của cô trong tay ra, thanh âm có hơi lấp bắp: “Hứa Luật! Trời vào đông ... Khá lạnh!”

“Hà???” Hứa Luật nhận túi đồ, vẫn không hiểu anh đang nói gì. Dĩ nhiên cô biết đang là mùa đông, cũng rõ ràng nhiệt độ đang xuống rất thấp, dễ gây nên hiện tượng chuột rút ... Vì vậy, ý anh là muốn nói cái gì?

Hai tai Đường Tổ ửng hồng: “Ý của tôi là ... Nhiệt độ càng thấp càng dễ gây nên hiện tượng chuột rút. Cô nên cố gắng giữ ấm.” Nói xong, anh lập tức xoay người đi thẳng ra phía cầu thang, không quay đầu nhìn lại.

Bệnh thần kinh à?!?

Hứa Luật vừa nghĩ vừa lấy tay đóng xăm cửa, đem chiếc túi quần vào máy giặt, một tay vừa đánh răng, một tay vừa chải lại mái tóc ...

Hả???

Tay đang chải tóc khựng lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào người đang khóa thân trong gương.

Khăn tắm đâu rồi?

Khăn tắm vừa quần trên người cô đâu rồi?

Hứa Luật chết sững, gương mặt cứng đờ quay sang nhìn khăn tắm đang nằm chỏng chơ trên giường ... Thì ra lúc cô đang điên cuồng phát tiết thì khăn tắm đã rơi xuống.

Năm giây sau, trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng gào thét khóc liệt:

“A a a a _ _ _ Đồ biến thái! Đi chết đi!!! Sắc lang!”

Cùng lúc đó, ở dưới lầu.

Đường Tổ vừa xay cà phê, vừa suy nghĩ:

Có lẽ do không tin lời anh nói nên cô dùng hành động thực tế để nghiệm chứng đây mà. Anh đã nói _ _ _ Đã từng nhìn qua không ít cơ thể của nữ giới!

Nhớ đến thân thể trắng nõn, mịn màng kia ... trong đầu Đường Tổ chợt hiện lên bốn chữ HOẠT SẮC SINH HUƠNG.

Đúng là cơ thể người sống và người chết khác nhau rất lớn.

Trong quán cà phê, sau khi nghe Hứa Luật kể lại câu chuyện, Cổ Sênh vút hết hình tượng, phá lên cười rũ rượi, nằm bò ra bàn.

Hứa Luật cảm muỗng, dùng sức đâm đâm ly kem trước mắt, ngữ khí cảnh cáo: “Tiểu_Cổ_Sênh, cậu thôi đi nhé!” Còn nói là bạn bè, chuyện này có gì vui cơ chứ. Cô đã thâm đến mức này rồi mà cô ta còn cười cho được.

Cổ Sênh dùng hành động thực tế để chứng minh tuyệt đối mình là một cô bạn tốt, ngay lập tức cười càng lớn hơn, nằm bò ra ghế sofa, vừa cười vừa nói: “Ai u ... Ai u .... Cậu ... Cậu đúng là thần kinh thép mà ... Ha ha ha ... Có điều ... Cậu cũng nhìn của con người ta rồi ... Không hề ... Không hề thiết thời ... Không thiết thời ...” Lại không nhìn được, cô ta cười điên loạn hơn, may là hiện tại quán cà phê không đông người lắm.

Pà nó! Tại sao cô lại có người bạn thế này! Hứa Luật dùng ánh mắt sắc như dao găm liên tục phóng về phía Cổ Sênh.

“Nhìn tớ làm gì? Tớ nói có sai đâu!” Cổ Sênh không hề sợ hãi, sau khi cười thỏa thuê mới ngồi ngay ngắn lại: “Giáo sư Đường không chỉ là hạng A mà thôi đâu, mà còn là bản Quốc tế, phiên bản có số lượng đầy. Đâu phải dễ kiếm!”

Đáng tiếc! Quá tiếc cô ta không được phúc phần chứng kiến! Tiếc ... Tiếc quá đi mất!

Hứa Luật chẳng muốn nói nữa, dùng sức múc một muỗng kem thật lớn cho vào miệng. Cô cần phải được hạ hỏa ngay lập tức nếu không cô sẽ chạy đi giết người mất.

Cổ Sênh hóp một ngụm trà, sờ sờ cằm: “Này ... nói chuyện đứng đắn. Hỏi cậu cái này.”

“Gi?” Hứa Luật múc thêm muỗng kem, liếc cô ta một cái: “Chuyện gì?”

“Là ... là ...”, Cổ Sênh ngồi sát một chút, đá mắt: “Có lớn không?”

Cái gì lớn?

Một giây sau Hứa Luật mới hiểu: “Tiểu_Cổ_Sênh!” ... Sắc nữ mà.

“Đây! Có tớ đây!”, Cổ Sênh nham nhở đáp lời: “Đừng nói với tớ cậu quên mất rồi nhé! Không tin!”. Làm bạn nhiều năm thế còn chưa hiểu tính nhau à.

“Tiểu Sênh à Tiểu Sênh, tớ lấy làm vinh hạnh khi có một người bạn như cậu!”, Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi.

Cổ Sênh cười hề hề: “Đừng nói lảng sang chuyện khác. Mau thành khẩn khai báo.”

Cô nương à ... Còn giả bộ thanh cao!

Hứa Luật bắt đầu hỏi hặn khi hẹn hò với cô bạn chí cốt này rồi. Có điều ... cảm giác ấy cũng chỉ duy trì một giây thôi. Một giây sau đó, Hứa Luật chẳng từ nan gia nhập vào băng nhóm Cổ Sênh, bắt đầu thao thao bất tuyệt, quăng hai chữ ‘thanh cao’ ấy xuống hố.

“Hặc! Hặc! Cái đó ... Nói thật nhen ... Lớn ... Rất lớn ... Mới sáng sớm mà đã ngẩng đầu, vươn vai, ưỡn ngực, tràn đầy tinh khí.”

Cô làm pháp y đã nhiều năm như vậy. Cơ thể con người nhìn nhiều đến mức lờ mờ. Dĩ nhiên bằng con mắt chuyên nghiệp của mình, lúc đầu nhìn vào ‘chỗ ấy’ của đàn ông, cô có hơi ngượng ngùng, nhưng bây giờ thì quá quen rồi. Thí dụ như cái đó của một thi thể nam giới bị thiếu chết, cô coi như là được ăn xúc xích miễn phí.

Nhưng vì là tính chất công việc, nên hầu hết ... Tất cả mấy cái cô thấy đều là của người chết ... So với ‘thứ’ nhảy nhót tung búng sáng nay thì một trời một vực.

Ồi ... ôi! Nghĩ đến hình ảnh đó, Hứa Luật lại ra sức cào cào ly kem của mình, mong có thể hạ bớt thân nhiệt.

“Có thêm dòng máu phương Tây quả nhiên không giống người thường”, Hứa Luật sờ sờ cằm: “So với đàn ông trong nước thì lớn hơn nhiều!” Không chỉ gấp một hai lần đâu.

“Chà chà chà ...”, nghe Hứa Luật nói Cổ Sênh xuýt xoa: “Tiếc tớ không có phúc phần nhìn thấy ... Màu gì? Nghe người ta bảo của mấy anh Tây vừa to vừa đen.”

Hứa Luật nuốt chút nữa nghẹn miếng kem trong họng: “Tiểu Sênh à ... cậu bớt thô một chút!”

“Bớt thô làm quái gì?”, thân là một luật sư, nói cái gì cũng phải rõ ràng, nếu không đứng trên tòa rất dễ bị công kích. “Kể đi ... kể nghe một chút coi.”

Hứa Luật hắng giọng: “Không đen ... Màu sắc rất đẹp ... Nhìn là biết rất mạnh ... rất khỏe!”

“Ồi ... ôi ... ôi!”, Cổ Sênh không chịu nổi rên la, cuối cùng đi đến kết luận: “Túm lại một câu, cậu không hề thiết thời. Có lời ... có lời rồi! Giáo sư Đường sống ở nước ngoài đã nhiều năm, theo như mô tả của cậu là người nóng bỏng, quyến rũ. Còn anh ấy nhìn cậu ... chắc chắn, kiểu người như cậu

quá bình thường”, rồi cô ta liếc nhìn ngực Hứa Luật: “Có nhìn cũng như không!”

Hứa Luật lườm Cố Sênh một cái sắc lạnh: “Tiểu Sênh, tớ nghĩ đã đến lúc nói hai chữ chia tay rồi đây!”

Có người bạn nào như vậy không? Hứa Luật vừa nghĩ vừa liếc xuống ngực của mình ... Tuy không to nhưng ngon lành mà. Nhỏ mà có võ hiểu chưa!

“Haizza ... Đừng giận dỗi mà!”, Cố Sênh vội vã năn nỉ, “Thiệt thòi ... Rất thiệt thòi! Chính xác là quá mức thiệt thòi! Cậu nói xem, tớ nên làm gì? Chỉ cần cậu nói một câu thôi, tớ không tiếc mạng già này liều chết với anh ấy đến cùng. Sao sao ... muốn kiện anh ấy tội quấy rối tình dục hay tội gì?”

“Thế này còn tạm được ... Tha cho cậu đó!”, Hứa Luật hừ hừ hai tiếng. Người lớn không thèm chấp con nít.

Hai người lại tiếp tục ba hoa chích chòe. Được một lúc, Cố Sênh thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc hỏi: “Này ... Cậu với Tô Tử Khiêm sao rồi? Buông tay được không?”

Nhắc đến Tô Tử Khiêm, lòng Hứa Luật trùng xuống.

Vụ sáng nay chấn động quá nên cô quên bồng mất chuyện của Tô Tử Khiêm.

Đã nhiều năm như vậy, Cố Sênh đương nhiên biết chuyện tình cảm của Hứa Luật. Cô ta đưa tay vỗ vỗ vai an ủi: “Mặc kệ cậu quyết định thế nào. Trái phải tớ đều ủng hộ hết mình!”

Hứa Luật cảm thấy trong lòng ấm áp, cảm động nói: “Tiểu Sênh à! Tại sao cậu không phải là đàn ông chứ! Nếu cậu mà là đàn ông tớ bắt chấp tất cả cắn chặt không buông!”

Thật ra cô không khổ sở như trong tưởng tượng, cho dù có hay không vụ ban sáng khiến cô liếng xiếng ... Hay thật sự cô không để tâm nhiều như cô đã nghĩ.

Cố Sênh quần quăn lộn tóc, ánh mắt phong tình nhìn Hứa Luật: “Nếu tớ là đàn ông, tớ chẳng thèm cậu.”

“Tại sao!”, vừa cảm động muốn rơi nước mắt, Hứa Luật mau chóng hùng hổ chất vấn.

Cố Sênh sờ sờ cằm, nở nụ cười: “Khó lắm mới được làm đàn ông. Vậy tớ sẽ đi kiếm mấy hàng cực phẩm dạng dạng như Sherlock Holmes, sau đó ... bẻ thẳng thành cong!”

“Hả???”, chiếc bánh quy rơi khỏi tay Hứa Luật.

“Quả nhiên ... Thật mở mang tầm mắt!”, Hứa Luật cảm thấy suy nghĩ này quá đỉnh: “Tiểu Sênh ... Cậu quả nhiên đứng đầu trong đám thô bỉ. Khâm phục, khâm phục!”

Cố Sênh coi như đây là câu khen ngợi đi: “Đa tạ! Đa tạ! Đàn ông đàn bà cũng chỉ vì mấy chữ ‘Nói dối tông đường’ ...”

Hứa Luật đáp lời: “Đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau! Haizza ... Quả thật đường vào cửa hủ sâu tựa biển.”

Cố Sênh đang cắn nửa miếng bánh quy, nối tiếp theo ngay: “... Từ nay tiết tháo chỉ là người qua đường! Luận về thô thiển, các hạ cũng không kém là bao.”

Hứa Luật cười hi hi không phủ nhận.

“Cô Cố ... không ngờ được gặp cô ở đây!”, một người đàn ông bước tới: “Chúng ta thật có duyên!”

Khỏe miệng Cố Sênh co giật, đá chân Hứa Luật phía dưới gầm bàn, gương mặt có chút giả tạo: “Anh Lâm! Thật trùng hợp!”

Hứa Luật ngay lập tức hiểu chuyện liền ôm eo Cố Sênh, như con chim non ép vào lòng người yêu, yếu điệu nói: “Sênh à! Ai vậy? Hay là lại lừa em đi kiếm tên đàn ông khác!”

Cố Sênh nựng nựng má Hứa Luật: “Đừng suy nghĩ lung tung. Chỉ mới gặp anh Lâm đây có một lần thôi!”

“Thật không?”, Hứa Luật nháy mắt.

“Đương nhiên là thật. Bảo bối, em đừng ghen mà!”

Người đàn ông tròn tròn mắt kính ngạc nhìn hai người con gái triền miên trước mặt, giống như bị sét đánh, anh ta đứng như trời trồng ... sau đó vội vã nói tiếng xin lỗi rồi cuốn nhanh mắt.

“Ha ha ha ...”

Đẩy đẩy báo ứng đâu cần chờ kiếp sau. Mới đây không lâu còn chê cười cô ... bây giờ đến phiên cô cười nhạo lại ... Hứa Luật nghĩ đến sắc mặt của ‘anh Lâm gì đó’ thì cười đến chảy nước mắt.

Cố Sênh tựa người trên thành ghế: “Con bạn đúng vô lương tâm mà ... Cười được nữa! Mẹ tớ đó, như không chịu đựng nổi, trong một buổi tối sắp xếp cho tớ đến bốn cuộc ra mắt ... Tên đó là một trong bốn người đó!” Quả thực quá độc ác, quá mất nhân tính!

“Một buổi tối mà tới bốn người hả?”, Hứa Luật nín cười, đồng tình, nhưng cũng không quên nhạo báng: “Quả là chiến hạm!”

“Khỏi nói! Ngày hôm qua tăng ca đến hơn tám giờ, về nhà coi như hết xí quách, không muốn ăn uống gì, chỉ muốn bò lên giường đánh một giấc. Vậy mà ‘thái hậu nương nương’ phá cửa xông vào, quăng tớ vào nhà tắm, một bên thì la hét nếu như tớ không đi thì thái hậu tự ý mang về một người làm bạn trai tớ ngay”, Cố Sênh thà đi tranh cãi ngoài tòa ba ngày ba đêm còn hơn đi coi mắt: “Cậu biết người vừa rồi như thế nào không?”

“Sao sao? Nhìn có vẻ nghệ sĩ lắm!”

“Nghe đâu là nhà văn. Ngày hôm qua khi gặp mặt, hắn ta nói thiên thu bất tận, trên trời dưới biển, từ Hàn Hàn nói qua Nietzsche . Cuối cùng còn hỏi tớ ý kiến về nền văn học đương đại.”

“Sặc _ _ _ _ _ Để tớ đoán. Có phải cậu hỏi hắn ta Hàn Hàn với Quách Tiểu Tứ khi nào kết hôn hả? ”

“Trúng phóc! Không hổ danh là chị em tốt!”

“Chẳng trách hắn có biểu cảm như vậy ... Ha ha ha ...”

Người đàn ông tội nghiệp! Chắc bị dọa chết khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: NỬA BIẾN THÁI HAY HOÀN TOÀN BIẾN THÁI.

Ngày đầu năm, luồng không khí lạnh tràn về, nhiệt độ tại thành phố Giang cũng đột ngột giảm xuống đến khoảng gần mười độ. Đang trong kỳ nghỉ, cộng thêm trời lạnh trên đường càng thêm vắng vẻ tiêu điều.

Chính vì thế, khi tiếng hét vang lên rõ ràng cũng chẳng ai quan tâm.

“A a a _ _ _ _ ”

Năm mới của thành phố Tân cũng bắt đầu từ tiếng hét chói tai này.

***

Ánh mặt trời ngày đông len lỏi chiếu vào sân nhỏ phía trước cổng biệt thự.

‘Buổi sáng bồi rồi ấy’ qua đi, Đường Tổ và Hứa Luật ngẫm hiểu, không ai đề cập lại vấn đề này.

Trong nhà đã bắt đầu phải sử dụng lò sưởi. Ngày trước chỗ lò sưởi là của riêng Đường Tổ, nay được kê thêm chiếc ghế sofa, dành cho Hứa Luật. Hai người, mỗi người một bên, ở giữa là chiếc bàn trà nhỏ, bên trên có chiếc bếp con con đang đun nước nóng.

Cách đó không xa, chiếc tivi đang phát tin tức buổi sáng:

Sáng sớm hôm nay, tại số 21, đường Văn Tú, khu Thiên Phúc phát hiện án mạng. Hai vợ chồng chủ nhà bị sát hại. Một nhân viên vệ sinh khi đi ngang qua trông thấy cửa không khép, anh ta liếc mắt nhìn vào thì trông thấy đầu của nạn nhân bị trùm bằng túi rác, vứt ở trong sân. Ngay phía sau tội đây chính là nơi xảy ra án mạng. Từ màn ảnh các bạn có thể nhìn thấy hiện tại cảnh sát đã phong tỏa hiện trường. Theo thông tin của hàng xóm cho biết, hai vợ chồng còn có một đứa con gái khoảng mười tuổi ...”

Vừa nói, phía sau phóng viên có một người bước ra, anh ta trông thấy liền đuổi theo: “Cảnh sát Mặc ... Cảnh sát Mặc! Xin chờ một chút, không biết ông có ý kiến gì về vụ án này?”

“Hiện trường có lưu lại manh mối gì không?”

“Động cơ phạm tội là gì?”

“Mới đầu năm mà thành phố Tân đã phát sinh án mạng, người dân còn tin tưởng vào khả năng của cảnh sát không?”

“Xin hỏi đứa bé còn sống hay không?”

...

Trong màn ảnh là tình hình hỗn loạn, đám phóng viên chen nhau đưa micro xông đến, hi vọng có thể đào bới được tin tức trực tiếp từ cảnh sát.

Cuối cùng, màn ảnh chỉ còn hình ảnh đuôi xe cảnh sát.

“Liên quan đến tiến triển mới nhất của vụ án, đài chúng tôi sẽ đưa tin kịp thời. Phóng viên Trần Văn thông tin trực tiếp từ hiện trường.”

Hứa Luật nhấp một ngụm trà ... người vừa bị đám phóng viên truy đuổi kia chính là chú Mạc ...

Haiizz ... Mới đầu năm mà có vụ này ... Chú Mạc chắc chắn chẳng lấy gì vui vẻ.

***

Mạc Thông vội vã lái xe rời khỏi hiện trường. Trong lòng thầm mắng chửi tổ tông mười tám đời tên tội phạm.

Thời này làm cảnh sát dễ lắm sao? Bình thường tăng ca thì thôi đi, đến cuối tuần bị gọi về sở cũng phải chịu, nhưng khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ lễ, vậy mà cũng bị tên tội phạm bám không buông.

Mẹ kiếp! Chọn ngày nào không chọn, chọn ngay ngày đầu năm mới!

Chó má! Suốt năm không chọn, nắng mưa không chọn, chọn ngay ngày nghỉ, chọn ngay chỗ này.

Tên phá hoại mà! Có cần phải thế không chứ!!!

...

Mạc Thông cứ làm bầm mắng chửi mửi cho tới khi đến căn biệt thự nhỏ mang theo một bụng phẫn nộ, xả con tức lên chiếc chuông cửa. Vừa bước vào trong, người đàn ông đang nhà nhả uống trà bên lò sưởi ấy liếc nhìn ông và nói: “Mạc Thông! Vụ án này khiến ông áp lực rất lớn!”

“Cậu nói thử coi sao dạo này mấy tên tội phạm giết người lại nhiều như vậy”, Mạc Thông gương mặt ủ rũ: “Muốn nghỉ ngơi một ngày cho ra hồn cũng không được. Cứ tiếp tục như thế này chắc cái mạng già này cũng không còn. Cục Trưởng sáng nay gọi cho tôi ba cuộc điện thoại nói muốn đích thân tham gia vào vụ án. Mới ngày đầu năm thôi đã xuất hiện vụ án thế này, ảnh hưởng rất xấu, phá hoại ổn định trật tự xã hội, an ninh quốc gia, tạo một mối lo lắng trong dân chúng ...”

Sau khi thao thao bất tuyệt, Mạc Thông kết luận lại: “Chính vì thế, cậu nhất định phải giúp đỡ.”

Đường Tổ nhướn mày: “Tại sao tôi phải giúp?”

“Bởi vì cậu có năng lực!”, Mạc Thông tin chắc chỉ cần anh chịu ra tay, chuyện phá án chỉ trong tầm tay ... Nhưng làm sao để anh chịu giúp. Người đàn ông này làm việc đều dựa theo tâm trạng, tâm trạng tốt thì hỗ trợ vô điều kiện; tâm trạng không tốt cho dù có chết trước mặt anh, anh cũng chẳng động tâm.

Tùy hứng .. quá tùy hứng đến mức khiến người ta ... ‘vừa yêu vừa hận’.

Giống như vụ án lần trước, anh chịu đứng ra hỗ trợ, quả là vạn năm khó gặp một lần tâm tính tốt lành.

“Để được cái danh xưng mà đám cảnh sát các ông ban tặng, bởi cái gọi là ‘Năng lực hơn người’ mà tôi đã sớm chết vì lao lực”, Đường Tổ nhấp một ngụm café.

Hứa Luật: “Sặc!”. Người đàn ông này vừa tự khen mình, cũng không quên châm biếm hình ảnh người cảnh sát nhân dân. Trông chú Mạc Thông te tua như vậy, cô đành mở miệng thêm lời: “Đường Tổ! Anh coi qua thế nào đi!”

Đường Tổ liếc cô: “Lý do?”

Mấy kiểu lý do vĩ đại như ‘Vì dân phục vụ’, hoặc vì chính nghĩa bắt tên tội phạm về quy án ... là những thứ khẳng định không có tác dụng với anh.

Hứa Luật: “... Chuyện này ... Anh thông minh như vậy, nếu không dùng thì quá lãng phí, đúng không?”

Đường Tổ suy nghĩ một chút, cảm thấy câu nói này của Hứa Luật cũng không tệ: “Hình như ... Không sai!”. Anh quay sang nói với Mạc Thông: “Vậy đến đó xem sao!”

Này này ???

Mạc Thông thật sự không hiểu, câu ông nói ‘Cậu có năng lực!’ và câu của Hứa Luật có điểm nào khác nhau? Tại sao hiệu quả lại khác xa nhau đến vậy?

Ông thắc mắc hỏi: “Tại sao khác nhau vậy?”

Đường Tổ: “Bởi tôi cảm thấy cô ta nói chuyện êm tai hơn ông!”

Hứa Luật nhận được ánh mắt đầy nghi ngờ của Mạc Thông ... cô hơi lúng túng.

Mạc Thông đang lơ ngơ lại được Đường Tổ tặng thêm một dao: “À ... còn nữa ... Tôi cảm thấy cô ấy đẹp hơn ông!”

‘Cái xã hội nhìn mặt không nhìn người này khiến ông quá tuyệt vọng’, Mạc Thông uất hận thầm nghĩ.

***

Hiện trường vụ án đã được rào cảnh giới. Phía bên ngoài đường cảnh giới là đám phóng viên đang đứng lố nhố, mắt nhìn chăm chăm vào bên trong. Phía trong có bốn cảnh viên đang tiến hành lục soát.

Đường Tổ không đi vào trong ngay. Sau khi xuống xe, anh đi một vòng phía ngoài, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Có ý kiến gì không?”

“Hả???”, Hứa Luật, “Hỏi tôi sao?”

Đường Tổ: “Không! Tôi đang hỏi không khí!”

Hứa Luật: “...”. Anh nói thêm một câu thì chết sao? Chết sao?

“Các căn hộ ở đây được thiết kế dạng biệt lập, cách đây ba trăm mét là con đường lớn. Xung quanh không có cửa hàng, quán xá, đều là nhà dân. Đèn đường bị phá hư chưa được sửa, ban đêm ở đây rất tối.”

“Sức quan sát rất tốt”, Đường Tổ nói: “Đi thôi! Vào trong!”

Tiến vào hiện trường, thi thể vẫn còn ở trong sân, đây là Mạc Thông trước khi đi đã bàn giao lại.

Hứa Luật nhận bao tay từ một cảnh viên, lúi túi rác ra. Nạn nhân nam nào bị trọng thương, trên người có khoảng mấy chục nhát dao. Nạn nhân nữ bị đâm một dao phía sau, cả khối da đầu bị kéo xuống, ngũ quan biến dạng, gương mặt âm uớt. Hứa Luật sờ soạng một chút, vệt nước trên mặt nạn nhân và chiếc găng tay khi ma sát có tạo bọt màu trắng, ngửi là mùi xà bông giặt ...

Là hung thủ sau khi đâm nạn nhân bị thương rồi nhét đầu cho vào lồng giặt quay.

Cô chỉ vào vết thương: “Từ góc độ và chiều sâu cho thấy, nạn nhân đang đứng trước máy giặt, tính đi giặt quần áo, hung thủ đứng sau lưng nên mới có cơ hội ra tay. Sau đó, tên sát nhân nhấn đầu nạn nhân sắp chết vào máy giặt, rồi lại lấy ra ...”

Các cảnh sát đứng xung quanh vừa nghe Hứa Luật nói vừa nghĩ đến cảnh tượng ấy. Họ nhíu mày chưa xót. Thân là cảnh sát, bọn họ biết rõ một dao sẽ không khiến nạn nhân chết ngay lập tức ... chính vì thế trong tình huống còn sống sót, nạn nhân nữ máy giặt quay cho đến chết.

“Vợ bị tập kích, người chồng chưa thấy xuất hiện. Có khả năng chồng của bà ta đã bị sát hại trước đó”, Đường Tổ tiếp lời, đi sâu vào bên trong.

Đương nhiên, trong nhà mới là hiện trường đầu tiên.

Vừa vào trong đã ngửi thấy nồng nặc mùi máu tanh, trên sàn nhà rất nhiều máu. Máy giặt vẫn đang quay, trong lồng giặt còn tóc và máu của nạn nhân.

Gia đình cũng thuộc dạng bình thường, đồ dùng cũ kỹ, đồ ăn trong tủ lạnh đều mang ra hết đặt trước màn hình tivi. Đồ sống, đồ chín chồng chất lên nhau, món nào cũng có vết cắn qua.

Trên bàn còn có chai bia, đã uống một chút.

Là gia chủ trong nhà hay hung thủ uống cần phải chờ đợi kết quả giám chứng.

Hứa Luật: “Không giống như là cướp, ngoại trừ đồ ăn trong tủ lạnh, trong nhà không thấy dấu vết lục lọi.”

“Hành vi phạm tội đều thuộc có tổ chức và không có tổ chức”, Đường Tổ ngừng một chút: “Biết chọn phương pháp nhất định, tìm được cơ hội vào cửa; sau khi giết người, đối mặt với hiện trường không đáng để xử lý, trái lại lại bình thản ngồi ăn thức ăn, sau đó mang đứa trẻ đi.”

“Tại sao mang theo đứa nhỏ, buôn bán trẻ em sao?”

Đường Tổ lắc đầu: “Chưa xác định được! Tuy nhiên căn cứ và số liệu phân tích thống kê, bình thường bọn tội phạm lừa bán trẻ em biến thành giết người xác suất không lớn, hơn nữa phần tử mua bán trẻ em có tính tổ chức rất cao và mạnh, sau khi giết người tuyệt đối không có tâm trạng ăn uống.”

Hứa Luật: “Tâm lý biến thái?”

Đường Tổ suy nghĩ một chút, sửa lại: “Nhiều lắm... chỉ là một nửa biến thái, muốn phát triển thành biến thái hoàn toàn cần phải có một quá trình, đại khái là còn cần phải có chút kích thích bên ngoài.”

Mọi người: “...”

Đừng làm loạn nữa anh chàng đẹp trai. Mặc kệ là nửa biến thái hay hoàn toàn biến thái, vụ án hiện tại cũng thuộc dạng biến thái được chưa!

“Ấu dâm?”, Mạc Thông bước tới đưa ra độ khả thi cao hơn.

“Ồ! Cảnh sát Mạc! Tốt nhất ông hãy cầu khẩn không phải là vụ án ấu dâm”, Đường Tổ cười cười trên nỗi đau của người khác, nhếch miệng: “Căn cứ phân tích, tội phạm ấu dâm mang theo dấu trẻ xác xuất ít như mây cọng tóc trên mây tên hói đầu.”

Đám người không nhìn được liếc nhìn đỉnh đầu Mạc Thông vài giây.

“Nhìn gì! Có gì đáng xem cơ chứ, mau làm việc đi!”, Mạc Thông gào lên, sau đó xòe tay: “Đây! Đây là thứ từ trong miệng nạn nhân nam rơi ra.”

Đường Tổ nhìn cuộn giấy bị vo viên lại, nhú nhú mảy: “Xem ra anh chàng biến thái của chúng ta tính khí còn khá trẻ con.”

Hứa Luật đi tới, trên giấy chính là hình vẽ một đồng phân.

***

Việc khám xét hiện trường hoàn tất, từ thi cũng được mang đi.

Sau khi bận bịu bịu cả buổi, rời khỏi hiện trường cũng đã gần trưa, Mạc Thông muốn cảm ơn Đường Tổ vì đã giúp đỡ nên mời mọc: “Tôi nghe nói gần đây có quán cơm khá ngon. Mau! Tôi đưa hai người đi ăn!”

Đường Tổ liếc ông: “Mạc Thông, ông có đối tượng mới à?”

Hứa Luật há hốc mồm, theo phản xạ nhìn Mạc Thông, sau đó lại quay qua nhìn Đường Tổ... Sao anh ấy lại nói thế?

Mạc Thông lắc lắc đầu, sắc mặt hơi ngượng ngùng: “Không... không có đâu!”

“Ồ!”, Đường Tổ ngừng một chút, khi Mạc Thông tính thờ phào thì anh lại nói thêm một câu: “Chính là có người đề ý... còn chưa ra tay?”

“... Không!”, Mạc Thông không thừa nhận, nhưng gương mặt già nua bỗng chốc đỏ lựng đã thay đáp án tố cáo ông.

Hứa Luật vui mừng: “Chú Mạc, đối phương là ai vậy?”

Mạc Thông từng gặp thất bại trong hôn nhân, nếu có thể bắt đầu một chuyện tình cảm mới, đó là một chuyện khiến mọi người thật sự vui mừng.

“Là đồng nghiệp mới tới Cục cảnh sát!”, Đường Tổ bên cạnh nói tiếp.

Mạc Thông: “...”

Hứa Luật: “Rồi sao nữa?”

“À... Đáng người không cao không thấp, tầm khoảng một mét sáu tám. Ở độ tuổi từ ba mươi lăm đến bốn mươi. Đã từng hẹn hò một lần, chính là vào ngày lễ Giáng Sinh vừa qua. Cô ta còn tặng ông ấy một chiếc cà vạt làm quà Giáng sinh...”

“Đường Tổ! Im miệng!”, Mạc Thông ngượng chín mặt, hận không thể ném người đàn ông này xuống xe.

Hứa Luật trố mắt, há hốc miệng, phản ứng này của Mạc Thông chứng tỏ Đường Tổ nói không sai.

“Nói câu cuối cùng!”, Đường Tổ mở miệng, “Khả năng cô ta đang muốn coi tài năng thật sự của ông. Nếu như muốn theo đuổi cô ta, dựa vào năng lực của ông vẫn chưa đủ mà còn cần thêm tôi để chứng tỏ tài năng phá án của ông.”

Mạc Thông và Hứa Luật: “...”

Mạc Thông há miệng muốn hỏi nhưng hơi ngại. Hứa Luật thấy thế biết ý, liền mau mồm mau miệng hỏi, cũng để thỏa mãn trí tò mò của mình.

“Sao biết vậy?”

“Mạc Thông không giống người thích đeo cà vạt, nhưng hôm nay ở hiện trường vụ án mà lại đeo cà vạt”, anh liếc nhìn chiếc cà vạt màu vàng sậm: “Màu sắc của cà vạt là màu hot nhất năm nay nhưng không phải màu vàng ánh kim mà màu vàng sậm. Lựa chọn màu sắc quả nhiên rất thành thực.”

Rồi anh liếc nhìn giày Mạc Thông: “Giày mang là loại giày tăng chiều cao, muốn cao hơn bình thường ba phân, có thể cho thấy đối phương không hề

thấp. Người đàn ông luôn muốn tự tin trước phụ nữ, do vậy từ chiều cao của ông ta tôi đại khái đoán được chiều cao của đối phương.”

Nghe Đường Tổ nói, cô vô thức nhìn xuống giày Mạc Thông.

Mạc Thông tức quá hóa thẹn, dậm dậm chân: “Tôi không mang giày độn!”

Đường Tổ nhếch mày: “Thì cởi ra thử coi!”

Mạc Thông lườm anh một cái, ưỡn ngực, nhanh chân đi thẳng về phía trước, không thèm để ý đến anh. Vừa đi được hai bước đã nghe giọng anh truyền đến:

“Ông không muốn biết suy nghĩ của cô ta về ông sao?”

Mạc Thông đột ngột dừng bước, xoay đầu nhìn.

“Quên đi! Trong lòng ông vẫn đang mắng mỏ tôi. Tôi không nói!”

Mạc Thông: “...” Pà mịa nó! Còn không được chửi thảm trong bụng nữa chứ.

Hứa Luật đứng một bên tò mò đến mức không chịu nổi, nhìn sắc mặt biến đổi của Mạc Thông, cô nghiêng răng nghiêng lợi khấn cầu: “Xin_anh_đó! Nói tôi nghe đi!”

Đường Tổ khẽ mỉm cười: “Được rồi! Trông cô có thành ý như vậy. Cái cà vạt đeo trên cổ ấy ... trông thật giống đồng phân.”

...

Mạc Thông nghe như sét đánh ngang tai.

Hứa Luật che miệng cười ngặt nghẽo, trong lòng thầm an ủi Mạc Thông: Chú đừng phải người như vậy thì đành chịu thôi.

“Đây! Chính là quán này”, Mạc Thông đưa hai người bọn họ đến một căn nhà đề bảng ‘Cổ Nguyệt Tiểu Quán’: “Nghe nói quán này rất ngon!”

Ba người đẩy cửa vào.

Hứa Luật nhìn khung cảnh vắng ngắt, liếc nhìn Mạc Thông đầy hoài nghi hai chữ gọi là ‘Rất tuyệt’.

“Này ...”, Mạc Thông cũng cảm thấy kỳ lạ: “Xem ra ... không giống ... Chúng ta đổi nơi khác đi!”

“Ồ đây được rồi!”

Đường Tổ kéo ghế ngồi xuống, người đàn ông chạy vội vã từ trong bếp ra: “Xin lỗi! ... Ngại quá, ngày hôm nay tiệm chúng tôi ...!”

“Hả?”, Đường Tổ đưa mắt nhìn: “Không bán sao?”

“... Không! Không phải, do quán mở cửa khá trễ, sợ quý khách đợi lâu”, người đàn ông nở nụ cười, cầm thực đơn đi tới: “Xin hỏi mọi người ăn món gì?”

Đường Tổ: “Tùy ý!”

Hứa Luật bị hai chữ ‘Tùy ý’ làm cho giật nảy mình. Đường Tổ lại là người tùy tiện sao? Tuyệt đối không thể nào?

Vậy tại sao anh lại nói hai chữ ‘Tùy ý’ đó?

Mạc Thông nhìn thực đơn: “Ồ đây đặc sản là món gì, cứ mang lên là được!”

Người đàn ông lau lau trán: “Được! Mọi người chờ một chút!”

“Tiệm này tên Cổ Nguyệt ... là do anh họ Hồ sao?”, Đường Tổ đột nhiên có hứng thú với tên của quán ăn.

(古月 - Cổ Nguyệt == 胡: họ Hồ)

“Đúng rồi! Mọi người ngồi chơi, tôi đi chuẩn bị thức ăn!”

Hứa Luật liếc Đường Tổ, ra hiệu dò hỏi - - Xảy ra chuyện gì?

Đường Tổ trả lại cho cô một cái nhú mày - - Tự mình nghĩ.

Xem ra ... hình như thật sự có vấn đề.

Hứa Luật liếc nhìn cách trang trí của quán ăn nhỏ này, có thể thấy được trang trí khá tỉ mỉ, toàn bằng gỗ thật, tô điểm mấy vật trang trí nhỏ nhỏ xinh xinh ... cảm giác ...

Haizza, diễn tả thế nào đây!

“Quán này ... trông rất nhẹ nhàng!”, Hứa Luật nói lên suy nghĩ của bản thân.

Khi chủ quán đưa trà lên cho bọn họ, Hứa Luật vô thức đánh giá hần ta.

Ở với Đường Tổ lâu ngày cũng bị nhiễm tính này của anh ... Cái này có gọi là ở lâu quen tính không?

Người chủ quán rất thô, cảm giác so với quán này khác nhau một trời một vực.

Một người đàn ông thô kệch như vậy lại làm chủ một quán ăn nhỏ nhỏ đáng yêu thế này mà lại chỉ mở do sở thích cá nhân. Hứa Luật tự cười thầm, hèn gì đạo này đàn ông chả giống đàn ông khiến phụ nữ phải biến thành đàn ông.

“Ông chủ trang trí quán này chắc phải tốn nhiều công sức lắm!”, Hứa Luật thuận miệng hỏi.

“Vâng! Cũng chút chút!”, bàn tay đang châm trà đột nhiên run lên một cái.

Đường Tổ nhếch miệng.

Rất lâu sau, ông chủ mới đưa món ăn lên. Mạc Thông nhắc đĩa ném thử món sườn bò: “Món sườn bò nướng này khá ngon. Không hổ danh là món đặc biệt trong quán, có điều nướng hơi quá lửa. Hơi tiếc. Hai người cũng ném thử đi!”

Đường Tổ: “Đạo này tôi ăn chay!”

Hứa Luật vốn dĩ tính động đũa, nhưng khựng lại vì câu trả lời của Đường Tổ.

Ăn chay?

Nếu như nhớ không lầm, tôi qua một mình anh chén hết hai con cá.

Bây giờ anh nói ăn chay? Vì sao?

“Ăn chay gì cơ chứ?”, Mạc Thông lại ném thêm một miếng: “Ngon lắm, mặc dù nướng hơi quá nhưng vậy càng ngon, càng thơm”

Hứa Luật liếc món sườn bò nướng dưới bàn: Món ăn có vấn đề sao?

Đường Tổ vẫn dùng sự im lặng trả lời - - - Tự mình đoán.

Hứa Luật đưa món ăn sát mũi ngửi, là thịt bò không sai, không có vấn đề.

Hay anh đang muốn đùa giỡn gì đây?

Nhưng cô tuyệt đối tin tưởng anh không thuộc dạng người đang dầu sôi lửa bỏng lại đi trêu chọc người khác.

Thịt không có vấn đề ... vậy người có vấn đề!

Là ... chủ quán???

Chủ quán có vấn đề gì?

Hứa Luật đặt đũa xuống, quan sát quán ăn nhỏ thêm một lần nữa, ánh mắt hướng về phía chiếc khăn quàng cổ trên quầy, là chiếc khăn quàng cổ của phụ nữ.

“Ông chủ! Khăn quàng kia là của ông sao?”, khi chủ quán mang thức ăn ra lần thứ hai, Hứa Luật lơ đãng hỏi: “Nhìn rất đẹp!”

“Khăn quàng cổ? Khăn quàng cổ gì ... À! Cô nói khăn quàng cổ này ư?”, chủ quán ngại ngùng cười cười: “Cái này ... là của tôi ... Khụ khụ! Mọi người đừng cười, tôi thích mấy thứ đáng yêu thế này.”

Mạc Thông đang ăn nghe chủ quán trả lời liền ghen hống, quay đầu nhìn đáng vẻ cũng khá đẹp trai của hần, rồi liếc chiếc khăn quàng mang mùi phàn ễo là đáng kia, bất thình lình không còn khẩu vị.

“Mọi người cứ từ từ ăn, tôi vào trong có chút việc!”, chủ quán nở nụ cười, sau khi nói xong quay người vào bếp.

“Không ăn?”, Đường Tổ nhìn Mạc Thông

Mạc Thông cảm thấy tên chủ quán có chút khác thường: “Không ăn!”, về Cục cảnh sát ăn mì gói sướng hơn.

Đường Tổ: “Này ... bắt người đi!”

Mạc Thông sững người: “Bắt người? Bắt ai?” Lẽ nào đã biết hung thủ là ai?

Đường Tổ: “Anh Hồ!”

...

“Chủ quán Hồ ... ???”

“A! Gọi tôi có gì vậy?”, chủ quán vội vàng quay đầu.

“Mạc Thông! Người đứng trước mặt ông chính là hung thủ giết người. Ông không bắt còn muốn chờ hắn chạy thoát sao?” Đường Tổ nhướn mày. Chọn nơi ăn trưa, chọn đâu không chọn lại chọn trúng hiện trường giết người này. Nên nói Mạc Thông may mắn hay xui xẻo đây.

“Hả???” Mạc Thông đứng phắt dậy: “Hắn là hung thủ giết người???”

Vừa dứt lời, người đàn ông chạy vọt ra phía cửa. Động tác của Mạc Thông nhanh hơn, đưa tay chụp lấy, không chể hấn.

Chẳng bao lâu sao, cảnh sát địa phương được điều đến. Từ trong tủ lạnh nhà bếp tìm ra được một bộ từ thi nữ, chính là chủ quán thật sự của quán ăn này.

Mạc Thông: “Sao cậu biết?”

Đường Tổ ra hiệu Hứa Luật: “Cô nói phát hiện của cô đi!”

“Đầu tiên, khi bước vào quán ăn nhỏ này, cảm giác đầu tiên của tôi là rất nhẹ nhàng, nhưng tên chủ quán đẹp trai này trông không giống như loại người thích cách trang trí này. Thêm vào đó chiếc khăn quàng cổ trên quầy, khi tôi nhắc đến chiếc khăn hắn cũng không biết có vật này ... Còn có ... biểu hiện của hắn khi anh gọi hắn.”

Khi gọi ‘anh Hồ’, hắn hình như không ý thức được đang gọi hắn.

Nhưng Hứa Luật tuyệt nhiên không ngờ đến đây là hiện trường giết người.

Hứa Luật: “Anh phát hiện khi nào?”

“Vừa trông thấy hắn là tôi biết!”, Đường Tổ trả lời khiến Mạc Thông tức muốn học máu.

“Vậy sao cậu không nói sớm?” Mạc Thông tức điên.

Đường Tổ: “Ông đâu hỏi tôi.” Ân ý tự hiểu: Tôi phát hiện, tôi thích nói lúc nào thì nói.

Mạc Thông đành ghen hờn.

“Làm sao anh biết được tên chủ quán giết người?”, Hứa Luật tò mò. Cô chỉ cảm thấy hắn ta kỳ quái, không ngờ lại giết người nghiêm trọng như thế.

“Là nhờ tấm lịch này”, anh chỉ qua một chỗ khác: “Vốn nó phải ở bên kia!”. Tấm lịch được treo một thời gian dài nên chắc chắn sẽ để lại dấu vết: “Vậy tại sao lại đem qua đây, chỉ có một khả năng duy nhất là muốn dấu vật gì đó.”

Anh gỡ tấm lịch xuống, trên vách tường xuất hiện dấu máu đã bị lau đi. Trên đỉnh cũng có vết máu. Trùng khớp với vết thương nơi sau gáy của nạn nhân nữ.

“Hắn lau vết máu nhưng phát hiện không cách lau sạch nên vội vàng mang tấm lịch qua đây che lại, không cẩn thận lại làm lưu dấu lên tờ lịch”, Đường Tổ chỉ vào một góc hồng hồng phía tờ lịch trên cùng.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không thể phát hiện ra.

Nhân lực quá tinh tường?!?

Hứa Luật và Mạc Thông phục sát đất.

Mạc Thông: “Hung thủ và chủ quán có quan hệ gì? Tại sao lại muốn giết cô ta?”

Đường Tổ phui tay, không trả lời ông ta mà đi thẳng ra ngoài - - - Đây là việc thẩm vấn của cảnh sát, liên quan gì đến anh.

“Chờ chút ... Tiểu Luật! Cháu vừa nói trên trán có dấu vết bị vật nặng đập trúng, là lấy cái gì đánh?”

Bước chân đang đi theo Đường Tổ chợt khựng lại, sau khi ra khỏi quán Hứa Luật mới nói: “Chú Mạc ... Tốt nhất không biết tốt hơn!”

Nếu như cô đoán không sai, khả năng hấn dùng miếng sườn bò đã đông cứng

Khụ! Không khéo vừa rồi Mạc Thông ném cũng không ít ... vì thế ...

Ọe ... ọe ...

Mạc Thông cúi người, móc họng

Hứa Luật: “Sao anh không nói cho chú biết sớm, để cho chú ấy ăn ...”

Đường Tổ: “Ai bảo ông ta ngốc!”

Hứa Luật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: PHÁC HỌA CHÂN DUNG VÀ CÁC CHI TIẾT NHỎ

Sau khi rời quán Cổ Nguyệt, ba người tìm đại một nơi nào đó cho qua bữa trưa. Mạc Thông chẳng còn thấy ngon ngọt gì nữa. Cứ nghĩ đến mình vừa mới ăn hung khí giết người, không ghê mới là lạ.

Dùng bữa xong, ba người bọn họ quay trở về Cục cảnh sát. Mạc Thông tập hợp tư liệu liên quan đến nạn nhân như các mối quan hệ xã hội, tình hình kinh tế ...

“Mối quan hệ xã hội rất đơn giản, điều kiện kinh tế bình thường. Xét nghiệm chai bia ở hiện trường thu được hai mẫu DNA, trong đó một là của nạn nhân nam, còn mẫu kia sẽ được so sánh với các dữ liệu trong kho dữ liệu thông tin DNA tội phạm - - - Nếu có điều đó chứng tỏ tên hung thủ đã từng bị ngồi tù.”

Do kho số liệu DNA trong nước thành lập khá trễ, vẫn chưa đủ hoàn thiện, vì thế công việc so sánh này mất khoảng vài ngày.

...

Báo cáo tổng kết xong xuôi, Mạc Thông liếc nhìn Đường Tổ, giao phần còn lại cho anh.

Các cảnh viên trong Cục cảnh sát đã từng chứng kiến bản lĩnh của giáo sư Đường trong vụ án trước, do vậy vào thời khắc này mọi người đều đồng loạt tập trung nhìn về phía anh, chờ anh lên tiếng.

Hứa Luật cũng yên tĩnh đứng một bên, như mọi người ánh mắt tập trung nhìn về phía anh. Đường Tổ vẫn mang bộ dáng lạnh lùng như thế.

Dưới sự chú ý của mọi người, Đường Tổ lại lạnh nhạt quay đầu rời khỏi ‘sàn diễn’.

Mọi người: “...”

Mạc Thông nhắc thấy Đường Tổ có ý định đi ra ngoài liền vội vàng vàng giữ anh lại: “Cậu ... Cậu không nói gì sao?”

Đường Tổ nhướn mày: “Nói gì?”

“Suy nghĩ của cậu về tên tội phạm”, Mạc Thông so sánh, “Giống như vụ án trước đó, ví như độ tuổi nghi phạm, là nam hay nữ, nghề nghiệp, chiều cao ...”

Đường Tổ cụp mắt: “Chả nghĩ gì cả!”

“Tại sao??? Tư liệu chưa đầy đủ ư ...”

“Không phải tư liệu không đủ”, Đường Tổ có chút ủ rũ: “Mà là người bị hại không đủ.”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Cái gì gọi là ‘Người bị hại không đủ’, có vài nhân viên cảnh sát cảm thấy khó chịu trước giọng điệu giải thích này của anh.

“Nói như thế ư!”

“Nói thế nghĩa là hai người chết vẫn chưa đủ sao?”

“Chẳng lẽ còn hi vọng chết thêm nhiều người nữa mới hài lòng đúng không?”

“Có lòng cảm thông hay không đây?”

...

Đối mặt với sự bất mãn của mọi người, Đường Tô đi vòng qua người Mạc Thông, bước ra ngoài.

Mạc Thông không buông tha, ông quay đầu bàn giao công việc, yêu cầu cảnh sát khu vực tăng cường tuần tra an ninh, đồng thời dựa vào truyền thông công bố bức ảnh đứa trẻ mất tích ra ngoài. Hi vọng có người dân nào đó tình cờ nhìn thấy đứa trẻ thì ngay lập tức báo cảnh sát.

Hứa Luật đuổi theo anh, anh đứng ở cửa, ánh sáng bao trùm toàn bộ thân người, rất ấm áp nhưng cũng không làm tan đi nét lạnh lẽo nơi anh.

Cô đi đến, muốn hỏi anh lời vừa rồi anh nói có ý gì.

Đường Tô bất giác động tác cấn cấn môi của Hứa Luật, anh hỏi: “Muốn biết vừa rồi tại sao tôi không phác họa chân dung hung thủ không?”

Nghe thấy thế, Hứa Luật ngẩng đầu nhìn, vừa khít chạm vào cặp mắt màu trà trong vắt, dưới ánh mặt trời, đôi mắt ấy sâu như một hố đen vô tận khiến cơ thể cô đột nhiên run lên, quên bồng mất phải trả lời anh thế nào.

Đường Tô nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, anh mỉm cười, rồi từ từ nhếch miệng, nụ cười khe khẽ vang lên từ phía cổ họng, giọng nói ấm áp truyền đến: “Rất đẹp đúng không?”

Mặt Hứa Luật nóng ran: “... Khụ khụ ... chuyện đó ...” Vừa rồi cô muốn nói gì mà quên mất rồi! Pà nó, bị sắc đẹp mê hoặc quả nhiên là tệ hại.

Đường Tô tâm trạng khá tốt, cùng cô rời khỏi cục cảnh sát, anh đi chậm một chút cho cùng nhịp bước với cô, vừa đi vừa nói:

“Phân tích tâm lý tội phạm, phác họa chân dung tội phạm được áp dụng nhiều trong các vụ trọng án giết người liên hoàn hay cưỡng hiếp liên hoàn, bởi vì phần lớn trong án phát liên hoàn này hung thủ thường lưu lại ‘dấu vết riêng’, cung cấp rất nhiều manh mối. Mấy tên tội phạm càng màu mè, tin tức thu được càng chi tiết; Phác họa chân dung nghe có vẻ vi diệu nhưng thực chất chẳng thần kỳ chút nào. Kỹ thực tất cả đều dựa trên một kết quả thống kê, mà trên thế giới làm gì có xác suất thống kê nào là trăm phần trăm.

Chỉ dựa vào thủ pháp gây án trong một vụ án có thể đưa ra được mười mấy nguyên nhân: báo thù, cướp của dẫn đến giết người, ấu dâm, kẻ hiếp dâm biến thái, cũng có khả năng là bà mẹ phát điên khi bị mất con, đứa trẻ không hề bị bắt cóc mà do sợ quá nên trốn mất ... ‘Dấu ấn riêng’ của hung thủ để lại không nhiều, không thể chỉ dựa vào những manh mối này mà có thể phác họa. Phác họa đúng sẽ giúp thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, ngăn cản hung thủ tiếp tục hành động; nhưng nếu thất bại sẽ dẫn đến phương hướng sai lầm, khiến toàn bộ hành động đều phí công vô ích hoặc bắt sai người. Đây cũng là công tác của phòng phân tích hành vi tội phạm FBI, khi phác họa chân dung tội phạm đều phải kiên trì tuân thủ công việc theo nhóm. Một người cho dù lợi hại cách mấy, họ cũng chỉ là một người, rất nhiều phương diện và nhiều chi tiết không thấu đáo, tiếp thu ý kiến mọi người, tổng hợp suy tính mới có thể đưa ra một chân dung tội phạm hoàn chỉnh nhất.”

Hứa Luật lắng lắng nghe anh nói, cô luôn nghĩ anh là người tài năng nên mới kiêu ngạo như thế, nhưng thực chất không hề biết đằng sau vẻ kiêu ngạo ấy chính là một người cẩn thận và nghiêm túc.

Không xúc nổi, không kiên căng, nghiêm cẩn trong công việc, giảm thiểu sai lầm, cố gắng mang thép tốt mài thành dao.

Vì thế câu anh nói ‘Người bị hại chưa đủ’ không phải do anh lạnh lùng tàn nhẫn với người chết mà ngược lại chính là coi trọng người đã khuất.

Kiêu ngạo và cẩn trọng, tự tin và nghiêm túc ... Xem ra mị lực của anh đối với cô lại tăng thêm không ít.

“Tâm lý học tội phạm chỉ là công cụ hỗ trợ phá án, phác họa chỉ do bởi có sức quan sát kỹ càng hơn so với người bình thường. Nhưng phá án không được quá ý lại vào tâm lý học tội phạm và phác họa chân dung. Nói cho cùng, pháp chứng và khả năng trinh sát của mọi người mới là chìa khóa mấu chốt để phá án.”

Đây là đầu tiên cô nghe anh đánh giá tốt người khác khiến Hứa Luật bất giác ‘thụ sủng nhược kinh’.

“Tôi chỉ đang nói đến công việc pháp chứng”, Đường Tô đọc thấu suy nghĩ của Hứa Luật, xoay người lại, dáng vẻ kiêu căng: “Không bao gồm mấy người kia. Chìa khóa then chốt nằm trong tay rồi mà không biết mở cửa nào cũng vô dụng thôi. Đúng thật lãng phí tài nguyên.”

Đẩy đẩy ...

Đây mới là Đường Tô cô quen biết, Hứa Luật không nhịn được nở nụ cười.

Đường Tô nhướn mi nhìn cô: “Cô cười gì?”

Hứa Luật ngẩng đầu: “À ... Chính là đột nhiên cảm thấy ... Anh ___”, cô cố ý kéo dài thanh âm, sau đó bước trước một bước, hai tay chấp sau lưng, đi quanh anh một vòng, bước chân mang theo vài phần vui vẻ: “___ Anh cũng chỉ là người bình thường!”

Người bình thường?

Đánh giá này khiến anh cau chặt mi.

Những người từng ở chung hoặc từng quen biết anh đều nhận xét anh không phải là thiên tài thì chính là quái vật, nhưng kết luận này của Hứa Luật lại trái ngược hoàn toàn so với bình thường.

Mặc kệ ở phương diện nào, anh luôn tự cho mình không phải là người bình thường.

Tại sao cô lại kết luận như thế?

Hứa Luật nhìn dáng vẻ của anh biết ngay anh đang suy nghĩ về câu đánh giá của cô. Quả là một người cuồng phân tích.

“Thế nào rồi? Phân tích ra chưa?”

Ánh mắt Đường Tô lóe sáng.

Ánh mặt trời nhân nhật, cô ở phía trước nhìn anh, đôi mắt sáng ngời, gương mặt trắng nõn phiếm hồng, lông mi khẽ lau động, linh động nhưng có chút buống bình.

Xem ra tâm trạng anh đang rất vui.

“Hừm!”, anh thu hồi tầm mắt, khẽ hừ một tiếng: “Tôi hơi đầu đi phân tích ba cái thứ ngu ngốc chứ, làm sao để IQ của tôi đi dùng vào mấy thứ trình độ thấp này.”

Hứa Luật: ...

“Anh nói ai ngốc!”

“Hả??? Tôi có nói ai sao?”

Pà nó! Chính cô tự vả miệng mình! Chết tiệt thật!

Hứa Luật lườm anh một cái, xong xoay người rời đi.

Trông dáng vẻ ấy của cô, tâm trạng anh lại vui hơn một chút, ánh mắt lạnh lẽo lại có thêm một chút ấm áp ... Anh bước nhanh chân chẳng mấy chốc bắt kịp cô.

Hứa Luật lại cố tình bước nhanh hơn, bỏ xa anh một đoạn. Vài giây sau, anh lại theo kịp, Hứa Luật lại cố gắng nói rộng khoảng cách, cứ thế vài ba lần, không bỏ xa anh được, trái lại khiến mình mệt chết ... Thờ không ra hơi.

Liếc mắt nhìn bộ dáng nhàn nhã của anh, âm thầm nguyên rủa: “Bộ chân dài là ghê gớm lắm sao!”

Đường Tô gật đầu, trịnh trọng trả lời: “Không sai! Chân ngắn cũng có bản lĩnh. Cách mặt đất gần, tiếp xúc mặt độ không khí lớn, hô hấp dễ hơn; độ cao thấp, máu huyết lưu thông cũng dễ dàng, không chịu quá nhiều áp lực, có lợi cho cơ thể, kéo dài tuổi thọ; Lại còn khiến người cao lớn phải khom lưng cúi đầu, quần áo size nhỏ, tiết kiệm vải vóc, tuyệt đối được coi là một người biết bảo vệ môi trường; Từ góc độ kinh tế cho thấy, không cần phải mua giường lớn, mua xe không cần xem xét không gian ... Cô coi đi từ góc độ sức khỏe, môi trường hay kinh tế đều rất hoàn hảo, chân ngắn đúng là rất đáng gờm.”

Hứa Luật: “... Vậy tôi đại diện cho chân ngắn trên toàn thế giới rất cảm ơn lòng tốt bao la của anh!”

“Tôi tiếp nhận lời cảm ơn của cô!”, anh tự nhiên nắm lấy tay cô, điều chỉnh tốc độ tốt nhất của hai người bạn đồng hành, cùng nhau đi trên phố.

Lần đầu tiên nắm tay, anh chỉ học theo hai mẹ con kia, để cô có thể bước vững vàng hơn; nhưng bây giờ thành thói quen, lúc đi với nhau, để cùng nhịp bước, anh kéo tay cô đi chung.

Trong lòng anh cũng hề bài xích chuyện này.

Dĩ nhiên anh hiểu tâm lý khi nắm tay cô và mẹ nắm tay con kia là không giống nhau - - - chỉ là anh không hi vọng người bên cạnh anh là phụ nữ.

Bàn tay cô rất mềm mại, mịn màng, trơn láng ... giống như ... như ... như cá vậy, cứ trơn tuột.

Ừ! Anh rất thích ăn cá, chả trách anh thích nắm tay cô cả ngày.

Hứa Luật giật giật, muốn rứt tay lại.

“Đừng nhúc nhích!”, anh trầm giọng ra lệnh, ngữ khí pha chút bá đạo: “Cô bé ngoan, để yên tôi nắm!”

Tự dưng anh lại ngang ngược như thế, Hứa Luật lại càng muốn tránh xa: “Anh là ai? Tại sao tôi phải cho anh nắm tay?”

Đường Tổ: “Tôi là Đường Tổ, tôi rất thích nắm tay cô. Cô mới tí tuổi, còn trẻ như vậy mà đã mắc chứng Alzheimer rồi ư, ngay cả tôi là ai cũng không biết.”

Bệnh Alzheimer là một loại bệnh lý ẩn nấp và từ từ phát triển thành căn bệnh thoái hóa não, biểu hiện lâm sàng: trí nhớ giảm sút, mất khả năng ngôn ngữ, mất khả năng nhận biết, gặp khó khăn trong phán đoán và thay đổi tính cách và tâm lý.

Ngoài đời người ta hay gọi: Lú lẫn.

Người phát bệnh trước sáu mươi lăm tuổi được gọi là ‘Mắc chứng lú lẫn sớm của tuổi già’, phát bệnh sau sáu mươi lăm tuổi cũng được gọi là ‘Tuổi già lú lẫn’.

...

Câu cô hỏi anh ‘Anh là ai’ ý muốn nói anh quá tự đại, dựa vào cái gì muốn nắm tay cô là nắm. Cuối cùng bị anh dẫn giải thành người mắc chứng hệ thần kinh suy giảm.

“Sau này đi theo tôi nhiều một chút! Cố gắng động não”, Đường Tổ nhìn cô chăm chú, đáy mắt chứa đầy ý cười.

“Tôi không lú lẫn.”

“Thật sao? Vậy tôi là ai?”

“Đường Tổ!”

“Đường Tổ là ai?”

“Là anh!”

“Cô là ai?”

“Tôi là Hứa Luật!”

“Hứa Luật là ai?”

“Là tôi!”

“Aha! Vậy tôi là ai?”

“... Lừa dối! Anh ghẹo tôi sao!”

“Tôi đang giúp cô rèn luyện, tránh để không mắc phải căn bệnh Alzheimer.”

“Anh mới là người mắc Alzheimer đó!”

“IQ tôi cao như vậy, không đâu!”

“Vận dụng não bộ quá độ, phản tác dụng anh hiểu không?”

“Vội nghiên cứu về não bộ con người, hiện tại 90% não bộ còn đang ngủ say ... Cô đừng lo nó làm việc quá sức.”

Hai người cứ thong thả đi về phía trước, Hứa Luật đã quên mất phải thoát khỏi tay anh.

Khi đi ngang qua một ngôi trường tiểu học, vừa vặn là giờ tan trường, sân trường đầy học sinh, Hứa Luật lại nhớ đến đứa bé bị mất tích kia.

“Đường Tổ! Anh nhất định sẽ bắt được hung thủ đúng không?”, cô ngẩng đầu đôi mắt trong vắt, an tĩnh nhìn anh.

Anh nhàn nhạt trả lời: “Tôi đảm bảo!”

Hứa Luật hai mắt sáng bừng: “Tôi tin anh!”

Trong lòng Đường Tổ có gì đó, giống như một dòng nước ấm len lõi chảy vào, khiến tim anh đập rất nhanh, không hề báo trước.

Cảm giác này ...

Rất xa lạ, lại vi diệu ... không cách nào phân tích.

Trên gương mặt đột nhiên thoáng bối rối, anh quay mặt sang hướng khác.

... Lỗi tại lại nóng lên ...

Nhưng gương mặt cô khi nói tin tưởng anh ... quả thật rất đáng yêu!

Hứa Luật không phát hiện ra điểm bất thường của Đường Tổ, tiếp tục than thở: “Tại sao hung thủ lại muốn giết người?”

“Năm mươi hai tuổi tôi cũng nghĩ đến vấn đề này.”

Hứa Luật tròn tròn mắt: “Mười hai tuổi?”, đây có được coi là trưởng thành sớm không đây!!!

“Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

“Ha ha ha __ __ __ Không thành vấn đề, không thành vấn đề, anh cứ nói tiếp đi.”

“Vì muốn hiểu tâm lý con người, muốn tìm hiểu trong đầu của bọn họ suy nghĩ gì, tôi đi qua nhiều nhà giam của các nước trên thế giới, làm những bài trắc nghiệm tâm lý với những tên tội phạm giết người. Cho dù là tội phạm có tổ chức hoặc không có tổ chức, trừ khi có một số rất ít trường hợp ngoại lệ, còn không phần lớn phần tử tội phạm đều mang tâm lý yếu đuối, càng biến thái càng yếu đuối, cho nên mới phải đi giết người hòng mong có được sức mạnh để khóa lấp sự yếu đuối của bản thân, quả là một đám người ngu ngốc đáng thương.”

Hứa Luật nghĩ đến con rối trong vụ án của Lâm Vĩnh; nếu như không phải bị mẹ mình vứt bỏ khi còn nhỏ, bị cha ngược đãi, thì hẳn sẽ có một kết cục hoàn toàn khác.

Trong con mắt người đời, Lâm Vĩnh là tên tội ác tày trời, nhưng trong mắt anh hẳn là một kẻ ngu ngốc đáng thương.

Đường Tổ ... Anh ...

Hứa Luật lén lút nhìn anh.

Áo gió đen, cổ áo kéo cao khiến gương mặt trắng trẻo kia của anh càng thêm lạnh lùng.

Anh quả thật rất lợi hại.

Không đề cập đến IQ cao ngất của anh, chỉ là con người anh, chỉ là cách anh đối nhân xử thế, thái độ anh với công việc, tâm sáng như gương, không vướng bụi trần. Thân tại hồng trần, tâm tính dừng dừng, tính táo thông dong, an nhiên tự tại.

Những từ này miêu tả anh quả thật rất chính xác!

Không cần nhìn cũng biết Hứa Luật đang ngắm anh.

“Dung mạo tôi rất đẹp!”, anh cong môi nói.

“Đúng vậy! Rất đẹp!”, cô bĩu môi.

“Hứa Luật!”

“Gi?”

“Câu vừa rồi tôi nói không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định!”

“Vừa rồi không phải tôi trả lời anh, tôi chỉ giúp anh khẳng định thêm lần nữa!” Hừm! Tên đàn ông xấu xa!

“Nha đầu lừa đảo!”

“Không được nói tôi lừa đảo!”

“Được rồi! Cô nàng chân ngắn!”

“... Anh là người mắc chứng cuồng bản thân, lại còn thêm ác miệng.”

~~~

Những cây bút chì nhiều màu sắc vẽ vẽ trên giấy

Vẽ ba, vẽ mẹ, vẽ chị, còn có chính mình, tay trong tay

Phía trên lại thêm hai nét lớn, mái nhà đã chinh tề.

Đây chính là một gia đình.

Về một quả dưa thật lớn, một quả táo thật lớn, một trái lê thật lớn.

Về nhiều đồ ăn ngon, sẽ không lo đói bụng

...

Ba ngày sau, lại phát sinh án mạng, tương tự như vụ trước cha mẹ bị giết, con gái mất tích.

Lần này không cần Mạc Thông qua mời, Đường Tổ và Hứa Luật gấp rút chạy đến hiện trường.

Ngoài giải phân cách vẫn là đám phóng viên cùng đám đông dân chúng bu lại coi, nhà đài thay phiên nhau nỗ lực có được tin tức mới nhất.

Từ vụ trước, trên mạng đầy rẫy các thông tin về chuyện này, đều là những thảo luận xung quanh vụ án, có người còn dùng nó viết thành một quyển tiểu thuyết kinh dị. Trên báo cũng dựa vào vụ án mà dựng hẳn một chuyên đề đặc biệt, mời các chuyên gia giải đáp nghi vấn, thắc mắc. Các chuyên gia thao thao bất tuyệt, dùng từ ngữ đao to búa lớn cộng với mớ lý luận học thuật, thế nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến điều quan trọng nhất đó chính là nguyên do vì sao.”

“Thưa các anh! Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã có bốn người thiệt mạng, có phải như trên mạng đang lan truyền, thành phố Tân đã xuất hiện tên ác ma giết người liên hoàn, hiện tại nhà nhà ở thành phố Tân đều không còn an toàn.”

Một nữ phóng viên trông thấy Đường Tổ và Hứa Luật tiến vào phía hiện trường liền nhanh nhanh chóng chóng lia micro đến, trông thấy Đường Tổ cô ta ngẩn người, nhưng mau chóng lấy lại tinh thần: “Cảnh sát các anh có ý kiến gì không?”

Đường Tổ nhìn micro chặn phía trước liền quay đầu nói với Hứa Luật: “Cô coi đây chính là truyền thông hiện nay. Bốn mạng người trong mắt bọn họ chỉ được coi như ‘Tì lệ khán giả xem đài’, sau vụ này có bao nhiêu tiền thưởng. Bọn họ ngốc thôi còn kéo người khác ngốc theo. Chả trách ‘Ngày cá tháng tư’ được nhiều người hoan nghênh đến vậy, người ngu ngốc càng ngày càng nhiều!”

Ế! Gì thế này?

Tất cả các báo đài đều đang truyền hình trực tiếp, đưa giọng điệu trào phúng của Đường Tổ truyền đến mọi người dân.

Mạc Thông nhắc thấy bóng dáng anh, lập tức tiến tới: “May quá cậu đến rồi! Tôi còn đang tính kêu người mời cậu qua đây!”

Hai nạn nhân đều bị trói trên ghế. Nạn nhân nam bị dao chém nhiều nhất, trong miệng cũng nhét một tờ giấy vo viên; nạn nhân nữ một nhát trí mệnh vào bụng, mất máu quá nhiều mà chết.

Đồ ăn trong tủ lạnh đều được lôi ra hết, món nào cũng bị cắn qua một miếng, đồ sống cũng như đồ chín.

“Mạc Thông!”

Sau khi Đường Tổ kiểm tra quanh nhà, anh gọi: “Mau tập hợp mọi người lại đây!”

Mạc Thông nghe anh nói, một giây cũng không chậm trễ, nhanh chóng tập hợp mọi người vào phòng khách.

Phòng khách vốn dĩ không lớn lắm, tập trung đông người chen nhau đứng ngồi nhưng không một tiếng động, tất cả đều chờ Đường Tổ mở miệng.

“Đầu tiên, tôi muốn nói rõ, phác họa chỉ là công cụ hỗ trợ, giúp mọi người thu nhỏ phạm vi, không trực tiếp giúp mọi người khóa chặt nghi phạm. Nghi phạm là nam giới, độ tuổi từ 25-30. Cha hắn chết khi hắn còn nhỏ. Hiện tại hắn sống một mình, kinh tế ổn định.

Từ nhỏ đến lớn cuộc sống không hề vui vẻ, cha có khuynh hướng bạo lực, mẹ tính cách yếu đuối. Lúc còn bé hay bị ngược đãi. Hắn nghĩ hắn đưa mấy đứa trẻ kia đi chính là giải cứu chúng nó. Hắn trút nỗi oán hận người cha của mình lên người nạn nhân nam.

Hắn có chị hoặc em gái, tình cảm của hắn với chị, em gái rất tốt, tuy nhiên khi cô bé lên mười tuổi bắt ngờ tử vong, nguyên nhân có khả năng liên quan đến cha hắn, có điều vụ án này chưa chắc được ghi chép lại, có thể được xử lý chết không rõ nguyên nhân. Hắn lựa chọn ra tay với các gia đình này là do họ có con gái, cũng chính bù đắp lỗi lầm năm đó hắn không thể can ngăn.

Căn cứ khu vực phạm tội, tôi đã khoanh tròn màu đỏ trên vùng có khả năng cao nhất là nơi hung thủ sinh sống hoặc làm việc.”

Trước đó Hứa Luật đã đưa bản đồ chuẩn bị từ trước cho Mạc Thông.

“Hung thủ hiểu rất rõ gia đình người bị hại, khả năng làm việc trong trường học hoặc các trung tâm hỗ trợ nhi đồng, có điều ... không phải chỉ hạn chế trong những ngành nghề này, khả năng cũng có thể là dân IT chuyên nghiệp, hack vào tài khoản của người khác để lấy tin tức.

Điều tra trước tiên nên bắt đầu từ bên phạm vi bên trong vòng tròn màu đỏ, kiểm tra các vụ án ngược đãi trẻ em, đặc biệt là các bé gái”

“Tại sao?”

“Lúc trước tôi đã nói. Một người muốn trở thành hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn nhất định phải có một thời gian dài ủ bệnh, đồng thời cần một yếu tố kích thích. Mối tương quan giữa cái chết của chị hoặc em gái với cha hắn, từ đó đã gieo vào lòng hắn một hạt giống, đáng tiếc hắn chưa kịp thực hiện kế hoạch báo thù thì cha hắn qua đời.”

...

“Vậy ...”, một cánh viên chỉ vào số thứ ăn đã từng bị cắn qua trên bàn: “Những cái đó là sao?”

Đường Tổ: “Bôi vì hắn rất đói, nhưng mấy thứ ấy chẳng hợp khẩu vị của hắn.”

Mọi người đều nhìn vào số thứ ăn đã bị cắn một miếng trên bàn ...

Thật sự là rất đói sao???

Vậy tại sao không ăn mà chỉ cắn một miếng, ngay cả thực phẩm sống cũng không tha.

Đường Tổ nói rất nhanh, chỉ trong phòng vài phút đã bàn giao xong phác họa chân dung tội phạm: “Tôi mong mọi người hành động nhanh lên một chút, nếu không chẳng bao lâu lại có án mạng xảy ra.”

“Hành động hành động ... Sao công việc lại đến dồn dập như vậy!”, Mạc Thông phân chia công việc.

Hứa Luật bước tới, nhìn cuộn trong tay giấy anh: “Cái đó là gì vậy?”

Đường Tổ: “Là đồ ăn của hắn.”

Anh mở tờ giấy ra, trên đó là hình vẽ quả táo đỏ rực.

Đường Tổ: “Các nét vẽ có thể nói lên những ước mong giản đơn của một đứa trẻ, biết tại sao đứa trẻ thích vẽ nhất một gia đình hòa thuận vui sướng không?”

Cô ngược nhìn gò má anh, lặng im không nói.

Cô biết __ __

“Hạnh phúc nhất và không hạnh phúc nhất của một đứa trẻ, dưới nét vẽ của chúng vẫn là một gia đình hòa thuận nhất.”

Một là tả thực, hai là mong đợi.

Đường Tổ nhìn Hứa Luật, khẽ mỉm cười, vì có cô ở với anh ngay thời khắc này khiến trong lòng anh cảm thấy vui vẻ.

“Nhìn đi! Cô theo tôi một thời gian không còn ngốc nữa!”

Hứa Luật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: ĐƯỜNG TỔ, MỘT NỤ CƯỜI SINH MUÔN VẸ ĐẸP*

*

Hai ngày tiếp theo, thành phố Tân chìm trong mưa bão, nhiệt độ thấp cộng với mưa gió khiến thành phố trở nên u ám. Kiểu thời tiết thế này khiến Hứa Luật buồn chán tột độ, may mà sang ngày thứ ba trời quang mây tạnh, ánh sáng chiếu rọi, Hứa Luật mau mau chóng chóng lôi đồng chân mền ra giặt giũ.

Chỉ hai ngày ẩm ướt thôi mà cô ngửi thấy mùi ẩm mốc nồng nặc trong đồng chăn mền.

Mấy chú mèo ở rít trong phòng, nay ánh nắng chan hòa liền chạy ù ra sân chào đón ông mặt trời. Ngay cả Agatha cũng bỏ mặc Đường Tổ, chạy ra ngoài sưởi ấm, phơi ra bộ lông đẹp đẽ.

Trời nắng tốt như thế Đường Tổ đương nhiên cũng không thể nhàn rồi.

Theo phân công ban đầu, bữa trưa và bữa tối do Hứa Luật phụ trách, còn vệ sinh các khu vực chung do Đường Tổ làm.

Lúc đầu khi giao nhiệm vụ này cho anh, cô có hơi nghi ngờ. Một người đàn ông như Đường Tổ thật sự luôn khiến người ta nghĩ rằng anh chẳng biết làm mấy việc tay chân.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, giáo sư Đường quả thật là một người giúp việc nhà hàng đầu, làm vệ sinh quá mức chuyên nghiệp, ngay cả con gái như cô cũng không bằng.

Ai nói đàn ông không biết làm việc nhà.

Nhìn giáo sư Đường đi, ôi chào!

Không chỉ tốt bình thường mà động tác còn hết sức ... tao nhã

Ông tay áo xắn lên quá nửa, lộ ra một đoạn cánh tay nhỏ, thẳng đều, đôi chân thon dài. Anh đang cúi gập người đẩy máy hút bụi, động tác này lại làm lộ ra chiếc móng vuốt.

Gào gào gào! Chết mất!!!

Lúc này, Hứa Luật đang mãi mê ngắm nhìn, cứ ung dung nửa nằm nửa ngồi trên sofa phòng khách nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt, thỉnh thoảng trong lòng lại có mấy suy nghĩ biến thái.

Thật sự, hình ảnh Đường Tổ làm việc nhà quá tuyệt!

***

Buổi chiều Mạc Thông qua nhà chơi, mang theo một tin tốt lành: Đã bắt được hung thủ.

Thế nhưng Hứa Luật không hiểu được tại sao vẻ mặt của ông lại bùng bùng lửa giận. Bắt được hung thủ đáng lý là một việc tốt, không phải nên vui mừng sao? Nhìn bộ dạng của chú Mạc giống như nuốt phải mấy tấn thuốc nổ vậy.

“Coi tivi đi!”, Mạc Thông đặt móng xuống sofa, cầm điều khiển mở tivi, chuyển kênh tin tức thành phố Tân.

Chương trình truyền hình trực tiếp diễn biến mới của vụ án.

“... Thành phố Tân liên tiếp xảy ra hai vụ án diệt môn, qua mấy ngày nỗ lực của cảnh sát, cuối cùng vụ án cũng được phá, hai đứa bé mất tích vẫn chưa biết tin tức, cảnh sát đang tiến hành thẩm vấn nghi phạm.

Căn cứ tư liệu mới nhất chúng tôi nhận được, nghi phạm tên Hoàng Mỗ, năm nay hai mươi bốn tuổi, không nghề nghiệp. Ngày thường rất thích coi anime, đặc biệt là Lolita. Từ trong máy tính của hắn tìm thấy rất nhiều phim hoạt hình Hentai. Trong nhà hắn còn tìm thấy máy chủ đang mở trang game sex online ...”

Trong màn ảnh xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi, hai tay bị cùm chặt.

Tóc tai rũ rượi, che gần kín đôi mắt, râu ria tua tủa, nụ cười méo xệch khiến hắn trông thật đê hèn và chán chường.

Tên này ... Tên này là hung thủ ư? So với tưởng tượng của cô cực kỳ chênh lệch.

Hứa Luật quay đầu nhìn Đường Tổ, anh cũng đang xem tin tức, hàng lông mày cau chặt vào nhau.

Trên màn ảnh đã chuyển đổi từ hình ảnh tại hiện trường về khung cảnh trường quay, một MC đang ngồi đối diện với một chuyên gia: “Thưa giáo sư Lý, vừa rồi ông cũng đã nhìn thấy nghi phạm tự ra đầu thú. Theo ông, nguyên nhân gì khiến phạm nhân chịu quy án.”

Người được mệnh danh là giáo sư Lý, là một người đàn ông trung niên, dáng người mập mạp, nghe câu hỏi của người dẫn Chương trình thì cười cười đáp lại: “Theo tôi, đầu tiên có lẽ nhờ vào các lãnh đạo rất quan tâm vụ án này, luôn đốc thúc cảnh sát, đồng thời liên tục lên án hành vi của hung thủ khiến hắn có áp lực rất lớn; kể đến chính là nhờ vào các bạn truyền thông đây đã giúp đỡ không ít. Chúng ta cũng vừa nhìn thấy, nghi phạm là người hoạt động trên các trang mạng. Từ khi phát sinh vụ án, trên internet đầy rẫy thông tin quan tâm vụ án này, phạm nhân đương nhiên đọc được những tin tức đó, khiến lương tâm hắn cắn rứt không ít ...”

Tên giáo sư ấy bô bô hàng mớ nguyên do ... sau đó đột nhiên lão thay đổi đề tài, nhắc đến phác họa chân dung.

Giáo sư Lý: “Từ một người bạn làm trong Cục cảnh sát tôi nghe nói, vụ án lần này có một người đã phác họa ra chân dung hung thủ. Người ấy cho rằng hung thủ là kẻ sống đơn độc, có kinh tế ổn định, còn cái gì mà ... có chị hoặc em gái, khi còn bé thường bị ngược đãi; nhưng theo tôi được biết, tên nghi phạm cảnh sát bắt được không phải là kẻ sống một mình. Hắn có cha có mẹ và ở cùng bọn họ, kinh tế ở mức trung bình, là con trai độc nhất. Cha mẹ hắn rất yêu thương hắn. Những thứ này trái ngược hoàn toàn với phác họa chân dung nghi phạm trước đó.”

Người dẫn Chương trình: “Xem ra giáo sư Lý cũng không tán đồng phương pháp phá án theo kiểu phác họa chân dung tâm lý tội phạm”

Giáo sư Lý nuốt nước miếng nói tiếp: “Tôi cho rằng phá án cần chú ý vào chứng cứ xác thực, không phải dựa vào tưởng tượng. Phân tích tâm lý tội phạm, phác họa chân dung gì ấy nghe thật mỹ miều nhưng không thực tế. Dựa vào vụ án này mà nói, nếu cứ đuổi theo cái phác họa chân dung ấy thì mất không biết bao nhiêu cảnh lực.”

Lão cười cười: “Vi vậy tôi luôn khuyên đám sinh viên của mình đừng cứ chăm chăm nhìn vào những thứ đầy màu sắc sỡ từ nước ngoài. Cái gì mà Tâm lý học tội phạm, Phân tích chân dung nghi phạm ... tất cả chỉ có trong mấy bộ phim truyền hình. Nếu nó quả thực lợi hại như vậy thì còn cần gì đến pháp chứng, cần gì đến cảnh sát hình sự? Còn nữa, tôi muốn nói thẳng mặt một số đồng chí trong cục cảnh sát: lần này các anh gặp may vì hung thủ tự thú, bằng không cứ dựa vào thứ gọi là chân dung nghi phạm kia thì không biết còn lãng phí mất bao nhiêu thời gian nữa. Đối với sinh mệnh của quần chúng nhân dân mà nói, đây là một hành vi cực kỳ thiếu trách nhiệm ...”

...

“Chó má!”, Mạc Thông tức giận chỉ thẳng vào vị giáo sư trên màn ảnh, rồi ông quay đầu nhìn Đường Tổ: “Tên khốn này nói lung tung, cậu đừng để ý”, sau đó bổ sung thêm: “Người có lúc lên nhâm ngựa, ngựa có lúc chạy sai đường ... lần này ... chỉ là chuyện bất ngờ.”

Đường Tổ không nói gì, anh cup mắt, hàng lông mày vẫn cau chặt, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế --- đây là động tác anh đang suy nghĩ.

Hứa Luật cũng hơi bận tâm, trước đây anh từng nói, phác họa chân dung có nguy hiểm nhất định, trên thế giới không có cái gì tuyệt đối trăm phần trăm, tuy nhiên tên hung thủ này so với phác họa của anh khác biệt rất lớn.

Cô mở miệng khẽ gọi: “Đường Tổ!”

“Sao?”, Đường Tổ không ngừng đầu đáp lời cô.

“Anh ổn chứ?”, Hứa Luật thăm dò.

Đường Tổ lần này mới ngược lên nhìn cô, không hiểu câu hỏi cô có ý gì: “Tại sao tôi lại không ổn?”

“...”, thì ra không sao cả.

Bên phía màn hình tivi lại chuyển cảnh, tin tức hung thủ bị bắt lan truyền đi rất nhanh. Bên sở thị chính cũng tỏ rõ thái độ, thị trưởng đứng lên nói mấy câu, phong cách mang đầy vẻ quan liêu, nội dung thì lần nào cũng như lần ấy, chả khác gì nhau.

Mạc Thông tắt tivi, dựa vào thành ghế sofa, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chú Mạc, hung thủ tự ra đầu thú ư?”

Mạc Thông ừ hừ: “Chú và đám thuộc hạ mấy ngày qua đã tiến hành điều tra dựa theo phác họa của Đường Tổ và khu vực khoanh tròn, được một chấp thì nhận được điện thoại của Vương Chấn. Cậu ta thông báo đã bắt được hung thủ, còn nói chính tên này gọi điện thoại đến Cảnh cục tự nhận người là do hắn giết.”

“Sau đó thì sao? Chưa điều tra rõ ràng liền khẳng định ngay lập tức? Quá mức sơ sài”, Hứa Luật kinh ngạc: “Hắn khai nhận quá trình phạm tội chưa? Còn mấy đứa trẻ mất tích đâu?”

“Vẫn đang thẩm tra”, Mạc Thông cào cào tóc, “Tên nhóc này cứ lảm lảm li li, theo chú thấy tinh thần của hắn chẳng bình thường chút nào. Sau khi bị bắt đến Cục cảnh sát, cứ cười khúc khích, hỏi nó cái gì nó chỉ cười ha ha. Nó khai sau khi tốt nghiệp đại học thì không đi tìm việc làm mà ở rìt trong nhà. Máy tính thì toàn mấy trang web khiêu dâm và trang game sex online kia. Trong nhà cha mẹ hắn già yếu lắm rồi, nhưng cực kỳ cưng chiều, từ bé hắn muốn cái gì là được cái đó. Tốt nghiệp rồi không chịu đi làm mà hai ông bà già cũng đồng ý, kết quả cháu coi đó, yêu chiều đến hóa điên rồi.”

Thật ra, trong lòng Mạc Thông cũng hơi nghi ngờ, ông rất tin tưởng năng lực của Đường Tổ ... thế nhưng, vụ án ngay ngày đầu năm mới, là một ngày cực kỳ đặc biệt, cấp trên tạo áp lực lớn cho đám cảnh sát, Cục Trưởng một ngày gọi đến cho ông không biết bao nhiêu lần đề hồi thúc.

Mấy ngày trước tra nãi không ra manh mối, bây giờ lại có người ra nhận tội, bên Sở thị chính cùng ban lãnh đạo cấp cao của Cục cảnh sát nhất trí cho rằng đây là việc quá tốt.

Nếu không nhanh gọn giải quyết, Tết sắp đến, vụ án kết thúc là kết thúc, mọi người an ổn đón tết.

“Giám định kết quả DNA thế nào?”, Hứa Luật hỏi.

Mạc Thông: “Bên phía lão Quán vẫn đang làm, chưa ra kết quả ...”, tâm trạng Mạc Thông rối bời, cảm giác rất mâu thuẫn, đối với kết quả giám định

DNA, ông vừa rất hi vọng là đúng, vừa mong nó là sai; Nếu đúng, khả năng tên nghi phạm đó là hung thủ lại tăng thêm một bậc, nói cách khác, sai làm trong phác họa chân dung tội phạm của Đường Tổ càng nhiều.

Đang suy nghĩ, di động ông chợt reo vang: “Alo .... Sao? Nó nói nó muốn gặp ...”, ông quay qua nhìn người trên ghế sofa, nhưng trên ghế trống trơn: “... Đường Tổ?”

Cậu ta đâu rồi?

,

Hứa Luật chỉ lên phía cầu thang, Đường Tổ đã thay quần áo, đi xuống lầu.’

“Đi thôi!”

Hứa Luật: “Đi đâu?”

Đường Tổ: “Hắn muốn gặp tôi!”

Mạc Thông nhìn điện thoại di động: “Sao cậu biết?”

Đường Tổ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mạc Thông không thèm trả lời, lại còn nói thêm mấy câu khiến Mạc Thông càng thêm đau đầu: “Ông tốt nhất mau chóng cử người tiếp tục điều tra, vì kết quả giám định DNA sẽ cho biết người này không phải là hung thủ.”

...

Đường Tổ đưa mắt liếc Hứa Luật suốt từ nãy đến giờ vẫn lén lút nhìn anh.

“Có chuyện muốn hỏi sao?”

Hứa Luật gật gù: “Đúng vậy!”

“Hỏi đi!”, hiếm khi nào anh lại phối hợp như thế.

Hứa Luật cũng không khách sáo, đem toàn bộ thắc mắc trong đầu nói ra hết một lượt: “Giáo sư Lý phê bình phân tích cùng phác họa chân dung tội phạm của anh, anh không tức giận sao? Còn nữa ... Tên đó không phải hung thủ đúng không? Hắn là ai? Anh biết hắn ta? Tại sao hắn lại muốn gặp anh?”

Đường Tổ nhướn mày: “Hỏi xong rồi?”

“Ừm!”, Hứa Luật lại gật đầu, đôi mắt chăm chăm nhìn anh, giống như chú chuột bạch đang rất đói bụng, chờ anh cho ăn.

“Được!”, anh đưa mắt nhìn về phía trước.

...

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy ‘đồ ăn’ dọn ra, Hứa Luật chớp chớp mắt, đột nhiên giác ngộ, anh vốn dĩ không định giải thích cho cô!

Pà nó!

Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận quay mặt đi chỗ khác.

Đường Tổ cụp mi ... Những câu hỏi của cô, đầu tiên chọn hỏi anh có tức giận hay không, rồi mới hỏi đến chuyện người khác; anh được xếp trước những người khác.

Không hiểu tại sao phân tích này lại khiến anh thầm sung sướng.

“Hứa Luật!”

“Gi!”, đang tức đó!!!

“Đừng nóng giận!”

Cô nghiêng mặt nhìn ra ngoài, không thèm liếc nhìn anh.

A! Tóc cô dài một chút rồi, thêm được khoảng hai ly tám.

Đường Tổ đột nhiên rất muốn chạm tay vuốt những sợi tóc mềm mại ấy.

Anh rõ ràng biết mỗi centimet vuông trên da đầu người có hơn một triệu vi sinh vật, phát triển mạnh nhất trên bề mặt da và nang lông, trên tóc còn bám bụi bẩn. Nhưng nếu là của Hứa Luật thì anh lại không chú ý đến những thứ này.

Hứa Luật không ngờ đột nhiên anh lại giờ giọng an ủi cô, cô ngẩn người, sau đó giọng cứng rắn: “... Ai ... ai thêm giận chứ!”

Khốn kiếp! Anh nói thể chẳng khác nào chúng tỏ cô quá hẹp hòi đi giận chuyện không đâu với anh.

“Người đó không quan trọng.”

Nếu là người không quan trọng, anh cần gì phải để ý, mà cô cũng không cần tốn nhiều tâm tư.

Đến Cục cảnh sát, Đường Tổ xuống xe trước.

Hứa Luật vẫn ở đó suy nghĩ câu nói vừa rồi của anh ... hình như anh đang giải thích là chuyện đó không đáng để trả lời.

Giải thích như thế còn nghe lọt tai ... Anh là như vậy, giáo sư Lý kia chả là gì đối với anh, vì vậy anh không thèm lưu ý chứ đừng nói là tức giận.

Thế nhưng ...

Tại sao anh lại giải thích với cô chuyện này?

Lẽ nào là ...

Linh quang lóe sáng, Hứa Luật bỗng nhiên hiểu ra, vội chạy theo Đường Tổ, thanh âm hết sức vui vẻ đi bên cạnh anh: “Đường Tổ! Cuối cùng anh cũng ra dáng là người bạn tốt rồi đó! Không tồi! Không tồi! Có tiến bộ.”

Đường Tổ nhướn mi nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, hiển nhiên hành động vừa rồi của anh được cô lý giải thành: Tình bạn của hai người lại tiến thêm một bước.

Đối với kết luận này của cô khiến Đường Tổ không khỏi hừ thầm một tiếng.

***

Trong Cục cảnh sát.

Hứa Luật rút cục cũng trông thấy bộ mặt thật của tên hung thủ.

Thần trí lơ ngơ, mặc chiếc áo nhiều nếp nhăn, tóc dài lùm xùm, tay bị còng vào thành ghế, cứ cười khúc khích liên hồi, tiếng cười hơi ỳ ị, khiến người khác nghe thấy không khỏi nổi da gà.

Người này ... Người này tại sao muốn gặp Đường Tổ?

Đường Tổ đi đến trước mặt hắn, ngồi xuống.

Hắn mở mắt, Hứa Luật chú ý đến tròng mắt hắn vương đầy tơ máu, viền mắt phía dưới thâm đen, tên nhóc này không biết thức khuya bao lâu rồi! Hứa Luật thầm nghĩ nhưng chuyện này không khiến cô kinh ngạc bằng chuyện đôi mắt của hắn hoàn toàn vô hồn.

Mọi người nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, sự linh động của một người phản ánh khá nhiều qua cặp mắt.

Thế nhưng tên nghi phạm này ... đôi mắt nhìn Đường Tổ nhưng tròng mắt không hề có tiêu cự, không chớp, con ngươi không động, tròng mắt đen láy và lớn hơn người bình thường.

“Ha ha ha ha ...”, hắn đột nhiên cười lớn, thanh âm bén nhọn, khiến da đầu người nghe tê rần, hắn đang tính đứng lên thì bị cảnh viên dùng sức chế ngự.

“Tên tiểu tử thú, mau thành thật khai báo đi!”

Đầu hắn bị va mạnh vào mặt bàn, nhưng hắn hoàn toàn không thấy đau. Mắt không chớp vẫn nhìn Đường Tổ chăm chú: “Mày đến rồi!”

Đường Tổ không trả lời.

Hắn đột nhiên mở miệng ngâm nga, Hứa Luật nghe khá quen tai.

Âm điệu rất đơn giản, chỉ hai âm:

Do do do re re

Re do do do do re re re do

Do do do re re

Re do do do do do do do re

Re do do do do do do do re

Re re do do do re do do do do

...

Đây không phải ...

Hứa Luật nghĩ đến thời khắc Lâm Chí Cường ngã lều, đài phát thanh của trường học cũng phát giai điệu này. Khi ấy, cô chỉ chú ý đến Lâm Chí Cường, nên chỉ cảm giác làn điệu này có chút kì quái.

Không ngờ bây giờ lại được nghe từ miệng của tên nghi phạm này.

Mà hắn đang ngâm nga cho Đường Tổ nghe.

Hứa Luật nheo mắt nhìn về dáng người anh tuấn đang ngồi trên ghế.

Thanh âm Đường Tổ lạnh lẽo: “I-MISS-U, SUGAR.”

“Ha ha ha ... Tao biết mà ... cái này đối với mày quá đơn giản”, hắn đột nhiên ngừng giọng, quay sang Đường Tổ cười hề hề, thậm chí còn có động tác quệt miệng, ngón tay đi một vòng chỉ vào những cảnh sát ở đây: “Mày xem đám người ngu ngốc này, bọn chúng đứng bên cạnh mày quả thật hạ thấp mày quá! Đừng chơi với bọn nó, chơi với tao đi.”

Tình cảnh trước mắt khiến tất cả những người có mặt mơ mơ hồ hồ, ngơ ngác theo dõi hắn.

“Hứa Luật!”, Đường Tổ bỗng nhiên gọi tên cô.

Hứa Luật chấn động: “Hả? Sao sao?”

Đường Tổ: “Đừng nhìn hắn chăm chú!”

Hứa Luật nghe lời anh, thu hồi ánh mắt đang nhìn vào thân thể kia, tự nhiên cô cảm giác tim mình đập nhanh, hơi thở dồn dập.

“Hứa Luật ...”, hắn nghe Đường Tổ gọi, hình như không hiểu được hai chữ này là gì, cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần: “Hứa Luật, Hứa Luật, Hứa Luật, Hứa Luật ...”

Hắn xảy ra chuyện gì? Hứa Luật thở hỗn hển, khi hắn gọi tên cô khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Đi thôi!”

Đường Tổ đứng dậy, trực tiếp kéo tay Hứa Luật đưa cô ra khỏi cục cảnh sát.

Thanh âm của người phía sau truyền đến: “Đường! Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu thôi ... Tao với mày cùng nhau so tài. Ha ha ha _ _ _”

Hứa Luật không kịp được quay đầu liếc mắt nhìn hắn. Hắn vẫn ngồi yên đó, không nhúc nhích, giống như ... một con hình nhân vô hồn.

***

Ra khỏi Cục cảnh sát. Con gió mạnh thổi đến khiến Hứa Luật bắt giác rung mình, bây giờ mới phát hiện cả người cô toàn mồ hôi lạnh.

Đường Tổ cảm nhận đôi bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo, theo bản năng anh đưa bàn tay cô bỏ vào trong túi áo khoác.

Hứa Luật giật mình, hành vi này quá mức thân mật rồi.

“Đường Tổ! Tôi không sao rồi. Có thể thả tay tôi ra.”

Đường Tổ không để ý đến cô: “Yên, đừng nhúc nhích.”

Hứa Luật: “...”

Biết kháng nghị cũng vô dụng, tên đàn ông này máu ngạnh ngạnh đã ăn vào xương cốt.

“Người vừa rồi xảy ra chuyện gì ... hình như ...”, Hứa Luật đoán cách dùng từ: “... Không bình thường.” Bình thường mà cô đề cập không phải nói về mấy người bệnh thần kinh điên loạn.

“Bị thôi miên!”

Đường Tổ lạnh nhạt nói, đôi mắt màu trà có thêm mấy phần mù mịt.

“Thôi miên???”

Đáp án này khiến Hứa Luật cả kinh.

Cô biết thôi miên là gì, thế nhưng không ngờ đến thôi miên có thể biến một người thành ra như vậy?!!

“Hắn chạy đến tự nhận mình là hung thủ cũng là do thôi miên sao?”

“Ừm!”

Hứa Luật cắn cắn môi: “Người thôi miên hắn ... Biết anh???”

“Ừm!”

“Tại sao hắn phải làm như vậy?”

Đường Tổ đột nhiên ngừng bước, cúi đầu nhìn cô, làm chuyện mà từ nãy đến giờ anh rất muốn làm. Anh đưa tay, vuốt vuốt mái tóc cô: “Đừng lo lắng, Hứa Luật!”

Quả nhiên thật mềm mại, anh bất giác nở nụ cười. Đây không phải là nụ cười mang đầy vẻ kiêu ngạo thường thấy, cũng không phải nụ cười khinh khi vốn có, mà ... chỉ đơn giản, là nở nụ cười.

Là nụ cười rất đơn thuần.

Gương mặt giương lên, khóe miệng cong cong.

Nụ cười này của anh khiến Hứa Luật thoáng rung động, quả thật ...

Quá mức sáng chói!

Rất rất rất ngời sáng!

Nhan sắc đã không ai địch lại được, bây giờ trên gương mặt anh tuần bất phạm ấy lại còn có thêm một nụ cười, khiến thú tính cô trở dậy, máu huyết sôi trào, đầu óc bay bổng.

Pà mịa nó! Cái gì mà ‘Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh’* chỉ là vợ vắn. Chỉ cần nụ cười khẽ của người đàn ông này đã khiến trời đông giá rét biến thành trời xuân siêu cấp ấm áp!

Đường Tổ nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc*

Nhan diện bất tri hà xứ khứ, Đường Tổ y cựu tiểu xuân phong(2*)

Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn, Đường Tổ tiểu trú chiếu ngã hoàn.(3*)

Dã hỏa thiêu bất tẫn, Đường Tổ tiểu hựu sinh (4*)

Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, Đường Tổ tiểu trú xuất tường lai (5*)

Đăng nhàn thức đắc đông phong diện, Đường Tổ tiểu liễu tổng thị xuân (6*)

Thảo thụ tri xuân bất cửu quy, Đường Tổ nhất tiểu đầu phương phi . (7*)

Đường Tổ nhất tiểu tại tân xuân, Lục liễu tài hoàng bán vị quân. (8*)

“Hứa Luật!”

“Hả???”

“Cô ...”, Đường Tổ ngừng một chút, “Cô cười đến mức ngu người rồi!”

Hứa Luật: ...

Khôn khiếp thật! Bộ anh cười đẹp như vậy là ghê gớm lắm chắc!!!

(☀~)(☀~)(☀~)

(*)Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phấn đại vô nhan sắc

Một nụ cười trăm vẻ thiên nhiên, Sáu cung nhan sắc thua hồn phấn son. (Trường hận ca – Bạch Cư Dị)

*Hứa Luật thay Hồi mâu ~ Đường Tố : Liếc mắt ~ Đường Tố

(2*) Nhân diện bất tri hà xứ khứ, Đào hoa y cựu tiếu xuân phong

Giờ nàng biến biệt phương nào, Chi hoa vẫn đó khoe màu đón xuân (Đề Đô Thành Nam Trang – Thôi Hộ)

*Hứa Luật sửa đào hoa ~ Đường Tố

(3*) Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn, Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn

Giang Nam xanh biếc hơi xuân, khi nào trăng sáng chiếu đường về? (Bạc Thuyền Qua Châu – Vương An Thạch)

*Hứa Luật sửa minh nguyệt hà thời ~ Đường Tố tiểu trứ: khi nào trăng sáng ~ nụ cười Đường Tố

(4*) Da hóa thiếu bất tận, Xuân phong xuy hựu sinh

Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết, Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở (Phú đắc cổ nguyên thảo tổng biệt – Bạch Cư Dị)

*Hứa Luật tự sửa Xuân phong tiêu ~ Đường Tố tiểu: Gió xuân thổi ~ Đường Tố cười

(5*) Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Đầy vườn xuân sắc ai ngăn được, Một cành hạnh thắm vượt tường xuyên (“Viên Du Bất Trụ - Thi Sĩ Diệp Thiệu Ông)

*Hứa Luật sửa nhất chi hồng hạnh ~ Đường Tố tiểu trứ: Một cành hạnh thắm ~ nụ cười Đường Tố

(6*) Đẳng nhân thức đắc đông phong diện, Vạn tử thiên hồng tổng thị xuân

Gió xuân đã để người xem mặt, Muôn tia ngàn hồng một sắc xuân. (Xuân Nhật – Chu Hy, Dịch thơ Nam Trân)

*Hứa Luật Vạn tử thiên hồng ~ Đường Tố tiểu liễu: muôn tia ngàn hồng – nụ cười Đường Tố

(7*) Thảo thụ tri xuân bất cử quy, Bách ban hồng tử đầu phương phi .

Cây cỏ biết xuân về chẳng được lâu dài. Trăm loài hồng tím đua nhau khoe hương (Vãn Xuân – Hàn Dũ)

*Hứa Luật thay Bách ban hồng tử ~ Đường Tố nhất tiểu: trăm loại hồng tím – nụ cười Đường Tố.

(8*) Thi gia thanh cảnh tại tân xuân, Lục liễu tài hoàng bán vị quân.

Nhà thơ ngắm cảnh đầu xuân, Liễu xanh hoa nở một phần vàng tươi. (Thành Đông Tảo Xuân – Dương Cự Nguyên, dịch thơ Anh Nguyên)

*Hứa Luật thay Thi gia thanh cảnh ~ Đường Tố nhất tiểu: nhà thơ ngắm cảnh – Nụ cười Đường Tố

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Giáo sư

Đường dạy cách ăn đậu hũ, hung thủ xuất hiện

Có một chiếc xe hơi màu đen đậu cách hai người bọn họ hơn trăm mét.

Trong xe, ở ghế ngồi phía sau có một người đàn ông, mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, phẳng phiu, hai chân vắt chéo, chiếc khuy áo sẫm màu được thắt bằng tay rất tinh tế. Khuỷu tay gấp lại, chống cằm, làm lộ ra chuỗi hạt màu nâu, nhìn kỹ sẽ phát hiện trên mỗi hạt châu đều có khắc chữ, ánh mắt đang nhìn vào hai người phía đằng xa.

“Đại Lý!”, anh ta mở miệng gọi, thanh âm lơ đãng, tuy lơ đãng nhưng ngữ khí vẫn mang phong thái uy quyền.

“Đại!”, người đàn ông tên Đại Lý, ngồi phía ghế tài xế nghe người phía sau gọi mình liền cung kính đáp lời.

“Ông nói thử coi, người đàn ông trong lòng không có ý đúng không?”

Đại Lý im lặng, không dám bình luận, chỉ dám nói thầm trong lòng: Thiếu gia à, là người ta nói người con gái kia mới là không có ý.

“À! Nhìn nhị thiếu gia đi, đã có người để ý. Thật đúng khiến cho một người làm anh trai như tôi đây trong lòng ngổn ngang. Haizza, đây có phải giống như câu mọi người hay nói không ‘Trong nhà có con lớn mới trưởng thành’.”

Đường Tu nhìn hai người dặt tay nhau sóng đôi bước đi, khóe miệng nở nụ cười gượng.

Hặc! Thiếu gia ơi, cậu ba thân là em trai của cậu, đâu phải là con của cậu, cậu nói này hình như không đúng lắm.

Đại Lý cũng chỉ còn cách im lặng, thầm thở dài trong lòng. Mọi người nói tâm tư phụ nữ như mò kim đáy biển, rất khó đoán. Nhưng nếu so với vị thiếu gia đây thì phải gọi bằng sư phụ. Tâm tư của người đàn ông này như cát dưới đáy biển, rất nhỏ, rất nhỏ, không nắm được, không đoán được, không trông thấy được.

Đại Lý nhìn hai thân ảnh đang đi xa dần, qua ống kính chiếu hậu nhìn vị chủ nhân đang ngồi đằng sau, ánh mắt của anh ta vẫn nhìn ra bên ngoài, không có ý định rời đi, nên ông cũng không dám tự tiện làm cản.

Được một lát, có vài chiếc xe từ trong Cục cảnh sát chạy lướt qua chiếc xe đen đó, ánh mắt Đường Tu nặng trĩu, đảo mắt nhìn cửa sổ một trong những chiếc xe đó.

Rất lâu sau.

Đường Tu mới mở miệng ra lệnh: “Đi thôi!”

Chiếc xe con màu đen nhanh chóng rời khỏi.

***

Đúng như dự đoán của Đường Tổ, kết quả giám định DNA chứng thực người tự ra đầu thú là hung thủ giết người kia không phải là tên giết người trong vụ án diệt môn.

Lần này quả thật là lớn chuyện rồi.

Sở thị chính đã sớm thông báo ‘Bắt được hung thủ’, bây giờ thì náo loạn như ‘Ô long viện’, phải nói ra sự thật trước mặt quần chúng nhân dân thì chẳng khác nào giáng một bạt tai thật mạnh vào sở thị chính sao.

Công bố?

Đương nhiên không được!

Vậy thì khỏi dấu nhem khỏi công bố?

Trên cõi đời này cây kim trong bọc lâu ngày cũng có ngày lòi ra, chớ đừng nói chỉ là hung thủ giết người bây giờ còn không biết đang trốn phương trời nào. Nếu như hấn nổi máu điên, lại gây án, đến lúc đó không cần công bố, mọi người đều biết cảnh sát bắt sai người.

Bên Sở thị chính ra thông cáo: Mặt mũi thì phải cố giữ, làm gì thì làm tự chung lại một câu: Thị trường rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Cái gì cũng không được, khiến các cấp lãnh đạo bên Cảnh cục mặt người nào người nấy như trái khổ qua.

Đương nhiên chuyện này đâu đến phiên Mạc Thông phải đau đầu phiền não, ông vẫn tiếp tục điều tra theo phác họa chân dung của Đường Tổ. Nói thật, Mạc Thông không có tí ti cảm tình nào nấy tên lão đại trong cảnh cục hay bên sở thị chính, từng người từng người, vội vã kết án, tranh công hám danh. Bây giờ tự làm tự chịu, còn trách được ai.

Ngay lúc này đây ông chỉ muốn mau mau chóng chóng bắt được hung thủ, không thể để hấn tiếp tục làm cản.

*

Sau khi rời khỏi Cục cảnh sát, Đường Tổ và Hứa Luật không trở về ký túc xá Đại học Y mà đến hiện trường hai vụ án mạng lần nữa. Bọn họ ở trong mấy căn nhà đó tìm kiếm thêm manh mối.

Đặc biệt là tại hiện trường căn nhà thứ hai. Hoàn cảnh không hề giống với căn hộ tại hiện trường đầu tiên, không hề lạnh mà nằm trong khu cư xá nhỏ. Khu cư xá khá lâu đời, camera cũng đã cũ, chỉ có tác dụng trang trí, bên cảnh sát không thể lấy được chứng cứ từ chiếc camera này.

Hứa Luật: “Cho dù là như vậy, nhưng nếu đưa đứa bé ra khỏi khu này không hề đơn giản.”

Hiện tại hai người bọn họ đang ở hiện trường vụ án thứ hai, bên ngoài căn nhà vẫn còn hàng rào cảnh giới, vết máu trong nhà đã khô.

“Tôi hôm ấy, người chồng đang ngồi xem tivi trên sofa _____”, Đường Tổ đi đến bộ sofa, cầm điều khiển từ xa mở tivi. Căn nhà vốn dĩ lặng như tờ nay lại có thêm âm thanh phát ra từ chiếc tivi nhỏ: “Hắn mua xổ số, đến lúc quay số, công bố dãy số thì hắn không trúng.”

Hứa Luật không lên tiếng, thậm chí hô hấp cũng ngưng trệ.

Giọng anh trầm thấp: “Người chồng tức giận ném tờ xổ số qua một bên, người vợ trông thấy khuyên ông ta vài ba câu nhưng dĩ nhiên ông đâu lọt lỗ tai, trái lại đột nhiên tức giận, phát tiết lên người bà vợ. Tiếng cãi vã, đánh chửi. Đứa nhỏ đang làm bài tập cạnh đó, nhìn thấy cha mẹ cãi nhau nên nó gào khóc. Tiếng khóc khiến người chồng càng thêm tức giận, khả năng còn ra tay đánh đứa nhỏ ...”

Theo lời anh nói, Hứa Luật phảng phất dường như được cảnh tượng hôm ấy, trong phòng khách này: tiếng cha mẹ cãi nhau, tiếng đứa trẻ khóc lóc.

“Hắn đến, giết chết cha mẹ, mang đứa nhỏ đi!”, Đường Tổ đan hai tay vào nhau, chống cằm.

Hứa Luật khẽ nhủ mày, dường như lời anh vừa nói có điểm là lạ.

“Thiếu mất quá trình”, Đường Tổ thay cô giải thích, “Cha mẹ cãi nhau, đứa trẻ gào khóc - - đây là bắt đầu; giết chết cha mẹ, mang đứa nhỏ đi - - đây là kết quả; còn quá trình ở giữa: hắn đến bằng cách nào, hoặc là nên nói rằng ai gọi hắn đến.”

Trong đầu Hứa Luật loé sáng, cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, thốt lên: “Không lẽ ... là đứa trẻ?”

Đôi mắt thâm sâu của anh nhìn cô, anh tự nhiên yêu thích cảm giác hai người cùng nhau suy nghĩ này.

Đường Tổ: “Vậy thì có thể lý giải được vì sao hắn đưa đứa trẻ đi mà không gây ra sự chú ý của người khác.”

Hứa Luật bình tĩnh: “Bởi vì do đứa trẻ tự nguyện đi với hắn ... nhưng ...”, cô vẫn chưa nghĩ ra: “Đứa nhỏ chứng kiến hắn giết cha mẹ của mình ... tại sao có thể tự nguyện đi theo hắn được!?”

Đường Tổ sững người.

Anh quên mất phương diện tình thân này, hai mắt sáng lấp lánh nhìn cô: “Hứa Luật! Cô thật thông minh, có thể nghĩ đến phương diện này __ __ Đúng! Yếu tố cảm tính, tôi không cần nhắc đến.”

Hứa Luật ngưng ngừng, cô suy nghĩ như thế cũng bình thường như bao người thôi mà.

“Lúc trước chúng ta cho rằng, hắn giết chết cha mẹ rồi mới mang đứa trẻ đi”, giọng Đường Tổ đầy hưng phấn, tốc độ nói vô cùng nhanh: “Nhưng nếu cân nhắc thêm yếu tố tình thân, vậy chỉ còn có một khả năng duy nhất, có thể đứa trẻ không biết cha mẹ nó đã chết. Hắn đưa đứa nhỏ đi trước, sau đó quay lại giết chết bọn họ ... Đúng! Ngay tối hôm ấy, cha mẹ cãi nhau, đứa trẻ khóc lóc ra ngoài tìm hắn, hắn đem nó đi, rồi mới giết chết cha mẹ.”

Hứa Luật nhìn mắt anh như phát ra ánh sáng rực rỡ, trí tuệ anh phảng phất hào quang soi rọi, khiến gương mặt anh tuần lại càng thêm mị lực chói mắt.

“Sẽ là nơi nào đây? Nơi nào mới là thiên đường của đứa nhỏ”, anh cau mày: “Thư viện?”, sau đó anh phủ quyết: “Thư viện thành phố Tân cách hai hiện trường gây án quá xa.”

“...”, Hứa Luật lên tiếng, “Tôi cảm thấy công viên hoặc sân chơi thiếu nhi thì có độ khả thi cao hơn.”

Cô thầm than thở: Giáo sư Đường không có tuổi thơ kia ời, không phải đứa trẻ nào cũng cuồng học hành như anh đâu.

“Công viên?”

Hứa Luật gật đầu: “Lúc nhỏ khi tôi phạm lỗi, tôi thường chạy ra công viên gần nhà trốn ...” Cô nhớ đến có một lần cô đánh vỡ ấm trà mà ba cô thích nhất, sợ bị mắng cô chạy đến công viên đó trốn, đến cuối cùng chỉ có Tô Tử Khiêm là tìm ra cô.

“Một nơi công cộng như công viên, rất đông người, độ nguy hiểm rất lớn, làm sao là nơi trú ẩn thiên đường của chúng”, giáo sư Đường không hiểu được trí tuệ của người phạm trần.

Hứa Luật không nói gì, chỉ nhìn anh, khẽ nói: “Không phải người nào sinh ra đã là thiên tài ngay từ tám bé! Thật đó, tin tôi đi, trên thế giới này còn có rất rất nhiều người bình thường.”

Một đứa bé mười tuổi làm sao có thể suy nghĩ công viên và thư viện nơi nào nguy hiểm hơn, bọn chúng chỉ chú ý nơi nào vui hơn thôi.

Không nghĩ ngờ, bốn từ ‘đứa nhỏ bình thường’ mang sức hấp dẫn rất lớn với người đàn ông trước mắt cô đây.

“Nếu là công viên, vậy công viên này phải cũ lắm rồi, đặc biệt có tình cảm đặc biệt với hắn. Có thể là nơi hắn đã từng cùng chị hoặc em gái hắn chơi

đưa”, Đường Tổ cấp tốc nhớ lại bản đồ thành phố Tân, nhanh chóng có được kết quả: “Quanh khu vực gây án có tổng cộng ba công viên, trong đó một cái còn đang xây dựng, một cái xây cách nay mười ba năm, chỉ có một cái là đã hơn hai chục năm.”

Người đàn ông này bộ não chẳng khác gì chiếc máy vi tính, toàn diện bao quát, muốn tư liệu gì thì chỉ cần lục trong đầu là có hẳn một bộ sưu tập, SO-EASY! (Quá đơn giản)

Hai người lập tức đi đến đó.

Công việc đã lâu năm, không lớn lắm, các trang thiết bị khá cũ kỹ, cách hiện trường hai vụ án mạng không xa. Một đứa trẻ đi bộ đến đây cũng không quá khó khăn.

Hứa Luật hỏi thăm những người trong công viên, có người cho biết chẳng bao lâu nữa công viên này sẽ bị đập bỏ.

Trời lạnh, người không nhiều, chỉ có mấy cụ già tản bộ, cảnh tượng có chút tiêu điều, vắng vẻ. Hai người đi vòng quanh công viên một vòng, nữ thần may mắn không hiện ra với họ; đi thêm một vòng nữa cũng không phát hiện nhân vật khả nghi.

Trời bắt đầu tối dần, khi đi qua khu hồ cát, Hứa Luật đột nhiên dừng lại: “Chờ tôi một chút!”

Cô chạy về phía hồ cát, cúi người chui vào phía ống tuốt, chốc lát cô trở ra, ngoắc tay gọi Đường Tổ: “Qua đây xem!”

Đường Tổ cúi đầu chui vào.

Hứa Luật cầm lấy tờ giấy trong tay, đây là thứ cô đào được từ đám cát, trên tờ giấy là bút tích non nớt:

--- Mình không nên sống thì tốt hơn

--- Bố mình luôn đánh mình. Mình đau lắm, nhưng không được khóc, khóc ông biết, ông lại đánh mình.

--- Anh siêu nhân ơi! Em không muốn ở nhà.

--- Anh siêu nhân ơi, anh có thể mang em theo không, em ở tại ...

...

Theo chữ viết trên tờ giấy phán đoán, khả năng là của đám trẻ để lại, trên đó còn ghi địa chỉ của bọn chúng. Đối với bọn trẻ, hung thủ tồn tại như một sứ giả chính nghĩa. Mía mai cỡ nào khi vốn dĩ ‘Nhà’ chính là thiên đường của bọn trẻ, nhưng bây giờ lại trở thành nơi chúng muốn tránh càng xa càng tốt.

Nhìn bút tích non nớt của bọn chúng trong lòng Hứa Luật cảm xúc ngổn ngang. Cô cất lấy tờ giấy có ghi địa chỉ đó đi, quay về sở sẽ đưa cho Mạc Thông phái người điều tra.

“Siêu nhân?”, Đường Tổ nhún mày: “Là gã mặc quần lót ra bên ngoài rồi bay tán loạn khắp thế giới đó à?”

Hứa Luật: “...”

Giáo sư Đường à, anh có biết Siêu nhân chính là nhân vật anh hùng trong lòng của trẻ thơ hay không? Nói kiểu như anh mà được ư?

Hứa Luật muốn xoay người đi ra _ _ _

Lối ra ống tuốt không lớn lắm, bề ngang rất hẹp, hai người lớn chui vào nhất định phải chổng lên nhau.

Anh đi vào từ phía bên trên, hơi chếch một chút, vì không thấy rõ chữ trên tờ giấy nên hai người vô thức kề nhau rất sát.

Lúc này cô quay người lại không để ý đến khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc, ngay lập tức, môi cô lướt qua cằm của anh.

Làn da của anh thật giống như trong tưởng tượng, mát lạnh, mặc dù đã bốn ba cả buổi trưa ngoài đường.

Lần này Hứa Luật lúng túng cực độ, cô chết trân một chỗ, vài giây sau mới quýnh quýnh quáng quáng đứng thẳng người.

“Cẩn thận!”

Động tác Đường Tổ nhanh hơn cô, lấy tay chặn phía đỉnh đầu, ngăn không để cô bị đụng trúng. Hứa Luật mới nhớ ra mình đang ở trong ống trượt của trẻ em, không thể đứng thẳng.

May có anh nhắc cô nếu không đụng một cái, đầu u to một cục cho xem. Tuy nhiên nhờ chuyện này mới khiến cô bớt lúng túng chuyện kia. Cô nhanh miệng nói cảm ơn, rồi lẹ làng chui ra ngoài, giả bộ bình thân đi khỏi hồ cát.

Lần này Đường Tổ lại không lên án hành động vụng về của cô như thường ngày, trong đầu cũng không mãi suy nghĩ chuyện vụ án mà trầm nghĩ ...

Khi môi cô lướt qua cằm anh, anh rõ ràng cảm nhận được một cảm giác mềm mại, cảm giác ấy khoan khoái đến mức lập tức tiến thẳng vào tim anh, cứ lần quần mãi ở đó chẳng chịu đi.

Vắt và lăm mới đè nén được cảm giác hỗn loạn trong lòng, nhưng đầu anh lại nghĩ tiến thêm một bậc khác.

Nếu như lúc ấy môi cô cao hơn một chút, vậy thì sẽ ...

Anh dùng ngón tay trắng nõn, thon dài, vuốt ve đôi môi mỏng của mình ...

Ôi! Tại sao cô lại thấp như vậy chứ!

Lẽ nào lần sau anh phải hạ xuống một chút?

Haizza ... Trời sinh cô vốn đã kém cỏi, chỉ còn cách để anh bù vào thôi.

Nhắm tính chiều cao của cô, cộng thêm cô còn cúi xuống, vậy chắc chắn anh phải hạ thấp người rồi.

May là Hứa Luật không hề đọc được ‘Suy nghĩ cho người khác’ này của giáo sư Đường, chứ nếu không cô sẽ ói ra máu, miệng chắc chắn sẽ gào lên: Đường Tổ! Anh là kẻ không biết xấu hổ!

Thế nhưng ...

Tại sao anh lại cân nhắc vấn đề này?

Giáo sư Đường rốt cục cũng ý thức hiện tại trong đầu mình đã xuất hiện suy nghĩ dị thường, ...

Nhưng dù gì cũng là Đường Tổ, đối với những hành vi khác thường của mình, anh luôn tìm câu trả lời hợp lý nhất, giống như chuyện ‘Trà lễ’ lần trước. Lần này anh giải thích: Môi cô rất mềm, nếu anh đã làm cho tay cô ấm, vậy ... khiến đôi môi cũng có thêm chút ấm áp áp thì có gì không được.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Đường Tổ muốn giương cao trách nhiệm và nghĩa vụ, anh vội vã cầm đôi bàn tay man mát bé nhỏ ấy cuộn lại rồi nhét vào túi áo khoác.

Hứa Luật quỳnh quáng, không hiểu sao anh lại thích thú hành động nắm tay này. Cô còn nhớ như in một mớ nghiên cứu lý luận của anh khi Tô Tử Khiêm muốn bắt tay anh.

Được cái trời lạnh, anh nắm tay kiểu này rất ấm!

Cố Sênh đã nói vì anh là Đường Tổ, cô có thiệt thòi gì đâu, cũng chẳng lo lắng bị lợi dụng. Ông thần tư duy như Đường Tổ sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Nhưng Hứa Luật không ngờ đến giáo sư Đường đã nghĩ đến rồi, mà còn nghĩ vô cùng quang minh chính đại, ung dung tự tại.

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao. Hai người bọn họ sánh bước dưới ánh trăng sáng, cùng nhau trở về nhà.

*

Hứa Luật kể tất cả các tin tức cô đã phát hiện cho Mạc Thông. Ông ta lập tức phái người theo dõi công viên đó 24/24, đồng thời phái mấy cảnh viên đi đến các gia đình theo địa chỉ mà Hứa Luật đã đưa kiểm tra một lượt, tuy nhiên cũng không có bất thường.

Cứ thế yên ổn qua được vài ngày.

Hung thủ một ngày chưa quy án, Mạc Thông một khắc cũng không dám buông lỏng, liên tục đốc thúc thủ hạ không được lười biếng, phải luôn nâng cao cảnh giác.

Tuy rằng dựa theo kết quả DNA bên phía cảnh sát ngay ngày hôm sau đã giải thích chuyện hung thủ, nhưng chỉ cải chính một chuyện với người dân rằng tên hung thủ tự đầu án này không phải là đầu sỏ trong vụ án diệt môn, thủ phạm chính hiện tại vẫn chưa bắt được. Cảnh sát hi vọng quần chúng nhân dân nâng cao cảnh giác ...

Nói là thế, nhưng phạm việc gì không liên quan đến mình, mọi người đều lãng quên rất nhanh. Mấy ngày bình bình an an khiến người dân dần quên đi vụ án này.

Qua mấy ngày điều tra, phía cảnh sát khóa chặt kẻ tình nghi, là người đàn ông tên La Cẩm Vinh. Hấn phụ trách nhân viên kỹ thuật tin học cho một trường trung học, nhưng nửa tháng trước việc có sức khỏe không tốt nên xin nghỉ việc.

Mạc Thông mau chóng chạy đến nơi ở của La Cẩm Vinh nhưng không bắt được. Trong phòng của hắn phát hiện rất nhiều tin tức liên quan đến trẻ em bị ngược đãi; còn có một xấp hình vẽ phương án, trong đó có cả hình ảnh vẽ cục c*t mà được vo viên nhét vào miệng hai nạn nhân nam.

Còn La Cẩm Vinh thì không rõ tung tích.

Mãi cho đến khi một tiếng súng vang lên, rốt cục cũng vạch trần được bộ mặt thật của hung thủ trong vụ trọng án diệt môn.

*

Ngày hôm ấy, ánh hoàng hôn bao trùm con đường cổ kính. Con quạ đậu trên dây điện, kêu ‘quạ quạ’, vỗ cánh phành phạch, nhìn xuống ông cảnh sát già đi tuần như thường lệ.

Ông ta làm cảnh sát đã được hơn hai mươi năm, đối với tình huống của các hộ gia đình trong khu này đều rất tường tận. Ông biết hoàn cảnh của gia đình này, ông bố tính tình rất xấu, thường hay đánh vợ và con, có lần tàn nhẫn đến mức khiến họ phải nhập viện.

Bình thường nếu có thể giúp được gì, ông đều giúp. Có điều ‘thanh quan cũng khó xử chuyện gia đình’, ông có thể giúp được đến mức nào đây?

Vì vậy khi thấy cửa sắt của nhà này mở toang, ông lại nghĩ bên trong gia đình lại lục đục. Ông bước vào, gõ cửa chính. Mở cửa là đứa nhỏ.

Ông thân ái xoa đầu: “Tiểu Viện, ba mẹ cháu có nhà không?”

Cô bé tên Tiểu Viện nhìn ông một lúc, sau đó lắc đầu.

“Ba mẹ không có nhà thì phải khóa kỹ cửa có biết không?”

“Dạ!”

Khi ông chuẩn bị rời đi, ông phảng phất nghe thấy âm thanh rên rỉ phát ra từ trong phòng. Ông đột nhiên nhớ đến thông báo của Mạc Thông, theo bản năng ông xoay đầu liếc mắt nhìn. Vừa trông vào trong, lòng đã nảy sinh hoài nghi: huyền quan có mấy dấu chân dơ, xem ra vẫn còn mới.

Ông đi về phía Tiểu Viện ra ám hiệu giữ im lặng, rồi mới rút súng, nghiêng người lườn vào nhà, tiến vào trong phòng không một tiếng động.

“Anh siêu nhân ời! Cảnh sát đến rồi! Chạy mau thôi!”

Tiểu Viện đứng phía sau đột nhiên la lớn, ông vô thức quay đầu nhìn bé gái, một giây sau, ông cảm giác có một bóng đen vụt đến, ông chỉ còn kịp một giây ấn vào nút báo động.

*

Khi Mạc Thông cùng cảnh sát đến, La Cẩm Vinh đã trốn rịt trong căn nhà ấy, không chế lão tuần canh làm con tin. Cảnh sát phải điều động cả lực lượng bắn tỉa.

“Quý vị khán giả, hiện tại chúng tôi đang đứng tại hiện trường hai con tin đang bị kèm chặt __ __”

“Hung thủ trong hai vụ án diệt môn đang ở trong căn nhà đó.”

“Cảnh sát có thể ngăn cản được bi kịch xảy ra hay không?”

...

Cánh truyền thông nhận được tin như muỗi thấy máu, chen chúc nhau mà đến, dùng mọi bản lĩnh để có thể moi được tin tức từ hiện trường.

“Đội trưởng Mạc hết cách rồi”, Đội trưởng đội bắn tỉa đi đến mang theo tin xấu.

La Cẩm Vinh trốn ở điểm mù.

“Gọi điện thoại chưa?”

“Gọi rồi, hần không nhận điện!”

“Tiếp tục gọi!”, Hàng lông mày của Mạc Thông như dính chặt vào nhau.

Ở một nơi khác, một cảnh viên cầm loa phóng thanh chìa về phía căn nhà, liên tục gào lên, giọng ra lệnh: “Bỏ vũ khí xuống, mau chóng đầu hàng”.

Lọt đến tai Mạc Thông, ông vò đầu bứt tóc.

Ông nhanh chân chạy đến, đoạt lấy chiếc loa hướng phía bên trong lên tiếng: “La Cẩm Vinh, tôi là Mạc Thông! Tôi biết anh làm vậy chỉ vì muốn cứu vớt những đứa trẻ đó ...”

“Đội trưởng Mạc, ông nói như vậy có vẻ không hay”, một cảnh viên đứng bên cạnh nhắc nhở ông. Bên ngoài cả đám truyền thông. Những câu nói này lọt vào tai mấy tên săn mồi đó, không biết lại viết ra quỷ ma gì, có thể dám viết tên hung thủ mang tội giết người này là vì muốn cứu vớt những đứa trẻ.

Mạc Thông không thèm để ý, tiếp tục hô to: “Cậu biết rõ cha mẹ của chúng không làm tròn trách nhiệm của bọn họ, nên cậu mới ra tay như vậy ...”

Mạc Thông vừa nói xong, một cảnh viên khác cầm điện thoại chạy đến: “Sếp, hần chịu nhận điện thoại.”

Mạc Thông quăng chiếc loa vào người bên cạnh, chạy đến: “Alo!”

“Cảnh sát Mạc ...”

Thanh âm của La Cẩm Vinh từ đầu dây bên kia truyền đến: “Ha ha ha ... ông biết không? Tôi đã từng hi vọng vô số lần các người sẽ xuất hiện ... thế nhưng ... ha ha ha ... Bọn cảnh sát các người đều là rác rưởi, khi mấy đứa trẻ này bị đánh các người ở đâu? Bọn chúng đang khóc ... các người có nghe thấy không ... Có nghe thấy không?”

Tâm trạng La Cẩm Vinh có vẻ không ổn định, rất kích động.

Mạc Thông trầm giọng nói: “La Cẩm Vinh, là do chúng tôi thất trách, tôi xin lỗi cậu.”

“Xin lỗi??? Ha ha ha ... Ông nói ông xin lỗi tôi”, La Cẩm Vinh bật cười lớn, “Còn có ích không? Chị tôi có thể sống lại không ... Lúc chị tôi chết, tại sao mấy người không đi điều tra ... Chị bị tên đàn ông đó giết chết! Tại sao các người không đi điều tra ... hần ta chính là hung thủ giết người.”

Giọng La Cẩm Vinh gầm gừ xuyên qua điện thoại, truyền đến bên tai mấy người đứng quanh đó.

“Cảnh sát ... Ha ha ha ... Cảnh sát thì làm được gì chứ ... Tôi dựa vào chính bản thân mình còn hơn ... Mấy tên cận bã này, tất cả đều đáng chết ...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: KẾT ÁN

Cục diện rơi vào thế giằng co.

Ông cảnh sát già trúng một phát súng, cũng trở thành con tin của La Cẩm Vinh, trong tay hần cầm súng, cảnh sát không dám manh động.

Mạc Thông ra sức thuyết phục hần, khuyên hần đầu tiên nên thả con tin ra, thế nhưng từ trước đến nay La Cẩm Vinh có ác cảm rất lớn với cảnh sát. Đối với hần mà nói, giết một người hay hai người chẳng có gì khác nhau, coi như trên đời này bớt đi một thì có gì đáng kể.

Tâm trạng La Cẩm Vinh càng ngày càng bất ổn, lúc nào cũng có thể phát điên, tổ hành động đã bố trí xong xuôi, chỉ đợi mệnh lệnh của Mạc Thông là phá cửa vào cứu người.

Tuy nhiên, cách này cuối cùng cũng không hữu dụng.

“... Nếu như không cố gắng dưỡng dục, vậy tại sao lại sinh con làm gì ...”, La Cẩm Vinh không tài nào tiêu tan cảm giác cha hần ngược đãi hần.

Mạc Thông không thể nào trả lời vấn đề này.

“Còn có mấy người cảnh sát vô dụng như các người đây, căn bản không dùng đầu mà tra án ... Tên kia nói hần là hung thủ giết người cũng tin. Chính là vì có mấy kẻ như các người mà chị tôi mới chết oan ức như vậy.”

Lần này do cảnh sát nóng lòng phá án mà gây ra cơ sự này, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân kích thích La Cẩm Vinh.

“Cậu giết chết bọn họ, còn đứa trẻ đâu?”

Lần này không phải Mạc Thông lên tiếng mà là Hứa Luật. Trong lúc Mạc Thông và La Cẩm Vinh nói chuyện điện thoại thì cô đã đến hiện trường: “La Cẩm Vinh, cậu muốn cứu những đứa trẻ này, tâm không sai; thế nhưng cậu giết chết cha mẹ bọn chúng là cách giải quyết tốt nhất ư?”

Đầu dây bên kia chợt rơi vào trầm mặc.

“Cậu là siêu anh hùng trong lòng bọn trẻ”, Hứa Luật nói, “Bọn chúng nhất định sẽ không muốn thấy siêu anh hùng của chúng biến thành hung thủ giết người.”

La Cẩm Vinh: “Cô là ai?”

“Hứa Luật!”

“Hứa Luật ... Hứa Luật ...” La Cẩm Vinh lẩm bẩm tên của Hứa Luật trong miệng mấy lần, sau đó đột nhiên nói: “Cô vào đây.”

Mạc Thông giật điện thoại lại từ tay Hứa Luật: “La Cẩm Vinh, bây giờ cậu còn có cơ hội quay đầu, đừng phạm thêm sai lầm nữa ...”

“Cút ngay! Cho cô ấy vào đây ngay lập tức ... Nếu không __ __”, La Cẩm Vinh tức giận cắt ngang lời Mạc Thông, vừa dứt lời, trong nhà truyền ra tiếng súng: “Vào đây ngay, nếu không tôi giết chết tên cảnh sát này.”

Cục diện liên tiếp thay đổi, không ai ngờ đến tên La Cẩm Vinh đột ngột đòi gặp Hứa Luật.

Mạc Thông làm sao để Hứa Luật vào trong: “Tiểu Luật! Cháu không cần đề ý chuyện này ... Mọi hành động đã được lên kế hoạch ...”, Mạc Thông đang tính hạ lệnh phá cửa, xông vào cứu người.

“Chú Mạc”, Hứa Luật kéo Mạc Thông: “Đề cháu vào đi!”

“Không được!”, gương mặt Mạc Thông lạnh lùng, không nghĩ ngợi từ chối thẳng thừng đề nghị của cô: “Cháu cứ ngồi đây chờ chú, không được làm bậy.”

Đầu dây bên kia lại truyền đến giọng của La Cẩm Vinh: “Nếu không cho cô ấy vào, vậy thì ôm nhau chết chung. Bọn cảnh sát các người đều giống nhau như đúc. Lúc nào cũng nêu cao danh nghĩa ‘Là đầy tớ của nhân dân’, nhưng đùng chuyện là người nào người nấy chỉ lo cho mình ...”, hần cười ha hả, “Mấy người cũng đừng mong tìm thấy hai đứa trẻ kia.”

Lời hần nói ra khiến mọi người ở bên ngoài ai nấy đều im lặng, hai đứa trẻ mắt tích vẫn chưa có tin tức.

“Tôi vào!”, Hứa Luật nói, “Tuy nhiên tôi có điều kiện, cậu thả người cảnh sát và đứa trẻ ra, tôi sẽ là con tin thay bọn họ.”

“Mấy người không có tư cách nêu điều kiện với tôi.”

Nói xong, hần trực tiếp cúp máy, không cho bên này bất kỳ cơ hội thương thuyết.

“Tiểu Luật!”, Mạc Thông tức giận, “Chú không cho phép cháu đi vào. Nếu cháu xảy ra chuyện gì, chú ăn nói sao với ba cháu đây! Đề chú đi tìm một nữ cảnh sát, thay cháu đi vào!”

“Chú Mạc, chú quên mất bản thân cháu cũng là một cảnh sát sao?”, Hứa Luật đáp lại: “Hơn nữa nếu như có ba cháu ở đây, cũng nhất định ủng hộ cháu làm vậy.”

Mạc Thông yên lặng, nhất thời không cách nào phản bác. Năm đó ông theo chân Hứa Đội trưởng, cách thức làm việc của ông Hứa ông là người rành nhất.

“Thế nhưng ...”

“Chú Mạc, ngay từ nhỏ ba cháu đã dạy”, Hứa Luật vừa mặc áo chống đạn vừa nói: “Chúng ta làm cảnh sát, chức trách lớn nhất chính là bảo vệ nhân dân. Chúng ta dĩ nhiên không cách nào khiến người dân thỏa mãn, nhưng ít ra cũng không thẹn với lòng.”

Đường Tổ đứng cách đó vài bước chân, tay rút túi quần, nghe lời cô nói, im lặng nhìn về bóng dáng nhỏ bé kia.

Mái tóc đen mượt của cô bị gió đêm thổi tung bay, gương mặt trắng nõn mang theo nét cứng cỏi, đôi mắt đen lấp ánh lên vẻ kiên quyết, không hề do dự nói với mọi người quyết định của mình.

Cho dù không nhiều lời, anh vẫn có thể thấy sự cương quyết trong câu nói của mình.

Ngảng đầu, Hứa Luật vừa khịt đối diện anh. Cô khẽ mỉm cười, vừa xoay người, nghe thấy tiếng anh gọi cô:

“Hứa Luật?”

“Sao?”

Đường Tổ bước lên vài bước, cúi đầu, ánh mắt màu nâu nhìn cô: “Người chị chính là điểm yếu của hần, đánh từ điểm này.”

“Ừm!” Hứa Luật gật đầu.

Anh đưa tay, động tác thuần thục vuốt vuốt tóc cô: “Cẩn thận một chút.”

Hứa Luật rất bất ngờ khi anh nói ra bốn chữ này vì Đường Tổ không thuộc dạng người có thể nói những câu quan tâm người khác kiểu như vậy ... có điều ...

Câu này cũng khiến người ta rất vui vẻ.

“Ừm! Yên tâm đi, tôi hiểu rồi!”

*

Hứa Luật cầm còng tay, đi đến căn nhà, gõ cửa: “Là tôi, Hứa Luật!”

Chờ một lát thì cánh cửa từ từ mở ra.

Người mở cửa không phải là La Cẩm Vinh mà là Tiểu Viện, cô bé còn cảnh giác nhìn phía sau lưng Hứa Luật vài lần, xác định không có cảnh sát mới cho Hứa Luật đi vào.

Ông cảnh sát già bị thương, máu ra rất nhiều. Đôi vợ chồng bị trói, ngã trên nền đất, miệng dán băng dính, vừa trông thấy Hứa Luật hai người kích động lại kêu la giấy dựa.

La Cẩm Vinh đập mạnh vào lưng người đàn ông: “Im miệng, lộn xộn là tôi giết ông ngay.”

Hứa Luật bước đến bên ông cảnh sát già, tình huống của ông ta không mấy lạc quan, cô nhìn La Cẩm Vinh: “Trước tiên phải mang ông ta ra ngoài trước để cầm máu.”

La Cẩm Vinh không nói lời nào, hai mắt mở lớn nhìn cô chằm chằm, để mặc cô, hần kéo người cảnh sát lên.

Hứa Luật không thèm đếm xỉa đến hần, trái lại cô quay sang bé gái: “Có thể giúp cô một chút được không? Ông lão bị thương, cháu giúp cô diu ông ra ngoài, rồi đưa ông đến bệnh viện được không?”

Tiểu Viện nhìn La Cẩm Vinh, rồi lại liếc mắt nhìn Hứa Luật, cuối cùng gạt đầu, tiến lên giúp Hứa Luật nâng ông lão dậy.

Đoàng _ _ _

La Cẩm Vinh bắn thêm một phát súng lên không trung: “Không được đi! Ai cũng không được đi!”. Hần xông đến, giật mạnh cổ áo Hứa Luật: “Không, cô không phải chị ... không phải chị ấy!”, sau đó hần dùng sức đẩy mạnh Hứa Luật sang một bên.

Hứa Luật không kịp đề phòng nên đầu cô va mạnh vào tường khiến cô choáng váng.

“La Cẩm Vinh, dừng tay!”. Hứa Luật chống tường, cố gắng đứng dậy: “Cậu rất muốn cứu chị của cậu, cậu căm giận cha cậu bao lực, căm hận mẹ yếu đuối không cứu hai chị em cậu. Từ nhỏ chỉ có chị là bảo vệ cậu ...”

Ngón tay đặt trên cò súng run rẩy không ngừng, bên tai truyền đến âm thanh hỗn tạp, La Cẩm Vinh nhìn thấy lại tuổi thơ của chính mình, cha hần không ngừng đập hần, còn chị ôm chặt chân ông ta dùng sức ngăn lại ...

“Cầm ngay ... cầm ngay ... cầm ngay ...”

Hần lao đến vỗ Tiểu Viện, đem súng nhét vào tay cô bé, hần quay đầu nhìn Hứa Luật đang cố gắng đứng thẳng người: “Cô nói bọn trẻ không muốn trông thấy tôi là hung thủ giết người ... Ha ha ha ... Tôi sẽ cho cô biết cô sai rồi ... Bọn chúng còn hận không thể giết chết mấy người này hơn tôi nữa kia.”

Hần quỳ gối đằng sau Tiểu Viện, hai tay vòng lên phía trước, nắm tay cô bé, giúp cô bé cầm chắc súng lục, nòng súng nhắm thẳng người đàn ông đang nằm trên đất: “Bắt đầu đi, chỉ cần giết chết bọn họ sẽ không có người tổn thương bé nữa.”

“Ô ô ô ...”

Người đàn ông hoảng sợ giẫy giụa cầu xin.

“Cách này sẽ giúp nắm chặt súng hơn, rất đơn giản.”, hần khẽ nói, “Giết hần đi, giết hần chết rồi sẽ không còn ai đánh chúng ta, không có gì phải sợ, không sợ.”

Tiểu Viện nhìn người cha đang sợ hãi trước mắt nó, bên tai là giọng nói của La Cẩm Vinh: “Không có gì đáng sợ, chúng ta giết hần ... Nổ súng đi, không ai cứu chúng ta đâu, chỉ có cách chúng ta tự cứu mình.”

Tiểu Viện đột nhiên khóc lớn: “Em ... Em không muốn _ _ _”

“Nổ súng!”, La Cẩm Vinh hét lên.

Tiểu Viện bị dọa sợ, không ngừng lắc đầu: “Không ... Không muốn!”

“Nổ súng đi - - - chị ơi! Chúng ta nhất định phải làm như vậy”, La Cẩm Vinh dùng sức cầm lấy tay Tiểu Viện: “Nếu không, ông ta sẽ giết chết chị, chị ơi!”

Hứa Luật nhìn La Cẩm Vinh, hiện tại hần đã bị xáo trộn giữa hiện tại và quá khứ, nghĩ Tiểu Viện là chị của mình.

“Không muốn ... Em không muốn ... Anh siêu nhân ới ...”, Tiểu Viện khóc lóc không ngừng, sau đó bắt đầu gầy dựa, La Cẩm Vinh đột nhiên biến đổi khiến cô bé rất sợ.

“Không! Mày không phải chị tao”, tiếng khóc của Tiểu Viện khiến La Cẩm Vinh phẫn nộ, đoạt súng trên tay cô bé, rồi đẩy nó sang một bên: “Nói mau, chúng mày giấu chị ở đâu ... mau trả lại chị cho tao ...”

“Em ới _ _ _”

*

Hứa Luật vừa vào, đã truyền đến tiếng súng khiến sắc mặt Mạc Thông trắng bệch, may là tổ phục kích thông báo tiếng súng vừa rồi không có người bị thương.

Mạc Thông mới yên lòng một chút, ông liếc nhìn Đường Tổ đang đứng một bên.

Một thân áo khoác gió sẫm màu nhưng chỉ là ... giờ phút này bóng dáng thẳng tắp ấy, càng lạnh lẽo hơn so với ngày thường, cảm tưởng như cách xa ngàn dặm.

Trong giây phút tiếng súng vang lên ấy, Đường Tổ cảm nhận có một cái gì đó bóp chặt tim anh, cảm giác chưa bao giờ xuất hiện trong anh.

Rất chặt!

Yết hầu anh như bị siết lại, có lúc anh cảm giác đó không phải là cô hòng của mình - - - loại suy nghĩ mang tính hồ nghi này chưa bao giờ xuất hiện trong anh, khiến anh không thể tin được.

Cảm xúc này rất nguy, cực kỳ không được ... Cảm giác nguy hiểm nhất từ trước đến nay.

Rõ ràng anh không ở trong nước, nhưng anh thấy cả người mình chìm ở trong đó, nghẹn thở. Cảm giác này là gì, anh không rõ.

Anh nhú chặt mí, không nói tiếng nào.

*

“Em à ...” Hứa Luật đột nhiên gọi La Cẩm Vinh.

Theo tiếng gọi, La Cẩm Vinh nhìn sang, thần sắc bất định: “Chị ... Không ... Không phải chị. Chị chết rồi ... Chị chết rồi ...”

La Cẩm Vinh bịt chặt tai, thậm chí còn lấy báng súng không ngừng gõ vào đầu mình, muốn đem những tạp âm đó đánh đuổi.

... “Em ới ... đừng sợ, chị sẽ bảo vệ em”

... “Đừng khóc, chị không đau. Em là đàn ông, sau này lớn có thể bảo vệ được chị rồi.”

... “Chị đi xem ông ta có ở bên ngoài hay không.”

... “Đây đây ... chị cướp được trong tủ lạnh đây, em mau ăn đi.”

... “Em đói không ... Chị vẽ quả táo cho em nhé. Hai chị em mỗi người một nửa. Ăn ngon lắm, sẽ không còn đói bụng nữa đâu.”

...

A a a _ _ _

La Cẩm Vinh đột nhiên hét lớn, từ trong túi lấy ra quyển sách nhỏ, xé từng trang giấy, vo viên lại, liều mạng nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Chị ới ... ừm ... ừm ... Chị! Là em không bảo vệ được chị ... ừm ... ừm”

Ăn vào rồi lại ới ra.

Ới xong lại ăn.

Hứa Luật là con gái độc nhất, từ nhỏ đến lớn sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ. Cô không thể tưởng tượng được tuổi thơ của La Cẩm Vinh tồi tệ đến mức nào mới tạo thành một La Cẩm Vinh tâm tính vận vẹo như ngày hôm nay.

Hắn đồng tình với tất cả những đứa trẻ bị ngược đãi, căm hận những người bố người mẹ vô trách nhiệm.

Hắn vẫn mang trong lòng nỗi oán hận cha mẹ và tự trách bản thân vì cái chết của người chị suốt mười mấy năm trời.

“Được rồi! Đừng ăn nữa!”, Hứa Luật cố gắng an ủi hắn: “Đừng ăn nữa ... Đừng tiếp tục tự trách mình.”

“Chị!”, La Cẩm Vinh cảm sung, hướng về người đàn ông nằm trên sàn, nhìn Hứa Luật nói: “Giết hắn, em phải giết hắn, em nhất định phải giết hắn, như vậy hắn sẽ không hại chết chị nữa ... Chị ...”

Hắn đột nhiên nở nụ cười sáng lạn, hướng về Hứa Luật nở nụ cười thật tươi.

Giống như một đứa trẻ, ngây thơ trong sáng.

“Em lớn rồi! Rốt cục em đã có thể bảo vệ chị.”

Ngón tay, kéo cò súng.

“Đừng ...”, Hứa Luật nhào người đến.

Đoàng!

Đoàng!

Hai tiếng súng vang lên cùng một lúc.

Bóng đen đã nuốt mất ánh hào quang cuối cùng.

Dòng chết lóng nóng rẫy bắn vào mặt cô, đặc, là mùi vị cô không thể quen thuộc hơn.

La Cẩm Vinh nhìn chăm chăm lỗ thủng trên ngực mình, nhìn Hứa Luật một cái, rồi ngã nhào xuống đất.

“La Cẩm Vinh!”, Hứa Luật bò qua hắn, đem hắn ôm vào trong lòng, “La Cẩm Vinh ... Người đâu ... Người đâu, mau đến đây __”

“A a a ...”

La Cẩm Vinh nằm trong vòng tay cô, trong miệng máu chảy không ngừng, thanh âm đứt quãng: “Cô ... cô không phải ... chị ... Chị đã ... chết từ lâu rồi ...”

“La Cẩm Vinh!”

“Cô nói coi ... Có phải tôi không nên sinh ra trên cõi đời này không ... Khụ khụ ... Nếu như không có tôi ... Chị có phải sẽ không chết ...”

“La Cẩm Vinh ...” Hứa Luật ngẹn ngào.

“Hứa Luật ...”, La Cẩm Vinh dùng hết sức nói câu cuối cùng, “Tôi, tôi ... cảm ơn cô ...”

Cảm ơn cô đã ngăn tôi mắc thêm sai lầm.

Cảm ơn cô đã khiến ta gần hai mươi năm nay lại được nghe tiếng âm thanh chị gọi tên tôi.

Cảm ơn cô ...

Cuối cùng, tôi có thể đi tìm chị rồi.

“Bọn trẻ ... bọn trẻ ở ... ở ...”

“La Cẩm Vinh __”

*

Lần bắn tia thành công, Mạc Thông lập tức hạ lệnh tất cả tiến vào bên trong nhà.

Trong nhà là một khoảng không tối đen.

Anh liếc mắt trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn ấy ngồi bệt dưới nền đất, cứ lẳng lẳng ngồi trong bóng tối.

Anh bước đến.

Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối tĩnh mịch - - - đó là tia sáng chỉ xuất hiện sau khi được nước mắt cọ rửa.

Cảnh sát ập đến, trong phòng trở nên ồn ào, các con tin an toàn, ông cảnh sát già được khiêng lên cáng cứu thương, thi thể La Cẩm Vinh cũng được mang đi.

“Tiểu Luật ...”, Mạc Thông chạy đến, nhìn vết máu trên người cô, kinh hãi: “Người đâu ... bác sĩ đâu ...”

“Chú Mạc!”, Hứa Luật vội ngăn ông lại, “Không phải máu của cháu ... là của La Cẩm Vinh ... Cháu không sao.”

Mạc Thông nghe cô trả lời như vậy, mới bình tâm được chút ít, còn chưa được mở miệng thì đã bị Đường Tổ cắt ngang.

“Đi thôi!”, anh kéo tay Hứa Luật: “Tôi đói rồi, về nhà nấu cơm!”

Hứa Luật khẽ gật đầu: “Ừm!”

Mạc Thông: “Này ... Hai người cứ thế mà đi sao?”

Đường Tổ: “Không vậy thì thế nào?”

Câu nói đến miệng đành phải nuốt lại, Mạc Thông khoắc khoắc tay: “Đi đi ... chuyện này để tôi lo ... Mau đưa Hứa Luật về nghỉ.”

*

Tối nay, bữa cơm do Hứa Luật nấu không thành bởi khi còn ngồi trên xe, cô dường như không chịu nổi, ngủ mê man.

Qua ngày hôm sau, cô tỉnh dậy trên giường Đường Tổ.

Quần áo bẩn cũng đã được thay, cơ thể cũng được tắm sạch sẽ - - - Không sai! Lại tiếp tục lừa thế đi ngủ.

Đường Tổ thật là ...

Quả nhiên trước lạ sau quen, lúc này cô rất bình tĩnh. Ung dung vươn vai, rồi mới rời giường về phòng mình thay quần áo mới, vệ sinh cá nhân rồi mới xuống lầu.

Ngay ở cửa thang gác, cô tình cờ nhìn thấy Arthur, nó đang tuột lên tuột xuống tay vịn, trông thấy cô nó lập tức nhảy xuống, cọ cọ chân cô: Meeooo ~ ~ ~

Thanh âm pha chút uể oải, thông thường mà nói chỉ có một trường hợp duy nhất sẽ khiến con mèo béo này phát ra tiếng kêu như thế - - - Đói bụng.

“Tôi qua Đường Tổ không cho bọn mày ăn sao?”

“Meeooo ~ ~ ~”, nó ngửa đầu nhìn Hứa Luật chăm chăm.

Một người một mèo cùng nhau xuống lầu.

Vị trí cũ không thấy Đường Tổ, thế nhưng mùi cháo và vị trí của Agatha dễ dàng cho cô biết được anh đang ở đâu - - - Nhà bếp.

Anh nấu cháo?

Điều này khiến Hứa Luật bất ngờ.

Đi đến cửa bếp, anh đang quay lưng lại với cô, trên người mặc chiếc áo khoác lông màu xám nhạt phôi quần kaki, dưới chân vẫn là đôi dép hình mèo, đứng trên bàn bếp bận bịu. Trên bàn bếp bày đầy dụng cụ làm bếp chuyên dụng của anh.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ khiến toàn thân anh tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt.

Grruhh Grruhh ... Trong nhà có người đàn ông tốt đây! Tuyệt đẹp!

Sắc đẹp bày sẵn trước mắt, Hứa Luật bây giờ muốn tự hỏi mình một câu: Điềm tâm có cần ăn không?

Không cần suy nghĩ cô cũng có thể trả lời: Không cần! Chỉ cần nhìn đã no rồi. Quá mị hoặc.

Đường Tổ đóng cửa lò nướng, quay đầu: “Qua ăn đi!”

“Woaaa ...”, Hứa Luật bước đến, an vị trên ghế, tha thiết mong chờ món ăn được phục vụ.

Cháo nấu bằng nồi đất bốc hơi nghi ngút, hương vị vẹn toàn, khiến bụng cô thức tỉnh kêu réo ừng ực. Cả tối qua không ăn uống, bây giờ ngửi thấy mùi cháo mới phát hiện cô cực kỳ đói bụng.

Đường Tổ nhanh chóng mang mấy món lên bàn, rồi lấy chén múc cháo ra ...

“Cháo này hầm rất lâu!”

Đường Tổ: “Ừ! Trước tiên ngâm nước để gạo nở, đầu tiên nấu lửa lớn, rồi lửa nhỏ hầm nửa tiếng. Cho lửa nhỏ thêm một chút, chừng mười phút đổ vào 2ml dầu olive, giúp cho món ăn có thêm màu sắc. Mười phút cuối phải khuấy đều tay, để gạo và nước quện lại thành dạng sền sệt.”

Hứa Luật nghe xong mới thức học thuật nấu nướng này, ngoại trừ khâu phục thì không biết nói gì hơn. Nếu như kêu cô nấu, chính là mấy món ăn liền, đợi nước sôi, chế vào là xong.

“Anh nấu từ sớm?” Lúc thức dậy cô có nhìn đồng hồ, chưa đến bảy giờ.

Vậy không lẽ khoảng sáu giờ anh đã nấu?

Đường Tổ kéo cái ghế bên cạnh cô, ngồi xuống: “Quên chuyện thời gian đi. Lúc này cô hoàn toàn tỉnh táo rồi chứ!”

Hứa Luật nhoen miệng cười, nhìn chén cháo óng ánh trong tay anh, chỉ cần nhìn cũng đủ biết là rất ngon. Cô gào thẳm trong bụng, đưa tay muốn lấy chén cháo: “Tôi nhất định sẽ mấy chén!”. Tuyệt đối không phụ tâm ý của anh.

“Ngồi yên!”, Đường Tổ liếc nhìn tay cô đang duỗi ra, “Thu tay về!”

“Ồ ...”, Hứa Luật chớp chớp mắt.

Một giây sau, cô trông thấy anh múc một muỗng cháo, phù phù thổi cho bớt nóng, rồi tự nhiên đưa đến trước mặt cô: “Há miệng!”

Ồi!

Hứa Luật bị dọa sợ, cô bật dậy khỏi ghế, động tác quá nhanh và đột ngột khiến cô choáng váng, phải ngồi lại vào ghế.

Đường Tổ cau mày: “Không được nhúc nhích!”, cuối cùng nói thêm một câu: “Cử động miệng là được, há ra!”

Hứa Luật cuồng quýt, được dứt cho ăn thế này đã qua từ rất rất lâu rồi, hơn nữa tay cô đâu bị thương: “Đường Tổ! Tôi tự ăn được!”

“Không được!”, Đường Tổ kiên quyết từ chối đề nghị này của cô: “Ngày hôm qua cô đụng trúng đầu, não chấn động nhẹ, để cô tự mình ăn, khi cúi đầu sẽ khiến cô choáng váng.”

Mùi cháo thơm phức không ngừng lan tỏa khiến cô nuốt nước miếng ừng ực, thật sự thèm quá, nhưng ... để anh dứt thì thật mất mặt.

Cái bụng với mặt mũi, thứ nào quan trọng hơn, Hứa Luật xoắn xuýt!

“Không thích ăn sao? Vậy tôi nấu món khác”, Đường Tổ nói sau đó nhanh tay thu chén về. Trong đầu Hứa Luật còn đang mãi cân nhắc cần mặt mũi hay muốn bụng no, nhưng phản ứng cơ thể vẫn quyết định nhanh hơn, trực tiếp há lớn miệng, nghiêng người, ngậm muỗng cháo, không cho anh cất đi. Động tác quá nhanh khiến hàm răng chạm vào muỗng phát ra tiếng kêu nho nhỏ ...

Đường Tổ: “...”

Hứa Luật: “...”

Hai người mắt đối mắt, nhìn nhau chằm chằm vài giây.

Hứa Luật giả bộ trấn tĩnh, ngồi thẳng người, nuốt miếng cháo vào bụng.

Cháo trong miệng, mềm mềm, sệt sệt, vừa ăn, rất rất ngon.

Pà nó! Sao ngon như vậy!

Nếu như ăn không ngon, cô còn có cơ để cự tuyệt anh dứt cô ăn, thế nhưng ...

Quá đáng! Sao nó lại ngon thế chứ!

Bây giờ ăn, mặt mũi không còn, nhưng bụng được no, vậy cũng đâu thiệt thòi lớn lắm.

“Đường Tổ ...”, Hứa Luật gọi anh.

“Há???”, động tác ‘chụp mồi’ của Hứa Luật khiến Đường Tổ ngờ ngẩn mấy phút - - Động tác vừa rồi của cô ... nó ... nó thật đáng yêu. Anh đã ghi nhớ vào trong não, còn không ngừng tua đi tua lại thật chậm vài lần.

“A - -“, Hứa Luật há miệng chờ miếng kế tiếp.

Bàn tay đang cầm muỗng khựng lại một chút - - A! Hành động này cũng phải ghi lại.

Anh lại múc một muỗng nữa đưa đến miệng cô.

Hứa Luật trông thấy cháo còn bốc khói, cô dùng má thổi thổi hai cái, sau đó mới nuốt vào.

A! Cái này cũng phải nhớ kỹ.

“Ăn ngon quá! Thêm chén nữa!”

Ăn hết một chén, Hứa Luật không nhận được liếm liếm môi, không biết rằng động tác này đã được giáo sư Đường nhìn thấy, còn cẩn thận lưu lại vào ‘máy vi tính’.

“Bây giờ không được ăn quá nhiều ...”

‘... nếu không sẽ dễ bị nôn ói.’ Nhưng khi câu này chạm phải gương mặt nhỏ chờ mong kia lại biến thành:

“... Nhiều lắm chỉ được thêm nửa chén nữa!”

“Gruhhh ... Nửa chén cũng được, ai kêu anh nấu ngon quá làm chi!”

Đường Tổ cảm giác tâm trạng mềm nhũn như kẹo đường, khoe miệng không tự chủ cong lên ...

--- O! Lòng như được bao bọc bởi mật ngọt? Đây là cách ví von quá quý gì vậy?

Giáo sư Đường tự cảm thấy trình độ ngữ văn của anh quả thật có vấn đề, quả thật quá thâm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Liên quan đến vấn đề năng lực của giáo sư Đường

Sau khi ăn xong, Hứa Luật bị đuổi khỏi nhà bếp.

Cô lấy thức ăn mèo, đem cho bốn con mèo kia ăn trước, rồi lấy nước cho chúng. Đến khi Đường Tổ dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp ra ngoài thì đã thấy cô nằm trên ghế sofa đọc báo.

Tất cả các báo chí lớn nhỏ đều đăng toàn bộ quá trình vụ án từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, một lần nữa lại trở thành đề tài được giới truyền thông đem ra mổ xẻ.

Cũng có ảnh của La Cẩm Vinh trên đó, không có gì là khó đối với cánh nhà báo, đám người duy nhất có khả năng đào được gốc rễ sự tích cuộc đời hắn ---

Ngoại trừ làm việc ở trường trung học kia, mỗi lần đến ngày nghỉ hoặc lễ tết, hắn lại đến viện cô nhi làm tình nguyện viên, trợ giúp chăm sóc trẻ em mồ côi. Nhân viên trong cô nhi viện đều nói hắn là một thanh niên rất tốt bụng. Đám trẻ rất thích hắn, mà đồng nghiệp làm chung cũng cho biết hắn là người sống rất đơn thuần. Bây giờ hắn vướng phải vụ án này, tất cả mọi người không ai tin được.

Hai đứa trẻ bị bắt cũng đã tìm thấy. Hai đứa rất mạnh khỏe, được hắn cho ở một khách sạn. Trong phòng La Cẩm Vinh còn mua cho chúng rất nhiều món ăn mà trẻ em yêu thích. Khi cảnh sát tìm đến bọn chúng đang ăn gà rán và coi hoạt hình.

Nhưng ... sau này chúng sẽ được đưa vào viện mồ côi, đợi người hảo tâm thu dưỡng.

Trong lòng Hứa Luật ngổn ngang cảm xúc, đặc biệt không ngừng nghĩ đến hình ảnh La Cẩm Vinh ăn ngấu nghiến mấy trang giấy. Qua đó, cô có thể tưởng tượng được thời thơ ấu hắn và chị thường bị nhốt lại, không đồ ăn, đói bụng; bọn họ vẽ mấy món mình thích ra giấy rồi xé mỗi đứa một nửa để ăn.

Cha ngược đãi, mẹ nhu nhược, chỉ có chị như một nữ anh hùng bảo vệ hắn.

Tuy rằng rất khó ăn ... nhưng trong ký ức của hắn là mùi vị ấm áp nhất. Có lẽ chỉ có ăn như vậy, hắn mới có thể sống, chỉ có dựa vào điều ấy hắn mới có nghị lực sống tiếp. Mặc kệ bao nhiêu cao lương mỹ vị vào miệng cũng như ăn đất vậy, chỉ có mấy trang giấy vẽ món ăn kia, mới tỏa ra hương vị ngon ngọt.

Đường Tổ mang đến cho cô một tách trà nóng, Hứa Luật nhận lấy, uống một hớp: “Có điều tra được nguyên nhân cái chết năm đó của chị hắn không?”

Biết ngay khi tỉnh lại cô sẽ hỏi câu này.

Đường Tổ đưa tập tài liệu bên cạnh cho cô ... đó là của Mạc Thông gửi đến tối hôm qua.

Sau khi báo đài đưa tin, mẹ của La Cẩm Vinh có đến một chuyến, coi như tiễn hân một đoạn đường. Khi Mạc Thông truy hỏi, bà mới kể lại chuyện năm đó.

La Cẩm Vinh tự trách mình như thế là do có một lần hân nửa đêm đói bụng ngủ không được. Chị hân lên lấy đồ cho hân ăn, ai ngờ người cha say rượu phát hiện, đánh đến chết, thế nhưng lại công bố ra bên ngoài đưa trẻ chết do đột tử.

Chuyện đã qua nhiều năm, cha hân cũng đã chết, La Cẩm Vinh cũng sẽ chết, còn có bốn mạng người, hai gia đình; tổng cộng đánh đổi cả bảy nhân mạng nhưng liệu có thể khiến những bố mẹ ưa ngược đãi tình ngộ.

Trẻ con như tờ giấy trắng, cha mẹ là những người đầu tiên viết lên những tờ giấy ấy; vậy nếu có thể xin hãy dành trọn tình cảm và cuộc sống tươi đẹp cho chúng, đừng để giấy trắng phải hóa mực đen, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

...

Hứa Luật đặt tờ giấy sang một bên, cô ôm hai chân của mình, cầm chống lên đầu gối, yên tĩnh không nói một lời, trong lòng trăm mối xúc cảm.

Đường Tổ nhìn dáng vẻ của cô, nói ra thì thấy không tự nhiên, nhưng cũng không phải khó mở miệng: “Hứa Luật! Đừng quá đau buồn!”

Hứa Luật ngẩng đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn anh thật lâu, cảm nhận được rõ ràng anh hơi lúng túng nhưng rất quan tâm, cô nhoẻn miệng cười: “Ừm! Cảm ơn anh, Đường Tổ!”

Anh không phải là người giỏi an ủi người khác, nói được một câu như thế là đã xuất sắc lắm rồi, đã khiến Hứa Luật ‘thụ sủng nhược kinh’.

Đường Tổ cũng đi về vị trí quen thuộc của mình.

Buổi sáng mùa đông, trong không gian yên tĩnh, bên chiếc lò sưởi lâu lâu lại phát ra âm thanh tí tách, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi thơm của cháo ...

A! Là cháo do giáo sư Đường nấu.

Hứa Luật lại nghĩ đến chuyện sáng nay anh dậy sớm nấu cháo cho cô ăn, hình như cô chưa nói tiếng cảm ơn - - - Cảm ơn anh từ tôi qua cho đến tiết mục biểu diễn sáng nay, anh đã làm tất cả.

Hơi nghiêng đầu, nhìn anh một thân đang chìm trong tĩnh lặng, chợt cảm thấy không nỡ phá tan bầu khí an bình ấy ...

Cô vẫn biết Đường Tổ rất lợi hại, nhưng lợi hại đến mức nào thì cô không biết được. Mãi cho đến sự việc ngày hôm qua cô mới rõ ràng một chuyện: Tâm lý học tội phạm không phải là công việc tùy tiện mà ai cũng có thể làm được.

Không phải chỉ thông minh là được mà cần phải có một đầu óc đủ kiên định, để cảm thụ được những sự việc ẩn khuất phía sau những tên tội phạm có tâm lý vận vẹo như thế.

Đường Tổ, anh ấy có thể cảm thụ một con người đến mức độ nào?

“Hả??? Cảm thụ cái gì?”

Đường Tổ nhìn cô, Hứa Luật mới phát hiện cô vô thức đem suy nghĩ bật ra thành lời ...: “À .. à ... Cảm thụ mấy tên tội phạm!”

Đường Tổ nhũn mày: “Tại sao lại nghĩ tôi cảm thụ bọn họ?”

Cảm thụ là một từ ngữ chỉ tình cảm rất mạnh, anh không muốn đem từ này đặt lên những con người đáng thương ngu ngốc kia.

“Không phải vậy tại sao anh lại phác họa chân dung bọn họ?”

“Chỉ cần tôi phân tích, không cần cảm thụ”, Đường Tổ lạnh nhạt đáp.

Hứa Luật trầm mặc. Được rồi! Là do cô suy nghĩ quá lên. Đối với Đường Tổ mà nói, những tên tội phạm kia rất ngu ngốc, không cần anh phải đi lãng phí tình cảm của mình, chỉ cần dùng lý trí khách quan đi phân tích là được.

Đường Tổ nhìn dáng vẻ im lặng của cô, trong nháy mắt hiểu được: “Là cô có ‘cảm thụ’ La Cẩm Vinh?”

Ý nghĩ này khiến anh hơi khó chịu, anh cho rằng cô không nên phung phí tình cảm lên con người xuẩn ngốc ấy.

“Chẳng qua chỉ cảm thấy hân ... Thật đáng thương!”, Hứa Luật thở dài, đặt tờ báo sang một bên: “Nếu như khi ấy có người ra tay kéo hân lại, nếu như khi ấy chị của hân không chết, có lẽ sẽ không có bi kịch xảy ra.”

Đường Tổ cảm thấy giả thiết này của cô quá mức lý tưởng hóa: “Không có cái gì gọi là ‘nếu như’, chỉ có hiện thực!”

Hiện thực chính là tên tội phạm này mang tâm lý biến thái, giết người.

Hứa Luật nhếch miệng: “Tôi chỉ phát biểu dưới góc độ tình cảm.”

“Đấy chính là cô đang lãng phí tình cảm của mình!” Lại còn lãng phí với con người như vậy nữa chứ.

“Tôi ...”, nghe giọng điệu lạnh băng của anh cô hơi khó chịu, người đàn ông này quả thực là động vật máu lạnh: “Tôi tình nguyện, là do tôi sống thiên về cảm xúc được chưa!” Hơn nữa, cảm giác cảm thông này đều là suy nghĩ của những người bình thường thôi mà.

“Không được!” Đường Tổ bật thốt lên không kịp suy nghĩ, khiến Hứa Luật tròn tròn mắt.

Không được?

Dựa vào đâu mà anh nói không được?!?

Đường Tổ cũng cảm thấy mình nói câu này hơi vô căn cứ, im lặng ba giây: “Quá cảm tính sẽ khiến tâm trạng không ổn định, đối với thân thể và tâm lý cũng không tốt.”

Hứa Luật nhìn anh: “Phiền đến giáo sư Đường phải bận tâm! Anh cứ an tâm, cơ thể và tâm lý tôi rất mạnh khỏe. Trái lại ... là anh ..”, cô nhú mày, rồi liếc anh một cái: “.... Đừng để mình bị dồn nén quá lâu!”

Dựa theo tính cách tự phụ này, kêu anh đi yêu đương cũng khó chứ đừng nói đến mấy chuyện quan hệ bừa bãi.

Nói cô tâm tính không ổn định, còn anh thì sao? Tâm tính vững vàng đến mức như lão tăng nhập tịch, không sợ kiềm nén quá độ ư?

Đường Tổ sừng sốt, trong đầu anh lý giải thành: Là cô lo lắng năng lực của anh có vấn đề?

“Này, cô yên tâm năng lực của tôi rất tốt”, anh trả lời một cách nghiêm túc.

Năng lực? Năng lực gì?

Hứa Luật sững người, một lúc lâu sau mới hiểu từ ‘năng lực’ là anh muốn ám chỉ điều gì: “Anh nói với tôi mấy chuyện này làm gì?” Ai thèm quan tâm năng lực của anh tốt hay không?

“Không phải cô hỏi trước sao?”

Hứa Luật: “Ai ... Ai hỏi anh cái này chứ!” Khốn khiếp! Đúng là gây ông đập lưng ông mà: “Anh có năng lực hay không liên quan gì đến tôi?”

Đường Tổ lần này lại bị cô hỏi ngược lại.

Nghiêm túc mà nói, chuyện năng lực mạnh hay yếu đúng là không có quan hệ gì với cô.

Tuy nhiên ...

Chuyện này không khiến anh vui vẻ ngược lại giống như mắc nghẹn, phun ra không được, mà nuốt vào không xong, cứ lơ lơ lửng lửng.

Mà hết thấy nguyên do chỉ là cô nói: Năng lực của anh không có liên quan gì đến cô!

Đường Tổ tức giận, nằm ườn ra sofa, được một lúc, cảm giác tư thế này không thoải mái, lại trở mình, từ nằm thẳng sang nằm nghiêng, vô tình đối diện với Hứa Luật. Do động tác trở mình của anh mà ma sát với nệm ghế kêu cọt kẹt.

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, dùng đôi mắt của một chuyên gia phân tích hiện trường nhìn về phía cô, nhanh chóng thu thập mọi chi tiết nhỏ nhất nhất, tiến hành phân tích số liệu.

“Sao vậy?” Ánh mắt anh nhìn cô lăm lăm, chịu được mấy giây mà anh vẫn không dời tầm mắt của mình đi, Hứa Luật lập tức hỏi.

Đường Tổ ngồi thẳng người: “Có thể nói chuyện không?”

“Sặc ... Dĩ nhiên!” Xem ra chắc có chuyện gì quan trọng, bộ mặt nghiêm túc của anh khiến Hứa Luật cũng chịu ảnh hưởng, hỏi giọng lo lắng: “Muốn nói chuyện gì?”

“Hứa Luật!”, Đường Tổ mở miệng, dùng giọng điệu mang đầy tính học thuật chuyên nghiệp: “Căn cứ vào việc phân tích số liệu tôi vừa thu thập được, tôi cảm thấy cô đã đưa ra kết luận phiến diện về việc cho rằng năng lực của tôi không có liên quan đến cô.”

Chuyện này ... Chính là chuyện anh muốn nói sao?

Hứa Luật há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói sao cho phải.

Đương nhiên, Đường Tổ cũng không cần cô đáp lời, chỉ cần cô ngồi nghe là được.

Anh tiếp tục đưa ra mớ số liệu, xác suất nam nữ hiện đại phát sinh tình một đêm, xác suất xảy ra quan hệ giữa hai bạn cùng phòng khác giới, còn đưa ra các nguyên nhân khiến hai người đột nhiên nảy sinh quan hệ trong đó bao gồm: say rượu mất lý trí, do mất khống chế, do áp lực, đặc biệt là do bị dồn nén lâu ngày mà tạo thành - - - À! Cần phải đưa ra dẫn chứng cứ xác thực việc cô Hứa Luật giữ mình trong trắng suốt hơn hai mươi năm, một thời gian dài không phát tiết, chắc chắn sẽ tạo áp lực về mặt tâm lý và cơ thể.

Anh tiến hành phân tích, sau đó dùng biện pháp so sánh, cuối cùng kết luận:

“... Như vậy có thể thấy được, chuyện năng lực của tôi thế nào không phải không có quan hệ với cô. Chúng ta vẫn có khả năng phát sinh một hành vi quan hệ nào đó!”, nói xong anh thở dài một hơi, cảm thấy cực ngẹn nơi cổ họng đã trôi tuột một cách thoải mái.

Trông thấy đáng vẻ mắt tròn mắt dẹt, há hốc mồm của cô, anh có thể lý giải là do tốc độ phản ứng thần kinh cô tương đối chậm, nên cũng phối hợp dành cho cô chút thời gian đi tiêu hóa, sau đó sẽ công nhận những phân tích này của anh.

Hứa Luật cảm giác gương mặt mình lúc này rất buồn cười, bởi vì những chuyện anh nói không hề vô nghĩa ... Không, không thể nói là vô nghĩa, anh có chứng cứ hân hoan, còn phải nói rằng đó chính là sự phân tích trên cả tuyệt vời.

Không ... Không đúng, cái cô muốn hỏi chính là: “Làm sao anh thấy được???”

Câu hỏi không đầu không đuôi, người bên ngoài nghe chắc chắn không hiểu, nhưng đây là Đường Tổ, không cần suy nghĩ, anh lập tức đánh trúng tim đen, rõ ràng cô muốn hỏi điều gì.

“Chẳng lẽ lại không?”, anh nhướn mày, sau đó cau chặt.

Mặc dù anh rất có lòng tin với phân tích của mình, thế nhưng cũng như anh đã nói, phân tích chỉ mang tính xác suất, không phải hoàn toàn chính xác 100% - - - nhưng về vấn đề này, nếu xác suất là một phần ngàn là anh phân tích sai cũng khiến anh nhũn mày khó chịu.

Hứa Luật giật giật khóe miệng, muốn nói gì đó để giết chết tên đàn ông tự đại kia, nhưng vấn đề là không biết trả lời thế nào mới đúng.

Phủ nhận? --- Nhưng lời anh nói là sự thật!

Ngâm thừa nhận? --- Tại sao phải đồng ý với tên đàn ông tự đại kia chứ!!!

Xoắn xuyết một hồi, cuối cùng cô chọn không nói lời nào, anh liền tự nói: “Về mặt của cô đã nói lên tất cả, BINGO, tôi phân tích đúng rồi!”

Coi đi! Đúng như vậy rồi!

Đường Tổ đột nhiên cảm thấy sung sướng, giãn mi, cười nhẹ, khiến Hứa Luật cũng nhìn ra được anh đang vui đến mức nào. Cuối cùng đành nghiêng răng nghiêng lợi rửa thầm: “Luuu mau! Anh mới là người bị dồn nén đó!”

Nói đến chuyện này, cô cảm thấy giáo sư Đường cũng đâu hơn gì cô.

Nghĩ đi! Anh là Đường Tổ đó! Hứa Luật quả thật không thể tượng tượng được cảnh anh cùng một người phụ nữ XXOO; một cô gái xinh đẹp tuyệt trần có nằm lả thê trên giường câu dẫn anh, chưa chắc anh đã mảy may kích động.

Cũng là dân FA giống nhau cả mà ... Hứa Luật thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, Hứa Luật lo xa rồi. Ở phương diện này, Đường Tổ là người hoàn toàn có kinh nghiệm --- Chẳng phải cách đây không lâu, trong một buổi tối nào đó, giáo sư Đường đã tự xử sao?

Anh ‘a’ một tiếng, sau đó lại nở nụ cười khiến chúng sinh lay động: “Come-on, girl! Không lẽ cô không biết đối với mấy chuyện này, đàn ông có lợi thế hơn nhiều so với phụ nữ!!!” Tay để làm gì đây thừa người con gái đơn thuần.

Anh thậm chí còn tỏ vẻ khoe khoang, dùng bàn tay trắng nõn khua khua trước mặt cô.

Hứa Luật đã sớm thoát khỏi tuổi thiếu nữ ngu ngốc, ngay khi Đường Tổ vừa dứt lời, cô đã hiểu ngay ý anh nói là gì.

Khốn khiếp! Còn không biết xấu hổ chút nào sao?

Hứa Luật mở mắt, con ngươi muốn lọt tròng, không ói máu được ra ngoài, nên xông thẳng lên mặt, mặt đỏ như gấc.

Thử hỏi cái này có gì đáng để khoe khoang cơ chứ!

Tuy nhiên, vấn đề này đối với Đường Tổ mà nói anh đang rất có hứng thú, thậm chí anh còn đóng đưa ngón tay đẹp đẽ của mình qua lại trước mặt cô: “Chuyện này quả thật chính là một nghệ thuật của tạo hóa, ngoài việc đáp ứng các yêu cầu hằng ngày, lại còn có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý; từ phương diện nào đó mà nó, nó quả thực là người bạn trung thành đáng tin cậy của con người.”

“... Đường Tổ!”, Hứa Luật lấy tay xoa xoa thái dương đang giựt giựt liên hồi: “Anh thu tay về đi, cảm ơn!”

Chuyện này quả thật quá kích thích.

Mặc dù là chuyện thường tình của con người, thế nhưng, khi Hứa Luật nghĩ đến anh dùng ngón tay xinh đẹp ấy làm nên ‘hành vi kia’ ... thì ...

Haizza ... Không thể nghĩ được!

Quá mức mỹ lệ!

Đường Tổ vừa nhìn cô, rồi lại nhìn bàn tay của mình, giống như đang nói chuyện với nó: “Người anh em của tôi, xem ra cô ấy cũng chưa nhận ra được năng lực của cậu.”

Ngày hôm nay là ngày luận chuyện ‘Năng lực’ sao?

Hứa Luật chớp chớp mắt.

“Cậu nói cô ấy vong ân phụ nghĩa?”, Đường Tổ tiếp tục nói chuyện với bàn tay của mình.

Hứa Luật nhắm tịt mắt, không thêm đề ý.

“À! Cậu thật thiện lương, đồng ý tha thứ cho sự vô tình của cô ấy, đồng thời vẫn nguyện ý tiếp tục sưởi ấm đôi tay cô ấy sao, thậm chí có thể giúp cô ấy giải quyết chuyện ‘đón nén quá độ’ luôn ư?”

“.. Đường Tổ! Không có chuyện đó!”

Hứa Luật nghe không lọt tai ... Người đàn ông này quá ấu trĩ! Quá lưu manh!

“Theo nghiên cứu cho thấy, phụ nữ phương Đông rất sợ nhắc đến chuyện ‘bứt rứt lâu ngày’ hơn so với phụ nữ Tây Phương. Trong văn hóa Phương Đông có lý luận rất thú vị đó chính là ‘Tam tông tứ đức’. Thật ra, lý luận này đối với phụ nữ mà nói là một loại áp chế, từ trong xương tủy phụ nữ Đông phương đã phải áp chế bản tính trời sinh, đặc biệt còn khiến bọn họ trở nên ngại ngùng khi nhắc đến những vấn đề đó. Bọn họ chỉ thụ động tiếp thu, chỉ một số cực kỳ ít ỏi chủ động yêu cầu ... Cho dù là bây giờ trong nền giáo dục cũng được học qua, nhưng cũng chưa đầy đủ ... Trời ạ! Tôi có đọc qua quyển Tài liệu giáo dục giới tính ... Xin hỏi, cái đó là các người dành cho con nít ba tuổi đọc sao?”

Hứa Luật nhìn người đàn ông đang thao thao bất tuyệt, nói có sách, mách có chứng, thậm chí còn lên án tài liệu giáo dục giới tính của Trung Quốc --- Tuy là sau này khi đã lớn, đọc lại quyển Giáo dục giới tính bản thân cũng thấy rất mắc cười, nhưng hiện tại không phải nói đến vấn đề này, then chốt trong mớ lý luận của anh, đơn giản chính là ...

“Vi vậy, thật ra cô không cần phải xấu hổ. Nếu như cô có nhu cầu, tôi cũng rất sẵn lòng giúp đỡ!”

“Tôi_một_chút_cũng_không_cần!”, Hứa Luật nói gần từng chữ, nhấn mạnh mình không hề có nhu cầu ở phương diện ấy.

Nếu như chưa hiểu, cô có thể viết ra giấy, bằng cả hai thứ tiếng Trung và Anh.

“Thật không?”, Đường Tổ giọng nghi ngờ. Căn cứ vào hiểu biết cơ thể, anh cho rằng câu trả lời này của cô là không hợp lý.

Hứa Luật cắn răng: “Thật __ __”

Trời ơi! Tại sao cô lại đi thảo luận với anh chuyện này cơ chứ!

Đường Tổ im lặng một lúc, sau đó mới nói tiếp: “Cũng đúng! Theo góc độ sinh lý của phụ nữ mà nói, nhu cầu tình dục của phụ nữ chỉ thật sự phát triển sau lần ‘khai phá đầu tiên’ ... Vì vậy lời cô nói bây giờ cũng không hoàn toàn vô lý ... có thể ...”

“S-T-O-P! Đường Tổ!”, Hứa Luật cắt ngang lời anh: “Ngưng ngay đề tài này được chứ, OK?”

“Coi kìa, xấu hổ rồi, tôi đã nói chuyện áp chế bản tính trời sinh đã có lúc mới lọt lòng mà!”

Cô em gái hay ngượng ngùng ạ!

Hứa Luật cau kinh, chỉ muốn nhét gì đó chặn họng anh lại ngay lập tức, ngay lập tức.

“Hahaha, Nhìn vẻ mặt này của cô, có thể lý giải là ‘Thẹn quá hóa giận’ không?

Hay lắm! Anh vẫn còn kiểu ‘điếc không sợ súng’, tự mình đào mồ chôn mình mà.

Hứa Luật quyết định trả thù bằng cách đọc ác nhất.

“Đường Tổ! Bữa trưa và bữa tối anh tự lo ...”

Tên đàn ông đáng chết!

Đường Tổ: "... Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cô không thể gộp lại thành một."

"Ha ha ha!", Hứa Luật nhún vai: "Dưới con mắt của tôi, chính là một!"

Lão nương khó chịu, không nấu ăn cho anh, chỉ đơn giản là vậy.

Đường Tổ nhếch miệng: "... Haizza, xem ra khả năng 'bút rút lâu ngày' mới dẫn đến tâm trạng dễ biến đổi như thế." Đối với chuyện cô lấy chuyện nấu cơm làm hành động uy hiếp anh, anh nhất định phải phê phán, đồng thời nói cho cô rõ, loại tâm lý này nhất định không thể phát huy.

Hứa Luật trừng trừng mắt: "Đường Tổ! Một lần nữa tôi mà nghe thấy bốn chữ 'Bút rút lâu ngày', thì về sau ăn tự mình nấu ăn đi!"

"... Thật ra còn có cách gọi khác, đó là sự khát khao."

"..."

Trời ạ! Có ai đưa kẻ mắc bệnh thần kinh này đi giùm cô đi!

*

Trong một ngõ ngách tại thành phố Tân, ở gian phòng nhỏ.

Máy vi tính đang phát một đoạn video, chính là hình ảnh Hứa Luật và La Cẩm Vinh.

Một bóng người ngồi trước máy vi tính xem toàn bộ vụ việc, cuối cùng dừng lại trước cảnh Đường Tổ kéo tay Hứa Luật.

"Hứa Luật ... Có chút ý nghĩa!"

Hắn sờ sờ cằm, như trẻ con vừa phát hiện ra trò chơi mới, bật cười giòn giã.

*

Đã giữa tháng giêng, hầu hết các khóa học đều sắp kết thúc, đặc biệt là những khóa học đăng ký tự do như của Đường Tổ và Hứa Luật, so với Chương trình học bắt buộc còn kết thúc sớm hơn. Mọi người bắt đầu ôn tập, chuẩn bị cùng nhau tiến vào kỳ thi.

Môn học tự do, ngoại trừ có biểu hiện quá đáng, còn không, bình thường chẳng có thầy cô nào làm khó làm dễ. Hứa Luật cũng đã từng là học sinh, phương diện này cô có thể hiểu được, bọn sinh viên học khóa cô đều khá tốt, nên kỳ kiểm tra cô cũng nói lỏng chút ít.

Trong khi ấy ... bên lớp Đường Tổ ...

"Cô Hứa ..."

"Cô Hứa ... Cứu mạng!"

"Cô Hứa oiiii!"

Vừa tan học, cả đám sinh viên kêu réo í ới, từng đứa sinh viên đứa nào đứa nấy mặt như trái khế qua, Hứa Luật sững sốt: "Sao vậy?"

"Cô Hứa, cô nhất định phải cứu bọn em, nếu không chúng em sẽ chết mất!"

"Đừng ạ ... Cô Hứa cô nói chuyện với giáo sư Đường đi ạ ... Xin thầy ấy giờ cao đánh khẽ, tha cho bọn em!"

"Xin cô Hứa đó, cô Hứa!!!"

...

Cả đám sinh viên vây quanh Hứa Luật, mồm năm miệng mười!!!

Hứa Luật hô lớn: "Ngừng .. ngừng!!!"

Mọi người im lặng.

Hứa Luật: "Một người nói thôi."

Một sinh viên đứng dậy, nói tóm tắt 'oan tình': Đường Tổ đánh trượt tất cả bọn họ.

Ôi! Cái này đúng là đại sát tứ phương’.

Bọn sinh viên biết chuyện Hứa Luật và Đường Tổ quen thân, vì vậy dồn dập ‘bắt báo oan tình’, hi vọng cô giúp chúng phúc thẩm, cũng để mọi người có thể vui vẻ ăn tết.

Hứa Luật nhìn từng đũa mặt mày xám ngoét thì dở khóc dở cười: ‘Được rồi! Để tôi thử nói giúp các cô cậu, nhưng có thể được hay không còn coi ý trời!’

“Cám ơn cô Hứa ... Cô đúng là người mẹ thứ hai của chúng em mà!”

“Đại ân đại đức không biết sao báo đáp!”

“Hay để tấm thân nhỏ bé của em ra đền đáp cho cô!”

Hứa Luật khoát khoát tay: “Được rồi! Đừng ở đó khua môi múa mép, làm được cái gì thì làm, tôi cũng không đảm bảo có thành công hay không.”

...

Sau khi đuổi đám sinh viên, Hứa Luật vừa đi vừa suy nghĩ, cô hầu như có thể tưởng tượng ra cảnh khi cô nói chuyện này với anh, phản ứng của anh sẽ thế nào.

Anh nhất định sẽ hất mặt lên, đáng về đây kiêu căng, giọng điệu kiêu cách:

‘Một câu hỏi đơn giản như vậy cũng không trả lời được, thì thật lãng phí nước bọt của tôi mỗi tiết học.’

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: KỸ THUẬT CỦA ĐƯỜNG TỔ

Hứa Luật trước khi về nhà còn ghé siêu thị mua thức ăn. Hôm nay cô mua thêm một con cá, để cứu vớt đám sinh viên đáng thương, cô hi vọng con cá này sẽ khiến vị giáo sư bá đạo kia buông tha, mà vui vẻ tha cho chúng.

Quay về biệt thự, cô phát hiện Đường Tổ hiếm thấy không ngồi ở vị trí thường ngày mà ngồi tại chiếc sofa nơi phòng khách, cách đó không xa trên bàn trà đặt chiếc máy tính bàn. Hứa Luật liếc sơ một cái, chỉ nhắc thấy anh đang coi gì đó, cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Lúc quay trở ra, đi ngang sofa cô mới phát hiện anh đang xem gì:

“Đường Tổ! Anh ...”

Hứa Luật nhìn trên màn hình cặp nam nữ khóa thân ‘đang vật lộn’ - - - Không sai, chính là động tác mờ ám.

Khóe miệng giật giật. Thánh Ala ơi, vị giáo sư đang làm gì đây? Lại có thể đường hoàng ngồi ở phòng cách coi loại phim xxx này chứ?

Đường Tổ ngáp một cái rõ lớn, điều này biểu thị: Bộ phim này khiến anh buồn ngủ.

“Phiền cô cho thêm một tách cà phê!”, anh đưa tách không cho cô. Anh cần cà phê để có thể tỉnh táo tiếp tục xem phim này.

Hứa Luật nhận chiếc tách, vào bếp pha cà phê cho anh; xong xuôi quay trở lại, đi được nửa đường cô khựng lại --- Ủa! Cô khác gì người hầu của anh???

Thôi ... dù gì cũng đã pha rồi, làm sao bỏ lại được.

Đặt tách cà phê lên bàn, đôi mắt cô theo bản năng lại liếc nhìn màn ảnh --- Không một tiếng động, đôi nam nữ vẫn đang vận động kịch liệt, không có thanh âm rên rỉ kia, nhìn đáng dáp và vẻ mặt bọn họ có chút khôi hài.

Lần đầu tiên cô mới biết loại phim này có thể nhìn theo một góc độ hài hước.

Hứa Luật: “... Khụ khụ ... Đường Tổ, anh coi loại phim này làm gì?”, cô không ngại thỉnh giáo anh.

Đối với người đàn ông bình thường mà nói, họ coi loại phim xxx này chỉ vì một lý do duy nhất: xem để thỏa mãn nhu cầu sinh lý hoặc tâm lý.

Thế nhưng lý do bình thường thế này không bao giờ tồn tại trên người Đường Tổ.

Nếu như là người đàn ông khác, Hứa Luật tuyệt đối không dám hỏi. Và nếu là người đàn ông bình thường sẽ chẳng bao giờ dám ngồi đường hoàng ở phòng cách mà coi phim xxx thế này. Nhưng người này lại là Đường Tổ, khiến cô rất hiếu kỳ.

Đường Tổ ngồi thẳng người, nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhạt trả lời: “Nghiên cứu động tác và kỹ xảo của bọn họ”, rồi sau đó giọng anh có chút bức tức: “Mấy người này âm ỉ quá khiến tôi khó chịu nên tắt âm thanh đi. Tiếng léo nhéo của người phụ nữ kia quá kinh khủng đến mức đàn ông nghe muốn cương cũng cương không nổi, thế mà tên đàn ông kia vẫn cho ra được --- Haizza đúng là lừa dối khán giả.”

Nói xong vẫn còn tức giận, anh ngã người trên ghế sofa.

Từ khi Hứa Luật nói chuyện năng lực của anh và cô không có quan hệ khiến anh đã đưa ra hàng loạt các số liệu phân tích thống kê để chứng minh cho cô biết nhận thức này của cô là sai hoàn toàn. Tuy nhiên hình như cô không tán đồng.

Đúng! Anh có thể thấy cô vẫn cương quyết cho rằng: Không_Hề_Có_Quan_Hệ!

Chuyện này khiến anh thấy không thoải mái, anh muốn tự mình kiểm chứng bằng hành động thực tế để chứng minh cho cô thấy anh phân tích không sai. Sau một hồi cân nhắc, anh quyết định tiến hành một bài nghiên cứu, tựa là ‘Đưa năng lực của Đường Tổ và Hứa Luật thiết lập nên một mối liên hệ nào đó’.

Người tham gia nghiên cứu: Đường Tổ và Hứa Luật.

Phương pháp nghiên cứu: Mỗi cá nhân tham gia bắt kỳ một loại hành động nào đó.

Kỹ xảo thực hiện nghiên cứu: Chính anh đang học tập.

Có điều, lấy bộ phim này làm tài liệu học tập nghiên cứu thì thật sự khẩu vị quá khác người. Bộ phim bối cảnh thô thiển, hành động khoa trương, âm thanh khó nghe; đây tuyệt đối là một trong những tài liệu nghiên cứu thất bại nhất của anh.

Trông dáng vẻ của anh lúc này, Hứa Luật thấy rất buồn cười, anh giống như đứa trẻ con đang hờn dỗi.

“Không hay thì đừng xem!”, cô tốt bụng đưa ra lời khuyên.

Ánh mắt Đường Tổ từ trên màn ảnh dời sang gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Luật, anh im lặng mấy giây, sau đó lẩm bẩm: “Tất cả là vì đề tài nghiên cứu!”

Hứa Luật nhìn dáng dấp quật cường ấy, cô nhún vai, tôn trọng tinh thần nghiên cứu của anh, xoay người vào bếp sơ chế thức ăn.

Sofa phòng khách vừa khít đối diện với cửa bếp, Đường Tổ hơi nhích người ra phía đầu ghế, nhìn cô đi vào bếp, mặc tạp dề - một chiếc tạp dề quá đối bình thường, ngay cả đường viền hoa văn còn không có. Thế nhưng Đường Tổ lại cảm thấy nhìn cô thế này còn đẹp hơn cả người phụ nữ lửa thê trong phim, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô.

Cô đứng trước bàn bếp, lấy thức ăn ra, đồ cho bữa tối thì cất vào tủ lạnh, chỉ để lại đồ bữa trưa. Có lúc cô đi khỏi tầm mắt của anh, nhưng ánh mặt trời chiếu bóng cô xuống sàn, nhìn dưới nền nhà, anh có thể đoán được cô đang làm gì.

Đường Tổ đan hai tay đặt sau gáy, nỗi buồn bức mà bộ phim xxx kia mang lại đã dần tan biến. Thật thần kỳ! Chỉ ngắm thế này mà có thể khiến anh trở nên bình tĩnh.

Ánh mặt trời dường như cũng chan hòa hơn.

Lấy cửa làm khung, mặt trời là ánh sáng, cô chính là nữ chính trong bộ phim.

Anh thật sự rất thích hình ảnh này, Đường Tổ trầm nghĩ; sau đó anh đứng dậy khỏi ghế sofa, cầm tách cà phê còn một nửa vào trong bếp --- Anh cũng muốn tham gia diễn cùng với cô.

“Hôm nay cô mua thêm một con cá?”, phát hiện điều này khiến tâm trạng anh còn sung sướng hơn nữa.

Hứa Luật: “Ừ! Cà phê?”, cô nghĩ anh vào lấy thêm cà phê: “Đợi chút xíu nữa là ăn cơm rồi, đừng uống nhiều quá!”

Anh không trả lời, cô nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì ư?”

Đường Tổ nhếch miệng, trầm nghĩ: Bộ không có chuyện gì là không được nhìn cô sao?

“Khụ khụ... Có gì cần tôi giúp không?”

Hứa Luật lắc đầu: “Tôi tự làm được.”

Đường Tổ ‘ừ’ một tiếng, tiếp tục đứng bất động một chỗ.

Hứa Luật cảm thấy anh có chút khác thường: “Này... không xem phim nữa sao?” Sao đứng ở bếp làm gì, khiến cô cảm thấy có chút áp lực --- giống như mưa riu qua mắt thợ vậy.

“Không hay!”; Đường Tổ đáp.

“À ... Vậy anh đi làm chuyện gì đó đi, đợi một chút là có cơm ăn.”

Đường Tổ: “Tôi muốn giúp cô!”, vừa nói vừa xắn tay áo lên, “Nói đi cần tôi làm gì, không cần khách sáo, cứ giao việc thoải mái.”

Hứa Luật trông anh thật sự vui vẻ khi làm ‘trợ thủ’ cho cô.

Sau đó không lâu, từ nhà bếp truyền đến đoạn đối thoại:

“Món này cuống và lá có độ dài không được bằng nhau, cuống lá cần thiết phải có độ dài là ...”

“Đường Tổ, im lặng!”

“Hứa Luật, tôi đã nghiên cứu rồi, phần thịt này của con heo phải cắt độ dày là một centimet, cô cắt thế này ...”

“Im lặng!”

“Chờ chút! Con cá này phải cắt theo kiểu ...”

“Đường Tổ! Nhà bếp bây giờ là địa bàn của tôi, cấm địa của anh. Tôi không cho phép anh vào đây nữa! Nếu không trưa nay cũng đừng mong có cá ăn!”, Hứa Luật nổi nóng đẩy anh khỏi nhà bếp.

Đường Tổ đứng ở cửa nhìn cô dùng sức lấy dao chặt đầu cá, mạnh đến mức anh cảm giác như con cá có thù kiếp trước với cô vậy.

Đường Tổ cảm thấy rất oan ức, anh thật sự muốn giúp cô.

Liếc nhìn trên tay vẫn còn cầm quả carot - - Anh ghét carot! Nhìn người con gái đang chạy qua chạy lại trong bếp, vài giây sau trong đôi mắt màu trà đột nhiên phát sáng, mất đi vẻ mặt chán chường ủ rũ, thay vào đó là sự hưng phấn khi giải quyết được vụ khó nhằn.

Không có Đường Tổ, tốc độ làm cơm của Hứa Luật nhanh rõ rệt, không còn độ dài thích hợp, độ dày thích hợp, lát cắt thích hợp... Lại không lảng nhãng như một đầu bếp năm sao chuyên nghiệp, phải làm cái này, đừng làm cái kia. Làm như ai cũng giống anh sao ... nấu cơm mà như làm thí nghiệm

Hứa Luật làm cơm xong xuôi, bước ra ngoài gọi anh ăn cơm. Đường Tổ vẫn ngồi ở vị trí cũ, say sưa ngắm củ carot vừa được tia hình người, thỉnh thoảng lại lấy dao tỉa lại một chút.

Hứa Luật chỉ nhìn thấy phần lưng của ‘bức tượng carot’, phần eo nhỏ nhắn ... hẳn là một người phụ nữ ... còn là khóa thân nữa chứ.

Loại phong cách mà hầu hết các nhà điêu khắc Tây phương đều yêu thích: khóa thân, hông lớn, vênh cao ... Không ngờ anh cũng có ‘công phu’ này.

Haiiza! Người đàn ông này còn có gì không biết nữa không?

Hứa Luật bước đến gần, liếc nhìn chính diện của ‘tượng điêu khắc’ ---

Kiểu tóc, khuôn mặt, ngũ quan, rồi xương quai sang, vai, ngực ...

“Thế nào? Được không?”, Đường Tổ đem củ carot hình nhân khua khua trước mặt cô: “Hoàn toàn dựa theo tỉ lệ của cô mà khắc ra đó!”

Thế nào? Còn muốn cô phải khen anh thông minh khéo léo ư?

Nhìn dáng vẻ của anh, cô vừa bức mình, vừa buồn cười, cô đoạt ‘pho tượng’ trong tay anh: “Tịch thu!”. Ở với anh lâu ngày, cô đã luyện mình tâm cứng như đá, nhìn bản sao của mình khóa thân trên tay anh mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

“Hứa Luật! Tôi còn chưa làm xong”, anh kháng nghị vì tác phẩm của mình bị đoạt mất: “Đó là tác phẩm của tôi.”

Hứa Luật trừng mắt nhìn anh: “Chưa được sự cho phép anh đã khắc tôi, anh đã vi phạm việc sử dụng hình ảnh của tôi ...”, đang nói, con Arthur nhìn chăm chăm cô đã lâu, đột nhiên nhảy lên, cắn đầu con hình nhân carot.

Tiếng răng rắc vang lên giòn giã ... Hình nhân carot bị chặt mất đầu.

...

Hứa Luật nhìn hình nhân trong tay, nhìn đầu của mình bị con Arthur cắn vụn.

“Con Béo ngu xuẩn kia!”, Đường Tổ đứng thẳng người, cặp mắt quắc lên như chim ưng, nhìn chăm chăm Arthur.

Meo ~~~

Nhận thấy có nguy hiểm, Arthur tính chạy đi, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

“Mày phải trả giá cho hành vi ngu ngốc của mày!”

Đường Tổ híp mắt, nở nụ cười nham hiểm.

Bữa trưa tại căn biệt thự chậm hơn nửa tiếng so với ngày thường. Trong nửa tiếng này, Đường Tổ đã thể hiện kỹ thuật điều luyện, không chỉ trong điều khắc mà cả tạo hình, mà kẻ may mắn được trải nghiệm tay nghề ấy lại chính là Arthur – bây giờ đang trốn rịt ở góc phòng, nhìn bộ lông xinh đẹp của mình đã bị tia gần hết.

Tại sao nói gần như?

Bởi vì vẫn còn lại một chút. Trên lưng của nó, lông được tia thành một dòng chữ tiếng Anh: I'm a pig.

Không phải nói chứ nhìn cái thân thể béo ụ kia cũng giống heo mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: CÂY VẠN TUẾ TRỞ BÔNG.

Trên bàn ăn, Hứa Luật nhắc đến chuyện cả lớp bị đánh trượt.

“Nghe nói anh cho cả lớp anh rớt hết hả?”

Đường Tổ ừ hừ, nhìn chăm chú đĩa cá trước mặt mình. Mặc dù ‘đao pháp’ chưa phải là chuẩn xác nhất nhưng ... là Hứa Luật nấu mà, cô đâu phải là thiên tài giống anh, nên anh có thể thông cảm được ... Nói gì thì nói mùi vị món cá này rất ngon.

“Bọn chúng chỉ là sinh viên bình thường, hơn nữa đây lại là môn học tự do, anh không cần quá nghiêm khắc đâu.” Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ bình thường, hi vọng giáo sư Đường có thể hiểu được không phải ai cũng là một thiên tài như anh.

Haizza! Môn học tự do, đánh trượt cả lớp, đây tuyệt đối xứng đáng ghi vào lịch sử giảng dạy của Đại học Y.

Đường Tổ cuối cùng cũng dời ánh mắt nhìn về phía cô, dáng vẻ của anh không ngoài dự đoán, đó chính là dáng vẻ của một người kiêu căng, đầy tự phụ. Anh hừ lạnh, cau mày liếc mắt sắc lẹm chia mũi dùi không phải về đám sinh viên ngu ngốc kia mà nhắm vào cô Hứa vô tội.

“Hứa Luật! Là cô đang nói đỡ cho bọn chúng? Cô đồng tình, thương hại chúng sao?”

Tại sao lúc nào cô cũng lãng phí tình cảm của mình ở những con người không quan trọng chút nào vậy ... đầu tiên là ai nhĩ ... quên mất rồi. Bây giờ thì đến đám sinh viên A B C D này.

Nghe giọng điệu anh như vậy thì Hứa Luật biết chắc chiêu thức theo góc độ đối nhân xử thế này là vô tác dụng - - - Giáo sư Đường tuyệt nhiên không muốn hiểu về đạo lý nhân tình thế thái này.

Vậy đành phải đánh vào lợi ích của anh vậy.

Hứa Luật xoay chuyển đầu óc rất nhanh chóng, ngay lập tức cô lên tiếng giải thích: “Cái này không phải tôi lo lắng cho anh sao? Anh nghĩ coi ... nếu như đánh rớt bọn chúng, không phải chúng sẽ phải học lại ư? Không lẽ anh muốn tiếp tục dạy bọn chúng?”

Một lời đánh trúng điểm yếu, cô chưa quên anh đã từng nói anh đến đây dạy học chỉ để chứng minh cho Đường Tu.

Thế nhưng câu nói của cô, Đường Tổ lại hiểu theo ý khác.

“Cô thì sao?”

Hứa Luật: “Hà?”

“Cô có ở lại dạy tiếp không?”

Hứa Luật lắc đầu: “Hết học kỳ này tôi sẽ về lại thành phố Giang.”

Nói mới nhớ, kỳ thi cũng đã hoàn tất, đã đến lúc cô phải về rồi.

Nghĩ đến đây, lòng cô bất giác trùng xuống, cô nhìn gương mặt anh tuấn của Đường Tổ, nghĩ đến sau này không còn cơ hội chiêm ngưỡng khuôn mặt xinh đẹp này không khỏi mấy phần tiếc hận. Thời đại này tìm được người đàn ông anh tuấn mang đầy nét đẹp tự nhiên không qua giải phẫu đâu phải dễ.

Nhìn mà biết quý trọng đi!

Liếc mắt nhìn, ăn một miếng, chính là lấy vẻ đẹp trai ấy ăn với cơm.

Bữa trưa hôm nay, Hứa Luật phát hiện anh không những không ăn hết cá, mà lại còn để thừa khá nhiều.

Khẩu vị không tốt sao?

Đúng! Không có khẩu vị!

Nghe Hứa Luật nói phải quay về thành phố Giang, Đường Tổ tự nhiên thấy không còn ngon miệng, ngay cả món cá anh thích ăn nhất cũng không làm cho anh thấy hứng thú. Anh nghĩ chắc chắn là do trưa nay cách thức nấu nướng của cô gặp vấn đề chứ anh không hề nghĩ đến chuyện kia.

Anh nằm trên ghế, lấy báo che đi khuôn mặt chính mình. Anh thề với lòng nội dung tờ báo nói gì anh không biết, trong đầu chỉ nghĩ chuyện cô sắp trở về thành phố Giang.

Thành phố Giang ... không phải là nơi có người đàn ông tên gì nhỉ ... Khiêm Từ ... à ... Từ Khiêm.

Thật là một nơi khiến người ta thấy không dễ chịu chút nào.

Tại sao cô lại muốn đi đến nơi bức bối đó.

Đường Tổ oán hận ngấm ngầm.

*

Một tháng trước khi kết thúc học kỳ, bầu khí nghỉ hè của Đại học Y càng ngày càng sôi động. Nghĩ mình sắp được về nhà, Hứa Luật cũng thấy xúc động, cô đang lựa thời gian thích hợp nói với chuyện này với Đường Tổ.

Thế nhưng, quan trọng là ... cô phải gặp được anh.

Thời gian gần đây số lần cô chạm mặt anh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Rõ ràng là hai người sống cùng một mái nhà, ngày thường chẳng đầu không gặp, cúi đầu sẽ thấy. Vậy mà bây giờ cả ngày cũng không thấy mặt đâu.

Hôm nay, cô đặc biệt thức dậy từ rất sớm, làm một ly sữa đậu nành, ăn một bữa sáng đầy dinh dưỡng, cho bốn con mèo ăn. Chờ đến trưa cũng không thấy anh xuống lầu. Điều này không hợp logic! Theo thói quen của anh, anh phải dậy từ lâu rồi mới phải, anh không bao giờ ngủ quá tám giờ sáng.

Hứa Luật thấy có điều bất thường nên chạy lên lầu, mở cửa phòng, trong phòng không thấy bóng dáng Đường Tổ đâu. Mở cửa sổ, cơn gió thổi đến khiến rèm cửa tung bay, cô vén màn cửa lên. Cảnh cây ngoài cửa sổ đã giải thích cho sự biến mất của chủ nhân căn phòng này.

“Đường Tổ!”, Hứa Luật không kiềm được, hét lớn. Người đàn ông ấu trĩ ấy leo cây trốn ra ngoài!

Vì muốn tránh mặt cô sao?

Nhưng ... tại sao lại làm vậy???

*

Cùng lúc đó.

Trên một con phố của thành phố Tân, tại băng ghế dài lề đường, một người đàn ông thân áo gió, gương mặt đầy buồn bực nhìn người qua đường đi đi lại lại. Sau đó phân tích bọn họ: nghề nghiệp, cuộc sống, toàn bộ những gì đã trải qua.

Tê nhạt!

Mấy con người này chẳng chút hấp dẫn.

Dưới con mắt của anh, phân tích những gì một người đã trải qua là một phương pháp khiến bộ não anh không bị trì trệ chứ chẳng phải là quan tâm gì hết. Chết tiệt! Đầu anh chỉ là chuyện Hứa Luật sẽ rời khỏi thành phố Tân. Chỉ cần liếc mắt là biết cô sắp phải đi, hơn nữa còn muốn tìm anh nói lời chào tạm biệt.

Tạm biệt quý ma gì cơ chứ!

Hành vi như vậy rất ngốc nghếch, anh không muốn nhìn thấy, nếu không sẽ kéo tuột IQ anh xuống.

Lý Sâm mang một túi thức ăn đến gần, ngồi xuống bên cạnh anh, đem thức ăn đặt sang một bên. Đừng hỏi anh ta tại sao lại ăn trưa ngoài đường. Chỉ mới hơn hai mươi phút trước đây bọn họ vừa được một nhà hàng ‘trân trọng mời ra ngoài’, nguyên nhân cũng nhờ miệng quạ của vị giáo sư nào đó ban tặng. Đang yên đang lành tự nhiên lại nói đến gian tình giữa giám đốc nhà hàng và trường phòng, lại còn đưa ra chứng cứ rõ ràng, trùng hợp vợ của ông giám đốc cũng có mặt ở đó. Kết quả chính thất gặp tiểu tam, cuộc đại chiến đặc sắc diễn ra khiến anh ta không dám ở lại thêm một phút giây nào, nhanh chóng chóng kéo Đường Tô chạy bay mất.

Mấy ngày liên tiếp đều được triệu kiến khiến trái tim bé nhỏ của Lý Sâm chịu đựng không nổi.

Đường Tô cầm ly cà phê anh ta vừa mua, nhấp một ngụm, sau đó gương mặt nhăn nhó ném qua một bên: “Mua đâu được thứ nước ôi thiu này vậy?!”

Cà phê vừa vào đến miệng sực chút nữa phun ra ngoài, anh ta cố nén nuốt ngụm cà phê vào bụng. Đây là tiệm cà phê tốt nhất trong khu vực này rồi.

“Muốn uống cà phê ngon thì tự về nhà mình mà pha!” Cà phê mua bên ngoài làm sao sánh được với loại hạt cà phê ở căn biệt thự kia chứ.

Đường Tô hiềm thấy không đủ kích lại Lý Sâm, tiếp tục nhìn lơ đãng về đám người tề nhạ qua lại trên đường.

Dáng vẻ của Đường Tô ... Lý Sâm thấy giống như một chú mèo con bị chủ nhân vứt bỏ, bây giờ không biết phải trôi dạt về đâu, đương nhiên anh ta sẽ không nói mấy lời ngu xuẩn này ra ngoài, giữ trong bụng là được rồi, thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Khụ khụ ... Có phải xảy ra chuyện gì với Hứa Luật?!”, Lý Sâm đoán già đoán non.

Hệt như đánh trúng tim đen, Đường Tô ngay lập tức quay đầu, ánh mắt tối xăm nhìn Lý Sâm, gương mặt biến sắc: “Come on! Mau vác mặt đi chỗ khác, đừng để tôi nhìn thấy khuôn mặt này của cậu, ảnh hưởng đến suy nghĩ của tôi.”

Lý Sâm tỏ vẻ vô tội, gương mặt của anh thì sao chứ, tuy không anh tuấn như Đường nhị thiếu nhưng cũng không thua kém bất cứ người đàn ông nào, hiểu không?

Thế nhưng, câu này của Đường Tô khiến Lý Sâm rõ ràng một chuyện, đó là Đường nhị thiếu và Hứa Luật rõ ràng ràng xảy ra vấn đề.

Phương diện khác anh ta không dám có ý kiến, nhưng kinh nghiệm về phụ nữ anh ta có thể khẳng định hơn nhị thiếu gia này rất rất nhiều.

Lý Sâm bắt đầu đoán các khả năng nào khiến Đường Tô và Hứa Luật phát sinh rắc rối ... nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng duy nhất: Đường nhị thiếu đắc tội với người ta rồi. Chuyện Đường Tô hay đắc tội với phụ nữ ai không biết, đôi khi chỉ cần một câu đầu tiên thôi, ngay cả bản thân Đường Tô cũng không nhận ra!

Lý Sâm háng giọng, ra vẻ một người từng trải truyền cho Đường Tô chút kinh nghiệm: “Đừng bao giờ chọc giận đàn bà. Chọc bọn họ giận thì mua hoa hay quà, rồi dùng lời ngon ngọt mà dỗ dành. Với lại theo tớ thấy Hứa Luật không phải dạng người hay thích gây sự, cậu cứ nói thẳng ra là được, dù sao hai người cũng đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, đúng không?”

Sặc! Mấy câu này nói ra nghe cứ sao sao ầy ỹ.

Gương mặt Đường Tô hất lên đầy vẻ kiêu căng, dùng ánh mắt của một người IQ cao liếc động vật kém thông minh. Việc anh ta gộp Hứa Luật chung với hai từ ‘Đàn bà’, anh rất coi thường: “Đừng đặt Hứa Luật ngang hàng với đám phụ nữ ngu xuẩn đó.”

Lý Sâm ghen hòng, thầm chửi mắng mình tự dưng đi nhận xét, không phải nghĩ kế cho Đường Tô có lợi hơn sao.

Hai người ngồi bên vệ đường thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của người qua đường. Dù sao nếu xét về bề ngoài, hai người Đường – Lý đều anh tuấn bất phàm.

Lý Sâm cảm thấy không dễ chịu. Hai người đàn ông ban ngày ban mặt, ngồi ven đường tắm nắng. Nếu là hai mươi mấy năm về trước là chuyện rất bình thường, nhưng thời đại ngày nay, sơ sẩy một chút là bị hiểu lầm quan hệ đồng tính ngay tức khắc, cảm giác bị soi mói cứ như du khách nhìn động vật quý hiếm trong chuồng.

Đương nhiên, đối với Đường Tô mà nói, cảm giác này trái ngược hoàn toàn, anh cảm giác anh đang quan sát một số lượng lớn động vật, mà còn là loại động vật đầy tề nhạ.

Ngồi yên như thế coi đám động vật đi qua đi lại, một lúc lâu sau nhàm chán, anh duỗi đôi chân dài, đứng dậy.

Lý Sâm mừng đến rơi nước mắt, ra vẻ Tiểu Sâm Tử cung tiền ‘Lão Phật Gia’ về điện: “Đề tứ lái xe lại đây!”

Đường Tô không nhận phần tốt này của anh ta: “Không cần. Cậu đi được rồi!”

“Không không không, để tôi chở cậu về một đoạn”, Lý Sâm ra điệu bộ trung thành, nhưng trong thâm tâm là có kế sách khác. Không sai, chính là đến coi Đường nhị thiếu trên tức con gái người ta thế nào.

Từ lần đầu tiên bắt gặp cảnh hai người này ở chung, Lý Sâm đã nhìn Hứa Luật bằng cặp mắt hoàn toàn khác. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cô là

người phụ nữ duy nhất khiến Đường Tô có thể dời mắt chờ đợi; nội điểm này thời đã rất đặc biệt. Hơn nữa, cô lại có khả năng khiến Đường Tô hao tâm tổn sức. Vậy mới là trò hay, không biết thì không nói làm gì, bây giờ biết rồi làm sao không thể hồng hót được chứ ... Ha ha ha, tại sao anh ta lại quên mất - - - Chén đĩa kia anh ta vẫn còn để trên xe, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra dùng.

Suốt đường đi, Đường Tô chỉ lăm lăm một suy nghĩ, lát nữa khi về nhà làm sao để Hứa Luật không về thành phố Giang nữa; ví như bây giờ xác suất phát sinh tai nạn giao thông rất cao, do đó đừng về thành phố Giang; hoặc là tốc độ phản ứng của cô chậm như vậy, ra ngoài chỉ tạo thêm gánh nặng cho ngành giao thông vận tải; còn không có thể dùng bốn con mèo kia.

Chắc chắn! Dùng bốn con mèo kia có thể hữu dụng giữ chân cô vài ngày.

Nghĩ ra không ít phương pháp ‘lừa cô trở về’ đến khi quay về biệt thự thì nghênh đón anh chính là ...

Sự yên tĩnh cực độ của căn biệt thự, ngay cả Arthur cũng không ra tiếp khách. Chắc nó còn cay cú với vụ tạo hình mới, chỉ đến bữa cơm mới lộ mặt ra, dùng thức ăn để giảm bớt nỗi u sầu.

“Hứa Luật!”, Lý Sâm gọi lớn.

Trước khi vào cửa, trong đầu Đường Tô còn nghĩ ra n cách thức, bây giờ thì đã tiêu tan theo mây khói: “Đã đi rồi!”

“Đi rồi!”, Lý Sâm ngạc nhiên: “Hai người xảy ra chuyện lớn thế ư, ngay cả bỏ nhà ra đi?” Cái mỹ từ ‘Bỏ nhà ra đi’ rất đầy ý nghĩa.

“Vốn là cô ấy phải đi.”, ngữ khí Đường Tô đầy sâu muộn. Anh không ngờ cô lại có thể ‘Không từ mà biệt’, quá thất lễ, hành vi này quá mức xuân ngục và tẻ nhạt. Đáng lý ra cô không nên đi --- thì anh cũng đâu cần lưu tâm chuyện phải tránh mặt cô.

Lý Sâm bây giờ mới vỡ lẽ ... Hóa ra mấy ngày qua thái độ của Đường nhị gia khác thường, ngày nào cũng triệu kiến anh cũng chỉ bởi nguyên nhân --- ‘Hứa Luật phải đi’.

“Cậu có thể đi tìm cô ấy mà!”, Lý Sâm đưa ra kiến nghị.

Đường Tô nhũn mày: “Tại sao tôi phải đi tìm cô ấy?” Sau đó anh thả người xuống sofa, nhìn chiếc sofa đối diện trống rỗng.

Lý Sâm nhìn thấy dáng vẻ Đường Tô như vậy ... Phán đoán của anh ta chính xác trăm phần trăm, triệu chứng của Đường nhị thiếu có thể được gọi là: Cây vạn tuế ra hoa!

Đâu có gì khó cơ chứ, nhưng vấn đề là Đường Tô không hiểu chuyện này. Sau khi cân nhắc, Lý Sâm quyết định: Cây vạn tuế ra hoa, trăm năm mới hiểu ra ... mới biết quý trọng, tuy nhiên cũng cần phải có chút xúc tác đúng thời điểm.

Suy nghĩ một lúc lâu sau, Lý Sâm đang tính ngồi xuống ghế sofa đối diện cùng Đường nhị thiếu tán gẫu vài ba câu ... thế nhưng cái mông còn chưa chạm ghế, thanh âm Đường Tô truyền đến.

“Ai cho cậu ngồi ở đó!!!”

Đang tính kê mông ngồi, nghe Đường Tô nói vậy, anh ta liền kéo chiếc ghế con bên cạnh, ngồi xuống: “Không phải cậu nói cô ấy rất đặc biệt sao? Không phải cậu vẫn đang phải nghiên cứu cô ấy ư?”

Nói đến đây, Đường Tô mới nhớ ra đề tài nghiên cứu của anh vẫn chưa hoàn thành, tâm trạng lại trùng xuống.

Chịu ở cùng nhà với cô ban đầu chỉ đơn giản tìm người có thể nấu cơm và cho mèo ăn. Ở lâu ngày, anh phát hiện cô không hề giống với những người ở bên cạnh anh trước đây, không vì mấy thứ đồ vật quái dị trong nhà mà cho rằng anh là quái vật (mặc dù mấy thứ kỳ dị ấy cũng có liên quan đến công việc của cô), không ghen tị với sức quan sát hơn người của anh. Trước mặt anh chưa bao giờ giấu diếm bất cứ điều gì, trong suốt thời gian ở cùng, anh cũng chẳng cần dùng sức cũng có thể nhìn thấu cô.

...

Lý Sâm nói một thôi một hồi, phát hiện Đường Tô căn bản không nghe lọt tai mấy lời anh ta nói, nhất thời cảm thấy tổn thương: Hoàng đế không gấp, tiêu thái giám này lo đứng lo ngồi làm cái quái gì cơ chứ?

“Cây vạn tuế Đường Tô! Nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, cứ giữ cái vẻ kiêu căng phách lối từ thuở hoa nở đến khi hoa tàn đi!”, tức tối ném lại một câu đầy ẩn ý, Lý Sâm khoát tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: PHÂN THẦY LẠI CÒN ẺN THỊT.

Chuyện Hứa Luật không chào mà đi cũng chỉ bởi tức giận với hành động vô lý của Đường Tổ.

Cô cảm thấy, nếu cô có làm sai chuyện gì, anh có thể thoải mái nói thẳng. Mọi người đều bình đẳng như nhau, làm gì phải tránh tránh né né.

Đã không muốn gặp thì không gặp.

Chỉ đây cũng biết nổi đóa chứ!

Vì vậy, cô nóng nảy thu dọn hành lý, chạy qua trường làm thủ tục, sau đó đi thẳng một mạch về thành phố Giang; thậm chí còn quên mất chào Cố Sinh một tiếng, dẫn đến sau này bị chửi như tát nước vào mặt, tuy nhiên vấn đề này nói sau.

Thế nhưng, lên xe không được bao lâu, con tức người ngoại dân.

Cô bắt đầu ngẫm nghĩ, có thể anh có chuyện gấp chứ không hề có ý lẩn tránh cô. Đã là bạn bè, cô không từ mà biệt thì có hơi quá đáng. Anh chỉ mới hiểu được thế nào là tình cảm bạn bè, bắt đầu học được cách quan tâm bạn bè, cô cư xử như vậy chẳng khác nào dội một gáo nước lạnh vào đám lửa đang cháy hừng hực.

Nghĩ đến đó, Hứa Luật liền rút điện thoại dự định sẽ chào anh một tiếng, ai ngờ cô phát hiện ...

Cô căn bản không biết số điện thoại của Đường Tổ.

Quá hay!

Hứa Luật nhìn lăm lăm điện thoại cả nửa buổi trời, trong lòng cảm xúc lẩn lộn.

“Haizzza ... Không phải tôi không muốn gọi cho anh nhé!”

Lắm bầm ngây ngốc nói chuyện với điện thoại, rồi ném mạnh nó vào lại trong túi xách. Tâm trạng vừa bình lặng được một chút bây giờ lại nổi lửa phừng phừng, cũng chẳng biết đang giận mình hay tức Đường Tổ nữa.

--- Ở với nhau lâu như thế, vậy mà không có số của anh, mà anh cũng không đưa số của anh cho cô, vậy thì trăm phần trăm anh dĩ nhiên không có số của cô rồi.

Được rồi! Đã thế thì chia tay đi!

Không hiểu tại sao lại thấy bức mình, không giải thích được lý do ...

Chỉ là rất rất tức giận!

Pà nó!

*

Mang theo một bụng tức trở về thành phố Giang, Hứa Luật quay về nhà trọ trước cất hành lý, rồi gọi về nhà báo cáo tình hình. Cuối cùng mới gọi cho Tô Từ Khiêm, xét về tình về lý cô phải báo cho anh ta một tiếng, đơn giản Tô Từ Khiêm là sếp của cô, thêm vào đó hai người đã làm bạn nhiều năm.

Tô Từ Khiêm biết cô đã về thành phố Giang, anh ta giáo huấn một thời một hồi: nói cô không chịu thông báo trước một tiếng để anh ta đi đón cô, rồi hẹn buổi tối ra ngoài ăn cơm, đưa cô đi hóng gió.

Nếu là trước đây, Hứa Luật không chậm trễ sẽ đồng ý ngay tức khắc, nhưng ngày hôm nay cô chẳng có chút tâm tư nào, suy nghĩ một chút liền từ chối: “Ngày hôm nay mới về, còn lu bu nhiều chuyện, phòng ốc cũng phải dọn dẹp, em làm xong không biết đến mấy giờ. Thôi để lần sau đi, mọi người cùng nhau tụ họp một phen!”

Tô Từ Khiêm nghe cô trả lời như vậy thì cũng không ép buộc.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hứa Luật phát hiện mình rất bình tĩnh. Trước khi nhận điện, cô còn hơi do dự, bây giờ nhìn lại đúng là có thể buông xuống được, hoặc có lẽ cô không thật lòng thích anh ta nhiều như cô nghĩ.

Hứa Luật thử phân tích tình cảm của bản thân mình.

Chẳng lẽ suốt thời gian qua cô chỉ mê vẻ ngoài anh tuấn của Tô Từ Khiêm, sau này khi ‘Hàng cực phẩm Đường Tổ’ xuất hiện đã làm cô dời sự chú ý khỏi Tô Từ Khiêm.

Haizza! Hứa Luật à Hứa Luật ... mày thật là đứ đờ đứng núi này trông núi nọ, là người chỉ đam mê vẻ bề ngoài thôi mà.

Cô tự khinh bỉ chính mình, rồi vô thức liếc nhìn điện thoại ngơ ngẩn.

Pà nó! Tên Đường Tổ thật sự không thèm gọi cho cô lấy một lần. Cho dù không biết số của cô, có thể hỏi chú Mặc mà --- Lần trước cô cũng hỏi Mặc Thông nhưng chú không biết số của Đường Tổ.

Ném điện thoại qua một bên, suy nghĩ một chút rồi lại nhét nó trở vào túi áo, sau đó đi quét dọn phòng ốc.

Ngày hôm đó, rốt cục Hứa Luật cũng không nhận được cuộc gọi hay tin nhắn nào của Đường Tổ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi vệ sinh cá nhân sạch sẽ cô cảm vẫn kiện quay về Cục cảnh sát thành phố Giang báo cáo, phục chức.

Còn Đường Tổ - - -

Cô quyết định đem người đàn ông vô tình vô nghĩa ấy ném ra khỏi đầu.

*

Trên đường đi, ngang qua những con đường cô cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Lối kiến trúc cô đã từng thuộc nằm lòng, vậy mà bây giờ chỉ mới ở thành phố Tân vài tháng đã khiến cô cảm thấy nó rất xa lạ.

Quả nhiên, sống ở thành phố Tân quá nhàn hạ, nên đầu óc của cô cũng lười biếng theo.

Vậy mới nói không thể nghỉ ngơi quá lâu, lâu quá sẽ khiến người dễ dàng mọc rễ.

Cô mau mau chóng chóng điều chỉnh tâm trạng, cắt bỏ hết rễ thừa.

Xe tiến vào bãi đậu của Cục cảnh sát thành phố, cô đậu xe tại vị trí cũ.

Từ thang máy của bãi đậu xe, đi qua khu nhà lớn của Cục cảnh sát, sẽ đến một tòa nhà màu xám, đó chính là Phòng pháp y thành phố Giang.

Đi được nửa đường bắt gặp hai nhân viên khiêng mấy cái túi to màu đen dùng chứa thi thể đặt trên cáng cứu thương. Chỉ cần tại thành phố Giang, cho dù bị giết chết, tử thi tồn tại khả nghi hay không thể nào xác định được nguyên nhân cái chết ... đều được đưa đến đây, nói như vậy có thể tưởng tượng được khối lượng lớn công việc họ phải làm.

Năng lực làm việc của Hứa Luật ai ai cũng biết, chuyện cô quay trở về đối với mọi người tuyệt đối là tin tức tốt lành.

“Pháp y Hứa!”

“Cô về rồi!”

“Ừm! Tôi về rồi!”, Hứa Luật khẽ gật đầu chào hỏi lại mọi người.

Cô đi hoàn tất các thủ tục cần thiết, lúc quay trở về phòng, Thẩm Mộng đã đến rồi, đang kiểm nghiệm một thi thể nữ trên bàn giải phẫu.

Hứa Luật không lên tiếng.

“Da đầu người chết có hiện tượng sưng tấy, gáy có vết thương va đập, bắp thịt có dấu hiệu xuất huyết, tứ chi cũng có nhiều vết thương. Từ các vết hoen tử thi*, màu sắc vết hoen là màu đỏ cánh sen.”

Màu sắc của vết hoen trên thi thể quyết định bởi huyết dịch và sắc tố da. Những nguyên nhân cái chết khác nhau sẽ cho màu sắc của vết hoen khác nhau. Ví dụ như thi thể trúng độc oxide carbon (CO), do máu chứa đựng lượng lớn huyết sắc tố CO màu đỏ tươi, vì vậy thông qua làn da sẽ làm xuất hiện vết hoen màu đỏ cánh sen; nếu chết cồng hoặc trúng độc cyanogen thì vết hoen tử thi là màu đỏ tươi; nếu chết trong nước, vết hoen sẽ là màu hồng nhạt.

“Thông qua xét nghiệm lượng máu tại tâm thất cho thấy nồng độ CO trong máu đạt 85% ... Căn cứ kết quả nghiệm thi, chúng ta có thể xác định nạn nhân nữ chết là do trúng độc khí CO.”

Thẩm Mộng nói xong, quay đầu lại mới phát hiện Hứa Luật đứng phía sau từ lúc nào, cô ta sùng sốt một chút, sau đó nở nụ cười: “Pháp Y Hứa! Chị về khi nào vậy?”

“Mới ngày hôm qua!”, Hứa Luật liếc tử thi nữ trên bàn giải phẫu: “Tình huống thế nào?”

“Ông chồng của nạn nhân sáng sớm nay báo án. Theo lời khai của ông ta, tối hôm qua hai vợ chồng bọn họ phát sinh mâu thuẫn, dẫn đến cãi vã thậm chí đánh nhau. Ông ta tức giận bỏ nhà ra quán bar uống rượu, sáng nay về nhà thì phát hiện trong nhà nồng nặc mùi gas, vào bếp thì trông thấy vợ đã nằm dưới đất.”

“Thông thường nồng độ CO trong máu đạt hơn 60% đã khiến con người tử vong”, Hứa Luật đưa ra nghi điểm: “Cô cũng vừa mới đưa ra lưu ý phía sau gây nạn nhân có hiện tượng va đập.”

Hứa Luật đeo găng tay giải phẫu, cầm dao giải phẫu rạch một đường phần vết thương trên da đầu: “Từ tình trạng sưng tấy có thể phán đoán: nếu một người bị va đập mạnh thế này có thể khiến họ rơi vào hôn mê. Do vậy sẽ có hai khả năng xảy ra: Thứ nhất, sau khi trúng độc khí CO nạn nhân xay xầm, ngã xuống đất và bị va đập; thứ hai, có thể bị va đập trước rồi khiến nạn nhân bất tỉnh, rơi vào hôn mê. Vừa rồi tôi cũng đã nói, nồng độ CO trong máu trên 60% đã đủ thiệt mạng, còn ở đây lên đến 85% ... quá cao. Thông báo bên Tiểu Giang lập hồ sơ vụ án, vụ này không đơn giản là tự sát.”

Vừa dứt lời Hứa Luật mới ý thức được đây không phải vụ án của cô, tại sao cô tự dưng lại làm chủ thể này. Cô vội vàng tháo găng tay, căn dặn cô ta một câu ‘Cô cẩn thận theo sát!’”, rồi đi ngay ra ngoài.

*

Buổi trưa, mọi người cùng nhau tụ tập ăn uống, lấy lý do tẩy trần cho Hứa Luật và chào mừng cô quay về đội.

Bữa tiệc được tổ chức tại nhà hàng mọi người thường hay liên hoan.

Cả đám người ồn ào náo nhiệt, nói cười rất vui vẻ.

Tô Tử Khiêm: “Anh cứ nghỉ phải đến giữa tháng hai em mới trở về.”

“Chương trình học đã kết thúc, kỳ thi cũng đã hoàn tất, nên quay về sớm một chút ...”

Nói đến kỳ thi, cô mới nhớ đến đám sinh viên bị đánh trượt. Haizza, vốn dĩ nhận lời giúp bọn chúng, kết quả cô lại bỏ của chạy lấy người.

“Trở về thì tốt rồi, có em trấn giữ phòng pháp y, mọi người càng ngày càng làm việc hăng say hơn!”, Tô Tử Khiêm nói câu này, phảng phất vài phần tự hào.

Không phải nói khoa trương nhưng chính anh chứng kiến cô nhóc này từ bé đến lớn. Từ là một cô bé con buộc tóc hai bên, lúc nào cũng réo gọi ‘anh Tử Khiêm’, vậy mà bây giờ đã một mình gánh vác cả phòng pháp y của Cục Cảnh sát thành phố.

Cô nhóc nhỏ của anh đã lớn rồi!

“Có Đội trưởng Tô ở đây còn sợ không có sức mạnh ư!?”, Hứa Luật cười cười, tiện tay gấp một miếng cá cho vào nồi lẩu: “Miếng cá này sao cắt dày thế này, phải cắt mỏng ...” Nói được một nửa, cô ngừng lại.

“Pháp y Hứa làm cô giáo có vui không?”, Tiểu Giang vừa ăn vừa hỏi, “Bây giờ đám sinh viên bạo gan lắm, nhìn thấy cô giáo đẹp thế này mà chúng không làm gì sao?”

Hứa Luật: “Tôi nói muốn theo đuổi tôi phải đánh thắng tôi trong chuyên ngành pháp y.”

“Ha ha ha --- Quá khó!”

“Này! Nếu Pháp y Hứa mà chọn lựa thì không biết ai có thể đạt đến tiêu chuẩn đây?”

Những người khác bật cười.

Hứa Luật cũng cười theo, sau đó ánh mắt vô thức liếc xuống chiếc điện thoại di động.

Reng .. reng ... reng

Tiếng điện thoại di động vang lên.

Không phải của Hứa Luật mà là của Tô Tử Khiêm.

Sau khi nhận điện, sắc mặt Tô Tử Khiêm trở nên nghiêm túc, vỗ tay một cái: “Các bạn! Bữa tiệc kết thúc, có công tác rồi đây!”

*

Địa điểm phát hiện thi thể nằm trong một hồ nước ở một thôn nhỏ thuộc khu thành cổ Nam Khanh.

Một người nông dân mấy ngày trước vừa vớt hết cá trong hồ nước đó ra, dự tính sẽ rút cạn nước trong hồ, ai ngờ phát hiện bên trong có một chiếc túi lớn. Cái túi sớm đã bị cá ria cắn hết, nhấc lên khiến một đầu túi bục ra, đầu và tứ chi lọt ra ngoài, ông ta sợ quá liền vội vã báo cảnh sát.

Thi thể phân thây được liệt vào hàng án mạng nghiêm trọng, nhóm người bên Cục cảnh sát chạy đến bận rộn triển khai công việc.

Hứa Luật thành thực tiến hành kiểm nghiệm phần vụn thi thể trong túi. Phần đầu đã bị phân hủy nặng, biến dạng, còn tứ chi bên trong túi phần lớn cũng bị mục rữa lộ ra phần xương.

“Mang về đi!” Ở đây không tài nào kiểm tra được nữa.

Địa điểm quăng thi thể là bên trong hồ nước, hiện trường điều tra không còn cần đến cô, giao cho nhóm của Tô Tử Khiêm giải quyết. Công việc khẩn cấp trước mắt của Hứa Luật là điều tra tình trạng thi thể.

Vừa về đến Cục cảnh sát thành phố, Hứa Luật đã vội vàng chạy về phòng làm việc của mình.

Trước tiên cô tiến hành chấp vá các phần vụn thi thể. Thi thể bị phân thây thành một số bộ phận như đầu, tứ chi và thân người.

Từ phần hàm và xương mu có thể phán đoán được nạn nhân trong độ tuổi từ 22-25, dáng người cao gầy, cao trên một mét sáu tám. Suy xét trên phương diện thi thể bị ngâm trong nước phán đoán tử thi đã ở trong nước khoảng một tháng.

Rạch sâu miệng vết thương, khả năng bị phân thây bằng máy cưa điện, chết rồi mới bị cưa đi. Bề ngoài không phát hiện vết thương trí mạng. Đo lường phần gan và thận thấy có xuất hiện phản ứng LSD*.

* LSD Lysergic Acid Diethylamide là 1 loại ma túy gây ảo giác cực kỳ mạnh

Tuy nhiên khi kiểm nghiệm phần mặt, Hứa Luật lại có phát hiện khác ...

Buổi chiều khi nhóm người của Tô Tử Khiêm trở về, Hứa Luật báo cáo kết quả nghiệm thi của mình.

“...Kiểm tra bên ngoài cơ thể tử thi. Phần mặt bị găm gần hết. Ban đầu tôi nghĩ là do cá, thể nhưng khi tiến thêm một bước điều tra tôi tìm thấy có lưu lại dấu vết răng của người. Không chỉ ở mặt mà còn ở phần ngực và mông cũng tìm thấy được dấu vết tương tự. Hai bên ngực và mông đều bị khuyết một phần lớn. Tôi cẩn thận kiểm nghiệm, kết quả cuối cùng cho thấy, đúng là vết cắn của người.

Nói cách khác, hung thủ không ngừng sát hại nạn nhân mà còn gặm cắn người bị hại.”

...

Tiểu Giang nghe xong không kìm được mắng một câu: “Quá biến thái! Đã giết người còn ăn thịt người.”

Hứa Luật lại nói tiếp: “Trên cổ tay người bị hại không có dấu vết bị cột lại, cũng không có dấu vết phản kháng. Khả năng hung thủ tiêm chất LSD, khi nạn nhân tiến vào tình trạng ảo giác thì tiến hành găm cắn. Có thể nói hung thủ ăn thịt người ngay lúc nạn nhân còn sống nhưng có vẻ chính nạn nhân cũng không biết mình đang bị ăn thịt.”

Mọi người: “... Pháp y Hứa, sao cô có thể tường thuật một cách đầy bình tĩnh như vậy, tui tôi nghe thôi còn cảm thấy rất đau!

“Còn có - - -“

Tiểu Giang la oai oái: “Còn nữa sao?”

“Nạn nhân có khả năng bị xâm hại, theo kiểm nghiệm cho thấy bị xâm phạm sau khi chết. Không sai! Đúng như mọi người đang nghĩ, tên biến thái hiếp một nữ thầy khô.”

Mọi người: “...”

“Đúng rồi! Về thông tin tử thi ...”, Hứa Luật hỏi, “Mọi người có manh mối gì không?”

Tô Tử Khiêm: “Chúng tôi đã đến công an khu vực điều tra các vụ án mất tích, nhưng không có người phù hợp với độ tuổi em nói!”

“Như vậy sao ...”, Hứa Luật ngừng một chút, “Ở đây tôi có chút manh mối!”

“Cái gì???”

“Trong quá trình nghiệm thi phần thân dưới, tôi phát hiện âm hộ bị hao tổn khá nghiêm trọng ... Có thể nói đã từng quan hệ rất nhiều lần, nếu như không phải nạn nhân có mối quan hệ phức tạp thì cũng làm nghề bán dâm. Tôi nhớ trên đường chúng ta đến đó có không ít khu đèn đỏ.”

○○○○○○○○○○

‘Hoen tử thi’ là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi. Huyết sắc tố (Hemoglobin) ngấm vào trong các tổ chức ở những nơi ấy, lúc đầu thì chỉ tạo thành những điểm có màu hồng, sau đó tạo thành những mảng có màu tím nhạt rồi tím sẫm. Điều đáng lưu ý là những nơi bị tỳ, đè ép thì không xuất hiện hoen (thắt lưng, nịt vú...).

Hoen xuất hiện 2 giờ sau chết, trong thời gian đầu nếu thay đổi tư thế của tử thi thì vết hoen cũng thay đổi. Trên 10 - 12 giờ sau chết, các vết hoen cố định, mặc dù tử thi thay đổi, nhưng vết hoen không thay đổi theo. Ví dụ: Khi chết tử thi nằm ngửa, hoen tử thi sẽ xuất hiện mặt sau cơ thể, nếu sau 10 giờ lật úp xác xuống một thời gian, thì hoen vẫn ở phía sau lưng chứ không xuất hiện ở mặt trước cơ thể.

Như vậy, vị trí của hoen phản ánh tư thế lúc chết, đây là dấu hiệu rất quan trọng để ta biết có sự thay đổi tư thế của tử thi không. Ngoài ra hoen tử thi còn có một vài đặc tính nữa ta cần chú ý:

Hoen từ thi xuất hiện sớm và có màu tím sẫm trong các trường hợp chết ngạt.

Hoen màu hồng nhạt khi chết trong chất lỏng.

Hoen màu đỏ tươi (màu cánh sen) khi trúng độc oxide carbon (CO), axít xyanhydric (HCN) và muối của nó (ngộ độc sắn) và trúng độc thuốc ngủ Bacbituric.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: TÀI HOA CỦA ĐƯỜNG NHỊ THIẾU.

Khi quay về nhà trọ đã hơn chín giờ tối.

Hứa Luật xoa xoa khoeo mắt, vùi mình vào chiếc sofa, ngơ ngơ ngẩn ngẩn đến mức xuất thần một lúc lâu, sau đó cô mới đi vào bếp lấy đại gói mì trong tủ chén để giải quyết cho xong bữa tối.

Nói thật, đã lâu lắm rồi cô không ăn mì gói. Cách đây vài tháng, nó chính là người bạn đồng hành của cô.

--- Ai mà phát minh ra món ngu ngốc này cơ chứ?

--- Bên trong có chất BHT (chất ổn định lên men của thực phẩm) có thể khiến gan phù thủng, xuất hiện các nhiễm sắc thể dị dạng, còn làm giảm khả năng sinh sản.

--- Haiiiza! Nó còn trừ nước gây nên bệnh cao huyết áp, rối loạn nhịp tim, lại còn khiến thận làm việc quá tải.

STOP!!!

Hứa Luật tự lảm bảm ra lệnh cho âm thanh lái nhai trong đầu cô ngừng lại.

Sao lại có thể bám dai như đĩa thế này.

Cô nhìn tô mì trước mắt, bụng đói sôi ùng ục ... có thể ...

Mà quên đi! Cô còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Cô đổ mì đi, sau đó hầm một phần nước dùng, ăn với mì tươi.

Để phòng ngừa trong đầu lại vang lên thanh âm tê nhạt ấy, cô để đầu óc mình suy nghĩ vụ án ngày hôm nay: Phần vụn thi thể, găm cán, ăn thịt người sống, cưỡng hiếp xác chết ... Một người bình thường không thể nào làm được những chuyện này.

Trong thời gian cô giảng dạy ở Đại học Y, cô đã đọc cũng không ít sách liên quan đến Tâm lý học tội phạm

Liên quan đến chuyện ăn thịt người, trong lịch sử phạm tội có không ít ‘tiền bối tiêu biểu’: Có người cho rằng thịt người có tác dụng bồi bổ và chữa bệnh, có người xuất phát từ góc độ tâm lý ... có điều họ dùng các công cụ hỗ trợ như dao để dẫn vật người bị hại; nhưng dùng răng của chính mình để cắn, để cảm nhận thì ...

Lần này thuộc về phương diện nào đây?

Hắn sử dụng ma túy, rồi đợi nạn nhân chết mới tiến hành cưỡng dâm?

Tại sao lại để chết mà không thực hiện ngay khi còn sống?

Một đồng hồ điện không ngừng xoay quanh đầu cô, quán bện như cuộn len, không tìm ra được đầu mối khiến đầu cô đau như búa bổ.

Quả nhiên tâm lý học tội phạm không chỉ đọc vài ba cuốn sách mà thành thạo được.

Xìiiii---

Trên bếp truyền đến âm thanh triệu hồi tâm tư rồi tung rồi nùì của Hứa Luật, bây giờ cô mới phát hiện nước trong nồi sôi tràn ra ngoài, vội vàng tắt lửa, lau nước vương vãi, nhìn chằm chằm nồi mì nở toét loét, cô đành thờ dãi ăn đại vài miếng. Sau đó chạy đi tắm rồi ra phòng khách mở tivi để trong nhà bớt vắng lặng.

Làm sao trước đây cô không hề cảm giác căn nhà trọ be bé này lại yên tĩnh đến thế.

Cô nhớ căn biệt thự ở đại học Y lớn hơn nhà trọ của cô rất nhiều, cũng không ồn ào, nhưng cô chưa từng có cảm giác tĩnh mịch đến mức này.

...

Không sai! Nhất định là vì trong ngôi nhà ấy còn nuôi thêm bốn con mèo!

Hứa Luật quyết định ngày mai sau khi tan sở sẽ đi mua một con chó.

So với mèo, chó vừa thông minh lại vừa có tính có nghĩa.

*

Cùng lúc ấy, tại Cục cảnh sát thành phố Tân.

Khi Mạc Thông bước vào phòng làm việc của mình, ông thiếu chút nữa bị viên giấy ném trúng mặt, may là ông phản ứng nhanh nhạy, né người liền tức khắc.

Ông khom lưng nhặt viên giấy ném vào thùng rác, nhìn người đã tạo ra chúng đang vô cảm ngồi tựa lưng trên chiếc ghế.

Người đàn ông ấy ánh mắt chẳng suy chuyển, xoay chiếc ghế tựa một vòng, liếc mắt nhìn Mạc Thông đáng vẻ nhảm chán: “Cảnh sát Mạc, tội phạm thành phố Tân chết hết rồi ư?”

“...”

Mạc Thông hi vọng lời vàng ý ngọc này của Đường nhị thiếu là thật, như vậy quả là thiên hạ thái bình, thật tốt quá! Mọi người cũng được hưởng một năm an nhàn.

“Người chết đâu? Vụ án đâu?”, Đường Tổ tiếp tục xoay xoay cái ghế, không ngừng nói lớn: “Có quá nhiều cảnh sát ngu ngốc thế này làm sao trị an thành phố Tân tốt như thế được chứ? Nhất định có nơi nào phát sinh án mạng mà mấy người không biết. Cảnh sát Mạc, nhanh mau cho người đi điều tra.”

Mạc Thông: “... Đường Tổ, cậu ngừng lại đi, cứ xoay thế này tôi nhức đầu quá!”

“Ông nhức đầu liên quan gì đến tôi?”, Đường Tổ chẳng chút nào đồng tình, tiếp tục xoay ghế, miệng nói không ngừng: “Cuối năm không phải cao điểm phạm tội sao? Tại sao các phần tử tội phạm của thành phố Tân cũng nghỉ đông hết rồi? Làm sao có thể yên ắng như thế được, ngay cả một án nhỏ cũng không có sao?”

Mạc Thông xoa xoa trán.

Trưa nay Đường Tổ đột nhiên tìm đến Mạc Thông, vừa mở cửa anh đã nói ‘Tìm một vụ án cho tôi giải sầu’.

Mạc Thông biết vụ án bình thường làm sao lọt nổi mắt xanh của Đường Tổ. Khẩu vị của anh là sát thủ liên hoàn hoặc kẻ giết người biến thái, nhưng mấy vụ này đâu phải muốn có là có. Thành phố Tân cũng đâu phải là nơi chuyên sản sinh mấy tên biến thái điên cuồng, làm sao ngày nào cũng có loại án này cơ chứ!

Không tìm được vụ nào hợp khẩu vị, anh cũng không chịu đi mà chọn ở lại, chỉ nói đúng một từ: Đợi!

Trong quá trình chờ đợi, anh không quên dùng trí thông minh của mình mở ra một diễn đàn, đem tài năng của mình không ngừng chết giấu đám cảnh sát một phen:

“Hung thủ rõ ràng rành rành như vậy mà không thấy. Người mấy người muốn tìm chính là một người đàn ông khoảng 45 tuổi, cao khoảng 1m73, làm ở xưởng mộc; còn có nuôi một con chó, ngón út trái bị mất một móng...”

“Nào mấy người dùng để trang trí sao? Hung thủ rõ ràng là người quen. Vết máu nhỏ trên cánh cửa chính mà các người cũng không chú ý đến... Bức ảnh này chỉ chụp chơi thôi sao? Thêm vào đó người đàn ông kia và người phụ nữ nói dối... Thế đấy! Ngay cả mắt cũng chỉ là đồ trang sức, các người không nhìn được động tác cọ cọ chân của bọn họ sao? Được rồi! Đừng hỏi tôi cọ cọ chân là hàm ý gì? Tôi không rảnh đi giải thích cho một đám người xuẩn ngốc, các người cứ coi như là nuôi còn không chịu nổi, lao ra bu chân bọn họ đi.”

“Không cần lãng phí thời gian đi tìm. Hai đứa nhỏ vốn dĩ không hề bị bắt cóc mà nó bị chính cha mẹ chúng ‘Bắt cóc’ --- Bọn họ lợi dụng các trang mạng xã hội, rồi lừa đảo các nhà hảo tâm lấy tiền quyên góp. Vụ này đã cả tháng rồi, tôi nghĩ mấy người đã sớm giải quyết xong rồi chứ! Xem ra tôi vẫn còn đánh giá quá cao năng lực của mấy người. Tôi chỉ cho mấy người bốn điểm”

...

Cứ thế, dùng tài năng của mình càn quét hết đám cảnh sát trong Cục. Kẻ trúng đạn, người bị thương vô số kẻ. May là lời Đường Tổ nói không phải là

đạn thực, nếu không cả Cục cảnh sát thành phố Tân thấy người đã chết thành đồng.

Thế nhưng, nhờ có anh, Cục cảnh sát thành phố Tân đã kết thúc một ngày với tỉ lệ phá án cao nhất từ trước đến nay. Tất cả mọi người cho dù có bị coi thường cũng không hối hận mà còn tâm phục khẩu phục, thậm chí còn ước Đường Tổ ngày nào cũng như thế này, cứ đến buổi chiều chế giễu họ cũng được --- Thế thì chẳng mấy chốc Cục cảnh sát thành phố Tân sẽ dẫn đầu tỉ lệ phá án trong toàn quốc.

Hết một ngày quần thảo với đám cảnh sát, bây giờ Đường nhị thiếu chuyển dời mục tiêu đến Mạc Thông.

Mạc Thông rất đau đầu, rất bất lực.

“Đường Tổ! Mười giờ hơn rồi!”

“Come on! Yên tâm đi Cảnh sát Mạc, nhìn ông đầu giống mấy ‘tiểu cô nương xinh đẹp’ cứ đứng giờ phải lên giường để giữ nhan sắc”, anh nhướn mi: “Chờ ông chết rồi nghỉ luôn một thể, không cần vội đi ngủ như vậy. Tin tôi đi, dựa theo nghề nghiệp của ông cộng với việc phải quản lý đám cảnh sát ngốc nghếch kia, tỷ lệ ông đi đến cái chết không lâu lắm đâu.”

“...”, mấy lời này cũng có thể nói ra được ư? Mạc Thông nghe không thể nuốt trôi mấy từ này.

Nghiến răng nghiến lợi, ông nói đại một lý do: “Đề Tiểu Luật ở nhà một mình không tốt?”

Mặc dù ông biết cái loại lý do ‘Thương hoa tiếc ngọc’ này căn bản vô dụng với Đường Tổ.

Chuyện Hứa Luật và Đường Tổ, nam nam nữ nữ ở cùng một nhà, Mạc Thông chưa bao giờ có lối suy nghĩ truyền thống là lo lắng cô nam quả nữ ở chung một nhà sẽ nảy sinh vấn đề; người đàn ông này là Đường Tổ, ông chỉ thấy lo cho Hứa Luật. Dĩ nhiên không phải mấy cái lo lắng tình yêu nam nữ này nọ mà chỉ lo Hứa Luật bị Đường Tổ làm cho tức hộc máu.

Đường Tổ trả lời rất nhanh câu hỏi của ông: “Yên tâm, tôi có đem Hứa Luật theo người rồi!”

“Hả???”

Đem theo người? Đem bằng cách nào?

Mạc Thông chưa hiểu ý câu này. Hứa Luật là người sống sờ sờ, anh đem theo bằng cách nào?

Thấy được sự nghi hoặc của Mạc Thông, Đường Tổ đưa tay vào túi áo khoác, rút ra một hình nhân nhỏ màu trắng. Búp bê này anh bỏ thời gian hết cả ngày trời, dùng xương cá, tự tay chạm khắc, theo đúng với tỉ lệ và cấu tạo cơ thể người.

“Đây! Hứa Luật đây!”, anh đưa cánh tay của búp bê nhỏ vẫy vẫy tay chào Mạc Thông, trong miệng nhại giọng khác: “I’m here. Hello! I’m here!” (Tôi đây! Xin chào! Tôi đây!”

Mạc Thông bó tay, có ai đến đây giải thích cho ông ‘ca khó đỡ’ này đi!

“Đường Tổ! Ý tôi nói là Tiểu Luật, là con người đó!”, chứ không phải con búp bê bé tí kia đâu.

Con búp bê mím môi: “Stupid Human Being” (nhân loại ngu xuẩn). Tôi còn thông minh hơn nhiều so với người tên Hứa Luật kia!”. Kết câu bằng giọng cười ha hả.

Mạc Thông còn tính nói thêm gì nữa nhưng điện thoại reo vang, ông nhìn điện thoại, hơi bất ngờ, cau chặt hàng mày đen rậm, ông bước vội ra ngoài nhận điện.

“Alo! Tiểu Tu?”

Thanh âm trầm thấp của Đường Tu từ đầu dây bên kia truyền đến: “Hừm! Là tôi! Đường nhị đang ở với ông à?”

“Có! Làm sao?” Mạc Thông quay đầu nhìn xuyên qua tấm kính cửa sổ, liếc nhìn trong phòng làm việc. Đường Tổ đã dời con búp bê ra phía trước mặt, xem điệu bộ có vẻ ‘hai người bọn họ’ đang chuẩn bị tán gẫu.

“Nói nó đi đi!”

Mạc Thông nghĩ thầm: Cậu nói thật đơn giản, vấn đề quan trọng ở chỗ vị tiểu thiếu gia kia chưa muốn lần đi.

“Ông nói với nó, thành phố Giang xuất hiện sát thủ biến thái, Hứa Luật và Tô Từ Khiêm đang phụ trách điều tra.”

“Ồ????” Nói vậy được không?

“Cứ nói với nó như thế là được!”

Mạc Thông: “...” Đệt! Nói qua điện thoại mà anh ta cũng đọc được ý nghĩ của ông ư? Không phải quý dị thể chứ!?

“Tiểu Thông ... Tôi biết ông đang suy nghĩ gì!”, Đường Tu lần nữa lên tiếng đánh trúng tim đen của Mạc Thông.

“Haizza! Tiểu Tu vẫn lợi hại như trước! Ha ha ha quá thông minh!”

“Tiểu Thông vẫn như y trước kia!”, Đường Tu lạnh nhạt.

Mạc Thông: “Không giống nhau! Không giống nhau. Tôi già rồi! Các cậu mới là xuất sắc!”

“Tôi nói đúng mà, vẫn ngốc nghếch!”

Mạc Thông: “...” Đồ chết tiệt! Còn không cúp điện thoại?

“Tiểu Thông! Cúp điện thoại trong lúc đối phương đang nói là không lễ phép. Tiểu Thông là ‘Trưởng bối’, không nên thất lễ trước mặt ‘Tiểu bối’ chứ!”

Mạc Thông trong lòng âm thầm mắng chửi.

“Tiểu Thông, đừng chửi thầm trong lòng.”

“Con mẹ nó ... cậu ...”

“Sao???”, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần uy hiếp.

Mạc Thông đành nuốt lời muốn nói vào bụng: “Khụ! Tôi vào nói chuyện với Đường Tổ. Bye! Bye!” Sau đó ông ta cẩn thận ngắt máy, rồi mới dám lớn tiếng mắng: “Con mẹ nhà cậu! Cậu quân nhiều quá rồi đấy!”

Bây giờ mới nhớ ra tên tiểu tử Đường Tu vừa gọi ông là Tiểu Thông! Lần sau phải nhắc nó thêm vào từ ‘anh’ mới được, cần phải nhắc nhở cho nó biết trên dưới cho rõ ràng.

*

Trong lúc Mạc Thông đứng hành lang nói chuyện điện thoại, trong văn phòng là đoạn đối thoại hùng hực lửa của Đường Tổ và búp bê.

Đường Tổ: “Cậu phản xạ nhanh hơn Hứa Luật một chút!”

Búp bê: “Dĩ nhiên! Tôi thông minh hơn Hứa Luật. Tôi có thể cùng anh đọc sách, cùng anh ăn cơm, cùng nhau phá án, lại có thể ngủ chung với anh. So với Hứa Luật tôi hữu ích hơn nhiều.”

“Nói như vậy không sai!”, Đường Tổ nhú nhú mày hỏi: “Tại sao cũng phải gọi cậu là Hứa Luật, rõ ràng cậu đâu có quan hệ gì với cô ấy?”

Búp bê nhò gật gù: “Ừ nhỉ! Vậy đổi lại, gọi tôi là Đường Luật, hay Hứa Tổ???”

“Đường Luật!”, xong Đường Tổ lại nhú mày: “Quên đi! Vẫn nên gọi cậu là Hứa Luật!”

“Well! Anh thích gọi sao thì gọi.”

...

Mạc Thông đẩy cửa bước vào nhìn thấy hình ảnh Đường Tổ tự mình nói chuyện với mình, ông cảm thấy vừa quái dị lại vừa buồn cười!”

“Chú ý, kẻ ngốc đến! Chú ý, kẻ ngốc đến!”, búp bê nhò đưa ra lời cảnh báo.

Mạc Thông bắt lực trước hành vi ấu trĩ của Đường Tổ. Ông mau chóng thông báo tin tức ông vừa nhận được: “Đường Tổ! Không phải cậu muốn có vụ án sao?”

“Hừm? Vẫn là mấy vụ trộm cướp ư?” Đường Tổ không còn chút hi vọng với mấy phần tử tội phạm của thành phố Tân.

Con búp bê ngẫu nhiên được truyền thừa năng lực châm biếm hơn người của Đường Tổ, nó oang oang: “Ha ha ha! Tội phạm ngu ngốc không làm nên chuyện, cảnh sát ngốc nghếch không tra được án!”

Trong giờ khắc này, Mạc Thông chỉ muốn bẻ gãy hình nhân ấy, khiến nó tan xương - - - Mặc dù, ông biết kẻ cầm đầu không phải là nó, nó chỉ là một đồ vật vô tri vô giác.

“Thành phố Giang phát sinh vụ án giết người biến thái!”, ông chuyển lời của Đường Tu: “Tiểu Luật và Tô Từ Khiêm đang tiến hành điều tra.”

Đôi mắt màu trà hơi cúp xuống.

Con búp bê nhò nói lên tâm tình của chủ nhân: “Ghét thành phố Giang!”

Trong lòng Mạc Thông thầm nghĩ không biết thành phố Giang đã đắc tội gì với cậu.

Đường Tô không thèm nhìn Mạc Thông, quay sang con búp bê nhỏ: “Cậu muốn đi coi không?”

Búp bê nhỏ đưa tay sờ sờ cằm: “Đang buồn chán thế này, vậy thì đi xem xem sao! Hiếm khi gặp được tên giết người biến thái. Làm sao có thể để cảnh sát thành phố Giang chà đạp được.”

Chẳng lẽ toàn thế giới cảnh sát đều đắc tội với Đường nhị thiếu hay sao ... Mạc Thông mặc niệm ba giây dành tặng cho các đồng chí của mình tại thành phố Giang.

Đường Tô cuối cùng cũng dòi mông khỏi ghế xoay: “Vậy thì đi thôi! Xem chúng ta có thể phá án trước, hay là bọn hần!”

Búp bê nhỏ: “Ha ha! Dĩ nhiên là chúng ta. Anh mang ‘Hứa Luật này’ theo đương nhiên kết quả tốt hơn nhiều so với sự phối hợp giữa ‘Hứa Luật kia’ với tên Tô Từ Khiêm”

Mạc Thông: “Này ---- Đường Tô! Cậu muốn đi thành phố Giang ngay bây giờ sao?” Mười giờ đêm rồi!

Trả lời ông chính là sự tĩnh lặng của căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: ĐÓNG VAI BẠN GÁI TÔI

Ngày hôm sau, Hứa Luật dùng phần lớn thời gian để khôi phục tướng mạo của nạn nhân bằng phần mềm y khoa chuyên nghiệp. Đây là phần mềm tiên tiến nhất mà Bộ Pháp Y đặc biệt đích thân đặt mua từ nước ngoài về cho thành phố Giang. Thông qua độ tuổi cùng cấu tạo khuôn mặt dựa trên các số liệu tương ứng, kết hợp với đặc thù của xương sọ sẽ cho ra được ngũ quan của gương mặt. Từ ngũ quan đã bị thổi rửa, phần mềm có thể giúp phục hồi, kết quả cuối cùng tuy chính xác trăm phần trăm nhưng cũng được bảy tám phần.

Phác họa được gương mặt, việc tìm kiếm thông tin tử thi nhận được sự hỗ trợ rất lớn.

Nạn nhân khi bị phát hiện đã bị phân thành nhiều phần. Trên người lại có bất cứ thứ gì để chứng minh thân phận. Không có giấy tờ, không có vân tay, không có người nhà báo án, đây là một trong những vụ nhức óc nhất.

Mà, đau đầu đau phải chỉ có những điều này.

Thành phố Giang đang được đề bạt danh hiệu ‘Thành phố xuất sắc cấp quốc gia’, bất thành linh lò ra vụ án ghê rợn thế này khiến các cấp lãnh đạo tái xanh mặt mày, ra lệnh trong thời gian ngắn nhất đem tên tội phạm về quy án, kết thúc thật nhanh vụ án.

Hay nói cách khác, cảnh sát muốn mượn báo đài để công bố tìm thông tin người bị hại là chuyện không thể nào xảy ra. Đội trinh sát hình sự nên biết điều, tự phân công công tác, sớm triển khai các kế hoạch hữu hiệu.

Hứa Luật sau khi phục hồi dung mạo, cô lại dồn sức tập trung kiểm nghiệm thi thể, tiếp tục tìm kiếm những manh mối mới.

Sau hai ngày, qua nhiều phương pháp điều tra, cảnh sát rốt cục cũng xác nhận được thân phận nạn nhân, đúng là một người hành nghề mại dâm.

Tám mươi lăm phần trăm gái mại dâm ở thành phố Giang là từ nơi khác chuyển đến, ngoại trừ một số người là hành nghề cho một tổ chức nhất định, còn không đều hành nghề tự do. Các cô tự thuê một căn nhà trọ nhỏ trong khu thành cổ rồi treo bảng cắt tóc, gội đầu, mát-xa ...

Nạn nhân thuộc về thứ hai.

Khi cảnh sát tiến hành lấy lời khai tìm kiếm thông tin nạn nhân, thì mấy cô gái mại dâm quanh đó đều trả lời rất mơ hồ, không rõ ràng.

“Loại công việc này của chúng tôi có cái gì là về vang cơ chứ, ai hỏi đâu đi kể chuyện đời tư của mình”, một người phụ nữ trả lời khi được cảnh sát thẩm vấn, trong tay kẹp điếu thuốc, phì phèo liên tục, nở nụ cười bắt đắ dĩ: “Chúng tôi chỉ biết cô ta tên Tiểu Liễu, còn tên thật thì không biết.”

Tiểu Liễu, chính là tên của nạn nhân.

Điều này lại khiến cảnh sát rơi vào thế bí, dựa trên mối quan hệ của mấy người hành nghề mại dâm. Nói đơn giản cũng rất đơn giản. Đơn giản đến mức chỉ là mối quan hệ tiền trao cháo múc, anh trả thù lao – tôi làm việc. Muốn nói phức tạp, các cô quan hệ với vô số khách làng chơi, điều tra theo hướng nào đây ...

Xét động cơ phạm tội, là báo thù hay chỉ là trong lúc kích động giết chết nạn nhân, thủ tiêu tử thi?

Tổ trình sát hình sự còn chưa điều tra ra ngọn ngành, thì xuất hiện thêm thi thể thứ hai.

Chính xác mà nói đây mới chính là nạn nhân đầu tiên.

“Từ quá trình thổi rửa của thi thể có thể phán đoán đã chết cách đây hai tháng”, Hứa Luật báo cáo kết quả nghiệm thi: “Đã đo lường phản ứng trên gan và thận, tương tự phát hiện có phản ứng LSD, cũng bị găm cần ...”

“Ôi! Lần này đụng phải tên sát thủ liên hoàn rồi!”, Tiểu Giang than ngắn thở dài. Bọn họ tăng ca suốt mấy ngày nay, vừa được chút manh mối, đảo mắt một cái lại thêm vụ này. Anh ta quay đầu nhìn sắc mặt không vui của Tô Từ Khiêm: “Sếp! Hôm nay thủ trưởng lại đến tìm anh nói chuyện sao?!?”

Tô Từ Khiêm vuốt mặt: “Mọi người dạo này cực khổ rồi. Tối nay nghỉ sớm, nghỉ ngơi cho thật tốt, khôi phục tinh thần.”

Vì vụ án này khiến các thành viên trong tổ trình sát đều chịu áp lực không nhỏ, trong đó Tô Từ Khiêm là nặng nhất. Thân là Đội trưởng, anh vừa phải phụ trách phá án, vừa phải nghĩ cách trả lời với cấp trên, thật không hề đơn giản.

Hứa Luật biết Tô Từ Khiêm cho mọi người về nghỉ ngơi nhưng mọi người không bao gồm anh ta.

Sau khi mọi người tan ca, phòng làm việc của Tô Từ Khiêm vẫn sáng đèn.

“Đội trưởng Tô --- Còn chưa tan ca sao?!?”

Hứa Luật gõ gõ cửa, rồi đẩy cửa bước vào, trông thấy anh ta đang nghiên cứu hồ sơ vụ án.

Tô Từ Khiêm ngẩng đầu khỏi mớ văn kiện, nhìn thấy cô, anh nhoen miệng cười: “Em cũng chưa về ư?”

Hứa Luật tăng ca, cố gắng hoàn thành khôi phục dung mạo của thi thể thứ hai. So với thi thể trước, tử thi này có độ phân hủy còn cao hơn gấp nhiều lần, độ khó dĩ nhiên cũng tăng, làm liên tục mãi cho đến giờ này mà không biết.

Cô đưa tập tài liệu phác họa dung mạo: “Đây! Đã phác họa xong rồi!”

Tô Từ Khiêm nhận lấy rồi cúi đầu xem “Hai nạn nhân đều còn rất trẻ, dung mạo cũng không tệ. Hung thủ dùng loại tra tấn này với nạn nhân là có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Hứa Luật: “Để ngày mai nhóm người Tiểu Giang đi tìm hiểu thông tin cơ bản về nạn nhân coi sao.”

“Chỉ sợ giống như lần trước, chỉ là tên giả mà thôi”, Tô Từ Khiêm xoa xoa sống mũi: “Mấy cô làm ngành này rất ghét cảnh sát, cũng không hợp tác lắm với phía cảnh sát chúng ta.” Hơn nữa cho dù mềm cứng thế nào cũng không chịu.

“Từ từ thôi ...”, Hứa Luật nói xong cũng âm thầm thở dài.

Nếu có thể từ từ được, Tô Từ Khiêm đã không cảm thấy áp lực nặng như thế. Cấp trên ngồi phòng máy lạnh, ngày ngày lái nhai không ngừng, khiến bọn họ mệt muốn chết.

Tô Từ Khiêm nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ: “Không còn sớm, em muốn đi ăn khuya cùng anh không?”

Hứa Luật cũng đói bụng, vừa rồi cũng lo làm việc đã bỏ bữa tối, lại không muốn về nhà ăn mì: “Được! Đi thôi!”

Hai người đến một quán cháo, Hứa Luật gọi cháo hải sản, nhìn hạt gạo một nơi, nước một nơi mà chẳng quen lại với nhau. Cái này mà gọi là cháo ư, gọi là nước com thì đúng hơn.

Nói đến cháo ...

“Sao vậy?”, Tô Từ Khiêm ngạc nhiên khi Hứa Luật cứ nhìn chăm chăm tô cháo đến ngơ ngẩn cả người.

Hứa Luật điều chỉnh tâm trạng: “Không! Chỉ nhớ lại một số chuyện!”. Cô múc muỗng cháo hải sản nhỏ đưa vào miệng, tuy rằng mùi vị rất ngon... nhưng cô vẫn cảm giác thiếu thiếu chút gì đó.

Tô Từ Khiêm: “Nói mới nhớ, hai anh em mình lâu lắm rồi không cùng nhau ăn cơm”. Bữa cơm cuối cùng là hôm tiền cô đi thành phố Tân.

Hứa Luật nuốt miếng cháo, rồi khẽ cười: “Không phải em ở thành phố Tân, anh ở Thành phố Giang sao ... đâu có gần đâu!”

Tô Từ Khiêm liếc nhìn Hứa Luật. Từ sau đêm Giáng sinh, hai người chưa gặp lại. Lúc anh gọi điện thoại cho cô, cũng chỉ tán gẫu vài ba câu về công việc, mà cô cũng không chủ động gọi cho anh.

Tô Từ Khiêm khẽ liếc cô một cái, trong lòng muốn nói với cô một câu ... nhưng hình như bây giờ không phải lúc.

Hứa Luật thấy Tô Từ Khiêm im lặng không nói lại cho rằng anh ta đang nghĩ chuyện vụ án. Cô muốn mở miệng an ủi anh mấy câu, nhưng ngay cả bản thân cô cũng rất mơ hồ: Hung thủ đem thi thể ném vào trong nước đã xoá đi quá nhiều chứng cứ.

Cái này có thể coi như là tội phạm có tổ chức không?!!

Hứa Luật bắt giác lại nhớ đến người nào đó từng phân chia các loại hành vi phạm tội. Cô vội vàng quay về thực tại. Đáng chết! Tại sao cô lại có thể nảy sinh ý nghĩ gọi Đường Tổ đến giúp cơ chứ! Cô tin loại giết người biến thái này nhất định sẽ hợp khẩu vị với anh.

Tô Từ Khiêm chú ý về mặt thất thần của Hứa Luật: “Tiểu Luật???”

“Ừm... Dạ!!!”, Hứa Luật ngẩng đầu, mở tròn mắt nhìn vào tấm kính phía sau lưng Tô Từ Khiêm. Cô nhìn qua con đường đối diện, một bóng người vừa bước lên taxi.

Dáng dấp ấy cô rất quen thuộc, cao khoảng một mét tám ba, dáng người thon dài thẳng tắp, một thân áo gió sẫm màu khiến tấm lưng càng thêm kiên cường, mạnh mẽ. Thời nay vẫn còn người mặc loại áo gió này không nhiều, trong đó cô biết có một người.

“Làm sao có thể chứ!”, Hứa Luật tự lẩm bẫm, “Anh ấy không thể ở đây được!”

Không phải anh ở thành phố Tân sao?

Tô Từ Khiêm quay đầu nhìn theo ánh mắt cô nhưng chỉ nhìn thấy chiếc taxi đang bẻ lái quay đầu.

“Từ Khiêm! Em có việc đi trước!”, Hứa Luật vơ chiếc túi xách chạy vội ra ngoài, leo lên xe, đuổi theo chiếc taxi phía trước.

Đến khi Tô Từ Khiêm đi ra thì Hứa Luật sớm đã không thấy tấm hơi.

*

Cứ theo đuôi chiếc taxi ấy đến khu đèn đỏ khu thành cổ.

Đêm đến, người qua lại không nhiều, hai bên đường là các cửa tiệm hót tóc gội đầu hoặc đấm bóp mát-xa nối đuôi nhau.

Chiếc taxi đến đầu con phố thì quay đầu trở lại, Hứa Luật nhanh chân xuống xe nhưng không thấy bóng dáng người mặc áo gió kia đâu.

Đèn đường đã bị hư, cả con hẻm ánh sáng nhấp nhোয়. Sót lại trên mặt đường chỉ có lấp lóa tia hồng hồng đỏ đỏ từ ánh đèn của những căn tiệm hắt ra, phảng phất trong không khí chút ẩm muội.

Trời tối đen như mực, cô một thân một mình đến những nơi thế này đúng là một quyết định thiếu suy nghĩ. Chỉ dựa vào một bóng lưng lại vội vã chạy đuổi theo, cô quả thật đã quá mức kích động rồi!

Cô xoa xoa sống mũi, cảm giác rất mệt mỏi. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà, ngâm mình trong làn nước ấm áp, sau đó trèo lên giường đánh một giấc, ngày mai cô bận bù đầu bù cổ đây nè!!!

Đột nhiên một cánh tay từ trong bóng tối trườn ra, bịt miệng cô lại.

Người này dùng sức rất mạnh, tay cũng rất to, hầu như không cho cô có cơ hội phát ra bất kỳ âm thanh nào, sau đó cánh tay kia ôm lấy eo cô, không tốn chút sức mà kéo cô vào trong một con hẻm nhỏ.

Hứa Luật nâng cùi chỏ thui mạnh về phía sau ---

“A!”

Bàn tay đã sớm phòng bị, nhanh chóng chặn thế tấn công của cô, tiếng cười vang khẽ.

Âm thanh này ...

“Phản ứng không tệ!” đối phương một lần nữa lên tiếng: “Không phải như đám ngốc kia, cứ bị bịt miệng là cắn tay người ta!”, giọng nói pha lẫn chút tự phụ, kiêu căng và chế giễu.

Hứa Luật lần này đã xác định được thân phận của đối phương: “Đ_ư_ờ_n_g_T_ổ?!?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi bật ra hai từ này.

Pà nó! Chơi trò này vui lắm sao? Hại tim cô bây giờ vẫn còn đập thình thịch.

Hứa Luật còn đang cố gắng bình ổn lại nhịp tim nên không hề chú ý đến tư thế ẩm muội của hai người ngay lúc này - - - Cô hoàn toàn được anh ôm trọn vào lòng ngực.

Cửa sổ phía trước truyền đến âm thanh rên rỉ giúp Hứa Luật nhớ ra mình đang ở đâu: “Sao anh lại ở đây?”

Đường Tổ trả lời đơn giản: “Bởi vì bọn tội phạm IQ cao của thành phố Tân vào kỳ nghỉ đông rồi!”

Ở với anh lâu như vậy, chỉ có Hứa Luật mới hiểu ẩn ý sau ‘Đáp án đầy hài hước’ này, thế nhưng cô vô cùng hoan nghênh ‘sự hài hước’ này của anh.

“Anh có mạnh mẽ sao?”, Hứa Luật ngẩng đầu nhìn anh, dưới màn đèn nhấp nháy, vẻ mặt Đường Tổ lại vẫn toát lên vẻ lạnh lùng và sắc bén.

Đường Tổ không thèm trả lời chỉ quay nhìn cô nhướn mi: “Không nói cho cô!”

“Đường Tổ ---!!!”, anh trả lời như vậy nghĩa là anh thừa nhận anh đã có phương hướng điều tra: “Nói mau!”

“Rồi cô sẽ đi thông báo cho đám cảnh sát ngu ngốc kia à?”, Đường Tổ buông cô ra, quay người đi về phía con hẻm nhỏ, lúc này Hứa Luật mới phát giác hai người từ nãy đến giờ vẫn ‘quần’ lấy nhau.

Hứa Luật chạy đuổi theo anh đến cuối con đường, nơi ấy có mấy quán bar, pub san sát. Thấy anh vẫn tiếp tục đi về phía trước, cô vội vã kéo tay anh: “Anh muốn làm gì?”

Đường Tổ dừng bước, cúi đầu sát vành tai cô: “Không phải trước tiên cần hiểu rõ tình hình vụ án à? Đi thôi! Bắt đầu từ bây giờ cô đóng vai là một người bám chặt lấy tôi – Bạn gái!”

“Cái gì???”

“Không! Không! Không được có vẻ mặt này”, anh sửa lưng cô: “Là bạn gái, ok? Tôi không thích cô, nhưng có vẻ đây chưa đúng.”

“... Như vậy?”, Hứa Luật tuy không hiểu tại sao anh lại có hành động như thế nhưng cô tin anh không bao giờ làm chuyện vô ích. Cô phối hợp điều chỉnh lại vẻ mặt của chính mình ... Ô! Chết tiệt! Thử cho cô, cô không có kinh nghiệm về phương diện này, không biết tâm trạng của người bám chặt không buông là thế nào.

“Không đúng!”, Đường Tổ nhíu nhíu mày: “Tôi nghĩ nên đổi thành chỉ là kẻ khờ đùa giỡn tình cảm của cô. Cô rất yêu tôi, nhưng tôi không yêu cô, chỉ muốn chơi đùa cô. Về mặt cô phải có thêm vài phần ủy khuất .. à ... đôi mắt nhìn tôi, nhìn tôi dạt dào tình cảm vào ...”

Một người yêu đương là gì còn chưa biết, lấy đâu ra biết được thế nào là đùa bỡn?!? Hứa Luật không nhận được khinh bỉ thâm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nghe theo anh, điều chỉnh tâm trạng cùng vẻ mặt của mình cho phù hợp.

Ủy khuất? Dạt dào tình cảm???

Mấy tính từ này xuất phát từ miệng Đường Tổ thật khó mà tin nổi! Giống như nằm mơ giữa ban ngày!

“Chuyên tâm một chút!”, Đường Tổ triệu hồi sự chú ý của cô: “Còn có ... Nhất định cô phải ra vẻ rất si mê ... Đúng! Là si mê chứ không phải ngu dại, ok?”

Hứa Luật muốn phản lại, đột nhiên cảm cô bị ghi chặt, một giây sau, gương mặt anh không hề báo trước cúi sát xuống, bàn tay đặt sau gáy của cô hơi dùng sức, ngăn cản cô không được phép lùi bước.

Hai môi dán vào nhau.

Hứa Luật cảm thấy đầu óc trống rỗng, bất luận là một tay Đường Tổ đang ghi chặt cô; tay kia của Đường Tổ đang ôm lấy gáy cô; môi Đường Tổ đang cạy mở môi lưỡi cô, cùng với anh hòa chung hơi thở ... Cô vẫn ngây ngây dại dại ... không biết mình nên phản ứng ra sao.

Một lúc lâu sau bên tai mới truyền đến giọng nói trầm ấm của anh: “Không sai! Chính là vẻ mặt này!”

Anh liếm môi dưới, ngữ khí có chút nặng nề, níu non bên tai cô: “... rất si mê tôi!”

Khi Hứa Luật lấy lại được tinh thần, thì anh đã đi vào quán bar.

Pà nó!

Anh vừa làm cái gì vậy?

Hứa Luật chà chà môi, đầu môi vẫn còn lưu lại chút ẩm ướt!

Lưu manh!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: ĐƯỜNG TỔ PHÂN TÍCH

Lưu manh!

Quá lưu manh!

Mấy ngày không gặp chỉ số lưu manh của anh tăng cấp rồi!

Hứa Luật vừa thăm mắng chửi vừa theo anh đi vào quán bar xem anh diễn trò gì.

Quán bar không lớn lắm, nhưng khách khứa khá đông đúc, tiếng nhạc xập xình, liếc về phía quầy bar cô nhìn thấy bóng dáng Đường Tổ.

Cô tiến về phía anh, chưa kịp lên tiếng, đã nghe giọng anh vang lên: “Mẹ nó! Còn muốn theo tôi đến khi nào???”

Thanh âm không lớn nhưng cũng đủ thu hút đám người đang ngồi gần đó ngoái đầu nhìn lại.

Hứa Luật lúng túng đứng chôn chân tại chỗ, hứng chịu ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ về, gương mặt dần dần đỏ ửng, dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar lại càng thêm vẻ dịu dàng đáng yêu.

May là cô không quên vai diễn của mình, cô cắn cắn môi dưới: “Em ... Em không muốn chia tay.”

Đường Tổ liếc mắt khinh thường, anh xoay người, ra hiệu bartender lấy một ly rượu.

Nhân viên bartender đã quá quen mấy tình cảnh này, anh ta đưa rượu đến cho Đường Tổ, tiện thể liếc nhìn Hứa Luật bằng ánh mắt cảm thông.

Hứa Luật đi đến ngồi bên cạnh Đường Tổ, dựa vào chút ánh sáng nơi quầy bar, cô mới nhìn rõ Đường Tổ, hôm nay anh có vẻ khác so với ngày thường.

Mái tóc hơi rối, hai nút áo sơ mi mở tung, tay áo xắn đến khuỷu tay, vẻ mặt phảng phất chút ... phong lưu???

‘Phong lưu’ ... Hứa Luật không thể ngờ có một ngày tính từ miêu tả này có thể xuất hiện trên người Đường Tổ.

Nhưng biểu cảm của Đường Tổ hiện tại chính là như vậy!!!

Người ngoài nhìn vào ánh mắt Hứa Luật lúc này chẳng có gì khác ngoài sự si mê với Đường Tổ. Nếu là khách quen của quán bar, chuyện này chẳng có gì xa lạ.

Chỉ là, người đàn ông anh tuấn này mới xuất hiện gần đây thôi. Dựa vào tướng mạo tuấn tú đã thu hút hầu hết tầm mắt của phụ nữ ở đây, đương nhiên cũng bao gồm luôn mấy anh chàng đồng tính.

Tuy rằng diện mạo rất khiến người khác ghen tị nhưng không thể phủ nhận anh là người đàn ông quý phái.

Trong lúc đầu óc Hứa Luật vẫn còn đang bay loạn xạ, đột nhiên có nghe thấy có người kêu tên của cô, khiến cô cực kỳ kinh ngạc, tự hỏi một nơi thế này làm sao gặp được người quen cơ chứ. Kết quả, trước mắt cô lúc này là đám phụ nữ ăn mặc hở hang đang vây quanh ... không đúng, nói chính xác hơn là vây hốt Đường Tổ, sau đó bắt đầu lăng lơ cười cười nói nói với anh. Đường Tổ nhấp vài ngụm rượu, trả lời bọn họ vài ba câu, hoàn toàn gạt Hứa Luật sang một bên.

Chưa đợi Hứa Luật lên tiếng, thì có người đã nhìn thẳng mắt cô: “Đường! Cô ấy là ai vậy, từ lúc vào đây đến giờ cứ nhìn chăm chăm anh hoài à!”

Đường Tổ phiết môi: “Cô ấy ư ... Ha ha ha.”

Nụ cười ấy phảng phất vài phần ‘đặc trưng riêng của Đường Tổ’, nếu không Hứa Luật có thể nghĩ rằng đây là một người hoàn toàn xa lạ đeo mặt nạ của Đường Tổ mà thôi.

“Tôi là bạn gái của anh ấy”, Hứa Luật không quên vai diễn, bắt đầu bảo vệ ‘lãnh thổ của mình’, lúc trả lời còn đặc biệt nhích sát gần Đường Tổ, cố gắng tách đám phụ nữ ấy ra.

“Là bạn gái cũ!”, Đường Tổ bổ sung, “Đêm nay, chúng tôi vừa chia tay.”

Mấy người phụ nữ xung quanh bật cười lớn.

“Cô ấy chính là người mà anh đã nói quần mãi không chịu buông ư!?”

“Xem ra cũng không có gì đặc sắc!”

“Chơi với cô ta, thà chơi với bọn em còn hơn.”

...

Trong quán bar nhỏ đã có vài người chú ý về hướng này.

Bộ não Hứa Luật bắt đầu hoạt động ...

Đường Tổ xuất hiện ở đây, chỉ có một khả năng duy nhất: Có liên quan đến vụ án.

Chính vì lẽ đó ... Hung thủ có qua lại quán bar này?

Anh làm vậy là để lôi kéo sự chú ý của hung thủ? Nhưng ... ai mới là hung thủ? Trong quán bar ánh sáng mờ ảo, cô quét mắt nhìn những gương mặt xa lạ.

So với người chết, mắt nhìn người sống của cô không tinh tế và chuẩn xác cho lắm.

Tuy nhiên, để gây được sự chú ý của hung thủ, cô có thể phối hợp với anh rất tốt.

Cô cố gắng dùng ánh mắt lưu luyến nhìn Đường Tổ: “Chúng ta đừng chia tay được không. Anh muốn gì em đồng ý hết, em không muốn chia tay!”

Mí mắt khẽ động, Đường Tổ biết rõ những lời này chỉ là diễn kịch, thế nhưng ... Khốn khiếp! Dáng vẻ bây giờ của cô khiến anh chỉ muốn ôm chăm lấy cô, vuốt ve mái tóc cô. Như vậy còn chưa đủ, anh còn muốn hôn cô, hôn giống ở bên ngoài quán bar vừa rồi. Trước đây anh luôn nghĩ hai cái miệng dán chặt vào nhau, động tác ấy rất mất vệ sinh, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy nếu cùng Hứa Luật hoàn thành động tác ấy thì ...

Ôi!!!

Đường Tổ ý thức mình đang đi lệch mục tiêu, hàng lông mày cau chặt.

Biểu hiện của anh lúc này khiến mọi người nghĩ anh cảm thấy khó chịu với Hứa Luật. Ngay lập tức mấy người phụ nữ lại thay phiên nhau chê cười Hứa Luật.

Đường Tổ chỉ muốn mấy bịch miệng mấy con người xấu xí này ngay tức khắc.

Thế nhưng cuối cùng lý trí đã đánh bại được trạng thái kích động của anh, Đường Tổ nhấp một ngụm rượu để khác chế tâm trạng chính mình, ánh mắt lướt nhìn toàn bộ không gian quán bar.

Từ tư liệu anh có được, hung thủ trong vụ án là tên giết người biến thái giết và ăn thịt người.

Hung thủ chọn lựa sử dụng tiêm chất LSE vào nạn nhân khiến họ đánh mất ý thức, sau đó tiến hành ăn thịt. Từ một góc độ nào đó mà nói, đây chính là quá trình hưởng thụ của hắn. Hắn muốn cảm nhận người phụ nữ sống sờ sờ ấy trải nghiệm cảm giác hắn mang lại. Khi nạn nhân còn sống, ăn thịt bọn họ không đơn giản chỉ vì ngược đãi --- nếu là ngược đãi, hắn sẽ không chọn cách tiêm ma túy bởi làm vậy sẽ khiến bọn họ không cảm thấy đau, điều này đi ngược lại hoàn toàn với kẻ thích ngược đãi.

Hung thủ chỉ ăn thịt nạn nhân sau khi độc tính LSE phát huy tác dụng, nạn nhân không những không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn nảy sinh cảm giác hưng phấn, kích động, điều này sẽ tác động lên tâm lý của hắn: là do đối phương can tâm tình nguyện để hắn ăn thịt, điều này cũng được coi là ‘Yêu’. Hắn cho rằng đối phương yêu hắn, hoàn toàn đồng ý để hắn ăn thịt, hòa chung một thân thể với hắn.

Dưới miệng hung thủ, ba bộ phận mặt, ngực và mông là những nơi cuốn hút nhất, hung thủ ăn thịt những nơi này, đợi họ chết đi rồi mới tiến hành cưỡng hiếp. Loại xâm hại xác người này cho thấy trong tâm hồn của hung thủ tồn tại sự tự ti. Tự ti đến mức biến thái, nhất định phải để nạn nhân chết đi, bị hủy hoại mới có đủ dũng khí quan hệ với bọn họ.

Kết hợp với cách thức thủ tiêu phần vụn thi thể cho thấy hung thủ là một người thông minh và hiểu chuyện. Biết cách dùng nước để che dấu và rửa trôi những chứng cứ trên thi thể, điều này lại càng chứng minh hung thủ là một kẻ hết sức tinh táo, là tội phạm có năng lực tổ chức nhất định.

Hai lần quãng thi thể đều là trong một hồ nước ở thôn Nam Sơn, khu thành cổ Nam Khanh, căn cứ đặc thù địa lý phạm tội cho thấy hắn sẽ ở không quá xa những thi thể này, bởi có như vậy hắn mới có thể ‘cảm thụ’ được những người phụ nữ đó.

Tổng hợp các phân tích trên, đặc điểm của hung thủ sẽ là: Đàn ông, độc thân, sống một mình, là người từng trải, có trình độ học vấn cao. Từ thủ đoạn ra tay của hung thủ có thể đoán được bản thân hung thủ có khiếm khuyết hoặc bị tàn tật, khiến hắn có cảm giác tự ti. Cũng bởi vì bề ngoài nên hắn không thu hút được bạn khác giới, bọn họ xa lánh hắn, khiến nội tâm hắn ngột ngạt và cô độc.

Dưới sự ảnh hưởng tâm lý này, nếu để hung thủ bắt gặp những người phụ nữ cuồng nhiệt, hơn nữa là loại ‘đính chặt không buông’ sẽ tạo nên một sự kích thích cực lớn đối với hắn.

Dĩ nhiên, trong lúc quan sát hắn sẽ không quên chuyện hắn phải làm, hắn phải là người nắm quyền chủ động trong các đề tài bàn tán, hắn cứ chậm rãi nói, dễ dàng thu hút ánh mắt của tất cả các người phụ nữ xung quanh hắn.

Hứa Luật luôn cho rằng Đường Tổ là người không biết giao tiếp, không hiểu thế nào là đối nhân xử thế, thế nhưng Đường Tổ trước mắt cô lúc này đây lại đang thoải mái giao lưu cùng với mọi người, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề nào xảy ra ... Anh vận dụng phương pháp phân tích logic, đặt bản thân vào tình huống hiện tại. Thật sự anh mới đúng là một diễn viên xuất sắc.

“Chào! Cô tên gì?”

Quầy bar xuất hiện thêm một người phụ nữ trang điểm rất đậm, đột nhiên lên tiếng hỏi Hứa Luật.

Hứa Luật thuận miệng nói đại một cái tên: “Tôi tên Tiểu Toa!”

Cô ta vừa nói vừa hất cằm nhìn về phía Đường Tổ: “Yêu một người người đàn ông như vậy, rất khô!”

Hứa Luật nở nụ cười miễn cưỡng, tiếp tục dùng ánh mắt si mê nhìn Đường Tổ, nỗ lực đóng tròn vai thiếu nữ si tình.

Người phụ nữ rút một điều thuốc đưa cho Hứa Luật.

Hứa Luật lắc đầu: “Tôi không hút thuốc lá.”

Cô ta cũng không ép, cất điều thuốc về, lại đưa mắt nhìn ‘người đàn ông vạn người mê’: “Có điều ... anh ấy thực sự rất gọi cảm.” Cô ta kêu hai ly rượu, đẩy một ly đến trước mặt Hứa Luật: “Mời cô!”

Không nhận rượu của người lạ, quy tắc khi ở quán bar này Hứa Luật rõ ràng, cô còn chưa kịp tìm cách từ chối bất ngờ phát sinh chuyện khác.

“Thằng khốn!”

Một người đàn ông từ trong đám người vọt đến, trong tay lăm lăm chai rượu xông đến trước mặt Đường Tổ.

Xung quanh nhất thời hỗn loạn, mọi người đang tụ tập quanh Đường Tổ vô thức tản ra, ngay cả Hứa Luật cũng bị đẩy ra phía ngoài.

Dựa vào ánh sáng mập mờ, cô nhìn thấy người đàn ông cao khoảng một mét sáu, trên mặt hấn có một bớt đen rất lớn, đầu hói, vẻ mặt hung hăng. Xem ra đã uống không ít, gãi chân bước loạng choạng lao tới Đường Tổ.

Đường Tổ lấy tay chặn lại, tránh sự công kích của đối phương. Khi nhìn rõ tên ma men này, liền gạt hấn sang một bên, hai hàng lông mày cau lại.

Không đúng, không phải người này!

Người anh muốn tìm có khuyết điểm trên cơ thể, nhưng hấn quen ẩn nấp, không bao giờ động thủ trước đám đông bởi vì hấn là một người tự ti. Mấy hành động động trời sẽ khiến hấn e dè. Theo phân tích của anh, đối phương phải chọn lúc vắng người mới ra tay.

Không lẽ sai ở điểm nào rồi?

Hứa Luật vừa định bước sát đến Đường Tổ, đột nhiên cảm thấy cánh tay bị kéo lại, sau đó đau nhói một cái - - -

Đau quá!

Cảm giác đau nhói truyền vào cơ thể, cô lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, là kim châm

Cô kêu lên một tiếng, nhưng tiếng nhạc ồn ã cùng tiếng người cười nói đã át đi âm thanh của cô.

Hai mắt Đường Tổ như radar, quét một vòng tất cả mọi người có mặt tại nơi đây, đại não không ngừng phân tích, loại suy, ...

Đột nhiên có giọng nói truyền đến bên tai anh.

--- Đường Tổ!

--- Cứu ... tôi ...!

Hứa Luật!

Đường Tổ xoay người, phát hiện Hứa Luật vốn dĩ phải ở sát bên cạnh anh thì đã biến mất không còn tăm hơi. Ngay lập tức toàn bộ đại não Đường Tổ ngừng hoạt động.

Con ma men kia đột nhiên nắm chai rỗng bên quầy ném về hướng Đường Tổ. Đường Tổ tránh không kịp, trán bị thương một mảng lớn.

Đầu bị đập mạnh khiến đại não đang đình công phục hồi lại. Anh bình tĩnh suy nghĩ, anh dặn lòng phải bình tĩnh mới có thể nghĩ ra được biện pháp.

Trong đầu anh bắt đầu chiếu lại tình hình hỗn loạn vừa rồi, theo phác họa chân dung của anh, tất cả những người đàn ông anh nhất định đều chú ý. Anh tin chắc vừa rồi trong vòng một mét không hề xuất hiện bất cứ người đàn ông nào!

Không ... Không phải đàn ông!

Là phụ nữ?!

Không thể nào là phụ nữ. Phụ nữ không hề thỏa mãn các điều kiện trên.

Đường Tô xông đến kéo áo con ma men: “Ai! Ai kêu mày đến đây quấy rối???”

Người đàn ông hai mắt đại đi, miệng hàm hồ la hét: “Cô ta là của tao ... Là của tao ...”

Gã say rượu tạo ra cục diện hỗn loạn, lợi dụng tình cảnh này, đối phương đã có cơ hội ra tay.

Đường Tô miệng lẩm bẩm chửi thề, cảm xô đá dội thẳng lên đầu gã say.

Cảm giác lạnh buốt khiến gã run cầm cập, cả người cũng tỉnh táo vài phần, gã mở mắt nhìn người đàn ông trước mắt, trong mắt dấy lên vẻ đố kỵ: “A Bình ghét nhất mấy tên đàn ông thế này ...”

Gương mặt Đường Tô đã sẫm mất đi vẻ kiêu ngạo, thần sắc lúc này chỉ phẳng phất nét lạnh lùng, anh đã biết mình sơ suất ở điểm nào ...

Hung thủ là đàn ông ... nhưng ... nhưng không có nghĩa bây giờ hắn vẫn còn là đàn ông.

Bởi vì là một người đàn ông mang khuyết tật, hắn chỉ còn cách sử dụng sự tiến bộ của y học nguy trang mình. Hắn giải phẫu thành một người phụ nữ có nhan sắc, sau đó dùng vẻ mặt ấy đi thỏa mãn những người đàn ông có diện mạo xấu xí, là một cách giúp hắn thỏa mãn bản thân.

Nhưng cảm giác này cũng không đủ để xua đi hồ đen trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: ĐƯỢC CỨU THOÁT

Hứa Luật cố gắng duy trì sự tỉnh táo.

Thế nhưng lượng thuốc quá mạnh, tác dụng nhanh, khiến sự tỉnh táo của cô bây giờ giống như con thuyền trên biển, không ngừng bị những ý nghĩ kỳ lạ kéo qua, xô lại. Đại não và cơ thể cực kỳ hưng phấn, như con tàu đi chệch đường ray khiến cô không cách nào điều khiển được.

Cô cắn chặt môi, cố gắng để mình tỉnh táo, cố gắng để cho sự minh mẫn không đi sai đường.

Bây giờ mình đang ở đâu, cô cũng không rõ. Trước mắt cô một mảng tối đen, thị giác thính giác đều bị được tính ảnh hưởng. Bên tai cô nghe thấp thoáng có âm thanh truyền đến, nhưng không rõ, chỉ thấy quay cuồng, cô chỉ muốn bật cười lớn. Tuy vậy cô biết đây không phải là phản ứng của bản thân cô, tất cả đều do tác dụng của ma túy.

Lâm Bình, chính xác hơn miệng Lâm Bình đang không ngừng lên tiếng: “Bọn đàn bà chúng mày đều là một lũ thấp hèn .. Gã đàn ông đó xấu xa như vậy mà cũng bu đen bu đỏ. Thấp hèn .... Đề tiện.” Vừa nói trên gương mặt khê biến, xuất hiện nụ cười quỷ dị: “Tuy nhiên, không sao, bọn mày cứ ‘cùng với tao’, sẽ không còn tên đàn ông nào lừa chúng mày nữa ...”

Lâm Bình ngồi bên cạnh, bàn tay chạm lên mặt Hứa Luật. Cảm giác mềm mại khiến hắn lưu luyến không rời, không ngừng chà xát. Trời sinh làn da phụ nữ và đàn ông không giống nhau, rất mềm mịn như một miếng tào hũ non.

Hắn vốn sinh thiếu thốn, bẩm sinh xấu xí, ngũ quan không giống người thường, tóc ó vàng lờm chờm. Ngay từ nhỏ mẹ hắn đã ghét bỏ hắn, không muốn bế bồng nựng nịu hắn. Khi lớn, hắn nghĩ chỉ cần hắn học giỏi sẽ bù lại khuyết điểm, vì thế hắn nỗ lực học tập chuyên cần, đạt thành tích tốt, hi vọng mọi người sẽ tiếp nhận hắn. Thế nhưng, đôi khi sự vô tình có lúc chính là vũ khí khiến người khác đau đớn, vừa trông thấy hắn, đám trẻ con liền la hét, gào thét hắn là quái vật, có thể chúng còn nhỏ, không có ác ý, nghĩ gì nói đó, nhưng trong lòng hắn đã nảy sinh cảm giác tự ti, tất thấy quá trình trưởng thành của hắn đều chỉ có sự cô độc làm bạn, tính tình hắn cũng vì thế mà trở nên quái gở, khiến người ta lại càng xa lánh hắn.

Cũng bởi tướng mạo hắn phải chịu không ít thiệt thòi.

Rõ ràng đi thi được giải nhất nhưng lại không thể quang minh chính đại đứng trên bục nhận thưởng. Thầy giáo nói với hắn một câu mang hàm ý sâu xa: “Lần này là đại diện cho bộ mặt của cả nhà trường, bạn học Lâm Bình chắc chắn là một cậu bé hiểu chuyện, hiểu được những chuyện khó nói của nhà trường”. Nói xong liền đưa một học sinh khác lên nhận thay.

Ra ngoài xã hội, hắn càng rõ một chuyện, tướng mạo quan trọng đến dường nào. Mặc kệ tài năng xuất chúng ra sao nhưng gương mặt xấu xí cũng đừng mong nhận được công việc tốt.

Hắn cũng khát khao một tình yêu, khát khao được sự ưu ái của bạn khác phái. Thế nhưng khi họ trông thấy hắn, họ liền chùn chân chứ đừng nói tiến

thêm một bước giao lưu.

Hắn vĩnh viễn không quên lần đầu tiên hắn đi chơi gái. Hắn nghĩ bản thân không cuốn hút, vậy có thể dùng tiền mua lấy trải nghiệm, nhưng kết quả hắn nhận được chính là sự nhục nhã ê chề.

Lần đầu tiên khóa thân trước mặt phụ nữ, Lâm Bình vừa hưng phấn vừa ngượng ngùng. Nói gì thì nói, dù sao thân là đàn ông, mấy chuyện này nên là người đứng thế chủ động.

“Nhỏ quá!”

Vừa cởi quần áo, cô gái đó nhìn chăm chăm vào ‘tiểu đê’ của Lâm Bình, nhin không được cười lớn. Nụ cười này trực tiếp dập tắt ngọn lửa đang cháy hừng hực hắn.

Kỳ thật, từ lúc nhỏ hắn đã phát hiện tiểu đê của mình không giống những đứa bé trai khác. Nó vừa nhỏ vừa ngắn, đây chính là bí mật chôn sâu trong lòng hắn. Hắn chưa bao giờ dám đi vệ sinh cùng với đám con trai, chỉ sợ chúng trông thấy sẽ nhạo báng hắn.

Vậy mà, bây giờ hắn lại bị một người phụ nữ chế nhạo. Nỗi uất hận dồn nén đã lâu trong lòng nay như một ngọn núi lửa bùng nổ. Không kìm được, hắn tiện tay vơ chiếc ghế gần đó, phang mạnh vào đầu cô gái kia, khiến cô ta rơi vào hôn mê.

Khi ấy, hắn cứ đứng ngây ngốc nhìn cô gái nằm bất động trên giường, trong lòng không những không cảm thấy hoảng loạn, trái lại là cảm giác hưng phấn. Cũng bắt đầu từ lúc ấy, hắn phát hiện: chỉ khi bất động, đám phụ nữ mới ngoan ngoãn nghe lời, mặc hắn không chế và chà đạp.

Cảm giác này một khi đã đâm chồi thì không ngừng lớn mạnh.

Hắn chịu đựng đã lâu, bây giờ hưởng thụ cảm giác khống chế người khác khiến hắn khoan khoái và mê đắm.

Đây cũng chính là lần đầu tiên hắn giết người, thi thể cô gái ấy được chôn ở sân sau nhà hắn.

Đợi đến khi hắn tỉnh táo ý thức được mình đã giết người, hắn mới có cảm giác sợ hãi, có quãng thời gian hắn bị dày vò, hắn sợ từ thi bị phát hiện. Thế nhưng không có, sự mất tích của một cô gái mại dâm đối với người dân thành thị mà nói giống như một con giun bị giẫm chết, chẳng ai để ý.

Hắn giết thêm mấy mạng người, chỉ cần có tiền, đám gái ấy sẵn sàng phục vụ, sẵn sàng chiều theo hắn.

Một thời gian sau, mảnh đất quê hắn nằm trong quy hoạch của thành phố, nhà hắn thuộc diện đền bù giải tỏa. Nhận được số tiền không nhỏ, hắn dùng nó ra nước ngoài giải phẫu thẩm mỹ. Nửa năm sau hắn về nước nhưng mảnh đất khu Nam Khanh ấy vẫn chưa cải tổ, vì vậy những xác người hắn chôn dưới đất không bị phát hiện.

Bây giờ hắn đem Hứa Luật về đây, căn nhà cũ nát, mấy hộ lân cận cũng chuyển đi hết, chỉ còn hắn là chúa tể khu này.

Hắn nhếch miệng, gương mặt thỏa mãn, đầy dâm dăng, si ngốc nhìn cơ thể Hứa Luật. Hắn cứ ngồi ngây người nhìn ngắm Hứa Luật hơn một tiếng đồng hồ.

Hắn nở nụ cười quái dị, đứng lên, rồi rập mình xuống đất, nuốt nước miếng ừng ực. Trong bóng tối tựa như một bàn cao lương mỹ vị đang chờ hắn thưởng thức.

Hắn khẽ đưa tay, nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo Hứa Luật, một chút chờ mong, một chút hưng phấn lại pha lẫn sự cung kính. Cảm giác lẫn lộn khiến hắn không cách nào khống chế.

Người phụ nữ hôm nay không hề phù hợp với tiêu chuẩn của hắn. Cô gái này không giống phụ nữ làng chơi mà là thuộc tầng lớp trí thức. Không trang điểm đậm, cũng không ngai ngái mùi nước hoa rẻ tiền, ngu xuẩn chạy theo đuổi đàn ông.

Người phụ nữ như vậy, người phụ nữ như vậy ...

Bàn tay Lâm Bình run lẩy bẩy, nước miếng thi nhau tuôn chảy.

Đây tuýp phụ nữ điển hình trong mơ của hắn. Khi còn trẻ, hắn cũng từng ao ước có một người phụ nữ giống như thế này, toàn tâm toàn ý yêu hắn ...

Tay hắn nổi gân xanh, dùng sức xé toạc y phục Hứa Luật, chiêm ngắm thân thể trắng nõn dưới ánh trăng: “Qua đêm nay, cô sẽ thuộc về tôi, mãi mãi thuộc về tôi, bên nhau không chia lìa ...”

“Ha ha ha!!!”

Một tiếng cười khê vang lên, nhưng chưa đủ để triệu hồi sự chú ý của Lâm Bình.

Mãi đến khi vai hắn bị vỗ mạnh một cái, hắn mới giật mình xoay người nhìn. Không biết từ lúc nào đã có một người thân mặc âu phục đứng đó, nở nụ cười lạnh lùng.

Lâm Bình nhìn gương mặt tuần tú kia, trong lòng lại bùng bùng lửa giận. Hắn hận những người có bộ mặt xuất chúng. Hắn muốn ra tay xử người đàn ông

trước mắt, nhưng phát hiện hấn không thể làm được gì.

“Haizza! Tuy rằng không muốn biến mày thành trò cười, nhưng ...” ... Gã liếc mắt nhìn Hứa Luật bất động nằm trên đất, quay đầu tập trung nhìn vào mắt Lâm Bình, một lúc lâu sau mới mở miệng trầm giọng nói: “Bây giờ mau rời khỏi đây ...”

Gã nói ra một địa chỉ, sau đó vỗ mạnh tay một cái: “Đi mau!”

Lâm Bình liền nghe theo chạy vọt khỏi căn nhà cũ.

Gã nhìn Hứa Luật vẫn chịu tác động của ma túy khiến thần trí mơ mơ hồ hồ, đôi mắt hấn dấy lên vài tia nghịch ngợm, gã đến bên Hứa Luật, vỗ vỗ gò má.

“Hứa Luật!”

Hứa Luật nghe phảng phất có ai gọi tên mình, thanh âm đó băng qua tầng mây, như một sợi dây thừng kéo cô trở lại mặt đất, giúp sự minh mẫn của cô quay về thực tại.

Ánh mắt cô xuyên qua mảnh tối mờ mịt, cố gắng tập trung nhìn tình cảnh trước mắt - - - Trước mắt cô có người, thế nhưng cô nhìn không rõ, chỉ lờ mờ trông thấy một đôi mắt, rồi sau đó ...

Khi mở mắt lần nữa, Hứa Luật đã ở trong bệnh viện.

Hứa Luật cảm giác đầu đau như búa bổ, cô nhớ mình bị bắt đi, sau đó ...

“Nhức quá!!!”

Cô xoa xoa huyệt thái dương, không nhớ nổi chuyện gì.

“Tỉnh rồi!”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nam khàn khàn, Hứa Luật quay đầu, động tác quá nhanh làm cô choáng váng.

“Đường ... Đường Tổ!”

Lúc này cô mới chú ý đến giường bên cạnh còn có một người, đầu quấn băng vải.

“Hừ hừ!”

Đường Tổ chỉ hừ hai tiếng đáp lại cô.

Hứa Luật còn chưa rõ ngô khoai thì cô y tá đẩy cửa bước vào: “Thay băng!”

Thay băng?

Trên người Hứa Luật đâu có vết thương, miếng băng cá nhân duy nhất là trên mu bàn tay, là do kim truyền dịch để lại. Vì thế ... thay băng lần này là cho ...

Đường Tổ cau mày nhìn cô y tá, rồi chui mình vào chăn.

Hứa Luật: “...”

Cô y tá bất lực nhìn hành động của Đường Tổ, cô ta ra sức kéo kéo tấm chăn của anh: “Anh Đường, đến giờ anh phải thay băng rồi.”

“Tôi không muốn để một y tá đi quán bar uống rượu đến nửa đêm, rồi chạy vội về bệnh viện trực ca, bây giờ lại tẩy máy trên gương mặt tôi.”

Khỏe miệng giật giật, cô y tá giờ tay vuốt trán --- Đêm qua đúng là cô ta có quá chén, thế nhưng sao anh lại biết?

“Anh Đường, xin anh tin tưởng trình độ chuyên nghiệp của tôi ...”

Hứa Luật dờ khóc dờ cười, Đường Tổ lý lẽ nhiều vậy chỉ đơn giản một mục đích duy nhất, đó chính là không muốn để cô ta chạm vào người. Anh không thích người lạ đụng chạm, điều này Hứa Luật rõ mồn một.

“Để tôi làm cho!” , Hứa Luật ngồi dậy khỏi giường.

Cô y tá hơi do dự: “Cô???”

“Khụ khụ! Tôi cũng học y ...”, có điều là pháp y ... nhưng mấy thứ căn bản này cô làm được.

Cô y tá chần chừ, đây là công việc của cô ta, tùy tiện giao cho người khác, nếu này sinh rắc rối, cô ta phải lãnh hậu quả.

“Có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm”, Hứa Luật đỡ khay thuốc trên tay cô ta, xoay người kéo chặn Đường Tổ.

Đường Tổ nằm trên giường, không nhúc nhích, hai mắt híp lại, vẻ mặt lười nhác nhìn Hứa Luật.

Hứa Luật cũng không ép anh phải ngồi dậy, nếu anh cứ ngoan ngoãn nằm yên thế này cô càng dễ thao tác --- Dù gì mấy ‘người’ dưới tay cô cũng đều nằm bất động cả thôi.

Lấy chiếc kéo nhỏ, cắt đoạn băng trên đầu anh, trán anh lủng một lỗ, đã được khâu lại. Không biết sau này có để lại sẹo không, nếu có thì quả thật đáng tiếc.

Cô đổ chút thuốc iot, nhẹ nhàng lau vết thương cho anh, khẽ nói: “Đau thì nói một tiếng.”

Anh nhú mày, hừ lạnh: “Thêm vết tích cũng chẳng ảnh hưởng tướng mạo của tôi.”

Hứa Luật: “...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: DÙ SAO TỐI QUA CÔ ẤY CŨNG LÀ BẠN GÁI CỦA TÔI

Hứa Luật nhẹ nhàng giúp anh xử lý vết thương, thuận miệng hỏi: “Ngày hôm qua rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Cô nhớ mình bị người phụ nữ kia tiêm thuốc vào người, sau đó đưa đến một ngôi nhà cũ nát, người phụ nữ ấy vẫn vừa nói vừa cười.

Ngữ khí nhàn nhạt, Đường Tổ thuật lại phác họa chân dung tâm lý tội phạm của mình, nhưng sự chú ý của anh không nằm trên câu chuyện ấy... mà là ...

Tay phải của Hứa Luật đang cầm bông băng, tay trái nhẹ nhàng chấm thuốc lên trán anh khiến anh cảm thấy ngưa ngứa, muốn gãi. Bởi vì phải lau rửa vết thương nên cô phải gần người, thu hẹp khoảng cách giữa hai người bọn họ. Dù không mở mắt cũng biết cô đang ở sát bên anh.

Hơi thở của cô ở khắp mọi nơi, thoang thoảng nhưng đủ để quấy nhiễu tâm tư anh.

“Vì vậy, người phụ nữ đó chính là kẻ chuyển giới ư???”, Hứa Luật kinh ngạc.

Đường Tổ nhú mày, anh giận mình đã không sớm nhận ra: “Xin lỗi! Tôi đáng lẽ phải sớm phát hiện điều này.”

Hứa Luật nheo mắt, tự nhiên đưa tay vuốt nếp nhăn trên vầng trán anh: “Đừng xin lỗi! Như anh đã nói, phác họa chân dung luôn tồn tại khuyết điểm, anh đã làm rất tốt rồi.”

Cô nở nụ cười, nụ cười dịu dàng, nhẹ êm như nước.

Nghĩ đến từ này, anh lại cảm giác hình như nụ cười ấy dòng nước, rót vào miệng anh, trượt xuống yết hầu.

Ực!

Anh vô thức nuốt nước miếng, giống như thật sự đã uống luôn nụ cười ấy vào bụng.

Khi cô cười, đôi môi nhẹ nhàng tạo thành một đường thẳng, khóe miệng khẽ cong, dịu dàng mà mê người, tự nhiên không gò ép. Khoảng cách gần thế này anh có thể ‘đọc’ được tất cả các chi số từ đôi môi cô.

“Đường Tổ!”

Màu sắc môi tái nhợt, hơi mỏng

“Đường Tổ???”

Môi cô tạo thành hình vòng cung rất đẹp, anh nhớ có người còn ví đôi môi của con người như chiếc nỏ của thần Cupid.

Đây là môi trái tim, nhìn ra nhân trung là 152 độ, hai đỉnh môi là góc 225 độ.

Môi trên dày tám milimet, môi dưới dày tám phẩy chín milimet.

“Đường Tồ!”

Hai cánh môi cong nhẹ gọi anh quay về thực tại, tay trái cô vẫn đặt trên trán anh. Rồi anh lại nhớ đến hình ảnh hai người trước cửa quán bar tối qua. Lúc ấy anh chỉ dựa vào tình tiết trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết, làm không khác một ly, đặt môi mình ghi dấu lên gương mặt cô.

Cảm giác thế nào?

Lúc ấy anh chưa cảm nhận được rõ ràng, nhưng bây giờ nhớ lại hình như rất mềm mại, hơi ẩm ướt ... Là nước bọt của anh hay của cô?

Đáng chết! Anh cảm giác hô hấp ngưng trệ, tốt nhất anh nên cứu lấy hơi thở của mình trước.

“Đường Tồ! Anh sao vậy? Không khỏe chỗ nào ư?”

Hứa Luật cực kỳ lo lắng khi thấy anh đột nhiên thở dốc.

Đường Tồ giật mình, vươn người, ngồi thẳng dậy, mở to mắt nhìn cô.

--- Không! Không được nhìn cô! Đường Tồ không được nhìn cô ấy!

Trong đầu không ngừng ra lệnh bản thân, thế nhưng, ánh mắt và ngữ khí đầy quan tâm của cô đã che lấp hết thấy lỗ chân lông trên người anh, khiến cơ thể anh lúc này không còn nghe lời đại não.

Anh thở dài một cái, sau đó biện minh cho cử chỉ bất thường của mình: “Đề món đồ kia xa tôi ra một chút, đừng quán lên đầu tôi. Phien chết đi được!”

Món đồ kia là chi cuộn băng y tế vô tội trên tay Hứa Luật.

Hứa Luật: “Nếu không băng vết thương sẽ hở, sẽ để lại sẹo.”

“Come-on, coi như lưu lại vết tích cũng chẳng ảnh hưởng gì”, Đường Tồ đưa tay ngăn cô không quán băng lên đầu anh.

“Đừng nhúc nhích!”, Hứa Luật khuyên ngăn: “Quán băng này lên anh trông vẫn rất đẹp trai. Tôi đảm bảo!”

Đường Tồ: “... Xạo. Hứa Luật! You are a little liar.” (Em là một cô bé lừa đảo!)

Tuy trả lời là thế, nhưng anh vẫn phối hợp ngồi yên không ngo ngoáy.

“Không lừa anh! Đẹp trai quá đi mất!” A! Có cần thất nơ bướm không nhỉ? Cô tự hỏi lòng.

“Thu hồi cái ý nghĩ tẻ nhạt của em lại!” Đừng tưởng anh không biết cô đang nghĩ gì.

Gruhnh --- Lại bị nhìn thấu. Thật đáng tiếc!

Hứa Luật ngượng ngùng thất nút băng như bình thường, dọn dẹp đồ đạc gọn gàng đưa lại cho cô y tá vẫn đang đứng đợi bên cạnh --- Thật sự! Hứa Luật vừa rồi cũng quên mất ở đây còn tồn tại một người tên ‘Y tá’.

“Cố gắng nghỉ ngơi nhiều một chút!”, trước khi rời đi cô y tá căn dặn một câu.

Hứa Luật gọi lại câu chuyện đang dở dang: “Do vậy nên anh biết hung thủ là người đã từng phẫu thuật, sau đó làm sao anh tìm được?”, vừa hỏi cô vừa xoay người, tính về giường của mình.

Chưa được hai bước, cô ngừng chân, cúi đầu nhìn bàn tay vừa bị tóm lấy.

Đường Tồ ngăn người, nhìn hai bàn tay nắm chặt nhau --- Chính xác mà nói là anh nắm tay cô, mà cô cũng không có phản kháng ... nhưng ... tay anh duỗi ra khi nào vậy???

“Ngồi đây đi!” Anh nhích người sang một bên.

Thật ra anh không cần làm hành động này, giường bệnh ở đây khá lớn: “Ngồi xa quá tôi phải khuếch đại âm thanh.” Một lý do quá ư vớ vẩn.

Hứa Luật cũng không hoài nghi, dù sao anh chưa bao giờ có ý nghĩ giống người bình thường: “Ok!”

Cô nghe theo anh ngồi xuống: “Thế nhưng ... Nếu anh mệt quá, chúng ta nói sau cũng được”, vừa dứt lời, cô suy nghĩ rồi dứt khoát: “Không! Trước tiên không nói chuyện này, anh nên nằm nghỉ ngơi cho thật khỏe!”

Sắc mặt của anh rất tẻ, trắng bệch, hình như tinh thần không tốt. Hai mắt lại có quầng thâm? Bao lâu rồi anh chưa được ngủ ngon? Anh không phải là người rất chú trọng giấc ngủ sao? Còn nữa, gò má cũng hóp lại ... Chơi trò gì đây, không được ăn ngon luôn ư?

Không biết tại sao Hứa Luật vô cùng tức giận, hai hàng lông mày cau chặt vào nhau: “Đường Tổ! Bây giờ anh nhất định phải đi ngủ!”, ngữ khí cô kiên định.

Trên thực tế, Hứa Luật đoán không sai, từ lúc Đường Tổ đến thành phố Giang anh chưa từng có giấc ngủ ngon. Ở quán bar bị nện cái chai vào đầu, không chịu băng bó đã lo lắng chạy đông chạy tây. Đến khi tìm được Hứa Luật, do làm việc quá sức cộng thêm mất máu nên anh ngất đi. Tình cảnh giấc đã thành thói quen, ngất đi chưa được bao lâu, trên đường đưa đến bệnh viện anh liền mở mắt tỉnh lại.

Hiện tại còn chưa bắt được hung thủ, anh cảm thấy chuyện ngủ nghỉ sau này còn đầy thời gian. Hơn nữa, nằm trên cái giường chết tiệt này làm sao anh có thể ngủ được.

Thấy Đường Tổ bất động, Hứa Luật trực tiếp đưa tay, đè vai anh xuống, ép anh nằm lại giường, đắp chăn cho anh, cuối cùng, còn vỗ vỗ lên tấm chăn: “Bé ngoan! Ngủ đi!” Nếu được cô còn muốn thêm ba chữ ‘Đường Bảo Bảo’ nữa cơ.

Khụ khụ ... cái này chẳng khác nào châm dầu vào lửa, cô cảm thấy lúc này đây Đường Tổ chẳng khác nào một đũa tre cẩu thả.

Gi đây? Giọng điệu này là sao?

Đường Tổ muốn kháng nghị, nhưng khi đối mặt với đôi mắt ân cần của Hứa Luật, lời đến môi lại nuốt xuống.

“Ngủ một giấc thật ngon!”, Hứa Luật vẫn ngồi bên giường: “Chờ anh tỉnh lại, chúng ta tiếp tục câu chuyện. Coi như anh nhắm mắt dưỡng thần một lúc cũng tốt!”

Nhìn ra anh thật sự quá mệt mỏi rồi!

Đường Tổ cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Bản thân anh nghĩ anh không tài nào ngủ nổi trên chiếc giường bệnh hoạn này thì bây giờ lại có thể an tâm ngủ ngon lành. Rõ ràng ban đầu không muốn ngủ, chỉ nhắm mắt để chiều lòng Hứa Luật, nhắm mắt cũng không trở ngại cho việc hoạt động của đại não ... Vậy mà, kết quả anh lại ngủ thật say.

“Không sao ... Không việc gì, em khỏe. Ừm! An tâm đi ...”

Khi tỉnh dậy cũng là lúc nghe được thanh âm ấy khê khàng vang lên.

Đối với cú điện thoại kia anh chẳng có hứng thú, thật đó, anh thề, không hề một xíu hứng thú! Chẳng qua trời sinh thính lực hơn người khiến anh bị ép phải nghe câu chuyện của bọn họ --- Được rồi! Tất cả là do thính lực nhạy bén đáng chết của anh. Ngay cả đầu dây bên kia nói gì anh cũng nghe rõ!

‘Bọn anh sẽ qua đó ...’

Đầu dây bên kia là một giọng nam, khá ấm áp, nghe rất quen tai, thanh âm ấy cứ lít nha lít nhít vang vọng vào lỗ tai anh ... Sau đó bộ não anh tự động sắp xếp ra ba chữ: Tô Từ Khiêm.

Hứa Luật ngắt điện thoại, quay đầu nhìn, bắt gặp đôi mắt màu trà cũng đang nhìn cô --- Ồ! Anh tỉnh dậy khi nào?

“Tỉnh rồi ư? Cảm thấy thế nào rồi?”

Cảm giác rất tuyệt nếu như không có cuộc điện thoại đáng ghét kia. Anh hỏi giọng lơ đãng: “Điện thoại của ai?”

“À! Từ Khiêm!”, tối qua cô vội vội vàng vàng rời đi, sau đó lại liên tiếp phát sinh rắc rối, nên hôm nay phải xin nghỉ.

Vừa dứt lời, cô nghe tiếng Đường Tổ hừ một cái.

“Có muốn uống chút nước không?” Hứa Luật mở miệng hỏi, “Hay ăn chút gì nhé!”, thần sắc anh xem ra vẫn chưa ổn lắm.

“Nước!”, âm thanh khàn khàn.

Anh ngồi nửa người, nhìn cô đổ một nửa ly nước nóng, lại pha thêm chút nước lạnh.

“Đây!”, Hứa Luật đưa ly nước cho anh.

Anh không cầm, kê miệng sát ly vẫn trên tay Hứa Luật, uống một hớp thắm giọng: “Cám ơn!”

“Này ...”, Hứa Luật cất ly nước: “... Liên quan đến vụ án, Từ Khiêm chút nữa sẽ qua tìm hiểu một chút.”

Đường Tổ nhấp máy môi --- Khi cô nói, con ngươi đen tuyền kia lưu chuyển, ngoài việc nhìn anh, còn thêm vài phần mong ngóng, khiến từ anh muốn nói ‘Kêu anh ta cút đi’ biến thành một chữ ‘hừm’.

Quá gian xảo!

Đường Tổ nói thầm trong bụng.

*

Khoảng hai mươi lăm phút sau, Tô Tử Khiêm đến.

Lần đầu tiên Đường Tổ nghe cái tên này là khi Hứa Luật gọi điện thoại; lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này là đêm Giáng Sinh nhưng anh chưa nhìn rõ Tô Tử Khiêm.

Bắt đầu từ khi Tô Tử Khiêm đặt chân vào căn phòng, Đường Tổ mới cẩn thận quan sát, đánh giá anh ta.

Tô Tử Khiêm, nam giới, cao khoảng một mét tám ba, nếu trừ độ cao của giày, anh ta chỉ cao khoảng một mét tam mươi, độc thân, điều kiện kinh tế ổn định, là người có khả năng không chế cao, ngũ quan tuần tú không phải là người thường xuyên mất ngủ. Tuy nhiên tối qua anh ta ngủ không ngon giấc – không phải là vì vụ án, vụ án tuy vướng tay vướng chân, nhưng anh ta không phải cảnh viên chân ướt chân ráo mới vào nghề nên áp lực đó anh ta chịu đựng được.

Vừa vào cửa, Tô Tử Khiêm đã xoa đầu Hứa Luật: “Nha đầu này, làm anh lo cả buổi tối ...”

Câu nói này coi như đáp án cho ‘sự thiếu ngủ của anh ta’ trong dây suy luận của Đường Tổ --- ngủ không ngon là vì Hứa Luật.

Ánh mắt Đường Tổ nhìn bàn tay Tô Tử Khiêm đặt trên đầu Hứa Luật, động tác đó rất tự nhiên, cho dù là kẻ thực hiện – Tô Tử Khiêm hay người phải chịu đựng – Hứa Luật đều rất rất tự nhiên, hiển nhiên hai người đã từng làm thế này nhiều lần rồi.

Động tác này biểu thị không chỉ là thân quen mà là một loại tín nhiệm.

‘Tín nhiệm’ hai từ này khiến Giáo sư Đường cảm thấy khó chịu. Anh cố gắng lôi đầu óc đang phiêu du kéo trở lại. Lúc này Tô Tử Khiêm đã đến gần giường của anh, anh ta khẽ cúi đầu:

“Chào anh Đường!”

Thanh âm mang vài phần cảm xúc, là vì anh mà đến, Đường Tổ khẽ cau mày.

Tô Tử Khiêm sớm lĩnh giáo tài năng ‘đặc biệt’ của Đường Tổ, vì vậy anh ta không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề chính: “Liên quan đến tình tiết vụ án tôi muốn hỏi rõ anh Đường một số việc.”

Đường Tổ cố gắng tập trung nghe xem anh ta nói gì nhưng trong đầu toàn hình ảnh Tô Tử Khiêm xoa đầu Hứa Luật. Anh nhớ hình như hành động này anh cũng đã từng làm với Hứa Luật nhưng hiển nhiên không nhiều bằng Tô Tử Khiêm.

“... Làm sao anh Đường có thể tìm thấy Pháp y Hứa?”

Đường Tổ nghe câu hỏi của Tô Tử Khiêm, thanh âm không còn cảm xúc mà thay vào đó là thái độ giải quyết công việc, quả nhiên là một người không chế tâm tính rất tốt.

“Hung thủ gây án là người có thủ pháp gây án lão luyện, xem ra không phải là lần đầu tiên phạm tội nhưng trong kho không tìm thấy DNA tương hợp với hắn, chứng minh cảnh sát cũng không phát hiện. Căn cứ phác họa chân dung là nam giới nhưng mang hình hài của phụ nữ. Do tướng mạo hung thủ có khuyết điểm cùng tính cách khó gần khiến hắn không tài nào nhận được công việc với mức lương cao. Giải phẫu gương mặt cần một khoản tiền, vậy tiền này từ đâu hắn có được ...”

“Đền bù giải tòa!”, Hứa Luật thốt lên.

Đường Tổ gật đầu: “Thôn Nam Sơn cũng nằm trong quy hoạch cải cách của thành phố, hiện trường quảng hai thi thể, một năm trước đây vẫn không có ai thuê mướn, vì vậy hung thủ cứ nghĩ rằng nơi đây hiện tại cũng vậy nên liền thuê tiêu xác ở nơi này. Như vậy thời gian được thu hẹp thêm một bước: hắn rời khỏi đây khoảng một năm trước ...”

Vốn là những manh mối rất mơ hồ, nhưng dưới ngôn ngữ và sự sắp xếp rất rõ ràng của Đường Tổ mà thân phận của hung thủ cũng từ từ hé lộ.

Tô Tử Khiêm lần đầu tiên khâm phục cái gọi là ‘Phác họa chân dung tâm lý tội phạm’ của Đường Tổ, thật lòng khâm phục.

Nhưng ngay sau khi khâm phục, trong lòng anh ta dấy lên một mối nguy hiểm: Người đàn ông này rất mạnh.

“Cám ơn anh Đường đã phối hợp điều tra.” Tô Tử Khiêm lấy tư cách là Đội trưởng trình sát hình sự thay lời Cảnh Cục cám ơn anh: “Còn có ... cám ơn anh tối qua đã cứu Tiểu Luật”, về sau anh dùng thân phận cá nhân là Tô Tử Khiêm.

Giáo sư Đường hẳn nhiên không thích kiểu tuyên bố chủ quyền của Đội trưởng Tô.

Anh cứu Hứa Luật vì anh muốn làm điều ấy, chuyện này quan hệ gì đến Tô Tử Khiêm?

Thêm nữa, nếu muốn chơi trò tuyên thệ chủ quyền, anh càng có quyền hơn Tô Từ Khiêm

“Đừng khách sáo!”, Đường Tổ khẽ mỉm cười, ngữ khí vài phần phong độ: “Dù sao tôi qua Hứa Luật là bạn gái của tôi, cứu cô ấy là trách nhiệm của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: NÚI KHÔNG ĐẾN TÌM TA, TA LIỀN ĐẾN TÌM NÚI

Tôi hôm qua là bạn gái của tôi?!

Lời này nghe ngược nghe xuôi đều cảm thấy cực kỳ chướng tai.

Ánh mắt Tô Từ Khiêm đầy hoài nghi liếc về phía Hứa Luật. Dĩ nhiên, Hứa Luật đâu kể cho anh ta nghe phi vụ ‘dụ rấn khỏi hang’.

Hứa Luật định bụng giải thích câu gì đó, nhưng Đường Tổ nhanh hơn cô một bước.

“Come on! Em đã qua tuổi phải báo cáo mọi việc cho người giám hộ lâu rồi, little girl!”

Hai chữ ‘Little girl’ anh cố ý nhấn mạnh, mang theo vài phần châm biếm, anh khoanh hai tay: “Người đóng thuế không muốn thấy tiền của họ lãng phí vào những chuyện vô ích.”

Câu này đâu còn ý nghĩa nào khác ngoài việc nhắc nhở Tô Từ Khiêm: Đội trưởng Tô, tôi đã nói hung thủ cho anh, chức trách của anh là đi bắt hung thủ chứ không phải ở đây lãng phí thời gian.

Tô Từ Khiêm nghe qua là hiểu, từ góc độ nào đó anh ta cũng đồng ý với cách nói của Đường Tổ --- Chuyện quan trọng nhất lúc này là bắt hung thủ về quy án. Vì vậy, anh ta không phản bác, xoay người nói với Hứa Luật: “Anh về Cục trước. Em cố gắng nghỉ ngơi thật tốt. Có việc gì thì anh gọi cho em.”

Được rồi! Lại thêm lần nữa chứng tỏ người đàn ông này có khả năng khống chế rất cao, cũng được giáo dục tốt. Đường Tổ bĩu môi, mặc dù anh không mấy may mắn cảm với Tô Từ Khiêm, nhưng xét trên phương diện công việc, họ Tô này quả thật không tệ.

“Được! Để em tiễn anh!”

Hứa Luật cùng Tô Từ Khiêm rời đi, đến cửa phòng cũng không quên căn dặn Đường Tổ: “Anh nằm yên đó, đừng chạy lung tung.”

Đường Tổ nhắm tính chính xác thời gian, bước xuống giường, đi về phía cửa sổ, qua ô cửa kính anh trông thấy Hứa Luật và Tô Từ Khiêm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, sau đó biến mất ở ngã rẽ.

“Sao rồi?”

Một thanh âm vang lên phía sau.

Thanh âm khiến người ta chán ghét.

Đường Tổ đứng tại chỗ, xoay người nhìn người đàn ông không mời mà tới đằng kia.

Người đàn ông đó chậm rãi bước tới, ngồi xuống, đôi chân dài ưu nhã vắt chéo, ánh mắt nhìn vòng băng vải trắng toát trên đầu Đường Tổ: “Nhìn đáng về cậu lúc này, thật sự ngô nghê và đáng yêu.”

Đường Tổ dựa người vào cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt chán ghét nhìn người đàn ông kia: “Điều bộ của anh trước sau như một, đều khiến người ta chán ghét, đặc biệt là lúc nói mấy câu vô nghĩa đó.”

Ngón tay Đường Tổ khẽ vuốt nhẹ hạt châu nơi cổ tay, thờ dãi rồi lắc đầu một cái, cảm thấy rất bất lực khi phải đối mặt với một ‘cậu nhóc tùy hứng’: “Thật luôn khiến người khác đau đầu. Em trai yêu dấu à, em vẫn trước sau như thế, ngốc đến mức khiến mọi người quay cuồng đầu óc.”

Đây là người duy nhất dám nói Đường Tổ ngốc nghếch.

Đường Tổ không thèm để ý đến giọng điệu cổ tình khích bác của anh trai, anh trở về giường, kéo chăn trùm kín đầu, quay lưng về phía Đường Tổ, dùng tất cả những hành động này để ám chỉ hai chữ cho anh ta biết: Mau cút!

“Người đàn ông đó tên Tô Từ Khiêm đúng không?”

Thanh âm chán ghét của Đường Tu vẫn tiếp tục vang lên, vốn dĩ chiếc mền này cách âm không hiệu quả chút nào.

“Xem ra quan hệ bọn họ rất tốt.”

--- Không cần anh nhắc nhở, cái này tôi cũng nhìn ra. Quan hệ hai người bọn họ ... Mẹ kiếp! Vô cùng tốt, rất thân quen, rất tín nhiệm ... Thậm chí còn tín nhiệm nhiều hơn trước một chút.

“À! Hay là lại tiến thêm một bước rồi nhì. Đúng rồi, càng ngày càng tốt, càng ngày càng thân mật!”

--- Cảm miệng!

“Dù sao tình cảm giữa bọn họ cũng là thanh mai trúc mã, lâu ngày nảy sinh tình cảm ... Loại tình cảm này thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

--- Cảm tình!?!?

--- Thanh mai trúc mã??? Ha ha ha!

--- Lâu ngày nảy sinh tình cảm??? Ha ha ha!

“Đúng rồi! Chính là thứ tình cảm vợ vắn mà cậu luôn xem thường đó!” ... Rất tài tình đoán được tất cả suy nghĩ trong đầu cậu em mình, Đường Tu nở nụ cười.

--- Quả thật nói toàn lời vô nghĩa!

--- Nói liên miên, dông dài. Không muốn để người ta yên mà. Trọng điểm là gì? Có thể nói mấy câu có ý nghĩa được không???

Đường Tổ vén chăn lên, trừng mắt nhìn người đang ngồi trên ghế, gương mặt của anh trai đang tươi rói – Anh không muốn bàn chuyện ‘Tình cảm’ với Đường Tu, mấy chuyện lần khuất sâu bên trong anh, còn phải cách một lớp màn che đầy rất dày. Vậy mà người tên Đường Tu đáng ghét này sẽ không ngại ngần chọc thủng tấm màn che ấy.

“Ha ha ha!!!” Đường Tu chẳng chút nào để ý đến thái độ của Đường Tổ. Anh ta ngừng một chút, sau đó đứng dậy khỏi ghế: “Cô Hứa sớm muộn cũng phải tìm một nửa, người này khả năng sẽ là Tô Tử Khiêm, hoặc có thể là bất kỳ người nào đó. Người này nhất định phải nhận được tình cảm của cô ấy, đồng thời cũng sẽ trao tình cảm của mình lại cho cô ấy. Đến một lúc nào đó, cô ấy sẽ phải rời đi, sẽ cùng người ta kết hôn, cùng nhau bắt đầu cuộc sống ... Sau đó, cậu ...”, vừa nói anh ta vừa rảo bước chân đến cửa, quay đầu nhìn cậu em trai về mặt thiếu kiên nhẫn: “Cậu em đáng yêu à, em hãy tiếp tục làm bạn với lý trí, với suy luận, với sự cô độc của mình đi ... Có điều, đến khi ấy em còn có thể tiếp tục làm bạn với cô độc được ư?”

Có cậu em trai ngốc nghếch thế này để một người anh trai như anh ta đây vô cùng bận tâm.

Cạch!

Cánh cửa khép lại. Đường Tu đã đi mất, không có mấy câu lải nhải của anh ta, căn phòng khôi phục lại về yên tĩnh.

Đường Tổ vẫn nằm trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Thế nhưng ... bầu khí tĩnh mịch này cũng không giúp anh bình tĩnh lại. Căn phòng này đã bị Đường Tu làm ô uế hết rồi.

Không muốn thừa nhận hay vẫn đang cố chấp không thừa nhận. Câu nói của Đường Tu đánh trúng tim đen, khiến cho tâm trí anh hỗn loạn.

Quay trở lại cuộc sống không có Hứa Luật ư?

Chính bản thân anh rất rõ anh chán ghét cuộc sống của mấy ngày trước --- mấy ngày không có Hứa Luật ở bên cạnh.

Thời gian đầu chấp nhận Hứa Luật ở chung nhà chỉ để có người chăm sóc bốn con mèo. Và Hứa Luật hiền lành thực hiện nhiệm vụ quá xuất sắc. Không những nuôi đám mèo tròn béo, mà còn chăm sóc anh rất tốt.

Cho đến tận bây giờ, mọi người đều nói anh không phải là thiên tài thì là quái vật, nếu dùng từ ngữ hoa mỹ hơn một chút, vậy sẽ là: Thiên tài khiến người ta đau đầu hoặc Quái vật khiến người ta sợ hãi. Mặc kệ đau đầu hay sợ hãi đều chẳng phải là từ ngữ tốt lành gì.

Mọi người khâm phục tài năng của anh nhưng cũng phòng bị anh, ai cũng sợ bị anh vạch trần. Tuy nhiên, mọi người không hề biết, đi đánh giá mấy người ngu ngốc với anh mà nói là một sự tra tấn.

Thế nhưng, Hứa Luật lại không như vậy, cô chưa bao giờ phòng bị anh. Anh đã trải nghiệm được rất nhiều từ trên cơ thể cô: đụng chạm, bắt tay, thậm chí còn phải khiến anh ‘tự xử’ một lần ... Tất cả những điều này hoàn toàn xa lạ với anh.

Được rồi! Có thể nói cô đã thay đổi hoàn toàn ‘Thế giới quan’ của anh --- Cái thế giới mà anh luôn cho rằng chỉ có tội phạm IQ cao mới làm cho anh có chút hứng thú.

Vậy mà, người nằm ngoài giới tội phạm như Hứa Luật lại thu hút anh, mà lực hút còn mạnh hơn rất nhiều lần.

Thế nhưng bây giờ, Đường Tu lại nói với anh, Hứa Luật sớm muộn cũng sẽ tìm được một người. Vào khoảng thời gian nào đó, ở một nơi nào đó, người kia sẽ xuất hiện, cướp mất Hứa Luật, dùng một phương thức nực cười để hợp thức hóa việc họ bên nhau, rồi dùng thủ đoạn truyền thống trói chặt hai người bọn họ với nhau.

Phương thức nực cười gọi là: Tình yêu.

Thủ đoạn truyền thống kia gọi là: Kết hôn.

Toàn là những thứ tẻ nhạt khiến người ta phát rồ nhưng cuối cùng Hứa Luật vẫn sẽ chọn những thứ tẻ nhạt này mà rời bỏ anh, rời khỏi cuộc sống của anh.

Mà ... khả năng này là vô cùng lớn.

Nghĩ đến chuyện này, Đường Tổ không tài nào chấp nhận được.

Hơn hai mươi năm sống trên cõi đời này, tất cả mọi người bao gồm cả chính bản thân anh luôn cho rằng: Đường Tổ không cần bất cứ người nào khác. Thiên tài hay quái vật đều không cần có người bầu bạn.

Vậy mà Hứa Luật xuất hiện, đập tan quan điểm này của anh. Để cho anh nhận ra, vốn dĩ không phải anh không cần bạn bè mà là anh cần một ‘Người đặc biệt’.

Trước khi gặp Hứa Luật, ‘Người đặc biệt’ chính là ‘Vụ án, người chết, hung thủ, những quyền sách thú vị’, chỉ có những đồ vật này mới giúp anh giết thời gian.

Bây giờ có một người đặc biệt xuất hiện, tiến vào ‘Thế giới đặc biệt của Đường Tổ’. Anh hi vọng và cũng rất muốn Hứa Luật tiếp tục ở bên cạnh anh.

Nhưng ...

Phải làm sao?

Ba mươi giây sau, anh giãn mi, đã có kết quả: Núi không đến tìm ta, ta tự thân đi tìm núi.

*

Khi Hứa Luật quay trở về, Đường Tổ đã xuống giường, đang thay quần áo.

“Khụ ... Anh ...”

“Tôi muốn xuất viện!”

“Bác sĩ nói anh ...”

“Được rồi! Tình hình của mình thế nào tôi nắm rất rõ!”, Đường Tổ cắt ngang lời Hứa Luật: “Bộ quần áo quá mức ngớ ngẩn này, lại còn nồng nặc mùi thuốc sát trùng, ngay cả không khí cũng khiến cơ thể khó chịu.”

Hứa Luật biết anh đã nhất quyết rời đi: “Được rồi! Vậy anh ở đâu, tôi đưa anh đi!”

Đường Tổ: “Không cần! Chúng ta cùng nhau đi!”

“Cùng nhau?”

“Tôi tin em còn có thể chăm sóc tôi tốt hơn những y tá ở đây ngàn lần”, anh vô cùng tin tưởng tay nghề của Hứa Luật, cho dù ‘chuyên ngành của cô là pháp y’: “Đừng quên tôi vẫn còn là một bệnh nhân.”

Hứa Luật nghe là hiểu ý anh: Anh muốn ở cùng nhà với cô.

“Nooooo!!!”, Hứa Luật lắc đầu lia lịa: “Nhà trọ tôi bé tí.” Không thể nào chứa nổi Đại thần.

“Không sao! Tôi đâu phải loại người hay soi mói”, anh tròn mắt trả lời giống như chuyện mờ miệng chê bai bệnh viện là một người đàn ông khác chứ không phải là anh: “Hứa Luật! Em muốn tiếp tục đứng ở đây hay là đi làm thủ tục xuất viện cho tôi?”, anh đột nhiên bắt cô lựa chọn.

Hứa Luật chớp chớp mắt, đầu cô vẫn còn đang ngừng tại vấn đề --- Liên quan đến nơi ở của anh.

“Được! Vậy đợi tôi thay quần áo, chúng ta cùng nhau làm thủ tục”, vừa nói anh vừa chuẩn bị cởi nút thắt buộc quần.

*Quần bệnh nhân thường được thiết kế là dây nút thắt, không phải dạng cài khuy hay phéc-mơ-tuya như quần thông thường

“Này ... này ...”, Hứa Luật rút cục cũng ý thức được động tác anh đang làm, cô vội lùi về sau mấy bước: “Khoan! Khoan cởi quần áo! Để tôi đi làm thủ tục xuất viện cho anh!”, vừa dứt lời cô đã co giò chạy khỏi phòng bệnh, trả lại căn phòng cho anh.

...

Kết quả ...

Cuối cùng Hứa Luật vẫn phải đưa anh về nhà trọ của cô.

*

Nhà trọ của Hứa Luật không lớn lắm, hai phòng ngủ, một phòng khách. Sạch sẽ, rất sạch sẽ, có vài đồ trang trí nội thất nhỏ nhỏ, dụng cụ gia đình không nhiều nhưng tất cả đều được bố trí rất hiệu quả, điều đó cho thấy chủ nhà dụng tâm mà trang trí.

Đường Tô ngồi ở sofa, ngắm đánh giá nơi này.

Là nhà của Hứa Luật.

Anh bây giờ đang ở nhà Hứa Luật.

Không hiểu tại sao, anh có cảm giác rất tuyệt. Tuy rằng trước đây bọn họ ở cùng nhau trong căn biệt thự nhỏ nhưng cảm giác ấy với hiện tại khác hẳn nhau.

--- Khác nhau ở điểm nào vậy? Đường Tô ngẫm nghĩ.

Trong ngôi biệt thự nhỏ ấy, tuy rằng hai người ở cùng nhau nhưng vết tích thuộc về Hứa Luật không có nhiều, ngoại trừ phòng ngủ riêng, ghế sofa phòng khách, còn lại chẳng còn gì cả. Do vậy, khi cô rời đi, nhanh chóng và ung dung --- Chuyện cô chưa chào mà đi anh vẫn còn cay cú.

Thế nhưng trong căn nhà trọ nhỏ này, đâu đâu cũng có dấu vết của Hứa Luật, từ nhỏ đến lớn, từ đôi dép đi dưới chân hay phong linh treo ngoài balcon, cũng đều thuộc về Hứa Luật.

Bây giờ, anh đã được tạm trú tại địa bàn riêng tư của Hứa Luật.

Anh đưa mắt nhìn về hướng khác, một góc bếp nhỏ nhỏ có Hứa Luật đang làm cơm trưa.

Đường Tô hơi dịch thân người, ghế sofa khá nhỏ, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến tâm trạng đang cực kỳ phấn chấn của anh.

“Hứa Luật! Cho tôi ly cà phê.”

“Không có cà phê!”, thanh âm có chút không vui.

Anh biết vì sao cô không vui: Bởi vì anh ở đây, ở cùng nhà với cô là đi ngược với tất cả tính toán trong đầu của Hứa Luật.

Hứa Luật định bụng sẽ nấu một bữa trưa không có cá để trả thù, nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy hai gò má anh gầy hóp thì ý định này quăng qua một bên, rốt cục bữa cơm vẫn có cá: canh cá và cá kho.

“Chỉ có thứ này là tên gọi còn dính từ ‘cá’ thôi!”, Đường Tô dùng đũa gấp một miếng bóng cá.

Sau khi ăn xong, Đường Tô vẫn như thường ngày, phụ trách rửa chén.

Hứa Luật gọi điện thoại về Cục cảnh sát hỏi về độ tiến triển vụ án, cảnh sát quê Lâm Bình đã đào được mấy bộ hài cốt ở sân sau nhà hấn, đã phát lệnh truy nã Lâm Bình.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Luật xoa xoa sống mũi, cô hơi mệt. Cô nhớ ngày hôm qua sau khi bị Lâm Bình mang đi ...

“Nghĩ gì vậy?” Đường Tô không biết đã ra từ lúc nào.

“Tôi qua ...”, cô xoa xoa huyệt Thái Dương: “Hình như còn phát sinh chuyện gì nữa thì phải ... Khi anh tìm đến tôi, không nhìn thấy Lâm Bình sao?”

Đường Tô híp mắt: “Ừm!”

“Tại sao?”, Hứa Luật nghi ngờ: “Tại sao đang hành động thì hấn lại ngừng tay? Trước đó hấn cũng đâu biết hành tung mình bị bại lộ???”

Đây cũng là chuyện Đường Tô thắc mắc.

Hôm qua khi anh chạy vào căn nhà cũ nát ấy đã không thấy bóng dáng Lâm Bình đâu, chuyện gì đã ngăn cản hấn?

Hứa Luật: “Thôi quên đi, chờ bắt được hấn là biết?”

“Hứa Luật, em không truy cứu sao?”

“Truy cứu?” Hứa Luật sững người, sau đó hiểu ra cô nở nụ cười: “Bởi vì tôi rất rõ một điều Lâm Bình chưa thực hiện hành vi xâm phạm tôi. Hơn nữa, anh cũng đã nói, hẳn chỉ muốn thực hiện điều đó trên cơ thể người chết ư?”

Đường Tổ nhìn nụ cười của Hứa Luật, đột nhiên trong lòng bùng cơn giận, không phải giận cô mà giận chính mình --- Giận mình đã khiến cô rơi vào nguy hiểm.

Sao vậy?

Từ lúc nào anh trở nên coi trọng sinh mệnh của người bình thường vậy?

Bởi vì cô không phải người bình thường, cô là Hứa Luật.

Hứa Luật đáng để anh trân trọng.

Trẻ hơn một chút, nhà Hứa Luật lại chào đón thêm một nhóm khách mời – Lý Sâm cùng bốn con mèo bị chủ nhân vứt bỏ ở căn biệt thự.

Hứa Luật nhìn ba con mèo đói meo râu cùng với Arthur vẫn ú ớ nằn: “Đường Tổ! Anh là kẻ thù của mèo sao???” nói xong cô ôm Queen vào lòng, chú mèo con nhẹ tâng.

Đường Tổ cho rằng đây hoàn toàn là kết luận mang tính cảm tính của Hứa Luật. Trước khi rời khỏi nhà anh đã để đủ phần thức ăn mèo cho chúng ở trong sân: “Em không nên trách tôi. Đây là lỗi của Arthur, nó không hiểu cách phải chia sẻ đồ ăn cùng đồng loại.” Vừa nói anh vừa chỉ vào con mèo béo ụ lông ngắn kia.

Nhờ Đường Tổ ban tặng mà bây giờ Arthur có tạo hình hoàn toàn khác trước. Đám lông bị anh tia bây giờ mọc lên lỗ chỗ mấy sợi lông siêu cấp ngắn tũn.

Con mèo đang bị la vẫn nằm một chỗ, lè chiếc lưỡi hồng hồng liếm liếm, trên căn bản nó chẳng thèm để ý chủ nhân đang phàn nàn điều gì, nó chỉ cần được ăn là đủ.

Hứa Luật nghe anh hùng hồn biện giải, không đáp được câu nào, cô bế Queen nhét vào trong lòng anh: “Ôm nó! Tôi ra ngoài mua thức ăn mèo! Khi quay về tôi phát hiện anh không chịu ôm nó tôi sẽ tố anh ra khỏi cửa.”

Rồi sau đó cô cầm ví tiền rồi ra ngoài.

Đường Tổ nhìn con mèo giống Scotland tai cụp nằm gọn trong lòng anh, dùng ánh mắt vô tội ngược nhìn anh, chớp chớp mắt.

“Nhìn đi ... Mấy con mèo ngu xuẩn này chẳng làm gì mà vẫn được hoan nghênh ở trong nhà Hứa Luật.”, Đường Tổ nói giọng bất mãn, không ngờ địa vị của anh cũng không bằng đám mèo này.

“Khụ!” ...

Lý Sâm nhìn vẻ mặt buồn rầu của Đường Tổ, lại thêm vòng băng trắng muốt trên đầu ... đáng về Đường Tổ lúc này giống hệt đứa trẻ con không được cho kẹo: “Cậu phải biết phụ nữ luôn có cảm tình với chó mèo mà.”

“Tại sao tôi phải biết?!” anh nhàu mày, anh chỉ biết Hứa Luật rất thương mấy con vật đáng ghét này.

“Được rồi, không cần biết!”, Lý Sâm ôn tồn nói: “Thế nhưng ... cậu thật sự muốn ở đây ư?”

“Ừm!”, đề tài này khiến anh vui hơn một chút: “Không sai! Tôi muốn ở đây.”

Lý Sâm nhìn gương mặt tươi tỉnh của người đàn ông trước mặt: “Cậu chắc chắn chứ?”

“Cực kỳ xác định.”

“Nơi này quá nhỏ! Không chứa được đủ sách. Hơn nữa giường nằm không quen, sẽ khiến cậu khó ngủ, còn ...”

Lý Sâm một thôi một hồi vạch ra những khuyết điểm trong căn nhà trọ bé tí này, nói đến mức miệng khô không khốc, vậy mà chỉ nghe Đường Tổ đáp lại một câu duy nhất: “Nơi này có Hứa Luật là đủ!”

Lý Sâm mắt tròn mắt dẹt nhìn Đường Tổ, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được câu Đường Tổ vừa nói, ngay lập tức chấn động.

“Đường Tổ! Cậu ... cậu thật lòng sao???” Tuy rằng trong lòng anh ta sớm đoán được Đường Tổ bắn tia lửa điện với Hứa Luật nhưng bất thành linh Đường Tổ nói ra cũng làm anh ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Tôi chưa bao giờ giỡn chơi.”

“Ừ! Phải!”, Lý Sâm lẩm bẩm: “Cậu là Đường Tổ! Đường Tổ chưa bao giờ biết đùa.”

Nhưng mà ...

Cây vạn tuế Đường Tổ rốt cục thừa nhận trở hoa rồi. Mạ nó! Thà Đường Tổ thừa nhận đang kể chuyện cười còn tốt hơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: ĐƯỜNG TỔ - SU T

Cứ thế mà Đường Tổ nghiêm nhiên ở cùng nhà trọ của Hứa Luật.

Nhà trọ vốn đã không lớn, bây giờ còn thêm một người đàn ông và bốn con mèo, nhất thời náo nhiệt hẳn.

Tất cả quay về như lúc sống trong căn biệt thự chỉ có vài điểm khác biệt.

Ví như, Hứa Luật phải đi làm, thời gian ở nhà ít hơn lúc còn trong căn biệt thự nhỏ rất nhiều. Sáng sớm đã đi làm, tối muộn mới quay về, trừ thời gian cô ngủ nghỉ, vậy một ngày hai người gặp mặt nhau quả thật rất ít.

Đường Tổ ngồi ở chiếc ghế sofa, ngón tay không ngừng gõ trên thành ghế. Bắt đầu từ khi Đường Tổ đến đây, ghế sofa phòng khách nghiêm nhiên trở thành vị trí bất di bất dịch của anh.

Lúc đầu, anh nghĩ ‘Núi không đến tìm ta, ta tự thân đi tìm núi’. Bây giờ ‘Núi’ thì anh đã vào được rồi, nhưng lại xuất hiện vấn đề khác: Căn cứ thống kê của Đường nhị thiếu, một ngày hai người chỉ ở chung hai tiếng đồng hồ, ít hơn rất rất nhiều khi còn ở biệt thự kia.

Tiếp tục thế này là không được --- Anh Đường thông minh anh tuần bất phạm đã ‘nở hoa’ rồi nhưng vẫn chưa thể đi thêm bước nào tiếp nữa.

Đường Tổ một tay cầm điện thoại, trước mặt bàn là một quyển nhật ký.

Trên đó ghi chép cả bằng tiếng Anh và tiếng Trung, là phân tích và số liệu liên quan của anh.

Giai đoạn: Xa lạ

Thời gian: Ngày ... tháng ...

Địa điểm: Căn biệt thự nhỏ.

Sự kiện: Cùng Hứa Luật đầu tiên gặp nhau. Cô không dự tính ở đây, mình đưa ra những điều kiện có lợi nhưng vẫn không thay đổi quyết định, vậy mà vì bốn con mèo lại đồng ý ở lại.

Phân tích: Là cô gái có tính cảnh giác cao lại có thiện tâm. Nếu nhằm vào tình thương yêu động vật vậy có thể lợi dụng mèo để tranh thủ sự chú ý của cô.

Ghi chú: Cảnh giác không cao, may là gặp mình; có thể lợi dụng mèo nhưng không nên để mèo lấn át chủ.

...

Giai đoạn: Sống chung

Thời gian: Ngày ... tháng ...

Địa điểm: Căn biệt thự nhỏ.

Sự kiện: Hứa Luật phạm quy, về trễ làm lỡ mất bữa tối, tuy nhiên cô ấy vẫn làm cho mình tô mì cá, ăn rất ngon.

Phân tích: Là một người phụ nữ có trách nhiệm.

...

Thời gian: Đêm Giáng Sinh

Địa điểm: Căn biệt thự nhỏ.

Sự kiện: Minh yêu cầu quả táo bình an, Hứa Luật đưa quả táo cô ấy đang ăn cho mình, đồng ý trở thành người bạn đồng cam cộng khổ với mình. Minh khiến hai má cô ấy đỏ lựng như hai trái táo chín.

P/s: Khi cô cãi chày cãi cối, đáng vẻ rất đáng yêu.

Phân tích: Theo góc độ khách quan, xuất phát từ cả cảm tính và lý tính, cùng quan điểm về thẩm mỹ: thật sự tướng mạo của Hứa Luật rất hợp với mình. Cô cũng hay tán dương mình, đồng thời cũng không chịu đựng nổi sức thu hút của mình. Khi mình đến gần cô ấy sẽ có phản ứng: mặt ngơ ngẩn --- ửng đỏ.

P/s: Gương mặt ửng đỏ cực kỳ đáng yêu.

Ghi chú: Phải cố gắng lợi dụng khuôn mặt này của mình.

...

Thời gian: Giáng Sinh

Địa điểm: Trong phòng riêng.

Sự kiện: Hứa Luật mất mặt. (Thật ra là thất tình, sau đó nói qua nói lại, đổi thành mất mặt). Minh chia đôi chiếc giường của mình cho cô ngủ chung. Minh và cô ấy ngủ rất say.

P/s: Đêm ấy, vì Hứa Luật mình phải xử một lần.

Phân tích: Trong một chừng mực nào đó, Hứa Luật khá tin tưởng mình nên mới dám uống say mềm như thế. Hơn nữa, không bài xích khi ngủ bên cạnh mình. Minh cũng không ghét chuyện có cô nằm bên cạnh. Hứa Luật còn có khả năng gây ra phản ứng sinh lý của mình (rất kịch liệt).

Ghi chú: Hi vọng sớm ngày xây dựng được mối quan hệ cùng giường chung gối, ngoài ra còn có thể chứng minh năng lực mạnh mẽ của mình.

...

Tất cả mọi chuyện đều được ghi chép lại, viết dày đặc vài trang giấy: từ lúc Hứa Luật dọn vào ở trong biệt thự, cho đến tất cả những việc diễn ra sau này, đều được viết vào quyển nhật ký một cách cặn kẽ. Lâu lắm rồi anh mới quan tâm cao độ đến một việc không hề liên quan đến vụ án đến mức này, thậm chí còn phải ghi lại. Đối với Đường Tổ, đại não làm việc là đủ, tất cả những tin tức có ích nằm hết trong đầu, lúc cần thì lấy ra, còn nhanh hơn mở sách vở tìm kiếm.

Chỉ là, lĩnh vực này là anh chưa từng xử lý qua, tuy nhiên ngay từ bây giờ anh quyết định sẽ ra tay tiến hành, đồng thời muốn thành công ở mức cao nhất.

Vì vậy, anh dành toàn bộ thời gian vào nghiên cứu.

Anh đã quen với làm việc với số liệu, từ những chi tiết nhỏ nhất nhất, do đó hiện tại chẳng có gì khó. Sau khi tiến hành phân tích, căn cứ số liệu thu thập được, anh xác định anh và Hứa Luật đã đến lúc phát triển, đã có thể tiến thêm một bước. Từ xa lạ cho đến quen thân, rồi tín nhiệm, cuối cùng sẽ xây dựng mối thiện cảm của Hứa Luật đối với anh.

Đường Tổ dời sự chú ý lên chiếc điện thoại di động, chiếc điện thoại to bằng bàn tay này anh cũng không thích dùng. Ngoại trừ việc xem tin tức hoặc tư liệu, anh không thường sử dụng các thiết bị điện tử. Đối với anh, căn bệnh chung của con người hiện đại là sống quá ỷ lại vào các sản phẩm điện tử, một khi rời khỏi công cụ internet trí thông minh của bọn họ lập tức quay trở về thời tiền sử.

Thế nhưng bây giờ, anh không thể không dùng ‘máy trò’ này. Thật ra, trong công việc anh có thể nhờ Lý Sâm tìm sách hay tư liệu cho anh. Tuy nhiên, đây là việc riêng giữa anh và Hứa Luật, anh không muốn người ngoài nhúng tay vào --- Ngoại trừ Đường Tu đã chọc thủng được tấm màn bí mật của anh.

Trên thế giới này chuyện tình yêu nam nữ đâu đâu cũng có, trên internet thì đầy rẫy các bí kíp yêu đương, anh dễ dàng tìm được một bộ sưu tập khổng lồ.

Đầu tiên anh tra từ khóa: Làm sao khiến một cô gái để ý đến bạn.

Quả nhiên ra hàng loạt kết quả.

Anh đọc lướt một lần, cơ bản tất cả các thông tin đều na ná giống nhau, trong đó anh đặc biệt chú ý đến một điểm: Hai người tăng cường ở chung, đồng thời phải nhanh chóng loại bỏ đối thủ.

Vừa trông thấy hai từ đối thủ, Đường Tổ nghĩ ngay đến Tô Tử Khiêm, tiếp theo là bốn con mèo. Tuy nhiên, hiện tại bốn con mèo vẫn còn giá trị lợi dụng, nên cứ từ từ xử chúng.

Chỉ còn ... Người đàn ông tên Tô Tử Khiêm.

Đường Tô nhũ mảy, nếu Tô Từ Khiêm là người không có đầu óc, vậy thì còn dễ nhưng không phải, anh ta là một người có khả năng khổng chế cao, đồng thời là người khá thông minh. Mặc dù đang là đối thủ, nhưng anh không thể không thừa nhận điểm mạnh này của anh ta. Quan trọng nhất chính là anh ta và Hứa Luật tồn tại tình cảm ‘thanh mai trúc mã’.

Thêm vào đó, anh chưa bao giờ quên bản thân Hứa Luật cũng đã từng có một đoạn ‘tình cảm mạo nhận’ với Tô Từ Khiêm.

--- Theo Đường nhị thiếu, ngoại trừ tình cảm với anh, còn lại tất cả đều là mạo nhận.

Bây giờ, anh nhất định phải tăng cường thời gian hai người bên nhau, đồng thời phải tìm cách tách đối thủ ra, loại bỏ được đối thủ cạnh tranh thì anh mới có thể dành được chiến thắng. Sau khi phát triển mối quan hệ, vận dụng kỹ thuật như thế nào không còn quá khó khăn, anh tin tưởng IQ của mình. Đối mặt với Hứa Luật ‘tiểu đệ của anh’ cũng ngang cao đầu, vậy thì càng chắc chắn không thành vấn đề.

*

Lâm Bình vẫn chưa bị bắt về quy án, nhưng toàn bộ Cục cảnh sát thành phố Giang không chỉ phục vụ một vụ của Lâm Bình, ngoài vụ của hắn, hàng ngày bên cảnh cục còn có rất nhiều vụ án to to nhỏ nhỏ khác.

Công việc của Hứa Luật cũng không ít.

Thành phố này hàng ngày đều có một sinh mệnh mới chào đời và một sinh mệnh khác chết đi. Phòng trừ trường hợp vụ án xuất hiện sai sót, pháp y nhất định không chỉ cần thận mà phải cực kỳ cẩn thận, không được ngồi chờ may mắn đến mà phải tỉ mỉ, thận trọng. Ngoài ra vẫn phải đảm bảo được hiệu suất công việc, nếu không nhà xác trong Sở pháp y nhanh chóng bị vùi lấp bởi hàng đồng thi thể.

Hứa Luật vừa kết thúc xong công việc của mình, cô vào phòng nghỉ pha ly trà để tỉnh táo một chút. Vừa bước khỏi cửa đã trông thấy Tô Từ Khiêm lăm lăm tiến về phía cô, chân bước rất nhanh, về mặt ... về mặt anh ta ...

Giống như gặp được chuyện gì hay ho lắm ... nếu không anh ta sẽ không kích động như thế.

Chẳng lẽ lại là ...

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Hứa Luật: Đã bắt được Lâm Bình.

“Tiểu Luật ...”, trông thấy Hứa Luật, Tô Từ Khiêm chạy vọt đến, tình huống này quả thật hiếm thấy. Hơn nữa anh lại gọi cô bằng cái tên thân thiết mà không gọi Pháp y Hứa.

Không bình thường.

Hứa Luật nhấp ngụm trà: “Sao vậy?”

Nếu chỉ là bắt được hung thủ, anh ta không thể nào cao hứng đến mức ấy. Mấy năm nay anh ta phá đâu ít án.

Tô Từ Khiêm dừng lại trước mặt Hứa Luật, sắc mặt phấn chấn chưa tiêu tan. Anh ta nhìn gương mặt bình tĩnh của Hứa Luật, anh ta tin chắc tin tức của mình tuyệt đối sẽ làm Hứa Luật hưng phấn không thôi.

Tô Từ Khiêm ổn định lại tâm trạng, lấy lại dáng vẻ của Đội trưởng Tô, nhưng sắc mặt vẫn không thể kìm được sự vui sướng: “Pháp y Hứa, chúc mừng em!”

“Hả???”, Hứa Luật không hiểu, “Xin hỏi Đội trưởng Tô chúc mừng chuyện gì?”

Tô Từ Khiêm thần thần bí bí: “Ao ước bấy lâu nay của em đã thành hiện thực.”

Hứa Luật vẫn mờ mờ: “Được rồi! Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau!”, hiếm thấy dáng vẻ này của Tô Từ Khiêm, trong đầu cô anh ta luôn là người thận trọng.

“Người em muốn gặp đến rồi!”, Tô Từ Khiêm bật mí một chút.

Hứa Luật ngẫm nghĩ ... Người nào có thể khiến Tô Từ Khiêm phản ứng thái quá như thế này, đồng thời cũng có quan hệ với cô.

Ba mẹ của cô???

Không! Nếu như bọn họ đến sẽ thông báo với cô ngay lập tức, không đến Cục cảnh sát.

Có thể đến Cục cảnh sát, nhất định là người có công việc liên quan đến cảnh cục.

Những nghiệp vụ có liên quan đến Cục cảnh sát đâu ít, ngoại trừ cảnh sát, còn có y tế, kiểm sát trưởng, các chuyên gia trong phòng pháp chứng, chuyên gia tâm lý ...

Chờ chút ....

Chuyên gia tâm lý!!!

Hứa Luật chớp chớp mắt, sau đó nhìn thẳng vào mắt Tô Từ Khiêm: “Nói đi ... nói cho em biết không phải em nằm mơ chứ!?”

Không sai, chuyên gia, chuyên gia tâm lý, chuyên gia tâm lý học tội phạm!

Thời nay chuyên gia không hề ít, nhưng người có thể khiến cả cô và Tô Từ Khiêm đều không giữ nổi bình tĩnh chỉ có một người.

Đúng! Chỉ duy nhất một người.

Su. T!

“Là thật!”, Tô Từ Khiêm nhìn vào đôi mắt to tròn của Hứa Luật: “Giáo sư Đường đến rồi!”

Vừa nghe được tin này, anh cũng không tin là thật, một lúc lâu sau mới có thể tiêu hóa được, sau đó nhanh chân chạy đến đây thông báo cho cô.

Đúng như dự đoán, tin tức này khiến Hứa Luật chết vì sung sướng, cô không tin vào tai mình.

Hứa Luật: “Thật sự là sẽ đến Cục cảnh sát chúng ta ư? Là đến tham dự tọa đàm hay buổi gặp gỡ giao lưu nào ư?” Sao gần đây cô không nghe thấy phong thanh gì hết.

Đối với chuyện này, Tô Từ Khiêm cũng không tài nào giải thích được: “Anh cũng không rõ. Sáng sớm nay đột nhiên nhận được thông báo Giáo sư Đường đã đến thành phố Giang, lát nữa sẽ đến Cục cảnh sát của chúng ta.”

“Lát nữa đến sao?” Hứa Luật vừa sốt sắng vừa kích động, lâu lắm rồi, từ lúc thi đại học đến nay cô mới có tâm trạng thế này. Cô uống một hơi cạn sạch ly trà, quay sang rửa sạch ly, rồi đi ra: “Này ... Công việc em tạm xong rồi!”

Tô Từ Khiêm trông dáng vẻ của cô thì đã rõ rõ ràng ràng, anh ta đến đây cũng đâu ngoài mục đích ấy, chính là rủ cô đi cùng: “Vậy thì cùng nhau đi thôi!”

*

Su. T đến Cục cảnh sát thành phố Giang là chuyện trọng đại. Từ khi nhận được thông báo, cấp trên của cảnh cục mau mau chóng sắp xếp công việc chuẩn bị tiếp đón.

Đối với người đàn ông mang tên ‘Giáo sư Đường’ kia vẫn là một ẩn số, trong lòng ai cũng đoán già đoán non, chưa ai được gặp mặt, vì vậy mọi người đua nhau thảo luận.

Ngoại trừ Hứa Luật nghĩ Giáo sư Đường là một vị giáo sư già đáng kính, thì Tiểu Giang lại cho rằng: “Tôi cảm thấy ông ta nhất định là một lão già quái gở, tính khí thất thường.”

Cũng có người bất đồng ý kiến với Tiểu Giang, bị ảnh hưởng bởi vị giáo sư trẻ tuổi nào đó trong phim bộ Hàn Quốc, các nữ cảnh viên trẻ tuổi ôm ấp hình tượng vị giáo sư thần bí này cũng giống như vậy.

“Nói không chừng là một vị giáo sư hội đủ ba yếu tố: nhan sắc xuất chúng, thông minh bất phàm, tiền bạc vô số.”

“Chính là một vị giáo sư đẹp trai như trên phim.”

Đối với mấy cô ham mê sắc đẹp kia, Tiểu Giang lườm một cái: “Vậy chắc chắn không phải là người địa cầu rồi. Đội trưởng Tô, anh thì nghĩ thế nào?”

Đối với ngoại hình, Tô Từ Khiêm không nghĩ nhiều, anh ta chỉ nói: “Mặc kệ là thế nào, chỉ cần là người có năng lực thật sự là đủ.”

Thẩm Mộng tiếp lời: “Em không chắc vụ có năng lực đâu. Bây giờ giáo sư đây ra đó, không phải mua được bằng tiền ư?”, cô ta liếc Tô Từ Khiêm, “Nếu thật sự là người có năng lực vậy cần gì phải thần thần bí bí. Em nghĩ Đội trưởng Tô chưa chắc thua ông ta. Năng lực của Đội trưởng bọn em là người rõ ràng nhất.”

Mọi người mỗi người một câu, nói ra nói vào ... Một lúc sau một chiếc xe hơi màu đen tiến vào cổng cảnh cục. Đến trước cửa lớn thì ngừng lại.

Phía trên cánh cửa chính có treo tấm băng rôn: Hoan nghênh Giáo sư Đường đến Cục cảnh sát thành phố Giang.

Cục Trưởng cùng các vị lãnh đạo có mặt đông đủ, cảnh tượng này cũng là lần đầu tiên Tô Từ Khiêm được chứng kiến. Hứa Luật đại diện cho Sở pháp y cũng có mặt, đám người Tiểu Giang thì đứng lố nhố ở cửa sổ, chờ người trên xe bước xuống.

Cửa mở.

Người trên xe bước xuống, đập vào mắt mọi người là đôi giày da đen bóng bóng, tiếp theo là chiếc quần âu đen thẳng thớm. Người đàn ông hạ thân người, bước ra rồi đứng thẳng dậy: dáng dấp thon dài, kiên cường, làn da trắng nõn, đường nét rõ ràng, tướng mạo anh tuấn, mặc chiếc áo sơ mi màu tím thẫm hợp thời trang, áo khoác gió màu đen, đứng tiêu chuẩn phong cách của Đường Tổ. Khiến anh hoàn mỹ không chỗ nào chê --- Ngay từ lần đầu

tiền gấp gờ Hứa Luật phải thừa nhận lần đầu tiên cô gặp được người đàn ông có phong cách ăn mặc ưa nhìn nhất.

Hứa Luật trợn mắt, há mồm nhìn người đàn ông vừa mới xuống xe.

Tại sao Đường Tổ lại đến đây?

Ý nghĩ đầu tiên của Hứa Luật: Chắc anh chán ngấy phải ở nhà nên đến tìm cô đây mà.

Thế nhưng, lạ ngay lúc này mà đến thì khéo quá đi. Hứa Luật dờ khóc dờ người, nhìn từng người từng người ánh mắt đầy trông chờ Đường đại thần đến, anh lại ăn mặc như thế này ... chà trách mọi người đều hiểu lầm, chờ anh thẳng vào cửa lớn của Cục cảnh sát.

Sau khi Đường Tổ xuống xe, cửa xe không đóng ngay lập tức, bởi vì phía sau anh còn một chiếc đuôi dài. Agatha đi đầu, ưu nhã nhảy khỏi xe, ưỡn ngực ngẩng đầu giống như một nữ vương theo chân Đường Tổ. Arthur đi thứ hai, cái đầu tròn lẳng thỉ thoảng đảo mắt nhìn xung quanh, đối với cảnh tượng lạ lẫm nó có chút ngạc nhiên. Theo sau đó là Queen và Allen, hai con đi sóng đôi.

Vốn khuôn mặt của Đường Tổ đã làm khuynh đảo cả thế giới lại con thêm đám mèo với đủ hình dạng khác nhau.

Cảnh tượng người và mèo ... Thật hùng vĩ.

Ông à! Ông đừng làm loạn được không!?

Hứa Luật phùng mang trợn má, cô càng khẳng định Đường Tổ chắc chắn quá mức nhầm chán, mới đem luôn cả bốn con mèo đến tìm cô.

Không chỉ Hứa Luật mà tất cả mọi người ở đây đều chấn động với cảnh tượng này, đứng như trời trồng mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chuyện này ...”, Cục Trưởng liếc bên phải, rồi sang trái, sau đó đưa mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mắt, không dám khẳng định đây có phải là nhân vật mình trông ngóng ngày hôm nay hay không.

Có trẻ quá không???

Vị đại thần – Giáo sư Đường kia là người thế nào, hình dáng ra sao, bọn họ không hề biết rõ.

Cuối cùng, Cục Trưởng tiến đến gần Đường Tổ, nở nụ cười nhã nhặn hỏi: “Xin hỏi là Giáo sư Đường phải không?”

Từ lúc bước xuống xe, ánh mắt Đường Tổ đã nhìn ngay thấy Hứa Luật đứng ở hàng thứ hai, đồng thời cũng nhìn thấy người bên cạnh cô, Tô Từ Khiêm.

“Ừm!”, Đường Tổ đáp một tiếng, bước chân tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa được câu trả lời khẳng định, toàn bộ dàn lãnh đạo của Cục cảnh sát ngay lập tức nở nụ cười, không giấu vẻ vui mừng. Cục Trưởng là người đầu tiên tiến đến đại diện toàn bộ Cục cảnh sát thành phố Giang bắt tay chào Giáo sư Đường: “Chào giáo sư! Hoan nghênh giáo sư đến ...”

Bàn tay Cục Trưởng lơ lửng giữa không trung, không ai thèm để ý đến.

Cảnh tượng này quá quen!

Hứa Luật thầm vuốt mắt, rõ ràng cô trông thấy nụ cười gượng gạo xuất hiện trên gương mặt đầy nếp nhăn của Cục Trưởng.

Lần này thực sự đã có hiểu lầm rất lớn.

Cho đến tận giờ phút này, Hứa Luật vẫn chưa thể nào gắn kết hình ảnh của Đường Tổ và Su. T, dù sao hình tượng của hai người khác nhau quá xa. Chỉ giống nhau một điểm duy nhất – đều được gọi là Giáo sư Đường. Trong suy nghĩ Hứa Luật, Su. T là một vị giáo sư lớn tuổi người nước ngoài, dịch sang tiếng Hoa thì mang họ Đường.

Nhưng hiện tại, Cục Trưởng và đám người ở đây đã đem Đường Tổ - Giáo sư Đường gắn vào vị giáo sư Đường kia.

Làm sao bây giờ?

Tô Từ Khiêm đứng bên cạnh Hứa Luật cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Anh ta biết Đường Tổ, cũng đã từng gặp hai lần, thế nhưng ... Đường Tổ chính là vị giáo sư Su. T mà anh ta sùng bái ư?

Không!

Trong tiềm thức Tô Từ Khiêm không hề mong muốn kết quả này.

“Meo~~~~”

Hứa Luật ngẩn người, Queen đã chạy đến bên chân cô từ lúc nào, nhẹ nhàng cọ cọ, đảo người quanh chân cô hồng lỏi kéo sự chú ý của cô.

Đường Tổ đi đến trước mặt Hứa Luật, từ trên cao cúi xuống nhìn về mặt của cô, không tốn chút sức cũng thừa biết cô đang nghĩ gì: “Rất đáng tiếc. Tôi không phải là lão già.”

Anh đột nhiên mở miệng một câu như vậy.

Hứa Luật: “A ...”

“Xem ra em đã quên mất”, Đường Tổ sớm lĩnh ngộ tốc độ phản ứng của Hứa Luật: “Tôi chính thức tuyên bố với em Thưa cô Hứa Luật, liên quan đến định nghĩa về việc Giáo sư Su. T là một lão già là: Wrong!”

“Hả!!! Cái gì???”

“Bộ não nhỏ nhoi của em đáng thương đang phải vận hành quá mức sao?”, Đường Tổ, “Ok! Nói một cách đơn giản, tôi chính là Su. T.”

“Hả ... Cái gì!!!”

Ba chữ này Hứa Luật không thể kiềm chế, cô thét lên kinh ngạc.

“Surprise!!!”, Đường Tổ cười thoải mái, nhìn khuôn mặt kinh ngạc nhỏ nhắn của cô trong lòng anh cũng vui lây.

Theo ‘Bí kíp yêu đương’, thỉnh thoảng tạo cho đối phương một chút ngạc nhiên sẽ rất có lợi trong việc thúc đẩy tình cảm của hai người, sẽ giúp tạo được mối thiện cảm của đối phương.

Ngạc nhiên ... Đã hoàn thành!

Cái này mà gọi là kinh ngạc ư ... Phải nói là quá kinh hãi!!!

Hứa Luật hoàn toàn kinh hãi, sững sờ.

Đường Tổ là Su. T?

Không ... Không ... Không ...

Hứa Luật lắc đầu một cái, trong lòng cô một lần nữa đưa hình ảnh Su. T trong suy nghĩ của cô lỗi ra so sánh một lần nữa. Cô nghĩ Su. T phải như Jason Gideon hoặc là David Rossi, không thì cũng là Gilbert Grissom, là một ông lão đáng kính, nho nhã; đảo mắt một cái một người tuấn tú bất phàm như Đường Tổ xông ra, đưa tất cả những hình ảnh trong tưởng tượng đập tan nát mà thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo của Đường Tổ, thậm chí còn nở nụ cười gian manh, tặng cô một chữ:

Hứa Luật chỉ mong mình đang cầm cây búa, nện nát bét khuôn mặt anh tuấn kia.

“Pháp y Hứa, chị biết giáo sư Đường sao?”

“Thật vậy ư? Pháp y Hứa, sao chị không nói sớm. Giáo sư Đường còn trẻ quá, lại đẹp trai nữa!”

“Tôi cảm thấy vị trí soái ca của Đội trưởng Tô nhất định lung lay.”

Tiểu Giang xích lại gần, kích động nói.

Hứa Luật đỡ người: “Không! Tôi không quen giáo sư Đường!”, trước ngày hôm nay, cô chỉ quen duy nhất một người, giáo sư Đường Tổ.

Đồng nghiệp A: “Thế nhưng cũng vừa trông thấy rồi đó, anh ấy nói chuyện duy nhất với mình chị thôi, Cục Trưởng bắt tay mà anh ấy cũng không thềm đề ý. Thật lớn mật mà!”

Hứa Luật: “Đó là bởi anh ấy ngốc!”

Đồng nghiệp B: “Còn có bốn con mèo của anh ấy, tôi lớn đến chừng này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, người ta ra ngoài có vệ sĩ, còn anh ấy ra ngoài mang theo mèo.”

Hứa Luật: “Là bởi vì anh ấy ngốc!”

Đồng nghiệp C: “Pháp y Hứa! Sao chị cứ mắng giáo sư Đường ngốc vậy?”

Hứa Luật: “... Bởi vì tôi là một kẻ ngốc nghếch.”

Đúng là tâm thánh thiện lương mà!!!

Đường Tổ lại chính là thần tượng của cô ... Sau này làm sao cô có thể tiếp tục đối mặt với anh đây ... Đã thế cô từng nhìn thấy ‘tiểu đệ’ của thần tượng ...

Hứa Luật ngọ nguậy đầu, đem hình ảnh cơ thể của người đàn ông đẹp trai kia gạt bỏ, triệu hồi lại sự chú ý của mình. Bây giờ vẫn là giờ làm việc, cô không muốn nghĩ đến những chuyện không quan trọng, tuy rằng ... mẹ khiếp! Nó vẫn không ngừng đi tới đi lui trong suy nghĩ của cô.

*

Ba mươi phút trước, cảnh sát tiếp nhận một vụ án giết người cướp của, cô nhận được thông tin liền mau chóng rời khỏi cảnh cục, hiện tại cô đang có mặt tại hiện trường.

Hiện trường án mạng đã được ngăn đường cảnh giới.

Hứa Luật đi giày chuyên dụng, đeo găng tay cao su, bắt đầu công việc. Trong nhà ngổn ngang, ngăn kéo bị lực tung, nạn nhân là người đàn ông trung niên, khá mập, mặc âu phục, một chân đi giày, chiếc còn lại thì nằm trên sàn nhà cách đó không xa. Dưới sàn nhà là một vết máu lớn, nhuộm đỏ cả nửa bên mặt tử thi.

Nhân viên pháp chứng đang lấy dấu vân tay và dấu chân.

Hứa Luật đợi mọi người thu thập chứng cứ xung quanh nạn nhân, sau đó cô mới bắt đầu kiểm nghiệm thi thể. Theo thông thường, hiện tượng co cứng của tử thi sẽ bắt đầu từ các cơ mặt, rồi đến phần gáy, chi trên, chi dưới. Phần cơ mặt của thi thể đã cứng ngắc, Hứa Luật tiếp tục kiểm tra các khớp khuỷu tay, khớp ngón tay, đầu gối; thông qua độ co cứng của tử thi có thể xác định được thời gian tử vong.

Cô kiểm tra mắt của nạn nhân: “Giác mạc còn rất rõ, căn cứ vết hoen tử thi cùng độ co cứng thi thể có thể xác định thời gian tử vong khoảng bốn tiếng”, cô nhấn vào vùng đầu của nạn nhân: “Phần đầu có vết thương, khả năng bị vỡ xương sọ”, cô nhìn trên vách tường gần nạn nhân có vết máu văng tung tóe, căn cứ vị trí của tử thi có thể phán đoán đây chính là hiện trường đầu tiên và duy nhất.”

Hứa Luật quan sát phòng khác, ngôi nhà khá lớn, các đồ vật trang trí đều thuộc loại đắt tiền, nhìn một lượt có thể đáng giá nạn nhân là người có tiền của. Cô ở hiện trường đi một vòng, căn nhà rất sạch sẽ, bàn trà, các tủ kệ đều không có một hạt bụi, điều này cho thấy chủ nhân năng quét dọn.

Hứa Luật tiến đến bên cạnh Tiểu Giang đang lấy khẩu cung của vợ nạn nhân.

Vợ nạn nhân khoảng ba mươi tuổi, ưa nhìn, đang ngồi co quắp trên ghế sofa, sắc mặt trắng bệch, trên người vẫn mặc bộ quần áo từ lúc còn ở bên ngoài, hai tay ôm lấy đầu gối: “Tôi vừa mới về đến nhà ... trông thấy anh ấy ngã trên mặt đất, còn hai người người đàn ông đeo mặt nạ đang lục lọi ngăn kéo. Tôi rất sợ, sợ đến mức muốn quay đầu bỏ chạy, kết quả chưa kịp thoát thân đã bị đánh ngất từ phía sau. Sau khi tỉnh lại tôi bị trói trên ghế, miệng bị bịt lại ... Tôi cố hết sức vùng vẫy mới thoát khỏi được sợi dây, sau đó nhanh chóng báo cảnh sát ...”, vừa kể cô ta vừa khóc ngằn khóc dài, thanh âm run rẩy, cả người run bần bật, nghe thật thương tâm và sợ hãi, ai ai cũng cảm thông: “Tại sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ ...”

Nhân viên pháp chứng bồi phần vào mọi nơi trong gian phòng để lấy dấu vân tay. Kiểm nghiệm thi thể tại hiện trường của Hứa Luật đã hoàn tất, phần chi tiết sẽ được thực hiện sau khi thi thể được đưa về phòng pháp y. Đang chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên có cảm giác có người đến gần. Cô quay đầu nhìn.

Đường Tổ! Anh ấy đến khi nào vậy?

Hứa Luật tròn mắt.

Đường Tổ nở nụ cười với cô, trong lòng anh mừng thầm. Hai bí kíp ... Hoàn thành!

Bí kíp này nhắc nhở phải thường xuyên ở bên cạnh đối phương, đồng thời thường phát ra tín hiệu thu hút người ấy.

Nụ cười Đường Tổ với Hứa Luật không phải như gió xuân ấm áp, nụ cười này có chút gượng ép, nhưng ... Quý thật! Nó vẫn không làm anh mất đi vẻ anh tuấn.

“Tại sao anh đến đây?”, vừa dứt câu hỏi, mọi người quanh đó đều đột nhiên im bật.

“Tôi xem một chút!”

Đường Tổ thực sự là ‘đến xem một chút’, anh đi khắp nhà một lượt: từ phòng khách đến nhà bếp, lại qua phòng ngủ, sau đó quay trở về phòng khách.

Công tác thu thập chứng cứ cơ bản hoàn thành, nhân viên cũng có kết quả sơ bộ: “Hiện trường không phức tạp. Ngăn kéo trong phòng khách và phòng ngủ đều có dấu hiệu lục lọi, mất một vài trang sức và tiền mặt, nhưng không phát hiện vân tay, khả năng nghi phạm mang găng tay, xem ra hẳn từng thực hiện phi vụ tương tự nhiều lần, có khả năng phản trình sát.”

Tiểu Giang động viên gia đình người bị hại: “Nếu không phiền, mời theo chúng tôi về Cục cảnh sát để lấy lời khai.”

Người vợ run lập cập: “Tôi ... Tôi ...”

“Có thể mượn điện thoại di động không?”, Đường Tổ đột nhiên hỏi vợ nạn nhân.

Cô ta sững người, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Giang, rồi lại nhìn Đường Tổ, không biết trả lời ra sao.

Tiểu Giang không ngờ Đường đại thần đột nhiên đến đây. Cái gọi là ‘trăm nghe không bằng một thấy’, danh tiếng đại thần anh đã nghe đồn rất kỳ diệu, nhưng sự thật ra sao anh ta không biết; bây giờ Đại thần đích thân đến hiện trường, Tiểu Giang hi vọng có thể tận mắt chứng kiến Đại thần ra tay.

Vì vậy, anh ta gật đầu với vợ nạn nhân, cũng giới thiệu thân phận Đường Tổ: “Vị này chính là chuyên gia trong Cục cảnh sát của chúng tôi.”

“Ồ!”, cô ta suy nghĩ một chút, sau đó lục tìm trong túi xách, “Tôi .... Điện thoại di động của tôi hình như cũng bị bọn chúng lấy đi rồi.”

“VẬY Ừ?”, Đường Tổ ngồi xuống nơi cô ta vừa ngồi, đưa tay xuống nệm, sờ sờ một chút: “Đây có phải di động của cô không?”

“Không ... Không sai!”, người vợ đi qua muốn giựt lại điện thoại.

Đường Tổ đưa di động trên tay cho Tiểu Giang: “Anh đem về đi, hung thủ là người quen biết với cô ta, từ trong điện thoại di động có thể thấy được lịch sử trò chuyện của bọn họ.”

Hả???

Tiểu Giang sửng sốt, không hiểu câu này của đại thần là gì, hai mắt mở to như hai dấu chấm hỏi nhìn Hứa Luật.

Hứa Luật cũng đảo mắt nhìn Đường Tổ.

Người vợ tỉnh táo lại một chút, sau đó quay sang Đường Tổ hét lớn: “Nói bậy! Tôi phải tìm luật sư tố cáo anh ...”

“Mối quan hệ vợ chồng hai người không được tốt cho lắm. Chồng cô đi công tác, anh ta nói ngày mai mới về. Thừa dịp này cô gọi tình nhân đến đây, ai ngờ anh ta về sớm hơn dự định, chứng kiến cảnh hai người đang dây dưa, vì thế hai bên nảy sinh tranh chấp. Tình nhân của cô ra tay giết anh ta, hai người rất lo lắng. Sau khi thương lượng quyết định sắp đặt hiện trường giả một vụ cướp của giết người. Hai người xáo trộn cả căn nhà, lấy tiền và đồ đáng giá cho hân mang đi, còn kêu hân trở cô lại. Sở dĩ cô khai có hai người vào cướp là do cô muốn đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát. Nhân viên pháp chứng tìm thấy trong phòng có hai dấu chân nghi phạm, một người là hung thủ, còn người kia đi giày số 42, là do chính cô đi giày của chồng mình, giả bộ lưu lại.”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Đường Tổ: Đại thần, anh quá ảo đi mất... Kể giống như anh thật sự có mặt tại hiện trường vậy.

“Chồng tôi đi giày size 43!”, cô vợ tìm được sơ hở của Đường Tổ, đối đáp lại ngay.

Đường Tổ: “Ừm! Vì vậy tôi mới nói tình cảm của hai người không tốt, đôi giày đó là cô mua cho anh ta, đặt trong góc, nghĩa là đôi giày ấy từ lúc mua về vẫn chưa mang.”

“Anh ... anh nói bậy ...”, người vợ yếu thế: “Tôi muốn tìm luật sư.”

“Tìm luật sư là cách rất hay”, Đường Tổ đưa ra ý kiến cho cô ta: “Không phải giết người man rợ, có thể giúp cải thành giết người tự vệ.”

“Hu hu hu hu ....”, người vợ khóc rống lên.

Mọi người ai nấy nhìn nhau, phản ứng này của cô ta không còn nghi ngờ gì nữa, đã chứng thực một điều --- Những lời Đường Tổ nói hoàn toàn chính xác.

Bước chuyển ngoặt quá lợi hại, ngay cả người lợi hại nhất cũng theo không kịp tiết tấu --- Từ lúc báo án đến lúc này là bao lâu ... Đã kết án?

Tiểu Giang: “Đại thần ... Không! Giáo sư Đường, làm sao anh phát hiện được?”

Đường Tổ không thèm để ý đến ánh mắt sùng bái của anh ta, quay đầu sang Hứa Luật: “Đi! Tôi chỉ giải thích cho mình em.”

Trong phút chốc Hứa Luật đón nhận toàn bộ ánh mắt của bốn phương tám hướng dồn về, cô trầm mặc, tuy rằng cảm giác ‘đãi ngộ’ này có hơi quá, thế nhưng ...

Hãy thử cho cô, cô cũng tò mò chết đi được!

Chuyện này ... quá thật ... quá mức khốc liệt!!!

Hứa Luật: “Này ... đi thôi!”

Trong lòng Đường Tổ lại leng keng vài tiếng.

Dấu hiệu thứ tư --- Khiến cho đối phương có cảm giác đặc biệt với bạn.

“Nói mau ... làm sao phát hiện ra?”

Vừa rời khỏi hiện trường, Hứa Luật không dấu nổi tò mò, hỏi ngay lập tức.

“Dùng lỗ tai để nghe, dùng con mắt để nhìn”, Đường Tổ trả lời, “Đầu tiên, phân tích từ bên ngoài trước. Người vợ kể lại các sự việc phát sinh theo trình tự rất rõ ràng, biết dùng các từ ‘Sau đó’, ‘Kết quả’. Một người phụ nữ mới vừa trải qua vụ án nghiêm trọng, mà lại còn có thể duy trì được sự ‘mạch lạc’ như thế, trừ khi cô ta có trái tim sắt. Tuy nhiên, biểu hiện của cô ta lại cực kỳ sợ hãi.”

Hứa Luật nghe mê mẩn: “Tại sao anh biết hung thủ quen với người vợ?”

Đường Tổ nhìn hai mắt sáng rỡ của Hứa Luật, mọi sự chú ý đều dồn hết vào anh.

Dấu hiệu thứ năm --- Cố gắng biểu diễn tài nghệ của bạn trước mặt đối phương, khiến đối phương nhận ra bạn có đầy đủ năng lực để bảo vệ cô ta, mang lại cho cô ấy cảm giác an toàn, tăng cường địa vị của bạn trong lòng cô ấy.

“Hung thủ giết chết người chồng; cho cô ta sống, chỉ trói lại. Cô không chú ý hung thủ trói cô ta bằng chiếc khăn mềm. Diễn vở kịch hung thủ tàn ác nhưng lại thương hoa tiếc ngọc ... Quả thật mâu thuẫn”, anh nói tiếp, “Theo báo cáo của nhân viên pháp chứng, hung thủ không lưu lại dấu vân tay, hơn nữa còn che mặt. Một tên cướp đầy lão luyện như thế lại không chuẩn bị dây thừng ư?”

Hứa Luật gật đầu lia lịa: “Đúng ... đúng ... còn gì nữa không?”

“Trong căn phòng ngủ có dấu hiệu thay đổi. Tủ rượu nếu em lưu ý ngửi một chút sẽ phát hiện có hai cái vừa được sử dụng Còn giày ở trong tủ để giày của hai vợ chồng, giày ông chồng đều là số 43 nhưng hộp giày trong góc thì rỗng, không có giày, nếu để ý sẽ thấy trên hộp để số 42.”

“Tại sao anh biết tình cảm bọn họ không tốt?”, phương diện tình yêu nam nữ mà anh cũng nhìn ra được ư?

“Nhấn kết hôn bằng kim cương cô ta vứt đại trong ngăn kéo bàn trang điểm. Còn nữa, trên người ông chồng, anh ta nói với vợ đi công tác, nhưng thật ra anh ta cùng tình nhân đi chơi. Thật ra cả hai người đều vụng trộm”, Đường Tổ ngừng một chút nói với cô: “Thế nhưng em có thể tuyệt đối yên tâm, tôi không phải loại đàn ông đó.”

“Ồ?!”

Hứa Luật còn đang suy nghĩ về suy luận của Đường Tổ, bất thình lình nghe anh nói ra một câu chẳng liên quan gì hết, nhiễu loạn hết tâm tư của cô, mãi một lúc lâu sau cô mới ồ một tiếng.

Đường Tổ: “Em không tin?”

Hứa Luật vội vàng cải chính: “Không! Tôi tin anh!”. Tiền đề là anh phải kết hôn được cơ, Hứa Luật âm thầm bổ sung trong đầu, rồi hỏi tiếp: “Làm sao anh biết được điện thoại di động của cô ta ngay dưới nệm sofa?”

Dù sao cướp của giết người, việc bị cướp luôn điện thoại di động không có gì là khó.

Đường Tổ vô cùng kiên nhẫn giải thích cho Hứa Luật: “Tôi có hỏi qua, là cô ta gọi điện thoại báo án, dùng điện thoại của chính cô ta. Một người đang lo lắng thường giấu đồ vật gần bên cạnh họ ... Nếu như chỉ có một manh mối chưa hẳn đã nói lên được điều gì, thế nhưng nếu biết sâu chuỗi, suy luận một chút, chân tướng sẽ rõ ràng ràng.”

Hứa Luật từng chứng kiến bản lĩnh của Đường Tổ, thế như một lần nữa lĩnh giáo tài nghệ của anh vẫn không khỏi khen tặng: “Thật lợi hại!”

Đường Tổ hài lòng nhận lời tán dương của cô, tiếp theo không tốn chút sức đưa lên lịch trình kế tiếp: “Thời gian không còn sớm, cùng nhau ăn cơm!”. Luôn luôn biết vận dụng thời cơ để cùng nhau ăn chung.

“Được!”, lòng hiếu kỳ của Hứa Luật được thỏa mãn, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm: “Ăn gì đây? Mì hay cơm?”

Đường Tổ khẽ mỉm cười: “Do tôi sắp xếp!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: BỮA TỐI DƯỚI NÉN

Đây là do Đường Tổ chuẩn bị trước.

Địa điểm dùng bữa tối Đường Tổ đã tra cứu trên mạng rất kỹ, được mọi người đánh giá là nhà hàng phong cách Pháp lãng mạn nhất thành phố Giang, rất thích hợp cho các cặp đôi hẹn hò.

“Mời ngồi!”

Người phục vụ kéo ghế mời hai người ngồi xuống, đồng thời đưa lên một chiếc khăn ẩm.

Hứa Luật vốn nghĩ rằng Đường Tổ sẽ tìm một quán ăn nhỏ để giải quyết cho xong bữa tối, không ngờ anh lại đưa cô đến nhà hàng cao cấp này.

Lúng túng quá!

May là cô là người tiếp xúc nhiều, do đó cô nhanh chóng trấn định tinh thần. Cái này cũng đâu khác gì so với sự kinh hãi khi phát hiện Đường Tổ là Su. T.

Cô đã nghe danh tiếng nhà hàng này từ lâu nhưng lần đầu tiên đặt chân đến đây. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Gọi là nhà hàng, tuy nhiên cô thấy nó giống như một căn biệt thự Pháp cổ hơn.

Từ cổng bước vào, hai bên trồng hai hàng cây Ngô Đồng giống Pháp, khiến đường vào trở nên nhẹ nhàng thư thái. Đầu đó có vài bụi hoa khoe sắc sặc sỡ cùng những chiếc ghế đá nghỉ chân, đài phun nước, các bức tượng điêu khắc, thể hiện đầy đủ nét đặc trưng lãng mạn của văn hóa Pháp, sau đó mới tiến đến sảnh chính.

Trong nhà hàng, mỗi góc phòng đều được trang trí một cách tỉ mỉ, những chiếc đèn chùm trắng lộng lẫy, chiếc ghế sofa mềm mại, bàn ăn được đặt cách nhau một khoảng khá rộng tạo cho thực khách có không gian riêng tư nhưng lại không mang đến cảm giác gò bó.

Giá cắm nền bằng bạc, người phục vụ đốt nến lên, sau đó rót hai ly vang đỏ, rồi nhẹ nhàng đứng lui sang một bên.

Hứa Luật nhìn chằm chằm ánh nến kia ... Lạy thánh Alla! Còn có bữa tối dưới nến nữa à ... Sao hôm nay anh phô trương quá vậy?

Anh muốn xin lỗi vì đã giấu thân phận của mình ư?

Không không không ... Hứa Luật nhanh chóng phủ quyết khả năng này.

Hay là ... Chúc mừng cô đã thực hiện được nguyện vọng: Gặp được thần tượng???

Nhưng việc này phải do cô làm chủ chứ???

...

Trong lòng suy nghĩ hết khả năng này đến phương án kia, tuy nhiên tất cả đều không đúng. Cân nhắc một lúc lâu sau mới tự nhủ: Đối phương là Đường Tổ, không được dùng suy nghĩ của người bình thường dành cho anh, 'người ta' không giống người thường.

Tâm tư Đường nhị thiếu đường nên đoán, đoán cũng sai bét thôi.

Bởi vì nhiều khi chỉ là do anh muốn làm thế, chẳng có ý gì khác thì sao?

Tự khuyên mình xong xuôi, trong lòng cô thấy nhẹ nhõm không ít.

Ánh đèn của phòng ăn dịu nhẹ, ánh nến trên bàn khẽ vang lên những tiếng tí tí tách tách, ánh mắt Đường Tổ trước sau như một, vẫn nhìn chằm chằm Hứa Luật.

Theo thống kê, các cặp đôi yêu nhau sẽ thường tiêu tốn không ít thời gian nhìn vào mắt nhau; ánh mắt thâm tình, ngọt ngào như kẹo, ngọt nhưng không ngấy. Anh cố đặc biệt dành thời gian tra cứu tư liệu về phương diện này, theo một chuyên gia tâm lý người Nhật, giao lưu bằng ánh mắt sẽ giúp ích cho việc thúc đẩy tình cảm song phương.

Anh muốn ánh mắt phải bắt nguồn từ hai phía nên anh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, nhưng Hứa Luật không chút nào phối hợp, cứ nhìn Đông nhìn Tây, không chú ý vào anh, cuối cùng không nhận được: "Hứa Luật ..."

"Hả???", Hứa Luật đưa mắt nhìn Đường Tổ, cô vừa quan sát rồi, xung quanh đây đều là các cặp tình nhân.

Đường Tổ: "Đừng nhìn lung tung!". Hãy dời sự chú ý lên tôi!!

Hứa Luật nghe anh nói, đột nhiên giác ngộ được, ánh mắt sáng rõ, sau đó dịch thân người hướng về phía anh, giọng trầm thấp: "Đường Tổ ... có phải là anh ..."

Lời vừa nói được phân nửa thì nhân viên phục vụ mang thức ăn ra.

Hứa Luật đành phải ngồi lại nghiêm chỉnh, mắt cũng không còn ngó qua ngó lại nữa.

Đường Tổ gọi mười ba món tiêu chuẩn, mỗi món không nhiều nhưng được bài trí rất tinh xảo: món nóng món lạnh đều hội tụ đầy đủ, thật khiến người ta mở mang tầm mắt.

Đến món tráng miệng, có một người mặc âu phục cầm theo đàn violon tiến về phía họ, cúi đầu chào một cái.

“Một chút âm nhạc không thừa quý khách?”

Đường Tổ đang suy nghĩ ba giây, sau đó gật đầu, bữa tối hôm nay lại có thêm màu sắc.

Hứa Luật dùng tráng miệng, nghe tiếng đàn violon êm tai, trước mắt lại là mỹ nam ... Ôi! Cuộc sống quá tươi đẹp ... nhưng trong đầu cô vẫn không ngừng suy nghĩ: Là ai? Vì chuyện gì? Điều gì khiến Đường Tổ phí nhiều tâm tư như vậy?

Không sai! Hứa Luật đã hiểu rồi ... Tất cả những chuyện xảy ra đêm nay đều ẩn chứa hàm ý.

Trên thế giới này chuyện gì có thể khiến anh hao tâm tổn sức?

Đáp án chỉ có một: Vụ án!

Anh đã từng nói khi từ thành phố Tân chạy đến thành phố Giang: Thành phố Tân quá mức tẻ nhạt, tội phạm IQ cao đều nghỉ đông hết rồi.

Hay như trong vụ án của Lâm Bình, anh muốn cô giả làm bạn gái của anh.

Vậy ngày hôm nay cũng không nằm ngoài mục đích anh muốn cô làm bạn gái bởi nếu anh đi một mình sẽ dễ bị phát hiện.

Hứa Luật cho rằng mình đã suy nghĩ thấu đáo, hơn nữa chắc chắn là không sai. Tuy rằng anh không nói ra nhưng cô lĩnh hội được rồi.

Dựa vào tình huống này cho thấy vụ án chắc chắn có tính khiêu chiến cao. Có thể bây giờ hung thủ đang ở đâu đó trong nhà hàng: là khách, là nhân viên hay là quản lý nhà hàng đây?

Rốt cục là ai?

Hứa Luật cảm thấy kích động, cho dù thế nào đi chăng nữa, trước mắt cô chính là Đại thần Đường Tổ, hơn nữa cách đây vài tiếng cô đã chứng kiến tận mắt năng lực siêu phàm của anh. Cùng thần tượng của mình phá án làm sao cô có thể từ chối cơ chứ.

Vì vậy, cô sẽ tận lực diễn tròn vai một người bạn gái, trong lòng không ngừng trào dâng cảm giác kích thích.

Tiếng đàn violon kết thúc, người nghệ sĩ rời đi, món tráng miệng cũng đã xong. Bữa tiệc dưới nền lãng mạn gần ba tiếng đồng hồ cuối cùng đã kết thúc nhưng Đường Tổ vẫn chưa tiến thêm một bước nào.

Hứa Luật liếm liếm môi, đôi mắt nhìn trái nhìn phải, rồi quay lại nhìn Đường Tổ, dưới ánh nến cặp mắt ấy sáng lấp lánh.

“Đường Tổ ...”

Cô ra hiệu để anh đến gần cô thêm một chút.

Đường Tổ dĩ nhiên đồng ý ngay lập tức. Anh sớm đã lưu ý xung quanh đây có không ít cặp tình nhân thi thoảng sẽ có vài động tác trò chuyện rất gần.

“Có thu hoạch không?”, Hứa Luật tiến sát về phía anh, hỏi thăm vào tai anh. Vì cô nói rất nhỏ, nên khí thoát ra ngoài nhiều, giống như cánh bướm đập dòn bên tai Đường Tổ.

Đường Tổ cảm thấy ngửa ngửa. Thần trí lung lay, tuy nhiên anh vẫn rõ cô nói gì. Anh suy nghĩ một chút: “Có!”, trong lòng anh đồng thời lại ‘keng’ một tiếng: Bữa tối lãng mạn --- Hoàn thành!

Nghe câu trả lời của anh, Hứa Luật hài lòng ngồi xuống ghế, gương mặt phản chiếu nhìn Đường Tổ.

Trong lúc dùng bữa, cô có uống chút rượu vang, tuy rằng không nhiều nhưng nồng độ còn đủ để làm nóng gương mặt cô, dưới ánh nến hai má hây hây đỏ, hòa cùng đôi mắt long lanh kia khiến cô ...

... Đáng yêu chết đi được!

Đường Tổ liếc mắt nhìn đồng hồ, hai người có tiếp xúc chân tay là cách đây ba tiếng --- khi vào trong phòng ăn, anh kéo tay cô.

Từ số liệu thu thập được, Hứa Luật không bài xích chuyện anh đụng chạm cô. Đây là dấu hiệu cực kỳ tốt, mặc dù hiện tại vẫn chưa đến lúc hai người gần nhau quá nhiều, nhưng đụng chạm vài ba cái thì không thành vấn đề.

Những đôi tình nhân quanh anh cũng không ít lần cầm tay, đá chân.

Đường Tổ đưa tay ... chạm vào hai má đỏ ửng kia.

Cảm giác như mong đợi ... Không, không ... Vượt ngoài mong đợi của anh.

Mềm mềm, êm êm, ấm ấm

Hứa Luật sững người.

“Đường ... Đường Tổ???”

“Ừm!”, Đường Tổ nhìn Hứa Luật, chỉ cảm giác mọi biểu hiện của cô đều rất đáng yêu. Tim anh đập nhanh một nhịp, tiếp tục kế hoạch của mình: “Đi thôi!”

Hứa Luật đứng dậy theo anh.

Lần này Đường Tổ không nắm cổ tay cô kéo đi, mà trực tiếp nắm bàn tay cô.

So sánh với kiểu kia, anh thích cách nắm tay này hơn, hai bàn tay ép sát khiến anh rất hài lòng.

Cứ thế bàn tay Hứa Luật nằm gọn trong lòng bàn tay anh, rời khỏi nhà hàng, bên ngoài một cơn gió thổi qua, lạnh lạnh nhưng cũng không giúp cô hạ nhiệt ... Bàn tay cô vẫn còn vẹn nguyên hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang.

Trong đầu Hứa Luật không ngừng nghĩ đến dáng vẻ của anh, ánh mắt của anh, nụ cười của anh, ... Dù biết anh làm tất cả những chuyện này là vì vụ án, nhưng cô không thoát khỏi sự mê hoặc, trái tim của cô theo đó mà không ngừng run rẩy.

Thực sự, quá mê người, hành động làm người ta lưu luyến!!!

May là ... may là đụng phải cô. Mặc dù cô biết sức đề kháng của cô với gương mặt anh tuần kia không nhiều nhưng ít ra lý trí đủ dùng, nội lực đủ mạnh; nếu gặp cô gái bình thường được anh cười một cái như vậy ai có thể chịu nổi cơ chứ? Cùng Đường Tổ phá án, lại còn phải thêm thêm thuốc trợ tim. Hứa Luật đột nhiên nghĩ đến trong quán bar khi phá vụ Lâm Bình. Mấy cô gái ở đó không ai không bị Đường Tổ làm cho choáng váng, mụ mị đầu óc.

Nghĩ đến đây Hứa Luật cảm giác thật sự quá khó khăn.

“Chúng ta đi xem phim đi!”

Hứa Luật đang âm thầm than thở thì Đường Tổ lại đưa ra đề nghị mới.

“Xem ... xem phim???”, Hứa Luật chớp chớp mắt, sợ mình nghe lầm.

Haizza! Đường Tổ ... xem phim???

Hai chuyện này không hề liên quan ... tại sao lại xuất hiện cùng một lúc thế này.

“Chính xác”, Đường Tổ chỉ sang phía bên đường, bây giờ cô mới chú ý chiếc xe đã đậu ngoài cửa rạp chiếu phim.

Chuyện này ...

Hứa Luật tròn tròn mắt ... Nhìn Đường Tổ đứng bên cạnh, lại đảo giác nhìn xung quanh. Quanh đây có khá nhiều người, ra ra vào vào rạp chiếu phim rất náo nhiệt.

Không lẽ ... Hưng thủ sau khi đi dùng cơm lại còn muốn coi phim sao?

Hay là ... trong rạp chiếu phim có manh mối???

“Được! Xem phim!”, Hứa Luật đáp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: ĐƯỜNG TỔ TỎ TÌNH

Bản đến chuyện xem phim, nam nữ sở thích khác nhau.

Đàn ông thích ngồi trong rạp chiếu phim tận hưởng cảm giác căng tràn máu nóng như Quốc Hội (Assembly); khốc liệt như Transformer hoặc giả tưởng như Avatar; các bộ phim về chiến tranh hay khoa học viễn tưởng đều là những lựa chọn hàng đầu.

Nhưng phụ nữ thì không như vậy, trời sinh bọn họ lãng mạn, trong kho tàng phim ảnh của mấy nàng toàn là mấy phim tình cảm ướt át, kết thúc viên mãn mới được đón nhận nồng nhiệt.

Vì lẽ đó, chọn phim cũng phải học.

Học thể nào?

Hai người đi đến quầy bán vé, Đường Tổ nhìn danh sách các phim chiếu ngày hôm nay ... Cuối cùng anh chọn bộ phim ...

... Thuộc thể loại kinh dị.

Lựa chọn này không phải không có căn cứ.

Trong bí kíp có chỉ rõ phải làm cho đối phương cảm giác bạn là một người đàn ông thực thụ, khi cô ấy gặp khó khăn hay sợ sệt, phải ra tay bảo vệ cô ấy ...

Bí kíp này khiến Đường Tổ phải dừng tâm suy nghĩ một chút. Anh biết anh là một người đàn ông tài giỏi, không cần làm gì cũng có thể toát ra được khí chất; còn điểm thứ hai anh chưa tìm được thời cơ thích hợp.

Thế nhưng vừa tiến vào rạp, cơ hội lập tức đến.

Anh đã tìm được cách khiến cô nhận ra anh là người mạnh mẽ. Anh nghĩ ra cách này khi nghe cuộc trò chuyện của một đôi tình nhân vẫn còn là sinh viên kia.

Cậu sinh viên: “Em muốn xem phim gì?”

Nữ sinh: “À! Bộ phim tình cảm này hay lắm ... nhưng hình như anh rất thích phim khoa học viễn tưởng ... Thật ra em cũng muốn thử coi phim kinh dị này nhưng nghĩ đến là sợ!”

Cậu sinh viên: “Có sao đâu, không phải anh ở bên cạnh em sao, sợ thì úp mặt vào ngực anh!”

Nữ sinh: “Đáng ghét ... Vậy chúng ta coi bộ phim kinh dị đi!”

Dĩ nhiên, cặp đôi không nói chuyện kiểu khô khan và đơn giản như thế, nhưng lọt vào tai Đường Tổ, não anh tự động loại bỏ những từ ngữ và động tác tình cảm, cuối cùng chỉ cho ra những tin tức hữu dụng: Phim kinh dị - Hứa Luật sợ - Trốn vào ngực anh – Cơ hội phơi bày vẻ đàn ông thực thụ.

Cơ hội quá mức hoàn mỹ.

Đường Tổ thiếu nghĩ thế liền quyết định ngay lập tức.

“Muốn xem phim này ư ...”

Hứa Luật chớp chớp mắt nhìn bộ phim Đường Tổ chọn, là bộ phim kinh dị đang hot nhất thời điểm này.

Thật ra trong đầu Hứa Luật lúc này chẳng thiết tha suy nghĩ nên coi xem phim gì, bây giờ trong đầu cô chỉ có kẻ tình nghi, mắt cô không ngừng đảo qua đảo lại nhìn người người ra ra vào vào rạp chiếu phim, đặc biệt có khá nhiều cặp đôi.

Trải qua bữa ăn tối lãng mạn kiểu Pháp, còn hiện tại thì ở rạp chiếu phim, trong lòng Hứa Luật mơ hồ nghĩ đến khả năng người Đường Tổ muốn theo là một đôi tình nhân.

Anh lại không tiết lộ cho cô một manh mối dù là nhỏ nhất nên cô lại sợ hơn, sợ lộ liễu quá sẽ khiến đối phương sinh nghi.

Đường Tổ nhìn ra được vẻ mất tập trung của Hứa Luật, trong tình yêu điều này ảnh hưởng rất nghiêm trọng, nó chứng minh trong lòng cô bắt đầu trốn tránh.

Tại sao trốn tránh? Vì sợ!

Sợ? Vậy thì tốt.

Đường Tổ hài lòng, sau đó anh không hề do dự chạy đi mua vé, đang chuẩn bị tiến vào phòng chiếu, anh thấy xung quanh anh ai cũng cầm trên tay phần bắp rang rất lớn, vì thế anh học theo cũng mua một phần.

Đường Tổ ôm bắp rang ...

Hình ảnh này quá mức vi diệu, không chân thực.

Bên cạnh quầy bán bắp rang còn có thêm quầy giải khát. Đường Tổ quan sát thấy mọi người ai cũng có thêm ly nước trái cây hoặc trà sữa, vì vậy anh cũng tiện mua luôn.

“Xin hỏi mấy ly?”, cô nhân viên bán nước trông thấy anh chàng đẹp trai đứng sát quầy, liền đơn đã chào hỏi.

Đường Tô nghĩ ba giây: “Một ly!”

Cô ta sững người một chút, liếc nhìn Hứa Luật đứng bên cạnh. Quán này một ly nước khá nhỏ, mọi người thường mua ít nhất là hai ly.

“Một ly rất ít ... Hai người mỗi người một ly nhé!”, cô ta đưa ra đề nghị: “Hiện tại chúng tôi đang có đợt khuyến mãi mua hai ly giảm 8%.”

Đường Tô kiên trì: “Chỉ một ly!”

Hứa Luật bên cạnh cười cười: “Một ly thôi!”

Cô ta nhìn Hứa Luật một chút: “Vậy uống loại nào ạ?”

“Uống loại nào?”, Đường Tô hỏi Hứa Luật.

Hứa Luật vừa rồi ăn rất no, bây giờ nhìn gì cũng không thèm, đồ uống mệnh danh là nước ép trái cây nguyên chất thật ra đã được ép từ trước, đóng chai, bày bán trong tủ mát, nếu không làm vậy người mua đông như thế làm sao ép kịp. Ngoài ra, nước trái cây mà họ nói chắc chắn có trộn thêm các chất phụ gia và nước. Buôn bán mà, đều cố gắng làm sao cho được lợi nhiều nhất.

Đường Tô muốn cô chọn, cô đành đưa mắt nhìn. Ở đây có bán nước ép dâu, cam, táo, lê, nho ...

“Nước ép nho đi!”

Đường Tô liếc mắt nhìn, thốt lên: “Giống thuốc tím!”

*Thuốc tím – KMnO_4 (kali pemanganat): công dụng sát trùng

Hứa Luật liếc nhìn chất lỏng màu tím trong chai, quả thực cũng rất giống.

Cô đổi qua vị khác: “Vậy thì nước ép dâu!”

Đường Tô nhướn mi: “Loãng máu!”

Hứa Luật: “Ép cam!”

“Giống phân tiêu chảy!”

Cô nhân viên khỏe miệng co giật vô thức liếc nhìn chai nước ép cam, vàng vàng, bên trong có thêm vài tép cam bị ép nát, lộn xộn, cộng thêm ánh đèn vàng trong rạp chiếu phim ... nhìn giống thật!

Hứa Luật nhìn vẻ mặt của cô nhân viên, vội vàng im bặt, không tiếp tục đưa ra ý kiến --- Thật ra mua loại nào cũng được, chẳng qua cô thấy logic của Đường Tô quá mức cao siêu nên muốn chơi đùa một chút. Tuy nhiên đùa cũng phải có chừng mực, chơi quá kéo cô nhân viên trở mặt.

Cuối cùng, Hứa Luật chọn món an toàn nhất, đơn giản nhất là nước chanh, thanh thanh mát mát, rồi nhanh chóng kéo Đường Tô đi không nhìn thấy ánh mắt đầy cảm thông của cô nhân viên bán hàng.

--- Haizza! Đẹp trai cao to thì ích gì chứ! Mua đồ cũng là người bần xỉn thôi, đúng là quá xui mà!

Hai người bước vào phòng chiếu phim.

Bọn họ ngồi hàng dưới, lợi dụng phim vẫn chưa chiếu, Hứa Luật nhìn một lượt khắp gian phòng, hình như cũng có khá nhiều người thích xem phim này.

Ánh đèn từ từ tối lại, cô gái ngồi bên cạnh đột nhiên kêu khẽ một tiếng, liền ngay sau đó người bạn trai của cô ta ôm cô ta vào lòng, máng yêu: “Đồ nhất gan!”

Hứa Luật cảm thấy buồn cười, nụ cười không hề có ác ý, cô chỉ cảm thấy tình yêu thời niên thiếu thật sự rất đáng yêu. Say đắm trong tình yêu, hận không thể ở bên nhau một ngày đủ hai mươi bốn tiếng.

Được một lúc, bộ phim bắt đầu, Hứa Luật đeo kính 3D vào.

Phim kinh dị 3D quả thật không phụ lòng mong đợi của mọi người, cả phòng chiếu thi thoảng vang lên những tiếng hét gào, càng nhuộm đậm bầu không khí ghê rợn trong phim, Hứa Luật cũng bị cuốn theo cảm giác hồi hộp đó. Chỉ là, cô không giống những cô gái trẻ khác, cô không la ó, cũng không sợ, cô coi rất nhập tâm, thỉnh thoảng căng thẳng theo mạch phim, sau đó lại tiếp tục trấn tĩnh tập trung theo dõi.

Chuyện này ...

Nằm ngoài dự đoán của anh ...

Tâm tư Đường Tô không nằm trên bộ phim, hai hàng lông mày nhíu chặt. Phim sử dụng kỹ xảo âm thanh quá nhiều, không chỉ có lời thoại diễn viên mà

các khán giả cũng vậy, cũng công hiến thêm phần sức mạnh gây ‘ô nhiễm tiếng ồn’.

“Á ... á ... á!!!”

Trong phim cô gái đang bị đe dọa, kinh hãi, la hét, mọi người trong phòng chiếu phim cũng bắt đầu gào rú, khiến Đường Tổ phải cau mày khó chịu hơn nhiều là do người đàn ông ngồi bên cạnh anh cũng đang la hét.

Không sai ... là giọng đàn ông!

Là một giọng nam eo éo khiến cả người Đường Tổ cảm thấy bứt rứt, chỉ muốn lấy gì đó nhét vào miệng gã, để gã im lặng một chút.

Tình tiết kinh sợ qua đi, phòng chiếu phim cũng từ từ ổn định lại.

“Cậu không sợ sao?”, người đàn ông đột nhiên mở miệng hỏi Đường Tổ. Gã phát hiện từ lúc chiếu phim đến giờ người đàn ông bên cạnh gã ngồi vững như núi Thái Sơn, không nói tiếng nào.

Trên thực tế, phần lớn phản ứng của người đang thật sự sợ hãi đều là ngây ngốc chứ không có khả năng la hét ầm ĩ. Đường Tổ cho rằng đạo diễn và giám chế bộ phim này chắc chắn là phụ nữ ... cho nên mới không ngừng nghĩ đến những tiếng rên la chói tai như thế ...

“Á á á ...”

Lại thêm một tiếng thét, cả giọng đàn ông kéo néo bên cạnh ... khiến Đường Tổ mắc tề.

Anh nhẹ nhàng đi ra toilet, thuận tiện nghĩ coi kế tiếp anh nên làm thế nào. Bộ phim kinh dị này không có tác dụng với Hứa Luật, hơn nữa còn làm cô quên mất đi sự tồn tại của anh. Đường Tổ âm thầm quyết định sẽ đưa thể loại phim kinh dị vào danh sách cách ly.

“E hèm!”

Bên cạnh truyền đến tiếng động, là gã đàn ông kéo néo ngồi bên cạnh Đường Tổ trong phòng chiếu.

Đường Tổ không thèm để ý, nhưng gã không chịu thua: “Cậu thật mạnh, vừa rồi không nghe cậu la hét gì hết!”, ánh mắt của gã lướt từ trên xuống, quét đến nơi nào đó, hai mắt đột nhiên sáng rõ, liếc nhìn Đường Tổ đầy ám muội: “Quả nhiên rất mạnh!”

Đường Tổ bình tĩnh giải quyết xong nhu cầu sinh lý, quay người ra bồn rửa tay, gã cũng chạy vội đến: “Anh chàng đẹp trai, đừng lạnh nhạt như thế mà!”

Trong giọng nói còn mang theo vài phần hờn dỗi khiến một tên đàn ông béo ú vừa bước vào cũng phải đưa mắt nhìn đầy tò mò, sau đó ưỡn ngực đi đến phía bồn tiểu thầm nghĩ: Chắc chắn! Thời đại này đẹp trai không phải là tên thư sinh mặt trắng thì chính là GAY, chỉ có mấy người như mình mới là đàn ông thuần khiết thôi.

Gã đàn ông kéo néo thấy Đường Tổ không phản ứng khiến gã càng thêm kích thích, trong đầu càng thêm tự tin: không từ chối chắc là cùng hệ rồi ... Sắp có trò hay.

Ánh mắt gã nhìn chằm chằm Đường Tổ, không hề che dấu đánh giá anh. Đàn ông đẹp trai gã gặp không ít, nhưng người đàn ông trước mắt gã vừa đẹp, lại vừa toát lên khí chất lạnh lùng khiến cho người ta nhìn vào mà thêm nhỏ dãi.

Vừa rồi khi đứng trước rạp chiếu phim, gã đã tình cờ nhìn thấy, không kim được phải theo anh vào trong.

“Anh chàng đẹp trai ...”, gã đàn ông đưa tay ra, tiến đến gần thêm một chút.

Đường Tổ liếc nhìn bàn tay của gã, ngẫm cảnh cáo, sau đó xoay người rời khỏi toilet, vừa đi vừa nghĩ: Về nam tính của anh ngay cả đàn ông cũng bị trúng độc, tại sao Hứa Luật lại không có nửa điểm phản ứng?

Một lúc lâu sau, gã đàn ông eo éo mới tỉnh táo lại, thu hồi cánh tay đang lơ lửng, quay về chỗ ngồi: “Lạy chúa ... Muốn hù chết mình mà ... Tuy nhiên, tính cách này mình thật sự rất thích!”

Tên đàn ông béo ú xử lý xong xuôi, khi đi tới bồn rửa tay nghe được câu nói này liền liếc mắt nhìn gã.

“Nhìn con mẹ gì! Chưa thấy trai đẹp à!!!”

Rồi gã hất tóc, đi ra ngoài.

Tên đàn ông béo ú mở miệng khinh thường: “... Mẹ kiếp! Trai đẹp lớn lắm sao!”

Có điều ... Người đàn ông kia ... pà nó! Anh ta thật sự quá đẹp!

*

Đường Tổ quay trở về phòng chiếu phim, phim vẫn còn.

Anh không theo dõi, đối với phim điện ảnh anh không hề có hứng thú. Anh nhìn hình ảnh phía trước, không phải trên màn ảnh mà là ngoài màn hình ... Không ít nam thanh nữ tú ôm ôm ấp ấp, còn đút đồ ăn cho nhau.

Hai mắt Đường Tổ sáng rõ, chuyện hai người ôm ấp thì chưa thể thực hiện, còn đút nhau ăn không phải cũng là một cách bồi dưỡng tình cảm ư?

Anh cảm miếng bắp ngô nhỏ, nhẹ nhàng đưa đến bên khóe miệng Hứa Luật.

Hứa Luật đang xem phim rất nhập tâm, cảm giác có đồ ăn sát miệng, không nghĩ ngợi nhiều há miệng nuốt vào.

Mắt Đường Tổ sáng lóng lánh, giống như tìm được trò vui, một lúc nữa, anh lại đưa thêm một miếng. Hứa Luật vẫn ngon lành há miệng ăn, rồi sau đó cũng thò tay vào cầm lấy.

Đường Tổ hơi buồn chán khi nhìn tay cô cầm bắp ngô, không biết phải làm sao để anh có thể thuận lợi đoạt được trọng trách này, đột nhiên có một miếng bắp đưa đến sát miệng anh.

Đường Tổ kinh ngạc nhìn ngón tay đang cầm bắp kia, trong đầu anh nghĩ: Là cô muốn hỏi đáp.

Nếu đúng vậy ... thật khiến anh rất thỏa mãn.

Anh vui vẻ há miệng nhưng chưa quen với hành vi mới lạ này, nên không chỉ ăn bắp mà anh còn ngậm luôn hai đầu ngón tay cô.

Khi đôi môi ẩm ướt chạm vào ngón tay, ngay lập tức thành công triệu hồi được sự chú ý của Hứa Luật: “A ... Tiểu Sênh!”

Cô đang tính quay đầu than phiền ‘nghệp vụ’ không chuyên nghiệp của Cố Sênh, ăn bắp thôi chứ tại sao ăn luôn tay cô?

Á!!!

Không phải ... Không đúng ... Hôm nay cô đâu đi xem phim cùng Cố Sênh, mà là ...

Đường ...

Trong đầu Hứa Luật nhắc cô đừng nhìn, nhưng ánh mắt không chịu nghe lời đã dời đến đôi môi kia.

Tổ ...

Bốn mắt nhìn nhau.

Khi cô đút bắp, là do nghĩ đó là Cố Sênh, cứ đưa ngang như thế sẽ vừa khít miệng Cố Sênh, nhưng với độ cao này ắt hẳn Đường Tổ phải cúi người xuống thấp một chút mới ăn được bắp trên tay cô.

Mấy cảnh ghê rợn trên phim không làm cô xuyết xoa nhưng trong giây phút này cô thật sự muốn hét lên một tiếng.

Nhưng khi tiếng thét sắp ra khỏi miệng, cô phải cố nén lại, im lặng từ từ rút tay khỏi miệng anh.

“Ồi!”, Hứa Luật tròn tròn mắt, suýt chút nữa nhảy khỏi ghế ...

Vừa rồi ... anh ...

Là ảo giác của cô ư?

Không phải ... tuyệt đối không phải là ảo giác.

Đường Tổ rõ ràng còn dùng đầu lưỡi liếm các đầu ngón tay cô.

Hiện tại đầu ngón tay cô tê rần, trong đầu cũng hỗn loạn, tim đập loạn xạ, đôi mắt tuy đang nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng, trên màn ảnh đang thoại câu gì, cô không nghe thấy.

“Hương vị rất tuyệt!”

Đường Tổ ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng, thanh âm rõ mồn một chui vào trong tai Hứa Luật.

Mùi vị gì tuyệt!?

Không sai! Ất hẳn là nói bắp rang.

“Uống nước đi!”, Đường Tổ đưa ly nước chanh đến bên miệng Hứa Luật, nở nụ cười quyến rũ: “Xem ra em rất hồi hộp! Yên tâm đi ở đây tôi không ăn em!”

Hứa Luật bị sự việc phát sinh làm chấn động, vì vậy không chú ý đến hai chữ trong lời anh nói: Ở đây.

Giống như người say sẽ khẳng khái nói mình không say, người căng thẳng lúc nào cũng cố hành động ra vẻ mình chả lo lắng điều gì.

“Ai căng thẳng chứ??”, câu phản kháng không đầu không đuôi này là khả năng phản kích lớn nhất của cô lúc này rồi. Cô cắn ống hút, hung hăng hút vào một ngụm lớn.

Vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa trong khoang miệng, theo thực quản trượt vào dạ dày, giống như đưa nỗi lo lắng của cô ép xuống vị trí của nó, tim cũng từ từ khôi phục nhịp đập như bình thường.

Phù!!!!

Hứa Luật lén lén thở dài một hơi, âm thầm tự nhủ: Coi nó như một khúc nhạc đệm đi!

Nếu như đối phương là người đàn ông khác, có lẽ cô sẽ thật sự lúng túng và xấu hổ. Nhưng đối với Đường Tổ mà nói, cứ nên quên đi thì hơn, chuyện ngưng ngưng của nhân loại chỉ là dư thừa. Đường Tổ không xấu hổ, vậy cô lúng túng làm cái quái gì cơ chứ.

Khăng định là anh chưa bao giờ được ăn bắp rang nên cho rằng nó rất ngon --- Cô tự đưa ra lý do để khiến cho tâm trí không bấn loạn.

Ánh mắt của anh vừa rồi ... Lúc bốn mắt nhìn nhau ... Đôi mắt ấy sáng lấp lánh trong không gian u tối của phòng chiếu phim, cũng đủ khiến cho lòng Hứa Luật rối loạn.

Ống hút bị lấy đi.

Hứa Luật ép mình phải dời mắt lên màn ảnh, thế nhưng âm thanh ừ ực của người bên cạnh khiến cô không thể nào chuyển tâm. Hứa Luật quay đầu, trông thấy Đường Tổ đang uống ly nước, dùng ống hút mà cô vừa uống.

Nhận ra ánh mắt ngạc nhiên của cô, Đường Tổ nuốt ngụm nước chanh vào bụng rồi hỏi: “Sao?”

“Cái đó ... tôi uống qua rồi!”

“Đương nhiên tôi biết!”, anh cười cười, “Mới vừa rồi chính tôi cho em ăn, đưa nước em uống!”. Bây giờ anh rất thích cụm từ ‘cho ăn’. Mặc kệ anh dứt cô, hay cô dứt anh: “Muốn uống nữa sao?”, anh đưa ly nước qua trước mặt cô.

“Không! Không!”, Hứa Luật cảm thấy bất lực, giải thích thế nào bây giờ: “Tôi đã uống qua, anh lại uống ... Trên ống hút vẫn còn nước bọt của tôi ...”

“À! Em muốn nói chuyện này”, Đường Tổ đáp: “Vấn đề này cũng không phải là chuyện to tát. Em đã quên lần trước em đưa tôi ăn quả táo em đã ăn rồi ư. Tôi không hề để ý mà ăn luôn nước miếng của em.” Nói xong, anh lại hỏi ngược lại cô: “Em cũng không lưu ý đến việc có dính nước bọt của tôi đúng không?”

Hứa Luật: “...”

Thì ra trước đó cô đã tự đào mồ, hiện tại là chính cô nhảy xuống sao? Hứa Luật vuốt vuốt mặt, cắn nhấc một lúc lâu, cô nghĩ đã đến lúc phải giải thích cặn kẽ cho anh. Hai người coi như là bạn tốt, nhưng không phải lúc nào cũng là ‘đồng cam cộng khổ’.

“Đường Tổ! Anh nghe tôi nói”, Hứa Luật hạ giọng, “Có thể anh cho rằng tôi suy nghĩ quá nhiều, thế nhưng, tôi vẫn muốn nói với anh điều này. Hai chúng ta giới tính không giống nhau, đại đa số mọi người đều cho rằng hai người khác phái cùng sử dụng chung một đồ vật ... là ... là hành động rất thân mật.”

“So* ...”, Đường Tổ biết rõ nguyên câu dài ngoằng này của cô, trọng điểm chỉ là mấy chữ cuối cùng kia thôi ‘Rất thân mật’, nhưng ... đó không phải là mục đích cuối cùng của anh sao?

*So: Vì vậy ...

Hứa Luật nhìn điệu bộ ‘Không hiểu sự đời’ của Đường Tổ, cô từ bỏ tiếp tục giải thích, bây giờ có nói nhiều hơn chưa chắc anh đã hiểu, mà coi như hiểu rồi không biết anh lại làm ra chuyện gì khác nữa.

Chỉ là chung ống hút thôi ... không cần quan trọng hóa.

Gương mặt Đường Tổ yên tĩnh, không gọn sóng, nhưng trong lòng lại phấn khởi: tạo hành vi thân mật – Hoàn thành!

Mãi đến khi hết phim, ra khỏi rạp Hứa Luật mới khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, còn bộ phim ấy kết thúc như thế nào ... Quên đi! Nó không quan trọng, quan trọng là hung thủ tiếp theo sẽ có hành động gì?

“Này! Lại gặp nhau rồi, thật sự có duyên!”

Một người đàn ông chen ngang trước mặt hai người bọn họ. Gã mặc chiếc quần jean bó sát sẫm màu, đeo kính râm che hết gần nửa khuôn mặt, cười khanh khách rồi lên tiếng chào hỏi, tuy nhiên đôi mắt không rời khỏi Đường Tổ.

Hứa Luật cau mày: “Anh biết ông ta?”, cô hỏi Đường Tổ.

“Không quen!”

“Hơn một tiếng trước đây chúng ta vừa gặp nhau!”, người đàn ông gỡ cặp kính đen, rồi lại nhìn vào gương mặt Đường Tổ: “Là tôi! Cậu quên rồi ư? Chẳng trai mạnh mẽ ~~~”

Chính là người đàn ông vừa rồi la léo nhéo bên cạnh Đường Tổ.

Phốc! Hứa Luật thật sự không có ý cười chỉ là ‘Người đàn ông mạnh mẽ’ dùng trên người Đường Tổ ... có quá lắm không???

“Cười gì vậy?”, người đàn ông có vẻ bất mãn với hành vi của Hứa Luật: “Anh ấy xác thực rất mạnh mẽ ...”, vừa nói gã còn liếc xuống đũng quần Đường Tổ một cái.

Hứa Luật nhếch miệng, thì ra ... cũng đã từng ‘giao lưu’ ...

“Đi thôi!”

Đường Tổ không muốn tốn nhiều thời gian vào người chẳng hề liên quan, đặc biệt còn là thời gian anh đang thực hiện kế hoạch. Anh kéo tay Hứa Luật, vòng qua gã đàn ông xa lạ rồi đi ra ngoài.

“Này ... chờ tôi với!”, người đàn ông đuổi theo sau: “Tôi tên Thi Thụy, là nhà thiết kế thời trang. Cậu có hứng thú làm người mẫu công ty tôi không. Tôi tin chắc nhất định giúp anh chỉ một lần là nổi tiếng, tham dự tuần lễ Thời trang Paris, anh có tiềm chất này ....”, Thi Thụy về ra con đường rực rỡ, đáng tiếc gã không biết Đường Tổ chẳng hứng thú với từ ‘Ngôi sao nổi tiếng’: “Cậu nghe tôi nói, tôi đang tổ chức show trình diễn thời trang tại thành phố Giang, đến lúc đó, cậu đến tham dự. Tôi tin chắc, cậu nhất định sẽ rất thích ...”

Đứng trên sân khấu, muôn vạn người chú ý, ai sẽ từ chối được chứ?

Trông thấy Đường Tổ chẳng chút nào lay động, Thi Thụy chuyển mục tiêu, quay sang Hứa Luật nở nụ cười ra vẻ ta đây: “Bảo bối, em nhất định ...”

“Bảo bối của ông nằm trong đũng quần!”, gương mặt Đường Tổ không biến sắc, nhanh chóng cắt ngang lời gã.

Ha ha ha ... Hứa Luật không nhịn được cười.

“Uhm ...”, Thi Thụy không để ý đến Đường Tổ, từ trong ví lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Hứa Luật: “Cô gái xinh đẹp, hoan nghênh cô đến tham gia buổi trình diễn thời trang của tôi.”

“Thấy chưa ... chính là người đó đó”, vừa khóp có một đôi tình nhân vừa đi ngang qua ba người bọn họ, người đàn ông béo ú chỉ vào Đường Tổ và Thi Thụy, quay sang cô bạn gái: “Là người đồng tính đó, quan hệ trong toilet nữa kia.”

“Không phải chứ? Có nói quá không đó?”, cô bạn gái nhìn về phía bọn họ, dùng một giây trên người Hứa Luật, nhìn Thi Thụy ba giây, sau đó đứng hình nhìn Đường Tổ.

“Làm sao không phải, chính anh nghe thấy, cũng nhìn tận mắt ... Em à ... em đừng nhìn nữa, có đẹp cỡ nào cũng là GAY, gặp phụ nữ không cứng được thì có lợi ích gì?”

“Em thấy anh ấy kéo tay người phụ nữ kia mà!”

“Người phụ nữ ấy chỉ là bom khói thôi em hiểu chưa?”

...

Hai người đi xa, thanh âm cũng nhỏ dần, phía sau nói thêm gì nữa Hứa Luật không nghe thấy. Chỉ có điều ... nghe được nhiều đó thôi cô đã rất muốn ôm bụng cười lăn cười bò rồi, nếu như điều đó là sự thật.

Hứa Luật quay đầu nhìn Đường Tổ, phát hiện anh cũng đang nhìn cô.

“Tôi không phải là GAY.”, Đường Tổ rất nghiêm túc.

Hứa Luật: “À! Ha ha ha ... Đúng không đó!?”, rồi sao nữa ... Muốn cô chúc mừng anh? Thay mặt toàn phụ nữ trên thế giới vang lời ca tụng hay dành một phút mặc niệm cho cánh đàn ông đồng tính?

Đường Tổ nhếch miệng: “Hứa Luật! Tôi không phải là GAY. Tuy rằng từ trước đến giờ tôi không thích đụng chạm với người khác phái. Trước khi em xuất hiện, tôi không thích đàn ông cũng không ưa đàn bà. Mọi người đối với tôi mà nói đều là một đám người xuẩn ngốc. Tôi không cần tình cảm, bởi tôi cho rằng nó thật vô nghĩa ...”

Hết giờ chiếu phim, xung quanh có rất nhiều người, ồn ào, náo nhiệt ... Thế nhưng, thanh âm của Đường Tổ đặc biệt nhất, rõ ràng, mạch lạc xuyên qua

những tiếng động huyền ảo kia, từng câu từng chữ truyền vào trong tai Hứa Luật.

Hứa Luật nhìn gương mặt anh tuấn của Đường Tổ, yết hầu chuyển động không ngừng, tim cũng đập nhanh hơn.

“Tuy nhiên, sự xuất hiện của em khiến tôi nhận ra ... À! Thì ra tôi cũng cần có người bầu bạn. Người này ... tôi chỉ cần em”, anh ngừng một chút: “Tôi hi vọng em hoàn toàn thuộc về tôi, tôi muốn có được em... Chỉ cần duy nhất mình em!”

Ôi ôi ôi ... Chuyện gì đã xảy ra????

Đôi mắt anh nhìn cô chăm chú, sáng rực rỡ.

“... Mặc kệ em là nam hay nữ, đối với tôi đều như nhau, tôi không phải đồng tính luyến ái, cũng không phải dị tính luyến ái ... Tôi nghĩ tôi thuộc về dạng ‘Hứa Luật luyến ái’.”

Rốt cục Đường Tổ đã xác định được tình cảm của mình, đưa ra kết luận cuối cùng.

Hứa Luật không nói lời nào ... hoặc là nói chính xác hơn cô đang bị chấn động.

Đồng tính? Dị tính? Hứa Luật luyến ái?

Anh đang nói gì vậy?

Thứ cho cô ... nhưng ai có thể giải thích cho cô cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?

“Hứa Luật! Tôi theo đuổi em!”, anh đưa ra lời giải thích cho một loạt hành vi tồi hôm nay.

Theo ... Theo đuổi???

Hứa Luật cố gắng lắm mới nặn được mấy chữ: “... Vì vậy, tối hôm nay, chúng ta ... chúng ta ... là ... là ...”

“Hẹn hò!”, Đường Tổ thay cô nói tròn câu rõ nghĩa: “Không sai! Chúng ta hẹn hò. Bữa tối dưới nến, cùng nhau xem phim, rồi ... Khụ khụ! Sau đó chúng ta sẽ tiến tới bước thân mật hơn ... Hôn nhau, liền ngay sau đó có thể lên giường.”

“Woooo - --“

Đây là cú Singles Homerun huyền thoại ư?

Thi Thụy đứng bên cạnh không khỏi ca thán một tiếng. Gã vốn bị đánh về lạnh như băng này khiến cho mê mẩn, không ngờ ẩn sau dáng vẻ lạnh lùng ấy là một trái tim nóng bỏng.

Thi Thụy không khỏi nghĩ đến một hiện tượng: Núi lửa hoạt động sau khi ngủ say.

Ngủ say trăm năm ngàn năm, chỉ chờ một bước ngoặt, rồi chuyển mình phun trào mãnh liệt nhất, khóa chặt mục tiêu, hòa cùng xương cốt, chết không thay đổi.

Home-Run: khi người cầm chày (Batter) quét banh đạt được đích để CHẠY (run) kế tiếp nhau cả 4 lần như thế, người ta gọi là Home-Run.

Singles: khi người làm được Home-Run với kết quả không những chỉ 4 lần liên tục mà còn hơn thế nữa thì người ta gọi là Single-Season Home Runs.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: HỨA LUẬT! CHÚNG TA HÔN NHAU ĐI!

“Hẹn ... Hẹn hò!”, Hứa Luật lặp lại lời Đường Tổ nói: “Không phải truy tìm nghi phạm sao?”

Đường Tổ neho mắt, khuôn mặt anh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh xảo. Anh khẽ mỉm cười: “Không sao! Tôi biết tốc độ phản xạ của em, lúc nào cũng chậm chạp đến mức đáng thương.”

Hứa Luật há hốc miệng, phát hiện cô không còn lời nào thích hợp để nói ra trong lúc này, nhưng ngậm miệng và nhìn anh, cô lại cảm giác mình phải nói gì đó, khoe miệng giật giật. Mất một lúc lâu sau, mới chậm rì rì lên tiếng: “Anh ... anh đã nói ‘Phụ nữ không phải khẩu vị của anh’.”

Đây là câu anh nói với cô ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ.

“Tôi rất vui khi em có thể nhớ rõ những lời tôi đã từng nói”, Đường Tổ tự quy kết là do trong tiềm thức Hứa Luật đã sớm quan tâm đến anh. Đường Tổ cụp mắt, im lặng nhìn đôi môi của cô khẽ động: “Tôi không phải tiên tri, không tài nào đoán trước được rằng ... Em quan trọng với tôi đến mức nào.”

Rồi! Tò tình hoàn thành --- Bây giờ đến hôn môi.

Hôn! Anh thật sự rất mong đến tiến trình này, nhưng bước này anh phải cân nhắc một chút. Tốc độ nên chậm lại.

Hứa Luật choáng váng.

Lạy Chúa! Hôm nay thật sự không phải là Cá Tháng Tư à? Chuyện cười này không vui chút nào.

Cô vừa mới phục hồi lại trạng thái kích thích sau khi biết được anh là thần tượng của mình. Bộ não vừa được yên ổn một chút, anh lại mang đến cơn bão lớn này khiến cô ứng phó không kịp, đập tan tất cả.

Đường Tổ - Thần tượng – Theo đuổi – Hẹn hò – Tò tình ... Nói lời đường mật?

Một đồng các từ khóa nhảy nhót loạn xạ trong đầu cô.

Chờ chút ....

Anh còn mới nói gì nữa cơ ... Quan trọng lắm, rất quan trọng ... cô quên mất rồi!!!

Hứa Luật lục lại trong đầu những câu Đường Tổ đã nói với cô.

Chúng ta hẹn hò. Bữa tối dưới nển, cùng nhau xem phim, rồi ... Khụ khụ! Sau đó chúng ta sẽ tiến tới bước thân mật hơn ... Hôn nhau, liền ngay sau đó có thể lên giường.

Cô sàng lọc những chữ dư thừa, chỉ để lại những từ then chốt: bữa tối dưới nển, xem phim, cùng nhau thân mật ... Hôn môi ... Lên giường.

SHIT!!!

Ai cho phép anh lập lịch trình thế này!

Không sai là lịch trình, từ lời anh vừa nói đã lộ ra việc Đường Tổ đã lên kế hoạch trong vòng một ngày từ dưới đất lần lên giường. Không không ... Chính xác mà nói chỉ là nửa ngày.

“Đường Tổ! Anh bình tĩnh!”, đôi mắt sáng lấp lánh của anh lại khiến cô căng thẳng.

“Tôi rất bình tĩnh!”

Tuy nói ngoài miệng là thế, nhưng trong đầu anh bắt đầu phân tích xem lần này sẽ cách hôn môi sẽ là thế nào, khẩu hình ra sao, tốc độ bao nhiêu là phù hợp.

Càng phân tích ánh mắt nhìn về Hứa Luật càng nóng rực.

Bình tĩnh thế quái nào được!

Hứa Luật không tin lời giải thích của anh, ánh mắt của anh hiện tại đã tố cáo anh.

“Trước tiên chúng ta về nhà đã, có được không?”

Tuy rằng đầu óc cô đang loạn cào cào, nhưng vẫn chưa quên hai người đang ở ngoài đường lớn, bên cạnh còn có một người không hiểu sao vẫn đang nhìn bọn họ ... Không không! Gã chỉ nhìn chăm chăm Đường Tổ.

Tình huống quá mức hỗn loạn!

“Đương nhiên là được!”

Đường Tổ ở nụ cười, vô cùng tán thành đề nghị của cô bởi anh cũng nghĩ các bước kế tiếp đích thực không thể diễn ra ngoài đường.

Nụ cười của anh khiến Hứa Luật càng thêm căng thẳng, cô hồ nghi lời đề nghị ‘Đi về nhà’ của mình có phải là sai rồi không.

Anh đưa tay muốn bắt taxi, Hứa Luật ngăn cản: “Không! Chúng ta không ngồi xe ... Đi bộ. Đi bộ về nhà!”

Cô muốn lợi dụng đoạn đường này để cả anh và cô có thể tỉnh táo đôi chút!

Đường Tổ: “Đi bộ?”

“Ừm!”

“Được! Cùng nhau tản bộ, lời đề nghị rất tuyệt!”

Ai muốn cùng anh tản bộ chứ!

Hứa Luật im lặng, quyết định không sửa câu nói này của anh.

Từ rạp chiếu phim về nhà trọ không gần. Theo thói quen Đường Tổ muốn nắm lấy tay Hứa Luật, nhưng Hứa Luật sớm đã đoán được, cô nhanh nhẹn rút sâu bàn tay vào trong túi áo, cúi đầu lăm lăm đi về phía trước.

Nhưng mà ... Người ta là chân dài, chỉ cần vài bước là có thể đuổi kịp cô, trung hòa khoảng cách của hai người.

‘Chân dài là ghê gớm lắm sao!’ Hứa Luật rủa thầm trong bụng.

Đường Tổ quy kết hành vi này của cô: Là người nào đó đang thẹn thùng.

Haizza! Thật đáng yêu!

*

Một mạch đi về đến nhà trọ.

Hứa Luật rót cho mỗi người một tách trà nóng. Cô nâng tách trà, ngồi trên ghế sofa, vận dụng toàn bộ IQ của mình suy nghĩ. Đoạn đường dài đã giúp cô thanh tỉnh lại, phân tích đoạn tình cảm của cô và Đường Tổ.

Cô đã sớm thoát khỏi thời ‘Thiếu nữ ngây thơ’. Đối với tình yêu có chờ mong nhưng không gượng ép. Từ trước đến nay người cô thích chỉ có mình Tô Từ Khiêm, thứ tình cảm này cũng là do hình thành từ bé.

Còn đối với Đường Tổ ...

Cô chưa từng nghĩ đến độ khả thi của hai người. Anh đẹp trai, cao ráo, cô công nhận; tuy nhiên cho tới nay cảm giác của cô về anh chính là: Đường Tổ không cần tình cảm dư thừa, nhân tố tình yêu với anh mà nói là rác rưởi.

Do đó, cô mới không cảm thấy áp lực khi cùng anh chung một mái nhà.

Hứa Luật rất thích ngắm anh, điều này hoàn toàn đúng. Tài trí của anh khiến người ta thán phục, đặc biệt khi cô biết anh chính là thần tượng của mình, cô lại càng thêm sùng bái. Thế nhưng cô vẫn còn đủ lý trí để không bị những chuyện này làm cho mù mịt đầu óc.

Đối với Hứa Luật, tất cả hành vi của Đường Tổ ngày hôm nay đều là do ‘Hiểu lầm’.

Đúng ... Cô cho rằng anh đã sai khi đem tình bạn của hai người biến thành là tình yêu.

Cô dự định sẽ đánh vào điểm này để khuyên giải ‘Loại tình cảm ngộ nhận’ này cho anh.

“Nghe đây Đường Tổ!”, Hứa Luật nhấp một ngụm trà cho thấm giọng: “Như anh đã nói, trước khi gặp tôi, anh không bao giờ chủ động kết giao bạn bè đúng không?”

Đường Tổ gật đầu thay cho đáp án.

Hứa Luật tiếp tục phân tích: “Trong khoảng thời gian ở chung khiến anh cảm thấy có một người bầu bạn quả thật không tồi, đúng không?”

Lần này Đường Tổ không nói gì, chờ đợi câu hỏi tiếp theo của cô. Trên thực tế, anh đã đoán được ý đồ của cô.

Hứa Luật nói tiếp: “Cảm giác này với anh mà nói ... Quả thật rất mới mẻ, chưa từng trải qua bao giờ. Do đó sẽ khiến anh ... khiến anh hiểu lầm, cho rằng tình cảm này chính là tình cảm lứa đôi. Tình cảm của con người rất đa dạng, ngoại trừ tình yêu đôi lứa, còn có tình bạn, tình thân. Mà những cảm xúc này với anh cũng không quá quen thuộc. Vì vậy ... tôi nghĩ ... là do anh ngộ nhận, ngộ nhận rằng tình bạn của chúng ta là ... là tình yêu.”

Tốc độ nói của Hứa Luật cực nhanh, nói một tràng rồi sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Đường Tổ ngồi đối diện với cô, nhìn cô chăm chú: “Em không tin tình cảm của tôi đối với em?!?”

Hứa Luật há miệng: “... Được rồi! Cũng có thể giải thích như vậy!”

Pà mịa nó! Cô phí công nghĩ ra một mớ từ hoa mỹ như vậy để giúp anh có thể hiểu thông suốt, vậy mà anh chỉ cần nói một câu ... cô động toàn bộ ý nghĩa.

Đường Tổ: “Em không tự tin với chính bản thân mình.”

Hứa Luật cúi đầu, nhấp một ngụm trà, im lặng không trả lời. Nếu như bắt buộc cô phải trả lời, cô sẽ nói: Đối mặt với người như Đường Tổ, không một người bình thường nào có đủ tự tin sẽ chinh phục được anh.

Đường Tổ chậm rãi đứng dậy, đi đến phía trước cô, từ trên cao nhìn xuống: “Em đứng trên lập trường bạn bè để phân tích thế giới tình cảm của tôi”, anh hơi gập người, nghiêng đầu, đôi mắt sáng rực rỡ: “Chỉ có điều ... phân tích của em ...”, anh lại cúi người thêm một chút: “Sai toàn bộ!”

Anh yêu thích cô, điều này không hề nghi ngờ, anh xác định, cực kỳ khẳng định.

Hứa Luật đứng lên, cô kéo giãn khoảng cách của hai người. Khoảng cách quá gần gũi sẽ ảnh hưởng đến tư duy của cô: “Không sai! Anh nói không sai, là do tôi thiếu tự tin. Anh chẳng qua cảm thấy nhất thời mới lạ ... Trời ạ! Lời thoại cũ rích, nhưng xin lỗi anh! thật sự tôi cảm thấy như vậy. Đường Tổ ... Anh không hiểu thế nào là ... Tình yêu!”

Hai từ cuối cùng cô cố gắng cất cao giọng, muốn bước chân đang cố tình tiến đến gần cô buộc phải ngừng lại.

Đường Tổ nhìn Hứa Luật, cô cũng không hề tránh né.

Tình cảm không phải chỉ dùng lý trí để phân tích thì sẽ ra kết quả, mà anh, lúc nào cũng dùng phương pháp phân tích để xử lý tất cả mọi việc.

Đường Tổ mím mím môi, ngữ khí xen lẫn chút tình cảm, có chút bạo gan, giống như một con mèo táo bạo, lượn qua lượn lại căn phòng mấy lần, nỗ lực tìm cách để chứng minh tình cảm của mình với Hứa Luật không phải là tình cảm bốc đồng.

Nhưng phương diện này anh không có nhiều kinh nghiệm. Tất cả những hành động anh làm đều dựa trên việc tổng kết những bí kíp thu thập được trên mạng, từ đó lập thành kế hoạch cụ thể.

Thất bại!

Không có chỗ xuống tay!

Vậy chỉ còn cách dùng phương thức thức anh am hiểu nhất.

“Well! Tôi thừa nhận vấn đề này quả thật rất phức tạp. Những vụ án tôi đã từng giải quyết, vụ nào cũng có rắc rối nhưng vẫn có thể tìm được biện pháp”, anh thở hắt ra một hơi: “Vậy chúng ta làm một thí nghiệm.” (Well ~ À!)

“Thí nghiệm”, hàng mi Hứa Luật khẽ run, “Thí nghiệm gì?”

Đường Tổ tiến về phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Hứa Luật: “Rất đơn giản. Để có thể chứng minh tình cảm của tôi với em, đồng thời em đối với tôi không hề có chút cảm tình ... Chúng ta làm thí nghiệm”, anh ghé sát vào gương mặt cô: “Chúng ta hôn nhau đi!”

Hứa Luật tròn tròn mắt, muốn lùi về sau, Đường Tổ đương nhiên sớm đoán được phản ứng này của cô, đã nhanh nhẹn vòng tay ôm phía sau Hứa Luật, ngăn cản cô lùi bước.

“Đừng hoảng hốt Hứa Luật!”, anh nói tiếp, “Chỉ là một nụ hôn mà thôi. Nếu cảm giác của hai chúng ta đều rất tốt. Vậy chứng minh chúng ta có thể thử bước tiếp mỗi quan hệ này, nếu như em cảm thấy nụ hôn này thật tồi tệ, hoặc bất luận là cảm giác gì khiến em khó chịu, chúng ta sẽ kết thúc ngay lập tức, quay trở về tình bạn như bình thường. Chuyện xảy ra ngày hôm nay coi như xóa sạch sẽ!”

Hứa Luật cứng đờ người, cô không ngờ anh sẽ đưa ra loại thí nghiệm này, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Đường Tổ nhướn mi: “Em không dám ư?”

Hứa Luật không giống anh ... không dễ dàng bị khích tướng.

“Come – on!”, Đường Tổ cúi người, rút ngắn khoảng cách giữa anh và cô: “Cũng chỉ là hôn một cái ... Tôi không am hiểu phương diện này cho lắm, có thể mau chóng khiến em cảm thấy không thoải mái.”

Hứa Luật nhanh chóng phân tích điểm lợi và hại của thí nghiệm này, nếu như đối phương không phải Đường Tổ, cô thật sự rất lo lắng. Tuy nhiên, bởi vì anh là Đường Tổ nên cô tin tưởng anh nói được làm được --- Nếu như cô cảm thấy khó chịu, anh nhất định sẽ không miễn cưỡng.

Nếu bàn đến hành động này, hai người bọn họ không phải chưa từng hôn qua, mới cách đây mấy hôm ở trước cửa quán bar đó thôi.

Nụ hôn ấy ngoài sự kinh hãi, cô không còn cảm giác nào khác.

Chỉ là một nụ hôn đối phó thôi mà.

“... Nếu như anh hôn mà tôi không có cảm giác ... vậy ... vậy ... Vậy xác định là không có cảm giác!”, Hứa Luật ngẩng đầu nói với anh.

“Được!”, Đường Tổ đáp ứng, nhưng anh cũng phải có yêu cầu: “Tuy nhiên, em cũng không được phép cố tình phủ nhận cảm giác của em, em nhất định

phải nghe theo bản năng của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: NỤ HÔN XÁC ĐỊNH QUAN HỆ

“... Được!”, thanh âm Hứa Luật run rẩy.

“Này ...”, anh ngừng một chút, đưa ra sự lựa chọn: “Muốn ở đây hay chọn chỗ khác?”

“Nơi này là được rồi!”, hô hấp rối loạn, giọng Hứa Luật run rẩy pha lẫn chút ngại ngùng: “Đừng nhiều lời, nhanh lên!” Tóc chiến tóc thẳng, chết sớm siêu sinh sớm.

Vừa dứt lời, cô trông thấy Đường Tổ đá mắt một cái, sau đó đôi môi khẽ nở nụ cười, một nụ cười hoàn mỹ:

“YES!!! IT’S MY PLEASURE!” (Tôi đồng ý dốc hết sức vì em!)

Giọng người đàn ông lạnh lạnh được thay thế bằng một giọng trầm khàn ấm áp khiến Hứa Luật đỏ mặt tía tai --- Mịa nó! Nói như thế cô không thể chờ đợi được vậy!

Anh đưa tay, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Anh càng đến gần Hứa Luật càng cảm nhận được luồng khí thoang thoang, như một sợi lông vũ, nhẹ nhàng đảo qua đảo lại trên gương mặt mình. Hứa Luật cup mi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt ấy đang dừng trên đôi môi cô, nhìn nó chăm chú, rất chăm chú.

Cô liếm liếm môi để kìm nén cảm giác kích động, yết hầu vô thức cũng chuyển động lên xuống.

Âm thanh ừng ực, khẽ vang ... tiết lộ Hứa Luật đang căng thẳng.

Bàn tay anh từ từ nâng khuôn mặt của cô lên, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Rất nhiều năm sau đó, mỗi lần nghĩ đến hình ảnh ngày hôm nay, cô đều nhớ như in đôi mắt này.

Ánh mắt thế nào nhỉ???

Cô chưa hề nghĩ đến một đôi mắt màu trà lạnh lẽo lại có thể phát ra những tia sáng ôn nhu, dịu dàng, như muốn chôn vùi cô.

Qua đôi mắt anh, cô có thể nhìn thấy được chính mình, rõ ràng rành rành.

Cô sợ hãi, nhắm tịt hai mắt – Cô sợ, sợ mình sa vào đại dương mệnh mông kia.

Hành động nhắm mắt ngay tại thời điểm này chính là con dao hai lưỡi. Không nhìn thấy nhưng đồng nghĩa với việc mọi xúc giác của cô trở nên nhạy bén hơn gấp nhiều lần.

Hứa Luật cảm nhận được bàn tay Đường Tổ đặt nơi eo cô, hơi dùng sức, rồi kéo nhẹ một cái. Theo bản năng, cô ngửa người ra sau, bàn tay cô vội đặt trên bả vai anh, muốn đẩy anh ra ... nhưng chợt nhớ phải tuân thủ ‘thí nghiệm’, đành dần xuống ý nghĩ từ chối.

Anh hơi chếch người, để đôi môi càng tiếp xúc gần với cô hơn.

Đường Tổ từ từ đặt nhẹ môi lên môi cô.

Trong chớp mắt khi hai đôi môi chạm vào nhau, anh có thể trông thấy hàng mi cô run rẩy. Vốn dĩ trong đầu anh mô phỏng ra hàng loạt các kỹ thuật tiếp, nhưng trong giây phút này toàn bộ đều hóa thành hư ảo.

Chuyện này không số liệu nào, không kế hoạch nào có thể vận dụng được, chỉ có bản năng.

Bản năng của anh đang kêu gào khiến anh đột nhiên tiến công mạnh mẽ, chiếm lĩnh sự mềm mại của cô. Trong lòng anh dâng lên một luồng cảm giác kỳ diệu vây quanh nội tâm anh

--- Thượng Đế! Lần đầu tiên anh mới được trải nghiệm một cảm giác mãnh liệt như thế này, cảm giác không chỉ nằm duy nhất trên một bộ phận nào đó của cơ thể.

Tay anh đặt trên cằm cô, tay kia lồng vào mái tóc ngắn mềm mại sau gáy, bắt đầu nhẹ nhàng lướt qua đôi môi.

Không dùng lực, không mút vào, chỉ là dùng đôi môi của mình bao vây cô, nhẹ nhàng thưởng thức.

Mềm mềm, mịn mịn. Anh cảm thấy rằng đây chính là món ăn ngon nhất mà anh từng thưởng, khiến anh chỉ muốn ăn mãi.

Hứa Luật nhắm mắt lại, thế giới của cô lúc này chỉ một màu đen nhưng ... rồi ... nhờ mảng tối ấy mà đôi môi cô trở nên hấp dẫn cảm dị thường, cảm nhận được môi lưỡi hùng hực lửa của anh.

Mềm mại ... thì ra ... đôi môi của đàn ông cũng có thể mềm mại như thế, không thể tin nổi, tại sao lại có thể có được một đôi môi mềm như thế chứ.

Lại còn ... lại còn ... ngọt như kẹo ... mềm mịn, mê người, câu dẫn cô, khiến cô không kim được cắn một cái.

Cắn một cái ...

Trong đầu giống như có một âm thanh thôi thúc cô.

Cô bắt giác há miệng.

Phản ứng vô thức này của Hứa Luật lại như một lời cổ vũ Đường Tố, đầu lưỡi của hai người cuối cùng xuyên qua mọi trở ngại, lần đầu tiên tiếp xúc thân mật.

Cô bị dọa sợ nhanh chóng tránh đầu lưỡi thơm tho của ai kia, mắt đang nhắm cũng từ từ mở lớn.

Nghênh đón cô chính là đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy của anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô muốn lùi bước nhưng ý nghĩ này chưa biến thành hành động đã bị anh nhìn thấu, cắt đứt đường lui, anh đè mạnh tay sau gáy. Cảm giác kỳ diệu này lôi cuốn anh, thu hút anh. Anh bắt đầu dùng đầu lưỡi dây dưa với cô. Nụ hôn càng thêm sâu.

...

Tiếng tim đập rất mạnh, là của ai?

...

Có tiếng rên rì, từ miệng ai phát ra?

...

Hơi thở hỗn hển, là của ai?

...

Căn nhà yên tĩnh, không ai lên tiếng.

Kết thúc.

Hai người vẫn còn ôm chặt nhau, chỉ có gương mặt anh mở ra một khoảng cách rất nhỏ, chăm chú nhìn đáng về mê người của cô.

Đáng yêu! Rất đáng yêu!

Anh lên ghi nhớ thật kỹ vẻ mặt cô lúc này vào trong đầu.

“Thực sự là ...”, âm thanh Đường Tố trở nên khàn đục, nhưng mê người: “AMAZING! Hôn ... thật là một hành vi quá mức thần kỳ!”

Hứa Luật cũng từ từ bình ổn, hơi thở còn hơi dồn dập, phải nói gì đó chứ ... Tuy nhiên lý trí của cô vẫn chưa quay về vị trí cũ, không tài nào có thể bình tĩnh suy nghĩ.

“Biểu hiện của anh thế nào?”, Đường Tố truy hỏi.

Anh như một chú nhóc nóng lòng đợi cô giáo cho điểm, hai mắt sáng quắc chờ đợi Hứa Luật tuyên án.

Hứa Luật cắn cắn môi.

“Hứa Luật! Không được nói dối!”, Đường Tố nhướn mi, anh khẳng định vừa rồi cô cũng hưởng thụ quá trình hai người hôn môi, giống như anh, không những thế cô còn đáp lại anh!

Hứa Luật lại cắn môi, gương mặt đỏ như gấc, thấp giọng mắng một tiếng: “Khôn khiếp! Anh ... Anh lừa người!”

Nói mình là tân binh, lần đầu tiên làm chuyện này, không có kinh nghiệm hôn.

Cái này gọi là không có kinh nghiệm hôn ư?

So với lần trước ở quán rượu ... Quả thực ... Kề sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng cặp mắt hoàn toàn khác, tiến bộ thần tốc.

Đường Tổ xoay gương mặt cô, tiếp tục đối diện anh, nhìn khuôn mặt giận dữ và xấu hổ anh nở nụ cười: “Không thể không chế!”, anh nhẹ nhàng mon trón gương mặt cô, ngón tay lướt nhẹ qua bờ môi cô, vừa hôn nên nó trở nên rất đỏ: “Hứa Luật! Cảm giác rất tuyệt đúng không?”

Rõ ràng là câu hỏi, vậy mà qua miệng anh nó lại giống như một câu nói xác định, khẳng định dấu ấn chủ quyền.

Anh nở nụ cười, nụ cười đầy vẻ tự mãn.

Khốn khiếp!

Hứa Luật muốn phủ định, thế nhưng ... đối diện với ánh mắt luôn nhìn thấu tâm tư người khác kia, lời phủ quyết bị chặn ở cổ họng, tuy nhiên cô không muốn dưới cơ anh, đành nói: “Cũng ... bình thường thôi!”

Đường Tổ không thèm để ý chuyện Hứa Luật nghĩ một đằng nói một nẻo, thậm chí còn có thể đoán được cô sẽ trả lời như vậy, dĩ nhiên có cách ứng phó: “Yên tâm! Khả năng tiếp thu của anh rất cao, sau này sẽ ngày càng tốt hơn, càng ngày càng hoàn thiện kỹ thuật hôn môi, càng ngày càng được nâng cao.” Anh đưa ra lời cam kết, nỗ lực hết sức.

Hứa Luật ghen hòng, lườm anh một cái: “Anh ... Ngay cả người chết cũng bị anh hôn sống lại, được chưa?!?”

Anh hôn nhẹ môi cô thêm một cái: “Em ngậm thừa nhận rồi sao?”

Ngậm thừa nhận bọn họ cùng nhau tiến lên một bước quan hệ mới.

Hứa Luật không biết phải trả lời thế nào --- Thật sự sẽ bắt đầu chuyện yêu đương với anh sao? Cô chỉ cảm thấy thà mình đối mặt với đám thi thể vụn nát còn tốt hơn.

Nhưng ... cô không bài xích chuyện anh hôn cô. Không từ chối mà nụ hôn ấy, mà còn trầm luân ... không cách nào không chế nổi .... Điều này lại khiến cô càng thêm hoảng sợ.

“Cho anh cơ hội, Hứa Luật!” Đường Tổ nhận ra sự lo lắng của Hứa Luật: “Anh thích em!”

Anh chưa bao giờ quan tâm đến những thứ gọi là tình cảm, chỉ có cô mới kích thích được mặt cảm xúc nơi anh: “Hãy cho chúng ta cơ hội. Em thử nghĩ xem giữa chúng ta không tồn tại bất cứ vấn đề nào đúng không? Anh sẽ không tạo áp lực cho em ...”

Ngữ khí mang vài phần chiếm ưu thế.

Thanh âm êm tai, nhẹ nhàng đến mức không ai có thể từ chối lời đề nghị của anh. Hứa Luật chắc chắn thính giác cô có vấn đề ... nếu không tại sao thanh âm thường ngày vẫn luôn đầy cao ngạo, ngữ khí lúc nào cũng mang vẻ chế giễu, vậy mà hiện tại lại ôn nhu đến mức cô không thể tin nổi.

Anh đưa bàn tay đặt nhẹ lên gò má cô, đầu ngón tay dịu dàng đem tóc vén ra sau vành tai, lộ ra đôi tai ửng đỏ: “Mặc kệ là trước đây hay sau này, cuộc sống chúng ta không vì mối quan hệ mới này mà sản sinh ra bất cứ thay đổi gì ... ngoại trừ ...”

“Ngoại trừ việc gì?”, cô hỏi.

“Ngoại trừ có một số nhân tố mới phát sinh ... thí dụ như ôm ấp”, anh vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, nghiêm túc giải thích cho cô: “Thí dụ như hôn ... còn có ... Lên giường.”

“Lên ... lên ...”

“Lên ...”

“Ngừng! Không được nói tiếp!” Mặt cô đỏ ửng, nhanh chóng cắt ngang lời anh.

Đường Tổ nhìn cô, nếu như cô không thích từ này, vậy anh sẵn lòng đổi từ khác: “Hoặc có thể nói là làm tình hoặc là ... MAKE LOVE, anh cho rằng từ ngữ này rất chính xác, MAKE-LOVE.” Anh lặp lại lần nữa, ngữ khí không kìm nén được sự hưng phấn: “Tuy rằng anh không có kinh nghiệm thực chiến, thế nhưng dựa vào khả năng học tập nhanh, cùng năng lực lĩnh ngộ, anh tin chắc nhất định sẽ đưa đến cho em một trải nghiệm hoàn mỹ, đồng thời nâng cao đề lần thứ hai, lần thứ ba tốt hơn lần trước ... À! Đạt đỉnh ... muốn ngừng cũng không được.” Anh nghiêm túc đưa ra lời đảm bảo, cuối cùng còn bổ sung thêm: “Phải để em lúc nào cũng cảm thấy chờ mong.”

Hứa Luật không tìm được lời nào phản bác anh.

Nói anh hạ lưu, vô sĩ?

Nhưng anh nói rất nghiêm túc, ngữ khí không hề có sự khiếm nhã, còn thận trọng đảm bảo với cô.

Ông trời ơi! Phái thiên lôi xuống đánh con một phát đi.

“Đi ...”, Đường Tổ hứng thú, tinh thần phấn chấn, “Chúng ta mau thử xem sao ...”

Hứa Luật vừa nghe liền gãy dựa khỏi lồng ngực anh!

Lạy Chúa! Cô lại nghĩ đến lịch trình của anh, sắp xếp cuối cùng chính là lên giường.

“Đường Tổ! ... Anh ...”, Hứa Luật nuốt nước miếng, “Anh đã nói sẽ không khiến em cảm thấy áp lực.” Bây giờ cô bị stress nặng, đối mặt với chuyện quá bất ngờ, đối phó với người không tầm thường.

“Không sai!”, anh gật đầu.

“Vì vậy, anh sẽ không ép em làm những việc em không thích đúng không?”

“Đương nhiên!”, chỉ cần cô không thích, anh nhất định sẽ không làm.

“Được! Vậy em không muốn phát sinh quan hệ quá sớm ... em ... chưa muốn ... lên ...”

“WHY???”, anh không hiểu lý do này của cô, “Em chưa từng thử qua!”

Anh cho rằng phải thử rồi mới có quyền lên tiếng.

“NO – WHY!!!”, Hứa Luật không giải thích với anh, “Em chỉ nói bây giờ chưa được ...”

Sau đó cô chợt nghĩ đến định nghĩa ‘bây giờ’ của anh khác với người thường nên vội vã bổ sung: “Ít nhất phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Quãng thời gian này dài hay ngắn cô vẫn chưa xác định được.

“WHY!!!”, anh muốn biết tại sao phải cần thêm thời gian.

“Tình nhân bình thường đều làm như vậy!”, Hứa Luật đáp.

Đường Tổ vẫn chưa từ bỏ ý định: “Nhất định phải như vậy ư? Anh biết Người Trung Quốc xưa có câu ‘Lộ thị nhân tẩu xuất lai’*, chúng ta không nhất thiết phải đi theo lối mòn của người khác.”

[[[[*Lộ thị nhân tẩu xuất lai ~ Đường là do người tạo ra]]]]

“EM! NÓI! PHẢI! LÀM! VẬY!” Hứa Luật xác định.

“Thực sự quá lãng phí thời gian cùng sinh mệnh”, Đường Tổ oán giận, đối với bốn chữ ‘Tình nhân bình thường’ này không chút nào hải lòng: “Rõ ràng là chuyện đương nhiên phải xảy ra, tại sao anh không được quyền sử dụng trước!?”

Hứa Luật hét lên: “Tối hôm nay tạm thời ngừng tại đây”. Cô quyết định ngừng chiến, thoát ly khỏi chiến trường khốc liệt này, về nghỉ ngơi dưỡng sức, chuyện phát sinh đêm nay đã quá mức vi diệu rồi: “Ngủ ngon!”

“Chờ đã ...”

Đường Tổ gọi cô lại, sau đó bước nhanh đến trước mặt cô, cúi người, hôn nhẹ lên môi cô một cái: “Hứa Luật! Ngủ ngon!”

Nụ hôn chúc ngủ ngon.

Hai mắt anh sáng lấp lánh nhìn cô, kiên trì đợi cô hồi đáp.

“...”

Hứa Luật nhón chân, đồ mặt hôn nhẹ lên khóe môi anh: “Đường Tổ! Ngủ ngon!”

Sau đó chạy vọt về phòng ngủ.

Đường Tổ không đuổi theo, anh đứng một chỗ, giờ tay mon trón khóe miệng, trong lòng anh dâng lên cảm xúc mềm mại khó tả, tim như được bao bọc bởi kẹo ngọt.

Kỹ thuật phải càng ngày tiến bộ hơn nữa, sau này anh sẽ cùng cô luyện tập.

*

Hứa Luật quay về phòng, nhanh chóng xông vào phòng tắm, sau đó vùi mình vào trong chăn.

Mãi đến bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo ...

Vậy là ... bây giờ ... Cô và Đường Tổ là ... Tình nhân ư?

Đường Tổ, con người thông minh, kiên cường, tự phụ, ác miệng đã trở thành bạn trai của cô ư?

Ông trời ơi! Cô thật không dám tin.

Đây chỉ là giấc mộng, ngày mai tỉnh giấc, tất cả sẽ trở về như bình thường?

Đúng không?

Nhưng trên môi cô vẫn lưu lại cảm giác rõ ràng đến như vậy.

Á á á ...

Hứa Luật lại vùi đầu vào trong chăn.

Cốc! Cốc! Cốc!

Trên cửa truyền đến âm thanh đánh gậy tiếng la hét của Hứa Luật, cô đột nhiên cảm thấy căng thẳng hơn một chút. Cô ngồi dậy khỏi giường, đi ra mở cửa.

“Anh tiếp thu đề nghị ‘Cần thêm thời gian’ của em ... Nhưng anh hi vọng, bắt đầu từ bây giờ làm quen với việc em nằm cùng giường với anh ... Hoặc là anh nằm chung giường với em. Đây là quyền lợi của một người bạn trai.”

Anh đã tắm xong, mặc áo ngủ chỉnh tề, tay ôm gối đứng đợi ngoài cửa.

“... Cút mau! Đừng mơ!”, Hứa Luật chặn cửa, không cho anh tiến vào trong: “Em buồn ngủ rồi! Ngủ ngon!”

Đường Tổ chặn tay cô đang chuẩn bị đóng cửa: “Hứa Luật ...”. Anh mím mím môi, nói ra lý do khiến cả đời Hứa Luật không thể nào quên: “Bộ phim tối nay kinh dị quá sức tưởng tượng, anh ngủ một mình rất sợ!”

“...”

Năm giây sau vang lên tiếng đóng cửa rầm rập cùng câu nói của Hứa Luật: “Lừa gạt ai vậy ...”

Toàn thế giới có bị hù chết cũng không dọa chết được anh Đường Tổ à!

Khốn khiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: CÔ ẤY LÀ BẠN GÁI CỦA TÔI

Ngày hôm sau, Hứa Luật thức giấc, lười biếng nằm trong chăn vươn vai một cái. Dụi dụi hai mắt, xoay mình nghiêng qua một bên.

Đầu óc vẫn còn mơ mơ hồ hồ, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện đôi mắt màu nâu trong vắt, đôi mắt cực kỳ quen thuộc, chỉ cần nhìn sơ cũng biết chủ nhân của nó là ai.

Đường ... Tổ ...

Trong giây phút ấy, Hứa Luật nghĩ mình còn đang ở trong căn biệt thự nhỏ của Đại học Y, đang nằm trong phòng Đường Tổ, vì vậy khi tỉnh lại cô không cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng ... cô nhanh chóng tỉnh táo ... Hình như có gì sai sai!

Lăn qua lộn lại một lúc, sau đó nhảy bật dậy trừng mắt nhìn người đàn ông nằm cùng giường: “Đường Tổ ...”, Hứa Luật hét lên, “Tại sao anh ở đây?”

Nếu cô nhớ không lầm tối hôm qua rõ ràng cô đã khóa cửa rồi.

“Chào buổi sáng Hứa Luật!”, so với sự hoảng loạn của người đối diện, Đường Tổ bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh chậm rãi đứng dậy, khẽ nở nụ cười, trước tiên chào cô một cái, sau đó từ từ giải thích: “Anh đã từng nghiên cứu rất nhiều phương pháp mở cửa, loại khóa này của em không gây chút khó khăn nào cho anh. Chỉ cần tám giây.”

Hứa Luật nhún mày, ngữ khí đầy nguy hiểm: “Vậy nghĩa là em phải cảm ơn anh vì đã cống hiến cho sự an toàn của em ư?”. Mới sáng sớm đã dùng hành động thực tế để chứng minh khả năng phòng bị của cô chỉ cần tám giây.

“Đương nhiên không cần!”, anh lắc đầu, “Anh là bạn trai của em, anh có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho em”. Sau đó anh lên tiếng nhắc nhở cô: “Hứa Luật! Em chưa chào anh buổi sáng!”

Với thân phận là người bạn trai của Hứa Luật, anh rất muốn vì cô tận lực. Hiện tại chưa thể ‘cùng giường chung gối’ với cô, là anh đã nhường một bước. Do vậy, anh hi vọng mỗi sáng người đầu tiên Hứa Luật nhìn thấy phải là anh, và mỗi tối anh phải là người trông thấy cô nhắm mắt ngủ ngon.

“Rất cục, sáng sớm tỉnh mơ anh đến đây để làm gì?” cô nói.

“Morning and Morning kiss!” Xem ra lần này Hứa Luật không hiểu nỗi lao tâm khổ tứ của anh, nên anh quyết định nói thẳng.

Hứa Luật: “...”

“Không lẽ em không chờ mong?”, phản ứng của Hứa Luật khiến Đường Tổ càng phiền lòng: “Từ đêm qua anh chỉ mong trời mau sáng. Sáng sớm tỉnh mơ anh đã tỉnh giấc, tỉnh gọi em dậy nhưng khi nhìn thấy em ngủ say, anh liền suy nghĩ nên để em ngủ thêm một lát ...”

“Tuyệt! Nhưng lẽ ra anh không nên tự ý ...” ...xông vào phòng em.

“Chính vì thế, anh liền để em ngủ”, anh nói, “Anh chỉ nghĩ thế thôi nhưng nhìn dáng vẻ em ngủ quả thật rất đáng yêu”, lúc nói những lời này mắt anh lướt nhìn toàn bộ gương mặt cô: “Vì vậy ... anh thật sự rất muốn bò lên giường, nằm bên cạnh em!”

Nói như thể chuyện anh ngang nhiên vào phòng cô là do cô sai?

“Cảm tạ lời khen ngợi của anh!”, Hứa Luật vuốt mặt: “Vậy ... bây giờ anh ra ngoài được chưa? Em cần đánh răng rửa mặt!”

Anh bẹp miệng, nhìn vào mắt cô, chân bắt động không đi chuyển.

Ông trời ơi! Trông anh không khác gì con mèo nhỏ chịu thiệt, dùng ánh mắt lên án sự vô tình của cô.

Cô phải thỏa hiệp ... bởi gương mặt anh lúc này lực sát thương quá lớn.

“Chào buổi sáng, Đường Tổ!”

Được cô đáp lại, anh nở nụ cười, cúi người hôn cô một cái: “Anh ra ngoài chờ em!”

Sau khi Đường Tổ rời đi, Hứa Luật thở phào nhẹ nhõm.

Vâng ... Chính xác là ... chuyện đêm qua không phải là một giấc mơ.

Khi Hứa Luật ra ngoài thì Đường Tổ đã chuẩn bị xong bữa sáng: cháo trắng, dưa chuột muối, cá thu chiên giòn.

Từ khi anh dọn đến sống chung, cá cũng chiếm mất phân nửa tủ lạnh.

Buổi sáng mùa đông, một chén cháo trắng, thật không có gì bằng. Hứa Luật không khách sáo, ngồi vào bàn đánh một bữa ngon lành.

Điểm tâm xong, Hứa Luật đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “... Anh không phát hiện ra có điểm không hợp lý sao?”

Đường Tổ: “Cái gì?”

Tất cả kế hoạch của anh đều tiến hành thuận lợi, điều bất hợp lý nhất chỉ là ... anh phải chờ một khoảng thời gian nữa mới có thể tiến thêm một bước nữa với cô.

“Mèo! Bốn con mèo đâu?”

“À! Bốn chúng trong đống cảnh sát!”. Anh không hề cảm thấy hổ thẹn với hành vi ‘qua cầu rút ván’ của mình. Anh nhất quyết không để bốn con mèo, mối nguy hiểm tiềm tàng này gây trở ngại đến kế hoạch yêu đương của anh.

Không biết kiếp trước bốn con mèo này gây nên tội nghiệt gì mà kiếp này lại có được người chủ nhân như Đường Tổ? Hứa Luật âm thầm cảm thán. Do vậy sáng nay đi làm, Hứa Luật không quên mang theo túi lương thực cho mèo.

Những ngày tiếp sau đó, Đường Tổ bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở Cục cảnh sát thành phố Giang, không phải vì vụ án mà là vì Hứa Luật. Anh ý thức được mặc dù không có vụ án nào nhưng anh lại không cảm thấy nhàm chán.

Bởi vì đã có Hứa Luật.

Khi không có vụ án trong đầu anh đều nghĩ về những chuyện có liên quan đến Hứa Luật. Đối với mối quan hệ mới này Đường Tổ dĩ nhiên nôn nóng hơn Hứa Luật. Anh đều cố gắng kiên trì thực hiện một số công việc, ví như mỗi sáng mỗi tối đều phải có ‘Nụ hôn vắn an’; ví như mỗi ngày phải cùng nhau ăn chung hai bữa sáng tối, còn bữa trưa vì phải ăn ở căn tin nên hai người ăn riêng.

Nguyên do cũng bởi Hứa Luật tạm thời không muốn công khai quan hệ của hai người.

Cô nói cô cần có một khoảng thời gian để thích ứng --- Hiện tại, Đường Tổ cực kỳ ghét cụm từ ‘Một khoảng thời gian’. Vì thế, anh dốc tâm lên mạng tìm kiếm. Từ ngày quen Hứa Luật, anh sử dụng hết công suất công cụ tìm kiếm baidu, từ khóa anh tìm là:

Bạn trai quá mức tuần tú có khiến bạn gái cảm thấy áp lực?

Bạn trai có IQ cao sẽ khiến bạn gái chịu áp lực rất lớn?

Bạn trai vừa đẹp vừa IQ cao, có phải bạn gái sẽ cực kỳ áp lực?

...

Sau khi ra hàng loạt đáp án khẳng định, anh đồng ý đáp ứng yêu cầu của Hứa Luật.

Tuy rằng anh hiểu bạn gái của anh không phải là người nhu nhược yếu đuối, trái lại anh cảm thấy bạn gái của anh là một người phụ nữ tràn đầy tự tin.

--- À! Giáo sư Đường đặc biệt rất hài lòng cách gọi ‘Bạn gái của anh’.

Thế nhưng dù luận tướng mạo hay chỉ số thông minh Đường Tổ đều vượt xa người thường, do vậy chuyện Hứa Luật cảm thấy áp lực anh có thể hiểu được.

Mặc dù nói là nói thế, nhưng chuyện không được phép công khai quan hệ anh có hơi bất mãn, bởi vì anh không thể quang minh chính đại gạt bỏ mấy người đang có ý đồ ‘bất chính’ xung quanh Hứa Luật, đặc biệt là người đàn ông tên Tô Từ Khiêm.

Vì vậy Đường Tổ một phen hao tổn chút sức đi nghiên cứu sách lược ‘Bất chiến nhi khuất nhân’ trong binh pháp Tôn Tử.

‘Bất chiến nhi khuất nhân’: Không đánh nhưng vẫn khuất phục được người khác.

Để thực hiện chiến lược này điều kiện cần phải có là người đó phải ưu tú, đồng thời phải có lực uy hiếp đủ mạnh.

Chỉ cần anh thả tin tức ra ngoài, khiến mọi người biết được ‘Đường Tổ có mưu đồ với Hứa Luật’, khiến cho tất cả mọi người biết ‘Hứa Luật là người đặc biệt của Đường Tổ’. Dựa vào bản thân là một người đầy ưu tú, anh chắc chắn mọi người biết khó mà lui.

Nếu được vậy, anh không cần công khai quan hệ nhưng lại vẫn có thể ngăn cản tâm tư người đàn ông khác với Hứa Luật.

Perfect!!!

Dựa theo đề xuất của chiến lược này, Đường nhị thiếu mở toàn lực triển khai hành động.

Dưới sự chỉ đạo của Đường Tổ, Cục cảnh sát thành phố Giang nhanh chóng nâng cao được tỉ lệ phá án, các cấp lãnh đạo ai nấy mặt tươi như hoa. Cứ theo đà này khả năng Cục sẽ đứng đầu toàn ngành trên toàn quốc. Có điều, trình độ ‘miệng quạ của Đường Tổ’ cũng ngày một thăng cấp.

“Giáo sư ... Giáo sư Đường!”, cô cảnh viên trẻ tuổi nhìn người đàn ông đi tới, tim đập loạn nhịp, ngữ khí lắp bắp.

“Tôi cho rằng cô không những IQ không cao, mà ngay cả trình độ ngôn ngữ cũng thấp quá mức!”, giáo sư Đường vừa đi vừa nói, bước ngang qua, để lại sau lưng cô cảnh viên nhỏ như hóa đá.

Một anh cảnh viên ái mộ Đường Tổ, lại bật hỏi ra câu hỏi cực kỳ xuẩn ngốc --- Với anh, đó là ngu xuẩn.

“Giáo sư Đường, anh thông minh như thế! Vậy trên thế giới này còn gì có thể làm khó anh?”

Đường Tổ nhún mi: “Dĩ nhiên có! Là Hứa Luật làm khó tôi!”

“Hà .... Sao cơ?”

“Cậu không cần nghĩ, bởi so với bộ não tí tẹo kia chắc chắn sẽ không thể nào nghĩ thông suốt đạo lý này.”

“...”

Sau thành phố Tân thì Cục cảnh sát thành phố Giang cũng được chứng kiến ‘uy lực ngôn ngữ’ của giáo sư Đường, trong nhất thời các cấp từ bé đến lớn đều tránh xa đại thần.

Tuy nhiên, họ cũng nhanh chóng phát hiện nòng súng của Đường đại thần không phải nhằm vào tất cả mọi người. Không, chính xác là chỉ phát hỏa với những người đang đối mặt với anh.

Rồi dần dần mọi người cũng nhìn ra khi muốn gặp Đường đại thần nhất định phải mang ‘Kim bài miễn tử pháp y Hứa’.

“Đường đại thần đối với pháp y Hứa mới mắt chờ mong”.

“Đường đại thần thích pháp y Hứa!”

Tất cả những lời đồn đại này lan truyền rất nhanh, ngay cả Tô Từ Khiêm cũng biết.

Chiều hôm đó Tô Từ Khiêm tìm Hứa Luật để hỏi thăm về những tin đồn này.

“Những tin đồn kia ...”, trên tầng thượng của Cục cảnh sát thành phố Giang, Tô Từ Khiêm nhìn Hứa Luật: “... Có phải là thật không?”

Dĩ nhiên, Hứa Luật đã nghe qua, hơn nữa còn đoán được mục đích của hành vi này.

--- Thật đúng là người đàn ông ấu trĩ!!! Khiến Hứa Luật vừa bức vừa buồn cười, nhưng đồng thời trong tim cô len lỏi chút ngọt ngào không tên.

Bây giờ ... đối mặt với câu hỏi dò của người cô thân nhất.

Cô im lặng, một lúc lâu sau mới nở nụ cười, coi như là khẳng định: “Uhm! Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chắc là như thế!!!”

Tô Từ Khiêm lặng yên không nói, nhìn nụ cười e lệ trên gương mặt cô, nụ cười mà anh từng mong đợi nhất, mong đợi cô sẽ dành nụ cười ấy cho anh.

“Cô bé của anh ... Lớn rồi!”

Tô Từ Khiêm đột nhiên đưa tay xoa xoa đầu Hứa Luật. Đột nhiên lớn nhanh như thế khiến anh không kịp ứng phó.

“Nhớ khi còn bé, mẹ anh hay nói với mẹ Hứa rằng muốn em là con dâu của bà”, Tô Từ Khiêm đột nhiên nhắc lại chuyện ngày xưa.

Thuở ấu thơ, hai người ở cùng một đại viện, Hứa Luật thích nhất chạy theo đuổi Tô Từ Khiêm.

“Có một lần mẹ anh còn hỏi em sau này lớn rồi có đồng ý làm vợ anh không, em còn nhớ chứ!?!”, ngữ khí đều đều, Tô Từ Khiêm như đưa hai người bọn họ quay về ngày xưa.

Khi đó cô năm tuổi, Tô Từ Khiêm tám tuổi. Hôm đó là sinh nhật của anh, cô muốn ăn bánh sinh nhật, Tô Từ Khiêm cắt cho cô phần bánh rất lớn khiến cô cao hứng la lớn: “Anh Từ Khiêm là tốt với em nhất!”

Lúc đó mẹ Tô cười cười hỏi: “Luật thích anh Từ Khiêm sao?”

Cô cắn miếng bánh, quanh miệng dính đầy bơ: “Thích ạ!”

“So với bánh gato thì sao? Thích bánh hay thích anh Từ Khiêm?”

Một cô bé Hứa Luật chỉ mới năm tuổi, sau một hồi cân nhắc suy nghĩ liền chọn Tô Từ Khiêm. Mẹ Tô liền hỏi cô vì sao, cô giải thích: “Vì anh Từ Khiêm sẽ cho con rất nhiều bánh!”

Mẹ Tô phá lên cười, mừng yêu cô là quý nhỏ, rồi nói tiếp: “Vây ... Hứa Luật sau này làm con dâu bác, làm vợ Tiểu Khiêm như vậy ngày nào cũng có bánh ăn có chịu không?”

Lúc ấy cô đâu hiểu thế nào là con dâu, vợ là gì, chỉ nghe thấy được ăn nhiều bánh gato thì không hề do dự gật đầu liên tục: “Được ạ!”

Hồi ức đến đây.

Hứa Luật không hiểu tại sao Tô Từ Khiêm lại gọi lại câu chuyện này: “Thật sự là có chuyện đó, khi ấy em chỉ nghĩ có thật nhiều bánh để ăn. Khả khả!”, cô lặng lẽ nở nụ cười.

Tô Từ Khiêm nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh và chất chứa đầy sự dịu dàng: “Vây ... vậy hiện giờ thì sao?”

“Hiện ... hiện giờ?”... Hiện giờ cái gì?

“Bây giờ em còn nguyện ý gả cho anh không?”

Hứa Luật thất kinh, há mồm tròn mắt nhìn anh.

Gả cho anh?

Anh nói gì vậy?

“Từ Khiêm ... Anh ... anh trêu em đúng không?”, Hứa Luật lạc giọng.

“Không! Anh nói thật!”

“Nhưng ... nhưng mà ... anh đối với em ... anh đối với em từ trước đến nay ... chỉ coi em ... chỉ coi là em gái nhỏ thôi mà!”, cô luống cuống, cô chưa bao giờ nghĩ đến Tô Từ Khiêm sẽ nói những lời này.

Tô Từ Khiêm im lặng vài giây, gương mặt anh tuấn mang theo vài phần cay đắng: “Anh làm sao lại đi thích em gái mình chứ? Tiểu Luật, từ trước đến nay anh vẫn coi em là người phụ nữ anh yêu.”

Giữa bọn họ ở chung với nhau, tình cảm chắc chắn cũng đến lúc chín muồi. Đây cũng chính là điều khiến anh lo lắng, lo lắng tình cảm anh đối với cô chỉ là tình cảm anh em, rồi do anh hiểu lầm đó là tình yêu.

Nếu là người ích kỷ, anh đã phóng lao theo lao, nhất quyết để hai người bên nhau. Thế nhưng, với cô anh không cách nào làm được như vậy, anh không thể nào ích kỷ với cô. Vì vậy, anh đồng ý để cô đi thành phố Tân, hi vọng trong khoảng thời gian này suy nghĩ rõ ràng tình cảm của hai người.

Tuy nhiên không hề nghĩ đến kết quả lại biến thành như thế này.

Nhìn thần sắc Hứa Luật, Tô Từ Khiêm biết anh đã mất đi phần nào đó tư cách.

“Từ Khiêm, em ...”

“Cô ấy sẽ không gả cho anh!”

Một thanh âm khác vang lên, hai người đồng thời nhìn sang, liền trông thấy Đường Tổ gương mặt căng thẳng đang bước đến, ngữ khí tức giận. Anh vọt qua đứng giữa hai người bọn họ: “Anh tuyệt vọng đi! Cô ấy sẽ không gả cho anh, cô ấy là của tôi ...”

Tô Từ Khiêm sững sốt vì sự xuất hiện của Đường Tổ: “Anh ...”

Nếu là tình huống bình thường, Đường Tổ nhất định đọc hiểu biểu hiện của Tô Từ Khiêm lúc này chỉ là thăm dò. Nhưng hiện tại, sự bình tĩnh và lý trí của anh đã bay mất, anh thậm chí đây chính là anh ta đang ... Khiêu khích!

Đúng, không sai ... Là khiêu khích!

Gương mặt Tô Từ Khiêm nhàu nhĩ, cuối câu đột nhiên nâng cao giọng, giống như đang chất vấn ... Tất cả những hành động này kích thích Đường Tổ, anh lớn tiếng tuyên bố: “Đương nhiên là của tôi! Cô ấy đã trở thành bạn gái của tôi!”

Anh còn đặc biệt tặng thêm ba chữ ‘Đã trở thành’ để mình chứng cho thân phận của chính mình

--- Là bạn trai Hứa Luật!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: TÔ ĐƯỜNG GIAO CHIẾN

Trải qua mấy ngày, chiến lược ‘Bất chiến nhi khuất nhân’ của Đường Tổ được tiến hành rất thuận lợi. Ý tứ của anh mọi người trong Cục cảnh sát đều hiểu, dân cán bộ cấp cao cũng đối xử khác với Hứa Luật.

Thế nhưng, người mà anh quan tâm nhất là tên họ Tô kia thì án binh bất động, dĩ nhiên Đường nhị thiếu vẫn tuân thủ nguyên tắc ‘Địch không đụng ta, ta không chạm địch’.

Đang yên đang lành hôm nay Tô Từ Khiêm đột nhiên hẹn bạn gái của anh lên lầu thượng, hơn nữa còn nói ra chuyện này ...

Bây giờ địch đã ra tay, Đường nhị thiếu bản loạn.

Trong lúc tâm trí bất định, liền động đến một chuyện: Làm lộ hành tung, phá hủy giao ước.

“Đường Tổ! Tại sao anh nghe trộm bọn em nói chuyện”, giọng Hứa Luật lạnh lùng khiến Đường Tổ ý thức được chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

“Anh đã quên giao ước của chúng ta rồi ư?”, Hứa Luật trầm giọng, nhắc lại giao ước giữa hai người, lên án anh không giữ chữ tín.

Khuôn mặt anh tuấn của Đường Tổ bất động, không dám lên tiếng.

Đúng! Anh biết anh vi phạm giao ước. Sự tin tưởng của cô với anh sẽ giảm sút nhưng thật sự anh không cảm thấy hối hận khi làm chuyện này.

Thật ra Hứa Luật cũng không giận lắm, nhưng vẫn cảm thấy phiền lòng. Cô không muốn công khai mối quan hệ của bọn họ quá sớm, chủ yếu là do quan niệm của Đường Tổ về phương diện tình cảm. Người khác có thể không biết nhưng ở chung với anh mấy tháng cô là người hiểu nhất. Người đàn ông này không hề có chút cảm xúc với tình cảm bình thường của nhân loại. Ấn tượng sâu đậm nhất với cô là có một lần khi cô coi một bộ phim tình cảm, trong phim nam chính vì cứu nữ chính mà tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, rõ ràng là một tình tiết cực kỳ cảm động, thế mà qua miệng anh đều hoàn toàn thay đổi.

“Biết không thể làm mà vẫn cố chấp tức là không biết lượng sức! Quá ngu ngốc, mấy người kia còn khen hắn là dũng cảm, nào dùng để trang trí à!”

Đối với hành vi gào thét của nữ chính, anh cảm thấy khó hiểu, đành hỏi cô: “Tại sao cô ta lại khóc?”

“Bởi vì bạn trai cô ta hiện tại đang rất nguy hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào!”, Hứa Luật giải thích cho anh.

Vậy mà anh mang vẻ mặt không quan tâm “Không phải tìm được người khác ư. Khóc lóc không phải là cách chữa trị tốt nhất! Tôi thật không hiểu vì sao người ta lại có thể đồng ý mấy bộ phim ngu xuẩn này, lại càng không hiểu nổi tại sao cô vẫn ngồi đó coi?”

Ánh mắt anh khi ấy chứa đầy sự kinh ngạc như trông thấy sinh vật ngoài trái đất.

Hứa Luật không thèm chấp, hai người không cùng đẳng cấp khó nói chuyện.

Nhìn đi! Đó mới là Đường Tổ!

Bây giờ Đường Tổ lại bám rịt cô nói chuyện yêu đương?

Đêm hôm qua Hứa Luật kể việc này cho Cố Sênh, dĩ nhiên cô bỏ qua vụ ‘Thí nghiệm hôn môi’, dù gì phương pháp kiểm nghiệm của Đường nhị thiếu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Phản ứng đầu tiên của Cố Sênh: “Bà bạn! Bà lừa tôi à? Ha ha ha!”

Nhìn đi! Ngay cả Cố Sênh còn không tin được!

“Đừng nói là cậu, ngay cả bản thân tớ còn không tin nữa đây!”, Hứa Luật quỳnh quỳnh quáng quáng.

“Đùa à?”, Cố Sênh la lớn, “Tiểu Hứa, cậu được lắm, đại thần bây giờ cũng đều biến thành thần tử dưới quần cậu. Ha ha ha ....”

Hứa Luật cắt ngang lời trêu chọc của bạn: “Còn cười được, tớ rầu chết mất!”

Cố Sênh nghe giọng Hứa Luật chất chứa đầy phiền muộn liền nhanh chóng thu hồi vẻ mặt tươi cười: “Tớ hỏi cậu một câu thôi: Cậu đối với anh ấy thế nào?”

“Tớ ....?”

Tình yêu là vậy, người trong cuộc thì mơ mơ hồ hồ, kẻ ngoài cuộc thì rõ rõ ràng ràng. Nếu như cô có thể hiểu được mình đang nghĩ gì, thì đâu cảm thấy bận lòng đến thế.

“Cậu đúng là ngốc!”, Cố Sênh đầu dây bên kia mắng một tiếng, “Biết ngay là cậu không trả lời được nhưng tớ trông thấy rất rõ ràng. Giáo sư Đường đối với cậu mà nói không đơn giản chỉ là người bạn cùng phòng đúng không?”, Cố Sênh đảo mắt: “Cậu lúc nào cũng vậy, thói quen nghề nghiệp ảnh hưởng nên lúc nào cũng cẩn thận thái quá. Đời người đôi khi cũng cần có một chút mạo hiểm, nếu không phải vậy, khi mọi việc được giải quyết ôn hòa thì biết gì là sung sướng tốt đỉnh chứ!”

Cố Sênh vốn dĩ rất coi trọng tình cảm của Tô Tử Khiêm và Hứa Luật, thế nhưng càng về sau cô càng phát hiện hai người này trước sau cứ dậm chân tại chỗ, bạn bè không phải bạn bè, tình yêu cũng chẳng phải tình yêu, nguyên nhân mấu chốt do bởi tính cách của hai người gây ra.

Tình cảm của hai người là thanh mai trúc mã, đối với hai người đây là tình cảm rất đặc biệt, chỉ lo phạm sai lầm sẽ phá vỡ mối quan hệ hơn hai mươi năm của bọn họ.

Tình cảm hai mươi mấy năm là một trong những nền tảng vững chắc nhất cho tình yêu của họ, nhưng nếu không cẩn thận nó lại biến thành hố sâu không đáy.

Nửa đường xuất hiện một tên Đường Giao Kim, với Cổ Sênh đây chính là một bước ngoặt. Mấy tháng ở thành phố Tân, mỗi lần gặp mặt Hứa Luật đều nghe cô kể về chuyện của Đường Tổ.

Điều này nói lên điều gì?

Nó chỉ rõ Hứa Luật rất quan tâm đến Đường Tổ, hơn nữa sau khi về thành phố Giang, Hứa Luật lại càng nhớ những chuyện về Đường Tổ ... Sự quan tâm này không đơn giản là tình cảm bạn bè, chỉ là bản thân Hứa Luật chưa ngộ ra mà thôi.

“Đường Tổ không phải thần tượng của cậu ư, vừa cao to vừa đẹp trai như vậy. Hơn nữa cậu cũng đâu ghét anh ấy?”, Cổ Sênh lên tiếng, “Nói anh ấy không hiểu chuyện tình yêu, xét khía cạnh nào đó không phải là chuyện xấu.”

Hứa Luật: “Hả? Là sao?”

“Khà khà khà ---“, Cổ Sênh nở nụ cười gian mãnh, “Thời nay không phải đang thịnh hành vụ ‘bao nuôi’ ư ... hoặc là có thể nói ... ‘nuôi dạy’?”

Vừa dứt lời, trong chớp mắt Hứa Luật hiểu ngay ra: “Ý cậu là ___”

“Không sai!”, Cổ Sênh vỗ tay cái đập.

Tối hôm đó, hai người bạn gái trò chuyện say sưa qua điện thoại, cuối cùng đi đến Hứa Luật: Mối quan hệ giữa Hứa Luật và Đường Tổ có khả năng phát triển. Đồng thời hi vọng càng ngày càng phát triển, cố gắng đào tạo Đường Tổ trong nhà là ‘người đàn ông chăm ngoan’, ra đường xứng danh một người bạn trai của thời đại mới.

Nói đơn giản chính là: Phải huấn luyện.

Có điều ... Nói thì dễ, làm mới khó!

Đường Tổ là ai cơ chứ?

Là một người có siêu năng lực cùng với khả năng IQ cao ngất ngưỡng, là một thiên tài trong mọi lĩnh vực.

Tuy nhiên bây giờ cơ hội đến rồi, Hứa Luật cười gian xảo, âm thầm tính toán trong đầu. Dự định mượn cơ hội này ‘gỡ đầu’ tên đàn ông kiêu căng tự phụ này. Trong lòng cô suy nghĩ lớn lớn bé bé gì cũng bị anh nhìn thấu. May là những chuyện anh am hiểu không bao gồm chuyện tình cảm, điều này cho thấy Hứa Luật dễ dàng cùng cô địa vị trở thành ‘sếp’, còn gì phấn khích hơn cụm từ ‘Dạy dỗ Đường Tổ hoặc là Lãnh đạo Đường Tổ’ cơ chứ?

Khụ khụ khụ!

*

Nếu như là Đường Tổ của ngày thường, anh nhất định sẽ phát hiện ra điểm quái dị cho dù là nhỏ nhất nhất.

Thế nhưng, anh không phát hiện được.

Anh bây giờ như một đứa trẻ biết mình đã làm sai nhưng không dám nhận, đôi môi kéo thành đường thẳng, mắt không dám nhìn Hứa Luật, bởi anh biết, nhất định trong đôi mắt đen láy kia ẩn chứa sự tức giận, hơn nữa nguyên nhân là do anh. Thật khiến người ta sầu não!!!

Tô Từ Khiêm quan sát hai người bọn họ mấy lần, ánh mắt phẳng phát chút thất vọng. Lời Đường Tổ vừa nói Hứa Luật không phản bác. Cuối cùng ... lựa chọn cho qua.

Nói không khó chịu là giả ...

Tuy nhiên ...

...

“Giáo sư Đường!”, gương mặt anh tuấn của Tô Từ Khiêm khẽ mỉm cười nhìn về phía Đường Tổ: “Làm sao Tiểu Luật lại không đề cập chuyện này với tôi chứ!”

Tiểu Luật.

Không gọi Hứa Luật là đã thành công khiến gương mặt của Đường Tổ ngay lập tức xạm lại. Đường Tổ bất giác nhớ lại hình như Hứa Luật cũng gọi là ‘Tô Từ Khiêm’ chứ không phải Tô Từ Khiêm, còn anh thì kêu đầy đủ cả tên lẫn họ ‘Đường Tổ’!

Hừm!

Chuyện xưng hô nhất định phải bàn bạc lại!

Tìm Hứa Luật đập nhanh một nhịp.

Tô Tử Khiêm đột nhiên xen ngang khiến Hứa Luật vô cùng bất ngờ ... đặc biệt là những từ sau.

Tình cảm đối với Tô Tử Khiêm bây giờ cô đã có thể buông xuống, coi nhau như anh em nên khi anh ta thổ lộ những lời này cô chỉ cảm thấy choáng váng chứ không hề có ý nghĩ nào khác. Cô nghĩ bản thân có thể buông tay nhanh như vậy phần lớn là do tình cảm thật sự với Tô Tử Khiêm chỉ là tình thân, chưa bước đến cung bậc gọi là tình yêu; thêm vào đó thời gian cô ở thành phố Tân mấy tháng, có Đường Tổ làm bạn khiến cô dần quên thứ tình cảm kia.

Tô Tử Khiêm không nhìn Hứa Luật mà hướng về Đường Tổ ung dung lên tiếng: “Tôi coi Tiểu Luật như em gái, do vậy không phải tùy tiện một người nào đó cũng có thể làm bạn trai của em ấy!”

Tử Khiêm ...

Hứa Luật nhìn anh ta, trong lòng dâng lên cảm xúc ảm áp.

Đường Tổ nhếch mày, tự tin đáp trả Tô Tử Khiêm: “Bất luận từ phương diện nào mà nói, tôi không bao giờ thuộc vào phạm trù ‘Tùy tiện tiện’, điểm này ắt hẳn Cảnh sát Tô là người hiểu rất rõ!” Nói cách khác, không ai có thể thích hợp làm bạn trai Hứa Luật hơn anh.

Tô Tử Khiêm nở nụ cười: “Đĩ nhiên, giáo sư Đường thông minh hơn người, năng lực ra sao ... tôi rõ mồn một. Chỉ là ... Từ trước đến nay tôi chỉ nghe nói Giáo sư Đường là người quen ‘Độc lai độc vãng, tôi sợ giáo sư Đường không biết cách làm bạn trai của người ta mà thôi!’”

“Cảnh sát Tô cứ yên tâm!”, Đường Tổ hí mắt, “Đến một ngày nào đó, tôi sẽ khiến tất cả mọi người biết Không có một ai thích hợp làm bạn trai của Hứa Luật hơn tôi. Không một ai, bao gồm cả anh!”

Đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra ý đồ của anh với Hứa Luật.

Đường Tổ không hề che giấu ý nghĩ đối địch với Tô Tử Khiêm.

Đây chính là Đường Tổ, mặt ngoài lạnh lùng, vô dục vô cầu nhưng trong máu huyết trời sinh bá đạo, ngang tàng, nếu không phải do Hứa Luật yêu cầu, anh sẽ chẳng bao giờ chọn ‘Kế vu hồi’*.

Bây giờ lời đã nói ... vậy chẳng cần thu lại làm gì.

Trong nháy mắt, câu nói của Đường Tổ trở thành lời khẳng định chủ quyền khiến Tô Tử Khiêm chấn động. Thế nhưng đây là Tô Tử Khiêm, anh ta nhanh chóng phục hồi tâm trạng, không lo sợ sự uy hiếp của Đường Tổ, anh ta nở nụ cười: “Thật ư? Vậy tôi chống mắt lên coi! À ... nhắc giáo sư Đường một câu, cô gái trước mắt anh đây không thiếu người đeo đuôi, hi vọng giáo sư Đường giữ vững được phong độ, đừng lơ lửng!”, rồi bước ngang qua Đường Tổ, trầm giọng: “Bởi vì trên thế giới này chắc chắn có ít nhất một người chờ đến ngày hai người nói lời chia tay ...”

Đường Tổ trầm giọng: “Sẽ không có ngày ấy!”

“À!”, Tô Tử Khiêm khẽ nở nụ cười: “Thế sự khó lường thừa giáo sư Đường!”, rồi sau đó anh ta phát phát tay, không ngoảnh đầu lại: “Trời có lúc mưa to gió lớn, đừng để quá lâu!”

~~~~~
*Kế vu hồi:

1. Thuật Vu hồi hay được áp dụng trong nghệ thuật quân sự. Theo âm Hán- việt thì Vu có nghĩa là đi, Hồi có nghĩa là về. Thuật Vu hồi để chỉ một cách đánh Vòng lại (sau lưng hoặc trước mặt), Công và Thủ thì dùng Vu hồi đều được, thuật này phụ thuộc vào địa hình. Nếu dùng để tiến công thì Thuật (thể) Gọng kìm là một trong những cách chiến đấu phổ biến!

2. Trong giao tế là đi vòng đạt đến mục đích, nói cách khác là không đi đường thẳng mà đi đường vòng.

Có nhiều điều không thể nói thẳng, chỉ có thể nói vòng vèo. Có một số người khó tiếp cận thì không thể không gặp núi mờ đường, gặp sông bắc cầu. Không rõ trong hồ lô người ta có món gì thì phải ném đá thăm dò, mò ra chân tướng. Có lúc để giảm bớt ý định của đối phương, khiến họ lơ là mất cảnh giác, ta phải đi đường vòng, thậm chí dùng chiến thuật vu hồi "chỉ Trương Tam nói Lão Tứ" Trong cuộc sống không ít người "thăng ruột ngựa", cũng nhắc trong xử thế, dù có đồ tể cũng không thêm quay đầu lại, mười trâu cũng không lôi lại được. Đối với những người này phải biết thuật vu hồi, động não tìm lối đi quanh co để khắc phục. Nói một câu: Quanh co mấy vòng nhất định đạt được lợi ích thực tế lớn nhất trong quan hệ người với người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: THI THỀ LÂM BÌNH

Tô Từ Khiêm rời đi, trên tầng thượng chỉ còn một mảng yên tĩnh bao phủ hai người bọn họ.

Hứa Luật vòng hai tay trước ngực: “Bây giờ anh thỏa mãn rồi chứ?”

“Một nửa ... Một nửa!”, Đường Tổ nói thẳng, “Độ hài lòng chỉ đạt năm mươi phần trăm!”

Để Tô Từ Khiêm biết Hứa Luật bây giờ là hoa đã có chủ với anh đã quá mức thỏa mãn, tuy nhiên anh chọc giận cô, đó chính là điều khiến bản thân anh không hài lòng.

“Không phải chúng ta đã giao kèo phải giữ bí mật sao?”

Anh nhìn cô, mấp máy môi.

“Chữ tín của anh ở đâu?”, Hứa Luật vươn tay đâm vào ngực anh: “Đã hứa cho em một khoảng thời gian thích ứng ... vậy mà bây giờ thì sao ... mới chỉ mấy ngày mà anh đã ...”

“Ba ngày, mười tiếng, sáu phút!”, anh nhìn đồng hồ đeo tay.

Hứa Luật: “...”

“Em không đưa ra một tiêu chuẩn nhất định cho cụm từ ‘Một quãng thời gian’, chuyện này không công bằng với anh!”, Đường Tổ kháng nghị, sau đó cúi đầu, dút hai tay vào túi áo gió, giống như một con mèo ủ rũ. Với anh ba ngày là quãng thời gian rất dài.

“Vi vậy, anh không thể chịu đựng được?”

Sớm biết định nghĩa về thời gian của anh khác hẳn người thường, cho dù là ‘Hiện tại’ hay ‘Một quãng thời gian’ ... đối với người bình thường mà nói ba ngày để thích ứng là rất dài ư?

Đường Tổ ngẩng đầu lên, đáng dấp con mèo ủ rũ không còn mà thay vào đó là một con mèo xù lông, ánh mắt lạnh lạnh phát hỏa: “Anh đương nhiên chịu đựng được!” đối với sự tự chủ của bản thân, anh rất có lòng tin: “Thế nhưng anh ta không nên đề cập đến chuyện muốn em gả cho anh ta. Anh ta có mưu đồ với em, em không nhìn ra sao?”

Hứa Luật sùng sốt.

Nói đúng hơn là cô bị dọa chết khiếp, vẻ mặt này của Đường Tổ cô chưa từng trông thấy ... Rõ ràng là đáng vẻ giận dữ, vẻ mặt giống như bao con người bình thường khác, chất chứa đầy đủ vui buồn đau khổ.

“Chính vì lẽ đó ... anh là ... đang ghen?”, nét mặt Hứa Luật đầy hoài nghi nhìn anh.

“Ghen?” từ ngữ này khiến anh phải ngừng lại một chút, sau đó nhướn mi: “Tại sao anh phải ghen với anh ta?” Tô Từ Khiêm có gì đáng để anh ghen chứ? Luận tướng mạo, luận thông minh anh đều mạnh hơn nhiều: “Anh chỉ ... không thích hành động đó của anh ta!” rồi để bổ sung thêm cảm xúc của chính mình: “Cực kỳ không thích!”

Quá mức cường điệu!

“Há! Không phải ghen ... vậy là ...”, cô do dự, “Vậy là do ham muốn sở hữu quá phá? Anh cho rằng em là đồ vật, là vật sở hữu riêng của anh Đường? Là vật cưng của anh? Là tài sản của anh? Là người có thể giúp anh giết thời gian? Vì vậy anh không muốn em thuộc về bất cứ người nào khác đúng không?”, Cô khép mi, bình tĩnh nói lên hết suy nghĩ trong đáy lòng.

Chuyện này cô vẫn không cách nào khẳng định. Cô muốn biết ‘Hứa Luật’ tồn tại như thế nào trong lòng Đường Tổ? Anh có hiểu thế nào là ‘Bạn gái’?

Một tràng câu hỏi khiến Đường Tổ xui lơ, anh nhìn cô, môi mấp máy mấy lần ... cuối cùng mới bật thốt: “Điều này quan trọng lắm sao?”

“Rất quan trọng!”, cô gật đầu: “Cực kỳ quan trọng!”

Cô học anh cách cường điệu!

Hai vai anh buông thõng: “Có điểm khác nhau ư?”, anh bẻ bẻ ngón tay: “Anh nói là vật sở hữu của Đường Tổ, vật cưng của Đường Tổ, hoặc là tài sản của Đường Tổ ... Những từ này khác hoàn toàn với ‘Bạn gái Đường Tổ’ sao?”

“Hừm! Dĩ nhiên là khác nhau!”, Hứa Luật nhếch miệng, tặng cho anh nụ cười xán lạn, sau đó hươ hươ tay trước mặt anh: “Nói cho anh điểm khác nhau đầu tiên: Hứa Luật là Hứa Luật, không phải là Hứa Luật của Đường Tổ, hiểu không?”

Bước thứ nhất, phải để anh rõ ràng một chuyện ‘Bạn gái là một nhân vật đặc biệt’.

*

Sau khi thực hiện đàm phán tại tầng thượng, kết quả là Cục cảnh sát thành phố Giang từ trên xuống dưới nhận ra được Đại thần Đường Tổ đã ngừng

chiến, không bắn tia loạn xạ.

Chuyện đình chiến diễn ra quá mức đột ngột khiến mọi người cảm thấy không quen cho lắm.

Trong lúc tầng tầng lớp lớp người trong cảnh cực bắt đầu suy đoán đại thần xảy ra chuyện gì thì một quà tặng đặc biệt yên lặng tiến đến ‘cửa’ Cục cảnh sát thành phố Giang.

Ngày đầu tiên của tháng hai, thành phố Giang bắt đầu đón lấy nhiệt độ thấp nhất từ trước đến nay. Ban đêm sương rơi lạnh lẽo, sáng sớm gió rét thấu xương, rít qua từng góc ngách của thành phố Giang.

Trên dưới Cục cảnh sát bắt đầu một ngày bận rộn.

Một chiếc vali đứng lặng yên trước phòng trực Cục cảnh sát, chỉ chờ đến khi có người phát hiện.

Cảnh viên trẻ tuổi phụ trách ca trực không dám khinh xuất, thông báo bộ phận kỹ thuật dùng tia hồng ngoại dò xét. Đây chính là quy tắc của Cục cảnh sát khi có vật dụng được gửi đến.

Thông qua thiết bị hồng ngoại cho thấy trong vali không chứa đồ vật nguy hiểm.

Khi anh cảnh viên mở chiếc vali ra, phát hiện bên trong có mấy tấm hình và một đĩa CD, vừa nhìn vào bức ảnh, gương mặt anh ta trắng bệch, vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho tổ trình sát hình sự.

Chiếc vali nhanh chóng được mang đến tổ trình sát hình sự.

Bức ảnh chụp một thi thể.

Thi thể là một gương mặt rất quen thuộc với tổ trình sát hình sự: Lâm Bình.

Ngày nào đó, Lâm Bình biến mất không thấy tăm hơi. Ngày hôm nay, một ngày mùa đông lạnh nhất thành phố Giang, hắn lại hiện thân bằng phương thức này.

Bụng hắn bị xé toạc một miếng lớn, bên trong ổ bụng lục phủ ngũ tạng sạch sẽ, còn gương mặt hắn lại nở nụ cười, trơ mắt mà cười, còn dưới bụng hắn giống như một cái miệng lớn, trông thật quỷ dị đáng sợ.

“Mô bụng! Mô bụng!”, Tiểu Giang nhìn những bức ảnh còn lại, phát biểu: “Mẹ kiếp! Chết cũng chết khác người.”

Tô Từ Khiêm rút ra tấm ảnh, chỉ lên đó, một dòng chữ bằng máu: CAN – YOU – FIND – ME.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là hành động khiêu khích cảnh sát một cách trắng trợn.

Đường Tổ bước đến, liếc nhìn mấy tấm ảnh trên bàn, sau đó lui một bước: “Hà?”, thuận tay cầm lên một tấm: “Một dao duy nhất, không do dự, không dây dưa, đao pháp rất tuyệt!”, ngữ khí nghe có vẻ anh đang bàn luận chuyện thời tiết chứ không phải là mạng người.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về Đường Tổ, muốn nghe cao kiến từ anh.

Đường Tổ: “Chết! Tốt!”. Anh vẫn chưa quên tên này dám bắt Hứa Luật ngay trước mặt mình.

Sau đó Đường Tổ rời đi.

Mọi người: “...”

Nghi phạm lớn nhất trong vụ án phanh thây, Lâm Bình đã tử vong, hơn nữa còn chưa xác định được thi thể đang ở đâu.

Tô Từ Khiêm đang chuẩn bị lệnh cho cấp dưới mang những tấm ảnh qua phòng pháp chứng giám định độ chân thật của các tấm ảnh chụp thi thể Thẩm Mộng vội vã chạy vào

“Đội trưởng Tô ... Mọi người mau đến đây, có chuyện lớn rồi!”

Thẩm Mộng đã kết thúc thời gian thực tập, ngày hôm nay đang chuẩn bị bài báo cáo, đang tìm kiếm thông tin tư liệu viết bài, một người bạn học đột nhiên gửi tới một tin nhắn, còn nhấn thêm Cục cảnh sát thành phố Giang kỳ này nổi tiếng rồi.

Thẩm Mộng còn đang lơ ngơ chưa hiểu, thì khi click vào liền hiểu rõ mồn một.

Đó là một đoạn video ghi lại cảnh máu me ghê rợn.

Trên màn ảnh là một chiếc giường, trên giường có một cô gái trẻ tuổi, mọi người lập tức nhận ra đó chính là một trong hai nạn nhân trong vụ án Lâm Bình.

Màn ảnh quơ quơ một lúc thì bóng dáng Lâm Bình xuất hiện, đáng về yếu điệu, nếu không phải đã sớm biết hắn là người chuyển giới thì mọi người sẽ không ai hoài nghi giới tính thật sự của hắn.

Lâm Bình ngồi bên cạnh giường nhìn chăm chăm về phía cô gái, nhìn rất lâu, thỉnh thoảng lầu bầu chữ thề vài tiếng. Còn cô gái nằm trên giường lâu lâu lại phá lên cười.

Sau đó, hắn cời hết quần áo trên người cô ta, trèo lên người, hạ thấp thân mình bắt đầu gặm cắn, ăn thịt.

Chẳng mấy chốc, gương mặt cô gái bê bết máu, thế nhưng điều đáng sợ lại là ... cô gái không hề cảm thấy đau, suốt quá trình chỉ nở nụ cười.

Những chuyện tiếp diễn phía sau ai nhìn thấy cũng phải giật mình sồn gáy.

Lâm Bình lấy ra một cái cưa điện, nhẹ nhàng phân thây cô gái còn đang sống sờ sờ; ấy vậy mà cô ta vẫn không có một chút xú mị mảy may đau đớn.

Sau khi hoàn thành công việc, hắn đứng bên giường cô ta rất lâu, như một nghệ sĩ đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật của mình.

Máu nhuộm đỏ thảm ga trải giường, trên giường cô gái đã chết. Lâm Bình ôm chặt lấy cơ thể đã bị cắt hết chân tay, trên mặt ám đầy vẻ điên cuồng.

...

Tuy rằng Hứa Luật sớm đã biết thủ đoạn cực kỳ tàn ác của hung thủ, thế nhưng bây giờ được chứng kiến tận mắt trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đoạn cuối của clip nhảy ra một hàng chữ, được xử lý trông như dòng huyết thư: Đây không phải lần đầu tiên ta giết người, cảnh sát không bắt được ta; có thể người tiếp theo chính là người!

Không gian vắng lặng như tờ.

Không ai nghĩ được Lâm Bình có thể ghi hình toàn bộ quá trình giết người của mình.

“Đoạn clip đã được tung lên mạng!”, Thẩm Mộng đưa một tin xấu: “Hiện tại trên internet có rất nhiều luồng ý kiến: có người cho rằng là ai đó đùa dai; số khác lại nói đoạn phim này là thật, đồng thời ...”

Tiểu Giang: “Đồng thời cái gì???”

Thẩm Mộng không nói, Tô Từ Khiêm tiếp lời: “Đồng thời đưa ra kết luận cảnh sát là chính là lừa ăn hại, không có năng lực ... đúng không?”

“Vâng!”, Thẩm Mộng gật đầu, còn cho biết ý kiến này không phải là ít. Bởi có một cao thủ máy tính đã tiến hành phân tích đoạn clip đó, sau đó đăng trên diễn đàn chứng thực cho mọi người thấy đây không phải là đoạn phim được cắt ghép lại, sử dụng ngôn từ chuyên ngành nghĩa là không thông qua xử lý hậu kỳ: “Đội trưởng Tô! Em nghĩ không phải là không có cách ... Chẳng phải tên Lâm Bình đã chết rồi sao? Chúng ta công bố những hình ảnh này ra ngoài thì thế nào?”, Thẩm Mộng chỉ vào những tấm ảnh, “Thông báo cho tất cả người dân được biết tên hung thủ đã chết, như vậy phần nào đó ngăn chặn được dư luận!”

“Cô bé à!”, Tô Từ Khiêm còn chưa nói, Tiểu Giang đã lên tiếng bác bỏ: “Cô bé coi đi ... sự tình không hề đơn giản như thế!”

“Hả???”, Thẩm Mộng thấy khó hiểu.

“Những bức ảnh này công bố ra ngoài không những không ngăn chặn được dư luận, trái lại như đổ thêm dầu vào lửa khiến dư luận ngày càng dữ dội hơn!”

Lời nói vừa rồi chính là của Hứa Luật tiến vào. Cô vừa ở một hiện trường trở về, sau khi nhận được tin liền mau chóng chạy tới, nhìn ảnh và coi đoạn clip, hàng lông mày cô cau chặt, cuối cùng đôi mắt rơi vào một tấm ảnh trong số đó.

Tuy rằng cảm thấy Lâm Bình làm ra những chuyện ghê tởm đó, chết cũng không hết tội nhưng từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của cha, đồng thời còn mang chức trách của một pháp y, vì vậy cô muốn hung thủ phải được chịu tội trước pháp luật chứ không phải chịu sự trừng phạt như thế này.

“Ừm!”, Tô Từ Khiêm gật đầu tán thành ý kiến của Hứa Luật: “Nếu những tấm ảnh này công bố ra ngoài sẽ tạo thành một sự khủng hoảng trong dân chúng. Cái chết của Lâm Bình quá kỳ lạ, ngoài ra điều quan trọng nhất phải tìm được thi thể của Lâm Bình. Mọi người liên hệ với các ban ngành có liên quan truy tìm nguồn gốc phát tán đoạn clip, đồng thời ngăn chặn nó phát tán.”

Mấy người phân công nhau hành động, lần theo dấu vết của đoạn clip và giám định các bức ảnh đều thuộc sở trường của khoa giám định, còn bên tổ trình sát hình sự đảm nhận việc tìm kiếm thi thể.

Đây chính là việc khó nhất.

Chỉ dựa vào mấy tấm hình, quá ít chứng cứ.

“Chúng ta đi hỏi giáo sư Đường coi sao!”, Tiểu Giang nêu lên ý kiến. Không phải bọn họ lười biếng ... chỉ là, chứng cứ quá ít, cũng không có bất cứ manh mối nào, cứ ở đây xúm đen xúm đỏ quả thật lãng phí thời giờ, không bằng đi hỏi Đường Tổ coi xem phát hiện manh mối mới nào không.

Ai nấy đều tán thành vì biết được bản lĩnh của Đường Tổ, nhưng đồng thời miệng quạ của đại thần mọi người cũng sớm được lĩnh hội. Bây giờ đi ‘thỉnh giáo’ chẳng khác nào muốn ‘đi trong vui về về trong đau khổ’!

Mấy ngày vừa qua mọi người đều hiểu rõ tính tình của đại thần. Người đàn ông quá mức cổ quái, đây là từ ngữ miêu tả chính xác nhất về Đường Tổ. Anh làm việc không theo một quy tắc nhất định, nói đúng hơn phải là: Tùy hứng!

“Đề tôi đi hỏi Đường Tổ!”, Hứa Luật cầm lấy mấy tấm ảnh thu thập lại, hướng về văn phòng của Đường Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: ANH MUỐN TRỞ THÀNH ANH HÙNG CỦA EM

Hứa Luật đi tới trước cửa phòng làm việc Đường Tổ, gõ cửa hai cái, bên trong không có tiếng động.

Vừa chuẩn bị mở cửa thì điện thoại báo có tin nhắn.

--- Không cần đến phòng của anh, chạy qua khu Tây Hoa.

Tin nhắn ngắn gọn do Đường Tổ gửi tới.

Khu Tây Hoa, anh đến đó bằng cách nào?

Còn nữa ... sao anh biết cô sẽ đi tìm anh? Lại còn biết rõ ràng cô đang ở ngay trước cửa phòng làm việc.

Hứa Luật định nhắn tin trả lời.

--- Không cần hoài nghi sự phân tích của anh, anh có thể nói cho em nghe. Mau đến đây!

Tại sao cô làm gì anh cũng đều biết?

Hứa Luật nhướn mi.

Ba giây sau lại có tin nhắn gửi đến.

--- Không sai! Bộ não nhỏ nhoi của em nghĩ gì anh đều biết hết. ALL OF YOU.

Hứa Luật: “...” Người đàn ông này quả thật có tai mắt khắp mọi nơi.

Vừa bức vừa buồn cười, tuy nhiên vẫn không quên tán thưởng ‘Quá mức thần kỳ!’. Được rồi! Trong lòng cô dấy lên một cảm xúc tự hào: Người thần kỳ như thế lại là ‘Bạn trai Hứa Luật!’.

Cô nhanh chóng gửi tin cho anh: Đến liền!

*

Mặt trời đã lên cao nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp. Từ đằng xa cô đã nhìn thấy bóng dáng anh tuần đầy cao ngạo kia.

Tuy chiêm ngưỡng không biết bao lần, nhưng lần nào Hứa Luật cũng không nhịn được trầm ca ngợi: Thật soái mào!

Đường Tổ đứng ở bên vệ đường, cô nhớ hôm nay khi ra ngoài, anh khoác một chiếc áo khoác đen, ề nhưng mị lực tỏa ra thật kinh khủng. Anh đứng đó, hai tay đút túi quần, gương mặt không chút cảm xúc, cao ngạo, lạnh lùng ... biến cảnh sắc nơi đó trở nên cực kỳ đặc sắc.

Trông thấy có người đi đến, gương mặt lạnh lẽo của anh trở nên ấm áp hơn, bước đến đón cô.

Hứa Luật dừng xe, bước ra khỏi khoang xe đầy ấm áp, cơn gió lạnh ập đến khiến cô bất giác rùng mình. Cô đi vội nên quên mất khăn quàng cổ ở Cục cảnh sát.

Đường Tổ nhíu mày: “Trời lạnh như vậy em phải quàng khăn chứ!”

Hứa Luật nhướn mày, nhìn vào chiếc khăn quàng trên cổ của anh: “Lúc này, thân là bạn trai phải cởi khăn rồi quàng cho bạn gái.”

Đường Tổ không chút do dự, cời khăn quàng sau đó nhẹ nhàng quấn vào cổ cho Hứa Luật.

“Đúng! Đây chính là trách nhiệm của một người bạn trai!”, anh khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói với cô: “Phương diện này anh còn nhiều thiếu sót ... nhưng em yên tâm anh học hỏi rất nhanh!”

Đột nhiên Hứa Luật cảm thấy không cần người khác dạy ... bản thân giáo sư Đường học hỏi cũng rất nhanh.

Chiếc khăn quàng cổ mang theo chút ấm áp, còn thoang thoảng mùi nước hoa của anh.

Không phải loại nước hoa đàn ông thường dùng. Mùi hương này rất khác biệt, nhẹ nhàng, thanh đạm, hòa quyện với hương vị đặc trưng của cơ thể, tạo thành một mùi hương độc nhất vô nhị.

Là mùi vị của Đường Tổ.

Hứa Luật sụt sọt khuôn mặt vào chiếc khăn quàng cổ: “Anh kêu em đến đây làm gì?”

Đường Tổ kéo tay cô: “Nơi đây mới mở một nhà hàng hải sản, món cari cua rất ngon!”, anh biết cô rất thích ăn hải sản: “Ngày hôm qua anh đã tìm hiểu rất kỹ!” Thanh âm nhẹ như tơ, bước chân bước nhịp nhàng cùng cô.

“Chờ đã!”

Cô ngừng lại ... anh cũng dừng bước chân.

“Hả???”, Hứa Luật tròn tròn mắt, “Anh gọi em ra ngoài chỉ là để ... ăn cơm???”, cô nhìn đồng hồ: “Trong lúc em vẫn còn đang trong giờ làm việc?”

“Đương nhiên không phải!”, Đường Tổ khẽ nở nụ cười, giải thích cặn kẽ với cô: “Ngoài việc dùng bữa, anh còn chuyện rất quan trọng nói với em.. À! Chờ sau khi ăn xong, chúng ta có thể thuận tiện đi tìm thi thể Lâm Bình!”

Chính vì lẽ đó, theo như sự sắp xếp của anh, việc ăn tối, nói chuyện còn quan trọng hơn đi tìm thi thể Lâm Bình ...

Khoan đã!!!

Hứa Luật vô thức nắm lấy cánh tay của anh: “Anh biết thi thể Lâm Bình ở đâu?”

Anh dùng ánh mắt như thể ‘Vấn đề này hoàn toàn không cần thiết trả lời, nhưng bởi vì là Hứa Luật. Do đó, anh sẽ cho em đáp án’ để nhìn vào cô, cao ngạo đáp: “Hừm hừm!”

Hứa Luật há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

“Đường Tổ! Hiện tại cảnh sát vì vụ án của Lâm Bình mà bận đến sứt đầu mẻ trán ... mà anh ... Anh còn tâm trí ăn uống?”

Rốt cuộc anh suy nghĩ thế nào đây?

“NO!”, Đường Tổ cảm thấy Hứa Luật nói như vậy không chính xác: “Không phải ‘ăn cơm’ mà là ‘Cùng em ăn cơm và trò chuyện’.” Anh sửa lại câu nói của cô. Đối với anh, ăn cùng ai, nói chuyện với người nào là chuyện hết sức quan trọng.

Tuy rằng tên kia bị mổ bụng, moi hết nội tạng như thể một con ech là chuyện rất thú vị; thế nhưng được cùng Hứa Luật dùng bữa, được cùng nói chuyện với Hứa Luật còn hứng thú hơn rất nhiều.

Hứa Luật: “Bây giờ tất cả mọi người đều cần sự giúp đỡ của anh!”

“Mắc mớ gì đến anh!”, Đường Tổ dĩ nhiên phản đối chuyện Hứa Luật luôn quan tâm đến tâm trạng của người khác: “Anh không bao giờ đồng tình với câu nói ‘Biết lắm khổ nhiều’ vừa ngu ngốc vừa vớ vẩn ấy!”, giọng hờ hững, không che giấu sự chế giễu: “Chúng ta ngay lập tức đến đó đi chẳng nữa, hẳn cũng đâu sống lại, lại càng không thể chạy mất, đúng không?”

Nói rất có đạo lý, cô hết đường cãi lý.

“Còn nữa ... em yên tâm đi! Chúng ta cứ dùng bữa, trò chuyện vui vẻ trước. Theo IQ của đám cảnh sát kia chắc chắn sẽ không tìm ra được thi thể đâu. Không lo bọn họ phá hỏng hiện trường.”

Hứa Luật há miệng. Cô khép mắt. Từ ngày ở chung với anh, loại tình huống ‘Há hốc miệng’ càng ngày càng xảy ra thường xuyên bởi cứ theo cách lý luận của anh, cô không tài nào bật lại được.

“Không phải anh luôn có cảm giác hứng thú với mấy vụ án cực kỳ biến thái sao?”, cuối cùng Hứa Luật cũng tìm được cách, “Không phải anh nói mấy tên tội phạm IQ ở thành phố Tân nghị đông hết rồi nên mới chạy qua đây ư? Bây giờ có vụ án thú vị như vậy mà anh lại không cảm thấy hứng thú muốn chạy nhanh đến hiện trường án mạng?”

‘Vụ án thú vị’, lần đầu tiên trong đầu Hứa Luật xuất hiện cụm từ miêu tả này ... Không biết là chuyện tốt hay xấu nữa.

Đường Tổ nháy mắt: “Ngoại trừ vụ án, còn có em!”

Hứa Luật: “...” Cô có nên thấy vinh dự không? Trong lòng anh cô lại giữ vị trí quan trọng như vậy.

Phải nhớ rằng anh là Đường Tổ. Đối với Đường Tổ hai chuyện quan trọng nhất trong đời chỉ có cá và vụ án.

Đường Tổ nhún vai: “Well! Anh biết phân nặng nhẹ. Hơn nữa, chúng ta cũng nên chừa một ít cơ hội cho mấy tên cảnh sát kia, để bọn họ có thời gian chứng minh rằng kỳ thực bọn họ vẫn còn một tí xúu năng lực.”

“Bây giờ anh cũng là một thành viên trong Cục cảnh sát!”, Hứa Luật nhắc nhở thân phận của anh hiện tại: “Hỗ trợ tổ trình sát hình sự phá án cũng là trách nhiệm của anh.”

Đường Tổ không khỏi thở dài, vừa bắt lực, vừa tỏ vẻ vô tội: “Nghe này Hứa Luật! Anh trợ giúp cảnh sát phá án không phải vì muốn thiết lập nền hòa bình thế giới. Mà anh cũng không phải dạng đàn ông mặc quần lót ra bên ngoài kia. Anh không có ham muốn phổ độ chúng sinh, cũng không muốn làm siêu anh hùng gì gì đó. Thậm chí thế giới này đối với anh là cực kỳ tẻ nhạt”, cho dù là ngày tận thế cũng chẳng có gì ghê gớm, “... Nếu như không có vụ án và ... em!”

“Anh ...” .. Được rồi! Cô lại không thể nói lại được.

“Xem ra ... em đã đồng ý lời đề nghị của anh!”, Đường Tổ nhướn mi, vui vẻ nói ra suy nghĩ trong đầu cô. Anh kéo tay cô bỏ vào túi áo khoác của mình, đưa cô đến nhà hàng hải sản trước mặt.

Mười lăm phút sau.

Hai người đã an vị trong nhà hàng.

Trước mặt là lẩu hải sản, bốc hơi nghi ngút, hương thơm ngào ngạt, nước súp dùng thêm rau và mía, tăng thêm sự tươi ngon của nồi lẩu. Thật tuyệt vời!

Cari của cũng không kém, sắc hương vị đầy đủ. Nếu như ngày thường, Hứa Luật nhất định sẽ ăn ngấu ăn nghiêng, quên hết trời trăng. Nhưng bây giờ cô không có tâm trạng, ăn không thấy ngon.

Cô không cách nào có thể cảm thấy thoải mái vớt vụ án của Lâm Bình ra phía sau để thưởng thức trọn vẹn bữa ăn.

Trong khi đó tâm tình Đường Tổ thật sự rất vui vẻ. ‘Vấn đề khác biệt’ đã quấy nhiễu anh suốt mấy ngày trời, rốt cục cũng có đáp án --- Cô đã nói nếu tìm được đáp án cho câu hỏi này thì ‘Hứa Luật là của Đường Tổ’

A! Hứa Luật của Đường Tổ!

Cách xưng hô mới này khiến anh cực kỳ thỏa mãn.

Giải quyết xong xuôi vụ này, sau đó là đến vụ án thú vị. Cuộc sống thật tràn đầy hưng phấn!

Rất tốt!

Anh hăng giọng: “Anh đã biết rõ sự khác biệt rồi!”

“Hả ... Cái gì??”, Hứa Luật cắn môi dưới, không nghe rõ lời anh nói.

Hứa Luật không chuyên tâm khiến Đường Tổ hơi thất vọng: “Hứa Luật! Em nên chú ý nghe những lời anh nói thay vì đi nghĩ mông lung những chuyện khác. Bộ não của em không mạnh mẽ như em tưởng tượng đâu!”

Hứa Luật đặt đũa xuống lờm anh một cái: “Đều không phải là do anh biết rõ thì thể Lâm Bình ở đâu mà vẫn còn chưa chịu nói ư?”

Thấy không ... rõ ràng là cô không chú tâm, bây giờ còn trách ngược lại anh?

Đường Tổ muốn giăng cho cô một bài nhưng nhìn cặp mắt dịu dàng kia chứa đầy sự hồn dỗi, vừa đẹp vừa đáng yêu khiến lời anh chuẩn bị nói ra cửa miệng đành phải nuốt xuống, khoe miệng khề cong: “Úm! Trách anh quá lợi hại!”

Hứa Luật không ngờ da mặt anh dày đến mức có thể thốt lên câu đó: “Anh ... Anh đúng là ‘Mèo khen mèo dài đuôi’.” Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Tổ gấp cho cô một con tôm lớn: “Cứ nói chuyện chúng ta trước, xong xuôi mới an tâm xử lý vụ án!”

“Hả??? Chuyện gì?”

Hứa Luật cũng cảm thấy hiếu kỳ, chuyện gì khiến anh phải coi trọng như vậy?

Đường Tổ nhìn ánh mắt chờ mong của Hứa Luật – chỉ có một chút chờ mong khiến anh hơi bất mãn.

“Anh đã biết sự khác biệt!”

“Hả???” Hứa Luật chớp chớp mắt, “Anh thật sự đã hiểu???”

Đường Tổ: “Dĩ nhiên!”

“Xin rửa tai lắng nghe!”, tâm trạng cô vừa chờ mong pha lẫn chút căng thẳng.

Đường Tổ: “Nói một cách đơn giản, khác biệt lớn nhất chính là anh đối với em có cảm giác, còn với những người khác thì không hề!”

Trước khi gặp cô anh không hề phát sinh bất cứ sự đụng chạm nào với người khác, dù là chạm nhẹ hay dây dưa. Đối với những hành động tình cảm bản thân anh cảm thấy vô cùng bài xích, thậm chí còn có cảm giác căm ghét. Miễn được thì miễn chớ đừng nói chi đến dây dưa. Anh cho rằng hành vi này ngoại trừ mục đích sinh con đẻ cái thì không có bất cứ tác dụng nào khác. Do vậy, thà anh tự xử còn hơn đi tìm một người để giải quyết nhu cầu.

Thế nhưng, Hứa Luật không giống vậy. Khi cô đụng vào anh, anh không bao giờ cảm thấy khó chịu --- chứng cứ là lần đầu tiên cô chạm vào tay anh. Khi anh chạm vào người Hứa Luật bản thân anh cũng không cảm thấy không vui --- chứng cứ là anh không tự chủ ngắt vào tay Hứa Luật. Anh không bài xích sự đụng chạm của Hứa Luật, tự trong sâu thẳm anh cũng muốn sờ vào cô, hôn cô, sau đó tiến thêm một bước quan hệ.

Đây không phải là những vật chất khác. Vật chất khác chính là: thú cưng của Đường Tổ, tài sản của Đường Tổ, tất cả mọi vật thuộc về Đường Tổ.

“Em đối với anh rất quan trọng, anh muốn nhấn mạnh điểm này!”, Đường Tổ tựa người vào ghế, trông có vẻ bình thản nhưng ánh mắt lại hết sức sắc bén như chiếc kính hiển vi nhìn xuyên thấu những sinh vật nhỏ bé nhất. Anh nhìn về mặt Hứa Luật, rồi phân tích: có kính ngạc, có khăn trương, pha chút thất vọng.

Thất vọng?

Tại sao lại thất vọng?

Bởi vì đây không phải là đáp án tốt nhất sao?

Chuyện này làm sao có thể xảy ra. Anh mất mấy ngày suy nghĩ, đồng thời làm thí nghiệm phân tích để có thể đưa ra được đáp án, vậy mà không phải là đáp án tốt nhất:

--- Đối với thú cưng của anh – Bốn con mèo, tuy rằng anh không thừa nhận chúng là thú cưng của mình, nhưng trước mắt chỉ có bốn con đó mới được mang danh là thú cưng của anh – Ngoại trừ chán ghét, anh chẳng có tâm tình nào khác.

--- Tài sản của anh – Cho xin! Ai lại đi nảy sinh cảm tình với đồng con số vô tri ấy!

Rồi tiến hành phân tích tất cả các sự vật liên quan ... Định nghĩa khá rộng, thế nhưng ...

“Em á ...”, anh lắc lắc đầu, “Nói em đầu nhỏ nên não cũng bé em không tin. Còn nhớ lúc trước ở giảng đường anh đã nói lên quan điểm của mình về tình yêu không!”

Hứa Luật gật đầu: “Bình đẳng và độc lập, không phải gồng xiềng mà phải để cho đối phương đều có cảm giác tự do.”

Vì người đó chính là một con người khác của bạn trên thế giới này.

Cô nhớ như in khi nghe những luận điểm ấy của anh, cô thật sự chấn động.

“Vi vậy, em còn lo lắng điều gì chứ!”, ngữ khí anh không hề giống mang vẻ lưu loát như ngày thường, mà thanh âm ấy lại ôn nhu, chậm rãi, như dòng sông êm đềm trôi, vương vấn bên tai cô, khiến người nghe có cảm thấy cực kỳ thoải mái: “Em vẫn chưa hiểu ư, từ trước đến nay anh không coi em là vật lệ thuộc anh!”. Anh ngừng một chút, ánh mắt trở nên sâu thẳm, gương mặt anh tuấn trắng nõn, vành tai ửng đỏ. Mấy chữ kia tuy rằng đơn giản nhưng vẫn khiến anh có cảm giác ngượng ngùng.

Tuy nhiên, Đường Tổ vẫn quyết định nói ra.

Anh lên tiếng: “Hứa Luật! Em là tình yêu của anh! Tuy rằng với anh hai chữ tình yêu còn quá xa lạ, thế nhưng anh ... Anh rất vui, vì được gặp em!”

Nhất định đây chính là câu nói lãng mạn nhất cuộc đời Đường Tổ.

Cuộc đời Đường Tổ cuối cùng lại dính líu đến hai từ lãng mạn, ngay cả bản thân anh còn không thể tin được.

Đường Tổ hơi khăn trương, yết hầu chuyển động lên xuống, cơ bắp cứng đờ ... chứng tỏ anh đang rất căng thẳng.

May là biểu hiện bên ngoài vẫn là đáng vẻ bình tĩnh mà cô cũng không nhìn ra. Đây là điểm anh vui nhất, bởi nếu trước mặt người phụ nữ mình yêu mà tỏ vẻ căng thẳng thì quá kém cỏi, mất hết vẻ đàn ông.

Hứa Luật chớp mắt, tựa như đang rơi vào mộng ảo.

Những lời này của Đường Tổ nằm ngoài dự liệu của cô.

Hết cách rồi! Vốn chẳng có mấy may kỳ vọng --- đặc biệt là câu trả lời trước đó của anh, vậy mà bây giờ đưa ra đáp án siêu khẳng định như vậy.

Em là tình yêu của anh!

Trong lòng cô len lỏi chút ngọt ngào, không thể không chế cuộn chảy khắp người.

“Đường Tổ! Lặp lại lần nữa!”, cô nở nụ cười, khoe miệng khê cong.

Xem ra đáp án này khiến Hứa Luật cực kỳ thỏa mãn.

Đường Tổ nhướn mi, quyết định sẽ đáp ứng nguyện vọng nhỏ nhoi ấy của cô: “Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi tìm thi thể. Tuy rằng anh không hề có ý muốn phổ độ chúng sinh, cũng không muốn làm siêu anh hùng ... Thế nhưng ...”, anh vừa nói vừa đứng dậy đi đến bên cạnh cô, đưa ra bàn tay xinh đẹp: “Anh muốn trở thành anh hùng của em, Hứa Luật của anh!”

Hứa Luật đưa tay: “Đi thôi nào anh hùng của em!”

Rời khỏi nhà hàng hải sản, theo sự chỉ dẫn của Đường Tổ, cô lái xe đến tiểu khu gần khu vực Tây Hoa.

“Làm sao anh đoán thi thể ở đây!”

“Ánh mặt trời!”

Hai người vừa bước xuống xe vừa nghe Đường Tổ lý giải suy luận của mình cho cô.

“Căn cứ vào hướng ánh sáng và bóng trên bức ảnh. Thời gian chụp những bức ảnh này là buổi chiều, mặt trời nằm hướng Tây Bắc, tầm khoảng ba giờ rưỡi chiều. Anh đã mô phỏng bóng của tòa nhà lớn chiếu xuống khi mặt trời đứng hướng Tây bắc, cuối cùng đáp án chính là tòa nhà nằm trong khu Tây Hoa, căn cứ hướng cửa sổ, vậy nơi phù hợp nhất chính là căn nhà trong tiểu khu này.”

Hai người bước khỏi thang máy đi đến khu C2 lô 1 lầu 8.

“Ồ đây ư?”, Hứa Luật rút điện thoại dự định gọi cho nhóm Tô Tử Khiêm để được hỗ trợ, không ngờ Đường Tổ đã thể hiện siêu năng lực mở khóa, chưa được vài giây, cánh cửa được mở ra.

Căn nhà rất nhỏ, chỉ một phòng khách một phòng ngủ.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc tẩy. Càng tiến gần đến phòng ngủ, mùi hương càng nặng.

Răng rắc.

Đường Tổ mở cửa phòng ngủ.

Lâm Bình nằm chính giữa chiếc giường lớn, khoang bụng trống rỗng, khi tiến sát đến, mùi nước tẩy đậm đặc xông lên mũi.

Hắn bị mổ bụng lấy nội tạng, dùng thuốc tẩy để rửa.

Đường Tổ rút trong túi hai đôi bao tay cao su, đưa cho Hứa Luật một bộ. Theo nghề nghiệp, Hứa Luật bắt đầu tiến hành nghiệm thi, còn Đường Tổ quan sát hiện trường án mạng. Có lúc loay quanh bên giường, có lúc ngồi chồm hòm trên mặt đất ...

Hai người nhanh chóng tiến hành công việc của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: ÁC MA TRỞ VỀ

Chờ đến khi nhóm Tô Tử Khiêm đến thì hai người bọn họ cơ bản cũng gần hoàn thành công việc.

Hứa Luật tháo găng tay: “Nạn nhân là Lâm Bình, nam chuyên giới, thời gian tử vong quá bốn mươi tám tiếng, nhát dao chí mạng nơi phần bụng, dẫn đến mất máu nhiều mà chết. Nội tạng phần lớn đều bị mất hết, mổ bụng theo chiều dọc, mặt cắt bằng phẳng, có thể dụng cụ là một con dao bén nhọn. Hung

thủ dùng nước tẩy để tẩy sạch vùng bụng của tử thi, nhằm làm biến đổi tình trạng đông máu. Chưa phán đoán được là nội tạng được lấy trước hay sau khi chết ... Không loại trừ khả năng bị đánh thuốc mê. Kết luận cụ thể cần phải trải qua xét nghiệm các hàm lượng nguyên tố trong huyết dịch mới có thể xác định được.”

Hứa Luật nhìn khuôn mặt mỉm cười của thi thể. Một luồng cảm xúc khó nói dâng trào. Tại sao hung thủ lại làm như vậy?

Biến thái ư?

Có thể hoàn toàn chính xác, từ thủ pháp xử lý thi thể kia mang theo sự kích thích cao độ, khiến người xem cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trực giác và kinh nghiệm đã nói cho cô biết vụ án này không dễ giải quyết.

Căn cứ kết quả điều tra, hiện trường căn nhà vốn dĩ là của một đôi vợ chồng trẻ thuê. Một tháng trước do công việc hai người phải điều đi nơi khác nên nhà trống, chủ hộ thu hồi sau đó rao tin cho thuê nhà trên mạng.

Bây giờ gần tết, mọi người đều về quê ăn tết, người thuê phòng cũng ít, vì vậy khi cảnh sát báo nhà trọ của mình có một tử thi thì chủ hộ sợ co quắp, ngã trên mặt đất, liên tục lẩm bẩm không liên quan đến ông ta, ông ta không biết gì hết. Sau khi bình tĩnh được một chút thì không ngừng mắng chửi tên hung thủ, oán trách căn nhà thế này rồi mai sau ai dám thuê nữa.

Tìm được thi thể Lâm Bình là chuyện tốt, nhưng đồng thời khiến mọi người rơi vào mối bận tâm khác --- Là ai đã giết Lâm Bình? Rồi hiện trường vụ án đầu tiên là ở đâu?

Thi thể bị xử lý đến mức đó chứng tỏ máu ra rất nhiều nhưng hiện trường không có nhiều vết máu để lại ...

Còn nữa ... Nội tạng ... chạy đi đâu mất?

Bên phía Hứa Luật kết quả thu được cũng không có khả quan. Thi thể được làm sạch bởi thuốc tẩy khiến quá trình nghiệm thi rất khó, hầu hết các dấu vết đều bị phá hư, mất toàn bộ manh mối.

Một ngày bận rộn cũng chẳng thu hoạch được gì, mọi người tập mãi cũng thành quen. Công việc trong tổ trình sát hình sự vốn không thể so với những công việc khác có thể nhanh chóng thu thập được đầu mối, nếu thế thì cần cảnh sát để làm gì.

“Giáo sư Đường, anh có ý kiến gì không?”

Đường Tô trầm ngâm chốc lát: “Đối với thủ đoạn ra tay của hung thủ: Sau khi mổ bụng còn lấy nước tẩy, rửa sạch sẽ ... Tác dụng của hành động này muốn khiêu khích hay đơn giản chỉ là thủ đoạn phản trình sát, hiện tại vẫn chưa rõ ràng lắm. Nếu như có thêm nạn nhân, phân thông tin cơ bản có thể được bổ sung.”

Anh vừa dứt lời mọi người nhìn anh bằng cặp mắt nhìn sinh vật lạ. Tuy rằng sớm biết anh là người tùy hứng ... thế nhưng ... Anh nói những lời thế này thật giống như với anh một người chết còn chưa đủ, phải nhiều hơn nữa mới tốt ư?

Hứa Luật sớm lĩnh hội cách thức biểu đạt không giống người thường này của anh, có chút bất lực.

Tiểu Giang: “VẬY ... Tại sao hung thủ lại muốn bỏ hết nội tạng?!”

Đường Tô: “Thứ nhất nếu là hành vi phản trình sát, nội tạng bên trong tử thi là nơi tiềm ẩn rất nhiều manh mối có liên quan; Thứ hai, có thể đây là tên giết người biến thái, yêu thích thu thập bộ phận cơ thể; Thứ ba, có lẽ ... hẳn cho rằng ăn rất ngon.”

Anh cau mày, có ‘n’ trường hợp đưa đến kết luận này, nhún vai nói: “Về thể mới nói, phải có hơn một bộ thi thể nữa mới có đủ thông tin toàn diện.”

Mọi người: “...”

“Đường Tô!”, Hứa Luật xoa xoa thái dương: “Anh nói như vậy nghĩa là ... Sẽ có thêm nạn nhân sao?”

Nghe câu hỏi của Hứa Luật, anh nhướn đầu mày: “Dĩ nhiên!”

Khi anh nói ra hai từ này khiến mọi người xung quanh khòe miệng ai khê giật giật ... Sao bọn họ cảm thấy hai chữ ấy của Đường Tô hàm chứa sự vui vẻ?!!! Chắc chắn là bọn họ nghe lầm rồi.

Thẩm Mộng lên tiếng: “Không phải anh rất lợi hại sao? Vậy mau nhanh tìm ra tên hung thủ đi!”

Đường Tô nhún mày: “Tôi cho rằng cô cũng giống tôi ... cũng hi vọng có thêm vài người chết nữa!”

“Anh ...”, Thẩm Mộng nghẹn họng. Trên thực tế quả thật trong lòng cô có ý nghĩ đó. Nếu như có thêm người chết, vụ án càng được quan tâm. Một khi cô tham gia vào vụ án lớn thế này đối với công việc sau này của cô ngày càng được thuận lợi. Thế nhưng, đây là bí mật chỉ mình cô biết, không thể để người khác nhìn thấu ... Vậy mà bây giờ bị Đường Tô vạch trần, cô ta thẹn quá hóa giận: “Anh nói những nói cuội gì vậy ... Tôi đâu phải quái vật giống anh ... Hi vọng có thêm mấy người chết nữa?!!!”

“Thảm Mộng!”, Hứa Luật cau mày cắt ngang lời Thảm Mộng.

Thảm Mộng cắn cắn môi, xoay người rời đi.

“Cô ta cũng có lòng muốn phá án ... Anh đừng để tâm!”, Hứa Luật quay đầu nói với Đường Tố.

Đường Tố: “Tại sao anh phải quan tâm!”. Đối với loại người không liên quan với anh mà nói không quan trọng.

Hứa Luật ngẫm lại ... Theo tính cách của anh mà nói có thể cô lo xa rồi!

“Đăng đoạn clip Lâm Bình gây án, và người sát hại Lâm Bình là một người sao?”, Tô Từ Khiêm đưa ra vấn đề khác.

Theo kết quả của nhân viên IT cho thấy clip được phát tán đầu tiên trong một tiệm internet công cộng, camera bị hỏng nên không phát hiện ai là người đăng.

Đường Tố lắc đầu một cái: “Vẫn chưa cách nào xác định.”

*

Ngày hôm sau, trên mạng internet lan truyền một bài viết, người mở topic tự xưng là ‘Hung thủ hung án 2.1’.

Nội dung của bài đăng viết lại toàn bộ vụ án của Lâm Bình, còn vạch ra cảnh sát cố tình giấu nhem vụ hai vụ án giết người phân thây. Sau đó còn nói rõ Lâm Bình đã chết. Cái chết của Lâm Bình được trần thuật hết sức rõ ràng. Cuối bài viết, người mở topic kết thúc như sau:

--- Che đậy chân tướng để giấu đi sự bất lực và xuẩn ngốc của bọn họ. Đó chính là cảnh sát. Các người còn có thể an tâm giao sinh mệnh cho bọn chúng sao?

Ta còn tiếp tục giết người!

Mà bọn chúng có thể bắt được ta ư?

Một khi bài viết được đăng, tin tức được chia sẻ và lan truyền trên mạng với tốc độ rất nhanh. Chỉ trong một đêm tất cả các diễn đàn lớn nhỏ đều chia sẻ bài viết này, thu hút hàng ngàn lượt bình luận, đồng thời nổi lên vô số các bài đăng liên quan khác, tạo thành ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Tin đồn càng lan càng nhanh, không khí hoảng loạn ngày càng lan rộng.

Trên internet đặt ra hàng loạt câu hỏi về năng lực của cảnh sát, cùng sự phẫn nộ khi cảnh sát che giấu cái chết của Lâm Bình. Cục cảnh sát chưa từng bao giờ rơi vào áp lực lớn như thế này. Cuối cùng, Cục cảnh sát thành phố đành phải ra công báo rộng rãi đến công chúng. Cục Trưởng đích thân đứng ra tổ chức một buổi họp báo. Nhằm mục đích công khai xin lỗi và giải thích về vụ án của Lâm Bình. Đồng thời hứa với dân chúng cảnh sát sẽ tận sức mau chóng truy bắt hung thủ.

Thế nhưng, những chuyện thế này, thanh minh chỉ đưa đến hiệu quả rất nhỏ, trái lại người dân cho rằng hành động này là do cảnh sát chột dạ. Nói chung tình hình hiện tại của Cục cảnh sát rất hỗn loạn, ‘địch bao vây tứ phía’, trong đó Đội trưởng đội trinh sát hình sự Tô Từ Khiêm là người có áp lực lớn nhất.

Cấp trên không ngừng hối thúc, tạo áp lực, bên ngoài thì quần chúng nhân dân liên tục truy vấn. Trên mạng không ít các bài đăng chê bai, quả thực áp lực bốn phương tám hướng, trời long đất lở.

May là các cảnh viên trong tổ đều đã từng trải qua rèn luyện, đối mặt với áp lực này mọi người vẫn không ngừng cố gắng.

Sau khi hung thủ đăng bài viết, mấy ngày qua không ít người đứng ra ‘Biện minh cho hung thủ’, cho rằng hung thủ còn đáng tin hơn cả cảnh sát.

“Những người này tam quan đều vắn vẹo hết rồi!”

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

“Lại đi coi hung thủ giết người như là thần tượng, còn cảnh sát chúng ta lại biến thành kẻ thù!”

Hầu hết tất cả mọi người trong Cục cảnh sát đều lâm vào bối rối, áp lực không phải đến từ phía bên ngoài mà từ chính trong bản thân mỗi người bọn họ.

Địch ở trong tối ta ngoài sáng, chẳng biết giờ nào phút nào hung thủ lại tiếp tục gây án. Giống như một quả bom hẹn giờ được đặt trong góc ngách nào đó của thành phố Giang, cứ đứng giờ sẽ nổ tung, giáng cho thành phố một đòn trí mạng.

“Một loạt hành vi này của hung thủ dĩ nhiên đã có sự chuẩn bị từ trước. Đầu tiên công bố đoạn clip Lâm Bình giết người, gây nên sự phẫn nộ trong quần chúng. Sau đó lại công bố tiếp vụ án của Lâm Bình gây nên tâm trạng chán ghét hận thù với cảnh sát. Từ việc mở các bài đăng có thể nhìn ra hung thủ có cảm xúc mãnh liệt với cảnh sát. Hành vi khiêu khích không sợ sự truy bắt. Chết chửa tâm tình phẫn nộ. Lợi dụng internet đem nỗi hận thù trút lên toàn bộ cảnh sát, đồng thời cũng khiến bản thân hắn được quan tâm, được tán thành. Cho thấy được khát vọng tâm lý mong muốn nhận được sự tất cả của mọi người.”

Đây là lời phân tích của Đường Tô về bài viết trên mạng đang lưu truyền, theo như phác họa sơ bộ của anh, cho rằng: “Hung thủ là người không đáng chú ý. Mượn sự khiêu khích cảnh sát và kích động dân chúng nhằm thu hút được sự đồng cảm và tán thành. Đây là loại hành vi rất bình thường đối với các tên giết người biến thái liên hoàn.”

Lúc này, anh và Hứa Luật đang ngồi trong xe, xuyên qua dòng xe cộ đông đúc đến hiện trường hung án.

Mấy phút trước, bên Cục cảnh sát nhận được điện thoại phát hiện nạn nhân thứ hai trong một gian phòng trọ nhỏ.

Hứa Luật đột nhiên lấy tay xoa xoa mí mắt thuận miệng nói: “Trái nháy tốt. Phải nháy xấu. Vận may đến, rủi mang đi.”

Đường Tô nghe cô lẩm bẩm, tò mò nhìn cô: “Em đang làm gì!”

“Mắt trái giật!” Câu này là khi còn bé cô học được của người xưa. Mặc dù biết là phản khoa học, nhưng nhiều năm như thế đã thành thói quen.

Đường Tô không nói gì chỉ hừ một tiếng. Đương nhiên cho rằng lý luận của cô không logic cùng căn cứ khoa học chút nào ... Có điều, nếu như phát sinh từ trên người cô ... anh đều cho rằng ... Rất đáng yêu!

Xưa nay anh chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, một ngày những chuyện không khoa học nhất lại thuận mắt anh.

Anh nghĩ ... May mắn chỉ có một mình cô.

*

Nạn nhân là nữ giới, cũng bị mổ bụng, moi hết nội tạng, tương tự cũng được dùng thuốc tẩy rửa sạch, gương mặt vẫn còn duy trì nụ cười, trông thật quý dị khiến người xem bất giác rung mình, rất quái đản.

Hứa Luật quan sát thi thể một lượt: “Đây không phải là hiện trường đầu tiên, thời gian tử vong quá hai mươi bốn tiếng, tay chân có dấu vết vị trí, khi còn sống từng bị giam cầm ... Ôi ...”, Hứa Luật đeo găng tay tách hai chân của thi thể: “Phần hạ thân có vết thương, từng bị xâm hại ...”

“Trong vụ án của Lâm Bình, hung thủ không thực hiện hành vi giao cấu??”, Tô Tử Khiêm nói, “Tại sao lần này lại làm vậy?”

Tiểu Giang: “Có thể hung thủ cũng muốn, thế nhưng khi cởi quần ra mới phát hiện Lâm Bình là kẻ chuyển giới.”

“Sau khi trở về tôi sẽ lấy mẫu để tiến hành xét nghiệm”, Hứa Luật cảm thấy điều khác biệt này hẳn là rất quan trọng ... thế nhưng ...

Hung thủ nếu muốn gây ra những vụ liên hoàn này nhằm khiêu khích cảnh sát, như vậy lần này lại vô tình để lưu lại chứng cứ phạm tội ư?

Dù thế nào đi chăng nữa, đây cũng là manh mối mấu chốt.

Sau khi Hứa Luật trở về Cục cảnh sát, trước hết từ hạ thân nạn nhân lấy mẫu xét nghiệm, một tiếng sau, kết quả DNA đã có.

“Một tin tốt và một tin xấu mọi người thích nghe tin nào trước?”

Hứa Luật cầm trên tay kết quả DNA đi đến phòng trình sát hình sự.

Tiểu Giang cướp lời: “Tin tốt đi ... Tin tốt làm phấn chấn lòng người!”. Hiện tại mọi người đều cần tin tức tốt để nâng cao sĩ khí.

“Tin tốt là, kết quả tinh dịch lấy từ cơ thể của nạn nhân sau khi so sánh trong kho lưu trữ số liệu DNA của Cục cảnh sát đã tìm thấy sự đồng nhất.”

“Quá tốt!”, Tiểu Giang hưng phấn hét lên một tiếng: “Lần này đã có phương hướng điều tra. Pháp y Hứa chị mau nói, là ai?”

“Tin xấu là gì?”, Tô Tử Khiêm không hưng phấn như Tiểu Giang, anh ta vẫn nhíu chặt mi, tâm trạng vẫn đặt vào tin tức xấu Hứa Luật mang đến.

“Tin xấu là ...”, Hứa Luật ngừng một chút: “Hung thủ đã chết cách đây một năm!”

Chính vì lẽ đó?

Vụ án quý ma thế này làm sao bây giờ?

Mọi người đang vui vẻ bị tin tức này của Hứa Luật đẩy xuống đáy vực.

“Là ai?”, Tô Tử Khiêm hỏi lại.

Hứa Luật vừa định lên tiếng, Đường Tô đang đứng yên lặng bên cạnh từ nãy đến giờ đáp lời: “Trương Tùng!”

Hai chữ ‘Trương Tùng’ khiến người nghe bất giác lạnh người.

Tiểu Giang đứng phát dậy: “Pháp y Hứa đang nói đùa đúng không?!?”

Hung thủ là ai cũng có thể nhưng tuyệt đối không thể là Trương Tùng.

Bởi vì hắn đã chấp án tử hình một năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: ĐƯỜNG TỐ VÀ BENEDICT CUMBERBATCH*

Nói đến Trương Tùng, nếu là cảnh viên có thâm niên trong ngành chắc chắn sẽ quá quen thuộc.

Đây là chuyện cách đây năm năm về trước, thành phố Giang xuất hiện vụ án giết người biến thái liên hoàn, có thể coi là điển hình phạm tội trong lịch sử thành phố Giang.

Hung thủ Trương Tùng trong vòng mấy năm đã cưỡng hiếp và giết chết tám người, nam nữ đều có, hơn nữa đều còn rất trẻ.

Cách thức ra tay của Trương Tùng cực kỳ tàn nhẫn. Hắn mổ bụng nạn nhân, đồng thời lôi hết toàn bộ nội tạng, nấu thành canh uống. Theo hắn như vậy sẽ giúp bọn họ tồn tại trong hắn, hơn nữa có thể hấp thụ toàn bộ sức sống của bọn họ. Biến thái đến mức khiến người ta sôi gan sôi máu.

Khi ấy, Hứa Luật không phải là pháp y đảm nhận vụ án này nhưng do Tô Từ Khiêm có liên quan nên cô cũng có phần tham gia.

Khi Trương Tùng bị bắt, hắn đang uống nước canh nội tạng. Hứa Luật mãi mãi không quên được vẻ mặt của hắn, vẻ mặt của sự thỏa mãn điên cuồng. Đối mặt với hơn mười mấy cảnh sát, hắn rất bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Đây chính là một cá thể trong một xã hội ăn thịt người. Cá lớn nuốt cá bé chính là thiên tính. Nhân loại trải qua một quãng thời gian lâu như vậy, rốt cục cũng trở thành động vật bậc cao. Vậy tại sao còn đi ăn thịt những loài động vật thấp kém kia? Không có cạnh tranh làm sao có thể tiến bộ. Một ngày nào đó các người sẽ biết được rằng ‘Tôi đúng’. Bọn họ phải cảm thấy vinh hạnh.”

Bọn họ chính là ám chỉ những nạn nhân của hắn.

“Bọn họ đã cống hiến sức lực cho xã hội này. Bọn họ sẽ không chết, bởi vì chân lý là bất tử. Chúng ta sẽ mãi trường tồn.” Hắn nâng trên tay chiếc ly chứa đầy chất lỏng nội tạng ghê rợn: “Nâng ly vì xã hội ăn thịt người.”

Đây là một kẻ điên, tên điên biến thái. Đối với suy nghĩ biến thái của hắn, người bình thường hoàn toàn không thể nào tiếp nhận nổi, thứ mà hắn coi là ‘Chân lý’ lại càng là lời vô căn cứ.

Lúc đó không chỉ riêng Hứa Luật, mà tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Sau khi Trương Tùng bị bắt, chiếu theo tội hắn đã phạm, tử hình là điều không thể tránh khỏi.

Thế nhưng hắn lợi dụng kẽ hở của luật pháp, nói mình là người bị bệnh tâm thần, không thể chịu trách nhiệm hành vi của bản thân. Thậm chí còn thành công thông qua trình tự xác nhận bệnh lý. Trong một năm ngồi tù, hắn chỉ ở trong nhà lao trọng phạm, không cách nào lập tức xử tử hình hắn. Năm đó toàn bộ hệ thống cảnh cục cùng các cơ quan tư pháp đều có não động không hề nhỏ.

Tuy nhiên, ở thời điểm tất cả mọi người đều nghĩ hắn phải chịu cảnh tù ngục cả đời cho đến chết, đột nhiên hắn có một quyết định nằm ngoài tất cả mọi dự đoán của mọi người. Một năm sau, hắn nói hắn đã hết bệnh, thừa nhận toàn bộ tội ác do chính hắn gây nên.

Cùng năm đó, cũng chính là một năm trước đây, hắn chấp án tử hình.

Do vậy một người đã chết cách đây cả năm trời, làm sao có khả năng phạm tội?

Tin tức xấu này khiến tất cả mọi người ngồi xung quanh bất động cả nửa ngày, vẫn không thể định thần. Người trước nay đều được coi là bình tĩnh nhất, Tô Từ Khiêm, cũng không thể giữ nổi bình tĩnh. Hết cách rồi, vụ án ăn thịt người năm đó của Trương Tùng quả thực gây ấn tượng cho Tô Từ Khiêm quá sâu sắc.

Hứa Luật xoa xoa khóe mi: “Kẻ thần tượng? Mô phỏng giết người?”

Thời nay biến thái cũng là căn bệnh lây nhiễm sao?

Một Trương Tùng nằm xuống, một Trương Tùng khác đứng dậy.

“Kẻ ăn thịt người Trương Tùng cũng có fan hâm mộ?”, Tiểu Giang khoe miệng giật giật, anh ta không thể nào hiểu nổi ‘Tam quan’ của một số người thời đại ngày nay.

“Trong xã hội phản nhân cách, hung thủ càng biến thái lại càng được tôn sùng”, Đường Tổ lạnh nhạt lên tiếng: “Ví như trong án lệ mổ bụng, Jack the Ripper** là nhân vật có lượng fans hùng hậu nhất!”

Tô Từ Khiêm: “Vụ án này nếu thuộc về mô phỏng giết người, vì dễ tưởng nhớ thần tượng trong lòng. Vậy chỉ có thể mô phỏng hành vi, còn có thể phân tích được thêm gì nữa chẳng?”

“Dĩ nhiên!”, Đường Tổ háp háy mắt: “Phạm tất cả mọi chuyện, tất cả dấu vết lưu lại đều có ý nghĩa đặc biệt. Trong vụ án lần này, hung thủ có cộng thêm một trình tự so với Trương Tùng.”

“Ý anh nói là dùng thuốc tẩy rửa ổ bụng?!!”. Hứa Luật cấp tốc nói ra trình tự được thêm vào kia.

“Ừm!”, Đường Tổ gật đầu: “Chỉ riêng cách thức này đã là phân tích đáng giá. Nếu chỉ là mô phỏng theo, vậy cứ làm theo cách đã có sẵn, làm từng bước là được. Còn nữa, trong vụ án của Trương Tùng, tất cả những nạn nhân bị Trương Tùng mổ bụng, về mặt của họ khi chết lưu lại sự sợ hãi tột độ. Còn hai vụ án hiện tại, người bị hại không hề giống như vậy. Hung thủ khiến cho bọn họ chết một cách hết sức vui vẻ.”

Mọi người có mặt ở đây đều nghĩ ngay đến nụ cười trên gương mặt hai thi thể.

Hứa Luật tiếp lời: “Tình dịch trong cơ thể nạn nhân, có thể là do hung thủ cố tình lưu lại. Xét từ khía cạnh y học, DNA giống nhau chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra.”

Tuy rằng khả năng này là cực thấp nhưng xác suất vẫn có thể có.

“Là sinh đôi???”, ‘Vụ án của Trương Tùng’ Thẩm Mộng không biết nhiều, nhưng với vấn đề này của Hứa Luật, cô ta biết đáp án.

Tô Từ Khiêm lắc đầu một cái: “Trương Tùng là con trai độc nhất, không có anh chị em.”

“DNA hoàn toàn trùng khớp xác suất là hai mươi ba phần ngàn, nhưng không phải không có khả thi! Chỉ là trong vụ án này tôi cảm thấy”, Đường Tổ nhét hai tay vào túi quần, giọng nhẹ tựa mây gió: “Năm năm trước Trương Tùng là bản biến thái bình thường cấp độ 1, còn lần này là tiến hóa lên đến cấp độ hai.”

Mọi người giữ im lặng không nói, Trương Tùng mà còn bị gọi là biến thái bình thường, thì không biết còn gì mới gọi là không bình thường đây???

Đường Tổ thấy mấy người bọn họ còn đang ngờ ngác: “Sao vậy? Nghe không hiểu sao?”

Hiểu?

Hiểu gì?

Mọi người thật sự không hiểu!

Đường Tổ nhìn dáng vẻ của bọn họ, mấp máy môi. Cuối cùng vẫn quyết định là nhìn biểu hiện của Hứa Luật, đem lời nói của anh giảng giải theo cách đơn giản nhất: “Bản tiến hóa tức là phát triển dựa trên bản bình thường.”

Đã hiểu rồi!

Chỉ còn Tiểu Giang gương mặt vẫn mờ mịt, lắc đầu tỏ vẻ chưa hiểu.

Thế nhưng Tô Từ Khiêm ngay lập tức nói: “Tiểu Giang, cậu cùng một người vào trong tù điều tra coi trong thời gian Trương Tùng ngồi tù đã từng có ai đến thăm hắn!”

Tô Từ Khiêm từng bước phân phó công việc, ngoại trừ để Tiểu Giang vào trong ngục điều tra, mặc khác anh ta sắp xếp người đến gia đình Trương Tùng lấy thêm thông tin, đồng thời lôi tất cả hồ sơ vụ án năm đó nghiên cứu lại từ đầu.

Đường Tổ nhướn mày, đối với hành động này của Tô Từ Khiêm anh cũng thấy chút thỏa mãn. Hai vụ án trong này đều tồn tại sự liên hệ nhất định, đó chính là người.

Sau đó lại tiếp tục một ngày bận rộn. Chờ đến khi hai người về lại nhà trọ đã gần tám giờ.

Sau khi ăn tối, Đường Tổ rửa chén, Hứa Luật đi tắm trước.

Đường Tổ tắm xong, bước ra phòng khách thì trông thấy Hứa Luật đang ngồi xem tivi, quay lưng về phía anh, dù cách xa một đoạn nhưng Đường Tổ vẫn có thể ngửi được hương thơm sữa tắm nhẹ nhàng phát ra từ trên người cô.

Anh bước đến, nếu là ngày thường, Hứa Luật sẽ đưa mắt nhìn về phía anh.

Thế nhưng hôm nay, lại không như vậy.

Cô vẫn chăm chú nhìn vào tivi, coi không chớp mắt, tựa như ngay cả anh cũng không đủ sức để dời mắt cô khỏi tivi.

Anh nhìn vào tivi, hình ảnh hỗn loạn, là một bộ phim của anh, tiết tấu nhanh, khi người đàn ông tóc quăn xuất hiện trên màn ảnh, anh nhìn thấy hai mắt Hứa Luật sáng rõ.

Phát hiện này thật không thể nào khiến anh vui vẻ được!

Hứa Luật chưa từng quên sự hiện diện của anh ... vậy mà hôm nay, rất rõ ràng, cô vì bộ phim truyền hình vợ vẫn kia, chính xác hơn là người đàn ông trong bộ phim truyền hình kia mà quên mất anh.

Nhất định phải ngăn chặn tình huống này.

Trong đầu anh xuất hiện chỉ lệnh, đồng thời cần lập tức thực hiện.

Anh đi ngang qua mặt cô, cô nghiêng người, tránh khỏi sự cản trở của anh, sau đó tiếp tục xem tivi.

“Hứa Luật!”

Anh ngồi bên cạnh cô, gọi tên cô.

Cô không quay đầu lại chỉ ừ hừ một tiếng.

“Hứa Luật!”, anh cất cao giọng, bắt đầu cân nhắc có nên lấy điều khiển chuyển kênh hay là tiến đến ép cô nhìn anh???

“Sao vậy?”

Cuối cùng Hứa Luật cũng cảm nhận ngữ khí của anh có chút khó chịu, cô mới đưa mắt nhìn.

“Em ...”, Đường Tổ muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào, anh ngừng một chút: “Xem mấy bộ phim tẻ nhạt đó ít thôi!”. Muốn nói thêm ‘Nên nhìn anh nhiều hơn mới đúng’, có điều câu này anh không nói ra vì anh muốn chính Hứa Luật phải nhận thức được một điểm: Anh là bạn trai của cô, chẳng lẽ cô không thể chú ý với anh nhiều hơn một chút ư? Tại sao lại cấm đầu xem bộ phim tẻ nhạt đó.

Nếu nói vấn đề khác, khả năng Hứa Luật sẽ nghe lời anh.

Nhưng việc này thì ... không được!

“Ai nói cái này tẻ nhạt??? Anh chưa từng xem qua, không có quyền có ý kiến!”, không cho phép ai được phép đánh giá, bình luận nam thần của cô.

Hứa Luật chỉ vào người đàn ông mặc chiếc áo gió, gương mặt trắng nõn, gầy gò, sắc bén: “Anh không cảm thấy Benedict Cumberbatch rất giống anh ư?”

Đường Tổ lại lần nữa hạ tầm thân vàng ngọc đưa mắt nhìn lên màn ảnh. Chính là tên đàn ông đang lái nhái khoe khoang trình độ Anh ngữ của hắn, vậy mà cô lại cho rằng anh giống người đàn ông này???

Giống chỗ nào vậy?!

Đường Tổ lạnh lùng ừ hừ một tiếng: “Ý em nói là giống giới tính à?”

Anh là đàn ông đỉnh nhất trong đám đàn ông, người trong phim cũng là đàn ông.

Hứa Luật tâm trạng đang phấn khích, sẵn sàng chia sẻ định nghĩa về ‘Nam thần’ trong lòng cô: “Giống nhiều điểm lắm! Đầu tiên phong cách ăn mặc hai người đều khá giống nhau, mặc áo gió rất soái. Còn nữa ... rất thông minh ...”

“Come on!!! Ngày hôm nay anh mới thì ra thông minh cũng chỉ là dựa trên lời thoại kịch bản”, Đường Tổ nở nụ cười giả tạo: “Lời phúc âm cho toàn thế giới, cứu rỗi nhân loại, cùng nhau diễn theo vở kịch này sẽ biến ngay thành người có IQ cao.”

Cô lại có thể cho rằng tên đàn ông ‘oa oa’ theo kịch bản, gương mặt ngốc nghếch kia lại giống như anh. Đường Tổ thêm một lần nữa ừ hừ một tiếng.

“Này này ... còn nói không giống sao. Hai người xấu miệng y như nhau!”, Hứa Luật chỉ ra thêm điểm tương đồng.

Đường Tổ vừa định há miệng phản bác, nhưng nếu mở miệng phản lại không phải chứng minh anh ác miệng à? Lời không ra khỏi miệng mà chỉ có tiếng ừ giọng lạnh lùng.

Hứa Luật tiếp tục: “Còn rất kiêu ngạo!”

Đường Tổ nín thinh, muốn nói gì nhưng Hứa Luật lại tiếp tục chú ý lên màn ảnh ... Bởi vì người đàn ông chết tiệt đó lại xuất hiện.

Nhất định phải hành động gì đó!

*Benedict Cumberbatch từng thể hiện vô số nhân vật kiệt xuất trên màn ảnh rộng. Một Stephen Hawking lỗi lạc trong Hawking (2004). Một Van Gogh với tài năng hội họa tột đỉnh trong Painted With Words (2010). Một Julian Assange sáng lập ra Wikileaks trong The Fifth Estate (2013). Một Khan có đầu óc lẫn sức mạnh hơn người trong Star Trek Into Darkness (2013). Dĩ nhiên không thể thiếu được Sherlock Holmes - vị thám tử tài ba trong loạt phim Sherlock của đài BBC khiến hàng triệu người say mê...

**Jack the Ripper: là tên gọi được biết đến nhất cho một kẻ giết người hàng loạt không xác định, được coi là đã hoạt động trong khu vực nghèo khó trong và xung quanh vùng Whitechapel của London vào năm 1888. Các cuộc tấn công được gán cho Jack the Ripper thường liên quan đến gái mại dâm sống và làm việc trong các khu ổ chuột của London. Họ trước tiên bị cắt cổ họng và bụng dưới bị đâm nát. Việc loại bỏ các cơ quan nội tạng từ ít nhất ba trong số các nạn nhân dẫn đến đề xuất rằng kẻ giết người của họ sở hữu kiến thức giải phẫu hoặc phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: TÁC CHIẾN

Cứ như thế, bên trong căn nhà chỉ còn nghe thấy âm thanh phát ra từ bộ phim truyền hình.

Sau đó Đường Tổ đứng dậy rót nước cho hai người, đưa cho cô một ly.

“A! Cảm ơn...”, Hứa Luật lấy tay nhận ly nước, đôi mắt hướng lên nhìn anh, “Anh làm gì vậy...”

“Em không cảm thấy hơi nóng ư?”

Đường Tổ vừa nói vừa lấy tay cởi nút áo.

Nóng?

Hứa Luật nghe anh nói thế, đột nhiên cũng có cảm giác trời nóng thật: “Hic! Hình như vậy!”, cô nâng cao ly nước, uống một hớp, sau đó tiếp tục quay đầu nhìn màn ảnh nhưng thật ra trong đầu cô lúc này chỉ toàn là hình ảnh chiếc áo sọc sặc kia của anh.

Đường Tổ hết sức hài lòng với biểu hiện của Hứa Luật. Hai mắt mở lớn, hơi thở gấp... Tất cả những điều này cho thấy rõ ràng cô đã bị anh ảnh hưởng. Thuận mắt nhìn lướt qua người đàn ông tóc xoắn trên màn ảnh, đắc ý. Bây giờ sức hấp dẫn của anh đã hơn hẳn người đàn ông vợ vẫn đó.

Cô vẫn xem tivi nhưng rõ ràng chỉ cần có một động tác nhỏ, là cô có phản ứng, giống như phản xạ có điều kiện. Và anh chính là ‘Điều kiện’.

Hứa Luật cảm thấy toàn bộ nhiệt độ quanh cô đột ngột tăng cao.

Thật sự rất nóng.

“Em cũng nóng?”, Đường Tổ ra giọng săn sóc, “Có cần phải cởi mấy nút áo ra không?”

Hứa Luật: “...”

Từ sau khi hai người thiết lập quan hệ, anh chưa bao giờ che giấu việc bản thân muốn tiến thêm một bước nữa sau quá trình hôn môi và ôm ấp.

Không phải sức phòng ngự của cô yếu, mà là do sức công kích của tên Đường Tổ này quá mạnh. Anh liên tục thử nghiệm lên người cô lời anh đã từng hứa: Sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt hơn. Cố gắng hoàn thiện kỹ thuật hôn môi, càng ngày càng điều luyện.

Và kết quả anh đã nghiên cứu thành công.

Mỗi một nụ hôn là những cảm xúc hoàn toàn khác nhau.

Cô không biết kỹ xảo người khác hôn thì thế nào. Thế nhưng cô tin chắc nếu cứ cái đà này không chừng anh sẽ được phong tặng danh hiệu ‘Chuyên gia hôn môi’.

A....

Chờ chút.

Cảnh vật đột nhiên chao đảo, một giây sau, Hứa Luật phát hiện mình đã nằm gọn trong lòng ngực anh.

“Anh đồng ý thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của em, người phụ nữ của anh!”, đôi mắt anh sáng như ngọn đuốc, giọng nói tràn ngập sự mê hoặc, gió tay vén tóc cô ra phía sau, động tác cực kỳ ôn nhu: “Không cần suy nghĩ, em hoàn toàn có thể biến nó thành hành động!”

Giọng anh trầm thấp, dường như muốn động viên cô.

Hứa Luật xấu hổ, người đàn ông này một lần nữa đọc thấu tâm tư của cô. Đáng ghét!!!

“Hứa Luật! Anh vừa nghĩ ra được cách hôn mới!”

Đôi mắt Đường Tô nóng rực, đối với công việc nghiên cứu này anh cực kỳ nôn nóng.

“Kỳ ... xảo ... mới!”, Hứa Luật nuốt nước miếng cái ực.

Cô không thể không thừa nhận trong lòng mình cảm thấy ... chờ mong.

Khốn khiếp mà! Người đàn ông này chính là độc dược, là ma túy. Và cô chính là kẻ bị hại.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Đến đây đi!”

Khoan đã ... cô vừa nói gì vậy?

Chờ đến khi ý thức được cô đã nói gì thì đôi môi anh áp xuống.

Tim đập rất nhanh, lồng ngực kè sát.

Trên môi lan toả cảm xúc mềm mại, ấm áp. Sự thân mật này khiến anh động lòng, cũng khiến cô quên đi tất cả.

Hương thụ!

Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác hương thụ như thế này, cảm giác mà trước đây anh chưa từng xuất hiện.

...

Thời gian ấm áp kết thúc.

Anh đột nhiên mở miệng, từ trên môi cô trượt xuống càn cỏ, cắn một cái, không mạnh nhưng đủ lưu lại dấu ấn.

Đột nhiên nhói đau một cái, Hứa Luật rên khẽ, sau đó cảm nhận môi lưỡi anh đáng náo loạn ở cổ cô: mút vào, liếm láp, da thịt va chạm, sản sinh một cảm giác chính bản thân cô không thể khống chế phát ra những tiếng ‘um um’, ngón tay nắm chặt tóc anh, muốn đẩy ra nhưng lại không nỡ.

Trong lòng tràn ngập cảm xúc trái ngược.

Anh thành công lưu lại dấu vết của riêng anh. Vị trí này vô cùng bắt mắt.

...

“Quá đẹp!”, anh kề miệng sát vành tai cô, nhẹ nhàng nói: “Em cảm thấy thế nào?”

Hứa Luật tựa người vào anh, toàn thân nóng rực, nóng như có ngọn lửa thiêu đốt cô. Hứa Luật nhìn anh, nếu không đưa ra đáp án, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua: “Bay bổng!”

Cô thành thật nói lên cảm thụ của chính mình ... bởi cô biết có giấu anh cũng nhìn ra.

“Tại sao!” Thêm một lần nữa bị cự tuyệt.

Hứa Luật có chút ngượng ngùng: “Nhanh ... Nhanh quá!”

Tuy đã xác định mối quan hệ với anh, thế nhưng dưới con mắt của cô ‘Tình dục’ là một hành vi cực kỳ thân mật, còn gần gũi hơn là âu yếm, là hành vi không hề có sự che đậy giữa người đàn ông và người phụ nữ.

Nhanh?

“Không sao! Anh sẽ chậm một chút!”. Về vấn đề tốc độ, anh tin mình có khả năng khống chế.

Ánh mắt trong vắt, sâu hun hút, giọng nói khàn khàn.

Hiển nhiên ... người đàn ông này lý giải từ ‘Quá nhanh’ theo ý nghĩa khác.

“Ai nói với anh là chuyện đó ...” ... Sắc lang!

“Thật không làm?”

Gương mặt cô nóng hổi, lắc đầu một cái.

Đường Tổ chôn mặt vào hõm cổ Hứa Luật, một lúc lâu sau mới đứng thẳng người, hét lớn: “Anh đi tắm!”, còn nhấn mạnh, “Phải tắm nước lạnh!”

Hứa Luật mặt đỏ như gấc, sau khi anh rời đi, nhanh chóng tắt tivi chạy vù về phòng của mình, cảm thấy toàn thân như bốc khói, cuối cùng không chịu đựng nổi ... đành phải vào phòng tắm dội nước.

Vừa ra ngoài phát hiện Đường Tổ mặc áo ngủ ngồi trên giường cô, đắp chăn kín mít.

Cô chỉ quần độc chiếc khăn tắm, cứng đờ người: “Đường Tổ?!!”

Trong giây phút ấy, bản thân cô còn nghĩ mình đi nhầm phòng.

Anh ngẩng đầu: “Tắm xong!!!”, ngữ khí rất tự nhiên ... giống như việc anh xuất hiện trên giường cô là chuyện rất bình thường.

“Đường Tổ! Sao anh nằm lên giường em rồi!”

“Hứa Luật!”, anh bình thản giải thích: “Anh là bạn trai của em! Là bạn trai phải có trách nhiệm bảo vệ bạn gái!”, anh ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mặc kệ em tỉnh giấc hay ngủ say!”, sau đó vỗ vỗ tay lên giường, mời cô nằm lên chính chiếc giường của mình: “Đến đây!”

Hứa Luật muốn nói gì đó.

Đường Tổ nhanh hơn cô một bước: “Em lại muốn cự tuyệt sao???”

Từ ngữ này quả thật quá chính xác, thành công khiến nội tâm cô dâng lên cảm giác áy náy ... ‘Vừa rồi mới từ chối anh’. So với yêu cầu trước đó thì yêu cầu này ... Thôi coi như lùi một bước vậy.

Hứa Luật há miệng nhưng không phát ra được tiếng nào.

“Yên tâm! Anh sẽ không làm gì em!”, Đường Tổ hứa, “Anh chỉ ... muốn ôm em ngủ, chỉ muốn là người đầu tiên em trông thấy sau khi thức giấc. Nằm bên cạnh anh, nhất định em sẽ ngủ ngon.”

“Tại sao?”

“Em sợ lạnh, chăn điện thì không tốt, nó khiến cơ thể dễ bị mất nước do tiếp xúc với bề mặt quá nóng”, anh chỉ vào chiếc chăn điện bị quăng sang một bên: “Còn anh, chính là người có thể cung cấp cho em một nhiệt độ thích hợp nhất, anh là một người bạn trai đầy trách nhiệm!”, anh nhấn mạnh việc cùng cô ngủ là trách nhiệm của anh.

Gương mặt Hứa Luật nóng nóng. Lời anh nói quá có lý, cô đâu còn cách nào phản bác.

Cuối cùng, Hứa Luật lấy áo ngủ đi vào phòng tắm mặc vào, trở lại giường, nằm xuống.

“Em có thể ngủ không cần mặc quần áo, có anh bên cạnh, sẽ rất ấm.”

“... Biến ngay!”, Hứa Luật hờn dỗi lờm anh một cái, cuộn người vào trong chăn.

Đường Tổ nở nụ cười, hôn nhẹ lên môi cô: “Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Sau đó cô được kéo vào trong lồng ngực ấm áp.

Cánh tay người đàn ông nhẹ nhàng đặt lên eo cô, không chặt không lỏng, cảm giác ấm áp tràn ngập.

Từ từ cô rơi vào giấc ngủ say.

Trong bóng tối, Đường Tổ từ từ mở mắt, nghe tiếng Hứa Luật hít thở đều đều, khoe miệng khê cong, nhẹ nhàng cắn thận hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

Kế hoạch ‘Lùi một bước, tiến ba bước’ ... Thành công!

Vốn dĩ mục đích của anh hôm nay không phải lên giường mà là ... vào phòng. Chỉ có điều dùng suy nghĩ xấu xa của mình để dời sự chú ý của cô.

...

Ngày hôm sau, khi Hứa Luật tỉnh lại, cảm giác nhiệt độ trong phòng rất cao.

Sau đó cô phát hiện máy sưởi được mở từ lúc nào, mở nhiệt độ rất lớn.

Cô nhanh chóng liên tưởng đến câu hôm qua Đường Tổ nói ‘Trời nóng, cởi quần áo!’

Khốn khiếp! Lại dùng sắc dụ cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: THẬT SỰ LÀ MỘT NGƯỜI???

Sau khi đến Cục cảnh sát, lại bắt đầu một ngày bận bịu đầu bù cổ.

Đầu tiên bọn họ đi gặp cảnh viên phụ trách đến nhà cha mẹ của Trương Tùng lấy thông tin.

Trương Tùng là con trai độc nhất. Sau khi phát sinh vụ án ăn thịt người, do không chịu đựng được áp lực hai ông bà đành phải chuyển chỗ ở về quê sinh sống. Khi cảnh sát nói nguyên nhân muốn gặp hai người, bọn họ im lặng rất lâu.

Cho dù Trương Tùng làm ra chuyện táng tận lương tâm thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn là con trai của bọn họ. Đối với người khác đó là tên tội phạm mang tội ác tày trời, nhưng đối với hai người, hắn là đứa con trai vô cùng hiếu thuận.

Cuối cùng mẹ Trương mở lời trước. Bà ta nói: “Cảnh sát mấy người không chịu bỏ qua cho chúng tôi sao. Tiểu Tùng đã chết rồi ... Hai người chúng tôi già cả, chỉ còn sống được mấy năm nữa thôi ... Tôi van các anh giờ cao đánh khẽ buông tha cho chúng tôi đi!”

Bà Trương đầu tóc bạc phơ sẽ mãi mãi không bao giờ quên năm ấy, năm vụ án lộ ra ánh sáng, che ngợp bầu trời tin tức: ‘Ma biến thái giết người’, ‘Ác quỷ ăn thịt người’, ‘Tên đàn ông ma quỷ’ ...

Trương Tùng chết đi, mọi việc không hề lắng xuống mà càng nghiêm trọng hơn. Những con người dùng thứ gọi là ‘Chính nghĩa’ chỉ trích bà, nói bà đã sinh ra tên biến thái giết, đi trên đường hứng chịu những ngón tay chỉ chỉ trỏ trỏ, trên cửa bị tạt sơn, ngoài đường thì bị ném rau ...

Đó chính là thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời của bà, thậm chí có những lúc bà chỉ muốn chết đi.

Vất vả lắm mọi thứ mới lắng dịu, tại sao bây giờ cảnh sát lại đến đây.

“Dì Trương, nếu không phải gặp chuyện, chúng tôi nhất định sẽ không đến đây làm phiền hai vị.” Giọng anh cảnh sát có chút áy náy, “Ngày hôm nay chúng tôi đến đây chỉ hỏi một chút. Một năm qua, có người nào kỳ lạ đến tìm hai vị không?”

Bà Trương thở dài một hơi, ngữ khí có chút chế giễu: “Từ khi xảy ra chuyện đó, ai còn muốn đến thăm viếng chúng tôi. Sau khi biết được thân phận của bọn tôi còn không cầu trốn đi thật xa. Các người tới đây, không biết khi ra về bọn họ lại nói xấu gì sau lưng ...”

Nói được nửa chừng, ông Trương đang ngồi im im bên cạnh đột nhiên đứng phắt dậy, cầm cây chổi khua mạnh về phía hai anh cảnh sát: “Cút ngay! Các người cút ngay cho tôi. Nhà chúng tôi không chào đón các người!”

...

Tiểu Giang sau khi nghe xong, thở dài một hơi: “Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Hai người này xem ra rất bài xích cảnh sát. Nếu thật sự có người đến tìm bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc kể chúng ta nghe!”

Tô Từ Khiêm vỗ trán Tiểu Giang một cái: “Ít than thở mấy chuyện dư thừa đi! Bên phía trại giam cậu điều tra thế nào rồi?”

“Đây đây ... em đang tính nói đây!”, đến phiên mình báo cáo, Tiểu Giang không dám qua loa, đem chuyện mình đã điều tra được kể lại toàn bộ: “Không đi không biết! Khi đến rồi mới thấy hết hồn. Các anh chắc chắn không biết được rằng tên Trương Tùng đó sống trong trại giam cực kỳ tốt!”

Trương Tùng là tên trọng phạm, là người phải chấp hành án tử. Chỉ trong một năm, dù ở trong hay ngoài trại giam, hắn cũng có rất nhiều người hâm mộ.

Trong ngục giam giữ không biết bao nhiêu hạng người, bị nhốt ở đây không phải là dạng hiền lành gì ... Thế nhưng tên Trương Tùng ‘Thủ đoạn hơn người’ này lại được mấy tên trong ngục của thành phố Giang tôn là sư phụ. Sau khi nghe ‘sự tích’ của tên Trương Tùng trong trại hầu như ai cũng khâm phục hắn.

Bên ngoài mấy tên thanh niên phản xã hội tôn sùng hắn, còn viết thư cho hắn biểu thị sự ái mộ.

Trái lại, Trương Tùng trong ngục biểu hiện rất quy củ. Quản ngục nói nếu nhìn hắn không ai nghĩ được rằng hắn có thể làm ra được loại chuyện như thế!", Tiểu Giang kể lại, "Trong ngục hắn chỉ ở một mình, lặng yên đọc sách hoặc xem báo, nếu tình cờ sẽ cùng mọi người trò chuyện. Đối với chuyện của hắn không nói đến nửa chữ ... Thế nhưng ..."

"Thế nhưng gì ... Mau nói!", người bên cạnh thúc giục.

"Thế nhưng khi hắn phát bệnh thì không như vậy. Một khi lên cơn, hắn bắt đầu gào thét, nói một tràng lý luận về bộ tộc ăn thịt người. Tuyên dương những kẻ ăn thịt người mới là thành phần giúp xã hội phát triển." Tiểu Giang cảm thấy tên này quả thật biến thái vượt qua cảnh giới nhất định.

"Tâm thần phân liệt!", Hứa Luật lên tiếng, "Căn cứ giám định của bác sĩ khoa tâm thần, Trương Tùng mắc chứng Tâm thần phân liệt. Điều này cũng có thể lý giải vì sao hắn có thể thông qua được mấy kiểm tra nói dối."

Phạm nhân mắc chứng "Tâm thần phân liệt", một khi lên cơn bệnh bản thân cũng không biết chính mình tồn tại, do đó, dùng cách thức thẩm vấn như người bình thường đều không có kết quả.

Tiểu Giang kể tiếp: "Tôi có tìm đọc phần ghi chép những người đến thăm Trương Tùng, ngoại trừ cha mẹ hắn, có một người đến thăm hắn mấy lần."

Tô Từ Khiêm: "Là ai?"

Tiểu Giang dù gì đã lâu năm trong nghề, lấy được manh mối cũng không hàm hồ, anh ta nhanh chóng đưa ra một phần tư liệu: "Trong này báo tên là Trần Khánh Khôn!"

Mọi người nhìn qua, trong tư liệu có hình ảnh, là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, da dẻ trắng nõn, trông rất thư sinh, mang mắt kính gọng đen.

Nghề nghiệp: Blogger.

"Tên tiểu tử này năm đó dựa vào vụ án ăn thịt người của Trương Tùng, viết thành tiểu thuyết đăng online. Đây chính là quyển tiểu thuyết hắn viết. Trong phần đầu tiên của chương một hắn nói chính hắn đến ngục hỏi chuyện Trương Tùng. Với mảnh khóc này, không ít độc giả tìm đọc tiểu thuyết này của hắn."

"Còn không?", Tô Từ Khiêm nhìn tập tư liệu khác trước mặt Tiểu Giang.

"Có có có!", Tiểu Giang nhấp ngụm nước cho thấm giọng. Chuyện này đến trại giam thu hoạch được không ít, anh ta mở phần tư liệu khác ra: "Còn có người này, tên là Vương Minh. Quản ngục cho biết hắn là người hâm mộ Trương Tùng cuồng nhiệt nhất, giống như bị tẩy não, chỉ thiếu tôn Trương Tùng lên thành thần thánh. Hắn tin tưởng tuyệt đối vào thuyết ăn thịt người của Trương Tùng. Ngày Trương Tùng chấp hành án tử, hắn ở trong ngục khóc như cha chết mẹ chết."

Hứa Luật: "Hiện tại hắn đã được thả?" Nếu tên này còn nhốt ở trong ngục chắc chắn Tiểu Giang không kể chuyện này.

"Tên này phạm tội cướp của, ngộ sát. Hắn vừa được mãn hạn tù tuần trước."

Tô Từ Khiêm: "Triệu tập hai người đó đến thẩm vấn, phái người thay phiên nhau theo dõi tình hình bên phía cha mẹ của Trương Tùng."

Mọi người phân chia nhau công việc.

Đường Tô cũng đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Được một lát, Thẩm Mộng vội vã chạy theo Hứa Luật, nói muốn đi cùng cô.

Khi Hứa Luật đến nhà xác liền trông thấy hai nạn nhân đã được mang khỏi tủ ướp, nằm gọn trên bàn giải phẫu.

Đường Tô cầm kính lúp, ghé sát vào thi thể tìm kiếm. Hứa Luật bước tới, không mở miệng xen ngang hành động của anh.

Trong khi đó Thẩm Mộng không nhìn được tiến đến gần Đường Tô, lễ phép dò hỏi coi có thể giúp đỡ được gì không, kết quả bị anh hỏi ngược lại: "Giúp? Cô?"

"Pháp y Hứa cũng đã kiểm tra qua, trái lại anh không thuộc chuyên ngành pháp y, tìm kiếm lung tung gì đó!", ngữ khí Thẩm Mộng khá bất mãn.

Đường Tô không thèm để ý đến cô ta, hết thấy sự chú ý đều đặt vào thi thể trước mắt.

Thẩm Mộng còn muốn nói nữa nhưng Hứa Luật ngăn lại.

Nhà xác rơi vào yên tĩnh, chỉ có tiếng máy lạnh phát ra những tiếng o o. Thi thể và Đường Tô rất gần nhau, cách nhau chưa đến một gang tay, khoảng cách này càng được thu ngắn dần.

Thi thể dưới ánh đèn neon trông trắng bệch không chút sinh khí, kề cận với gương mặt anh tuấn trắng nõn của Đường Tô. Ngày hôm nay anh quên áo gió ở nhà trọ, nếu không giờ phút này đây có lẽ chiếc áo gió quen thuộc đang tiếp xúc rất gần từ thi.

Một lúc lâu sau cuối cùng anh tìm được đáp án cho mình, anh mới đứng thẳng dậy, đặt kính lúp xuống, cời găng tay ném qua một bên, sau đó khoác áo vest lên người.

Hứa Luật tiến lên phía trước: “Có phát hiện mới ư?”

Đường Tổ trầm tư một lúc: “Ừm ... 70% là do cùng một người.”

Thẩm Mộng tròn tròn mắt, vốn cho rằng anh sẽ đưa ra manh mối có ích, ai dè là như vậy: “Di nhiên khả năng là một người, đây là kết quả chúng tôi đã biết từ trước.”

Đường Tổ nhìn vào mắt cô ta: “Dùng não của cô đi!”

Thẩm Mộng: “Anh ...”

Hứa Luật hiểu được ý của anh: “Ý anh là ...”, cô tròn tròn mắt, “Cùng là Trương Tùng???”

Làm sao có khả năng.

“Thông minh!”, đối với Hứa Luật anh chưa bao giờ keo kiệt lời tán dương, “Từ thủ pháp, khả năng này lên đến tám mươi phần trăm, do cùng một người gây ra”, nói đến đây anh nhủ chặt mi: “Đáng tiếc không có thi thể năm đó để tiến hành một bước xác nhận, chỉ thông qua hình ảnh để nắm được thông tin ...”, anh bước tới cạnh thi thể, kéo khăn ra: “Khoảng cách mỗi một vết thương đến tim đều giống nhau, cách thức dùng dao cũng y như đúc ...”

Hứa Luật đi đến bên cạnh anh, vốn dĩ hôm nay cô cũng định đem tư liệu những nạn nhân trước đây nghiên cứu lại, ai ngờ anh đã đi trước một bước.

Cô lập tức mở tư liệu liên quan, lấy bức ảnh nạn nhân trong vụ án ăn thịt người của Trương Tùng năm đó so với nạn nhân lần này.

Kết quả giống như Đường Tổ nói: Thủ pháp cực kỳ giống nhau, thậm chí có thể nói là đồng nhất.

Kết quả thật khiến con người ta chán nản.

Bên truyền thông đã bắt đầu xen vào, trên internet dư luận nổi lên tứ phía, nào là ‘Ác quỷ ăn thịt người tái hiện, nào là ‘Ác ma trở về’ ... Trong cùng lúc ấy, quyền tiểu thuyết thứ hai lại nổi lên.

Tiểu thuyết của tên tác giả dựa vào mảnh khóc vụ án rừng động năm đó mà thành danh sau một đêm, cũng chính là người Tiểu Giang nói đến, Trần Khánh Khôn.

Tựa đề quyền tiểu thuyết mới nhất của Trần Khánh Khôn: Ta Đã Trở Về.

Tiểu Giang đưa hân về Cục cảnh sát thành phố.

“Họ tên?”

“Trần Khánh Khôn!”

“Tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

“Nghề nghiệp!”

“Blogger!”

...

Đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát, tên Trần Khánh Khôn vô cùng phối hợp, thậm chí có thể nói là hân đang rất ... Hưng phấn.

Khi hỏi đến thời gian hai nạn nhân tử vong hân đang ở đâu, làm gì. Trần Khánh Khôn đều khai nhận hân ở trong phòng riêng sáng tác, không có nhân chứng.

Có thể là do hân chuyên viết tiểu thuyết trinh thám, nên đối với việc truy tra của cảnh sát, hân hết sức quen thuộc, trong lời nói của hân không phát giác bất kỳ khe hở nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: VƯỢT QUA

“Tên nhóc, đừng khua môi múa mép!”, Tiểu Giang dùng sức ném những bức ảnh vào mặt hắn: “Những tấm ảnh này đều được tìm thấy trong phòng của cậu, cậu giải thích thế nào?”

Tất cả đều hình ảnh liên quan đến hai người bị hại trước đó.

Đối mặt với những tấm hình, Trần Khánh Khôn không chút nào hoảng sợ, dường như đã sớm đoán được chuyện này: “Tấm hình này tôi tải từ trên mạng xuống. Anh cảnh sát! Các anh lẽ nào không biết việc này đã sớm công khai trên internet.”

Tiểu Giang nhìn đáng vẻ thành thạo điều luyện ấy, giận đến mức chỉ muốn nhào đến đánh hắn. Thảm vận Trần Khánh Khôn không moi ra được tin tức nào hữu hiệu, hơn nữa như hắn nói, vụ án lần này so với vụ của Trương Tùng có chút khác biệt, chính là hung thủ biết lợi dụng hệ thống mạng internet. Sau khi phát sinh án mạng, trên internet xuất hiện bài đăng công bố những tin tức liên quan đến vụ án, người đăng tin tự xưng là hung thủ.

Phía bên nhóm cảnh sát thảm vận Vương Minh kết quả cũng giống vậy, không có thu hoạch, duy nhất một chuyện có thể xác nhận chính là: Quản ngục nói không sai, Trương Tùng thành công tẩy não Vương Minh. Đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát hắn trả lời cẩn thận từng li từng tí, nét mặt còn phẳng phất sự thành kính, cuối cùng còn hỏi ngược lại cảnh sát: “Anh ta đã trở về rồi đúng không?”

Nhà đột còn gặp mưa rào.

Trong lúc quá trình điều tra chạm hết chương ngại này đến chương ngại khác, đột nhiên cha mẹ của Trương Tùng đứng ra, hướng về phía báo giới than khóc muốn đòi lại công đạo.

“Con trai tôi bị oan. Nó là thể mạng cho kẻ khác ---- Cảnh sát vô năng, không tìm được hung thủ, liền bắt nó phải chịu tội ... Bây giờ hung thủ thật sự quay trở về ... Nhưng con trai chúng tôi mãi mãi không về được nữa!”

Bà Trương nét mặt già nua, quay về màn ảnh, gào khóc, nước mắt giàn giụa.

Trước đó đã gây ấn tượng xấu trong vụ án Lâm Bình, lần này những lời mẹ Trương Tùng nói thành công lấy được không ít cảm tình của người dân.

Những ngày tiếp đó, mấy bà tám thừa dịp đem vụ án Trương Tùng ngày đó xào đi nấu lại khiến cảnh sát tiếp tục đối mặt với sự truy hỏi của đám phóng viên ... Phía Cục cảnh sát đành tạm thời trả lời:

--- Cảnh sát đã nắm được một số manh mối.

--- Xin lỗi chuyện liên quan đến tiến triển vụ án, hiện nay không thể trả lời.

--- Hiện tại cảnh sát đã khóa chặt một số nghi phạm.

...

Thế nhưng trả lời với mọi người như vậy vẫn chưa đủ, không cách nào thỏa mãn được tính tò mò của giới truyền thông, cách này chỉ có thể càng khiến cho bọn họ suy đoán lung tung. Cuối cùng cảnh sát tung ra đáp án có trọng lượng nhất:

“Chúng tôi đã mời về Cục cảnh sát thành phố Chuyên gia tâm lý tội phạm hàng đầu thế giới Su. T đến hiệp trợ điều tra. Rất nhanh sẽ có kết quả công báo rộng rãi đến quần chúng nhân dân.”

Câu trả lời lần này thành công khiến hơn nửa ‘hỏa lực công kích’ chuyển hướng về phía Đường đại thần. May là những thông tin liên quan đến giáo sư Đường, mọi người và Hứa Luật đều trước sau như một: “Chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt”, đã nâng cao cảm giác thần bí, càng hấp dẫn tính hiếu kỳ của đám nhà báo.

“Tại sao anh đột nhiên đồng ý cho cấp trên công bố sự xuất hiện của anh?!?”

“Bởi vì muốn gây sự chú ý của hắn!”, Đường Tổ ngã người xuống ghế sofa, đầu gối lên đùi Hứa Luật ---- Đây là tư thế mới mà anh thích nhất trong khi Hứa Luật xem mấy chương trình tẻ nhạt trên tivi: “Hắn làm tất cả mọi chuyện, từ gửi mấy tấm ảnh cho Cục cảnh sát, công bố đoạn clip trên mạng, đăng một bài viết ... đều chỉ muốn lợi dụng độc giả, thu hút sự quan tâm, tán đồng của mọi người. Bây giờ anh xuất hiện ngang đường, dễ dàng phân tán sự chú ý đang đổ dồn vào hắn. Hành động này sẽ làm hắn tức giận ...”

Hứa Luật đang lấy tay gãi gãi những lọn tóc của anh, nhẹ nhàng gãi gãi, như đang nựng nịu một con mèo, nghe anh nói đến đây, đột nhiên ngừng động tác: “Làm hắn tức giận ... Thì sẽ thế nào???” Cô có linh cảm câu trả lời sẽ không khiến người khác thấy vui vẻ.

Đường Tổ nhắm mắt: “Có thể gần được rồi, hắn không kiên nhẫn được lâu, nhiều lắm là ba ngày nữa hắn sẽ ra tay.”

“Ý anh nói ba ngày nữa sẽ có thêm người chết?”

“Không nhất định!”, Đường Tổ đưa tay, nắm lấy tay Hứa Luật: “Có lẽ so với giết người còn thú vị hơn nhiều, khả năng quy mô sẽ lớn hơn!”, gương mặt anh lộ ra sự vui vẻ.

Thú vị???

Hứa Luật hầu như hết ý kiến với những tính từ miêu tả của người đàn ông này.

“Đường Tổ! Anh trong đầu anh đã có kế hoạch rồi?”

Đường Tổ nhìn cô. Rõ ràng là anh đang nằm, người nhìn từ trên cao xuống là Hứa Luật nhưng cho dù đang ở phía dưới đưa mắt nhìn lên, cô cũng cảm nhận được ánh mắt bức người, cảm giác như tất cả mọi chuyện đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Xuyên qua đôi mắt lạnh lạnh kia, Hứa Luật có thể nhìn thấy được anh khoi gọi trong não bộ tất cả những cái tên liên quan, sau đó nhanh chóng tiến hành chỉnh sửa, sàng lọc, sắp xếp, cắt bỏ, cuối cùng có được kết quả.

“Năm đó, đối tượng ra tay của Trương Tùng toàn là nam nữ trẻ đẹp, đặc biệt là đàn ông. Điều này rất hợp với lý luận của ‘Bộ tộc ăn thịt người’, chính phục một người đàn ông sẽ có cảm giác thành tựu hơn gấp nhiều lần so với phụ nữ. Thế nhưng, lần này đối tượng gây án của hung thủ lại không có quy luật nhất định”, Đường Tổ nói tiếp, “Đây cũng chính là điểm thông minh của hung thủ. Không có đối tượng đặc biệt, tất cả mọi người đều có thể trở thành tầm bắn của hắn. Điều này cho thấy hung thủ là một tên có tư duy đặc biệt cẩn trọng, hắn tạo ra hai vụ án này mục đích không phải để mô phỏng hay gửi một lời chào mà ý nghĩa chính là: Vượt qua!”

“Vượt ... Qua?????”

“Ừm!”, Đường Tổ ngồi dậy, hai tay đan vào nhau, chống cằm: “Xét ở một khía cạnh nào đó, hắn xem thường Trương Tùng, cho rằng Trương Tùng là kẻ thất bại”

Hứa Luật lú lười ... Giời ạ! Có thể coi như là ‘Bạn bè đâm nhau’ không?

Không may, tiến triển của sự việc lại y như sự tiên đoán của Đường Tổ.

Ngày hôm sau, một phụ nữ trung niên vẻ mặt hoảng sợ đi đến Cục cảnh sát.

Hứa Luật cảm thấy người phụ nữ này rất quen nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai ...

Cuối cùng, chính Tiểu Giang là người nhớ ra đầu tiên.

“Bà là mẹ của Trịnh Hiểu Hồng?”

Cái tên Trịnh Hiểu Hồng vừa nói ra, Hứa Luật liền nghĩ ngay đến nạn nhân suýt chết dưới tay tên hung thủ biến thái Trương Tùng. Khi cảnh sát ập đến, bụng cô ta đã bị rạch một đường, may là đến kịp lúc, cứu cô ta thoát chết.

Tuy nhiên, do gặp chấn động tâm lý quá lớn, cuối cùng tinh thần khủng hoảng, không cách nào ra tòa chỉ chứng Trương Tùng.

Mẹ của Trịnh Hiểu Hồng cầm chặt tay Tiểu Giang lay mạnh: “Anh cảnh sát ... Hắn ... hắn về rồi ... hắn lại đến tìm Hiểu Hồng.”

Tiểu Giang biến sắc, vội vã trấn an: “Dì này! Những tin tức trên báo chí đều là viết lung tung thôi!”, sau đó anh rót cho bà ta một ly nước ấm.

Mẹ Trịnh lấy ra một phong thư từ trong túi xách: “Không ... Không phải viết linh tinh đâu. Sáng sớm hôm nay, tôi phát hiện ra cái này.”

Tiểu Giang tiếp nhận lá thư đưa cho Tô Từ Khiêm.

Tô Từ Khiêm mở thư ra đọc, những người xung quanh im lặng như tờ. Trong đó có vài bức hình đã ố vàng, đó chính là những tấm ảnh Trương Tùng chụp Trịnh Hiểu Hồng khi bị hại, còn có một tờ giấy viết vài chữ rất đơn giản: Tôi vẫn luôn ở bên cạnh cô.

“Phát hiện ở đâu?”

“Trong cửa hàng, sáng nay khi tôi đến mở cửa thì nhìn thấy!”, mẹ Trịnh toàn thân run rẩy, “Ác ma lại trở về làm tổn thương Hiểu Hồng ... Hiểu Hồng nhà tôi khó lắm mới khá hơn được một chút ... Bây giờ tôi phải làm gì, tôi phải làm gì ...”, lời cuối cùng chưa dứt bà đã ôm mặt khóc rống.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt, bà ta hoảng sợ cực độ, nghĩ đến đứa con gái đáng thương bà ta lại khóc mãi không ngừng.

Đối mặt với sự thương tâm của người mẹ, tất cả mọi người tim như đeo đá tảng.

“Bà Trịnh!”, Tô Từ Khiêm đợi bà ta bình tĩnh một chút mới mở miệng nói: “Vụ án này tuy rất giống với vụ án Trương Tùng ... Thế nhưng, Trương Tùng đã chết, chúng tôi khẳng định chuyện này. Vụ án lần này không phải do hắn làm.”

“Vậy những tin trên báo là lừa người sao?”, bà ta nhìn thẳng vào mắt Tô Từ Khiêm, muốn từ trong miệng anh đưa đến đáp án khẳng định: “Trên tin tức có chứng cứ ... Chứng minh là chính tên đó ra tay ... Điều này có thật không?”

Chứng cứ chính là mẫu tinh dịch của Trương Tùng trên cơ thể của nạn nhân thứ hai.

Liên quan đến điểm này, Hứa Luật cũng đã có đáp án. DNA phát hiện trên thi thể khả năng là do năm đó Trương Tùng được cấp đông lưu lại, sau này lấy ra dùng vào vụ án hiện tại.

Trương Tùng là một bác sĩ, DNA của bản thân được lưu lại trong tủ cấp đông cũng không phải chuyện khó.

Chỉ là ... Tại sao hung thủ có được những món đồ này? Làm sao biết có những thứ này tồn tại.

Đây cũng chính là lý do mọi người hết sức nghi ngờ, Đường Tổ đưa ra một đáp án có khả thi cao nhất, đó chính là: Vụ án ăn thịt người năm đó hung thủ không chỉ có một người.

Nếu là như vậy, có thể giải thích tại sao hai vụ án lần này lại có điểm tương đồng rất lớn so với vụ án năm đó.

Thế nhưng ...

Hứa Luật nghĩ đến lời Đường Tổ nói với cô hôm qua.

“Tổ hợp phạm tội hai người không giống với một người. Trong hai người sẽ có mối quan hệ phụ thuộc, một người nắm quyền chủ đạo, một người bị động làm theo; nhìn chung lý luận ‘Cá lớn nuốt cá bé’, ‘Lý luận một xã hội ăn thịt người tiến bộ’ đều thể hiện từ trong xương tủy hẳn muốn là kẻ nắm quyền thống trị. Chính vì lẽ đó, hẳn sẽ là người lãnh đạo trong nhóm này. Thế nhưng nếu là như vậy, tất cả hành động của tên hung thủ lần này sẽ mô phỏng giống y hệt ‘Người lãnh đạo’ của mình coi như một lời chào hoặc đề tưởng nhớ; mà sẽ không hề có ý là: Vượt Qua.”

Đây chính là điểm mâu thuẫn.

Bây giờ tất cả biểu hiện của tên hung thủ lại không hề phụ hợp với mối quan hệ phụ thuộc này.

“Là có người ra sức bắt chước thôi ... Trương Tùng đã chết rồi!”, Hứa Luật ôn nhu động viên tinh thần hoảng loạn của bà Trịnh, đưa khăn giấy cho bà: “Dì Trịnh, Hiểu Hồng gần đây thế nào?”

Mẹ Trịnh lau nước mắt: “Từ sau khi phát sinh vụ đó, tinh thần của nó không tốt lắm, luôn nói tên hung thủ đến tìm nó. Nửa năm trước nó mới khá hơn một chút ... Nhưng cho dù thế nào, không lấy lại được dáng vẻ trước đây. Bây giờ nó cứ trông thấy người lạ là hoảng sợ. Không dám một mình ra ngoài, biểu hiện bệnh trạng lúc tốt, lúc xấu ...” mẹ Trịnh lắc lắc đầu, nắm chặt tay Hứa Luật, viên mắt đỏ au: “Các cô cậu phải cố gắng bắt cho được hung thủ!”

Hứa Luật: “Để tôi đưa dì về!”, Cô đưa mắt nhìn Tô Tử Khiêm, sau đó đưa bà Trịnh rời khỏi Cục cảnh sát.

Cô hi vọng lợi dụng chuyến này xem xét lại tình hình của Trịnh Hiểu Hồng, thuận tiện hỏi coi năm đó cô ta còn nhớ vụ án rốt cục có bao nhiêu hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: HAI KẺ GÂY ÁN

Đi đến nhà họ Trịnh.

Bấm chuông cửa, đợi một lúc lâu sau cánh cửa mới hé ra một khe hở rất nhỏ, Trịnh Hiểu Hồng đứng nơi khe cửa, đưa một mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Mẹ Trịnh nhỏ giọng nói: “Hiểu Hồng, mẹ đây. Mẹ về rồi, con mau mở cửa đi!”

Ánh mắt Trịnh Hiểu Hồng dừng trên người Hứa Luật một hồi lâu, sau đó mới e dè mở cửa ra.

Trong phòng rèm cửa kéo kín, không mở đèn, tia sáng mờ mờ. Trịnh Hiểu Hồng mái tóc dài đến eo, tóc mái che quá lông mày, đứng phía sau mẹ Trịnh, thỉnh thoảng đưa mắt lên nhìn Hứa Luật, ánh mắt ngây dại.

“Hiểu Hồng đừng sợ, Hứa Luật không phải là người xấu!”, mẹ Trịnh kéo tay Trịnh Hiểu Hồng, đồng thời kéo cô ta ngồi xuống ghế sofa: “Hứa Luật có vài điều muốn hỏi con, con phải thành thật trả lời.”

Trịnh Hiểu Hồng vẫn nhìn Hứa Luật bằng ánh mắt cảnh giác, ngồi trên sofa bắt giác co rúm người lại.

Hứa Luật mỉm cười, cố gắng biểu hiện cho cô ta thấy thiện ý của mình: “Hiểu Hồng sợ tôi sao?”

Chờ một lúc, Trịnh Hiểu Hồng mời chậm rãi lắc đầu: “Cô không phải người xấu!” Sau đó cúi đầu nghịch mái tóc dài của mình.

Hứa Luật: “Ừm! Tôi không phải người xấu, tôi đến bắt người xấu cho cô.”

Trịnh Hiểu Hồng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hứa Luật.

Nhìn vào ánh mắt ấy khiến Hứa Luật thấm sợ hãi: “Hiểu Hồng, cô có thể nói cho tôi biết ... Có mấy kẻ xấu?”

Trịnh Hiểu Hồng cúi đầu, im lặng cả buổi mới dè dặt lên tiếng: “Hắn về rồi đúng không? Hắn đã nói hắn sẽ về mang tôi đi ... Hắn nói hắn nhất định sẽ quay về.”, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luật lộ ra nụ cười âm thầm: “Tôi sớm đã nên chết đi ... Trái lại sống so với chết còn thống khổ hơn ...”

“Hiểu Hồng, con không được nói như vậy!” mẹ Trịnh ngắt lời cô ta.

“Mẹ .... Con đã nói từ trước ... Hắn nhất định sẽ quay về ... Các người có can cũng không được.” Trịnh Hiểu Hồng không khống chế được tâm trạng, quay về hướng mẹ Trịnh gào thét: “Không ai có thể ngăn cản được ... Con sống thế này người không ra người, quỷ không ra quỷ ... còn không bằng để con chết đi thì hơn ...”

Bốp!!!

Mẹ Trịnh tát mạnh một cái, cắt đứt tất cả những tiếng thét chói tai của Trịnh Hiểu Hồng.

“Mẹ ...”

Một cái tát của mẹ khiến Trịnh Hiểu Hồng như mê như tỉnh, kinh ngạc nhìn bà ta. Mẹ Trịnh viền mắt hồng hồng: “Hiểu Hồng, có mẹ ở đây, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con ... Không ai được phép làm tổn thương con.”

Sau đó hai mẹ con ôm nhau khóc rống, Hứa Luật ở bên cạnh cũng không khỏi bồi ngùi đau xót. Di chứng vụ án năm đó mang đến cho gia đình này ... không cách nào xóa sạch.

Một lúc lâu sau, Trịnh Hiểu Hồng mới bình tĩnh, hai mắt đỏ ngầu, rời khỏi lồng ngực của mẹ, nói với bà: “Mẹ! Con muốn nói chuyện riêng với Hứa Luật!”

Mẹ Trịnh nhìn cô ta có chút không yên lòng.

“Yên tâm đi ... con không sao rồi!”, Trịnh Hiểu Hồng thanh âm nghẹn ngào.

Mãi cho đến khi mẹ Trịnh đi vào phòng, Trịnh Hiểu Hồng mới đưa mắt nhìn Hứa Luật một lần nữa, , nở nụ cười u buồn: “Dọa cô sợ rồi!”

Hứa Luật: “Cô vẫn ổn chứ???”

“Ừm!”, Hứa Luật cúi đầu, “Chính cô đã trông thấy tận mắt, lúc tốt lúc xấu.” Cô ta khẽ nở nụ cười, thanh âm uể oải: “Tôi không muốn thấy mẹ tôi lo lắng. Tôi khó chịu, mẹ tôi cũng rất đau lòng. Các người có chuyện gì cứ hỏi, đừng tiếp tục làm phiền mẹ tôi nữa.” Cô ta nhắm mắt, cuộn mình nơi sofa trong góc phòng.

Nhìn dáng vẻ cô ta như vậy, Hứa Luật không đành lòng gọi lại ký ức đau buồn kia: “Trịnh Hiểu Hồng ...”, cô ngừng một chút: “Nếu không phải có chuyện, ngày hôm nay tôi cũng sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của cô ... Tôi chỉ muốn hỏi ... năm đó ...”

Trịnh Hiểu Hồng gờ tay ôm đầu, cúi gằm mặt, ngăn chặn câu hỏi của Hứa Luật: “Không biết ... Tôi không biết gì hết ...” Chuyện năm đó cô ta không muốn nhớ lại nữa.

“Trịnh Hiểu Hồng!”, Hứa Luật ngồi xuống bên cạnh cô ta, kéo tay, an ủi cô ta: “Cô bây giờ rất an toàn. Không cần sợ hãi, hắn đã chết, không còn ai có thể tổn thương được cô!”

Ở khoảng cách gần thế này, Hứa Luật mới phát hiện cô ta gầy đến mức kinh hãi, người trắng bệch, xanh xao, như đã từng rất lâu chưa nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

“Tôi biết chuyện này với cô mà nói rất khó khăn ... Thế nhưng, bên ngoài có một người dựng lại vụ án năm đó ... Thậm chí ... còn muốn vượt qua Trương Tùng ...”

Hứa Luật chú ý khi nhắc tới Trương Tùng, cô ta run bắn lên một cái: “Chúng tôi cần cô giúp đỡ ... Nếu không bắt được tên hung thủ kia, chắc chắn còn có rất nhiều người bị hại.”

“Vượt qua????”, Trịnh Hiểu Hồng trông mặt hoe đỏ, nhìn Hứa Luật tựa như không hiểu ý nghĩa của từ ngữ này.

“Đúng!”, Hứa Luật nói ra suy luận của Đường Tổ, “Hắn muốn vượt qua Trương Tùng, vì hắn cho rằng Trương Tùng năm ấy là kẻ thất bại.”

Hứa Luật cảm giác Trịnh Hiểu Hồng muốn bóp nát tay cô, giống như muốn cô truyền cho cô ta chút sức mạnh và dũng khí để có thể đối mặt với sự hoảng sợ vô hình kia.

“Không!”, Trịnh Hiểu Hồng lắc đầu, “Làm sao có chuyện này ...”

Hứa Luật cảm tay, cổ vũ cô ta: “Vì thế chúng tôi cần cô hỗ trợ để ngăn hấn lại.”

“Tôi ... tôi không muốn nghĩ đến”, ngữ khí run rẩy, cô ta rút tay về, tiếp tục nghịch mái tóc dài của mình: “Nhắm mắt vào là trông thấy ... Hấn ở đó ... rất gần tôi ... dường như đứng ngay trước mặt tôi ... nói với tôi ... Hấn sẽ quay về tìm tôi ...”

Hứa Luật sợ cô ta lại lâm vào tình trạng hoảng loạn, u mê, liền vội vã cắt ngang: “Trịnh Hiểu Hồng! Cô đừng kích động, tỉnh táo nghe tôi nói ... Bây giờ cô hít thở thật sâu ... cố gắng giữ cho mình tỉnh trí một chút ...”

Trịnh Hiểu Hồng hít thở mấy lần, trạng thái kích động cũng dần ổn định: “Được ... được!”

Rõ ràng ngữ khí còn chút run rẩy nhưng ánh mắt hiện tại cũng bình tĩnh không ít. Hứa Luật có chút kinh ngạc, tuy rằng nhìn Trịnh Hiểu Hồng là người nhút nhát nhưng cặp mắt kia tỏa ra ánh sáng khiến Hứa Luật cảm giác giống như đứng sĩ muốn chiến đấu đến cùng.

Rất tốt.

Chính là như vậy!

Hứa Luật trong lòng thở phào nhẹ nhõm; nếu ẩn sâu bên trong, Trịnh Hiểu Hồng vẫn là kẻ yếu đuối, thì thật sự cô không biết cách phải đi bước kế tiếp như thế nào --- chỉ sợ tác động lên thần kinh mẫn cảm của cô ta ... khiến cô ta hoảng sợ.

“Trịnh Hiểu Hồng!”, Hứa Luật mở miệng hỏi, “Hôm nay tôi muốn đến hỏi cô ... Vụ án năm đó, Trương Tùng có đồng bọn hay không?”

Trịnh Hiểu Hồng hồ hập ngưng trệ, đưa mắt ngơ ngác nhìn Hứa Luật: “Tôi ... Tôi không rõ lắm ... Hình như có ... mà cũng hình như không ... Tôi không nhớ ra được ... Hình như có một người ở đó ... Tôi không nhớ ra được ...”

Giọng Hứa Luật trì hoãn: “Đừng gấp gáp, đừng kích động. Bây giờ cô làm theo tôi --- Nhắm mắt lại! Đúng rồi, nhắm mắt lại. Đừng nghĩ gì nữa ... Hãy thả lỏng ...”

Hứa Luật dùng thanh âm dịu dàng hướng dẫn cô ta.

Phương pháp này khá giống biện pháp thôi miên, nhưng không ở cấp độ cao như thôi miên. Nó chỉ có tác dụng dẫn dắt. Trong một số quá trình điều tra, đối với những nạn nhân có những chấn động tâm lý rất mạnh như Trịnh Hiểu Hồng rất cần dùng đến phương pháp này. Chuyện năm đó là ký ức không thể xóa nhòa, tiềm thức tự bảo vệ bản thân sẽ ảnh hưởng lên não bộ, từ chối gọi lại những hồi ức không tốt. Thế nhưng, không nghĩ đến không đồng nghĩa với việc sẽ quên. Giống như cô ta vừa kể, nhắm mắt là trông thấy hấn.

Mà Hứa Luật lúc này đây chỉ muốn gọi lại chi tiết nhỏ nhất trong vụ án.

Vì thế phương pháp dẫn dắt phải được thực hiện dựa trên cơ sở tình nguyện của người bị hại. Bởi vì chỉ có như vậy ý thức của họ sẽ không chống cự lại quá trình hồi tưởng, mới nhớ ra những tiểu tiết trong vụ án năm đó.

Hứa Luật: “... Nói tôi nghe ... Cô nhìn thấy gì?”

Hai tay Trịnh Hiểu Hồng đan vào nhau: “Trong phòng tối lắm ... Hấn ở đó, tay cầm dao, đang cười ... Hấn đang cười ...”, nhịp thở Trịnh Hiểu Hồng trở nên gấp gáp.

Hứa Luật lên tiếng: “Đừng nhớ đến hấn, chỉ cần nghĩ đến trong phòng có gì?”

“Giàn phòng rất nóng ... Có một cái quạt đang thổi ... Bàn ... Trên bàn có một bộ bình trà ...”, cô nuốt nước miếng: “Còn có hai cái tách ... có người nằm trên bàn dài ... đều là máu ...”

Hai cái?

Tâm trạng Hứa Luật hơi động.

“Trong phòng tắm có tiếng nước chảy ... Có người bên trong đang rửa đồ.”

“Là Trương Tùng sao?”

“Không ... Hấn đang ngồi trên sofa nhìn tôi ...”

“Người ở trong phòng tắm đáng vẻ thế nào ...”

Trịnh Hiểu Hồng: “Tối lắm ... Không nhìn rõ ... Tôi không nhìn thấy ...”

“Bình tĩnh một chút!”, chỉ ít đã biết năm đó là do một nhóm người làm, sau khi Trương Tùng bị bắt tên đồng phạm đã đào tẩu ...

“Đi ra ... Người trong phòng tắm đi ra ... Hấn bước đến, ôm lấy người kia ...”

Ôm lấy!?!?

Tình huống này nằm ngoài suy nghĩ của Hứa Luật, xem ra Trương Tùng và người kia quan hệ không bình thường? Là cái ôm giữa những người anh em ... hay là tình nhân???

“Rất trắng ... Cánh tay rất trắng ....”, hơi thở Trịnh Hiểu Hồng gấp gấp, hai tay nắm thật chặt bàn tay Hứa Luật, rồi đột nhiên mở mắt ra.

“Trịnh ...”

Cô ta đẩy Hứa Luật ra sau, sau đó lao đảo chạy về phía phòng ngủ.

Hứa Luật không kịp đề phòng, bị cô ta đẩy suýt ngã, sau khi đứng vững, vội chạy đuổi theo, gõ cửa: “Trịnh Hiểu Hồng! Trịnh Hiểu Hồng! Mở cửa ... cô mở cửa đi!”

Trong phòng mẹ Trịnh nghe động tĩnh cũng chạy ra ngoài, trông thấy Trịnh Hiểu Hồng khóa chặt cửa. Bà ta nhanh chóng lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra.

“Hiểu Hồng ...”

Trong phòng, Trịnh Hiểu Hồng đứng trước kệ sách.

Phòng ngủ cô ta không lớn. Cũng giống phòng khách, cửa sổ khóa chặt, rèm cửa kéo kín, cả phòng trông rất âm u. Trịnh Hiểu Hồng tóc tai bù xù, không ngừng lục tung sách trên kệ, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Hứa Luật cẩn thận từng li từng tí, nhỏ giọng: “Trịnh Hiểu Hồng?”

“Hấn ở đây ... Hấn ở ngay đây ...”, miệng Trịnh Hiểu Hồng không ngừng lẩm bẩm, “Tôi thấy hấn rồi ... Tôi vừa trông thấy hấn ...”, nói đến đây, ngữ khí cô ta trở nên sắc bén.

Hứa Luật hơi kích động: “Hấn? Ý cô nói là người ở trong phòng tắm sao?”

“Đúng ... Hấn ở đây ... Tôi đã từng thấy hấn ... Tôi nhớ hấn ở đây!”, Trịnh Hiểu Hồng rất gấp gấp, quyển sách trong tay cô lật liên tục.

Sách ...

Hứa Luật vội đảo mắt nhìn lên giá sách của Trịnh Hiểu Hồng, tầm mắt rơi vào những quyển sách được đặt kề nhau, đều được bọc mành đen, cô ta lấy ra một quyển, chỉ vào tấm ảnh phía trên đó.

“Là hấn ư?”

Tầm mắt cô nhìn chằm chằm tấm ảnh trên tay Trịnh Hiểu Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: SỰ CAO NGẠO CỦA KẺ BIẾN THÁI

Cùng thời gian ấy, một ‘lá thư’ được ghi là ‘Gửi đến Cục cảnh sát thành phố Giang’, xuất hiện trên mạng:

---- Xin chào toàn thể thành viên Cục cảnh sát, cùng vị Giáo sư Đường danh tiếng khắp thế giới:

Tôi tên Jack, chính là chủ mưu của hai vụ án. Tôi có thể nói hai vụ án mỗ bụng mà tôi thực hiện chính là muốn các người trả giá cho sự ngu ngốc của mình.

Nếu như các người đồng ý công khai việc ngừng truy tra vụ án, vậy tôi sẽ ngừng tay.

Mong rằng các người đừng tiếp tục điều tra, bởi chỉ dựa vào các người thì không tài nào bắt được tôi.

Chúng ta đã gặp nhau, vậy mà thậm chí các người còn không biết tôi là ai.

...

Lá thư không dài, chỉ vài câu rất ngắn, đọc một chút là xong ... Thế nhưng nội dung không che giấu ý muốn khiêu khích cảnh sát, thậm chí có thể nói là xem thường.

Thành viên tổ trinh sát ai nấy mặt đen như đất nòi.

Giời ạ! Cái này có phải quá kiêu căng không cơ chứ! Trương Tùng năm đó tuy rằng biến thái đến mức khiến người ta giận sôi gan sôi máu ... thế nhưng vẫn là ‘Tên biến thái biết điều’. Lấn trớn cảnh sát. Còn tên này thì không vậy, ở đâu nhảy ra làm mấy trò nhăng cuội ... hận không thể làm cho toàn thể giới biết đến sự tồn tại của hắn.

Mà hắn đúng là nói được làm được. Sau khi bài viết này được đăng, trong vòng một ngày người dân thành phố Giang chi cần nhắc đến JACK* sẽ không nhớ đến Jack the ripper kẻ giết người mở bụng ở vùng White Chapel – London, cũng sẽ chẳng nhớ đến nhân vật JACK trong phim Titanic ... mà lại chính là ‘Hắn’.

Đối với Cục cảnh sát thành phố Giang, hắn chính là bom hẹn giờ nằm xó nào đó trong thành phố, chỉ chờ đến lúc nổ tung.

“A! Jack!”, Đường Tổ đột nhiên kêu lên một tiếng, gọi ‘biệt danh’ của hung thủ: “Oh .... Jack!”, anh lại chậm rãi gọi thêm lần nữa, không hề che giấu sự chế giễu: “Tên sát thủ mở bụng Jack, sát thủ liên hoàn được ngưỡng mộ nhất, tên hung thủ này của chúng ta cũng đang hi vọng chính bản thân hắn có thể tạo nên được kỳ tích.”

Ngay sau khi bài viết xuất hiện, Tô Tử Khiêm lập tức cho người điều tra địa chỉ IP đã đăng ‘lá thư’ đó.

“Không cần điều tra, hắn đã dám đăng, dĩ nhiên không sợ bị tra xét. Chúng ta có tra ra cũng không bắt được”, trọng điểm Đường Tổ không hề quan tâm đến IP mà là nội dung: “Đầu tiên, kẻ viết bài này không cần nghi ngờ chính là nam giới ...”

“Có thể làm ra vụ án biến thái đến mức này, đương nhiên là đàn ông.” Tiểu Giang cảm thấy bắt đầu không vừa mắt với con người làm ra vẻ thần thần bí bí.

Đường Tổ không thêm có ý kiến, chỉ cau mày: “Đừng xem thường phụ nữ, một khi bọn họ nổi giận, mấy người đàn ông như các người cũng không sánh được”, trong câu này dĩ nhiên Đường Tổ tự loại mình khỏi danh sách ‘những người đàn ông’ đó: “Biệt danh ‘Nữ hoàng khát máu’ – Blood Countess, Elizabeth Báthory thích nhất nhìn cảnh những người phụ nữ liếm máu của nhau, thích dùng máu của thiếu nữ trẻ tuổi tắm rửa. Y tá điên Jane Toppan thú nhận chính mình đã giết hại 31 người, đồng thời cảm thấy hạnh diện vì tội ác mình gây ra. Lý tưởng của cô ta là có thể trở thành ‘Kẻ giết người nhiều nhất trong lịch sử loài người’ ...”

Nhìn xung quanh mộ đám người trợn mắt há miệng, Đường Tổ ngừng chuyện phổ cập ‘Trường hợp sát thủ liên hoàn là phụ nữ’ lại, quay trở về vấn đề chính, tiếp tục phân tích: “Toàn nội dung tràn ngập các từ ngữ tự cao, ngạo mạn. Nếu là nữ, ngôn ngữ thể hiện sẽ là sử dụng rất nhiều ‘Vô lực ngữ thể’. Đừng đi hỏi tôi thế nào là ‘Vô lực ngữ thể’, các anh nên tự mà đi tìm. Các người không phải là Hứa Luật, tôi sẽ không giải thích.”

Mọi người im lặng, bọn họ đã quá quen đối với chuyện đối xử phân biệt thế này.

Thật! Sự! Là! Quá! Quen!

“Hắn cực kỳ tự tin! Cho rằng mình nắm toàn quyền chủ động, có thể tóm các anh nằm trong lòng bàn tay, mặc sức chơi đùa. Mặc dù ra vẻ là đang nói chuyện với các anh. Nhưng dưới con mắt của hắn, thật ra mục đích chính chỉ là muốn biểu diễn ‘Quyền lực’ của hắn, trước bàn dân thiên hạ, hưởng thụ cảm giác thành công khi là kẻ nắm quyền. Đặc biệt câu nói cuối cùng của hắn ‘Chúng ta đã từng gặp mặt, vậy mà thậm chí các người còn không biết tôi là ai’, thực sự là muốn giẫm nát mặt mũi cảnh sát dưới đế giày.”

Lần này ngay cả người bình tĩnh như Tô Tử Khiêm cũng không nhịn được, gương mặt bắt gặp tối xảm lại.

Đường Tổ nhướn mi, đứng dậy, đút hai tay vào túi, tầm mắt đang nhìn mấy vi tính hướng về phía cửa sổ, ngữ khí vài phần kiêu ngạo: “Có chút ý nghĩa!”

Dứt lời, anh đi thẳng ra khỏi cửa.

*

Phía bên kia, Hứa Luật sau khi rời khỏi nhà Trịnh Hiểu Hồng, ngay lập tức quay trở về Cục cảnh sát, báo cáo tin tức.

Tin tức bay đến khiến trên dưới cảnh cục ai nấy phấn chấn trở lại, tất cả mọi người lại bùng bùng khí thế, hận không thể ngay tức khắc lời tên Trần Khánh Khôn về cục.

“Mẹ kiếp! Tôi đã nói tên nhóc ấy có vấn đề mà”, Tiểu Giang cuộn chặt tay, giọng nói rít qua kẽ răng: “Lần này để coi hắn nói thế nào!”

Tô Tử Khiêm lại không lạc quan như bọn họ: “Đừng quên, tinh thần Trịnh Hiểu Hồng không ổn định, cô ấy rất khó trở thành nhân chứng trực tiếp. Thêm vào đó hiện tại chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh tên Trần Khánh Khôn ra tay mấy vụ án này.”

Một câu nói như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt mọi người, khiến sự hưng phấn giảm đi quá nửa. Lại nghĩ tới lần trước tên Trần Khánh Khôn đến Cục cảnh sát thăm vấn rất trấn định và bình tĩnh ứng phó với cảnh sát thì nửa sự hưng phấn còn lại cũng không còn, trong lòng chỉ còn sót lại ba chữ: Tên

khốn khiếp!

Cuối cùng, mọi người bàn bạc nhất trí không ‘Đánh rần động cỏ’, duy trì án binh bất động, tăng cường giám sát Trần Khánh Khôn 24/24.

Mãi cho đến lúc tan ca, vẫn chưa thấy Đường Tổ quay về Cục cảnh sát.

Hứa Luật nhìn đồng hồ, cô quyết định về nhà nấu com trước. Trước khi đi cô nhắn tin cho Đường Tổ:

--- Đang ở đâu vậy? Máy giờ về? Tối nay có cá.

Đường Tổ trả lời tin nhắn cực nhanh.

--- Em và cá ngồi trước bàn đợi anh, anh sẽ xuất hiện!

Hứa Luật nhìn tin nhắn ... Anh chỉ trả lời vấn đề thứ hai ... Còn câu hỏi đầu tiên thì sao? Cô tự nhận mình không phải là người bạn gái lúc nào cũng quan thời gian của bạn trai ... cô chỉ là ... Chỉ là có chút lo lắng.

Tuy rằng tin tưởng anh có đủ năng lực tự vệ, rất nhanh chóng phát hiện được nguy hiểm.

Thế nhưng ...

Keng!!!

Tin nhắn nữa lại đến.

--- Đừng lo lắng, về nhà sẽ kể em nghe.

Được rồi!

Hứa Luật nhìn tin nhắn trên màn hình, không kìm được nở nụ cười.

Tuy rằng không hoàn toàn hiểu người khác ... nhưng đã tốt lắm rồi. Chiều theo tác phong hành sự đơn độc của anh từ trước đến nay mà hiện tại đã biết nghĩ đến tâm trạng của cô đã coi như tiến bộ vượt bậc!

*

Sau khi về đến nhà, Hứa Luật cho mèo ăn, rồi bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Từ khi Đường Tổ vào ở cùng, trong tủ bếp của cô không còn tích trữ mì ăn liền mà thay vào đó là ‘một thế giới đầy ắp cá’.

Cửa phòng truyền đến âm thanh, liền ngay sau đó Agatha cũng kêu meo meo vài tiếng.

Anh về rồi!

Canh thời gian thật chuẩn xác.

“Nếu như anh không phải là Đường Tổ, thì em thật sự hoài nghi không biết có phải anh gắn máy theo dõi em không nữa!”, Hứa Luật nhìn người đàn ông trước mắt mình buông lời trên ghẹo.

“Anh làm sao cho phép mấy thứ đó được xuất hiện trên người em!”, anh nhướn mi, thanh âm phảng phất chút bá đạo.

“Rửa tay ăn com đi!”, cô bung đĩa cá đặt trên bàn.

“Anh đi gặp Trần Khánh Khôn.”

Hứa Luật hơi run run.

Đường Tổ ăn một miếng cá, cá rất tươi khiến tâm trạng anh cảm thấy thoải mái: “Hừm! Chờ com nước xong xuôi, anh với em nói tiếp chuyện này. Còn bây giờ chúng ta hãy vui vẻ hưởng thụ bữa ăn em đã toàn tâm toàn ý làm cho anh!”

Hứa Luật dờ khóc dờ cười, đang tò mò hết sức, đột nhiên anh nói câu này. Mặc dù chỉ là mấy món ăn đơn giản nhưng được anh coi trọng như vậy khiến Hứa Luật rất sung sướng.

Cũng được, ăn cho no trước, trong thời gian tiêu com thì được thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Sau bữa tối, Đường Tổ vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, ra hiệu cô ngồi ở đây, sau đó đưa tay ôm cô vào trong ngực: “OK! Em muốn biết gì?”

“Trần Khánh Khôn ... là hung thủ thật sao?” Tuy rằng tin tức quan trọng này lấy được từ bên phía Trịnh Hiểu Hồng nhưng như Tô Từ Khiêm đã nói

thần kinh của Trịnh Hiểu Hồng vốn có vấn đề, độ tin cậy sẽ là bao nhiêu phần trăm?

“Chỉ ít là có quan hệ với hần!”, Đường Tô nói, “Những bài viết trên mạng đó là tác phẩm của hần. Thế nhưng, tình cảm của hần đối với những thi thể này thì không đúng lắm”

“Tình cảm không đúng!”

“Ừm! Vị ‘tác giả’ này của chúng ta chỉ coi hai bộ tử thi là công cụ. Thế nhưng những gì thể hiện trên thi thể thì không chỉ đơn giản là công cụ như vậy.”

Đường Tô nhẹ nhàng gõ lên mu lòng bàn tay Hứa Luật: “Thi thể được tẩy rửa sạch sẽ, không phải chỉ là hành động phản trình sát mà thôi. Anh cho rằng đó còn là một ‘Nghệ thức’. Nhìn người chết mỉm cười, mỉm cười đại diện cho tâm trạng của bản thân, có thể hiểu rằng đây chính là ‘Tự nguyện’: Tôi tự nguyện đem bản thân sạch sẽ dâng hiến cho người. Đây chính là những điều anh đọc được trên tử thi.”

“Vậy ...”, Hứa Luật nhú mày: “Nếu như giữa Trần Khánh Khôn và Trương Tùng tồn tại thứ gọi là tình cảm. Sau khi giết chết bọn họ, hần đem tình cảm của mình đặt trên bọn họ.”

“Anh đã từng thử, Trần Khánh Khôn tuyệt đối không phải là GAY. Trái lại, hần là người phản đối chuyện đồng tính luyến ái!”

“Không phải GAY ... Anh vừa nói cái gì???? Anh từng thử??? Thử làm sao?”, Hứa Luật quết mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, cố gắng nhìn cho rõ anh dùng cách gì để thử.

Mặc dù lúc này không phải là lúc suy nghĩ lung tung, phải đặt sự chú ý của mình lên vụ án. Thế nhưng ... tha thứ cho cô ... Cô không thể không nghĩ đến ‘Thí nghiệm’ Đường Tô sẽ thử trên người Trần Khánh Khôn để có kết quả xu hướng tình dục của hần .... Haizza!!! Nếu thế thì hình ảnh quá mức tuyệt mỹ.

“Hứa Luật! Em biết ...”, đôi mắt màu trà trở nên sâu thẳm, ngữ khí mờ ám: “Nếu như em muốn thử, anh có thể chuẩn bị ‘gươm dao xông pha trận mạc’.”

“... Khụ khụ!!!”, Hứa Luật ngại ngùng sờ sờ mũi: “Em chỉ ... Hiếu kỳ ... Đúng rồi ... Hiếu kỳ ... Chỉ là em tò mò thôi!”

“Hừm!”, anh khẽ nhú mày, hừ nhẹ một tiếng, sau đó giải thích cho cô: “Bất luận tên đồng tính nào nhìn thấy anh không thể nào không có cảm giác.”

Hứa Luật nhìn vào gương mặt hại dân hại nước kia ... Mẹ kiếp! Điều anh nói cô không thể phản bác. Đồng thời sâu trong tâm khảm còn tán đồng. Nếu như cô là đàn ông, gặp phải Đường Tô, chắc chắn sẽ nảy sinh cảm giác hơn nữa ... Còn là loại cảm giác ‘ngần chấm’ kia cơ.

Vừa nghĩ đến đó, hai tai Hứa Luật đột nhiên nóng lên, cả người không khỏi run lên một cái.

“Đừng đùa!”, Hứa Luật hờn dỗi, lườm anh một cái.

Gương mặt Đường Tô nửa cười nửa không: “Em không chuyên tâm. Có phải đang nghĩ đến thân thể của anh ... Muốn anh, đúng không?” Mấy chữ cuối anh cố ý kéo dài, hàm ý sâu xa, cộng với gương mặt ấy ... Thật sự là ... Quả thật rất yêu nghiệt.

~~~~~

*Nữ bá tước Elizabeth Báthory (Báthory Erzsébet trong tiếng Hung) là một nữ bá tước thuộc dòng họ quý tộc Báthory người Hungary, nổi tiếng là xinh đẹp và tàn ác. Bà có lẽ là một trong số phụ nữ giết người nhiều nhất được ghi nhận trong lịch sử tính đến thời điểm hiện nay.

Chỉ vì lòng ham muốn bệnh hoạn ‘Trẻ mãi không già’ của mình mà bà ta đã tắm máu hơn 600 thiếu nữ đồng trinh. Cuộc đời thực của nữ Dracula, nữ bá tước Transylvania Elizabeth Bathory thực sự là một câu chuyện có những đoạn làm người ta buồn nôn và rợn tóc gáy.

** Jane Toppan (1857 - 1938) lớn lên tại Boston, là con gái của một người cha có bệnh về thần kinh. Thời còn học sinh, các giáo viên đã nhận thấy sự thích thú không lành mạnh của Jane với những bức ảnh nude.

Mặc dù có những hành vi như vậy nhưng Jane vẫn tốt nghiệp khóa học Y tá. Năm 1885, cô bắt đầu làm việc tại bệnh viện Cambridge, Massachusetts.

Người nữ y tá này thường nhận chăm sóc bệnh nhân khi họ đang trong trạng thái vô thức và vuốt ve kích thích phần nhạy cảm của họ.

Vào năm 1895, Jane bắt đầu những thử nghiệm tàn bạo và giết người. Trong khi tiếp tục gây tội ác, bà bị bắt. Khi bị tổng giam, Jane thú nhận đã giết 31 người vì cảm thấy có hứng thú tình dục với người chết. Bà ta không bị luận tội vì lý do bị điên và sau đó đã sống suốt đời trong nhà thương điên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: MỖI CÂU HỎI MỘT NỤ HÔN

“...” Đúng là tên đàn ông không biết xấu hổ, lại còn có thể nói ra một cách trắng trợn như vậy: “Biến đi! Anh đừng nói lảng sang chuyện khác, mau kể chuyện vụ án!”

Anh lười nhác, dựa vào người cô: “Em còn muốn biết gì nữa?”, Hứa Luật còn đang tỉnh mồm miệng nói liền bị anh chặn ngang: “Mỗi câu hỏi một nụ hôn!”

“Anh nói gì?”

Anh nở nụ cười, giọng khàn khàn: “Đây là câu hỏi đầu tiên?”

“Á! Không phải ... em ... em chi ...”

Không quản cô nói gì, giáo sư Đường trước tiên hôn một cái.

Người đàn ông này!!!

Hứa Luật không ngờ anh ra tay nhanh như vậy. Hai người vốn dĩ tựa vào nhau, cô vừa quay mặt sang, đúng ngay tầm. Anh cúi người ... Vừa khít!!!

Anh ngừng một chút rồi nói: “Anh đã nói ‘Mỗi câu hỏi, một nụ hôn’.” Và nụ hôn vừa rồi chứng minh anh nói được làm được, độ tin tưởng rất cao.

Khuôn mặt Hứa Luật hồng hồng, một lúc lâu vẫn chưa có thể tỉnh trí.

Đường Tổ dĩ nhiên không gấp gáp, vô cùng thích chí thưởng thức đáng về thẹn thùng này của cô.

Hứa Luật âm thầm cắn răng nghiêng lợi, Đường Tổ quả thật càng ngày càng lộ rõ bản chất lưu manh, một mực dồn cô vào góc chết: “Có phải ... Chính xác là có hai kẻ gây án?”

“Có thể!”

Hai chữ, lại thêm một nụ hôn.

“Có phải là nhân cách phân liệt không?”, Hứa Luật chợt nghĩ đến căn bệnh ‘Tâm thần phân liệt’ của Trương Tùng.

“Hừm! Độ khả thi nhỏ hơn so với cái trước.”

Một nụ hôn nữa đáp xuống.

Lần này lâu hơn hai lần trước, chờ đến khi môi miệng cô được giải thoát, Hứa Luật tức tối, trừng mắt nhìn anh: “Anh không thể nói tí mĩ hơn được sao. Không phải anh thích nhất là thao thao bất tuyệt à?”

Sao bây giờ một chữ còn quý hơn vàng vậy ... mau mau dùng mớ khoa học lý luận kia vùi chết cô đi ... Trong lòng Hứa Luật âm thầm gào thét.

Đường Tổ nhếch khóe miệng: “Bởi vì ... You – are – so __ __”, anh cố ý kéo dài từ ngữ: “---Cute!”

Giọng điệu này, ánh mắt này, vẻ mặt này ...

Người này chắc chắn dụng kỹ xảo với cô, cộng thêm năng lực phòng vệ của cô quá yếu ... Theo bản năng Hứa Luật vô thức liếm môi một cái.

“Dĩ nhiên ... nếu như em ...”, nhìn động tác liếm môi của Hứa Luật ánh mắt của anh đột nhiên tối tăm lại: “Nếu em chủ động hôn anh thì không giống nhau. Chúng ta có thể dựa theo trình độ hôn môi của em để quyết định ‘Độ tỉ mỉ’ của đáp án.”

Cái gì?

Trình độ?

“Yên tâm! Anh sẽ đưa ra đánh giá hết sức công tâm”, anh nói tiếp, “Em cũng biết dựa vào việc là người hướng dẫn của em trong lĩnh vực này, chấm điểm cũng không thành vấn đề.”

“...” ... Mịa nó! Quá kiêu căng!

Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự muốn đứng lên bỏ đi, thế nhưng sự tò mò đã đánh bay tất cả.

Dựa vào anh? Khụ khụ ... Tuy rằng chẳng có thiệt thòi gì ... hơn nữa cảm giác hôn anh rất ... rất ... Được rồi! Là rất tốt! Chỉ có điều, trông thấy anh ra vẻ kiêu căng như vậy, cô không muốn dễ dàng chiều theo ý nguyện của anh như thế.

“Haizza ... Quên đi ...!”, cô giả bộ thờ dãi, hơi xoay người, ý muốn thoát khỏi lồng ngực anh ... “Thôi để em tự nghĩ ... Lúc em đang suy nghĩ không

muốn có người đến quấy rầy, tối nay anh ngủ phòng mình đi!”

Chưa kịp đứng dậy, đã bị anh kéo ngược trở lại, sà vào lòng ngực anh.

Anh trừng phạt cô bằng cách ghì chặt eo cô nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô, hừ một tiếng: “Giảo hoạt!”

“Hừ hừ ... anh cũng vậy!”

Đường Tố khẽ cắn lên đôi môi Hứa Luật, rồi lại ôm chặt cô vào lòng: “Tâm thần phân liệt nhất định phải cần thời gian và điều kiện, không phải cứ muốn phân liệt là phân liệt. Bình thường mà nói, người mang tính cách nhu nhược tự ti, không tự mình thay đổi hiện thực cuộc sống. Qua một thời gian dài sẽ nảy sinh cảm giác căm ghét bản thân mình, đợi đến thời cơ thích hợp mới tự bồi dưỡng sản sinh một con người hoàn toàn mới. ‘Con người mới’ này của người đó sẽ không giống thực chất con người của họ, có đôi lúc thậm chí phân ra thành hai, ba con người khác nhau, cùng nhau giao lưu chuyện trò ... thế nhưng thân thể của họ chưa chắc đã biết.

Trong quá trình trưởng thành của Trần Khánh Khôn, khả năng hấn phân liệt thành một nhân cách khác là rất nhỏ. Trừ khi hấn vừa sinh ra đã tồn tại hai nhân cách. Dĩ nhiên điều này là chỉ là ‘Có thể’ chứ từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy xuất hiện!” Nói đến đây anh ngừng một chút, đảo mắt: “Nếu là vậy .. đến thời điểm đó muốn nghiên cứu hấn một chút.”

“Nếu là như vậy thì thật khó giải quyết”, Hứa Luật cau mày: “Hiện tại cảnh sát đang theo dõi hấn 24/24 nhưng chuyện này chưa hấn đã là kế hoạch lâu dài.”

Đường Tố không nói gì thêm, nhưng trong lòng rất rõ, hành động này của cảnh sát là: Vô dụng!

Nếu là anh dễ dàng loại bỏ được hết sự theo dõi của mấy chục tên cảnh sát kia ... còn Trần Khánh Khôn đâu gì ... hấn cũng có thể loại được hai ba người.

*

Ngày hôm sau, hung thủ dùng hành động để chứng tỏ hấn ‘Từ chối nói chuyện với cảnh sát’: Nạn nhân thứ ba xuất hiện.

Sáu giờ sáng, một anh taxi chạy ca đêm, đang trên đường về nhà, đến nửa đường thì tấp vào một con hẻm nhỏ ‘giải quyết nhu cầu sinh lý’, kết quả phát hiện ra thi thể.

Sau khi nhận được tin tức, Hứa Luật và Đường Tố ngay lập tức chạy đến hiện trường.

Đến được hiện trường trời vẫn còn chưa sáng rõ, xung quanh sương mù dày đặc, đường cảnh giới vừa được kéo, cảnh sát đang ở gần đó xem xét.

“Thời gian từ vong khoảng hai ba giờ sáng”, Hứa Luật bước đầu kiểm tra thi thể, đeo găng tay cao su, không ngừng tìm kiếm từng chi tiết nhỏ nhất trên tử thi.

Đột nhiên một ngón tay trở xen vào, chỉ vào vết thương nơi ổ bụng: “Cũng giống như hai thi thể trước đó, một dao rạch bụng.”

Đường Tố ngồi xổm, dùng tay mở ổ bụng nạn nhân ra một chút. Ổ bụng trống rỗng, anh ghé sát mặt: “Mùi thuốc tẩy còn rất nồng. Kết hợp nhiệt độ và độ ẩm không khí ... khả năng bị tẩy rửa cách đây một tiếng.” Ngón tay anh xục xạo trong ổ bụng: “Vết cắt bằng phẳng, một dao rất chuẩn.”

Hứa Luật gật đầu: “Hừm! Là kẻ có am hiểu thủ pháp dùng dao mổ.” Tầm mắt của cô hướng lên trên: “Nạn nhân lần này không cười.”

Hai bộ thi thể trước là nụ cười cứng ngắc. Lợi dụng hiệu ứng thi cương có thể làm ra được chuyện này. Thậm chí còn phát hiện dấu vết định hình. Cho thấy rõ ràng hung thủ tạo ra nụ cười cho nạn nhân sau khi chết.

Đường Tố vẫn còn đang kiểm tra vết thương trên thi thể, tìm tới tìm lui, đột nhiên anh cời bao tay, trực tiếp dùng tay không kiểm tra.

“Sao vậy?”

“Rất dùng sức ... Không ... Hấn là rất tức giận!”, cuối cùng anh mới rời tay khỏi tử thi: “Ra tay tàn nhẫn hơn so với hai nạn nhân trước rất nhiều.”

“Làm sao nhìn ra được?”, Tiểu Giang từ phía sau bước tới: “Không phải giống như nhau sao?”, anh ta chưa nhìn thấy điểm nào khác nhau.

“Mò!”, Đường Tố đứng dậy.

Mò ... Mò ....

Tiểu Giang liếc nhìn đôi bàn tay trắng nõn của Đường Tố, trong lòng thầm cảm thán: Được rồi! Đại thần chính là đại thần.

“Sao vậy?” Hứa Luật nhìn ra được gương mặt có chút nghiêm túc của Đường Tố.

Lúc này một trong những người phụ trách theo dõi Trần Khánh Khôn chạy đến báo cáo tin tức: “Chúng tôi mất dấu Trần Khánh Khôn rồi.”

Tối qua, Trần Khánh Khôn ra ngoài, đi đến quán bar. Trong quán bar rất nhiều người, tình hình hỗn loạn, nên bọn họ mất dấu.

Tô Từ Khiêm lên tiếng yêu cầu cảnh viên bắt tên Trần Khánh Khôn về Cục cảnh sát.

Tại sao vừa mất dấu tên Trần Khánh Khôn thì xảy ra án mạng?

Có nên nói là quá khéo không chứ?

“Hỏi không được!”, Đường Tổ mím mím môi, “Tôi đã nói, hung thủ có kế hoạch riêng của hắn. Biết hắn phải làm gì, đối phó với chúng ta ra sao, là một tên điên bình tĩnh.”

Hứa Luật: “Anh cũng cảm thấy tên Trần Khánh Khôn chính là hung thủ sao?”

Đường Tổ nhìn cô một cái: “Không phải là ‘Cảm thấy’ mà thật sự chính hắn. Sự tình không hề đơn giản như vậy, chắc chắn hắn có chiều cuối.”

*

Tên Trần Khánh Khôn nhanh chóng bị triệu về Cục cảnh sát.

Tình thần của hắn vẫn rất ổn định, vẫn hết sức phối hợp với cảnh sát.

“Tôi biết các người hoài nghi tôi là hung thủ giết người”, hắn khẽ mỉm cười: “Thế nhưng, các người đã sai ... Tôi muốn các người trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Trong phòng thẩm vấn, Tô Từ Khiêm tự mình tra hỏi, đồng thời phái Tiểu Giang dẫn người đến nhà của Trần Khánh Khôn tiến hành lục soát. Kết quả cho dù lục soát hay thẩm vấn, không tài nào kiểm ra được chứng cứ.

Đối với hành tung của mình đêm qua, Trần Khánh Khôn trả lời đơn giản: “Cảnh sát Tô, tôi không phạm tội. Tôi đến quán bar tìm bạn bè uống vài ly rượu, sau đó quay về nhà ngủ. Chẳng lẽ làm vậy cũng phạm pháp?”

Xác thực không có chứng cứ, do vậy cảnh sát không thể nào tiến hành khởi tố, chỉ được phép tạm giam, hết thời gian này bắt buộc phải thả người.

“Cảnh sát Tô!”

Tô Từ Khiêm đi đến cửa, tên Trần Khánh Khôn mở miệng nói: “Cục cảnh sát mấy người không phải có một giáo sư tâm lý học tội phạm rất lợi hại sao, nhất định có thể đem hung thủ thật sự lôi ra ánh sáng?”

“Mày ...”, Tô Từ Khiêm nắm cổ áo hắn: “Mày đừng quá đắc ý ... Chính tay tao nhất định sẽ tống mày vào trong ngục.”

Trần Khánh Khôn kéo tay anh ta: “Cảnh sát Tô! Với dáng vẻ của anh lúc này mà để bọn phóng viên trông thấy, bọn chúng lại viết lung tung. Cho rằng cảnh sát không phá được án, nên tùy tiện bắt đại một người, giống hệt vụ án Trương Tùng năm đó.”

Ngay cả một người thường ngày bình tĩnh như Tô Từ Khiêm ngay lúc này còn vung tay muốn đánh hắn, may là đến phút cuối triệu hồi được lý trí, thu nắm đấm trở về, không tiếp tục tổn nước miếng với tên này.

“Cảnh sát Tô! Tôi muốn gặp vị Giáo sư Đường kia!”, Trần Khánh Khôn đưa ra yêu cầu.

“Không được!”

“Vậy thì khi ra ngoài tôi nhất định sẽ lên mạng viết một bài về việc cảnh sát thành phố Giang uy hiếp tôi thế nào!”

...

Bên ngoài phòng thẩm vấn, qua tấm gương Đường Tổ và Hứa Luật theo dõi hết toàn bộ sự tình phía bên trong.

“Tôi sẽ vào gặp hắn!”, sau khi Tô Từ Khiêm đi ra, Đường Tổ nói với anh ta, rồi bước vào.

Trần Khánh Khôn nhìn Đường Tổ, sững người, đứng phắt dậy: “Là anh? Tại sao anh có mặt ở đây ...”, hắn hấp háy mắt, “Anh chính là vị giáo sư Đường kia????”

So với sự khiếp sợ của hắn, Đường Tổ trái lại trấn định hơn rất nhiều, vẻ mặt không giấu vẻ kiêu ngạo: “Sao? Kinh ngạc? Cũng phải, dù sao anh vẫn cho rằng tôi là một nhà xuất bản!”

Ngày hôm qua, anh lấy thân phận là một nhà xuất bản tìm Trần Khánh Khôn bàn chuyện xuất bản sách.

Trần Khánh Khôn cũng bình tĩnh trở lại. Hắn ngồi xuống ghế, gương mặt ra vẻ chế giễu: “Không nghĩ đến giáo sư Đường lại rút đầu rút cổ đến gặp tôi.”

Có điều, hắn dĩ nhiên không biết, luận châm biếm, hắn có chạy theo hàng trăm con phố cũng không theo kịp Đường Tổ.

“Chiều lửa người đơn giản như vậy mà nhìn không ra”, anh nở nụ cười mỉa mai: “Anh lấy tư cách gì đấu với tôi.” Đường Tổ tiến đến gần, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe rõ: “Cố tỏ vẻ bí ẩn, nhưng tôi sớm đã nhìn thấu.”

Trần Khánh Khôn gương mặt không biến sắc: “Giáo sư Đường đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu. Nếu giáo sư Đường thật sự có bản lĩnh, vậy sớm đã đem hung thủ về quy án ...”, hần nhếch môi, “Nhìn đi, hôm qua lại có thêm người chết.”

“Vậy thì sao?”, Đường Tổ hai tay dứt túi áo, nhàn nhạt lên tiếng: “Chết một người, và chết một trăm người có điểm gì khác nhau? Đáng tiếc ... anh lại có không năng lực giết chết một trăm người. Nhờ có thêm nạn nhân sáng nay ... mà tôi lại càng xác định.”

Trần Khánh Khôn cũng dứt hai tay vào túi áo: “Giáo sư Đường thân là một cảnh sát, nói những lời thế này, nếu để người ngoài nghe thấy thì ...”

“Cứ việc đi nói!”, Đường Tổ không hề lay động: “Tuy nhiên, trái lại tôi có một câu muốn nói với anh ...”, anh ngừng vài giây rồi tiếp lời: “Đừng tưởng rằng anh hiểu rõ mấy kẻ điên ... Tôi còn hiểu bọn họ hơn anh nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: SAU KHI KẾT ÁN ĐI GẶP PHỤ HUYNH

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Đường Tổ nói với Tô Tử Khiêm: “Từ giờ trở đi, không cần cho người vào tiếp tục tra hỏi hần.”

Qua chiếc kiếng nhìn xuyên qua phòng thẩm vấn. Tên Trần Khánh Khôn hai tay dứt túi áo, bình tĩnh, ung dung ngồi trên ghế.

Giọng Đường Tổ lạnh nhạt: “Hần đã sớm chuẩn bị được xem trò vui!”

Hứa Luật: “Xem trò vui?”

“Ừm! Hần tự tạo ra một màn kịch!”, Đường Tổ nhếch miệng: “Hần tự cao tự đại, vô cùng tin tưởng rằng cảnh sát không có chứng cứ cáo buộc hần. Trước đây anh đã từng nói, chuỗi hành vi này của hần chính là ‘Vượt Qua’, hần muốn tự tạo ra một ‘kỳ tích mới’, thỏa mãn ‘quyền lực’ của hần. Quyền lực mà hần muốn chính là khả năng có thể khống chế cục diện. Giết người, chuyện này đối với hần quá đơn giản, cũng không tài nào thỏa mãn được sở thích này của hần. Hần muốn chính là ___”, nói đến đây anh ngừng một chút, ánh mắt nhìn về hướng Tô Tử Khiêm: “Điều khiển được phương hướng của dư luận, tạo nên sự khủng hoảng ở người dân, đem cảnh sát quay như chong chóng. Cuối cùng có thể thoát được sự trừng phạt của pháp luật. Đừng quan tâm đến hần. Các người càng chú ý đến hần, càng căng thẳng, hần càng có cảm giác thành công.”

“Chờ một chút ... Vậy ý của anh là ... Chúng ta không làm gì được hần?”, Hứa Luật dường như không tin vào tai mình: “Chúng ta chỉ có thể tạm giam hần, chờ hết thời hạn, phải thả hần ra?”

“Không phải chúng ta!”, Đường Tổ sửa lại cách dùng từ: “Là ‘Bọn họ’.” Anh đưa mắt liếc nhìn ‘phía thứ ba’: “Bọn họ chính là những tên cảnh sát này ... Không làm gì được hần. Còn ‘Chúng ta’ đương nhiên không hết cách. Em còn có anh.”

Tô Tử Khiêm đã sớm lãnh giáo sự ‘Phân biệt đối xử của giáo sư Đường’, đá mắt nhìn Hứa Luật một cái --- Đến em đi!!!

Hứa Luật khóc dở mếu dở: “Anh có biện pháp gì?”

“Đối phó với kẻ điên, phải để kẻ điên trị!”, Đường Tổ nói ra một câu đầy ẩn ý sâu xa, sau đó bàn giao cho Tô Tử Khiêm: “Các anh thông báo với đám phóng viên của mấy tờ báo chính thống trong thành phố Giang, tiết lộ cho bọn họ một số tin tức quan trọng, để bọn họ phối hợp với công việc của cảnh sát.”

Ngày hôm sau, trên báo chí truyền hình thành phố Giang đưa ra hai luồng tin tức. Một luồng tin cho rằng vụ án này còn kinh khủng hơn vụ án của Trương Tùng năm đó gấp nhiều lần. Một số khác thì đưa ra ý kiến ngược lại, cho rằng tất cả là do sức ảnh hưởng to lớn của vụ án Trương Tùng, vụ án lần này cũng học theo vụ năm đó.

Trong khi hai luồng tin tức trái ngược đưa nhau đưa tin, bên phía Cục cảnh sát lại nhận được một lá thư của hung thủ, mà ngay lúc này Trần Khánh Khôn vẫn còn đang bị tạm giam trong đồn cảnh sát.

--- Nghe nói các người đã bắt được kẻ tình nghi ... Chính vì thế đã có thể kết án được rồi ư. Vậy tôi có nên giết thêm một người để ăn mừng hiệu suất làm việc của cảnh sát ...

Đường Tổ ngồi nơi sofa phòng khách nhìn tin tức mới nhất: “Xem đi! Đây chính là điều hần muốn!”

Hứa Luật khoác chiếc áo khoác bằng bông thật dày, tay cầm chén thuốc bắc giải cảm, mũi khịt khịt, dùng giọng mũi nói chuyện với anh: “Xem ra anh không cảm thấy ngạc nhiên!”

“Bất ngờ? Có gì đáng ngạc nhiên”, ánh mắt đang nhìn màn hình vi tính từ từ chuyển sang phía Hứa Luật: “Mấy trò mèo của hần anh sớm đã nhìn thấu. Dựa vào tính cách tự phụ của hần, xuất hiện loại chuyện thế này chẳng có gì bất ngờ .... Em đột nhiên bị cảm mới khiến anh bất ngờ đây.”

Hứa Luật nhấp một ngụm thuốc: “Rõ ràng là do gần đây thời tiết thay đổi!” Tới hôm qua cô đã cảm thấy cổ họng đau rất, nhanh chóng uống thuốc rồi. Vậy mà ... sáng nay thức dậy vẫn bị cảm. Cô giơ tay xoa mạnh huyệt thái dương, cảm giác đầu đau không chịu nổi, đành phải xin nghỉ phép.

Một giây sau, một đôi tay nối tiếp động tác này của cô, lực vừa đủ khiến cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Aidda! Dựa vào ngón nghề này của anh, sau này nếu như có thất nghiệp cũng không lo không kiếm được việc làm”, trở thành chuyên gia trong lĩnh vực massage chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Đường Tô không có ý kiến, chỉ hừ nhẹ một tiếng, cảm chiếc tách trong tay cô, đặt ở trên bàn. Đờ cô nằm xuống đùi anh, điều chỉnh tư thế thích hợp rồi tiếp tục vì cô ra sức phục vụ.

“Anh không đi qua Cục sao?”, Hứa Luật vừa nhắm mắt vừa hỏi.

Đường Tô: “Không!”, ngừng một chút, anh bổ sung thêm, “Hiện tại em cần anh!”

Cô mở mắt, thu hết đôi mắt của anh vào tầm mắt mình: “Làm sao anh biết?”

“Bệnh nhân lúc nào cũng rất yếu đuối, cần người chăm sóc!”, anh nói.

Hứa Luật nheo mắt: “Ồ! Anh cũng biết chuyện này ư!”, đối với những lý luận về phương diện tình cảm của người bình thường này lẽ ra anh phải khịt mũi coi thường mới đúng chứ.

Đôi tay đang xoa xoa huyệt thái dương cho cô chợt khựng lại: “Điều này học được từ bà Minh Hoa. Khi anh còn bé, chính bà dùng luận điệu này nói chuyện với anh, bảo rằng nhất định phải làm bạn với anh.”

“Anh cũng bị bệnh?!”, Hứa Luật cảm thấy thật thần kỳ. Giáo sư Đường không việc gì không làm được mà cũng bị ốm ư???

Đường Tô giải thích: “Vấn đề này không nằm ở anh. Khi đó anh còn nhỏ, là trách nhiệm của bà Minh Hoa.”

“Mẹ anh ....”, miệng vô thức bật ra hai từ này, trong đầu Hứa Luật không ngừng suy nghĩ, bà Minh Hoa là một người phụ nữ thế nào đây? Có thể sinh ra được những người con như Đường Tu và Đường Tô: “... Nhất định rất đáng nể!”

“Bà chắc chắn sẽ rất vui khi nghe em nói vậy!”, Đường Tô đáp: “Anh sẽ đưa em đến gặp bà.”

“Gặp ... gặp mẹ anh?”, đây gọi là gặp phụ huynh đúng không? Tim Hứa Luật đập loạn nhịp.

“Ừm!”, Đường Tô trả lời một cách tự nhiên: “Để bà chuẩn bị hôn lễ.”

“Hôn ... Hôn lễ???”

Ông trời ơi! Sự việc có phải diễn ra quá nhanh không? Không phải vừa mới đây họ đang thảo luận chuyện vụ án sao? Làm sao có thể nhảy ra chuyện gặp người lớn, tổ chức hôn lễ rồi.

“Yên tâm, bà thích nhất làm những chuyện thế này. À! Anh nghĩ trước đó anh cũng nên đi gặp bố mẹ em!”, anh nhớ ra mình còn chưa gặp bên gia đình Hứa Luật: “Lúc nào chúng ta về nhà một chuyến.”

Anh nhắc Hứa Luật mới nhớ cô còn chưa nói với mẹ chuyện cô đã ‘Đổi bạn trai’. Từ trước đến nay mẹ Hứa luôn cho rằng cô và Tô Tử Khiêm là một đôi.

“Quyết định vậy đi!”

“Hả! Cái gì??? Quyết định cái gì?”, Hứa Luật tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

“Sau khi vụ này kết thúc, chúng ta đi gặp bố mẹ em!”, rồi anh đưa ra quả quyết: “Nhiều lắm chỉ cần ba ngày là phá án.”

Hứa Luật há hốc miệng, thốt không nên lời.

“Yên tâm! Tất cả đã có anh!”, anh thập phần tự tin, cúi xuống hôn cô: “Em chỉ cần cố gắng dưỡng bệnh để mình mau chóng khỏe lên là được.”

“Đừng ... Sẽ lây bệnh!”, Hứa Luật muốn tách ra.

Không biết do tác dụng của thuốc hay do tay nghề mát-xa của anh quá tài tình mà cô ngủ say sưa không biết gì.

Đến khi tỉnh lại, cả người cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Do ngủ một giấc dài nên khi thức dậy trời đã tối sầm.

Cô rời giường, ra khỏi phòng ngủ. Ngoài phòng khách đã sáng đèn, nhưng không trông thấy bóng dáng anh đâu.

Agatha đang đứng trước cửa bếp. Đi tới, thì ra anh đang loay hoay trước bàn bếp. Không phải là lần đầu tiên trông thấy anh làm cơm, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ...

Rất ngọt ngào ... Rất an tâm ...

Khiến tâm trạng cô trở nên kích động.

“Đường Tổ!”, cô bước đến, ôm chầm lấy anh từ phía sau, “Đội vụ án kết thúc, về gặp bố mẹ em nhé!”

Đường Tổ đang cân đường trên cân tiểu ly, hành động đột ngột này của Hứa Luật khiến anh mức quá tay một ít.

“Sườn xào chua ngọt!”, Hứa Luật thò đầu ra từ đằng sau, nhìn món ăn trên bếp: “Ồi ôi ... Món em thích nhất! Đói quá ...” Nghĩ đến vị chua chua ngọt ngọt khiến bụng cô sôi réo ừng ực: “Em đi rửa mặt đã!”

Dứt lời liền chạy ù vào phòng tắm, để một mình Đường Tổ đứng đó cau mày nhìn nồi sườn. Rõ ràng là anh đã canh lượng đường rất thích hợp ... nhưng bây giờ ...

Anh không thêm sử dụng cân tiểu ly nữa mà mức thêm một muỗng nhỏ bỏ vào, ngọt một chút cũng không sao.

Tâm tình của anh lúc này cũng vậy thôi ... Rất ngọt.

*

Hết thời gian tạm giam.

Trần Khánh Khôn lững thững ra khỏi cổng lớn của Cục cảnh sát. Nếu như có cặp mắt quan sát tỉ mỉ sẽ thấy bước chân của hắn khá gấp gáp, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Thái độ xử lý của cảnh sát khiến trong lòng hắn cực kỳ bất mãn, đi ngang qua sạp báo gần Cục cảnh sát. Hắn mua một tờ. Trong báo đề cập ảnh hưởng của vụ án Trương Tùng quá lớn đối với tình hình hiện tại. Cho rằng vụ của Trương Tùng chính là án mạng điển hình, còn vụ án sau này hung thủ chỉ ‘Bắt chước theo’.

Hắn tức giận, ném tờ báo vào sọt rác, sau đó bắt taxi, báo địa chỉ cần đến.

“Đi theo!” Tiểu Giang lệnh cho đồng nghiệp đuổi theo Trần Khánh Khôn đến một tiệm mì.

“Cái quán này ...”, Tiểu Giang nhìn quán mì phía đối diện, quán ăn không lớn nhưng rất đất hàng: “Không phải là quán ăn của mẹ Trịnh Hiểu Hồng sao ... Tên này mới ra đã muốn làm loạn rồi ư.”

Được một lúc bên trong quán ăn vọng ra một trận huyên náo ồn ào. Hai người nhanh chóng xuống xe.

Chưa đến giờ cơm, khách không đông lắm.

Trần Khánh Khôn ngồi ở bàn bên cạnh, Trịnh Hiểu Hồng đứng một góc, dưới chân toán loạn mảnh chén đĩa vỡ, cả người cô ta run bần bật, đứng đó nhìn chằm chằm Trần Khánh Khôn.

Nghe thấy thanh âm chén đĩa rơi vỡ, mẹ Trịnh Hiểu Hồng vội vã từ nhà sau chạy lên, vừa nhìn thấy Trần Khánh Khôn bà ta nhanh chóng che chắn phía trước Trịnh Hiểu Hồng, rồi lớn tiếng la hét: “Hung thủ, Hung thủ giết người đang ở đây!”

Tất cả thực khách trong quán đồng loạt đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

Đúng lúc này hai người bên Tiểu Giang chạy vào.

Mẹ Trịnh nhận ra Tiểu Giang, trông thấy anh ta như gặp được cứu tinh, chỉ vào Trần Khánh Khôn gấp gáp lên tiếng: “Anh cảnh sát! Hắn chính là tên giết người. Hắn lại muốn đến đây hại con gái tôi. Mau đến bắt hắn đi.”

--- Nếu như có thể bắt thì cảnh sát đã sớm làm, làm sao có thể để hắn có thể ung dung như thế chứ. Tiểu Giang trong lòng cười khổ.

“Khách hàng là thượng đế. Các người mở quán không phải muốn có khách tới ăn sao?”, tên Trần Khánh Khôn cầm tờ thực đơn, nhìn Tiểu Giang nở nụ cười: “Hơn nữa, chính cảnh sát đã nói tôi không phải hung thủ, tại sao bà lại nói tôi như vậy. Nếu bà cứ tiếp tục tôi sẽ tố cáo bà tội phỉ báng. Cảnh sát Giang sao trùng hợp vậy. Anh cũng đến đây ăn mì sao?”

Tiểu Giang không thêm nói nhảm với hắn, trực tiếp kéo ghế ngồi đối diện: “Anh nói đúng, quán mở cửa chỉ mong có khách đến ăn. Anh có thể đến, tại sao tôi lại không thể.”

Trần Khánh Khôn: “Ồ đây rất tuyệt. Có điều bà chủ hình như không hoan nghênh tôi. Để không ảnh hưởng đến khẩu vị của anh, tôi đi trước vậy ...”. Sau đó hẩn khép quyền thực đơn, nhìn chằm chằm nét mặt đầy cảnh giác của mẹ Trịnh. Móc tiền từ trong túi đặt lên bàn: “Bữa này tôi mời. Ăn nhiều một chút. Ăn no mới có đủ sức theo dõi tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: PHÁ ÁN

Tiểu Giang tức điên.

Trần Khánh Khôn thậm chí trước lúc rời đi còn ‘báo cáo’ hành trình của hẩn:

--- Cảnh sát Giang! Cứ ăn từ từ, sau khi rời khỏi đây tôi sẽ về nhà tắm, ngủ một giấc cho thoải mái. Dù gì ghế của Cục cảnh sát không thể nào sánh bằng chiếc giường lớn nhà tôi được ... Mấy hôm nay tôi ề ảm hết cả người.

Tên nhóc này quả thật quá mức ngông cuồng, thế nhưng không tài nào làm được gì hẩn, chỉ có thể trở mặt nhìn hẩn ta rời đi.

“Cảnh sát Giang! Cảm ơn anh!”, mẹ Trịnh hết lời cảm kích: “Cậu ăn gì, hôm nay tôi mời!”

Tiểu Giang xua tay từ chối: “Tôi còn có việc ...”

“Cảnh sát Giang!”, mẹ Trịnh kéo kéo cánh tay anh ta, không cho rời đi: “Cậu không đi được ... Cậu đi rồi tên đó quay trở lại tôi biết làm sao bây giờ? Cảnh sát Giang ... anh hãy bảo vệ Hiếu Hồng.”

Tiểu Giang đứng một bên nhìn khuôn mặt tiều tụy trắng bệch của Trịnh Hiếu Hồng: “Yên tâm đi! Cảnh sát chúng tôi tập trung theo dõi hẩn 24/24, hẩn sẽ không có cơ hội.”

Thế nhưng mẹ Trịnh nhất quyết không buông tay, kiên trì giữ Tiểu Giang ở lại.

Tiểu Giang nghĩ đến mẹ Trịnh mấy ngày trước mang một lá thư đến Cục cảnh sát, những việc trước đây Trịnh Hiếu Hồng đã phải trải qua. Rồi cái tên biến thái Trần Khánh Khôn không hiểu sao hôm nay lại chạy đến nơi này, chẳng biết trong đầu hẩn đang toan tính chuyện gì?

Càng nghĩ càng thấy khả năng Trần Khánh Khôn sẽ ra tay với Trịnh Hiếu Hồng là rất lớn. Cuối cùng, anh ta gọi điện thoại cho Tô Tử Khiêm, đem mọi chuyện báo cáo hết với Đội trưởng. Tô Tử Khiêm lệnh cho anh ta ở lại đó, mặt khác sắp xếp các cảnh viên khác theo dõi Trần Khánh Khôn.

Tiểu Giang cúp điện thoại, quay về phía mẹ Trịnh trước sau như một vẫn đang nhìn chằm chằm anh ta, nói: “Được rồi! Tôi đã báo cáo với Đội trưởng Tô. Hiện tại tôi sẽ ở lại đây, hai người cứ yên tâm.”

Anh ta nói xong câu này sắc mặt mẹ Trịnh mới khá hơn một chút: “Thật phiền cảnh sát Giang. Cậu qua đây ngồi. Cậu chắc chưa ăn gì đúng không ... Tôi nấu cho cậu tô mì.”

“Không! Đừng bận tâm đến tôi.”

Tiểu Giang cự tuyệt nhưng mẹ Trịnh đã vào bên trong từ bao giờ. Anh ta nhìn tờ một trăm đồng tên Trần Khánh Khôn để lại, cầm lên đưa cho Trịnh Hiếu Hồng: “Cầm đi!”

Trịnh Hiếu Hồng không lên tiếng, đảo mắt nhìn thẳng Tiểu Giang khiến Tiểu Giang cảm thấy hơi lúng túng.

Rốt cục cô ta cũng không cầm lấy tiền mà chỉ xoay người đi lấy chổi quét dọn đồng chén đĩa rơi vỡ.

Mẹ Trịnh nhanh chóng đưa tô mì nóng hôi lên: “Cảnh sát Giang, mời cậu!”

‘Thịnh tình khó khước’, Tiểu Giang đành tiếp nhận, trong đầu thầm nghĩ lát nữa trả tiền cho bà ta là được, hơn nữa anh ta cũng đang đói. Đang cúi đầu ăn mì, anh ta chợt cảm giác có tầm mắt đang lén theo dõi mình.

Anh ngẩng đầu nhìn lên. Ôi! Thật sự bị dọa chết khiếp.

Trịnh Hiếu Hồng đứng lấp ló phía sau tấm vách ngăn, dùng ánh mắt lén lén nhìn anh ta. Sau khi bị phát hiện, đột nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến Tiểu Giang vô thức hoảng sợ.

“Hiếu Hồng! Con ra đằng sau dọn dẹp giúp mẹ!”, mẹ Trịnh trông thấy lén lén tiếng đây con gái ra sau nhà, rồi quay sang Tiểu Giang giải thích: “Cảnh sát Giang đừng để ý ... Thật ra con bé đang rất vui vì có người đến ăn mì!”

“Là vậy ư ...”, ngẫm lại cũng thật đáng thương, một cô gái đang sống tươi vui khỏe mạnh, đột nhiên trở thành người điên điên khùng khùng.

Đúng là nghiệp chướng!

Lại nhớ đến dáng vẻ đặc ý của tên khốn Trần Khánh Khôn, Tiểu Giang chỉ hi vọng ông trời có mắt, sớm đem tên tội phạm ấy sa lưới.

Đêm xuống. Trời bắt đầu mưa.

Tiểu Giang vẫn ở đó đến khi cửa tiệm đóng cửa. Sau khi đưa hai mẹ con Trịnh Hiểu Hồng về nhà an toàn, kiểm tra lại cửa nẻo đã khóa kỹ, anh ta mới rời đi.

*

“Anh cảnh sát, mùa đông giá rét lại còn phiền các anh ở đây gác đêm! Trong lòng tôi thật sự rất áy náy!”

Trần Khánh Khôn che dù, nghênh ngang đi đến chiếc xe cảnh sát, gõ gõ cửa kính xe, đưa ra hai túi giữ nhiệt: “Tôi có nói bà giúp việc mua đồ ăn khuya cho các anh đây!”

Các cảnh viên có trách nhiệm theo dõi hắn đã được cấp trên bàn giao, bọn họ chỉ phụ trách theo dõi, không được nói những điều không nên nói, làm những điều bọn họ không được phép làm.

“Sao vậy ... Sợ tôi bỏ thuốc ư???” Trần Khánh Khôn nhếch miệng cười: “Mấy thủ đoạn hạ lưu ấy, tôi nhất định sẽ không xài ... có điều ...”, hắn ngừng một chút: “Các người cố gắng ăn no một chút, lỡ chẳng may đêm nay xảy ra chuyện gì, lại bận bịu cả đêm thì biết làm sao bây giờ!”

Trần Khánh Khôn còn nói thêm mấy câu nữa nhưng thấy bọn họ vẫn không đáp lại, hắn bĩu môi, ném hai hộp giữ nhiệt xuống đất, xoay người về nhà.

Anh cảnh viên thấy hắn bỏ đi, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, thò đầu nhìn túi thức ăn còn bốc khói nghi ngút dưới mặt đất: “Tên khốn này không biết lại giờ trò gì!”

“Chúng ta đã sắp xếp người canh tất cả các lối ra, trừ phi hắn biết bay, còn không chỉ cần ra khỏi khu cư xá này là chúng ta lập tức phát hiện được!”, một anh cảnh viên khác ngập một cái thật lớn, sau đó cầm bộ đàm thông báo với các anh em tăng cường giám sát một chút.

Mãi cho đến tận nửa đêm, trời đột nhiên đổ mưa lớn.

Tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ. Đèn nhà tên Trần Khánh Khôn cũng đã tắt.

Đêm đến, mọi vật trở nên yên tĩnh.

Hai anh cảnh viên làm nhiệm vụ thay phiên nhau nghỉ ngơi, mỗi người được nghỉ hai tiếng.

Đột nhiên tiếng điện thoại reo lên phá vỡ màn đêm vắng lặng.

“Alo!”, anh cảnh viên phụ trách trực nhanh chóng nhận điện: “Không thấy hắn ra ngoài à! Há??? ... Được! Chúng tôi lập tức kiểm tra!”

Anh ta vội vàng lay người đồng nghiệp đang ngủ say.

“Sao vậy?”, anh kia giọng ngái ngủ lên tiếng hỏi.

“Đi mau! Xảy ra chuyện rồi, mới vừa nhận được điện thoại!”, anh cảnh viên nhận tin báo vừa nói vừa xuống xe: “Khu Đông Nhai phát sinh án mạng, người bị hại bị dao giải phẫu đâm vào, đang được cấp cứu trong bệnh viện ...”

Không cần nhiều lời, hai người bọn họ nhanh chóng chạy vào nhà tên Trần Khánh Khôn.

Không ai mở cửa.

Thời gian không chờ đợi một ai, bọn họ quyết định phá cửa xông vào. Trong phòng yên tĩnh.

...

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bất giác chìm xuống: ‘Cái tốt không linh, cái xấu linh’ tên khốn này quả thật mọc được cánh bay mất.

*

Lúc điện thoại reo, Hứa Luật còn đang ngủ.

Cảm mạo chưa khỏi hẳn, buổi tối cô còn uống thuốc, tác dụng của thuốc khiến cô ngủ rất say. Điện thoại di động reo vang cũng không đánh thức được cô, trái lại người nằm bên cạnh lại thức giấc trước tiên.

Tiếng chuông reo lên lần thứ hai, mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Hứa Luật! Tôi ... Tôi là mẹ của Hiểu Hồng ... Không thấy Hiểu Hồng đâu hết!”

Đầu dây bên kia, tiếng mẹ Trịnh khóc thút thít. Hôm Hứa Luật đến nhà, bà ta có lưu lại số liên lạc.

Bà ta đang ngủ, đột nhiên có tiếng còi hụ xe cảnh sát đánh thức, lo lắng cho con gái, bà khoác áo về phòng con mình, phát hiện phòng ngủ không có ai.

Hoảng loạn, bà chợt nhớ đến Hứa Luật, liền nhanh chóng gọi cho cô, ai ngờ nhận điện lại là giọng một người đàn ông.

“Tự mình báo cảnh sát!”

Đường Tổ đưa cho bà một giải pháp, sau đó cúp điện thoại, thuận tay chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Hứa Luật mơ mơ màng màng, mở mắt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không sao! Ngủ đi!”, anh ôm chặt cô vào lồng ngực, anh rất thích cảm giác hai người tựa vào nhau như thế này.

Nghe Đường Tổ nói như vậy, Hứa Luật cũng không nghĩ nhiều, được vài giây lại ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến tận ngày hôm sau đến Cục cảnh sát mới biết toàn bộ sự việc phát sinh đêm qua.

Đêm qua quả thật đúng là ‘Đêm trắng của Cục cảnh sát thành phố Giang’: Sau một hồi tập kích, thì Trần Khánh Khôn và Trịnh Hiểu Hồng mất tích.

Liên tiếp các sự việc xảy ra khiến ai nấy bận rộn không kịp thở.

“Vậy bây giờ sao rồi? Tìm được Trịnh Hiểu Hồng chưa?”, Hứa Luật vội vã hỏi, nghĩ đến cô gái đáng thương đó, trong lòng bất giác không yên.

“Chưa!”, Tiểu Giang bôn ba cả đêm bên ngoài, vẻ mặt mệt mỏi: “Trần Khánh Khôn cũng không tìm thấy.”

Hứa Luật ngồi xuống ghế, hai người Trần Khánh Khôn và Trịnh Hiểu Hồng biến mất cùng một lúc, thật quá kỳ lạ.

Cho dù tên Trần Khánh Khôn lợi hại đến mức độ nào nhưng muốn ra ngoài lặng yên không để người khác phát hiện là rất khó.

Bên phía giám định cũng đưa ra kết quả trong nhà Trịnh Hiểu Hồng không có dấu vết chứng tỏ có người đột nhập. Khóa cửa cũng không tìm được vân tay của Trần Khánh Khôn, dĩ nhiên không loại trừ trường hợp hắn đeo găng tay.

Tuy nhiên ...

Căn cứ lời khai của mẹ Trịnh, không thấy giày của Trịnh Hiểu Hồng, hơn nữa cô ta còn thay áo ngủ. Nếu Trần Khánh Khôn xông vào mang người đi ... làm sao lại có thể ra tay chu toàn như thế?

Do đó, mọi người suy đoán, chính là Trịnh Hiểu Hồng tự ý ra ngoài.

Quá nửa đêm, cô ta ra ngoài để làm gì?

Khoan đã ...

Hứa Luật cảm thấy hình như cô đã bỏ sót điều gì đó nhưng nhất thời không thể nhớ ra ...

Nhất định phải nhớ cho ra!

“Giáo sư Đường!”

Nghe thấy có người gọi, Đường Tổ và Hứa Luật ngẩng đầu nhìn sang.

Hứa Luật chợt nhớ đến sáng nay ở cửa anh có nói: “Hứa Luật! Em đã nói sau khi vụ án kết thúc sẽ đưa anh đến gặp ‘lệnh tôn, lệnh đường’, đúng không?”

*Lệnh tôn, lệnh đường: cách dùng từ của người xưa, ý chỉ cha mẹ đối phương.

‘Lệnh tôn, lệnh đường’, cách gọi này thực sự đã quá cũ rồi.

Hả??? Cô đột nhiên chạy đến, kéo tay Đường Tổ: “Anh biết rồi đúng không?!!”

Đường Tổ nhất định biết Trần Khánh Khôn ở nơi nào. Nếu không, sáng nay nhất định anh sẽ không nói câu này. Vì anh sớm đã biết hôm nay là có thể phá án.

Đường Tổ: “Hừm! Rất rõ ràng rồi không phải sao!”

Những người ở xung quanh tuy là phản ứng chậm, nhưng vẫn thao thao đua nhau lên tiếng.

“Ồ đâu vậy!”

“Dựa vào đâu. Đại thần à! Anh đã biết liền mau nói cho chúng tôi một chút đi!”

“Chúng tôi cứ giống như con ruồi mất đầu đó!”

...

Mồm năm miệng mười oang oang thì nhau nói, sau đó rất ăn ý, đồng loạt im lặng đợi Đường Tổ công bố đáp án.

Đường Tổ nói ra một địa chỉ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Ai nấy đều rất ấn tượng với địa chỉ này.

Chính là nơi Trương Tùng đã gây án.

Trong lòng mọi người đều nghĩ giống nhau: Chính Trần Khánh Khôn bắt Trịnh Hiểu Hồng về đây, tái hiện lại con ác mộng, một lần nữa dằn vặt cô ta.

Ngay sau đó, Tô Tử Khiêm sắp xếp người đi đến hiện trường.

Đến khi tới được hiện trường, chứng kiến cảnh tượng trước mắt đã vượt xa dự liệu của bọn họ.

*

Rất nhiều năm sau đó Trịnh Hiểu Hồng vẫn nhớ như in, người đàn ông ấy giống như kỵ sỹ tiến vào thế giới của cô.

Cô đồng ý vì hắn hiển dăng tất cả.

Khi hắn đâm một dao vào bụng cô, cô cảm nhận được đó là cách biểu hiện tình yêu sâu nặng của hắn.

Hắn là tồn tại duy nhất, không ai có thể vượt qua hắn.

Lúc Trần Khánh Khôn tỉnh lại phát hiện tay chân mình không tài nào nhúc nhích, tứ chi bị trói chặt trên bàn. Hắn mở mắt, miệng bị bịt kín chỉ có thể thốt lên những tiếng ô ô ...

Trịnh Hiểu Hồng liếc mắt nhìn hắn, khẽ nói: “Suyt! Đừng ằm ỉ!”

Trần Khánh Khôn tức giận, muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện tay chân hắn không cách nào cựa quậy.

“Ban đầu anh tìm đến tôi, nói sẽ giúp tôi thực hiện những ‘Lý niệm’ của Tùng, vì vậy, tôi mới đồng ý hợp tác với anh”, Trịnh Hiểu Hồng ngồi xuống bên cạnh hắn, nét mặt biểu lộ sự ngây thơ: “Tôi rất vui ... Rốt cục đã có người biết thương thức anh ta, hiểu được anh ta khác hẳn tất cả mọi người. Vậy mà ...”, cô ta đứng phắt dậy, ghé sát vào mặt hắn, vẻ mặt tức giận: “Mày lại muốn vượt qua anh ta. Mày dựa vào điều gì có thể vượt qua được. Ngay cả giết người ... mày còn không dám, mày có gì hơn được anh ta!”

Trần Khánh Khôn biết, cô gái trước mắt anh đây đã không còn tỉnh táo. Cô ta điên rồi ... Không! Từ trước đến nay cô ta đều là kẻ điên.

Mà bản thân hắn cũng lợi dụng sự điên loạn này của cô ta để thực hiện chuỗi kế hoạch giết người này. Hắn không cần động thủ, hắn không bắt người. Từ đầu đến cuối hắn chỉ phụ trách bày mưu tính kế, lập phương án. Hắn tin chắc cảnh sát sẽ không tìm ra được chứng cứ. Coi như bọn cảnh sát cho rằng hắn có quan hệ với những vụ mưu sát này nhưng không thể làm gì được hắn.

Trịnh Hiểu Hồng chính là con dao giết người hoàn mỹ của hắn.

Kế hoạch này của hắn rất hoàn mỹ!

Nhưng bây giờ thì sao, con dao đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, chĩa mũi nhọn về phía hắn.

Tối qua, theo kế hoạch hắn sẽ trêu đùa đám cảnh sát kia một chút, để đám cảnh sát đó là nhân chứng chứng minh hắn không có mặt tại hiện trường. Đột nhiên cô ta gọi đến báo xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắn không thể không thay đổi kế hoạch, đành phải cải trang ra khỏi khu cư xá đi đến đây.

Tình lại chính là tình huống này.

Trần Khánh Khôn đột nhiên nghĩ đến Đường Tổ đã từng nói với hắn:

--- Đừng tưởng rằng anh hiểu rõ mấy kẻ điên ... Tôi còn hiểu bọn họ hơn anh!

Sắc mặt hần trắng bệch.

Người đàn ông đó đã sớm đoán ra được tất cả mọi chuyện ... Thậm chí ... Thậm chí rất có khả năng anh ấy thúc đẩy tất cả sự việc này.

Không ...

Không thể!!!

Kế hoạch của hần là hoàn mỹ không chút sơ sót.

“Ô ô ô __ __”, Trần Khánh Khôn đột nhiên tròn tròn hai mắt, la hét điên loạn, đáng tiếc âm thanh phát ra chỉ là những tiếng vô nghĩa.

Trịnh Hiểu Hồng vốn dĩ không cho hần có cơ hội mở miệng, nở nụ cười điên loạn, bắt đầu chuẩn bị đồ dùng giải phẫu: Dao giải phẫu, thuốc sát trùng, băng gạc, túi đen đựng nội tạng.

“Ô ô ô __ __ __”

Trần Khánh Khôn sợ hãi tột độ, trong lòng âm thầm cầu xin có người đến cứu hần.

“Mày xem thường Trương Tùng ... phải không ...”, Trịnh Hiểu Hồng nhớ đến lời Hứa Luật đã nói với cô ta lúc trước, đột nhiên gương mặt trắng bệch vì tức giận mà trở nên vận vẹo đáng sợ: “Sao mày dám xem thường anh ta, mày có điểm nào so được với anh ta ...”, cô giờ dao giải phẫu đâm mạnh vào ổ bụng của hần: “Ngay cả trở thành đồ ăn của anh ta, mày cũng không xứng!”

Hai mắt Trần Khánh Khôn đỏ au, hần không còn nghe thấy cô ta nói gì nữa, chỉ ngập đầy cảm giác hoảng loạn, cảm giác bụng mình đang bị cắt ra truyền thẳng lên đại não của hần.

Thủ pháp của cô ta hần là người rõ nhất: một dao duy nhất, gọn gàng, dứt khoát, xé toạc ổ bụng, người chưa lập tức tắt thở mà cứ trơ mắt nhìn lục phủ ngũ tạng mình bị lấy đi ...

Không phải là như vậy ...

Kế hoạch của hần không phải là như vậy ...

Trần Khánh Khôn ra sức giãy giụa nhưng cũng không ngăn cản được đôi tay lạnh lùng của Trịnh Hiểu Hồng đang từng bước dùng dao rạch bụng hần, khóe miệng cô ta nở nụ cười ôn nhu, đem dao đặt sang một bên, dùng tay không thăm dò ổ bụng hần ...

“Yên tâm đi! Mày không chết đâu.”, cô ta cất giọng: “Mày sẽ tiếp tục sống sót, sống sót cùng với rất nhiều người ... sao mày kém chịu đựng vậy ...”

Cô ta vừa nói, vừa lôi ra một đồng nội tạng trong bụng Trần Khánh Khôn, trên mặt vẫn là nét dịu dàng, ôn nhu, giống như không phải cô ta đang ra tay với con người sống, mà chỉ đơn giản đang làm món ăn nào đó ...

Khi cảnh sát ập đến, ổ bụng Trần Khánh Khôn đã trống rỗng, Trịnh Hiểu Hồng đang cầm túi nội tạng của hần trên tay, nhìn thấy Tiểu Giang đứng phía trước, liền cười cười nói: “Cảnh sát Giang, muốn đến cửa tiệm nhà tôi ăn mì không?”

Tiểu Giang nhìn túi đen trong tay cô ta, lại đưa mắt về phía chiếc bàn dài, Trần Khánh Khôn nằm đó, khoang bụng trống rỗng. Trong đầu anh ta nghĩ ngay đến ... Sắc mặt đột nhiên trắng bệch, yết hầu cuộn cuộn xông lên cảm giác buồn nôn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: TRỌNG ĐIỂM LÀ VỤ ÁN ĐÃ KẾT THÚC.

Không nghĩ đến Trần Khánh Khôn hợp mưu giết người, lại còn là Trịnh Hiểu Hồng, chuyện này quả thật vượt xa suy nghĩ của mọi người.

“Hội chứng Stockholm!” Hứa Luật tự lẩm bẩm, cô nhớ đến Đường Tổ đã từng đề cập đến hiện tượng tâm lý này. Cô không ngờ có một ngày chính mình được tận mắt chứng kiến phạm nhân mắc hội chứng đó.

“Anh biết từ khi nào?!” Hứa Luật nhìn người đàn ông trước mắt. Cô nhớ lại anh đã từng nói một câu mang hàm ý sâu xa --- Đối phó với kẻ điên, phải để kẻ điên trị.

Lúc đó, chắc chắn anh cũng đã biết Trịnh Hiểu Hồng và Trần Khánh Khôn hợp mưu gây án, không ... Phải nó là sớm hơn nữa cơ.

Đường Tổ thành thật trả lời: “Sau khi đi gặp Trần Khánh Khôn là anh đã biết”. Đúng vậy, chỉ sau khi gặp mặt Trần Khánh Khôn mới xác thực suy nghĩ này của anh.

Vậy nghĩa là khoảng bốn hoặc năm ngày trước.

Đường Tổ giải thích cho cô: “Từ vết thương trên người nạn nhân, thủ pháp ra tay rất chính xác, lấy đi toàn bộ nội tạng của nạn nhân cho thấy hung thủ là người thuận tay trái; mắc chứng OCD – Rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Thế nhưng những điều này lại không xuất hiện trên người Trần Khánh Khôn. Hắn là người thuận tay phải, cách bài trí trong phòng của anh ta không cho thấy anh ta là người mắc bệnh. À đúng rồi. Làn da của hắn có mẫn cảm với một số thành phần của thuốc tẩy, do đó, người ra tay chắc chắn không thể là hắn.”

Đường Tổ nhìn gương mặt ngờ ngác của tất cả mọi người xung quanh: “Sao vậy? Không lẽ mấy người không biết sao?”, rồi anh cau mày: “Chẳng phải các người đã đến nhà hắn mấy lần rồi ư?” Thiếu điều muốn lục tung lên cơ mà: “Lẽ nào không chú ý đến tất cả những sản phẩm tẩy rửa nhà hắn đều dùng nhãn hiệu đặc biệt, mà nhãn hiệu ấy là chuyên dùng cho những người bị dị ứng. Còn loại nước tẩy dùng trên thi thể là loại thường thấy trên thị trường.”

Tất cả đều im lặng, quả thật bọn họ không hề chú ý đến điểm này. Khi tiến hành lục soát bọn họ chỉ đặt mọi chú ý lên những thứ gọi là ‘chứng cứ’, lại không như Đại thần ‘Tai nghe tứ phương, mắt nhìn tám hướng’, điều tra một cách toàn diện.

“Vì vậy, hắn có kẻ đồng mưu!”, Đường Tổ nói tiếp: “Kẻ đồng mưu này là ai? Đầu tiên phải là người có tính kích động muốn đi giết người; Bởi vì dù sao muốn kích thích một người bình thường đi giết người là chuyện không đơn giản, hơn nữa lại là sát hại một người chẳng chút liên quan lại càng khó. Thế nhưng đối với một kẻ từ lâu đã manh mẽ muốn giết người, vậy thì dễ hơn nhiều. Trần Khánh Khôn sở dĩ đi chọn cô ta là vì hắn cho rằng mình có con át chủ bài trong tay, có thể thuyết phục được cô ta, không chế cô ta, hắn có thể nhồi sọ với một kẻ điên điên khùng khùng như cô ta.”

“Nếu so sánh với vụ án gốc, thì đây chính là phiên bản cập nhật của bản án Trương Tùng. Xét theo tính cách thích chơi nổi của Trần Khánh Khôn, nếu được lựa chọn, nhất định hắn sẽ dùng phương pháp ‘náo động xuất quân’. Trên giá sách của hắn không có ít sách liên quan đến mấy vụ án sát thủ liên hoàn như: Hoa Thược Dược Đen, Sát Thủ Sao Năm Cánh, Sát thủ liên hoàn Cung Hoàng Đạo ... Tùy tiện chọn đại một vụ đều nổi danh hơn vụ của Trương Tùng gấp nhiều lần. Nhìn quyển sách cũ mèm có thể thấy được hắn nghiền ngẫm mấy vụ này không ít lần, thế nhưng hắn chỉ chọn Trương Tùng.

Tại sao?

Nguyên nhân chỉ có một, đây chính là ‘Điều kiện hợp tác’ của đối phương.

Như vậy cũng có thể giải thích được biểu hiện trên thi thể --- ‘Tôi tự nguyện đem bản thân sạch sẽ dâng hiến cho ngươi’. Loại tình cảm này không phải là đối với Trần Khánh Khôn mà là đối với người sáng lập ra chuỗi vụ án này --- Trương Tùng. Nếu như vậy người phạm tội phải có tình cảm đặc biệt với Trương Tùng.

Người nào sẽ tồn tại tình cảm đặc biệt với một tên tội phạm mang tội giết người? Trần Khánh Khôn lại không có tình nhân, chỉ ít trong quá trình điều tra trước đây của cảnh sát có đề cập hắn không có người yêu ....”

“Coi như có, ‘Tam quan’ của một người bình thường sẽ cho rằng nếu chạy được bao xa thì chạy đi!”, một cảnh viên lẩm bẩm.

“Thật sao?”, Đường Tổ hỏi ngược lại: “Vì sao vậy?”

Câu hỏi này của đại thần khiến anh cảnh viên sững sốt, đây không phải là chuyện rõ ràng ràng ư: “Dù sao đâu có ai muốn dính líu với một tên biến thái.”

Đường Tổ nhủ thầm, anh cảm thấy đáp án này cũng không phù hợp với ‘nguyên tắc tình cảm của anh’. Anh đột nhiên xoay đầu, nhìn Hứa Luật nói: “Yên tâm, anh không phải là loại người như vậy.”

Hả????

Loại người như vậy? Loại người như vậy?

Loại người biến thái như Trần Khánh Khôn?

Đường Tổ nở nụ cười dịu dàng: “Cho dù em có giết người cướp của, anh cũng không rời xa. Anh sẽ khắc phục hậu quả cho em theo cách thức hoàn mỹ nhất, để tất cả các cảnh sát không tài nào tìm ra được một mẩu nhỏ chứng cứ.” Anh tuyệt đối có năng lực này.

Hứa Luật: “...”

Mọi người: “...”

Đến tột cùng ai mới là người có khả năng cướp của giết người được chứ!

Cô là người bình thường anh có hiểu không? Tam quan đoàn chính của cô chính là: đạo đức, chính nghĩa và là công dân lương thiện, anh có hiểu không?

Anh mới là người làm cho người ta có cảm giác sẽ xảy ra mấy cái chuyện vớ vẩn kia thì có.

Anh là Đường Tổ, thông minh bất phàm, tình cảm của người bình thường thì anh lại thiếu hụt một cách nghiêm trọng. Không có tình cảm, thiên tài như một cây sừng sẵn sàng lên nòng, thời điểm nhắm ngay bọn tội phạm thì chính là ‘Tin Mừng’ cho đám cảnh sát, là ác mộng của bọn tội phạm. Cảnh sát có thể hô vang ‘Hallelujah’, ca tụng nền hòa bình thế giới.

Thế nhưng, cũng đừng quên, cây sừng này chưa bao giờ có mong ước vĩ đại muốn phổ độ chúng sinh, tạo phúc cho nhân loại. Chờ đến một ngày khẩu sừng đột nhiên xoay chuyển phương hướng, cho rằng đám tội phạm IQ quá thấp, không đủ lực để chơi với anh ... vậy thì lúc đó chính là ngày tận thế của tất cả các cảnh sát.

Không được Hứa Luật đáp lại, Đường Tổ tự cho rằng lời thề ‘Sinh tử không chia lìa’ này đã cảm động cô, quay đầu nhìn lại, đại não nhanh chóng phân tích: Đáng về lúc cô cảm động nên để một mình anh chiêm ngắm, còn đám người không liên quan này không có thì tốt hơn.

“Trần Khánh Khôn là tên làm chủ, còn người phạm tội là kẻ phục tùng. Có điều ‘Tổ hợp mới’ này chưa đủ ăn ý, người chủ đạo không thể lấy quyền làm chủ khống chế, còn kẻ phục tùng lại kiên trì lý niệm của bản thân, mà nhờ chính lý niệm đó lại thúc đẩy hai người đi đến hợp tác.

Có cảm tình đặc biệt với Trương Tùng, như vậy lý do tên Trần Khánh Khôn muốn dụ dỗ cô cùng hợp tác rất đơn giản: Tuy Trương Tùng đã chết thế nhưng lý niệm của hắn vẫn còn mãi --- ‘Đây là xã hội ăn thịt người’ chính là lý niệm của Trương Tùng.”

“Đường ... Giáo sư Đường”, Tiểu Giang yếu ớt đặt câu hỏi: “Xin anh hãy nói cho tôi ... Trong nhà Trịnh Hiểu Hồng, ... cái đó ... nguyên liệu nấu nước mì ... Không phải ... Không phải của người!”

Khi nhìn thấy Trịnh Hiểu Hồng nhắc trên tay chiếc túi nội tạng, cùng câu cô ta nói với Tiểu Giang ‘Muốn đến nhà tôi ăn mì ư!’. Anh ta lập tức nghĩ đến chén nước dùng trong quán mì nhà họ Trịnh hôm đó.

Mì là món ăn vặt rất thông thường ở thành phố Giang. Bình thường khi ăn, thực khách còn kêu thêm một chén nước soup, trong đó đều được bỏ thêm một ít lòng phèo.

Mẹ Trịnh còn nhiệt tình cho anh thêm: Nào là ruột non, tim, gan ...

Đường Tổ cao giọng nói tiếp: “Không sai! Đây chính là điều kế tiếp tôi muốn nói. Nội tạng người chết bị lấy đi toàn bộ, vậy một đồng nội tạng ấy xử lý bằng cách nào? Thêm vào đó theo lý luận của Trương Tùng, thì không còn khó đoán nữa ... Ăn! Không chỉ để một mình mình ăn mà muốn cho càng nhiều cùng ăn càng tốt. Đây cũng chính là điều kiện dụ dỗ của Trần Khánh Khôn.

Nói thêm về tính cách của người đóng vai phục tùng trong một ‘Tổ hợp phạm tội’, cá tính bọn họ yếu đuối, nhát gan. Bọn họ cần dựa vào tính cách mạnh mẽ. Sống trong một gia đình đơn thân, tí lệ do người mẹ nuôi lớn chiếm ưu thế hơn, là phụ nữ hoặc những đứa bé khoảng mười tuổi lại càng dễ biến thành kẻ phục tùng; còn nam giới thành niên bình thường đều sẽ là người chủ đạo.”

...

Đường Tổ phân tích hết tất cả những điểm nghi vấn. Từ một vụ án xoắn xuýt, rối tinh rối nùi như cuộn len, tìm mãi không tìm được đầu ra; mà từ trong miệng anh phát ra lại là những sợi dọc, ngang, cuối cùng tạo ra một thành phẩm hoàn chỉnh.

“Cứ như vậy mà hình mẫu của kẻ phục tùng dần dần sáng tỏ, căn cứ vào phác họa tâm lý tội phạm của kẻ tùy tùng, rối loạn tâm thần, ...”

Từng điểm, từng điểm, cuối cùng manh mối chỉ có một người.

Hứa Luật xem qua thông tin cá nhân của Trịnh Hiểu Hồng: Thuở nhỏ mất cha, một mình được mẹ nuôi lớn. Theo ấn tượng của hàng xóm về cô ta: cô ta là cô gái có tính cách điềm đạm, thẹn thùng. Hai năm trước, sau khi xảy ra vụ việc thì bỏ quê ra đi.

“Tại sao anh không nói sớm một chút!”, Hứa Luật cảm thấy ảo não, lại nghĩ đến nạn nhân vẫn còn nằm trong bệnh viện kia.

Đường Tổ nhận ra ngữ khí Hứa Luật có chút tức giận, nhưng anh thật sự không hiểu vì sao cô lại nổi nóng: “Nói gì? Nói rồi cảnh sát có thể bắt hắn ngay lập tức không?”

“Thế nhưng ... nếu anh nói ... thì ít ra ... thì ít ra cảnh sát cũng có phòng vệ với Trịnh Hiểu Hồng, để cô ta không tiếp tục hại người.”

“Phải vậy không? Sau đó thì sao?”, Đường Tổ không tán thành cách nói này của cô: “Sau đó để Trịnh Hiểu Hồng nhận tất cả mọi tội lỗi, còn tên Trần Khánh Khôn vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật?”

“Chính vì thế anh yêu cầu cảnh sát đưa ra tin tức với đám phóng viên, tạo ra hai luồng ngôn luận ...”, suy nghĩ trong đầu Hứa Luật chợt lóe sáng: “Nói Trần Khánh Khôn vượt qua được Trương Tùng. Luận điệu này đối với Trịnh Hiểu Hồng mà nói là không thể chịu đựng được.”

“Bingo! Cô gái thông minh!”, vụ án kết thúc khiến tâm trạng Đường Tổ không tệ: “Anh nói rồi! Muốn trị kẻ điên phải để kẻ điên đối phó. Nếu để cảnh sát ra tay, kết quả có thể tương tự được.”

Hứa Luật lại không ca ngợi thành tích này của anh: “Đường Tổ! Anh có nghĩ đến hay không, nếu như những lý luận của anh mắc sai lầm dù là nhỏ nhất, sẽ tạo ra hậu quả đến mức nào!”

“Sự thật chứng minh anh không sai! Hơn nữa anh đã giúp tất cả mọi người giải quyết vụ khó nhằn nhất!”, anh chỉ chỉ thi thể Trần Khánh Khôn trên chiếc bàn giải phẫu.

“Tôi và án phạt sẽ do pháp luật phán quyết, hơn nữa còn có cảnh sát ...”, từ nhỏ cô đã ảnh hưởng bởi sự giáo dục của các bậc tiền bối, trong tiềm thức của cô luôn cho rằng ‘Đúng’ và ‘Sai’ là do pháp luật định đoạt, không phải giống như anh, dùng thủ đoạn của chính mình ‘Lấy bạo chế bạo’.

“Quá trễ! Vô dụng! Anh đã nói, từ khởi đầu hẳn là bày ra tất cả. Hẳn không cần động thủ, do vậy cảnh sát không làm gì được hẳn!”, Đường Tổ không vui cất ngang lời cô, chỉ vào những người cảnh sát đứng quanh đó: “Những người này ngay cả theo dõi còn thất bại, chỉ biết đem hung thủ trở lại. Các người đối với hành động của tôi như vậy có ý kiến gì không?”

Mọi người bên cạnh đang nghe hai người ‘anh một câu, em một câu’, không nghĩ đến đột nhiên chia về phía bọn họ. Dĩ nhiên họ căm thù hành động của tên Trần Khánh Khôn đến cực điểm, hận không thể băm vằm hẳn ra ngàn mảnh ... Nhìn thấy hẳn chết như vậy, trong lòng bọn họ có chút thỏa chí; thế nhưng --- Trong ngữ khí của Đại thần đều ngập tràn sự chế giễu cảnh sát chúng tôi ... chúng tôi thật khó mở miệng mà!!!

Tuy nhiên ... Bọn họ không nói, có người thay bọn họ nói.

“Đường Tổ! Em biết anh rất lợi hại. Nhưng cho dù anh có lợi hại cách mấy cũng không thể một mình tự tay giết chết hết đám người xấu. Nếu không có cảnh sát thì cả thế giới đã sớm đại loạn. Bọn họ tuy rằng không giết chết được hung thủ, tuy nhiên bọn họ đã cố gắng hết sức, không thẹn với lương tâm. Anh có hiểu không?”

Nói đến câu cuối cùng, Hứa Luật trực tiếp đưa tay đâm lên ngực anh.

Tên đàn ông tự tin kiêu ngạo này --- Tuy là anh có quyền được tự cao tự đại nhưng anh có thể khiêm tốn hơn một chút, bao dung hơn một chút.

Pháp y Hứa nói thật hay.

Tất cả mọi người trong lòng âm thầm ủng hộ Hứa Luật, đồng thời cũng có chút lo lắng nhìn về phía Đại thần --- Ở trước mặt bao nhiêu người, pháp y Hứa nói như thế phải chăng sẽ làm Đại thần cảm thấy mất mặt???

Nhưng sự thật chứng minh họ lo lắng quá dư thừa.

Đường Tổ cau mày, chăm chú hỏi lại Hứa Luật: “Tại sao anh lại muốn tiêu diệt hết cái xấu trên thế giới???? The world is wonderful because of bad guy! (Thế giới có người xấu tồn tại lại càng trở nên đặc sắc).”

Hứa Luật và mọi người: “...” Khả năng ngôn ngữ và năng lực phân tích của giáo sư Đường khác hẳn tất cả mọi người, chúng ta là phạm nhân mãi mãi không có năng lực lĩnh hội.

À! Trọng điểm không ở chỗ này biết không?

Trọng điểm là em muốn anh tôn trọng mồ hôi và sự trả giá của cảnh sát có hiểu không?

Trọng điểm là ...

À ... Mà thôi ... Trọng điểm là cái gì không quan trọng.

Mặc kệ quá trình tốt xấu thế nào đi chăng nữa, tựu chung lại vụ án ghê sợ đã lắng xuống, chân tướng đã rõ ràng rành rành, bên bệnh viện cũng thông báo tin tốt lành rằng người bị hại kia đã tỉnh lại, không còn nguy hiểm đến tính mạng. Trịnh Thiên Hồng bị bắt giam, ngày hôm sau được phát hiện đã tự tử trong nhà lao. Không biết cô ta giấu cây dao giải phẫu ở chỗ nào, rạch một đường tự sát.

Ái chà!!! Thật ra tất cả những chuyện này đâu phải là chuyện quan trọng.

Đối với Đường Tổ mà nói, chuyện quan trọng kế tiếp đó chính là: Kết thúc vụ án, anh sẽ đi gặp cha mẹ Hứa Luật.

*

Sau khi vụ án kết thúc, cuối tuần, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời sáng lạn, Hứa Luật thực hiện lời hứa của mình, đem bạn trai về nhà.

Cha mẹ Hứa Luật ở thành phố Z, cách thành phố Giang hơn hai tiếng lái xe. Tối hôm qua Hứa Luật đã gọi điện thoại báo cho mẹ rằng ngày hôm nay cô sẽ đưa bạn về chơi.

Trong lòng mẹ Hứa đều nghĩ đến Tô Tử Khiêm, chàng rể tương lai. Không ngờ đến con gái không mang về bạn trai Tô Tử Khiêm, mà là một người đồng nghiệp.

Chính vì thế, Hứa Luật phải giới thiệu: “Cha! Mẹ! Đây là bạn trai của con ... Đường Tổ!”

Mẹ Hứa sững sờ đến mức bật thốt lên câu hỏi mà không kịp suy nghĩ: “Con chia tay với Tử Khiêm rồi ư?”

Hứa Luật quỳnh quáng, vội vã giải thích: “Mẹ! Con và Tử Khiêm chỉ là hai người bạn tốt!”

May là ba Hứa phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng giảng hòa: “Vào nhà rồi mới nói! Mẹ con biết hôm nay con về nhà nên nấu toàn món con thích!”

“Ồi chà chà ...”, Hứa Luật kéo tay Đường Tổ: “Vào đi! Hôm nay coi như anh có lộc ăn.”

Đường Tổ nở nụ cười ôn nhả, theo cô vào trong. Vừa vào đến nhà, gương mặt không chút gọn sóng, nhưng đại não đã bắt đầu khởi động công việc, lưu toàn bộ dấu vết, tiến hành phân tích.

Mẹ Hứa lôi Hứa Luật vào bếp, bắt đầu công cuộc thẩm vấn.

Trong lòng thầm thừa nhận đứa con rể gần hai mươi năm trời, đột nhiên lại thay người khác, mẹ Hứa Luật không thể chấp nhận được.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Hứa Luật nhặt đậu cô-ve, vừa nói: “Chính là chuyện mẹ đang tận mắt nhìn thấy đó!”

“Không phải ... Không phải con và Từ Khiêm ...”

Biết mẹ sắp nói gì, Hứa Luật vội vàng cắt lời: “Mẹ ... Đó là do mẹ hiểu lầm! Con và Từ Khiêm trước nay đều không phải người yêu!”, cô giả vờ vô tội trừng mắt nhìn mẹ.

“Haizza! Hóa ra nha đầu nhà này từ trước đến giờ vẫn gạt mẹ!” Đến bây giờ, mẹ Hứa mới nhận ra được chỉ mình bà là ‘Tuồng bở’.

“Con nào dám!”, Hứa Luật ôm cánh tay của mẹ: “Mẹ anh minh thần võ như vậy, làm sao tiểu nhân dám lừa mẹ. Mẹ xem, không có Từ Khiêm, không phải con cũng tìm Đường Tổ về đây rồi ư. Mẹ đâu còn lo lắng không có con rể!”

Mẹ Hứa nhìn bộ dạng vờ vịt của Hứa Luật, vừa tức vừa buồn cười: “Tránh ra! Tránh ra! Bớt nịnh hót lại!” Bà đâu phải lo lắng không có con rể, bà chỉ lo con gái mình có được tấm chồng tốt hay không thôi.

Nếu Từ Khiêm là con rể, dù gì chính mắt bà chứng kiến quá trình Từ Khiêm trưởng thành, mọi mặt đều rất ưu tú, nhân phẩm rất tốt, tuyệt đối sẽ là người chăm sóc con gái bà tốt nhất. Đem đứa con gái giao cho anh ta, cả hai vợ chồng ông bà đều rất an tâm ...

Vậy mà ... Bây giờ, người tên Đường Tổ này nhìn thì cũng ra dáng, nhưng dù sao cũng chưa biết gốc biết rễ như Từ Khiêm.

Hứa Luật làm sao không hiểu được tâm tư của mẹ mình: “Mẹ yên tâm đi! Đường Tổ rất tốt!”

“Có tốt hay không, mẹ cô có mắt, tự nhìn được!”, mẹ Hứa trừng mắt nhìn cô: “Lần này về nhà ở mấy ngày. Sắp Tết rồi, bao giờ bọn con được nghỉ?” Bà sẽ dùng đôi mắt đầy kinh nghiệm quan sát thật kỹ. Là con rể của bà ... Không phải ai cũng có thể làm được.

“Chỉ ở được hai ngày! Thứ hai con phải đi làm!”

“Này ... Cậu ta làm nghề gì?” Mặc dù hơi thất vọng Từ Khiêm không phải là con rể của bà nhưng thất vọng mau chóng tiêu tan, bà tỉnh táo đứng trên lập trường mẹ vợ bắt đầu trình tự tra hỏi tiêu chuẩn con rể: Làm nghề gì, trong nhà có ai, tại sao hai đứa quen nhau ...

Hứa Luật đáp từng câu từng câu. Đương nhiên cái nào cần tỉ mỉ thì cô đáp rất tường tận, ví như nghề nghiệp của giáo sư Đường, còn nói thêm một số danh hiệu ‘lấp lánh như ánh kim cương kia’ của giáo sư; còn chuyện như hai người sống cùng nhà .... Thì cô đáp qua loa cho có lệ.

So với trong nhà bếp hai mẹ con truyện trò rôm rả, thì phòng khách, ba Hứa khi biết được Đường Tổ là Giáo sư tâm lý học tội phạm nổi danh như cồn thì nhìn Đường Tổ bằng con mắt hoàn toàn khác trước.

“Tuổi còn trẻ như vậy mà quá bản lĩnh. Không tồi! Không tồi! Quả nhiên ‘Anh hùng xuất thiếu niên’. Tâm lý học tội phạm dù sao cũng được coi là một chuyên ngành còn khá mới. Bây giờ các cô cậu còn trẻ, tiếp xúc được nhiều thứ mới lạ khiến thế hệ đi trước như chúng tôi theo cũng không kịp.”

Ba Hứa là cảnh sát về hưu, trong đầu đã thấm dòng máu coi cái ác như kẻ thù, do vậy những người như anh, mang nghề nghiệp đã kích các phần tử tội phạm thì lại càng đặc biệt có thiện cảm.

Ba Hứa cũng chỉ là đưa ra một vài vụ án làm đề tài nói chuyện, vậy mà anh có thể trả lời chu toàn, đạt được ấn tượng rất cao.

Cái này chẳng có gì khó ...

Cái khó chính là ...

Đầu óc Đường Tổ vừa một bên nghe ba Hứa nói chuyện, lại vừa nghe mẹ vợ tương lai trong bếp đang nói chuyện gì. Theo như biểu hiện của bà, bà có ấn tượng cực kỳ tốt về Tô Từ Khiêm, đồng thời bà còn đối xử với Tô Từ Khiêm như một người bạn trai Hứa Luật.

Haizza!!!

Tô Từ Khiêm là do quen biết Hứa Luật sớm hơn anh thôi.

Tuy nhiên, ngay hôm sau, cái tên Tô Tử Khiêm đã trở thành dĩ vãng, từ nay thiên hạ chính là của Đường Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: YOUR MAN

“Ăn cơm!!!”, mẹ Hứa lên tiếng gọi hai người một già một trẻ đang tán gẫu rất ăn ý kia.

Không giống ba Luật cao to, khỏe mạnh, mẹ Hứa là một người phụ nữ dịu dàng, tuy ở độ tuổi trung niên nhưng vóc dáng vẫn còn rất cân đối, khỏe mạnh.

“Tiểu Đường! Cháu đừng khách sáo. Lần đầu tiên đến mà Tiểu Luật lại không báo trước cháu thích ăn món gì nên không có chuẩn bị!”

Đường Tổ nở nụ cười như gió xuân ấm áp: “Cháu không kén ăn!”

Dù là mẹ Hứa thuộc dạng người trải sự đời, gặp qua không biết bao nhiêu hạng người, vậy mà khi trông thấy bề ngoài của anh, bà không nhận được nhìn đi nhìn lại vài lần, thầm nghĩ: Nhìn bề ngoài đúng là không hề kém Tô Tử Khiêm.

Hứa Luật vẫn lặng thinh không nói, nhưng trong lòng không ngừng lăm bẫm: Phi!!! Anh không kén ăn thì không biết ai kén ăn. Thế nhưng, bây giờ không phải là thời khắc của cô, hiện tại là không gian của mẹ Hứa, ngay cả ba Hứa cũng phải im lặng, không dám nói lấy một câu.

Trên bàn ăn bây giờ chỉ còn mẹ Hứa và Đường Tổ ‘Tôi hỏi anh đáp’.

Hứa Luật luôn lo lắng không biết Đường Tổ có nói mấy câu khiến người ta thổ huyết hay không ... Ai ngờ! Biểu hiện của anh lại ... ‘Bình thường’ đến mức tạo cho cô cảm giác không bình thường! Cảm giác anh hoàn toàn giống với người Trái đất --- Đường Tổ rõ ràng là người ngoài hành tinh nhé!

Nếu xét trên khía cạnh ‘Cha mẹ vợ tra coi mắt con rể’ thì đó là càng xem càng thỏa mãn.

Câu nói này gắn cho mẹ Hứa là hoàn toàn chính xác. Lúc đầu gặp mặt, bà cũng có chút thất vọng, dần dần lại cảm thấy ‘Cậu thanh niên này không tồi, từ cách ứng xử cho đến hành xử’ rất được. Vì vậy bà khen tặng: Tiểu Đường thật sự là tốt nhất rồi. Đặc biệt khi nghe Đường Tổ nói lúc rảnh rỗi thì viết thư pháp làm mẹ Hứa hai mắt sáng rỡ, như tìm được bạn tri âm tri kỷ.

Mẹ Hứa là người đam mê thư pháp. Nếu như được nói, Hứa Luật sẽ nói rằng mẹ cô chính là người phụ nữ toàn diện: cầm được dao làm bếp, khiêng được dao giải phẫu. Đi vào trong bếp, trở ra phòng lớn, còn vào được thư phòng.

“Thư pháp rất hay!”, Mẹ Hứa càng ngày càng thích ... ‘Nhìn coi ... đáng vẽ cậu ta thật thuần khiết’: “Trong phòng sách có nghiên bút, lát nữa com nước xong xuôi, chúng ta qua đó họa vài nét!”

“Dạ! Được!”

Hứa Luật ngồi bên cạnh há hốc mồm.

Người đàn ông này nói dối không chớp mắt, mặt không đỏ, chân không run ... Cái gì mà có sở thích tay trái là viết thư pháp ... Anh thật sự dám nói vậy sao?!!?

Hay là ...

Anh sẽ viết được?

Sau khi ăn xong, Đường Tổ chủ động dành phần rửa chén!

“Cứ để Tiểu Luật rửa là được!”, mẹ Hứa không đau lòng chút nào đem con gái mình ‘bán sức lao động’.

Hứa Luật ai oán nhìn mẹ: “Mẹ ơi! Mẹ thay đổi nhanh quá đi đó!”. Là ai mới vừa còn ở trong bếp nói thất vọng, là ai nói Tô Tử Khiêm là người thật tốt thật tốt. Lúc này, chưa được bao lâu, mới vừa xong bữa cơm đã từ bên ‘Phe họ Tô’ sang ‘Phe họ Đường’ rồi ... lập trường quá không kiên định.

Haizzza! Đàn bà đúng là động vật thiên biến vạn hóa.

“Ít nói nhảm ...”, mẹ Hứa trừng mắt nhìn cô: “Còn không mau đi rửa chén. Rửa chút trái cây và pha ấm trà mang vào thư phòng cho mẹ!”

“Tuân ___ mệnh ___!”, mẹ cô hôm nay khác hẳn ngày thường, nhưng thôi Hứa Luật cũng thấy vui vì trông thấy mẹ Hứa và Đường Tổ hòa hợp như

vậy.

“Cứ để anh rửa cho!”, Đường Tổ chủ động đứng lên thu dọn chén đĩa.

Mẹ Hứa nhìn Đường Tổ dọn dẹp bàn ăn một cách gọn gàng lại càng thỏa mãn. Ba Hứa là người đàn ông vẫn còn tính gia trưởng, cho rằng bếp là địa bàn của phụ nữ. Hầu hết mọi việc nội trợ trong nhà đều do mẹ Hứa đảm nhận. Bây giờ trông thấy Đường Tổ chủ động trợ giúp khiến bà càng vừa mắt, quay đầu nhìn con gái: “Con còn không mau giúp cậu ấy, đứng đây làm gì?”

“Vâng ... Vâng ... Vâng!”

Hứa Luật đi vào trong bếp, đến bên cạnh Đường Tổ, tỉ mỉ đánh giá anh: “Anh có đúng là Đường Tổ không?”

Đường Tổ liếc cô một cái: “Cần nghiệm thân không?”

“Nhưng biểu hiện của anh hôm nay quá mức khác thường!”, Hứa Luật nói: “Anh giống như một người bình thường!”

Đường Tổ hừ lạnh: “Chuyện này có gì là khó? Chỉ cần anh đồng ý, anh có thể khiến toàn thế giới yêu thích anh!” Chỉ cần làm hài lòng, không có ‘tảng băng’ nào không phá được.

Haizza! Đúng là người đàn ông tự đại, không biết xấu hổ!

Hứa Luật bĩu môi: “Thế à! Giáo sư Đường mị lực vô biên, không ai có thể ngăn cản được. Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở ...”

“Anh cần nhiều người thích như vậy làm gì. Phiền phức!”, anh nhìn cô, “Có em là đủ rồi!”

Một lời duy nhất chặn mọi câu nói kế tiếp của cô. Một lúc lâu sau gương mặt cô ửng hồng. Người đàn ông này không biết ăn ngon nói ngọt, ‘ác miệng’ mới chính là anh ... Thế nhưng kiểu ‘Ăn ngay nói thẳng’ này còn khiến người ta động lòng hơn trăm lời đường mật kia.

“Này ... Anh biết viết thư pháp sao?”, Hứa Luật nhớ đến chuyện anh có đề cập trên bàn ăn: “Chuyện đó không cần miễn cưỡng, nếu không được, lát nữa em có thể ...” --- Tìm ra lý do giải cứu cho anh.

Về sau cô không nói được bởi vì Đường Tổ đã cúi sát người, hôn nhẹ lên môi cô: “Em nên rõ một chuyện: Anh là ‘Your man’ ... Trong từ điển không có từ ‘Không được’.”

*

À! Liên quan đến từ ‘Your Man’ là có cơ sự thế này:

Sau khi bắt Trịnh Hiểu Hồng, Hứa Luật về nhà nhưng vẫn còn bực mình chuyện anh ‘Không làm’. Tuy rằng rõ ràng anh nói rất có lý, nhưng cách xử trí của anh khiến cô không vui chút nào.

Vừa vặn tối hôm ấy trên tivi chiếu bộ phim Spider Man, cô chỉ vào Người nhện trên màn ảnh hỏi người đàn ông bên cạnh: “Đường Tổ! Nếu được lựa chọn, anh sẽ chọn làm anh hùng nào: Spider Man, Superman, Batman, Iron Man???”

Đột nhiên cô lại nghĩ ra chuyện bắt Đường Tổ hóa thân thành mấy anh hùng mà suốt ngày mặc quần lót ở bên ngoài --- Thật khiến người ta phát điên.

Giáo sư Đường còn không thèm liếc mắt: “Anh không có hứng thú!”

“Không được! Anh phải chọn!” Hứa Luật kiên trì.

“Nhất định???”, anh đặt quyền sách xuống.

“Nhất định!”, cô cố tình làm khó anh ... Cô biết rõ anh chẳng hứng thú với những loại anh hùng đi cứu vớt cả nhân loại này.

“Được rồi!”, anh nhún mày: “Bốn cái ‘Man’ đó anh không muốn làm cái nào hết, nếu nhất định phải có câu trả lời ... Vậy thì anh muốn làm ...”

“Làm gì!!!”

“Your-Man!”

Bốn tên ‘MAN’ đó .... Xin lỗi! Anh không thích làm thế thân của người khác.

Chỉ một từ ‘Your-Man!’ đã đủ đánh bay con tức dữ là nhỏ nhất của Hứa Luật. Câu nói thẳng này đúng hơn là một lời tỏ tình ... thế nhưng người đàn ông ấy có lẽ chính bản thân cũng không nhận ra ... Lời lẽ THẬT – SỰ – QUÁ – QUÁ – TÌNH CẢM!

Làm sao khiến cô tức giận được nữa chứ!

Quá đáng hơn đó chính là, người đàn ông này của cô không phải giỏi võ mồm. Anh nói được làm được.

*

Trong thư phòng.

Đường Tổ cởi áo vest, tay áo xắn cao đến khuỷu tay, lộ ra đoạn cánh tay trắng nõn, chậm rãi trải tờ giấy bày ra bàn, cầm bút lông, trên người tràn đầy khí chất của một thư sinh, nhẹ nhàng, phong nhã.

Hứa Luật luôn cho rằng phong cách của giáo sư Đường thuộc tầng lớp quý tộc thời trung cổ; nhưng ngay thời khắc này đây, bàn tay cầm bút lông kết hợp với ngũ quan cân đối, thực sự rất hòa hợp.

--- Người đàn ông này diễn quá nhập vai đi!!! Hứa Luật nói thầm trong lòng, ánh mắt chuyển về phía tờ giấy.

Anh để bút trên nghiên mực, chưa lập tức hạ bút, ánh mắt lạc trên tờ giấy, ngưng trọng một chút, sau đó mới đề bút viết.

Giấy trắng mực đen, rõ ràng rành rành, viết thẳng một mạch, nét bút dứt khoát, mạnh mẽ.

Khi còn bé, Hứa Luật bị mẹ bắt ép học thư pháp. Tuy sau này bỏ lỡ không theo học nhưng cô có thể nhìn ra những chữ này Đường Tổ viết hết sức đẹp, nếu không phải có công lực, chắc chắn không thể viết được đến mức này.

Đường Tổ ... Anh còn gì không biết nữa không?

Mẹ Hứa ở bên cạnh không giấu vẻ thán phục: “Chữ đẹp!”. Không chỉ có nét chữ đẹp, mà bố cục trên trang giấy đều rất nghiêm chỉnh.

Nét bút phản ánh con người, từ chữ viết có thể nhìn ra được người đàn ông này có tâm tư tí mĩ; trước khi viết phải suy nghĩ thật kỹ; đầu bút lông di chuyển, gọn gàng, dứt khoát, thể hiện anh không phải là người thích dây dưa, dài dòng ...

Đang mải mê ngắm thì ba Hứa Luật gọi vọng vào, nói có điện thoại tìm. Mẹ Hứa lật đật chạy ra phòng khách, thư phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Hứa Luật không nhận được gào thét: “Quá toàn năng!!!”

Giáo sư Đường về mặt cực kỳ đặc ý, nhún mày, vô cùng thích chí khi được bạn gái khen ngợi: “Nếu không phải vậy, làm sao có thể là ‘Your – Man!’ được chứ!!!”

“Chảnh chọe!”

Đường Tổ nhìn ra phía bên ngoài: “Chúng ta ra ngoài một chút được không?”

Hứa Luật gật đầu, tận lực đóng vai một gia chủ hiếu khách: “Ừm! Đi thôi!”

Hai người rời khỏi nhà, gần nhà cô chẳng có nơi nào để tham quan, duy nhất chỉ có một công viên.

Công viên này mấy năm qua thay đổi không ít, mở rộng hơn rất nhiều. Gần đến Tết nên công viên cũng trang trí theo chủ đề. Sau bữa trưa nên cũng không có nhiều người lắm, Đường Tổ nắm tay cô. Hai người thản nhiên cùng nhau bách bộ.

Thình thoảng gặp hàng xóm, Đường Tổ hăng hái chủ động giới thiệu thân phận của mình: “Xin chào! Tôi là bạn trai Hứa Luật!”

Qua mấy lần, dù ngốc đến mức nào Hứa Luật cũng nhìn ra được ‘Muru đồ gây rối’ của Đường Tổ. Hóa ra người đàn ông dựa vào danh nghĩa ‘Tàn bộ’ để tuyên thệ chủ quyền.

Bị nhìn thấu nhưng Đường Tổ chẳng có một mảy may ‘ngại ngại’ --- Sớm đã nên biết loại ‘ngại ngại’ này không có trong từ điển của anh.

“Chính là chỗ này ư?”

Hai người đi đến một bãi cát cho trẻ em

“Cái gì?”

“Em từng kể mỗi khi làm sai, em thường đến đây trốn!”

“Ừm!”, Hứa Luật đi đến cầu tuột trong khu bãi cát, cười cười nói: “Khi còn bé cảm thấy thật cao, bây giờ nhìn lên ... Lại thấy cầu tuột thật nhỏ!”. Hồi đó cô cảm thấy nếu trốn dưới thang trượt, nó sẽ như thành trì, giúp cô che mưa chắn gió.

Đường Tổ mặc dù không tài nào hiểu nổi tại sao cô lại có thể trốn dưới gầm cầu tuột như vậy, nhưng cũng không có cản trở anh tưởng tượng hình ảnh Hứa Luật nho nhỏ trốn trong đó: Tiểu Hứa Luật quỳ gối ngồi trong ‘động’, hai tay ôm lấy cơ thể.

Sau đó anh bắt đầu suy luận những khả năng khác: Nếu như khi ấy có bọn buôn người; nếu như lúc đó trời đổ mưa, có sấm sét; nếu như lúc đó ...

“Sau này không cho phép em làm mấy chuyện này nữa!”, anh nghiêm túc cảnh cáo: “Mặc kệ em gặp phải chuyện gì, anh có thể giải quyết cho em!

“Ồ!!!”

“Em không cần trốn, vì đã có anh”, hai tay Đường Tổ nắm chặt bờ vai cô, đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“A???”

“Anh nên biết em sớm hơn một chút!”, anh bắt đầu cảm thấy phiền não vì đã đến quá trễ, sau đó ngữ khí biến chuyển: “May là em gặp được anh!”

“... Sặc!!!”, cô có thể hiểu câu nói này là vì cô không???

“Cười cái gì?”

Cô ra vẻ chế giễu: “Cái này của anh gọi là ... Đau lòng cho tuổi thơ của em?”, đôi mắt chớp chớp, trong lòng có chút vui sướng! Người đàn ông này càng ngày càng xứng đáng là người bạn trai tốt!!!

Đau lòng?

Từ ngữ này với anh mà nói quá xa lạ.

Loại cảm giác này có phải là giống như con mèo dùng móng vuốt cào cào lên người không ... Nếu đúng vậy thì hơi đau một chút --- Mèo quả nhiên là động vật không thể ư nổi.

Thế nhưng, đau lòng không phải trọng điểm, trọng điểm là: “Anh cho rằng hành động ‘Cứ làm sai rồi lại trốn ở đây’ là quá ngu ngốc. Thân là bạn trai của em, anh có trách nhiệm phải sửa lại suy nghĩ không chính xác này”, anh đính chính lại câu từ.

Hứa Luật: “...”, cô muốn rút suy nghĩ tốt đẹp vừa rồi lại! Xứng cái pà gì chứ!!!

“Có vấn đề?”

“... Không!”, cô cố nặn một nụ cười gượng gạo.

“Em có biết nét mặt em lúc này ...”

“Thế nào?”

“Giống như muốn nhào lên ... Cấn anh!”

“Không ...” - - - Sai

Nhưng chữ ‘sai’ chưa kịp nói ra, anh đã dùng sức nắm chặt tay cô, đôi mắt trong vắt ngời sáng, ngữ khí mang theo chút ám muội.

“Không cái gì?”

“Không ... Không thế nào!” ... Pà nó! Đồ Hứa Luật nhất gan. Cô thầm phỉ nhổ hành vi của bản thân.

“Có đúng không ...”, anh nở nụ cười, hàm ý sâu xa: “Không có chuyện gì thì anh muốn ... Cấn!”

Từ ‘cấn’ được phát ra cùng lúc với môi anh dính chặt vào môi cô.

Gruhghh!!!!

Người đàn ông khốn khiếp ... Càng ngày càng lưu manh.

Buổi chiều Hứa Luật đưa Đường Tổ đi tham quan thành phố Z. Những nơi có kỷ niệm với cô thời thơ ấu: trường học, con đường đến trường ... Vậy mà anh lại dùng phương thức của anh đem ‘Thời gian tươi đẹp’ của Hứa Luật chà đạp đến mức thương tích đầy mình.

“Lúc học tiểu học em ngồi bàn hai.”

“Khi ấy nhất định em rất thấp!”

Muốn chết: Đánh trúng ngay điểm yếu.

...

“Ày! Trước đây khi chưa chuyển nhà, tan học em thường đi con đường này về. Khi đó cảm giác con đường thật dài, một lần đi mất gần nửa tiếng.”

“Hay là nguyên nhân chính là do chân em ngắn!”

Hiện thực quá tàn nhẫn.

Cô có nên trừng trị người đàn ông này không. Hứa Luật liếc cặp chân thon dài của anh từ dưới lên: “Đường Tổ, Anh còn có phải là bạn tốt không đó?”

Đường Tổ kéo kéo tay cô: “Không chỉ làm bạn mà còn là bạn trai!”

“Có lại bạn trai mà đi bắt nạt bạn gái vậy ư!!!”

Kết quả ... Anh nói: “Người khác muốn còn không làm đây!!”, sau đó bổ sung thêm, “Yên tâm! Anh cũng sẽ không để người khác bắt nạt em!”

Nói cách khác Giáo sư Đường không phải là người tùy tiện đi bắt nạt người, hoặc phải nói Giáo sư Đường không phải loại người tùy tiện.

Thiên hạ đúng là của Đường Tổ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: ĐƯỜNG TỔ SAY RƯỢU ĐÁNG YÊU

Sau đó, Hứa Luật ngẫm lại cảm thấy câu nói này của Đường Tổ có điểm không đúng. Anh là ‘Vua ác miệng’, rõ ràng chỉ cần mở miệng là đã thương được người khác, không kể thần thánh hay người già yếu bệnh tật, chỉ cần là động vật còn sống thì từ trước đến giờ anh mở miệng là không tha.

Đối với suy nghĩ này của cô, anh bình tĩnh trả lời: “Em không giống bọn họ.”

Hứa Luật nửa tai thỉnh giáo: “Có khác biệt gì?”

Đường Tổ xoa xoa bàn tay nhỏ nhắn của cô: “Em là bạn gái của anh. ‘Bắt nạt’ em không giống với ‘Bắt nạt’ người khác ... Hay là em nói rằng ‘Liếc mắt đưa tình’ thì đúng hơn.”

“Bậy ... Ai liếc mắt đưa tình với anh. Hơn nữa có người liếc đưa tình kiểu đó à!”

“Vậy thì là sao chứ?”

“À ...”, ‘Là sao’ làm sao cô biết được: “Em không biết!”

Anh không nói thêm gì nhưng vẻ mặt ấy đã nói lên tất cả --- Nhìn đi! Nếu ngay cả em còn không nhận ra được tại sao lại phù nhận câu nói của anh.

Hừm!!!

Hứa Luật then quá hóa giận, quay đầu không thèm nhìn anh, muốn giữ khoảng cách với anh. Đi được một bước, chợt phát hiện bàn tay cô vẫn còn nằm trong túi áo khoác của anh: “Buông tay em ra!”

“Không buông!”, kháng nghị vô hiệu.

“Buông!”

“Không buông ...”

Ánh chiều tà kéo dài bóng của hai người bọn họ, có người dùng máy chụp lại. Hình ảnh của hai người thu hết vào trong máy ảnh, màn ‘Liếc mắt đưa tình’ kết hợp cùng ánh cam vàng của mặt trời chiều tạo nên màu sắc hết sức âm áp ...

“Trước đây do ngại vô tâm mà không sợ hãi ... Bây giờ ngại đã động tâm! Vậy thì sẽ có nhược điểm”

Trong gió thoảng đầu dây tiếng khe khẽ thở dài, cùng tiếng lẩm bầm.

“Nếu như bây giờ đào tâm tư ngại lên được không?”

Người không có còn mạnh mẽ như thế.

Vậy nếu như có quá nhiều ... thì có chắc sẽ mạnh mẽ hơn không?

Khà khà! Ý nghĩ này thật khiến con người ta cảm thấy kích động.

*

Buổi tối chính là ăn lẩu, buổi trưa khi nghe Hứa Luật đề cập đến chuyện Đường Tổ thích ăn cá. Mẹ Hứa đặc biệt lấy đầu cá nấu lẩu, còn thân cá mè hoa thì cắt làm sáu khúc đen chiên giòn, xào chút hành gừng, rồi để vào nồi lẩu, thêm chút xìu rượu, muối và các phụ gia khác. Hương thơm ngào ngạt khiến ai nấy đều cảm thấy thèm.

“Me! Tay nghề của mẹ càng ngày càng cao!”, Hứa Luật vừa ăn vừa xuýt xoa. Còn gương mặt trắng nõn của Đường Tổ cũng phỉếm hồng --- bởi vì nồi nước lẩu có tiêu hạt, thơm, cay thật đã!!!

Mẹ Hứa trừng mắt nhìn cô: “Con chỉ chăm chăm ăn một mình!”, rồi bà múc cho Đường Tổ một miếng: “Cháu ăn nhiều một chút! Đừng khách sáo ... Con cá này thịt tươi ngon lắm!”

Có thể do sắc mặt ửng hồng nên giờ khắc này đáng vẻ Đường Tổ đã mất đi vẻ lạnh lùng mà thay vào đó là cảm giác cực kỳ thân thiện: “Đây là món ăn ngon nhất cháu từng ăn!”, ngữ khí cũng có chút ôn hòa..

Bộ dáng Đường Tổ lúc này ... nhìn coi ... Khụ! Chẳng khác gì người trong nhà.

Hứa Luật trầm nghĩ trong lòng.

“Nếu thích sau này cùng Tiểu Luật năng về nhà một chút, muốn ăn món gì bác làm cho!” Mẹ Hứa càng ngày càng hài lòng về Đường Tổ.

“Nếu bác không chê cháu phiền phức.” Đường Tổ khẽ mỉm cười.

Mẹ Hứa khoát tay lia lịa: “Không phiền phức! Không phiền phức! Nếu như Tiểu Luật không rảnh, cháu cứ đến một mình cũng được!”

“Mẹ! Mẹ có còn là mẹ ruột của con không vậy???”, Hứa Luật kháng nghị.

“Mẹ cũng nghĩ đến chuyện này, không biết có phải bệnh viện trao nhầm con không!”, mẹ Hứa không để cho cô chút mặt mũi, nhanh chóng quay đầu lại nhìn Đường Tổ bằng ánh mắt triu mến: “Cháu đừng sợ nó! Nếu nó bắt nạt cháu, cháu cứ kể cho bác!”

Nghe đi, đây có phải là lời từ miệng mẹ cô phát ra không vậy.

Họa thủy .... Đường họa thủy!

Hứa Luật nhìn người đàn ông bên cạnh mẹ mình, thầm oán hận.

“Đừng mãi lo nhìn anh! Em ăn nhiều một chút!”, Đường Tổ đột nhiên quay đầu gấp cho cô một miếng đậu hũ.

Hứa Luật: “Ai ... Ai nhìn anh chứ!”

Đường Tổ biểu hiện hết sức khoan dung: “Ủm ... ừm ... Là anh nhìn em!”

“Con bé này ... biết ngay là bắt nạt Tiểu Đường!”, mẹ Hứa lên tiếng thay anh đòi lại công đạo, tiện thể liếc con gái một cái thâm cảnh cáo.

Thật sự không biết xấu hổ mà ... Mẹ đã hoàn toàn bị anh lừa.

“Chờ bác một chút!”, ba Hứa tâm trạng rất vui, ông đứng dậy đi đến tủ rượu. Dự tính trong đầu sẽ cùng Đường Tổ uống vài ly.

“Ra về đạo mạo!”, Hứa Luật lẩm bẩm, lấy miếng đậu hũ bỏ vào trong miệng. Miếng đậu nấu trong nước lẩu đã lâu nên rất nóng, vừa cắn xuống một cái ... nóng phỏng khiến cô la oai oái: “Nóng ... Nóng ... Nóng ....”

“Con bé này ... ăn kiểu gì mà ...”, mẹ Hứa vội vàng chạy vào nhà bếp lấy cho cô ly nước lạnh.

Hứa Luật nhả miếng đậu hũ trong miệng ra, liên tục hít hà: “Nóng quá đi mất ...”

Lời bị chặn giữa chừng, trên môi cô có thêm một thứ ... Oạch ... Cũng là môi ... Đường Tổ đột nhiên ghì cằm cô, Hứa Luật nhìn gương mặt anh tuấn đang phóng to trước mắt mình.

Mềm mại ... Khó mà tin được lại mềm mại như vậy ... Nhờ ‘công lao’ nồi nước lẩu mà môi anh càng ẩm càng mềm hơn so với bình thường.

Toàn bộ thế giới đều rất yên tĩnh, chỉ còn dư lại đầu cá trong lẩu là đang ừng ục lặn.

Nóng!

Không phải nóng phỏng do miếng đậu hũ lưu lại mà là môi lưỡi anh lưu lại, so với đậu hũ còn nóng hơn nhiều, mềm mại hơn nhiều.

“... Đờ hơn chút nào chưa!”, con gió nhẹ mon man vào trong miệng, như dòng nước mát chảy nên hoang mạc nóng bức. Giọng anh nói trầm thấp bên tai vọng vào lòng người: “Cách hạ nhiệt của nhà họ Đường ...”

Hứa Luật trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, một lúc lâu sau mới biết được chuyện gì đã xảy ra: “Đường Tổ ... Anh!!!”

To gan thật! Ba mẹ ... Ba mẹ cô đều ở đây mà anh dám làm như vậy.

Cô có tật giật mình, mặt nóng ran, như ... như đang ăn vụng trái cấm ... tim sợ muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Bàn tay cô đặt trên môi, vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ lưu lại trên đôi môi cô.

“Uống nước nhanh lên!”, mẹ Hứa bưng ly nước đi ra, thấy tay cô che miệng, mặt thì đỏ au au, không hiểu chuyện gì xảy ra liền mắng yêu cô một câu: “Con nhóc này ăn uống thế đấy ... Mau mau uống đi!”

Ba Hứa cầm chai rượu quay trở về bàn ăn, trông thấy Hứa Luật như vậy, hỏi giọng quan tâm: “Chuyện gì vậy? Sao mặt đỏ vậy con?”

“Ăn vội, bỏng miệng!”, mẹ Hứa ở bên cạnh giải thích.

Ba Hứa: “Không sao chứ!”

“Dạ! Không sao!”, Hứa Luật nhận ly nước từ tay mẹ, uống ừng ực, nhưng gương mặt vẫn nóng hừng hực, mặt đỏ như trái cà chín, từ từ mới quay trở về được thực tại. Tim của cô ... tim của cô vừa rồi đập quá nhanh, ngỡ như nó chịu không nổi.

Thấy cô không sao, ba Hứa quay đầu nói chuyện với Đường Tổ: “Tiểu Đường, cháu uống được không?”

Đường Tổ: “Vài ly thì không sao ạ!”

“Được! Vậy chúng ta uống vài ly.”

...

Một bữa cơm kéo dài hơn một tiếng, Đường Tổ cũng ngà ngà say, mẹ Hứa nhanh miệng lên tiếng: “Được rồi! Được rồi! Tiểu Đường lần đầu tiên đến đây ... Anh đừng chuốc say cậu ấy.”

Đường Tổ nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Cháu cũng không uống thêm được nữa ... Uống nữa sẽ thất lễ.”

Thật sự là uống nhiều lắm rồi ... vì bình thường anh chưa bao giờ có nụ cười như vậy ... Phong tình vạn chủng’.

Ba Hứa ngày thường cũng không phải người nghiện rượu, nên xác định uống đã đủ nên ông lớn giọng: “Không uống ... Không uống nữa ... sau này uống tiếp ...”

“Uống gì nữa chứ! Say thế này rồi cơ mà! Mau về phòng ngủ!”

“Ồ!”, ba Hứa nghe lời, nhanh chóng đứng lên, đi lên lầu một nghỉ.

Hứa Luật không nhịn được nở nụ cười, ba Hứa bề ngoài khiến người ta có cảm giác là người đàn ông hết ra lửa nhưng thật sự lại rất nghe lời mẹ Hứa.

Buổi chiều mẹ Hứa cũng đã thu xếp một gian phòng ở lầu hai cho Đường Tổ. Bà nhìn gương mặt ửng đỏ của Đường Tổ liền mở miệng: “Các con cũng nghỉ đi ... Đi đường cả ngày trời cũng mệt rồi. Nghỉ sớm một chút.”

“Mẹ! Mẹ lên coi ba đi, con dọn dẹp dưới này cho!”

“Coi cái gì! Ông ấy uống quen rồi ... Không cần chăm sóc.” Sống với nhau mấy chục năm, bà đã rõ tính tình của ông chồng, uống là ngủ: “Mẹ thấy Tiểu Đường uống không ít, con đưa cậu ấy lên phòng nghỉ ngơi đi!”

“Con ...”, Hứa Luật chần chờ nhìn dáng vẻ lơ ngơ của Đường Tổ: “Vậy con đưa anh ấy lên lầu, mẹ cứ dọn sơ sơ thôi rồi cũng nghỉ sớm đi ... Mai con làm tiếp cho!”

“Được rồi! Được rồi! Mau đi đi!”

Hứa Luật đỡ Đường Tổ lên lầu. Phòng anh ở sát phòng cô. Có thể anh thật sự uống quá chén nên anh ngoan ngoãn theo Hứa Luật về phòng.

Hứa Luật đặt anh nằm trên giường, đắp kín mền, thuận thế ngồi bên cạnh giường nhìn anh. Ánh mắt anh nhắm nghiền, mái tóc ngắn ngang ... nhìn ra anh có vài phần trẻ con.

Rượu của ba Hứa, hậu rất mạnh, ngay cả ba cô tửu lượng cao như vậy còn say huống chi là anh, bình thường đâu thấy anh uống rượu.

Hôm nay anh rất tuyệt, khiến ba mẹ cô ai cũng hài lòng. Cô rất rõ ràng, anh chính là vì cô nên mới thu hết ‘gai nhọn’ của mình lại, chứ nếu không dựa vào tính cách của anh sẽ chẳng bao giờ làm mấy chuyện này.

“Ngủ ngon, Đường Tô!”; cô cúi người, len lén hôn nhẹ lên môi anh, một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Đứng dậy, chuẩn bị bước chân rời đi, anh đột nhiên mở mắt, kéo tay cô lại.

“Anh ...”

Dùng sức, anh kéo tay cô, ôm chặt cô vào trong ngực. Một giây sau, cô bị ép dưới thân, kịch liệt hôn môi cô, tựa như muốn nuốt chửng cô ...

Đường Tô cuối cùng cũng thả cô ra.

Anh đột nhiên đứng dậy, đứng bên thành giường, bắt đầu cởi quần áo.

“Đường Tô! Anh ... anh làm gì vậy?” Người đàn ông này thật ra là say hay không say? Hứa Luật không đoán được.

Anh cởi ... Không không ... là xé quần áo ... Hai chiếc nút áo cuối cùng bị anh hung hăng giật đứt: “Anh cho em coi cái này!” ... Vừa nói, anh vừa đưa tay cởi thắt lưng.

Coi ... Coi cái gì chứ???

Hứa Luật nhảy phốc xuống giường, muốn chạy ra phía cửa. Kết quả anh vẫn nhanh tay hơn chặn bước đi của cô: “Em nhìn ...”

“Em không nhìn ...”, Hứa Luật quýnh quýnh, quả nhiên anh say rồi ... Mặc dù không phải chưa từng thấy qua, thế nhưng lần này ... gọi là ‘Bất ngờ’ có được không???

“Thật sự không nhìn ư?”

“Không nhìn!”, Hứa Luật liên tục thề thốt, nuốt nước miếng ừng ực để bớt căng thẳng chứ không phải vì nguyên nhân sâu xa kia.

“Vây chỉ sờ thôi!”, Dứt lời, anh cầm tay cô hướng xuống phía dưới.

“Hả???”

“Nhìn ... Cơ bụng!”, anh kiêu ngạo ưỡn ngực. Các múi cơ bụng rõ ràng rành, rất tuyệt.

Hứa Luật: “...”

Sặc ... Cơ bụng?

Hứa Luật mở mắt, nhìn theo hướng tay cô. Đập vào mắt cô chính là chiếc quần tam giác màu đen. Sau đó bàn tay cô bị kiềm chặt, các khối cơ rất săn chắc ... sờ rất đã!!!

...

Khốn khiếp! Hù chết cô!

“Sao?”, Đường Tô ghé sát vào khuôn mặt cô: “Khiến em thất vọng ư?”

“Không! Không có!”, Hứa Luật nhanh chóng phủ nhận.

Có chết cô cũng không thừa nhận chính bản thân mình cũng đã chuẩn bị tâm lý để nhìn ‘cái kia’ ... Kết quả ... Khụ khụ! Chỉ là cơ bụng.

Tuy rằng cơ bụng của anh xác thực sờ rất sướng tay.

“Đẹp không?”, anh không quên mục đích chính của mình.

“Ừm! Rất đẹp!”, Hứa Luật dờ khóc dờ cười, nghĩ cũng không nghĩ đến khi say anh sẽ như vậy. Như một chú nhóc nóng lòng đem đồ vật mình thích thú nhất lôi ra tranh thủ lôi tán dương, ca ngợi, thán ước ao của người khác.

Nghe thấy câu nói khẳng định của cô, Đường Tô lại càng đắc ý: “Anh biết em sẽ thích mà!”

“Ừm! Em thích, em thích!”

“Vây em muốn hôn một cái không!”

“Hả ... Hôn ... Khụ khụ khụ _ _ _”, Hứa Luật nuốt chút nữa sặc nước miếng: “Hôn?”

Hôn ở đâu?

Anh lôi lôi tay cô, để cô sờ lên từng múi cơ bụng: “Nơi này em thích thì em hãy hôn nó!”, giọng nói anh vô cùng ngây thơ.

Không sai! Ngây thơ không tạp niệm, đơn thuần đáng yêu, giọng nói như thiên sứ, ánh mắt thuần khiết nhìn cô, khiến con tim nhỏ bé của cô run lên một nhịp.

Nếu như không phải chính cô mắt thấy tai nghe, thì đánh chết cô cũng không tin trên người Đường Tổ còn có thuộc tính này.

Có thể là thuộc tính tiềm tàng trong bản thân con người Đường Tổ.

“Đường Tổ! Anh uống nhiều rồi ...” Chết tiệt! Không được nhìn cô như vậy: “Anh nghỉ ngơi đi!”

“Ừm!”, anh cũng không phủ nhận mình uống say, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì: “Em hôn một cái thôi!”

Sự thật chứng minh, không thể nào thỏa hiệp được với người say.

Hứa Luật từ bỏ, nhìn bộ dạng của anh, cô biết chắc chắn anh không có ý định buông tha cô, trừ khi cô trực tiếp ra tay.

“Được ... Được ... Hôn một cái rồi ngoan ngoãn ngủ nhen!”

“Được!”, anh gật gù.

Gruhhh .... Ngoan.

Hứa Luật lấy tay xoa xoa đầu anh.

Đường Tổ ưỡn bụng dưới, giục cô. Hứa Luật nuốt nước miếng cái ực. Lần này cô thật sự căng thẳng. Thật sự!

--- Cúi người xuống!

--- Chụt!!! Hôn lên bụng anh một cái.

“Làm sao cửa cũng không ...”

Hứa Luật tính diu anh vào phòng rồi rời đi, nên cũng không đóng cửa. Mẹ Hứa nhanh tay nhanh chân dọn dẹp dưới nhà xong xuôi, muốn lên coi xem Đường Tổ thế nào. Thấy cửa không khóa, thuận tay đẩy mạnh vào. Từ góc độ của bà nhìn vào: Đường Tổ lưng xoay về phía cửa, trong khi đó Hứa Luật thì cúi người ... Tư thế này khiến toàn bộ câu nói của mẹ Hứa đều nghẹn lại ở yết hầu.

Hứa Luật đứng dậy trông thấy mẹ đang đứng ở cửa, cô như bị sét đánh giữa trời quang: “Mẹ! Sao mẹ ...”

Mẹ Hứa đóng xầm cửa: “Muốn chết à! Chưa đóng cửa mà đã ...”

Hả???

Chưa đóng kỹ thì thế nào?

“Mẹ ... Không phải ... Mẹ nghe con giải thích ... Không phải như mẹ nghĩ!”, Hứa Luật chạy vội ra ngoài: “Chuyện không như mẹ nghĩ ... Đường Tổ ... anh ấy ...”

Mặt mẹ Hứa đỏ lựng: “Con nói với mẹ mấy lời này làm gì. Bọn con còn trẻ, mẹ đâu nghĩ nhiều như vậy. Có điều ... Mẹ nói cho con biết, nếu như con chưa muốn có con thì cố gắng phòng hộ thật tốt. Nếu như không cẩn thận có em bé, cứ sinh ra là được.”

“Không phải! Mẹ! Chuyện không như mẹ nghĩ!”, Hứa Luật khóc dờ mếu dờ, gì nữa đây ... lời đến cả việc con cái vậy nè.

“Được rồi! Được rồi! Mẹ đâu phải là người gàn dở, không hiểu chuyện. Mẹ biết các con không giống thế hệ của tụi mẹ!”, ngừng một chút, bà nói tiếp: “Đừng đùa đến mức sập nhà là được! Chứ trong nhà mình cách âm rất tốt. Mẹ đi xuống ngủ trước!”

Hứa Luật: “...”

Không phải ... Mẹ nghe con nói đi ...

Trời ơi! Hiểu lầm nặng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: KHẢ NĂNG TƯƠNG THÍCH CỦA WIN 95 VÀ WIN 8

Sáng hôm sau, Hứa Luật thức dậy từ sáng sớm. Sau khi chuyển đến thành phố Giang, cô ít có thời gian tập thể dục buổi sáng, vì vậy mỗi lần về nhà cô đều cùng chạy bộ với ba.

Không giống mẹ, trong ấn tượng của cô, ba là người đàn ông không giỏi nói những lời tình cảm nhưng cô có thể cảm nhận được mỗi lần về nhà khi cô cùng ba mình chạy bộ, ông đều rất vui.

Khi xuống lầu phát hiện Đường Tổ đã đứng ở đó từ bao giờ, hơn nữa cũng trong trang phục thể thao.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc loại quần áo kiểu này, so với phong cách nghiêm chỉnh thường ngày, hôm nay trông anh khỏe mạnh và anh tuấn hơn. Ta nói ‘Áo đẹp nhờ công người mặc’, dù là chiếc giẻ lau khoác lên người cũng biến thành khuyňh hướng thời trang quốc tế.

Bây giờ mới biết thể nào là soái. Người đẹp trai đến mức độ khiến người người gào thét này lại là người đàn ông của cô đó ...

Ba người chạy men theo con đường nhỏ. Dọc đường gặp không ít hàng xóm cất tiếng chào hỏi ba Hứa. So với tốc độ phát triển cực nhanh của khu đô thị lớn, thành phố Z chỉ là thành phố hạng hai, nên tốc độ phát triển cũng chậm hơn, do đó vẫn còn thứ gọi là tình làng nghĩa xóm.

“Tiểu Luật về nhà rồi hả!”

“Dạ! Chào bác!”

“Được được được ... Con bé ngoan, lần nào về cũng đi tập với ba.”

...

Đến khu vực trung tâm quảng trường, ba người ngồi xuống nghỉ ngơi. Ba Hứa Luật chưa vội về: “Tiểu Luật con về trước đi, ba về sau với Tiểu Đường.”

Hứa Luật liếc nhìn ba mình một chút, lại liếc qua Đường Tổ. Cô biết ba muốn nói chuyện riêng với anh, mặc dù có chút tò mò nhưng vẫn nghe lời ba đi về trước.

Chờ sau khi con gái đi khỏi, ba Hứa cười cười, chỉ chỉ xuống ghế ngồi bên cạnh: “Ngồi đi!”, rồi ông chỉ vào Hứa Luật đã đi xa phía trước: “Tôi chỉ có một đứa con gái này thôi!”

“Hai bác đã cho cô ấy một điều kiện trưởng thành rất tuyệt.” Có thể thấy Hứa Luật và cha mẹ có mối quan hệ rất tốt.

“Vi vậy, tôi không muốn nó bị thương tổn.”

Đường Tổ khẽ nhướn mày: “Dĩ nhiên! Cô ấy xứng đáng được cả thế giới này đối xử tốt.”

Nghe anh nói thế, khuôn mặt ba Hứa mới giãn ra: “Đúng! Nếu như tôi có năng lực tôi nhất định sẽ đem mọi thứ tốt nhất trên thế gian này cho nó.”

Đường Tổ gật gù: “Thứ em ấy đang nắm giữ chính là thứ tốt nhất trên đời.”

Thứ tốt nhất dĩ nhiên là ám chỉ anh.

“Cậu thật là ... Tự tin!”, ba Hứa cười cười: “Cậu rất xuất sắc, mọi mặt đều rất tốt. Thế nhưng, chính vì lẽ đó mới khiến tôi lo lắng.”

“Lo lắng?”

“Tôi lo con bé đi với cậu liệu có gặp nguy hiểm gì hay không”, ba Hứa hít thở bầu không khí trong lành, nhìn Đường Tổ: “Tôi cũng là cảnh sát, tôi rõ ràng hơn hết sự nguy hiểm của cái nghề này. Đối mặt với tội phạm thì rất liều mạng, không sợ đắc tội với người khác.”

Ba Hứa kể với anh, ngày xưa khi ông còn trẻ, độ chừng khoảng hơn hai mươi tuổi, nhiệt huyết sung mãn. Dụng vụ án nào ông cũng là người đi tiên phong, bắt lấy tên tội phạm hung ác nhất, hung hăng nhất, trên người ông vết thương không ít.

“Nhưng thoát một cái lại không còn được như thế. Mẹ con bé vì chuyện này mà cảm rảm, có đợt còn đòi ly hôn. Ngày Hứa Luật ra đời, cùng lúc ấy tôi đang có nhiệm vụ truy bắt một tên trùm xã hội đen. Kết quả bị đâm một dao, phải nhập viện. Ngay lúc ấy tôi chợt hoảng hốt nhận ra, tôi còn chưa kịp thấy mặt con gái. Nếu như chết đi, vậy mẹ con nó phải làm sao ... Cũng bắt đầu từ khi ấy, tôi chính thức trở thành một người đàn ông, một người chồng, một người cha.

Hứa Luật vốn dĩ rất muốn làm cảnh sát như tôi. Khả năng là do lần ấy bị tôi dọa chết khiếp nên mẹ nó kiên quyết phản đối. Sau đó nó mới theo ngành pháp y. Nói thật tôi cũng không hy vọng nó làm cảnh sát. Nếu như có thể, tôi chỉ thích nó làm mấy nghề công nhân viên chức bình thường, ngồi trong văn phòng, chín giờ đi làm năm giờ chiều tan ca. Làm cha mẹ như chúng tôi chẳng cần nó làm nên công nên trạng chỉ mong nó cả đời vui vui về về, bình bình an an.”

Đường Tổ: “Em ấy rất xuất sắc, cũng rất vui vẻ. Bác nhìn đi, em ấy rất thích công việc hiện tại của mình.”

Ba Hứa cười cười: “Đừng! Con bé khi còn nhỏ thích nhất là coi Bao Thanh Thiên, trắng đen rõ ràng, tinh thần vô cùng trượng nghĩa ... Haizza! Sao hôm nay tôi lảm nhảm thế nhỉ!!!”

“Bác muốn nói gì cứ nói thẳng đi!”, vì đây là ba của Hứa Luật nên Đường Tổ có thêm mấy phần kiên nhẫn.

Ba Hứa nhìn chàng thanh niên xuất sắc trước mắt. Tối hôm qua, ông nửa đêm thức giấc, nằm ở trên giường suy nghĩ rất lâu: “Tuy tôi chưa biết cậu nhiều nhưng nghe nói cậu đã từng giải quyết rất nhiều vụ án khó khăn, cũng có danh tiếng trên trường quốc tế ...” Nếu như cảnh sát đắc tội với nhiều người, vậy thì Đường Tổ khỏi cần bàn đến.

Điều này khiến ông không khỏi lo lắng.

“Cháu biết bác đang lo lắng chuyện gì”, Đường Tổ ngữ khí bình tĩnh: “Bác có muốn nghe cháu nói về cảm nhận của mình về Hứa Luật không?”

“Cậu cứ nói!”, thân làm ba, ông xác thực muốn nghe qua một chút người đàn ông này suy nghĩ như thế nào về con gái mình. Một người đàn ông quá xuất sắc, bên cạnh thiếu gì phụ nữ, tại sao lại chọn Hứa Luật?

Đường Tổ gãi tay chỉ lên đầu của mình: “Nơi này của cháu chứa rất nhiều loại hành vi và đặc điểm của mọi loại tội phạm trên thế giới, chứa đầy các thông tin của những vụ án tiêu biểu. Nó giống như một chiếc máy vi tính, qua bộ não cháu có thể phân tích ra các vụ án sát thủ liên hoàn, phân tích được động cơ gây án, thông qua các chi tiết dù là nhỏ nhất, dùng suy luận để đi đến kết quả. Tìm ra hung thủ, lại phân tích sàng lọc, cho ra kết quả sau cùng. Bộ não giống như một chiếc máy, không hề có tình cảm. Cháu vốn cho rằng tim chỉ là bộ phận duy trì sự sống cho cơ thể, nhưng Hứa Luật đã khiến nó ‘sống’.

Nói như vậy, nếu không có Hứa Luật, Đường Tổ chỉ là chiếc máy phá án; có Hứa Luật Đường Tổ mới là một con người, có bộ não, có trái tim.”

Trước sau như một, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, giống như đang đứng trước bục báo cáo thành quả nghiên cứu mới nhất của mình, anh kiêu ngạo hướng về mọi người tuyên bố: Hứa Luật là người không chê trái tim của tôi.

“Vi vậy, mong bác hãy yên tâm!”, anh khẽ mỉm cười: “Cháu còn mong cô ấy không bị thương tổn hơn bất kỳ người nào khác. Do vậy, hi vọng bác đừng ngăn cản chúng cháu yêu nhau”, ngừng một chút: “Bởi vì sau này bác sẽ phát hiện làm điều ấy thật vô ích ... Cháu sẽ yêu cô ấy mãi mãi, hơn nữa nhất định sẽ khiến cô ấy yêu thương cháu.”

Ba Hứa có thể cảm nhận được từ trên người Đường Tổ toát ra đáng về tự tin.

Tên nhóc này xem ra ... cái gì ... cái gì ... Từ đó là gì???

À! Đúng rồi! Cao quý, lãnh đạm, vậy mà từ môi miệng có thể phát ra được những lời tình cảm như vậy ... thật là ... rất ... rất .... Nhấn nhẹn đúng không nhỉ???

Ba Hứa tỉnh táo trở lại, cười cười vỗ vỗ vai Đường Tổ: “Cậu bé à! Tôi không có ý ngăn cản, tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút.”

Sao??? Không phải ngăn cản? Phân tích của anh đã phạm sai lầm?

“Tôi chỉ muốn nhắc cậu. Nếu như cậu muốn ở bên Hứa Luật, vậy sau này làm việc gì cố gắng nghĩ đến con bé một chút, nhắc nhở bản thân bây giờ không chỉ có một mình. Cậu phải phụ trách mọi loại tâm tư tình cảm của con bé, đừng giống như tôi năm ấy.”

Đường Tổ sùng sốt: “Sorry! Không phải bác muốn ngăn cản?”

Ông kể về quá khứ của mình, rồi nói ông rất lo lắng ... Tất cả những điều này không phải là ‘đá lót đường’ để làm bàn đạp ngăn cản anh và Hứa Luật tiếp tục qua lại ư?

“Dĩ nhiên không phải”, ba Hứa nở nụ cười hiền hòa: “Hứa Luật thích cháu, yêu cháu khiến con bé thấy rất vui. Thân là ba, tôi sẽ không làm chuyện nó khó chịu, đau buồn ... Vì vậy, tôi cũng hi vọng cậu cũng sẽ bảo vệ nó tốt như tôi đã làm.”

Đường Tổ: “Xin bác yên tâm!”, sau đó anh mở miệng hỏi: “Có điều ... Nếu như bác lo lắng, biện pháp tốt nhất không phải là ngăn cản hai người chúng cháu qua lại chứ?” Cứ như thế sẽ đem nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước.

Ba Hứa nói một cách sâu xa: “Loại cảm giác mâu thuẫn này chờ đến khi sau này cậu có một đứa con gái như Hứa Luật, rồi có thanh niên đeo đuổi con gái cậu, đến lúc ấy cậu sẽ rõ ràng.”

Có bé gái giống như Hứa Luật ...

Đường Tổ thầm nghĩ: phiên bản thu nhỏ của Hứa Luật ... Quả nhiên sẽ rất đáng yêu, rất thích.

Thế nhưng ... người duy nhất xứng với cô chỉ có anh.

Vậy có ai .... Có người đàn ông nào xứng với Tiểu Hứa Luật?

Nếu như Tiểu Hứa Luật thích một tên nhóc ngu xuẩn thì làm sao bây giờ?

Anh nhất quyết sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Biện pháp tốt nhất chính là ...

Sinh con trai thôi!

Ừ!!!

Đúng! Ngay tại thời điểm Hứa Luật không biết gì, Đường Tổ đã hạ quyết tâm chỉ sinh trai không sinh gái.

*

Hứa Luật một mình về nhà, trước tiên đi tắm rửa, sau đó vào bếp cùng mẹ chuẩn bị bữa sáng.

“Mẹ! Cái này ... Mẹ muốn cho heo ăn sao?”

Trên bàn bày đầy điểm tâm, đủ loại đủ món, từ món Trung cháo trắng, súp đậu nành, xúp mại, bánh quẩy; đến món Tây như sữa, bánh sandwich. Rồi trong nồi mẹ còn luộc ...

Hứa Luật liếc mắt nhìn ... món ‘Thắng cố’

*Thắng cố: món của người Mông Cổ, món được nấu từ móng ngựa và lòng, phèo ...

“Con là heo?”, mẹ Hứa cũng không quay đầu lại, nói: “Đâu biết Tiểu Đường thích ăn món nào ... nên mỗi loại chuẩn bị một phần.”

“Mẹ ... Anh ấy dễ ăn lắm, chỉ cần ăn cá!”

“Hừ! Tại sao có mình con về vậy. Ba con với Tiểu Đường đâu?” Món ‘Thắng cố’ này phải ăn nóng mới ngon.

Hứa Luật nhón một miếng bánh quẩy: “Đi sau! Con về trước!”

“Con bé này ... lớn lắm rồi!”, mẹ Hứa đánh yêu vào bàn tay con gái một cái.

Hứa Luật nở nụ cười đắc ý, nhét bánh quẩy vào trong miệng: “Dù một trăm tuổi con vẫn là con gái của mẹ.” Ở trước mặt ba mẹ cô luôn là cô nhóc lí lắc.

Vừa nói xong, bên ngoài vọng vào thanh âm chuyện trò, ba Hứa và Đường Tổ đã về, hai người cũng đi tắm. Hứa Luật lên lầu chờ Đường Tổ đi ra, vừa bắt được anh, cô hỏi ngay: “Ba em nói với anh cái gì vậy?”

Đường Tổ: “Bàn về chuyện máy vi tính.”

“A! Máy vi tính!”, từ trước đến nay ba cô đâu có hứng thú mới sản phẩm điện tử.

“Ừm!”, anh gật đầu: “Bàn về khả năng tương thích của win95 và win 8.”

“Anh gạt em!”, Hứa Luật nghiêm túc vạch ra kẻ hở: “Thời nay ai còn dùng bản win 95, ít nhất cũng dùng bản win XP chứ!”, ngay cả XP cũng sắp bị đào thải rồi.

“Anh thích win 95”, còn tất cả những người còn lại đều chỉ là hệ điều hành DOS. Đường Tổ kéo tay Hứa Luật: “Khó vận hành cứ giao hết cho win 8, còn win 95 cứ để anh từ từ nâng cấp.”

“Đường Tổ! Anh nói gì em không hiểu???”

Ánh mắt anh tràn ý cười: “Đã nói win 95 không hiểu win 8.”

“Thế nhưng ... Em cảm giác hình như anh đang ám chỉ em.”

“Làm sao biết? Win 95 so với DOS tiến bộ hơn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: BA NGƯỜI TIỀN ĐẾN

Điểm tâm ăn được một nửa thì ba Hứa đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Sau khi nhận điện, ông về bàn ăn vội cho xong chén com rồi nói: “Ba đi trấn Long Sơn một chuyến!”

“Ba!”, Hứa Luật nhận thấy sắc mặt ba có chút thay đổi: “Có việc gì ư?”

Ba Hứa vừa mặc áo khoác vừa nói: “Một đứa trẻ mất tích trở về!”

Hứa Luật biết ba mình vẫn còn đang theo một vụ án mất tích.

Vào cuối năm 2009 đầu năm 2010, ba Hứa từng bị điều đến một địa phương tên Long Sơn, đây là một trấn nhỏ nằm sát biên giới. Vụ án mất tích chính là phát sinh ở trấn này.

Ngay khi vụ án xảy ra ba cô đã hoàn thành chuyển công tác, đang chuẩn bị để về lại thành phố Z; thêm vào đó mấy tháng xa nhà nên ông cũng nhớ vợ và con gái nên vẫn quyết định về nhà. Thế nhưng trong lòng ông vẫn canh cánh vụ án mất tích đó. Bây giờ thân ở thành phố Z cũng không thể quản được một nơi xa như vậy, nên có nhờ bên ấy nếu có tin gì thì thông báo liền cho ông.

Mấy năm qua, vẫn có người bị mất tích ở trấn nhỏ ấy, vậy mà đồn cảnh sát lại không coi trọng chuyện này.

Đối với tình huống này, dù ba Hứa có lòng nhưng không đủ lực. Đã từng làm việc nên ông cũng hiểu trong vụ án đó cảnh viên có sơ sẩy, có lười biếng; thế nhưng không thể đem toàn bộ mọi sai lầm và trách nhiệm đổ lên đầu bọn họ. Chỉ vì do cơ sở vật chất cùng hoàn cảnh còn nhiều hạn chế khiến cho công tác điều tra liên tục gặp khó khăn.

Nói đến trấn Long Sơn, một trấn nhỏ nằm ở vùng biên giới, do điều kiện kinh tế không phát triển khiến người dân buộc phải chuyển đi đến các khu thành thị lớn làm ăn. Theo bên phía đồn cảnh sát giải thích, năm rồi cũng có người báo án mất tích. Kết quả sau khi tìm đông tìm tây phát hiện thì ra người ta chạy đi nơi khác kiếm sống. Chuyện như thế này đâu phải một lần, hai lần. Do vậy nên từ đó về sau bên phía cảnh sát cũng chán.

Bây giờ nhận được tin đứa trẻ mất tích quay trở về, ông không thể ngồi yên được nữa.

“Chuyện bên cảnh sát thì ông mặc kệ đi, lo nhiều như vậy làm gì!!!”, mẹ Hứa hơi khó chịu: “Ông tới thì có ích lợi gì?”

“Tôi chỉ đến xem qua một chút!”, ba Hứa đứng dậy tính trở về phòng thu thập vài món đồ đơn giản để vào vali rồi gọi cho lãnh đạo bên Cục cảnh sát thành phố Z xin nghỉ phép ... Năm năm qua ông đã cống hiến cho bên Cục không ít, đã là ‘lão đại’ trong Cục nên phía lãnh đạo rất thoải mái cho phép.

Mẹ Hứa đặt chén com lên bàn, khuôn mặt rầu rĩ: “Đã lớn tuổi lắm rồi mà cứ nghĩ mình còn thanh niên, cuồng công việc quá mức .... Lại còn không phải nơi ông ấy quản nữa chứ ...”

“Mẹ! Ba là người biết chừng mực!”, Hứa Luật khuyên can mẹ. Cô cũng không yên lòng để ba mình đi một mình, đang suy nghĩ không biết nên làm thế nào thì nghe thấy Đường Tô lên tiếng: “Cháu cùng Hứa Luật đi với bác trai!”

Mẹ Hứa nghe vậy: “Nhưng ... còn công việc của các con ...” Nếu con gái bà đi cùng dĩ nhiên là quá tốt, bà cũng an tâm hơn.

“Bọn con gọi điện thoại báo tình hình có thể xin nghỉ phép”, Hứa Luật nhanh chóng đáp lời, rút điện thoại đi động gọi một cuộc.

Chờ ba Hứa đi ra thì Hứa Luật cũng kéo vali trên tay từ trên lầu đi xuống: “Ba! Bọn con đi theo ba luôn!” Cô vừa gọi cho Tô Tử Khiêm nói sơ qua sự việc.

Ba Hứa vốn là muốn cự tuyệt nhưng ông suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Được!” Ông nghĩ nếu có Đường Tô đi cùng chắc chắn anh sẽ hỗ trợ quan sát tình huống.

Ba người hành lý gọn nhẹ, cùng nhau đi đến trấn Long Sơn.

Đến được Long Sơn, họ không đến ngay đồn cảnh sát mà đến một nông trang nhỏ.

“Cảnh sát Hứa đến rồi!”, một người đàn ông trung niên, nước da ngăm đen mở cửa đón họ vào trong.

Bước vào căn nhà nhỏ, Hứa Chí Siêu đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nhận được tin của anh liền lập tức đến đây. Tình hình hiện tại thế nào?”

Người đàn ông trung niên họ Trương, tên Trương Ngọc Thuận. Đứa con trai bảy tuổi của ông mất tích năm 2008. Khi ấy, ông ta đến đồn cảnh sát báo án. Cảnh sát lấy thông tin cơ bản xong xuôi thì nói với ông một câu ‘Khi nào có mang mới sẽ báo cho ông’. Sau đó ... không có sau đó. Về sau, ông bỏ

tiền thông báo tìm trẻ lạc trên các tờ báo và truyền hình địa phương, nhưng đều không có tin tức.

Hứa Chí Siêu quen biết Hứa Ngọc Thuận năm 2010.

Khi đó, Trương Ngọc Thuận nhận được một cú điện thoại, hắn nói con ông ta đang trong tay bọn chúng, phải đem ba vạn tệ đến thì sẽ thả người.

Trương Ngọc Thuận vét hết tiền của trong nhà, bỏ vào trong một chiếc túi màu đen, rồi mang đến ngân hàng chuyển tiền. Đồng một trăm đồng có hơn mười cục do vậy khi đi, ông ta khẽ nệ xách một túi lớn.

Lúc điền thông tin, Hứa Chí Siêu đứng ngay sau lưng ông. Ông nhận thấy tâm trạng của ông ta có chút dị thường. Trực giác của cảnh sát báo cho ông biết có vấn đề nên tiến về phía trước hỏi han ông ta một chút. Đầu tiên Trương Ngọc Thuận cứ ấp a ấp úng, không nói thật tình, sau đó Hứa Chí Siêu nói rõ thân phận của ông, ông ta mới dám kể.

Hứa Chí Siêu nghe xong liền ngăn cản ông ta chuyển tiền. Sau khi điều tra, ông phát hiện là do một tên lưu manh sống cùng thôn với Trương Ngọc Thuận bày ra trò này.

Hứa Chí Siêu vẫn còn nhớ như in, sau khi ông vạch trần âm mưu đó, Trương Ngọc Thuận mắt ngấn nước: “Tôi tình nguyện để bọn họ tiếp tục lừa tôi, chỉ ít ra tôi cũng tự lừa bản thân mình rằng Hồ Tử không có chuyện gì...”

Cho đến tận bây giờ, Trương Ngọc Thuận vẫn chưa từ bỏ hi vọng tìm được đứa con trai, đối với ông mà nói, không có tin gì cũng là một loại tin tức tốt.

Nhận điều thuốc từ tay Hứa Chí Siêu, nhen lửa, ông ta hít một hơi, giọng có chút nặng nề: “Là con của Vương Thành Hùng, tình hình... Không tốt lắm”

Hứa Luật chú ý khi Trương Ngọc Thuận nói mấy lời này, bàn tay đang cầm điều thuốc vô thức run rẩy, sau đó lại hít một hơi thật sâu mới ổn định được tinh thần: “Đợi trời tối một chút, tôi đưa mọi người qua đó.”

Hứa Luật đánh giá nông trang nhỏ này, có thể nhìn ngay được chủ hộ điều kiện kinh tế không tốt lắm. Trước đây cô cũng đã nghe ba mình kể qua tình hình của Trương Ngọc Thuận. Vì sự mất tích của con trai mà vợ ly hôn với ông ta. Vốn là một gia đình hạnh phúc thì khi ấy phải tan đàn xẻ nghé, vợ con ly tán.

Khoảng năm giờ chiều, sắc trời tối sầm.

Theo sự chỉ dẫn của Trương Ngọc Thuận, ba người bọn họ đi đến nhà của Vương Thành Hùng.

Con trai của Vương Thành Hùng là Vương Chí Minh, mất tích năm 2012. Lúc mất tích nó được chín tuổi. Thấy Vương Chí Minh, Hứa Luật mới hiểu được câu nói của Trương Ngọc Thuận ‘Tình huống không tốt lắm’ vẫn còn là nhẹ.

Wương Chí Minh, mười hai tuổi, vừa đen vừa gầy, hai chân bị cắt đứt, lưỡi cũng bị cắt, một từ hoàn chỉnh cũng không thể nói ra, đôi mắt tràn đầy sợ hãi. Nó do một người cùng thôn phát hiện khi đang ăn xin ở đầu đường tỉnh lân cận.

Vợ của Vương Thành Hùng khóc đến sưng mắt, Vương Thành Hùng hai mắt đỏ au. Hai người bọn họ dĩ nhiên cũng chẳng muốn nói chuyện nhiều, nhìn con của mình bộ dạng ra thế này, đối với gia đình bọn họ mà nói đau không bút nào tả xiết.

Lúc rời khỏi nhà Vương Thành Hùng, tâm trạng Hứa Luật cực kỳ nặng nề, nhìn bộ dáng của Vương Chí Minh cô lập tức nghĩ đến bọn họ buôn người để ăn xin.

Bọn tội phạm bắt cóc trẻ em, sau đó đánh chúng thành tàn phế để cho bọn chúng đi ăn xin. Bình thường mà nói, đứa bé so với người lớn lại càng dễ người ta cảm thông hơn, do vậy xin cũng được nhiều tiền hơn. Hơn nữa, lứa tuổi còn nhỏ ăn cũng ít, năng lực phản kháng yếu, đợi chúng nó lớn thì phần lớn đều bị vứt bỏ.

Ba người trở về khách sạn trên trấn, vừa vào đến phòng khách khách sạn, có hai người một mập một gầy đi đến trước mặt bọn họ, tiến về Hứa Chí Siêu chào hỏi một tiếng: “Anh Hứa! Đến đây rồi sao không thông báo một tiếng?”

Hứa Chí Siêu run lên một cái, sau khi nhận ra thân phận hai người bọn họ là cảnh viên trong đồn, đồng thời cũng là cộng sự của ông khi ấy. Người có bề ngoài mập mạp là Lưu Tử, còn người kia là Tiểu Triệu.

“Tiểu Triệu nói với em là trông thấy anh, em còn không tin... Không ngờ lại là anh thật!”, Lưu Tử hớn hờ nói. Anh ta khoảng chừng bốn mươi tuổi, khi cười trông khá giống phật Di Lặc.

Tiểu Triệu trẻ hơn Lưu Tử, khoảng chừng ba mươi tuổi, đứng một bên phụ họa: “Em đã nói là anh Hứa mà anh Lưu không tin. Sau đó em đến khách sạn phải kiểm chứng liền.”

Lưu Tử: “Anh Hứa đến đây lần này để du lịch?”

Sau khi rời khỏi trấn Long Sơn, vì vẫn còn bận tâm chuyện của Trương Ngọc Thuận nên thỉnh thoảng vẫn gọi cho Lưu Tử, nhờ bọn họ để ý đến ông ta một chút. Nghe qua điện thoại bọn họ vâng vâng dạ dạ, thế nhưng lại chạy đến cảnh cáo Trương Ngọc Thuận không được gây thêm chuyện, có tin tức sẽ thông báo cho ông ta.

Chuyện này là sau này Hứa Chí Siêu mới biết, ngay lập tức ông gọi cho bọn họ nói cách làm như vậy ông không hề đồng ý. Từ đó về sau, ông không liên lạc với bọn họ mà mọi thông tin mất tích của đứa nhỏ ông đều gọi trực tiếp cho Trương Ngọc Thuận.

Mấy năm vừa qua, ông nghĩ đến không ít phương pháp, ví như liên hệ với bên lãnh đạo Cục cảnh sát trấn Long Sơn, thế nhưng đây không phải là phạm vi ông quản lý, nên hiệu quả rất thấp.

Hứa Chí Siêu cũng hiểu rõ bọn Lưu Từ không thích ông, là ‘người ngoài’ nhúng tay vào chuyện bọn họ nên giờ đây ông chỉ đứng bên cạnh Hứa Luật cười cười nói: “Trước kỳ nghỉ đông, con gái tôi nói muốn xem qua nơi công tác trước đây của ba, nên tôi dẫn nó đến đây tham quan.”

Lưu Từ nhìn hai người Đường Tổ và Hứa Luật, cười ha hả: “Vậy hôm nay để tôi làm hướng dẫn viên cho các anh chị.”

“Không cần làm phiền đâu!”, Hứa Chí Siêu uyển chuyển dùng ngôn từ cự tuyệt: “Mọi người cũng bận bịu, tôi đâu phải lần đầu tiên đến đây ... Không cần mất thời gian đâu.”

Tiểu Triệu lên tiếng: “Anh Hứa đã bao năm không đến, Long Sơn bây giờ biến đổi không ngừng, khác xa so với lúc anh còn ở đây. Mọi người cũng lâu lắm không gặp anh ... Để em gọi bọn họ qua đây tụ tập, chào hỏi anh một tiếng.”

“Tiểu Triệu ...”, Hứa Chí Siêu đưa tay muốn cản hấn ta, Lưu Từ liền kéo tay ông lại: “Anh Hứa đừng khách sáo. Hơn nữa đây là lần đầu tiên cô con gái cưng của anh đến trấn Long Sơn của bọn em, em phải tròn chức trách làm chủ chứ!”

Hứa Chí Siêu biết từ chối cũng vô dụng nên đành đồng ý.

Lưu Từ đặt một bàn lớn ở nhà hàng có tiếng nhất vùng, ngoại trừ ba Hứa Luật, Lưu Từ, Tiểu Triệu còn có thêm vài cảnh viên khác, ngồi đầy bàn. ‘Anh một câu, tôi một câu’ bầu không khí thật náo nhiệt.

“Đội trưởng Tôn đâu? Làm sao không gọi anh ấy đến đây luôn.” Hứa Chí Siêu nhìn bao quát mọi người thì thiếu mất Đội trưởng Tôn của đồn cảnh sát trấn Long Sơn năm đó.

Lời ông vừa dứt, bầu khí trong bữa tiệc đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: ÁN MẤT TÍCH LIÊN HOÀN.

“Sao vậy?”

Hứa Chí Siêu nhận ra bộ dáng khác thường của bọn họ. Cuối cùng Lưu Từ là người mở miệng trước: “Đội trưởng Tôn ba năm trước ... trong một nhiệm vụ ... đã hi sinh!”

Tin tức này khiến Hứa Chí Siêu sửng người: “Hi ... Hi sinh???”

“Vâng!”

Nhắc đến Đội trưởng Tôn, bầu không khí bữa tiệc thay đổi hẳn. Một lúc lâu sau, bầu khí mới trở lại như bình thường.

“Hứa Luật làm ngành nào vậy?”

Ngồi bên cạnh Hứa Luật là một nữ cảnh viên tên Lâm Mai, độ chừng ba mươi tuổi, mặc trang phục khá nghiêm túc, xem ra cô ta là một người dày dặn kinh nghiệm.

“Pháp y!”

Lâm Mai ngăn người: “Không nhìn ra được nhé!”, nếu chỉ xét bề ngoài, không thể nào tưởng tượng được Hứa Luật lại là pháp y. “Còn vị kia ...”

“Bạn trai!”

“Cũng làm pháp y luôn ư?”, Lâm Mai nhìn người đàn ông từ lúc đi vào đến giờ vẫn không mở miệng nói câu nào, Đường Tổ.

“Không phải, anh ấy ... Là giáo sư!”, còn giáo sư gì thì Hứa Luật không nói rõ. Nói tí mỉa mai người khác còn tưởng cô khoe khoang ... cũng không phải chuyện tốt.

“Trẻ như vậy đã là giáo sư ...”, Lâm Mai nhìn chằm chằm Đường Tổ một lúc: “Người ta nói ‘Anh hùng xuất thiếu niên’ quả không sai. Nhìn hai người tôi

không thể nào không thừa nhận mình đã già rồi.”

Hứa Luật khẽ nở nụ cười, nói câu lễ phép nhưng cũng có chút khoảng cách: “Chị Mai thật biết nói đùa!”

“‘Hồ phụ sinh hồ tử’. Anh Hứa là một cảnh sát lợi hại, Tiểu Hứa chắc chắn cũng là một pháp y tài năng!”, Tiểu Triệu gia nhập đề tài của hai cô gái.

“Lợi hại đến đâu cũng không đến phần của anh ... Bạn trai của người ta là giáo sư đó.”, Lâm Mai trêu ghẹo: “Tôi chẳng qua cảm thấy Tiểu Hứa thật sự lợi hại, rất đáng gờm. Ngay cả đàn ông chưa chắc dám theo nghề này ... Dù sao cả ngày đều đối mặt với người chết, thật sự rất đáng sợ.”

Hứa Luật lắc đầu một cái: “Người chết kỳ thực không đáng sợ. Trước đây giảng viên hướng dẫn của chúng tôi có nói. Thật ra trên thế giới này đáng sợ nhất chính là người sống.”

Tiểu Triệu và Lâm Mai không ngờ cô lại trả lời như vậy, hai người bọn họ ngẩn ra.

“Cách nói chuyện của em ... Thật rất có lý lẽ”, Lâm Mai nâng tách trà, nhấp một ngụm “Có điều ... chị vẫn thấy người chết là đáng sợ. Ha ha ha!”, cuối cùng còn tự ghẹo mình: “Quả nhiên không phải ai cũng có thể làm pháp y, tôi là một trong số đó!”

Tiểu Triệu cũng cười ha hả: “Không hổ danh từ thành phố lớn đến. Lời nói sâu sắc hơn người ở mấy địa phương bé tẹo của chúng ta nhiều!”

Lâm Mai chuyển câu chuyện sang Đường Tổ: “Bạn trai em ... có vẻ khá trầm tính.”

Trầm tính chỉ là cách nói văn vẻ. Nói thẳng ra, anh quá lạnh lùng, không dễ dàng tiếp cận. Tiểu Triệu cầm chai rượu, rót một ly hướng về phía Đường Tổ nâng cốc: “Tôi khâm phục nhất là những người ham đọc sách, giáo sư Đường! Mời anh một chén!”

Đường Tổ không nâng ly, lạnh lạnh đáp: “Dị ứng với cồn!”

Hứa Luật bên cạnh giải thích: “Anh Tiểu Triệu đừng làm khó dễ anh ấy. Bác sĩ nói anh ấy không thể uống rượu!” Khụ, khụ! Uống nhiều là tính xấu lại là ra.

Ánh mắt Đường Tổ đột nhiên lóe sáng, liếc cô một cái. Ánh mắt này của anh cô có hơi khó hiểu. Tuy nhiên cô nghĩ câu nói vừa rồi của cô là giúp anh giải vây, cô không làm sai!

Bên kia, Hứa Chí Siêu cũng mở miệng phụ họa, Tiểu Triệu thấy thế nên thôi, đành quay sang Hứa Chí Siêu mời rượu.

Qua ba tuần rượu, Hứa Chí Siêu mới đề cập đến vụ án mất tích: “Đứa bé đó mấy cậu còn lưu ý không?”

Lưu Từ rót đầy ly: “Anh Hứa, em biết ngay anh sẽ hỏi chuyện này. Nếu anh không hỏi em mới thấy kỳ lạ đó! Nhớ trước đây anh Hứa lần nào gọi cho bọn em cũng hỏi tiến triển của vụ án ...”, ông ta lại nhấp một ngụm rượu, “Thật ra những năm gần đây ko chỉ lãnh đạo trong đồn cảnh sát, mà ngay cả bên Sở cảnh sát cũng điện thoại đến ... Bọn em vẫn luôn lưu tâm ... chỉ là ...”, ông ta lắc đầu một cái: “Chỗ này anh cũng biết mà, hàng năm có biết bao người ra khỏi trấn, bọn em dù có lòng cũng không đủ lực.”

Hứa Chí Siêu lặng lẽ nói: “Tôi nghe nói có một cậu bé quay về.”

“Anh nói bên nhà Vương Thành Hùng à!”, Lưu Từ nhen điều thuốc: “Việc này bọn em đều biết. Ngày chúng em qua gặp nó ... Quá thảm khốc ...”, Lưu Từ khó chịu gạt mạnh tàn thuốc: “Những ngày qua trong đầu em luôn suy nghĩ ... Nếu đám trẻ mất tích đó đều biến thành như vậy thì sẽ sao đây.”

Hứa Chí Siêu vỗ vỗ bờ vai ông ta: “Lưu Từ! Nếu cậu tin tôi, hãy để tôi giúp một tay.”

Lưu Từ nghe ông nói như thế thì vỗ tay lên bàn một cái: “Anh Hứa! Nếu anh đến giúp bọn em thì tốt quá rồi! Chỉ là em thật sự lo lắng một chuyện, không biết mở lời thế nào.” Rồi ông ta thở phào một cái: “Em có một chuyện muốn nói thẳng cho anh biết.” Việc Lưu Từ muốn nói với Hứa Chí Siêu đó là lúc trước đi cảnh cáo Trương Ngọc Thuận: “Việc này là do một cảnh viên nhỏ tuổi lên lút đi làm. Sau khi Đội trưởng Tôn phát hiện thì tên nhóc đó cũng bị xử phạt. Em cứ canh cánh trong lòng, sợ anh Hứa biết chuyện này trong lòng lại thấy khó chịu ...”

Nghe Lưu Từ kể đầu đuôi câu chuyện, Hứa Chí Siêu khi trước còn có vài phần để ý thì đã biến mất không còn mây khói.

Bữa tiệc kéo dài đến gần chín giờ mới tan, ra khỏi nhà hàng, nhóm người Lưu Từ ai nấy cũng nồng nặc mùi rượu. Hứa Chí Siêu đỡ hơn một chút nhưng uống không ít, tỉnh táo nhất chỉ còn Hứa Luật và Đường Tổ.

Trên đường về khách sạn, Hứa Chí Siêu cứ lăm bắm một mình ... khi nằm trên giường, ông đột nhiên nắm chặt tay Đường Tổ: “Tiểu ... Tiểu Đường! Lần này có cháu ... có cháu ở đây ... Cháu nhất định phải cứu ... cứu những đứa trẻ ấy ...”

“Được rồi! Ba ... ba nghỉ ngơi một chút đi!”, Hứa Luật phải cố gắng lắm mới dần xếp cho ông ngủ yên, sau đó cô cùng Đường Tổ về phòng bên cạnh.

Cô có thể nhìn ra ba mình rất quan tâm vụ án này, nếu như không giải quyết sẽ còn mãi trong lòng ông không tiêu tan.

Cô tựa đầu vào vai Đường Tổ thì thầm “Những đứa trẻ kia quá đáng thương.” Cô muốn tìm những đứa trẻ ấy về.

Nếu đơn thuần chỉ là nhóm bắt cóc trẻ em, mấy đứa nhỏ bị mất tích còn có cơ hội được những người cha người mẹ thiện lương nhận nuôi, được đối xử

tử tế .... Nhưng nếu bị bắt đi làm kiếp ăn xin ... vậy thì ...

Hứa Luật: “Mấy tên bắt cóc trẻ em, lại còn khiến chúng tàn phế để đi ăn xin .... Quả thật không phải là người mà!”

Đường Tổ cảm nhận được tâm trạng của cô: “Ngày mai chúng ta đi tìm hiểu tình hình.”

Trong lòng anh rất rõ ràng, anh am hiểu nhất là những vụ án giết người liên hoàn. Thông qua hành vi của từng vụ án để phác họa ra chân dung tội phạm. Còn hành vi lừa bán trẻ em và phụ nữ, đây là một loại hành vi phạm tội đặc biệt. Bọn chúng phải có một tổ chức với quy mô lớn bởi một người độc lập nếu tự đi bắt cóc, buôn người, lừa bán thì khó thành công.

Thông thường mà nói, ‘Buôn bán phụ nữ trẻ em’ là một mạng lưới tập đoàn hoàn chỉnh, có người phụ trách lừa đảo, có người phụ trách bán, có người giữ nhiệm vụ trung gian giới thiệu ... mỗi một người làm đúng chức trách của mình, độc lập làm việc; nếu một khâu xảy ra vấn đề, những phân đoạn còn lại ngay lập tức thực hiện biện pháp ứng phó. Chính điều này đã khiến cho công tác điều tra liên tục gặp rắc rối.

Lúc bắt được bọn bắt cóc, tra hỏi bọn chúng chưa chắc biết được mấy đứa trẻ bị bán đi đâu, điều tra bị chặn giữa đường. Hơn nữa, tập đoàn buôn người thường là lưu động, hoạt động trên rất nhiều địa phương. Do đó, nếu muốn cùng một lúc phá âm mưu bắt cóc, buôn người thì cần phải điều tra trên một khoảng cách địa lý rất lớn, mất rất nhiều thời gian và công sức. Bọn tội phạm lại đông, cần rất nhiều cảnh lực, lại còn phải kết hợp ở nhiều khu vực. Vì thế đối với các án loại này khiến cảnh sát luôn ở thế bị động.

Có cảnh sát nói, anh ta tình nguyện đấu với mấy tên vô lại còn hơn đi điều tra án bắt cóc buôn người. Quá mệt mỏi! Không chỉ về thể xác, mà còn cả về mặt tinh thần, bởi vì hàng ngày luôn phải đối mặt với người thân, họ hàng, gánh chịu tất cả sự uỷ thác, sự hi vọng và cả sự thất vọng.

*

Sáng sớm hôm sau, ba người cùng nhau đi đến đồn cảnh sát trấn Long Sơn, bọn người Lưu Tử vẫn chưa đến nên Lâm Mai ra tiếp đón..

“Cháu biết nhất định mọi người sẽ đến đây rất sớm!”, cô ta đi rót trà mời ba người: “Mọi người ăn sáng chưa ạ? Chưa ăn thì cháu cho người đi mua ...”

“Không cần!”, Đường Tổ cắt ngang lời cô ta: “Tôi cần một phòng làm việc riêng, cô đem hết tất cả những tư liệu có liên quan đến các vụ án qua đó. Nghe cho rõ, là tất cả.”

Lâm Mai ngẩn người, cả nửa ngày vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô ta nhìn về phía Hứa Chí Siêu: “Chú Hứa! Đây là ...”

“Tiểu Lâm, cứ y theo cậu ấy mà làm!”, Hứa Chí Siêu lên tiếng.

Lâm Mai tuy rằng còn chút nghi ngờ nhưng không nói gì thêm: “Mọi người chờ cháu ở đây! Cháu đi sắp xếp một chút!”

“Cứ theo như lời tôi nói là được!”, Đường Tổ liếc mắt nhìn cô ta: “Không cần lại phải chạy đi xin chỉ thị của Lưu Tử.”

Lâm Mai giật mình, không ngờ ý nghĩ của cô ta bị anh đọc được: “Việc này là do Đội trưởng Lưu phụ trách ...”

Đường Tổ: “Hiện tại là do tôi phụ trách!”

“Hả .... Sao cơ?”, ánh mắt Lâm Mai mở to như gặp phải người ngoài hành tinh. Không thể giải thích được vì sao người đàn ông đối diện cô ta đây lại tự tin đến vậy, hơn nữa anh ấy chỉ là một giáo sư, quyền hạn gì được phụ trách việc của cảnh sát ???

“Chị Mai trước tiên cứ chuẩn bị phòng riêng cho tụi em đi!”, Hứa Luật lên tiếng: “Đường Tổ là chuyên gia tâm lý học tội phạm, có thể hỗ trợ điều tra ...”

Vừa nói xong, điện thoại của Lâm Mai vang lên, cô ta nhìn xuống, là Sở trưởng gọi đến, vội vã nhận điện: “Alo! Vâng ... Đúng ... Dạ đúng ... Được! Em biết rồi!”

Cúp điện thoại, ánh mắt cô ta nhìn Đường Tổ hoàn toàn thay đổi: “Giáo sư Đường, mời anh theo tôi. Anh cứ giao việc tôi sẽ cho người lập tức xử lý.”

Lâm Mai đưa bọn họ đến một gian phòng, sau đó ra ngoài tìm toàn bộ tư liệu, thái độ trước và sau khác hẳn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Hứa Luật nhỏ giọng hỏi Đường Tổ, trực giác báo cho cô biết sự thay đổi này chắc chắn có nội tình.

Đường Tổ: “Thủ trưởng của cô ta gọi cho cô ta thông báo phải toàn lực phối hợp với sự sắp xếp của anh.”

“Thủ trưởng của cô ta??? Lưu Tử??? ”

“Cao hơn một chút.”

“Sở trưởng???”, Hứa Luật trợn mắt nhìn anh: “Làm sao anh biết?”

“Sáng nay trước khi ra ngoài anh đã gọi cho sở trưởng bọn họ, báo cho ông ta biết thân phận của anh.”

“Thân phận gì?”

“Cổ vấn đặc biệt của Bộ công an.”

Hứa Luật: “Ông ta không hoài nghi gì sao?”

Đường tổ nhướn mi: “Tâm lý học là một loại hiện tượng kỳ diệu, thân phận càng cao càng dễ bị lừa; bởi vì trong lòng những người này đều có một loại tự kiêu: Bọn họ cho rằng mình ở vị trí cao sẽ không có người nào dám khiêu khích uy quyền của bọn họ. Hơn nữa ...”, anh thấp giọng: “Khi anh muốn lừa ai, nhất định sẽ thành công.”

Một tên lừa đảo đầy tự tin như vậy, cũng chỉ có anh mới làm được.

Hứa Luật tuyệt đối tin tưởng năng lực này của anh. Nếu như anh muốn, toàn bộ thế giới này đều thích anh là chuyện đơn giản. Người đàn ông này có thể đem lời giả nói đến mức thật như một chân lý. Do vậy, anh giả điện thoại gọi cho lãnh đạo một trấn nhỏ như Long Sơn thì quá dễ dàng.

Hứa Chí Siêu đứng bên cạnh đã bị chấn động không nói nên lời. Ông thật sự rất muốn tham gia vào vụ án này nhưng không ngờ phải dùng cách này để được vào ... Tuy rằng không phải chính ông là người lừa gạt nhưng nhóm cảnh sát bên trấn Long Sơn đã coi như ba người đi chung một chiếc thuyền.

“Đừng để ý đến quá trình, chỉ cần kết quả tốt là được!”, Đường Tổ liếc mắt nhìn ông ta, nhàn nhạt lên tiếng: “Đây là cách nhanh nhất.”

Một lúc lâu sau, Lâm Mai mang tư liệu đến.

Từ năm 2007 đến nay có tất cả 26 người mất tích. Đây là số liệu ghi chép của trong hồ sơ cảnh sát.

“Nạn nhân chỉ mất tích trong một vài thôn xóm. Độ tuổi đa dạng, nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất là sáu mươi tám tuổi. Trẻ em từ bốn đến mười tuổi có tám cháu, từ mười hai tuổi đến hai mươi hai tuổi có mười lăm người, sáu mươi lăm tuổi trở lên có ba người.”

“Tập đoàn lừa đảo và buôn người rất thích mấy đứa bé, cho dù là bán lại hoặc biến chúng thành xin ăn, bởi càng nhỏ càng dễ khống chế”, Đường Tổ nhìn vào vòng tròn số liệu được khoanh trên tập tài liệu: “Ngược lại, bọn trẻ trong giai đoạn thanh thiếu niên là bọn chúng ghét nhất vì tuổi đời này rất khó khống chế.”

Nhưng căn cứ số liệu ghi trên đây, trong những năm nay người bị bắt nhiều nhất lại là nhóm thanh thiếu niên, điều này đi ngược lại suy đoán về bọn tội phạm buôn người.

Tiếp đó Đường Tổ lại xem xét thời gian và địa điểm mất tích. Căn cứ vào kết quả cuối cùng cho thấy trong mười lăm thanh thiếu niên bị mất tích thì có mười hai người thuộc cùng một làng, chính là thôn Trương Ngọc Thuận đang sinh sống.

Đây là Vân Thôn, cũng là nơi có số lượng người mất tích nhiều nhất.

Sau khi tiến hành thêm một bước nghiên cứu, lại phát hiện những đứa trẻ mất tích còn lại đều ở những thôn lân cận, và nói những địa điểm này sẽ thành một hình thang. Các khu vực này không hề hẻo lánh, trái lại là nơi xe cộ tấp nập, xung quanh còn có nhà xưởng, trong đó có vài thanh thiếu niên bị mất tích là lúc tan ca, vừa rời khỏi xưởng.

Những án mất tích này quá lộn xộn, Đường tổ phải mất hơn một ngày tiến hành sắp xếp và phân tích.

Sau bữa cơm tối anh đưa ra đề nghị đến Vân Thôn, là khu vực có số người mất tích đông nhất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: PHÁC HỌA CHÂN DUNG

Tiểu Triệu dẫn đường, bọn họ mới đi được đến ‘khu vực hình thang’ này.

Bóng đêm dày đặc, ven đường đá sỏi gập ghềnh, còn có một cánh rừng nhỏ. Theo như Tiểu Triệu giới thiệu, con đường này trải đá đã được hai năm, xe cộ qua lại khá đông đúc, cách đó không xa là con đường cao tốc. Ngay tại lúc này đây còn thỉnh thoảng có vài chiếc xe lướt qua. Nói thẳng ra, nơi đây không hề lạnh một chút nào. Nhưng lại chính nơi đông đúc này lại là nơi có tần suất xảy ra nhiều án mất tích nhất.

Đường Tổ đi xung quanh khu này một lượt, thỉnh thoảng còn yêu cầu ngừng lại để quan sát.

“Tiểu Hứa! Không ngờ bạn trai em lại có lai lịch mạnh như vậy!”, Tiểu Triệu đốt điếu thuốc, phả một hơi khói nhìn mờ mờ ra phía ngoài, tiện thể cùng Hứa Luật tán gẫu.

Đối với ‘lai lịch hiển hách’ của Đường Tổ, cô chỉ có thể gượng cười cho qua. Nếu bọn họ biết chính xác thân thế của anh thì không biết có thêm chuyện

gì xảy ra. Tuy nhiên, có thể thấy, bọn họ đều rất tin ‘thân phận’ này của Đường tổ.

“Tôi có lên mạng tìm hiểu”, Tiểu Triệu nhếch miệng nói: “Cứ thấy không bình thường sao đó. Một nhân vật xuất chúng như thế làm sao có thể đến một trấn nhỏ xíu của chúng tôi. Khó trách ngay cả Sở trưởng phải lên tiếng, yêu cầu bên tôi phối hợp với công việc của mọi người. Mọi người yên tâm, chỉ cần Giáo sư Đường ra lệnh, chúng tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó.”

Mặc kệ là lời thật lòng hay khách sáo, Hứa Luật vẫn nở nụ cười đáp lễ, rồi tiếp tục quay sang nhìn Đường Tổ vẫn đang bận bận bịu bịu xem xét. Trong bóng đêm nhìn anh một thân áo gió màu đen lại càng tôn thêm nước da trắng nõn. Cuối cùng, anh dừng lại, chỉ chỉ nơi mình đang đứng: “Đây là nơi ra tay thích hợp nhất.”

Hứa Luật nhìn xung quanh, bên cạnh anh có một rặng cây nhỏ, một bên sườn dốc thoải, đều có tác dụng che chắn rất tốt. Phóng tầm mắt nhìn sang, bên trong khu vực này xác thực chỉ có nơi này là bí ẩn.

Tiểu Triệu cũng theo tới: “Giáo sư Đường có phát hiện gì sao?”

Đường Tổ: “Có!”

Đáp án khẳng định khiến mọi người lên tinh thần đồng tai lên nghe.

Ngữ khí Đường Tổ đầy phần chấn: “Bên trong thôn này có sát thủ liên hoàn lui tới!”

“Cái gì?”, Tiểu Triệu sững sốt, lập tức lên tiếng: “Sát thủ liên hoàn? Đùa ư?” Từ ngữ này họ chỉ nghe qua trên ti vi hoặc trong tiểu thuyết: “Ý của anh là những người mất tích đều ... đều đã bị giết???”

Đường Tổ khoát khoát tay: “Chỉ một phần!”

“Có ý gì?”, Hứa Luật cũng hơi mù mịt, vốn là đang tra án mất tích, bây giờ tại sao biến thành sát thủ liên hoàn rồi.

Trên đường trở về, Đường Tổ đưa ra luận điểm.

“Tất cả đám người mất tích, đại thể có thể phân thành hai nhóm: một nhóm là nhi đồng và người già; nhóm khác là thanh thiếu niên. Căn cứ tài liệu ghi chép: Tạ Vĩ, Chu Dũng, Lý Kiến Nam ...” Đường Tổ đọc một loạt các tên nằm trong danh sách của cảnh sát: “Những người này đều ở lứa tuổi thanh thiếu niên, đồng thời bọn họ đều bị mất tích trong khu vực hình thang này, và tất cả đều là buổi sáng ...” Anh từng bước từng bước liệt kê những đặc điểm chung trong các vụ án mất tích, đưa ra những điểm bất đồng: “Trong khi đó nhóm mất tích khác địa điểm phân tán, không nằm trong cùng một khu vực. Nếu như là tập đoàn buôn bán trẻ con, thủ pháp của bọn chúng là ‘Tùy thời’, không có thời gian đặc biệt, hay khu vực nhất định. Đối với bọn chúng mà nói, chỉ cần hoàn cảnh thích hợp thì sẽ ra tay, tùy cơ ứng biến, độc hành. Trong khi đó, nhóm thanh thiếu niên bất luận thời gian, địa điểm, và đối tượng mất tích đều có đặc điểm rõ ràng, nên có thể xếp vào án liên hoàn.”

Về phần tại sao lại nói là ‘Sát thủ liên hoàn’, Đường tổ giải thích: Hơn mười thanh thiếu niên, nếu không phải xảy ra điều gì bất ngờ, thì đem giấu bọn họ đi rất khó, do vậy khả năng nhóm người mất tích này đã bị sát hại.

Kết luận này của Đường tổ khiến toàn bộ cảnh sát đồn Long Sơn nháo nhào.

Từ ‘Sát thủ liên hoàn’ đối với những con người này mà nói là hoàn toàn xa lạ. Nói chính xác hơn, các cảnh viên ở trấn Long Sơn chỉ quen xử lý mấy vụ cướp đoạt, trộm cắp hoặc đánh nhau ... Còn ‘Sát thủ liên hoàn’, có cảnh viên chắc cả đời cũng chưa từng trải qua. Do vậy, độ nhạy bén và tính cảnh giác đối với mấy vụ này không cao; vì vậy khó liên kết các manh mối lại với nhau.

Chớ đừng nói đến trong thời điểm ấy còn xen lẫn cả án mất tích trẻ em và người già. Hơn nữa độ tuổi mười mấy hai mươi luôn cho mọi người cảm giác ‘mạnh mẽ’, không ít người trong độ tuổi này còn biết chạy ra tỉnh khác kiếm tiền, do đó cảnh sát dễ dàng lơ là và ít quan tâm.

Ngày hôm sau, Đường Tổ tiến hành phác họa chân dung tội phạm hiện đang lẩn trốn tại trấn Long Sơn.

“Hung thủ cần tìm là đối tượng luôn sẵn lòng những thanh thiếu niên để ra tay. Cá tính quái gở, cố chấp, thiếu hụt năng lực giao tiếp. Sống một mình, khả năng là chưa kết hôn hoặc đã ly hôn...”

“Tại sao???”, Tiểu Triệu nêu lên câu hỏi: “Tại sao chưa kết hôn hoặc đã ly dị?”

“Hung thủ chọn lựa đối tượng là thanh thiếu niên vì một vài nguyên nhân sau: Loại thứ nhất, thỏa mãn được ý muốn chinh phục và khống chế, thanh niên mang đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, tượng trưng cho sức mạnh, sát hại bọn họ sẽ khiến hung thủ có cảm giác thành công; Loại thứ hai xuất phát từ tâm lý trả thù, nghĩa là thời niên thiếu của hung thủ không được tốt, tạo cho hấn thương tổn trong tâm lý hoặc sinh lý, khiến hấn trở nên vụn vụn biến thành hung thủ giết người; Còn có một loại khác, chính là ... có khuynh hướng ‘Đồng tính luyến ái’, bức bối vì sự dị thường trong xu hướng tình dục của mình nên dẫn đến tâm lý ngột ngạt khiến hấn thay đổi”. Anh chỉ chỉ tư liệu nhóm thanh thiếu niên bị mất tích: “Tôi hướng theo khả năng thứ hai và thứ ba, thanh thiếu niên bị hại chắc chắn có điểm chung. Nếu hung thủ thuộc dạng thích cảm giác chinh phục khống chế, trong những năm gần đây chắc chắn hấn sẽ có hướng thay đổi, căn cứ vào tình huống của bản thân để tự điều chỉnh, bình thường sẽ là tăng hoặc giảm. Giả thiết hung thủ xuất phát từ nguyên nhân ‘Đồng tính luyến ái’, vậy quá trình hôn nhân của hấn gặp trục trặc hoặc tình trạng độc thân kéo dài, nếu không phải vậy sẽ không có chuỗi vụ án này phát sinh.”

Tiếp đến Đường Tổ tiếp tục thông tin khác hoàn thiện công việc ‘Phác họa chân dung hung thủ’.

“Hung thủ thực hiện phạm vi phạm tội trong khu vực hình thang là bởi vì đây là khu vực hấn thích nhất. Sinh hoạt thường ngày của hấn chắc chắn sẽ thường qua lại khu vực này, đồng thời hấn có một chiếc xe tải dùng để chuyên chở người sống cũng như tù thì.”

Thêm vào đó, hung thủ khá can đảm, khả năng trước đây đã từng phạm án. Còn tuổi tác của hung thủ...”, anh ngừng một chút: “Có kinh nghiệm, can đảm, có sự suy nghĩ chín chắn vậy chứng tỏ hung thủ là nam giới đã thành niên, khoảng bốn mươi tuổi trở lên.”

Sau khi tổng hợp, kết quả sơ bộ của Đường tổ: Kẻ tình nghi là nam, bốn mươi tuổi trở lên, sống một mình, tính cách quái đản, không thích giao du với người ngoài, đã từng phạm tội, có xe chuyên chở.

Đối với công việc ‘Phác họa chân dung’, lần đầu tiên các cảnh viên đồn cảnh sát trấn Long Sơn mới được nghe nên cũng chưa hiểu nhiều, do đó họ cũng chẳng mấy may tha thiết hay ngưỡng mộ. Tuy nhiên họ không hỏi nhiều, cứ theo yêu cầu của anh tiến hành điều tra.

Trong cùng lúc đó, Hứa Chí Siêu vẫn tiếp tục điều tra vụ án trẻ em mất tích.

Đối với vụ án này, phác họa chân dung của Đường tổ không có tác dụng nhiều bởi vì bọn lừa đảo bắt cóc trẻ em đều rất tùy hứng. Thế nhưng, có một trẻ em mất tích trở về, coi như vụ án cũng có chút ‘ánh sáng’, có điều ‘ánh sáng’ này không khả thi cho lắm. Vương Chí Minh từ sau khi về nhà đến nay luôn ở trong trạng thái hoảng sợ, suốt ngày ăn ngủ không dám gặp mọi người.

Hứa Chí Siêu mấy lần đến đó đều không thu hoạch được gì, trái lại Vương Chí Minh còn rất sợ ông.

“Đừng sợ! Bác là cảnh sát!”, Hứa Chí Siêu động viên: “Bác đến đây giúp cháu bắt đám người xấu.”

Lời còn chưa dứt, Vương Chí Minh còn sợ hãi hơn, khiến Hứa Chí Siêu đành phải ‘bó tay’ toàn tập. Ông nghĩ chắc do gương mặt của ông có chút hung dữ nên nó sợ, vì vậy ông để Hứa Luật và Đường Tổ lại đây một chuyến, không nói vấn đề khác, chỉ luận chuyện tướng mạo thôi Hứa Chí Siêu cũng tràn đầy tự tin.

Khi Hứa Luật đến đặc biệt mang nhiều đồ ăn vặt trẻ con và đồ chơi trẻ con yêu. Vương Chí Minh chưa từng đi học, do vậy muốn nó viết ra cũng không được. Nó không nói được, tay không viết được thật khiến mọi người đều cảm thấy bất lực.

Rõ ràng là một manh mối quá tốt, nhưng lại chẳng có chút tác dụng. Rời khỏi nhà họ Vương trời đã chạng vạng tối, ánh ban chiều nhuộm đỏ cả vùng chân trời. Thôn nhỏ cũng chìm trong vẻ an tĩnh ấy.

Thế nhưng sự yên bình này che giấu bao nhiêu bí mật?

Cảnh sát lần đầu tiên dựa vào ‘Phác họa chân dung’ đưa ra không ít người phù hợp, trong đó có cả Trương Ngọc Thuận.

“Ông ta đã từng bị bắt?”, Hứa Luật ngạc nhiên: “Ông ta phạm tội gì?”

Lưu Từ nói: “Đánh vợ! Mọi người đừng nhìn đáng về thành khẩn chất phác kia của ông ta thôi đâu, lúc đánh vợ ra tay cũng rất tàn nhẫn.”

Theo lời Lưu Từ giải thích, trước đây Trương Ngọc Thuận rất thích đánh vợ, có lần còn đánh vỡ đầu bà ta, bà ta không chịu được liền báo cảnh sát. Trương Ngọc Thuận bị giam mấy ngày. Tuy Trương Ngọc Thuận đối với vợ mình tệ bạc nhưng lại rất yêu đứa con trai duy nhất của ông ta; đứa trẻ mất tích như giáng một đòn chí mạng vào ông ta.”

“Ông Trương Ngọc Thuận có khi nào vì sự mất tích của đứa con mà đem lòng hận thù, sau đó bắt đầu trả thù cả xã hội không?”, Tiểu Triệu nửa đùa nửa thật đưa ra giả thiết: “Ông ta ghét vợ mình mà lại yêu con mình đến mức đó có khi nào là người tiềm ẩn khuynh hướng biến thái?”

Những cảnh viên khác đều rất tán đồng với giả thiết có đầu đuôi của anh ta, họ dự tính đưa Trương Ngọc Thuận về lấy lời khai.

Hứa Chí Siêu không tán đồng cách làm này, cho rằng mọi người chưa có chứng cứ đầy đủ, nếu như đưa ông ta về, tin tức truyền ra ngoài sẽ khiến tạo nên sự phản ứng dữ dội từ những gia đình có con bị mất tích.

Ngay tại thời điểm này, Lâm Mai chạy vội vào trong, mang đến một tin dữ:

“Vương Chí Minh .... Chết rồi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: GIẢ ÁN TỰ SÁT

Nhận được tin, đoàn người ngay lập tức đến đó.

Cha mẹ Vương Chí Minh ôm con khóc ngất, có không ít người tụ tập bên ngoài.

Hứa Luật bước vào, muốn tiến kiểm tra thi thể của Vương Chí Minh, thế nhưng hai vợ chồng Vương Thành Hùng nhất quyết không buông tay, cuối cùng cảnh sát khó khăn lắm với lấy được tử thi.

Cách thi thể không xa có một lọ thuốc trừ sâu ngã đổ trên nền nhà, khước miệng của cậu ta còn lưu lại chất lỏng thuốc trừ sâu.

Căn cứ lời khai của hai vợ chồng Vương Thành Hùng, sau bữa trưa ngày hôm nay hai người bọn họ ra đồng làm việc, thời điểm ra ngoài bọn họ đã khóa cửa kỹ càng, dặn dò Vương Chí Minh cẩn thận. Đến khi bọn họ trở về trông thấy con mình ngã dưới nền đất, không động đậy.

Chai thuốc đó cũng là của gia đình.

Tất cả chứng cứ cho thấy, khả năng lớn nhất là Vương Chí Minh tự sát.

“Không phải tự sát!”, Đường Tổ lắc đầu: “Chỉ ít là không phải tự nguyện tự sát.” Anh chỉ vào chai thuốc trừ sâu trên nền đất, hỏi Vương Thành Hùng: “Nhà ông đều để thuốc trừ sâu một cách tùy tiện à?”

Vương Thành Hùng lắc lắc đầu: “Không! Không phải ... Thuốc trừ sâu đều được đặt trên kệ ở gian phòng khác ...”

Nói đến đây đột nhiên ông ta tỉnh táo hẳn, hai chân của Vương Chí Minh đều tàn phế, căn bản không thể tự mình đến kệ lấy chai thuốc đó được.

“Cho dù cậu ta có thể lấy được chai thuốc đó, nhưng tay nghề quá chuẩn xác, chỉ cần một lượng duy nhất!”, Đường Tổ đi đến gian phòng đặt thuốc trừ sâu, Hứa Luật dời tầm mắt theo hướng của anh, trên kệ để thuốc được sắp xếp gọn gàng, trên đây đó hồng mắt một vị trí, đó chính là chai Vương Chí Minh vừa uống.

“Coi như cậu ta biết dùng thuốc, chỉ cần một lượng nhất định đã có thể tử vong. Sau khi lấy được thuốc lại còn biết dọn dẹp lại cho gọn gàng; rồi quay trở về hiện trường uống thuốc rồi từ từ chết?”, Đường Tổ nhếch miệng: “Có tố chất tâm lý mạnh mẽ như vậy mà lại đi tự sát sao?”

Lời nói của Đường Tổ như ‘dội một gáo nước lạnh’ khiến tất cả mọi người ở đây tỉnh táo hẳn.

“Anh ... anh nói ... có người ... có người hại chết con trai tôi????”, Vương Thành Hùng kéo kéo cánh tay Đường Tổ, thanh âm gấp gáp: “Có đúng thế không?!”

Đường Tổ: “Đúng!”

Lời chưa dứt, hai vợ chồng Vương Thành Hùng đã co quắp trên mặt đất, khóc ròng.

Lưu Tử đứng một bên nhìn bọn họ không biết nên làm thế nào.

Lúc này Hứa Luật đang kiểm nghiệm tử thi lên tiếng: “Tôi cần tiến hành một bước giải phẫu thi thể mới có thể xác định!”, hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu: “Nguyên nhân cái chết đúng là trúng độc, nhưng không phải thuốc trừ sâu ... Tôi nghi ngờ, trước khi uống thuốc trừ sâu ... Cậu ta đã chết rồi ...”

Thuốc trừ sâu tuy rằng có thể gây chết người, nhưng cần một khoảng thời gian phát tác, đồng thời, nhìn một phần ba lượng thuốc còn sót lại trong bình và đổ trên nền đất tính ra Vương Chí Minh uống không đến nửa chai, như vậy thời gian tử vong phải càng lâu hơn mới đúng.

Thế nhưng, theo kết quả kiểm tra của cô, Vương Chí Minh chết đã quá bốn tiếng, kết hợp với sự phân tích của Đường Tổ đây rõ ràng không phải đơn giản là ăn tự sát, vì vậy cô cần phải tiến hành thêm một bước nghiệm thi.

Vân thôn chỉ là thôn nhỏ, nhiều nhất chỉ có mấy vụ án trộm cướp, hàng xóm cãi vã, quá lắm là án mất tích, còn án mạng là cực kỳ hiếm thấy; vì vậy nơi đây bình thường sẽ không có biết cái gì là ‘Pháp Y’ chứ đừng nói đến là giải phẫu tử thi.

Hứa Luật vừa mở lời đề nghị lập tức bị phản đối mạnh mẽ, trong đó vợ chồng Vương Thành Hùng là kịch liệt nhất.

“Đưa con trai đáng thương của tôi ... đã chịu nhiều đau khổ ... Bây giờ cô còn muốn nó chết không toàn thân .... Không được! Tôi không đồng ý ....”

Bà ta như biến thành một con gà mái la oang oác, giương cánh bảo vệ thi thể đứa con trai, ngăn cản bất cứ người nào đến gần. Bầu khí đột nhiên trở nên nặng nề, lúc này Đường Tổ mới mở miệng, lãnh đạm nói: “Vậy bà cứ để con trai mình chết không rõ ràng đi!”

Không có bất kỳ cảm xúc dư thừa, không cần nói nhiều, gương mặt anh tuấn lạnh tanh, ra về không quan trọng, rồi liếc mắt nhìn Hứa Luật: “Đi thôi!”

“Mấy người ... Mấy người chờ một chút!”, Vương Thành Hùng lên tiếng trước, tuy rằng ông ta chỉ là một nông dân thô lỗ, nhưng ông ta có thể nhìn ra người đàn ông trẻ tuổi trước mặt thật sự có bản lĩnh, hơn nữa con trai ông ta rõ ràng là chết oan: “Đưa bé ... Các anh có thể mang đứa bé đi .... Hi vọng mọi người sớm bắt được hung thủ.”

Dứt lời ông ta tự mình bước đến căn vợ, đem thi thể đứa con trai chỉ còn da bọc xương ôm lên, giao cho cảnh sát.

‘Nghiệm thi’ nhưng trấn Long Sơn thiết bị quá thiếu thốn. Hứa Luật suy nghĩ một chút, cô nhờ nhóm của Lưu Tử hỗ trợ mang đến bệnh viện địa phương,

nói rõ tình huống, mượn phòng giải phẫu, lúc đó mới có thể tiến hành nghiệm thi.

Bề ngoài thì thể không phát hiện ngoại thương, nạn nhân trước khi chết chỉ có đồng tử co giãn, các ngón tay, ngón chân co rút, có khả năng là do tác dụng của độc dược.

“Tiểu Hứa, thật sự em muốn giải phẫu sao?”

Lâm Mai nhận được lệnh của Lưu Từ, yêu cầu cô ta hỗ trợ Hứa Luật. Đứng bên cạnh bàn giải phẫu, cô ta run rẩy hỏi.

“Ừm!” Hứa luật không nhìn cô ta, tập trung vào chuyện mình sắp phải làm.

Lâm Mai sắc mặt trắng bệch, có thể do lần đầu tiên chứng kiến việc này, cô ta hỗn loạn thét lớn: “Chị .... Chị ra ngoài .... Có chuyện gì em cứ gọi chị là được!”

Hứa Luật cũng không ép cô ta, ngược lại cứ để Lâm Mai đứng ngây ngốc bên cạnh như vậy cô còn cảm thấy vướng tay vướng chân hơn. Dù sao chuyện giải phẫu tử thi không phải ai cũng có thể chịu đựng được, lỡ như cô ta té xỉu ở đây trong khi cô đang bận tay giải phẫu, làm sao có khả năng chăm sóc cô ta.

Trong cổ họng người chết phát hiện một lượng lớn thuốc trừ sâu, thế nhưng, thuốc trừ sâu lại không theo yết hầu, thực quản tiến vào dạ dày; trái lại trong dạ dày không phát hiện thuốc trừ sâu mà lại là chất độc: kali nitrat.

Lượng kali nitrat có thể dẫn đến tử vong: 10g.

Kết quả chứng thực, lượng chất lỏng thuốc trừ sâu chỉ là để che mắt, hòng dựng lên hiện trường tự sát giả.

Hứa Luật lấy chất dịch trong dạ dày tiến hành phân tích, thông qua quá trình phân giải thực phẩm trong dạ dày có thể xác định được thời gian tử vong. Nạn nhân sau khi chết, hệ tiêu hóa cũng ngừng công việc. Nói chung dạ dày cần bốn đến sáu tiếng để phân hủy hoàn toàn. Dĩ nhiên đây chỉ là trong điều kiện bình thường, còn tình huống cụ thể còn phải dựa vào cơ thể của nạn nhân và đặc tính thực phẩm.

Căn cứ theo lời khai của vợ chồng Vương Thành Hùng, buổi trưa hôm nay gia đình ăn cơm cùng nhau, trong dạ dày Vương Chí Minh không phát hiện lượng thức ăn còn thừa, phù hợp với phán đoán trước đó của cô.

Sau khi nghiệm thi, cô mang kết quả gửi đến trấn Long Sơn, công việc của bọn họ ngay lập tức thêm khó khăn.

Rõ ràng, đây là vụ giết người tạo hiện trường tự sát.

Căn cứ kết quả của Hứa Luật, cảnh sát trấn Long Sơn lập tức lập hồ sơ vụ án.

Phía bên Đường Tổ còn chưa tìm ra ‘Sát thủ liên hoàn’, bên này Hứa Luật lại phát hiện ra thêm một hung thủ giết người, liên tiếp phá vỡ sự yên bình vốn có của vùng quê nhỏ này.

Đường Tổ và Hứa Luật tập trung sức lực vào việc tìm kiếm sát thủ liên hoàn. Hứa Chí Siêu cùng nhóm người Tiểu Triệu điều tra cái chết của Vương Chí Minh.

Lưu Từ đưa hai người bọn họ đi tiến hành điều tra những người phù hợp theo phác họa chân dung của Đường Tổ.

Người hôm nay gặp mặt tên là Trương Vĩnh.

Theo như lời của Lưu Từ, người đàn ông tên Trương Vĩnh này năm mươi bảy tuổi, cha mẹ mất sớm, có một anh trai ở rể ở huyện lân cận, còn có một người chị đã lấy chồng nước ngoài. Bây giờ chỉ ở một mình, chưa từng kết hôn. Hai anh em cũng không có liên hệ, ngay cả thời điểm bốn năm trước anh trai hắn chết, hắn cũng không đến thăm viếng.

“Anh trai hắn là nhân vật khá nguy hiểm”, Lưu Từ chỉ chỉ đầu của mình: “Anh trai hắn khi còn trẻ dùng cây cuốc bổ vào đầu đối phương, gây chết người nên phải ngồi tù.”

Ba người đi đến nơi ở của Trương Vĩnh, đó là một ngôi nhà cũ kỹ, tường màu xám trắng, xem ra đã quá nhiều năm, bùn vữa bên ngoài rơi rớt, hai phiến cửa cũ nát đóng chặt, không nhìn thấy tình hình bên trong. Lưu Từ cất tiếng gọi vài tiếng, bên trong vang lên tiếng chó sủa, đợi một lúc lâu cũng không có ai ra mở cửa.

“Xem ra hắn không có ở nhà!”, Lưu Từ bước ra ngoài: “Nhưng tôi biết một chỗ tìm được hắn.”

“Ở đâu?”

Lưu Từ đáp lời: “Ở câu lạc bộ người cao tuổi trong làng. Hắn thích chơi cờ, bình thường đều sẽ qua bên đó chơi. Năm 2008, phần lớn đất đai trong thôn bị trưng dụng, bao gồm đất ruộng nhà Trương Vĩnh, hắn cũng được bồi thường một khoản, do vậy ngày tháng sinh sống sau này của hắn cũng khá hơn.”

Lưu Từ hiểu khá rõ tình hình nhà này, vừa đi vừa nói. Đến câu lạc bộ, Hứa Luật và Đường Tổ cũng nhìn thấy Trương Vĩnh.

Trương Vĩnh, làn da ngăm đen, thân hình gầy gò nhưng khung xương khá lớn khiến trông hắn già hơn so với tuổi thật của mình. Hắn đang chơi cờ với một ông lão trong làng, bên cạnh có vài người ngồi xem.

Hứa Luật đứng một bên quan sát, phát hiện lúc chơi cờ hắn không nhiều lời, giữ yên lặng, xem ra rất lễ độ.

“Thua thua thua ...”, ông lão đánh cờ cùng Trương Vĩnh giờ tay chịu thua.

Thắng nhưng hắn ta chẳng biểu lộ tâm trạng gì, vẫn rất bình tĩnh.

Đường Tổ đột nhiên mở miệng: “Chơi một ván!”, sau đó anh ngồi xuống đối diện hắn.

Trương Vĩnh ngẩng đầu liếc nhìn anh, không nói gì, xếp quân cờ đúng vị trí, bên kia Đường Tổ cũng bắt đầu xếp cờ; hai người bắt đầu chơi.

Hứa Luật không hiểu cho lắm thú chơi cờ, nhưng cô có nghe nói, cao thủ cờ vua chính là người phải có cái nhìn đại cục, đi một bước có thể tính được ba, năm, thậm chí cả mười bước. Chơi cờ vua giúp bồi dưỡng tâm tính rất tốt.

Hứa Luật thừa dịp hai người bọn họ chơi cờ, cô dò hỏi về hắn ở phương diện khác. Theo những người trong câu lạc bộ nói, lối đánh cờ của Trương Vĩnh khá tốt, thua không tức, trong lúc chơi cờ giữ yên tĩnh, do vậy khá nhiều người thích chơi cờ với hắn.

Sau khi Hứa luật tìm hiểu thông tin quay về đã nghe giọng Đường Tổ vang lên: “Chiếu tướng!”

Bên cạnh mọi người ‘ồ’ lên một tiếng, trong đó người từng chơi với Trương Vĩnh, hơn nữa những người đã bại dưới tay hắn càng không dám tin. Kỹ thuật chơi cờ của hắn thuộc hạng khá giỏi nhất trong thôn, không ngờ lại bại dưới tay người trẻ tuổi này, không ngờ chỉ mười lăm phút đã sắp thua.

Trương Vĩnh ngẩng đầu nhìn Đường tổ một cái, không nói gì thêm, đứng dậy rời đi.

“Hắn .... Có vấn đề???” Trên đường về khách sạn, Hứa Luật hỏi Đường Tổ.

Đường Tổ hỏi ngược lại cô: “Em cảm thấy hắn thế nào?”

“À ....”, Hứa Luật ngẫm nghĩ một chút: “Xem ra khá thành thật!”

“Xem ra ....”, Đường Tổ lặp lại từ ngữ của cô: “Đừng nhìn bên ngoài, hãy nhìn tận sâu trong nội tâm của hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: SAU KHI TRỞ VỀ, ‘ĂN’ NGAY LẬP TỨC

“Hơn ba mươi năm trước, Trương Vĩnh vì siết chết một cậu bé mười sáu tuổi ở thôn bên cạnh mà phải ngồi tù mười tám năm. Năm 1997, ra tù liền quay về Vân Thôn”, Đường Tổ kể: “Khi hắn học tiểu học, hắn mời một người bạn thân về nhà chơi, sau khi cơm nước xong xuôi, hai người cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, đến nửa đêm hắn đột nhiên cầm dao phay chém vào người bạn tốt của mình, vì chuyện này hắn bị bắt giam nửa năm.”

Hứa Luật tròn tròn mắt, không thể nào có thể nghĩ được một người trông hiền lành khiêm tốn như hắn lại là một tên Trương Vĩnh điên cuồng theo như lời Đường Tổ.

Chuyện hắn có phạm tội cô biết, vì nó phù hợp với chân dung Đường Tổ đã phác họa, nhưng không ngờ lại đặc sắc như vậy.

Hứa Luật liếm liếm môi: “Thông thường mà nói, nam giới dậy thì trong độ tuổi từ mười đến hai mươi lăm, giai đoạn này bọn họ thường bắt đầu sản sinh tính hiếu kỳ. Nếu như thế, khả năng vào lúc ấy, Trương Vĩnh phát hiện hắn xuất hiện sự kích thích với người bạn tốt của mình. Chuyện này khiến hắn không tài nào chịu đựng được, cuối cùng giải tỏa lên người người bạn thân, cho nên mới ra tay lúc nửa đêm ...”

Đường Tổ khẽ mỉm cười, cổ vũ cô tiếp tục nói.

“Người bạn thân của Trương Vĩnh sau đó thế nào?”

Đường Tổ: “Sau đó rời đi, hai người không còn liên hệ.”

“Thời điểm cậu ta rời đi là năm bao nhiêu tuổi?”

Đường Tổ: “Vừa tròn mười sáu tuổi.”

Vừa khít như thế sao, Trương Vĩnh siết chết cậu thanh niên mười sáu tuổi là do trong lòng không tài nào vứt bỏ oán hận cùng ức chế, đem tất cả nỗi bức

đọc trút lên đám thanh thiếu niên vô tội.

“Nhưng...”, Hứa Luật đưa ra nghi vấn, “Lần đầu tiên hắn ra tay giết người là ba mươi năm về trước. Bị bắt giam mười tám năm, cho đến khi phát sinh vụ án mất tích sau này cách nhau khoảng mười mấy năm. Tại sao mười mấy năm sau hắn mới phạm tội?”

Đường Tô giải thích: “Người Trung Quốc có câu ‘Bần cùng sinh đạo tặc, no cơm rủng mỡ’, còn trong chuyên ngành tâm lý học được lý giải thành hai hiện tượng tâm lý phạm tội: Một loại, là do kinh tế khó khăn gây nên, đây là loại thường thấy; loại thứ hai là do sau này phương diện kinh tế ngày một ổn định sinh ra. Trương Vinh thuộc về sau. Sau khi ra tù được mười mấy năm, trong nhà kinh tế khó khăn lại thêm tội giết người nên khó tìm việc, hắn dồn toàn bộ sức lực vào chuyện ruộng đất.”

“Sau đó chính phủ có chính sách ‘Đền bù giải tỏa’, nhà hắn cũng nằm trong diện này nên được đền bù.” Hứa Luật nhớ ra Lưu Tử từng kể qua chuyện này.

“Suy nghĩ của em hắn là người thành thật cũng không hoàn toàn đúng”, Đường Tô nói tiếp: “Từ nước cờ của hắn đã có thể nhìn ra. Hắn thích đi con pháo đầu, trực tiếp muốn đánh thẳng vào trận địa đối phương, điều này cho thấy hắn có tính công kích cao, thế nhưng biểu hiện ngoài mặt là một kẻ khiêm tốn và khách sáo, đây chính là cảm giác bất nguồn sự tự ti của hắn, hắn tự ti vì mình không có xu hướng tình dục như người bình thường.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có một bà lão đứng cản trước mặt bọn họ, ồn ào: “Chính là cô ta... Chính là cô ta... Đây chính là yêu tinh reo rắc tai họa xuống thôn này.”

Hứa Luật sững người, một lúc lâu sau mới hiểu bà ta ám chỉ cô là yêu tinh.

Bà lão mặc một bộ đồ mây đen, bên trên có chiếc khăn trùm đầu, gương mặt nhăn nheo, tay chống chiếc gậy gỗ, gương mặt hung dữ nhìn hai người bọn họ.

“Bà Phùng à...”, có người nhận ra bà ta: “Bà đừng nói lung tung, người ta là cảnh sát, đến hỗ trợ điều tra.”

Bà Phùng là ‘bà đồng’ trong thôn, bình thường bói toán, làm mấy việc chiêu thần đuổi quỷ, dịp ma chay người trong thôn đều gọi bà ta đến làm lễ.

“Cô ta là yêu tinh! Sẽ mang đến đại nạn!”, bà Phùng nhìn chằm chằm Hứa Luật: “Mọi người thử nghĩ coi, từ khi bọn họ đến thôn chúng ta xảy ra biết bao nhiêu chuyện, con trai nhà họ Vương chính là do cô ta khắc chết... lại còn ở trong thôn mị hoặc dân chúng...”

Lúc này xung quanh vây xem khá đông đúc.

Đường Tô và Hứa Luật không biết công việc của bà Phùng, có người bên cạnh nói thì hai người mới biết. Gương mặt anh tuấn của Đường Tô phát ra tia lạnh lẽo: “Bà sợ sau này phá được án, không ai đến cúng tiền cho bà!?”

Bà Phùng thét lên: “Cậu nói những cái gì đó!”

“Vụ án chưa phá, gia đình nạn nhân mất tích sẽ tiếp tục đi tìm bà nhờ bà xem quẻ. Bà cũng có thể lừa được chút tiền.” Đường Tô tiến đến trước mặt bà ta, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt mang đầy vẻ kiêu căng.

“Cậu nói vậy...”, bà Phùng muốn nói gì nữa nhưng Đường Tô đã ngắt lời.

“Bói toán tôi cũng biết!”, anh khẽ mỉm cười: “Tôi nói trong vòng một phút bà sẽ phải phục sát đất hành lễ nói lời xin lỗi, ngoài ra còn mang thêm họa sát thân.”

Dứt lời anh kéo tay Hứa Luật rời đi.

“Chờ đã...”, thấy hai người bỏ đi, bà ta vội vàng chạy theo, đột nhiên chân bị vấp, cả người té nhào về phía trước, nằm bò trên mặt đất, tướng nằm không khác gì chó gặm xương bởi hàm răng bà ta va mạnh vào môi tóe máu.

Đại sư Đường Tô, nói câu nào trúng câu đó.

Hứa Luật nghe tiếng kêu la, quay đầu lại trông thấy bà Phùng miệng đầy máu đang bò lồm cồm khỏi mặt đất: “Vẫn là bị anh đoán mò mà trúng!”

“Đoán mò!”, Đường Tô nhún mày, “Anh cần gì phải đoán mò.”

“Chứ làm sao anh làm được!”, làm sao đoán chuẩn được như vậy.

Đường Tô ngừng một chút: “Lúc bước đi, anh đá tảng đá gần lại bà ta. Bà ta đang bị mình chọc tức, nhất định sẽ đuổi theo, đang trong cơn nóng giận sẽ không để ý đến tình huống dưới chân mình.”

Hứa Luật tròn mắt há mồm, người đàn ông này đã hành động là lên kế hoạch hoàn toàn tỉ mỉ, tính chính xác từng bước thật kỹ càng.

“Điều này đã nhắc nhở em sau này tuyệt đối không được đắc tội với anh!”, Hứa Luật lẩm bẩm, Đường Tô đi bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng.

“Xem ra có người không chịu được!”

“Cái gì?”

Đường Tổ: “Em cảm thấy chuyện vừa rồi là ngẫu nhiên sao?”

“Ý anh là ... có người sai bà ta đến gây chuyện?”, Hứa Luật nghĩ ngợi một chút: “Muốn ngăn chúng ta tiếp tục điều tra?”

Nói cách khác chính là không cho phép bọn họ điều tra hành tung của tập đoàn buôn người?

Hứa Luật gọi điện cho Tiểu Triệu, thông báo nghi phạm là Trương Vĩnh. Ngay sau khi nhận điện, Tiểu Triệu lập tức báo cho cấp trên, phái người đến bắt Trương Vĩnh, áp tải về đồn lấy lời khai.

Cho dù cảnh sát hỏi gì, tên Trương Vĩnh nhất định không nói lời nào, im thin thít.

Sáng sớm hôm sau, nghe theo lệnh Đường Tổ, cảnh sát tiến hành đào bới trong vườn nhà Trương Vĩnh, mất hai ngày trời phát hiện dưới đám đất trồng rau sau nhà, có rất nhiều túi nilon màu xanh nhạt, bên trong toàn là bộ xương người, có túi vẫn còn da thịt đang trong giai đoạn phân hủy, lúc nhúc giòi bọ ...

Phát hiện này đã khiến toàn Vân thôn chấn động, hầu hết gia đình có con lớn bị mất tích đều chạy vọt đến trước đồn cảnh sát la ó. Phía cảnh sát đã lên tiếng dành cho bọn họ chút thời gian, bọn họ sẽ đưa ra câu trả lời thỏa đáng, nhưng không thể ngăn cản lửa giận của thôn dân.

Có đầy đủ chứng cứ, Trương Vĩnh đành phải thú nhận mọi tội lỗi, thừa nhận chính hắn ‘Buổi sáng giết người, buổi chiều chơi cờ’.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Hứa Luật thở dài một hơi, nghĩ đến quá trình tra hỏi hắn. Hỏi hắn tại sao muốn giết người, hắn đáp lời: “Nếu không làm vậy, tôi có thể làm được gì?”.

Ngữ khí hết sức tỉnh táo, giống như đối với hắn mà nói ‘Giết người’ chỉ là một sinh hoạt thường ngày mà thôi.

“Thật không hiểu nổi rốt cục hắn đang suy nghĩ gì nữa!”, Hứa Luật lắc lắc đầu, thật sự không thể hiểu nổi tâm lý vặn vẹo của hắn.

Trái lại Đường Tổ lại lên tiếng: “Em trước tiên nên hiểu suy nghĩ trong đầu anh đi!”

Hứa Luật luật ngượng ngùng xoa xoa cánh mũi, thăm thăm: “Nếu em hiểu được tâm lý của anh, vậy em cũng biến thành Đại thần rồi!”

Đĩ nhiên Đường Tổ hiểu câu nói này của Hứa Luật là đang khen ngợi anh, vì vậy vô cùng phối hợp với cô: “Không có vấn đề! Nếu em không hiểu có thể hỏi!”

Hứa Luật thuận miệng hỏi luôn: “Được! Vậy bây giờ anh đang nghĩ gì?”

“Anh đang nghĩ ...”, Đường Tổ liếc cô một cái: “Tại sao em luôn gọi anh là Đường Tổ!”

Anh từ lâu đã lưu tâm đến vấn đề xưng hô này, chỉ có điều do nhiều nguyên nhân nên vẫn chưa thể lôi đề tài này ra bàn luận.

“Không gọi anh là Đường Tổ thì gọi anh là gì?”. Hứa Luật dĩ nhiên không hiểu trọng tâm câu hỏi này của anh.

“...” Đường Tổ tự cho rằng bạn gái của anh trình độ giác ngộ còn quá non kém, vì vậy thân là bạn trai phải giúp cô ngộ điểm, do vậy nên anh nhắc cô: “Em gọi Tiểu Triệu như thế nào?”

Hứa Luật thốt lên: “Gọi sao ư .... Anh Tiểu Triệu!”

“Vậy tại sao em chỉ gọi anh là Đường Tổ?”, cách gọi tên này khiến giáo sư Đường có chút bất mãn. Đối với Tô Từ Khiêm cô gọi thẳng tên, đối với Tiểu Triệu là người xa lạ cô thêm chữ ‘anh’.

“A!!!! A ....”, Hứa Luật khẽ nhếch miệng, chữ ‘A’ đầu tiên còn hơi lờ mờ không hiểu ... nhưng đến chữ ‘A’ thứ hai thì đã rõ ràng ràng: “Khụ! ... dù gì cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà!”

“Anh cảm thấy dựa theo mối quan hệ chúng ta bây giờ, cách gọi như thế không thích hợp”, Đường Tổ trịnh trọng nói.

“Không phải trước đến nay anh vẫn gọi em là Hứa Luật, Hứa Luật sao???”

“Sai!”, anh giải thích, “Mới ban đầu, anh gọi em là cô Hứa, sau đó mới là Hứa Luật!” Anh đưa ra chứng cứ chứng minh sự thay đổi trong cách xưng hô là rất quan trọng: “Ngay tại thời điểm này anh cho rằng phải thay đổi cách gọi!”

Hứa Luật quỳnh quáng, thật sự cô chưa hề nghĩ đến vấn đề này. Từ lúc mới quen biết cho đến tận bây giờ cô đã quen gọi anh là Đường Tổ.

Thế nhưng hiện tại người ta đã có ý kiến, lẽ nào thân là bạn gái lại không tỏ thái độ: “Vậy ... anh muốn em gọi anh thế nào?”

Nếu như cho cô có ý kiến, cô vẫn muốn gọi Đường tổ ... Dĩ nhiên chuyện này chỉ là trong ý nghĩ. Giáo sư Đường đã biểu thị anh không hề thích gọi như

thế ... không lẽ lại gọi anh ....

Bảo bối?

Ạch! Không được! Không được! Mới nghĩ trong đầu thôi đã nổi hết da gà.

Anh yêu!

Khụ khụ ... ngày thường cô vẫn hay gọi Cố Sên như thế, không khó mở miệng, tuy nhiên cách gọi này chỉ có thể dùng khi có riêng hai người .... nếu ngày thường cứ liên tục anh yêu, anh yêu trên miệng ... Thật sự cô không làm được.

Anh Đường Tổ?

Chết! Đừng nói cô gọi không được mà ngay cả người khác nghe qua cũng không lọt lỗ tai.

...

Thái độ của Hứa Luật lúc này khiến Đường Tổ cực kỳ thỏa mãn, sau đó anh phần chân nói ra một tràng cách xưng hô thân mật mà anh đã chuẩn bị từ trước: “Anh là sin, em là cos.”

“.... Cái gì???”

Đường Tổ: “Anh là sin, em là cos. Tổng bình phương của chúng ta là MỘT, ‘TAN’ của chúng ta là từ âm vô cực đến dương vô cực (Mãi mãi bên nhau).”

Cái_Quý_Gi_Đây???

Hứa Luật im lặng không nói, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được đành lên tiếng: “Em cảm thấy chúng ta nên lựa chọn cách xưng hô đơn giản dễ hiểu hơn một chút là được.”

Đường Tổ nêu ra phương án hai: “Vậy anh gọi em là Euler!”

Hứa Luật không nhịn được: “... Có ý gì?”

“Hằng số Euler!”

“... Nói tiếng người!”

“Tình yêu của anh đối với em như ‘Hằng số Euler’, Tồn tại vô hạn.” Anh cho rằng hình dung này quá sức tuyệt mỹ, rất hợp hình tượng của anh. So với việc so sánh tình yêu như đại dương mênh mông thì thật quá lỗi thời.

Hứa Luật hoàn toàn cảm nhận được ‘Ác ý’ của vị giáo sư tài cao học rộng này. Người bình thường sẽ suy nghĩ ra được cách xưng hô như thế sao? Không! Người bình thường sẽ không gọi nhau như thế này ...

“Còn nữa không?”, cô chỉ muốn biết anh sẽ đề ra thêm mấy kiểu xưng hô khác người nào nữa không!

Đường Tổ thật tâm nói ra hàng loạt những cách gọi khác. Có điều lần này không phải tiếng Trung, không phải tiếng Anh, nghe ra cũng không phải tiếng Pháp, cô nghe thấy giống tiếng mèo nhiều hơn.

“Tiếng Đức!”, Đường tổ giải thích cho cô: “Vừa rồi là tiếng Đức. Tên đầy đủ là Schrodinger’s cat là tên một thí nghiệm của một giáo sư người Áo để cho thấy sự thiếu hoàn hảo của Cơ học lượng tử ...”

Sau đó Hứa Luật được anh kể cho biết thí nghiệm của Schrodinger’s cat, nói chung là cô vẫn còn đang ngơ ngác thì anh chốt bằng một câu: “Schrodinger’s cat đã chết; còn em là nguồn sống duy nhất của anh.”

Hứa Luật đực mặt nhìn anh: “... Em đột nhiên cảm thấy, hai từ ‘Bảo bối’ hoặc ‘anh yêu’ đều rất hay, anh thấy thế nào?”

Đôi mắt màu trà óng ánh nhìn cô, chậm rãi nói: “Bảo bối! Anh chờ câu nói này của em!” Ngữ khí còn thêm vài phần đắc ý.

Hứa Luật xấu hổ: “... Đường Tổ! Anh quá gian xảo!”

Người đàn ông này rõ ràng là cố ý, anh đưa ra một loạt các kiểu xưng hô khác người, chỉ để cô tự đào hố chôn mình.

“Em yêu! Đây là sự lựa chọn của em!” anh biểu thị mình rất công bằng dân chủ, cho cô biết đây rõ ràng chính là kết quả cô chọn.

Hứa Luật nhìn dáng vẻ đắc ý kia, cố tình nói giọng yếu điệu: “Bảo bối Đường Đường!”. Cô nhớ ra anh rất ghét ăn ngọt, nên cố tình gọi cái tên này.

Thế nhưng, quả thật Hứa Luật đã đánh giá thấp năng lực phản kháng của Đường Tổ, ‘Kẻ tám lạng, người nửa cân’ dễ dàng đáp trả sự công kích của cô:

“Anh biết em thích ăn ngọt ...”, thanh âm thấp dần, “Đứng rồi! Hãy đến ăn anh đi!”

Anh nói rất đường hoàng trịnh trọng, trong đó có hàm chứa mấy phần khiêu khích, Hứa Luật không tìm được cách phản công, chỉ còn cách đưa mắt lờn anh một cái sắc lẹm.

Nhận được ánh mắt hờn dỗi của cô, Đường Tổ ngăn người ... anh suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc thông báo: “Trở về ... sẽ ăn em!”

Khuôn mặt Hứa Luật nóng bừng.

Người đàn ông này không nói thì thôi, một lời anh đã nói khiến đôi phương chỉ có chết vì kinh ngạc.

Mấy ngày qua hai người ngủ một phòng, nhưng biểu hiện của anh đúng với phong cách ‘Chính nhân quân tử’, chỉ đơn giản nằm bên cạnh cô, sưởi ấm cho cô, tuy rằng có đôi khi bản năng của cơ thể anh thì không ‘quân tử’ được như vậy.

“Anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi!”, Đường Tổ ép sát gương mặt đang ứng hồng của Hứa Luật, đôi mắt trong vắt, thanh âm khàn khàn: “Tin anh, anh nhất định vì em sẽ chuẩn bị một bữa ‘Thịnh yến’ hoàn mỹ nhất.”

Hình ảnh cô phản chiếu trong đôi mắt anh. Cô cảm giác mình như cá nằm trên thớt, tất cả đều do anh định đoạt. Đừng hỏi cô vì sao lại có ý nghĩ kỳ quái này trong đầu, bởi vì nhìn vào đôi mắt ấy, chính là hận không thể ‘ăn’ cô ngay lập tức.

Thật sự Đường Tổ hận không thể xử trí cô. Sản sinh kích thích đương nhiên là có, đặc biệt là lúc hai người nằm gần nhau. Anh là một người đàn ông bình thường, người phụ nữ mình yêu đang nằm ngay bên cạnh, không có phản ứng mới là không bình thường. Thế nhưng anh biết người con gái của anh chưa chuẩn bị, hơn nữa, anh không muốn để lần đầu tiên của hai người ở trong một khách sạn nhỏ cũ nát này.

Bây giờ anh đã ra thông báo.

Và cô nên bắt đầu chuẩn bị.

*

Theo lời khai nhận của Trương Vĩnh, vụ án cũng đã kết thúc; thế nhưng, cái chết của Vương Chí Minh vẫn chưa được sáng tỏ, các thôn dân chuyển mục tiêu ‘không chút kết quả’ từ phía đồn cảnh sát sang ba người nhóm Đường Tổ, hi vọng Đường Tổ sẽ cho bọn họ câu trả lời hợp lý.

Đối với sự mong chờ của thôn dân, Đường Tổ dùng thái độ lạnh lùng, diệt mọi hi vọng của bọn họ: “Nếu như trong gia đình các người có người mất tích ở độ tuổi thanh thiếu niên, vậy mau chóng đến đồn cảnh sát báo án, so sánh kết quả DNA; nếu nạn nhân mất tích là trẻ em .... Như vậy ...”, anh ngừng một chút, nhìn lướt qua tất cả mọi người: “Tôi có thể báo cho mọi người rằng có người hợp tác với tập đoàn lừa đảo, các người tốt nhất không nên suốt ngày chặn ở đây mà nên đi tìm người đó ra.”

Nếu như mấy ngày trước, những lời của Đường Tổ bọn họ chưa chắc đã tin, giống như lúc anh thông báo trong Vân Thôn có sát thủ liên hoàn; tuy nhiên sự thật đã chứng minh tất cả, đồng thời khiến tất cả những câu nói của Đường Tổ bây giờ có trọng lượng hơn nhiều.

“Thật sự có kẻ đồng mưu sao?”, Hứa Chí Siêu bật thốt lên hỏi ngay sau khi thôn dân rời đi.

Đường Tổ: “Mọi người không chú ý sao?”

“Hả ...”

Hứa Luật và Hứa Chí Siêu nhìn nhau, không hiểu chủ ý của anh.

“Những gia đình có con bị mất tích, ngoại trừ gia đình của Trương Ngọc Thuận, tất cả đều bị mất tích ít nhất hai đứa bé. Nếu như không phải người này có quen biết gia đình nạn nhân thì làm sao có thể rành rẽ được như vậy???” Anh nở nụ cười lạnh lùng, dĩ nhiên đây không phải là chuyện trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: KẾT ÁN – VỀ NHÀ.

Lời phân tích này của Đường Tổ truyền đến Đồn cảnh sát trấn Long Sơn, phía bên đó nhanh chóng phái người đến đây để hiểu rõ tình hình.

Lưu Tử và Tiểu Triệu đích thân đến tìm Đường Tổ, đầu tiên họ mở lời chân thành cảm phục và cảm ơn anh đã giúp đỡ, sau đó muốn nhờ anh cho thêm manh mối vụ án mất tích trẻ em.

Xong việc, Hứa Chí Siêu tiễn hai người bọn họ ra về.

Lưu Từ hớn hờ nói: “Vốn cho rằng Tiểu Hứa đã lợi hại, không ngờ cháu nó còn tìm được bạn trai lợi hại hơn nhiều, ai ai trong đồn cảnh sát cũng phải thần phục cậu ấy!”

“Phải nói thế này ...”, Tiểu Triệu tiếp lời: “Nhờ có sự hỗ trợ của cậu ấy vụ án này nhất định sẽ rất thuận lợi. Qua nhiều năm rồi mà anh Hứa vẫn còn để tâm vụ án này, rốt cục đã có thể kết án, sau này cuộc sống sẽ thấy thư thái hơn.”

Hứa Chí Siêu mặc dù rất tin tưởng năng lực của Đường Tổ, nhưng lại không được lạc quan như bọn họ: “Hi vọng thế!”, việc này càng giải quyết sớm chừng nào tốt chừng đó.

Buổi tối, Hứa Luật gọi điện thoại cho mẹ kể rõ sự tình bên này để bà ở thành phố Z khỏi lo lắng. Mẹ Hứa lái nhai vài câu, sắp đến Tết rồi bà muốn cả nhà về nhà sớm một chút.

Nhắc đến chuyện về nhà, Hứa Luật vô thức nhớ đến lời ‘Tuyên cáo’ của Đường Tổ.

Đối với cô, chuyện nam nữ phát sinh quan hệ là ‘Nước chảy thành sông’, thuận theo tự nhiên. Kết quả, giáo sư Đường lại đưa ra ‘chiều thư’ như vậy, không biết nên nói anh là người nghiêm túc, hay là tư duy quý quyết đây nữa.

Thật sự trong lòng Hứa Luật không hề bài xích chuyện cùng Đường Tổ phát sinh quan hệ ... chỉ là .... Không tài nào ‘Quang minh chính đại’ được như anh nói thẳng ra như thế.

Hứa Luật vòng hai chân ngồi trên giường, trong đầu suy nghĩ mông lung thì tiếng mở cửa cắt ngang.

Đường Tổ từ phòng tắm bước ra.

Ánh sáng trong phòng ngủ nhẹ dịu, ấm áp, anh điều chỉnh chiếc khăn quàng phía dưới, chặn lại một phần lớn ‘cảnh xuân’, thân hình thon dài, cơ bụng rõ ràng, săn chắc. Mái tóc vừa gội, chưa được lau khô, có vài sợi dính bết lại trên trán anh.

Gruhh! Tuy rằng đã từng xem không ít cảnh ‘mỹ nam tắm rửa’ ... thế nhưng ... ‘Cảnh đẹp’ thế này được xem bao nhiêu cũng thấy không đủ, người thật cảnh thật, 360° không một góc chết.

Không biết do vừa tắm xong hay do ánh đèn không đủ sáng, khiến cho đường nét của anh lại càng thêm anh tuấn, thu hút.

Hứa Luật không nhịn được nuốt nước miếng cái ực, cô vươn ngón trỏ, giả bộ ngả ngón, ngoắc ngoắc anh: “Lại đây!”

Hừm! Cô tưởng tượng mình chính là nữ vương, còn anh chính là quần thần sụp dưới chân cô.

Anh khẽ nhướn mày, rồi tiến về phía trước, gương mặt không lạnh lùng như khi tiếp xúc với mọi người vào buổi sáng. Anh đứng bên thành giường nhìn từ trên cao xuống ...

Trong phòng mở máy sưởi, Hứa Luật tắm xong, mặc một chiếc áo ngủ rộng rãi, dưới góc độ của Đường Tổ vừa khóp có thể nhìn xuyên qua cổ áo phong cảnh ‘chập chùng’ phía dưới.

Hứa Luật hồn nhiên không biết gì, nhìn anh mái tóc ướt đẫm, không nhịn được, bò ra phía đầu giường lấy máy sấy. Nữ vương ngay lập tức biến thành cô hầu gái, sấy tóc cho anh.

Trong lúc đó hai người cùng nhau bàn luận vấn đề xung quanh chuyện đám trẻ con mất tích. Chờ khi tóc được sấy khô, Đường Tổ ôm Hứa Luật ngủ, một giấc ngủ không mộng mị.

Rạng sáng hôm sau, còn đang say giấc mộng, Hứa Chí Siêu đã gọi lớn.

“Bắt được người rồi!”

Sáng sớm hôm nay, Hứa Chí Siêu nhận được điện thoại của Tiểu Triệu thông báo đã bắt được người trong trấn liên kết với bọn tập đoàn lừa đảo. Ba người điếm tâm cũng không màng, vội vã đi đến Đồn cảnh sát, trông thấy nghi phạm, cũng chính là bà Phùng.

Tiểu Triệu hùng hùng hổ hổ: “Thực sự không nghĩ ra do chính bà ta gây ra!”

Hứa Luật liếc nhìn bà Phùng, hỏi: “Tại sao mọi người xác định là bà ta?”

Nhắc đến vấn đề này, gương mặt Tiểu Triệu có thêm vài phần đắc ý, trước tiên khen Đường Tổ một chút: “Tất cả đều nhờ vào giáo sư Đường”, sau đó giải thích mạch lạc với Hứa Luật: “Căn cứ manh mối giáo sư Đường cung cấp, chúng tôi nhận ra người này chắc chắn có mối quan hệ với gia đình người bị hại, nhất định phải là người thường đi khắp hang cùng ngõ hẻm của trấn Long Sơn. Trải qua sàng lọc, chúng tôi nhận thấy bà Phùng là người đáng nghi nhất. Bà ta là bà đồng, các gia đình trong thôn có chuyện đều đến mời bà ta đến nhà ...” Tiểu Triệu nói có chứng có cứ, quan trọng nhất là: “Thời điểm tôi qua nhà tìm bà ta, bà đang muốn trốn! Nếu không phải chốt dọ, cần gì trốn chứ?!!?”

Vừa dứt lời, Lâm Mai đưa bà ta từ trong phòng thẩm vấn đi ra, trên tay là bản ghi chép khẩu cung. Cô ta gật đầu chào ba người bọn họ, sau đó nói với Tiểu Triệu: “Bà ta đã thừa nhận liên kết với tập đoàn lừa đảo, bắt cóc và lừa bán mấy đứa nhỏ trong làng.”

Bà Phùng run rẩy thành thật nhận tội: “Bọn chúng tìm đến tôi .... Nói ... tôi tìm cho họ một vài ‘môn sinh, chỉ cần giữ chân bọn trẻ lại là có thể nhận tiền. Ban đầu tôi cũng không muốn làm như vậy nhưng sau đó không còn cách nào khác.”

Bà Phùng mê cờ bạc, thời gian rảnh là ngồi sòng, đoạn thời gian đó bà thiếu bọn cho vay một khoản nợ, chủ nợ thúc giục bà ta đành nhận lời làm phi vụ này.

Bà chỉ cần lừa đám trẻ về nhà, bọn chúng đến nhà bà đem chúng đi, trả cho bà một khoảng tiền. Sau đó, những gia đình có con bị mất tích đến tìm bà hỏi chuyện con cái, bà lại thu được một mớ.

“Tôi thường đi lại trong thôn, những đứa bé ấy đều quen biết tôi, nên không hề có phòng bị. Tôi kêu bọn chúng qua nhà, cho uống một ít thuốc mê là được. Tôi biết chuyện mình làm thật thiếu đạo đức, nhưng ...”, bà Phùng nuốt nước miếng, “... nhưng làm việc này tôi kiếm được không ít tiền. Tôi cũng không chọn gia đình ít con chỉ chọn những nhà có nhiều con cái ... Nhà bọn họ đông con như vậy, gánh nặng cũng lớn ....” Bà Phùng cảm giác lý do này của mình hết sức gượng ép, càng nói càng nhỏ, cuối cùng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Sắc mặt Lưu Từ tối xảm, cho người đưa bà ta đi. Ông ta quay đầu nhìn Hứa Chí Siêu đầu hổ thẹn: “Nếu như bọn em sớm phân tích, nhận ra tâm tư độc ác của bà Phùng thì đâu có nhiều trẻ em mất tích như vậy. Nhưng, anh Hứa Chí Siêu yên tâm, hiện tại bà Phùng đã bị bắt, bọn em lập tức báo cáo với cấp trên dựa vào manh mối bà ta cung cấp để tìm đám trẻ quay về, không để bọn tội phạm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Hứa Chí Siêu gật đầu, không nói thêm lời nào.

Chuyện đến nước này, ít ra còn có tiền triển chứ không phải như trước đây, dậm chân tại chỗ. Chỉ có điều ... mấy đứa trẻ ấy sau khi được tìm về ... không biết ra bộ dáng thế nào!

“Tôi muốn nói chuyện với bà ta!”, Đường Tổ đột nhiên lên tiếng, không phải ngữ khí thương lượng mà là ra lệnh.

Tiểu Triệu: “Giáo sư Đường còn muốn biết thêm gì sao! Bà lão này là người không có kiến thức, sợ đặc tội với giáo sư ...”

Đường Tổ: “Không vấn đề! Để Hứa Luật đi cùng tôi!”

Nói xong, anh đi thẳng vào phòng thẩm vấn, Hứa Luật và Lâm Mai dẫn theo bà Phùng đi vào sau.

Bà Phùng đứng ngồi không yên, vẻ mặt hoảng sợ, không hiểu hai người này gọi bà vào làm gì. Khi vào đây cũng không hỏi bà ta câu nào, chỉ lệnh cho bà ngồi xuống.

Một lúc lâu sau, Đường Tổ mới mở miệng, không phải nói với bà Phùng mà quay sang Hứa Luật: “Hôm qua chuyện anh nói với em em còn nhớ chứ?”

Hứa Luật gật đầu ... hơi do dự ... Thật sự ... Như lời anh đã nói sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Là Lâm Mai.

“Sao vậy?”

Lâm Mai cười cười nói: “Đội trưởng Lưu nói chị qua đây coi có giúp được gì không?”

Hứa Luật quay đầu liếc nhìn vào trong: “Hình như ... Tạm thời chắc chưa cần!”

Đội ba giây, cô ta vẫn chưa có ý định rời đi, Hứa Luật lại hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Lâm Mai: “Không ... Không! Hết rồi!”

Hứa Luật đóng cửa lại, xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt của Đường Tổ, cười khò: “Thật khốn khổ! Sự tình giống như anh tiên đoán.”

Đường Tổ khẽ hừ một tiếng, rồi liếc nhìn bà Phùng: “Bà rất sợ, bà sợ ‘Bọn họ’?”

Bà Phùng ban đầu không hiểu ám chỉ bọn họ là ai, đến lúc tỉnh ngộ, cả người bà ta cứng đờ.

Đường Tổ cũng không cần bà ta mở miệng trả lời, chỉ cần nhìn phản ứng ... So với ngôn ngữ, phản ứng của thân thể còn đáng tin gấp nhiều lần: “Bà không phải là người chúng tôi muốn tìm, tuy bà đã khai nhận hết sức thành thật, thế nhưng dưới con mắt của tôi, nó có hàng trăm sơ hở. Bà rất yêu trẻ con, vì không có con cháu nên mọi tình cảm bà đặt lên đám trẻ trong thôn.” Đường Tổ nhìn chằm chằm bà ta, ánh mắt lạnh lẽo, khiến cổ họng bà ta đông cứng, nói không nên lời, bà ta cảm giác mình hoàn toàn bị nhìn thấu, không thể ẩn giấu.

“Có phải ‘bọn họ’ nói với bà, chỉ cần bà nhận tội, vượt qua con sóng gió này, chờ chúng tôi đi, sẽ cho bà một khoản tiền, rồi đưa bà về sống với đứa con trai?”, Đường Tổ đột nhiên ngập ngừng: “Có phải bà đã quên, cái chết của Vương Chí Minh vẫn chưa tìm ra hung thủ.”

Bà Phùng biến sắc, muốn nói lời gì đó, đột nhiên cánh cửa bật mở, Lưu Từ gương mặt ngại ngùng xông đến đưa bà ta đi, vì cần bà ta hỗ trợ điều tra một

chút. Đường Tổ không nói thêm lời nào để ông ta đưa bà Phùng đi.

Hứa Luật lo lắng một khi bà Phùng bị bọn họ mang đi sẽ phải chịu tội oan.

Nói thật lòng, tối hôm qua khi Đường Tổ nói với cô, hiềm nghi lớn nhất không phải ai khác chính là người trong đồn cảnh sát trấn Long Sơn, cô không hề tin.

Đối với cô, đã khoác lên người bộ cảnh phục, đại biểu cho việc bọn họ đã sẵn sàng; mọi ngôn ngữ, cử chỉ, hành động sẽ không làm vấy bẩn bộ cảnh phục ấy. Vậy mà Đường Tổ lại nói với cô chính người đồn cảnh sát Long Sơn liên kết với bọn buôn người ...

Theo tiến triển của tình hình hiện tại ... thì quả thật chính xác như lời của Đường Tổ.

“Muốn đem đứa nhỏ ra khỏi thôn, nhất định phải có xe. Anh cho người điều tra tình hình kinh tế của trấn Long Sơn mấy năm trước, gia đình nào có thể có xe?”, Đường Tổ lên tiếng: “Hơn nữa, nếu là mấy năm về trước càng bé tắc hơn, nếu có xe lạ ra vào, nhất định sẽ gây nên sự chú ý của thôn dân, cùng thời gian đám trẻ bị mất tích. Thế nhưng trong tài liệu ghi chép không hề báo cáo có xe lạ xuất hiện trong thôn.”

Điều này hoàn toàn ngược hẳn với lời khai của bà Phùng.

Hai người ra khỏi phòng thẩm vấn, không biết có phải do ảo giác của Hứa Luật hay không, nhưng cô luôn cảm nhận bầu không khí có chút khác thường.

Hứa Chí Siêu đi đến: “Ba nói mẹ con đặt vé rồi, ngày mai chúng ta sẽ quay về.”

“Ừm!”, Hứa Luật gật đầu: “Chuyện bên này cũng đã ổn! Nên về nhà thôi.”

Tiểu Triệu cười cười bước đến: “Để em lái xe đưa mọi người về khách sạn!”

Hứa Chí Siêu khéo léo từ chối: “Không cần phiền phức như vậy, mọi người còn một đồng việc phải giải quyết, tự chúng tôi về là được ... Đầu phải không biết đường đi!”

Ba người bọn họ rời khỏi đồn cảnh sát, trước tiên đến gần đó tìm chỗ ăn tối. Tuy rằng trấn Long Sơn mấy năm qua thay đổi không ngừng nhưng bản chất vẫn là một trấn nhỏ trên núi, không có cảnh đêm đẹp như nơi phồn hoa đô thị, không có những ánh đèn màu nhấp nháy, không có xe cộ qua lại tấp nập, hai bên đường ánh sáng nhạt nhòa.

Tất cả sóng yên biển lặng, nhưng Hứa Luật cảm giác bão táp sẽ ập đến bất cứ lúc nào.

Lưu Tử và Tiểu Triệu là những người có nhiệm vụ bảo vệ trấn Long Sơn, nơi đây là sân nhà của bọn họ, vì thế không được manh động mà nên ... án binh bất động.

Thế nhưng, bọn họ án binh bất động lại khiến đối phương không an tâm, có thể là do bởi vì Đường Tổ ra tay trợ giúp khiến bọn chúng chột dạ.

Ba người không gọi xe trở lại khách sạn mà đi bộ, họ chọn đi đường hẻm, đoạn đường gần hơn so với đi đường lớn. Chỉ là đường nhỏ đèn đường đã hư hết, cảnh sắc nhá nhem, trên đường vắng người. Lúc ăn cơm, Hứa Luật có kể cho ba mình biết sự thật, ông không hề tin, thậm chí trong đầu còn suy nghĩ lát nữa tự ông sẽ tìm hiểu rõ tình hình, ai ngờ Đường Tổ chỉ nói một câu duy nhất.

“Có hay không, lát nữa thôi bác sẽ biết!”

Nếu như Đường Tổ đoán không sai ...

Đang suy nghĩ, cuối con hẻm xuất hiện ba bóng người hướng về phía bọn họ. Quay đầu lại, cũng có bóng người.

“Lưu ... Lưu Tử!”

Dựa vào ánh trăng Hứa Chí Siêu nhận ra một người trong số đó. Lưu Tử cười ha hả nhưng ánh mắt đầy hung tợn: “Anh Hứa! Chúng tôi cũng không muốn làm như vậy! Chỉ trách các người quá nhiều chuyện. Lúc trước nếu đi ngay dừng quán chuyện của tụi này ... thì ngày hôm nay đâu có kết cục như vậy.”

“Các người ...”

Hứa Chí Siêu còn muốn nói gì nữa nhưng Đường Tổ đã cắt ngang.

“Bây giờ muốn giết người diệt khẩu?”, ngữ khí không chút sợ hãi, hoảng hốt, Đường Tổ lên tiếng: “Vậy trước khi chết tôi muốn hỏi vài cái không?”

Tiểu Triệu: “Không phải giáo sư Đường đã biết tất cả rồi sao?”

“Chính xác các người mới là bọn cấu kết với tập đoàn lừa đảo, buôn người”, Đường Tổ tự kết luận: “Dựa vào thân phận cảnh sát, sẽ không ai hoài nghi các người. Hơn nữa, còn có thể hủy bỏ vụ án, không cần điều tra, có thể nói một mũi tên bắn hạ nhiều con chim!”

“Bọn trẻ em là do mấy người bán đi?”, Hứa Luật lạnh giọng hỏi.

“Nói sai!”, Đường Tổ nở nụ cười: “Một lần mua đứt bán đoạn làm sao thỏa mãn được bọn chúng. Đám trẻ đó là cây hái ra tiền, theo thống kê, những người ăn xin chuyên nghiệp trong thành phố lớn thu nhập mỗi tháng có thể hơn mười ngàn tệ.”

Hứa Chí Siêu gào thét: “Tiểu Triệu, tại sao các người lại làm vậy! Các người vứt hết lương tâm cho chó ăn rồi sao???”

Đối mặt với sự phẫn nộ của Hứa Chí Siêu, Tiểu Triệu chỉ nở nụ cười: “Anh thì biết cái gì? Nơi đây quá nghèo, làm cảnh sát cả đời cũng không bằng ở thành phố lớn làm trong ba năm. Tôi không muốn con tôi lớn lên ở chỗ này, một nơi chết tiệt ngay cả một giáo viên tốt cũng không có.”

“Nói láo!”, Hứa Chí Siêu giận dữ quát: “Cậu luôn mồm luôn miệng nói là vì con, lại bắt con người ta bán lấy tiền. Con các người là con, con của người ta thì không phải ư? Vương Chí Minh có phải cũng do các người giết?”

Nhắc đến Vương Chí Minh, Tiểu Triệu tắc lưỡi ra vẻ đáng tiếc: “Vốn là tôi cũng không muốn nó chết, thế nhưng mấy người lại đến ... Vì vậy, nó phải chết!”

Hứa Chí Siêu: “Nói như vậy là ý gì?”

“Chỉ có thể nói các người quá nhiều chuyện”, Tiểu Triệu đáp lời: “Tôi biết tay Trương Ngọc Thuận vẫn còn liên lạc với anh. Tuy rằng mấy năm qua cũng không để lộ sơ hở ... có điều ... ‘Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất’, Vương Chí Minh bị trả về là điều bất ngờ khiến chúng tôi rất lo sợ. May mà tên nhóc đó nhất gan, mới nói mấy câu đã bị dọa cho sợ xanh mặt. Tuy nhiên, các người lại đến ...”, nói đến đây anh ta đưa mắt nhìn Đường Tổ: “... đã mang đến cho chúng tôi rất nhiều phiền toái, lo sợ ngày nào đó tên nhóc đó sẽ hé lộ chân tướng ...”

Giết chết một kẻ tàn phế đối với hắn thật sự quá đơn giản, sau đó ngay trang thành tự sát. Như vậy, manh mối từ Vương Chí Minh sẽ bị đứt đoạn. Tuy rằng biết Hứa Luật là pháp y, nhưng ‘chó chạy cùng đường’, đành phải thủ tiêu.

Kết quả, làm ra một hiện trường án mạng có hàng trăm chỗ hở.

Lưu Từ không thích nói nhảm nhiều: “Được rồi! Bây giờ nói mấy chuyện này thì ích lợi gì chứ! Mau giải quyết đi!”

“Thật ra! Nói nhiều cũng hữu ích”, Đường Tổ lên tiếng: “Không phải người ta có câu ‘Họa từ miệng ra sao’, câu này áp dụng cho mấy người thật chính xác. Còn nữa, mấy người biết mình ngu ngốc ở điểm nào không?”, Đường Tổ phân tích cho họ nguyên nhân thất bại: “Ngu ngốc ở chỗ không nên lấy sự thông minh của các người đi so sánh với người khác, quả thật kéo thấp sự thông minh của toàn bộ tội phạm Trung Quốc”, anh cảm thấy vô cùng xấu hổ với hiện trường trăm ngàn sơ hở kia ... Quả thật sỉ nhục bọn tội phạm.

Sắc mặt Tiểu Triệu khê biến, Đường Tổ lại nói tiếp: “Thông minh không có, kiến thức ít ỏi lại còn học đòi người khác phạm tội. Đáng tiếc! Vận may mấy năm qua đã dùng hết!”. Minh chứng tốt nhất cho chuyện này chính là đã gặp được anh.

Tiến triển của tình hình về sau khiến nhóm Tiểu Triệu không ứng phó kịp.

Không có cái gì gọi là ‘Đấu tranh sinh tử’, cũng không để Đường Tổ có cơ hội biểu diễn tài nghệ ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ hay để Hứa Luật ‘mỹ nhân cứu anh hùng’. Bọn Tiểu Triệu còn chưa kịp ra tay đã bị đội cảnh sát ở trần bên phục kích, đem ‘ba ba bắt rọ’, ghi âm lời chúng nói là vật chứng, và cả Phùng cũng đồng ý đứng ra chỉ chứng bọn họ uy hiếp bắt bả ta nhận tội.

Chuyện về sau không còn quan hệ gì với nhóm của Đường Tổ, vụ án của trấn Long Sơn được cấp lãnh đạo cực kỳ coi trọng, một số cảnh viên cấp cao trong trấn đều bị nghiêm trị.

Trên đường trở về Hứa Luật hỏi Đường Tổ anh tìm cách liên lạc với cảnh sát khu vực gần đó từ khi nào.

Đường Tổ khẽ hừ một tiếng, gương mặt rõ ràng biểu thị: Anh thuộc tuýp người làm việc không suy nghĩ ấy sao!!!

Hứa Luật yên lặng nở nụ cười. Cũng đúng! Từ trước đến nay anh làm mọi việc đều rất chu toàn, ổn thỏa.

*

Từ trấn Long Sơn quay trở về thành phố Z, ở đó khoảng nửa ngày, dùng xong cơm trưa, hai người bọn họ mau chóng quay lại thành phố Giang, trước khi về nhà, bọn họ ghé vào cửa hàng chăm sóc thú cưng đón bốn con mèo về.

“Bé con có nhớ chị không!”, Hứa Luật ôm Arthur, nựng mặt nó một cái.

“~Meooooo!”

Arthur bị Đường Tổ xéo lông đột trước, đã được một khoảng thời gian bộ lông cũng mọc lên được kha khá, nhưng vẫn chưa đủ dài, khi đụng vào cảm giác ngứa ngứa. Không có chủ nhân, nó được cửa hàng chăm sóc cực kỳ tốt, bề trên tay thấy nặng trĩu.

Sau khi tắm rửa rồi dùng com tối, Hứa Luật mệt đến mức mau mau chóng chóng bò về phòng ngủ. Vừa đặt chân lên giường trong đầu phản xạ có điều kiện nhớ đến ‘Tuyên cáo’ của Đường Tổ.

Vài giây sau, chỗ nằm bên cạnh lún xuống, rồi cô bị kéo vào lòng ngực quen thuộc, áp sát vào anh, giống như là của riêng anh.

“Yên tâm đi! Đêm nay không ‘ăn’.”, Đường Tổ khẽ sát vành tai cô thì thầm: “Em mệt rồi! Nghỉ ngơi đi!”

Qua chuyến đường dài đầy mệt mỏi bản thân anh cũng không đạt được trạng thái tốt nhất, anh hôn nhẹ lên môi cô: “Ngủ ngon, mơ đẹp!”

Hứa Luật: “Ngủ ngon!”

Nhắm mắt lại, cô an giấc.

Nửa đêm, Hứa Luật nghe tiếng động phát ra từ bên phía Đường Tổ, cô liền mở mắt ra, phát hiện quần áo mình không cánh mà bay từ lúc nào, và Đường Tổ cũng giống như cô. Hai người không một mảnh vải che thân, đối diện nhau. Gương mặt anh đầy gọi cảm, pha lẫn chút mỉa mai, đưa ra biểu thị dường như muốn thu lại câu nói ‘Đêm nay không ăn’.

Hứa Luật kháng nghị: “Đại trương phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy; một lời đã nói không được phép làm trái.”

“Vậy được!”, anh với chiếc điện thoại di động đặt trên đầu giường, cho cô coi đồng hồ hiển thị trên đó: “Bây giờ đã bắt đầu một ngày mới!”

Quá mười hai giờ đêm, lời anh nói như vậy quả thật không sai!

...

Cô cảm giác như đã rất lâu ... nhưng cảm giác hình như chỉ một vài phút mà thôi ... Trong đầu cô còn đang âm thầm suy nghĩ: Đây chính là cảm giác hai người cùng nhau thân mật sao? Bên tai đột nhiên có tiếng gọi lớn, đưa cô về thế giới hiện thực, mở mắt, trước mắt cô là gương mặt anh tuấn của anh, cô vô thức gọi: “Anh Tổ ...”

Ồ! Hình như có cái gì đó sai sai!

Hứa Luật sững người, dựa vào chiếc đèn ngủ lơ mờ, cúi đầu nhìn y phục của mình, vẫn đường hoàng trên người, hoàn hảo như lúc bắt đầu ... cô liếc sang nhìn người bên cạnh ...

FUCK!!!

Hứa Luật thảm chửi bản thân ... cô sao vậy ... lại có thể MỘNG_XUÂN!

Tất cả đều do lời thông báo của anh hết, mới khiến cô có giấc mơ nhảm nhí này ... Hứa Luật đổ hết tội lên đầu Đường Tổ.

“Năm mơ sao?” Đường Tổ nhìn tâm trí chưa ổn định của cô.

“Ừm!”, Hứa Luật chợt nhớ ra --- Anh chưa nghe thấy tiếng gọi kia của cô chứ???

“Giấc mơ từ góc độ nào đó mà nói là phản ánh của hiện tượng tâm lý”, anh phân tích, “Em mơ gì vậy, anh có thể giúp em lý giải!”

“... Không có gì!”, đánh chết cô cũng không thể kể: “Ngủ ... ngủ đi!”

Dứt lời, cô liền nhắm mắt lại, một lúc lâu sau không nghe âm thanh của anh, cô cho rằng đề tài này đã kết thúc, đang tính thở phào nhẹ nhõm thì vành tai truyền đến giọng nói của Đường Tổ:

“Anh Tổ ... là em gọi anh phải không?”

“...” Sặc!

“Trong giấc mơ của em có anh!”

“...” Cô không nghe thấy gì hết.

“Giấc mơ ấy khiến em không thể khống chế, kim lòng không dặng???”

“...” Không nghe!

“Anh thích nghe tiếng em rên rỉ ...”

“...” Cô ngủ rồi, ngủ rồi!

“Lúc chúng ta ‘hành sự’, em cũng gọi anh như thế nhé!” Thật khiến cho người ta chờ mong, anh không thể đợi được nữa.

“...” Hứa Luật tiếp tục giả chết nhưng thật ra cô hận không thể đập đầu vào gối chết: Người đàn ông này! Cuối cùng anh đã nghe được bao nhiêu rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: THỜI GIAN THUỘC VỀ ANH

Sáng hôm sau, Hứa Luật dụi dụi cặp mắt gấu trúc, quay nhìn người bên cạnh đã rời giường từ lúc nào.

Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi nhìn thấy Đường Tổ tinh thần sáng khoái đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, tâm trạng của anh có vẻ rất vui, miệng còn ngâm nga một đoạn nhạc.

Một bữa điểm tâm đầy đủ sắc hương vị khiến cho cô phấn chấn hơn nhiều.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, thần thái của Đường Tổ sáng láng, đặc biệt khi nhìn về Hứa Luật, ánh mắt anh lấp lánh ánh hào quang.

Ý đồ quá rõ, không hề che giấu, muốn cho cô biết khát khao trong anh.

Đường Tổ: “Hôm nay là thứ sáu!”

“Ừm!”

“Ngày mai được nghỉ!”, anh từ trước đến nay chưa bao giờ có khái niệm nghỉ ngơi ngày cuối tuần, thế nhưng hiện tại anh cảm thấy ‘Ý tưởng ngày nghỉ này’ quả thật là sự sáng tạo văn minh nhất trong lịch sử phát triển của nhân loại. Ngón tay anh gõ gõ trên mặt bàn: “Thiên thời địa lợi nhân hòa, không phải ư?”

Ngay lập tức Hứa Luật hiểu câu này của anh có ý nghĩa gì, cô ngẩng đầu vừa vặn đối diện với đôi mắt màu trà sáng lung linh của anh, khuôn mặt nở nụ cười tươi, đáng vẻ ngập tràn mùa xuân ... Đúng là ...

Một vườn hoa ngập tràn sắc xuân.

Không đúng ... Phải nói rằng sự phấn khích ấy chưa bao giờ thay đổi, lại còn không ngừng tăng thêm khiến ngay cả bản thân của cô cũng ... háo hức theo ...

*

Không biết có phải bị ảnh hưởng tâm lý hay không nhưng Hứa Luật luôn cảm thấy ngày hôm nay trôi thật nhanh.

Cảm giác giống như mới một giây trước cô rời khỏi nhà đi làm, giây thứ hai cô đã tan sở.

Vừa tan ca, Đường Tổ đứng trước mặt cô lên tiếng: “Bắt đầu từ bây giờ, thời gian của em thuộc về anh!”

Sau đó, dưới ánh nhìn của biết bao người, anh kéo tay cô đi. Ngoài cổng lớn Cục cảnh sát đã sẵn sàng một chiếc xe đứng chờ.

“Đường Tổ! Chúng ta đi đâu vậy?”

Hứa Luật bị anh ấn vào trong xe, đi được một đoạn mới phát hiện, đây không phải con đường về nhà.

“Em cứ an tâm, thả lỏng cơ thể, tất cả mọi việc cứ giao cho anh là được!” Đường Tổ không nói rõ đáp án, tiếp tục thừa nước đục thả câu.

Chiếc xe rời khỏi thành phố, đi về hướng ngoại thành khoảng hơn nửa tiếng nữa, đến một khu du lịch suối nước nóng thì ngừng lại, một anh thanh niên trong bộ âu phục đen tiến đến mở cửa xe, nghênh tiếp hai người bọn họ.

Khu du lịch suối nước nóng này là điểm đến nổi tiếng nhất thành phố. Non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, đến ngày nghỉ lễ thì du khách đông đúc tấp nập. Được rồi! Chuyện này ... thật khiến cô cực kỳ sung sướng, không ngờ anh lại đặt chỗ ở đây, cô còn tưởng chỉ là một bữa tối tại một nhà hàng cao cấp mà thôi.

“Đi thôi!”

Đường Tổ dẫn cô đi vào trong, người phục vụ sau khi đưa đến phòng đã đặt thì cậu ta mỉm cười chào rồi rời khỏi sàn diễn, dành trọn không gian và thời gian trả lại cho hai người bọn họ.

“Chúc anh chị có những ngày nghỉ phép vui vẻ!”

“A!!!!!”

Đột nhiên bị anh bế bổng lên, Hứa Luật giật mình, phản xạ ôm chặt lấy anh.

Đường Tổ đá cửa, bế Hứa Luật vào trong.

Trong phòng, ánh sáng phát ra từ ánh đèn trần vừa đủ, không chói mắt, cũng không quá âm u, chiếc máy nghe nhạc cổ ở góc phòng phát ra điệu nhạc du dương, sát vách tường đặt chiếc lò sưởi cô yêu thích, lửa cháy bập bùng phát ra những tiếng tí tách; trước lò sưởi là chiếc bàn tròn nhỏ đã bày sẵn bữa tối, không phải món Tây tinh xảo mà là nồi lẩu kiểu Trung Hoa ...

Cô thích ăn món Hoa hơn món Tây, hơn nữa đối với những người quen với nền ẩm thực Trung Hoa mà nói, mùa đông ăn lẩu là đã nhất!!!

Mười điểm!!!

“Em thích nơi này!”, cô không hề che giấu cảm xúc, bật thốt lên lời ca ngợi.

So với mấy nhà hàng sang trọng thì những nơi như thế này lại khiến cho tâm trạng được thư thái như ở nhà, tự do tự tại.

Không có ai xa lạ! Chỉ có đôi ta!

“Dĩ nhiên!”, ngữ khí pha lẫn chút kiêu ngạo, anh tràn đầy vẻ tự tin vì sớm đoán được cô sẽ yêu thích.

Trước khi dùng bữa, Hứa Luật đi tắm rửa.

Vừa bước vào phòng tắm, lại thêm được một sự ngạc nhiên thú vị.

Phòng tắm thông với phòng ngủ, diện tích không hề nhỏ so với phòng khách, trong đó chiếm diện tích nhiều nhất chính là bồn tắm suối nước nóng kia, mặt nước mịn mờ sương trắng, tô điểm trên mặt nước vài cánh hoa mỏng manh, bên cạnh là tiểu cảnh, có thác nước nhỏ dẫn nước nóng từ bên ngoài vào phòng, phía bên cạnh đặt hai chiếc giường SPA.

Cực kỳ tuyệt vời!

Nếu như không phải chưa ăn uống gì không nên tắm nước nóng thì Hứa Luật đã nhảy vào bồn ngay lập tức, ngâm mình trong dòng nước ấm áp ấy rồi!

Tắm rửa nhanh gọn, cô thay bộ quần áo thoải mái đi ra. Đường Tổ cũng mặc bộ đồ giống cô đang ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh lò sưởi, ánh mắt đầy thu hút. Anh đứng dậy, đi về phía cô, nắm tay cô ngồi xuống bàn ăn.

Một bữa ăn cực kỳ thoải mái!

Kết thúc bữa tối hoàn mỹ ...

Và sự kết thúc này đại diện cho một chuyện khác sắp bắt đầu, buổi tối hôm nay chính thức bắt đầu.

Hứa Luật không tài nào có thể đối diện với ánh mắt nóng rực của Đường Tổ. Cũng có thể do trong bữa cơm có uống chút rượu khiến sắc mặt cô ửng đỏ ... hay là vì ...

Căng thẳng???

Dĩ nhiên rồi! Dù sao chuyện sắp tới là lĩnh vực cô chưa từng trải qua. Tuy rằng cấu tạo cơ thể con người cô thuộc lòng như cháo chảy nhưng đó là trên phương diện công việc. Thậm chí trong quá trình nghiên cứu, tìm hiểu quá trình làm tình cùng cấu tạo cơ thể, tìm cô vẫn bình ổn, không chút xấu hổ hay lo lắng.

Nhưng ... đã nói tất cả đều phục vụ cho công việc ... Còn bây giờ, không phải thời gian làm việc của cô.

Vì vậy, tìm đập loạn nhin, mặt đỏ như gấc ... xen lẫn chút căng thẳng.

Đường Tổ nhìn ra được sự căng thẳng của cô nhưng không vạch trần mà giúp cô giải quyết tình trạng này.

“Anh mát-xa cho em nhé!”

Hứa Luật chớp chớp mắt.

“Ừm!”, anh kéo bàn tay cô, ngón trỏ vuốt từ cổ tay xuống lòng bàn tay, xoa nhẹ mỗi một khe hở của ngón tay: “Hãy để anh phục vụ cho em, người phụ nữ của anh!”

Được xoa bóp nên tâm trạng cô thả lỏng, đồng thời, cả thân thể cũng được buông lỏng, do vậy, chuyện kể tiếp đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đường Tổ đưa cô vào trong phòng tắm, đặt cô nằm trên chiếc ghế SPA bên cạnh hồ nước nóng.

Một lát sau, Hứa Luật nương theo từng động tác của Đường Tổ, cô nhắm mắt, nằm nhàoai trên chiếc ghế, trong bóng tối, chờ đợi ... cũng có chút chờ

mong

- - - Cô luôn tin tưởng tài năng massage của Đường Tổ.

Từ từ cởi bỏ quần áo trên thân thể cô, bắt đầu từ giờ phút này, một Hứa Luật không chút che đậy hiện ra trước mặt anh!

“Bảo bối! Em đẹp vô cùng!”

Ba mươi giây sau!

Anh cuối cùng cũng phát hiện điều bất thường.

Không có tiếng thở dài, không có tiếng rên rỉ, chỉ có tiếng hít thở đều đều báo cho anh biết một sự thật: Cô_ngủ_rồi!

Đường Tổ không tin vào mắt mình, người phụ nữ của anh đang an giấc trên chiếc ghế SPA, còn kế hoạch hoàn mỹ của anh - - - Sau hai mươi phút sẽ đạt đến trạng thái tốt nhất ...

Vậy mà ... kế hoạch của anh hiện tại đã phát sinh thay đổi. Dĩ nhiên anh không thể nào tiếp tục công việc mình đang làm, anh tin có cách làm cho cô tỉnh giấc, rồi cùng anh thực hiện.

Thế nhưng ... ánh mắt của anh rơi vào vành mắt đã thâm đen vì thiếu ngủ ...

“Người phụ nữ giao hoạt!”, anh lẩm bẩm trong miệng, lấy một chiếc khăn ẩm, nhẹ nhàng lau khô tinh dầu massage, quần áo đang mở được một nửa anh không tính mặc lại cho cô: “Trước tiên thu chút lợi tức đã!”

Ôm lấy cô đang ngủ say tiến về phòng ngủ chính, đặt cô lên giường.

*

Tiếng chim hót ríu rít đánh thức Hứa Luật, nhìn chăm chăm trần nhà xa lạ, một lúc lâu sau mới nhớ ra được cô đang ở đâu. Cả thân người dán vào cơ thể ấm áp, quen thuộc, cánh tay ấy đặt nhẹ lên hông cô, một chân gác lên người cô, ép sát không một kẽ hở, tiếp xúc da thịt đã báo cho cô biết, hiện tại hai người không mặc quần áo ...

Oạch! Tôi hôm qua cô ...

“Hừm!”

Đang suy nghĩ đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng hừ lạnh, sau đó, bàn tay của anh siết nhẹ eo cô, kéo sát vào người anh, hai thân thể ép chặt vào nhau để cô có thể cảm nhận đầy đủ khát vọng của anh.

“Đường Tổ ~”, cô không nhận được khẽ run lên một tiếng.

Anh không đáp lời cô, đưa tay xoay người cô lại, ghì chặt đầu cô khiến cô không thể nào trốn tránh. Đôi môi anh nhẹ nhàng ma sát đôi môi của cô, từ từ hướng dẫn cô hé mở khoang miệng.

Cô cuối cùng cũng mở miệng đón lấy, anh tặng cô một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt, khiến người ta thần hồn điên đảo.

Anh chủ động dùng kỹ xảo, không hề che giấu dục dẫm trên cơ thể cô.

Thế nhưng ... như thế vẫn chưa đủ.

Đầu óc Hứa Luật mụ mị, vô thức đưa tay đặt lên gáy anh, nghênh tiếp sự nồng nhiệt của anh.

Tôi hôm qua kế hoạch gãy gánh giữa đường, sáng sớm hôm nay, màn dạo đầu một lần nữa tái hiện ...

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời soi chiếu, nhiệt độ trong phòng ... ‘nóng phòng’.

~~~~~

Lời Quý Miêu Từ:

Tình tiết tiếp theo ... Khụ, khụ!! Các bạn tự hiểu ... chỉ cần tắt đèn là hết phim ... dù sao cũng đang trong thời kỳ kiểm duyệt nghiêm ngặt.

Quý Miêu Từ xoa xoa cằm: Tớ không hề muốn mình nằm trong blacklist ‘kiểm duyệt’

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: CÔ HỨA! THỎA MÃN, XIN MỜI KÝ NHẬN!

Hứa Luật tỉnh giấc, mơ mơ màng màng muốn vươn vai theo thói quen, vừa khởi động liền rên lên một tiếng, toàn thân cô ê ẩm, xương cốt rã rời, giống như đêm qua phải vác đá tảng.

Những ký ức sáng sớm hôm nay ngay lập tức ủa về.

Cô xoay người nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh ...

Aizzaa ... Anh ngủ rất say.

Cũng phải thôi ... Khụ khụ ... ‘nhiều lần như vậy’, anh lại là lính mới, mệt cũng đúng!

Hai người nằm chung giường cũng đã lâu, đáng vẻ khi anh ngủ cô nhìn qua không biết bao lần; thế nhưng, lần này, cảm thấy có chút khác biệt.

Một chút ngọt ngào ... còn thêm chút thỏa mãn và an tâm.

Một cảm giác vi diệu khó có thể diễn tả ... có thể là do mối quan hệ của hai người bây giờ lại gần thêm một bước.

Cô khe khẽ đưa ngón trỏ .... Không thể tưởng tượng nổi, người đàn ông này đúng là được ông trời đãi ngộ: môi hồng răng trắng, hàng mi cong dài như vể.

Hàng lông mày không phải mỏng manh nhu tình, cũng không phải dày và sắc, mà là sự kết hợp của cả hai, gọn mà không có bất cứ chuyên gia trang điểm nào lên được hình dáng khuôn mày thế này.

Hàng mi dài, bởi vì đang nhắm mắt nên trông càng yên tĩnh. Nếu như có tia sáng chiếu xuống, chắc chắn phía dưới vành mắt sẽ xuất hiện một bóng mờ. Thật đồ kị! Đàn ông cần hàng mi cong dài đến thế làm gì.

Sóng mũi cao thẳng, tuấn tú, cực kỳ hoàn mỹ, theo từng nhịp thở mà nhẹ nhàng chuyển động. Cô đột nhiên nhớ đến anh đã từng nói với cô ‘Trong nhân tướng học của Trung Hoa, kích thước mũi to hay nhỏ đều có ý nghĩa nhất định: nam hay nữ có một chiếc mũi to đều có đức tính khá mạnh, đồng thời trong phương diện này khá kéo dài, nhu cầu cũng rất nhiều ...’

Oạch!

Hứa Luật nhìn vào mũi người đàn ông trước mắt, cái này được gọi là to hay nhỏ đây???

Đôi mắt màu trà vốn dĩ nên khép lại kia đột ngột mở lớn mang theo ánh sáng lấp lánh nhìn Hứa Luật.

“Anh ...”, Hứa Luật lắp bắp, “... Tỉnh rồi!?” ... Sau đó cô phát hiện giọng cô rất khàn.

Nguyên nhân là do rên rỉ và thét gào đêm qua??? Sặc!!!

“Ừm ...”, thanh âm của Đường Tổ mang vài phần lười biếng.

Gương mặt Hứa Luật đỏ au, cô vội vã xoay người xuống giường, tay thuận thế kéo chăn che phần cơ thể lộ ra ngoài, cứ như thế kéo khiến người đàn ông bên cạnh lửa lò lộ ra ngoài ánh sáng ...

Da đầu Hứa Luật tê rần rần ...

Tất cả những vết tích này là do cô?

Đường Tổ chống hai tay đỡ đầu, không để ý cơ thể mình không mảnh vải che thân. Tuy nhiên từ trước đến nay anh vô cùng tự tin vóc dáng của mình, đặc biệt là ngay giờ khắc này, trên thân thể của anh còn có chứng cứ lưu lại sự điên cuồng của cô đêm qua ...

Khụ khụ ... loại chứng cứ xác thực này ngoài việc khiến Hứa Luật ngượng ngùng ... còn đem đến cho cô cảm giác yêu thích.

“Phần lưng cũng có!”, anh muốn thưởng thức thêm dáng vẻ hiện tại của cô, nên sẵn sàng xoay lưng đưa thêm vật chứng biểu diễn trước mặt cô ...

Khuôn mặt Hứa Luật nóng bừng bừng ...

Này này ... chuyện này ...

Sau đó, Đường Tổ bước xuống giường, ôm Hứa Luật đến bồn tắm nước nóng bên cạnh: “Ngâm mình một lúc cơ thể sẽ thoải mái hơn!”

Đây cũng chính là nguyên nhân anh chọn địa điểm này, nước nóng sẽ khiến thân thể cô giảm bớt khó chịu.

Hứa Luật đương nhiên không phản đối, tối hôm qua cô đã nóng lòng muốn thử ... Bây giờ thì được toại nguyện rồi.

Đường Tổ đến một phòng tắm nhỏ khác, đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh nhìn vào gương gương mặt anh tuấn của chính mình phát hiện khuôn mặt quen thuộc ấy luôn phảng phất ý cười.

Đưa mắt nhìn bả vai có mấy dấu vết hồng hồng, phía gần eo, và lưng còn có dấu tay cào.

Ha ha ha!!!

Anh cười thành tiếng, khoác chiếc áo tắm ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Ở phía bên kia, Hứa Luật ngâm mình trong làn nước ấm nóng, bây giờ cô mới phát hiện, ‘tình huống’ của mình cũng không khác gì Đường Tổ ... thậm chí còn nhiều hơn.

Để dòng nước ấm áp vây quanh thân thể, cơn đau nhức giảm đi không ít. Cô tựa vào thành bồn, thả lỏng cơ thể, ngẩng đầu mới phát hiện nóc nhà phòng tắm được thiết kế bằng pha lê trong suốt, chắc chắn đã qua xử lý nên khi mặt trời chiếu rọi lại không cảm thấy chói mắt, đem tất cả bầu trời thu vào đáy mắt ...

Trời thật xanh! Ở thành phố hiếm khi được chiêm ngưỡng cảnh bầu trời trong vách thế này ... Chắc cũng là do sự phản chiếu của pha lê, khi nhìn lên bầu trời lại càng thêm xanh trong ... khiến người ta không nỡ rời mắt.

Nếu như đêm đến, bầu trời đầy sao sẽ như thế nào đây?

Vào ngày mưa, có phải cũng sẽ nhìn thấy những hạt mưa tí tách trên nóc trần pha lê ấy!

Chẳng trách quá nhiều người thích nơi đây.

Hứa Luật ngắm đến ngơ ngẩn cả người, đột nhiên phong cảnh trước mắt được thay thế bằng gương mặt anh tuấn của Đường Tổ. Trong tay anh cầm một chiếc khay nhỏ, trên khay là một ly sữa và một phần sandwich. Ất hẳn anh làm ở căn bếp nhỏ trong phòng.

Gruhnhh ...

Đã nói người đàn ông này tuyệt đối có thể trở thành người đàn ông tốt mà ... Nhìn đi ... Chu đáo đến thế! Cô thực sự mệt đến mức không muốn đụng đây nhưng bụng cô thì sôi réo ùng ục.

Khay thức ăn này anh đưa đến thật đúng lúc!

Sữa ấm ấm, phần sandwich quá đỉnh: trứng ốp-la phía rìa chiên giòn, điểm thêm vài cọng rau ngò tươi, dưa leo, còn có thêm một miếng thịt xông khói, nhiều tầng nhiều lớp, nhiều màu sắc ... Một món khai vị tuyệt vời ... Anh còn tâm lý đến mức cắt sandwich thành những miếng nhỏ vừa miệng.

Ái chà chà! Đây chính là người khiến người người phải ghen tị trách cho sự bất công của Tạo Hóa. Vừa ăn Hứa Luật thầm nhủ.

Giọng anh trầm ấm kề bên: “Ăn một chút thôi! Đừng ngâm mình lâu quá! Bữa trưa được phục vụ ngay đây!”, Đường Tổ đặt khay điểm tâm trên thành bồn: “Lát nữa anh có việc muốn nói với em.”

Có chuyện gì?

Nhìn dáng dấp nghiêm túc và cẩn trọng của anh do đó cũng không dám ngâm quá lâu, khoảng mười phút. Sau đó cô chợt phát hiện hôm qua khi đến đây cô không mang theo quần áo ... thế nhưng ... đã có Đường Tổ ở đây, phương diện này có lẽ ...

Cô bọc khăn tắm đi ra. Đúng như dự đoán.

Trên giường đã đặt bộ quần áo mới, Hứa Luật cầm lấy bộ nội y ... Kích thích quá chuẩn!

Anh chọn cho cô một bộ lễ phục màu tím, phối hợp cùng chiếc áo khoác lông màu trắng, có cổ nên vừa khít che đi giấu vết hoan tình hôm qua. Liếc nhãn hiệu, là nhãn hiệu cao cấp Đường Tổ hay dùng.

Bước ra khỏi phòng ngủ, anh trong bộ âu phục đen toát lên dáng vẻ cao sang, thanh nhã đứng chờ sẵn. Anh đưa cô ngồi xuống sofa, mở chiếc hộp bên cạnh, bên trong là một đôi giày màu bạc óng ánh, đế giày trong suốt.

Cho dù cô không thích giày cao gót cho lắm, tuy nhiên nhìn đôi giày này cô cũng không khỏi trầm trồ thán phục.

Anh đỡ chân, mang giày vào cho cô.

“Đi thôi!”

Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, anh đưa cô rời khỏi phòng đến một phòng ăn riêng trong nhà hàng cùng hệ thống.

Vừa được anh bồi tiếp một phần điểm tâm lót dạ, bây giờ khẩu vị rất tốt, vô cùng thỏa mãn nhìn bữa trưa trước mắt.

Sau bữa trưa, người phục vụ tiến vào dọn dẹp bát đĩa và phục vụ chút bánh ngọt và trà.

Đợi đến khi anh phục vụ rồi đi, hai người nhàn nhã thưởng thức trà ngon, hưởng thụ khoảng thời gian thanh thoi hiếm có.

Một lúc lâu sau, Đường Tổ nhấp một ngụm trà: “Ok! Bây giờ chúng ta nói chuyện một chút, liên quan đến chuyện sáng nay.”

“Khụ!!!”, Hứa Luật nhìn gương mặt nghiêm túc của anh ... Sáng hôm nay ... chuyện sáng nay có gì đáng nói?

“Đầu tiên anh nói rõ cảm tưởng của mình.”

Oạch ... Cô cảm thấy thế nào?!!?

Cô cảm thấy ... Chẳng biết nói thế nào.

Trên thực tế câu anh nói với cô khi còn ở trong phòng thì Hứa Luật đã biết anh muốn gì.

Dở khóc dở cười, không kìm được đành thốt lên: “Về việc đó anh không thể để cho đầu óc anh được thả lỏng ư?”

Đường Tổ lại nhấp một ngụm trà, khẽ nhún mày nhìn cô: “Em nên hiểu thời điểm này không được phép để đại não thả lỏng!” Trên phương diện y học thường thức cô bắt buộc phải hiểu được chuyện này, hành vi làm tình không phải là sự vận động cơ thể thuần túy, đại não tác động lên bộ phận sinh dục mới là quan trọng nhất. Trong quá trình này, đại não sẽ sản sinh ra dopamine* khiến chúng ta có cảm giác hưng phấn tột đỉnh.”

Hứa Luật: “...”

--- Không sai, anh không nói sai nửa chữ ... Trên lý thuyết là như vậy.

“Vì thế, vào lúc này chỉ khiến đầu óc của anh thêm hưng phấn.” Anh bổ sung một câu.

Cô dĩ nhiên lại thêm một lần nữa không thể thốt nên lời.

Anh không đợi được thanh âm hồi đáp của cô, liền nói thêm: “Thế nhưng anh rất hưởng thụ loại cảm xúc hưng phấn này ... Mặc kệ là thân thể hay đại não ... đều rất hưởng thụ!”

“A ....”, cô cần phải cảm tạ sự hưởng thụ của anh, hoan nghênh anh lần sau trở lại sao????

Chết cha!!!

“Cái đó ...”, Hứa Luật cắn cắn môi: “Em cũng rất hưởng thụ ... sáng nay biểu hiện của anh rất tốt!”

“Sao??? Chỉ là tốt thôi???”

“A! Không ... không ... biểu hiện cực kỳ tốt!”, Hứa Luật vội vã đính chính.

Không sai! Trên phương diện giường chiếu, Đường Tổ tuyệt đối là người bạn tình hoàn mỹ. Cứ cho là linh mới đi ... thế nhưng năng khiếu tuyệt vời, một trận quyết thắng.

“Cám ơn!”, anh hài lòng nhận lời khen tặng của anh, “Đừng thỏa mãn sớm như vậy. Tất cả những điều này chỉ mới bắt đầu, anh chưa thu thập đủ số liệu’, sau này sẽ làm càng tốt hơn.” Chờ anh có đủ thông tin rồi, giống như hôn cô, càng ngày khiến cô có thêm nhiều trải nghiệm.

Hứa Luật tự nhận mình là người sống khá thoải mái, thế nhưng so với anh ắt hẳn còn thấp hơn một bậc, không tài nào có thể bàn luận chuyện này một cách trắng trợn như vậy.

Đây là vấn đề chính anh muốn nói sao?

“Còn có chuyện gì nữa ư?” Mau mau đổi đề tài nếu không thật không biết với tư duy ‘khác người’ của anh nói ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa. Chưa biết chừng sẽ thảo luận ngay đến chuyện cấm trẻ em dưới mười tám tuổi.

Chuyện Đường Tổ muốn nói dĩ nhiên không phải là vấn đề này: “Nếu đã thế ... Vậy thì ...” Anh cầm tay trái của cô, ngón cái của anh nhẹ nhàng ma sát ngón áp út của Hứa Luật: “Chúng ta có thể kết hôn, Hứa Luật!”

“Hả???”

Đề tài nhảy cóc quá nhanh, Hứa Luật còn chưa kịp tan hết cảm xúc thẹn thùng vừa rồi đã bị câu nói này của anh dọa cho kinh hãi.

“Cho dù thể xác hay tinh thần chúng ta đều rất hài lòng về đối phương”, anh lên tiếng. “Anh rất tôn trọng truyền thống Văn hóa Trung Quốc ‘Trước hôn nhân nữ nhân phải thủ thân như ngọc’, thế nhưng riêng với anh, anh cảm thấy chuyện này thật sự không công bằng đối với phụ nữ, không nên coi việc quan hệ trước hôn nhân là một hành vi tội lỗi, sai lầm, mà là hành động chịu trách nhiệm cho hôn nhân cả đời của chúng ta. Trên thực tế có rất nhiều phụ nữ, kết hôn cả đời cũng chưa được một lần sung sướng, càng phát hiện chồng mình phần nhiều là bất lực.”

Thực sự trong cuộc sống chuyện này không hề ít, kể cả trong và ngoài nước đều có rất nhiều ví dụ điển hình.

“Cùi gạo dầu muối khô cần cũng không thể chống đỡ cả đời, theo tư tưởng của Plato tỷ lệ quá thấp cũng không thích hợp với chúng ta”, vì quá chăm chú mà thanh âm anh mang theo chút trầm thấp: “Tình dục là một phần của cuộc sống, sự hòa hợp trong đời sống tình dục cũng có tác động rất lớn đến sinh hoạt hằng ngày, nó nên được xếp vào hàng ngũ một trong những tiêu chí lựa chọn hàng đầu.”

Hứa Luật kinh ngạc với lý luận này của anh, lúc này cô cũng đã hiểu rõ vì sao từ lúc bắt đầu anh đã hỏi cảm thụ của cô.

Đây phù hợp với cách làm việc logic của anh.

Hứa Luật không còn ngại ngùng, chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ của anh.

Trên thế gian này có không biết bao nhiêu người luôn miệng nói ‘Anh tôn trọng em’, nhưng có mấy người được như anh, không chỉ là lời chớp lưỡi đầu môi mà là sự tôn trọng tuyệt đối.

“A ...”, Hứa Luật nhìn đáng vẻ bình tĩnh tự tin của anh, trong lòng đột nhiên nảy ra vài phần ý nghĩ trêu ghẹo: “Anh nói rất có lý, vì vậy bây giờ em có quyền sử dụng quyền lực này đúng không?!”

“Ừm!”

“Thế nhưng!”, cô ngừng một chút, “Làm sao có thể biết được ‘làm tốt hơn’ là thế nào?”

“Hả???”, Đường Tổ nheo nheo mắt: “Em nói cũng đúng .... Tuy nhiên ...”, anh có ngoại lệ: “Căn cứ vào nghiên cứu cho thấy cùng người mình thích làm chuyện này cho dù là sinh lý hay tâm lý vẫn sẽ tốt hơn khi nào hết.”

Vì vậy, không cần so sánh, anh chính là tốt nhất!

Hứa Luật nhìn vẻ mặt đầy tự tin của anh, khó khăn lắm Hứa Luật mới nín nhịn để không khỏi bật cười: “Cái gọi là ‘thực tiễn mới biết được sự thật’ không phải sao?!?”

“Hừm!”, anh hừ lạnh: “Không cần thực tiễn. Không ai có thể hiểu rõ cơ thể của em hơn anh. Trước đây không có, sau này cũng không. Nếu như em vẫn chưa hài lòng về kỹ thuật của anh ...” Anh cho rằng nếu xảy ra rắc rối trên phương diện này: “Vậy thì không thành vấn đề, em biết anh có năng lực học tập rất giỏi, chỉ cần em cho anh thời gian luyện tập nhiều hơn, anh nhất định có thể cho em ...”

Ai! Là ai không hài lòng kỹ thuật của anh!!!

Hứa Luật mau mau chóng chóng cắt ngang đề tài này: “Thỏa mãn, thỏa mãn, cực kỳ hài lòng, chỉ có anh rất tuyệt ... Duy nhất chỉ có anh!”

Đường Tổ nở nụ cười thỏa mãn, rút một hộp gấm nhỏ trong túi, mở ra, bên trong là một cặp nhẫn đơn giản, kiểu của nữ bên trên khắc chữ SIN, còn của nam khắc chữ COS, khi hai nhẫn lồng vào nhau, SIN COS tạo thành một hình trái tim.

Hứa Luật lập tức nghĩ đến ngày trước anh đã từng nói: Anh là sin, em là cos. Tổng bình phương của chúng ta là MỘT, ‘TAN’ của chúng ta là từ âm vô cực đến dương vô cực (Mãi mãi bên nhau).

Anh cầm lấy chiếc nhẫn của nữ, đeo vào ngón giữa bàn tay Hứa Luật, nhẹ nhàng nói: “Bảo bối! Em khiến anh rơi vào vòng xoáy tình yêu!”, anh cảm thấy cô hôn nhẹ: “Anh không thể nào chờ đợi được nữa, chỉ nghĩ đến ngày hôn lễ, trên ngón áp út này sẽ mang chiếc nhẫn chúc phúc của đôi ta.”

Căn cứ nghiên cứu các cách đeo nhẫn, anh biết được nếu đeo nhẫn ở ngón tay cái biểu thị sự quyền thế; ngón trỏ đại biểu cho sự độc thân, khát vọng yêu đương; ngón giữa đã yêu và đính hôn; ngón áp út biểu thị cho người đã kết hôn; còn ngón út tượng trưng cho sự độc thân.

Hứa Luật cảm chiếc nhẫn kiểu nam, chậm chậm đưa vào ngón giữa bàn tay trái của anh. Chiếc nhẫn màu bạc, nằm trên ngón tay thon dài của anh vô cùng hòa hợp. Ánh mắt cô vô thức liếc qua ngón áp út, nhớ tới thông tin cô đã từng đọc trên internet:

Có người nói, tay trái ngón áp út là ngón tay duy nhất có một đường mạch máu nối thẳng đến trái tim, do đó người đã kết hôn sẽ đeo nhẫn bên tay trái ý chỉ: Yêu anh/em đến tận tận tim gan, tình nguyện vì em làm tất cả.

Aida! Cảm giác của cô lúc này giống như anh đã giao hàng đến cửa, sau đó cô nghiệm hàng xong xuôi rồi ký nhận --- Tuy rằng không phải ký tên mà là dùng chiếc công gam giữ trọn đời.

Hứa Luật đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Nè ... anh không cần nói qua với cha mẹ mình một chút ư?” Anh đã từng gặp cha mẹ của cô, hai người cũng rất hài lòng về anh; thế nhưng, cô chưa từng gặp qua cha mẹ của anh, nếu như cha mẹ anh phản đối ... vậy ...

“Đừng lo!”, Đường Tổ trấn an, “Mẹ anh là người cực kỳ ... Thú vị! Bà sẽ rất vui vì anh thích em.”

Trên thực tế bà Minh Hoa là người sớm đã chẳng có chút kỳ vọng nào vào việc kết hôn của cậu con trai này: “Bà sẽ cực kỳ cảm tạ em đã cứu vớt đời đứa con trai này của bà ta.”

Hứa Luật then thùng ... Đội cho cô chiếc mũ quá cao rồi!

“Còn ba anh, ông là nhà Hóa học”, Đường Tổ giới thiệu cha mẹ mình với cô: “Cả đời ông chỉ quan tâm hai việc: việc thứ nhất là chuyên ngành của ông, việc thứ hai là mẹ. Còn Đường Tu ... Ignore it! Là người không quan trọng chút nào!”

Oạch!!!

“It??? Nó??? Không phải là ‘anh ấy’ sao?”

“Đừng để ý đến chi tiết này!”, anh tăng lờ chuyện cô sửa từ ngữ của anh: “Chúng ta nên đến chào mẹ!” Đường Tổ cầm tay Hứa Luật, cảm thấy chiếc nhẫn ngay ngón giữa của cô vô cùng hợp mắt, giọng pha lẫn chút hời hợt: “Thực tế bà Minh Hoa đã sớm chuẩn bị hôn lễ!”

“Hả???”, Đã sớm đến mức nào?

“Lúc em đưa anh về ra mắt ba mẹ em!”

“Hả???”, cũng được coi là một quãng thời gian: “Bà ... bà biết em?”

“Dĩ nhiên. Ngay ngày đầu tiên em đến ở trong biệt thự thành phố Tân bà đã biết đến em!”

“Cái gì???”, biết từ khi đó sao???

Nói đến đây, Đường Tổ khẽ nhủ mảy: “Xin em thứ cho người anh trai nhiều chuyện, kiên tự cao tự đại, kiêm mắc chứng bệnh ảo tưởng ‘đại ca’ nghiêm trọng!”

Oạch! Đường Tu ... Xem ra người đàn ông nguy hiểm mười phần kia trong miệng Đường Tổ lại là một dịch bệnh.

Hiển nhiên người nào đó đã block anh trai của mình khiến anh ấy một đi không trở lại ... Không hiểu nổi ‘thâm thù đại hận’ này đến mức nào. Hứa Luật trầm nghĩ.

Tuy nhiên ... hiếm khi trông thấy được bộ dạng trẻ con này của anh.

Ting!

Một tin nhắn vừa được gửi tới, Hứa Luật đưa tay chuẩn bị mở ra đọc.

Đường Tổ mở miệng: “Không cần để ý đến người không liên quan.”

Hứa Luật đã lấy điện thoại, mở tin nhắn, người gửi là một số điện thoại lạ:

--- ‘Tệ nhân Đường Tu chỉ muốn đại diện cho kẻ trên người dưới nhà họ Đường rất mong chờ cô Hứa đến gặp ‘mẫu thân!’”

Thật sự là của một ‘Người không liên quan’ gửi đến, sao anh biết?

“Block hần đi!” Đường Tổ nói tiếp.

Ting! Một tin nhắn nữa lại đến.

--- Đừng nghe lời kiến nghị ngu xuẩn của Đường Nhị ... Đừng block!

Hey!!! Đây gọi là tâm linh tương thông sao? Quá thần kỳ! Thực sự được mở mang tầm mắt, như thế này cũng có thể nói chuyện được.

Đường Tổ: “Không đúng! Block với anh ấy là vô dụng. Anh ấy chính là trùng E.coli.

Hứa Luật: “A ...” cái này cô hiểu, E.coli ở khắp mọi nơi!

Ting!

--- Quen thuộc là tốt rồi!

Đường Tổ muốn nói gì thêm, Hứa Luật đưa hai tay ra hiệu anh im lặng một chút, rồi đưa di động của mình ra: “Hay ... anh nói chuyện với anh ấy đi!”

“Good!”, Đường Tổ cầm di động của cô.

Ngón tay anh di chuyển linh hoạt trên phím điện thoại, ba phút tiếp theo tiếng tin nhắn báo đến liên tục không ngừng, sau đó quay trở về tay cô. Cô hết sức tò mò coi lại ‘lịch sử chat’, nội dung như sau:

S: Ngưng ngay chuyện giám sát đi Đường Tu.

X: Cậu đang nói gì vậy đưa em trai thân yêu.

S: You are stupid! (Anh thật ngốc!)

X: You are stupid, little brother! (Em trai cũng thật ngốc!)

S: Nhắc lại lần nữa, ngưng ngay chuyện giám sát đi!

X: Anh chỉ cảm thấy phong cảnh ở đó rất tuyệt nên chụp vài bức hình.

S: Lừa quỷ à!

X: Anh không thờ quỷ thần!

S: FUCK!

X: Mẹ biết cậu chửi thế sẽ không vui đâu!”

S: Mẹ thích tôi vượt mặt anh!

X: Trông cậu thật trẻ con cho dù cậu mới vừa mới trở thành một người đàn ông chân chính.

X: À ... Biểu hiện lần đầu tiên của cậu có thể tưởng tượng được là ngốc đến mức nào!

S: FUCK U!

X: Anh biết chắc cậu không bằng được anh!

S: Anh suốt ngày ôm lấy cái phong độ của riêng anh đi! Nếu như không phải sợ mẹ buồn tôi đã vĩnh viễn để anh biến mất rồi.

X: Vì vậy nên cậu mới không làm được chuyện.

X: Tết năm nay nhớ đưa Hứa Luật về nhà cùng!

S: Trừ khi anh cũng mang người đàn ông của anh về.

X: Đường Nhị! Chớ đắc ý!

S: Ha ha ha ... Tôi sẽ nói với mẹ, thân là em trai kết hôn sẽ tuyệt đối tuân thủ theo lớp lang.

X: FUCK U!

S: Ngưng ngay trò giám sát đi!

Sau đó Đường Tu không trả lời.

Hứa Luật xem xong mẫu đối thoại của hai anh em, gương mặt không khống chế được co giật ... Quá mức trẻ con! Đây có phải tính tình luôn ần sâu của anh không --- Đụng đến Đường Tu là xù lông!

“Khụ khụ! Hai anh em của anh thật thú vị!” Cô uyển chuyển cách dùng từ nói lên cảm tưởng của chính mình .... Đâu chỉ thú vị ... mà quả thật chính là ...

“Ignore it! Người đàn ông tự đại đó không được người ta yêu!”

Lần đầu tiên thấy anh sử dụng ngôn ngữ IT, biểu hiện sự bất mãn tột cùng với người anh trai của mình.

“Đường Tu ... anh ấy thích đàn ông ư???” Tuy rằng việc tìm hiểu quá sâu chuyện riêng của người khác là bất lịch sự thế nhưng cô rất tò mò .... Một người quá mức ưu tú như Đường Tu lại là ‘Đồng tính luyến ái’???

Đây chắc chắn là tin tức khiến người phụ nữ khắp địa cầu phải tan nát cõi lòng.

“Bởi vì trên thế giới này tuyệt đối sẽ không có người phụ nữ nào thích anh ấy!” Lại một lần nữa bôi đen danh tiếng anh trai.

Bởi vì không người phụ nữ nào lọt vào mắt anh ấy sao??? Hứa Luật hoài nghi. Bản chất của hai anh em đều giống nhau, kiêu căng tự phụ, xem thường tất cả mọi người bởi vì cảm thấy điều đó thật lãng phí.

Ngay cả việc Đường Tổ thích cô, cũng khiến cô có cảm giác thật thần kỳ.

“Này ...”, cô rất tò mò người đàn ông Đường Tu thích rốt cuộc là như thế nào, còn có thêm chuyện cô vô cùng tò mò đó là: “Anh ấy ‘công’ được chứ!!!? Hay chỉ là ‘thụ’??? ”

Đường Tổ sờ sờ cằm “Em đã đưa ra đề nghị rất hay!”

“Sao???”

“Hừm! Anh chờ mong một ngày nào đó Đường Tu bị đè dưới thân!”

“Haizza ...”

Cốc cốc cốc!!!

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, sau đó cửa đẩy ra. Một người phụ nữ mặc chiếc áo màu đỏ bó sát cơ thể, quần đen dài quá gối, vóc dáng cao gầy, tướng mạo sáng rực rỡ bước vào.

Hứa Luật không quen người này ... Vì vậy ... là đến tìm Đường Tổ?

Hai tay mở rộng, cô ta gọi lớn: “Bảo bối ...”, sau đó nhanh chân đi về phía Hứa Luật, ôm cô thật chặt, gương mặt hưng phấn hôn lên má cô một cái: “So với trong hình, ngoài đời em còn đáng yêu hơn nhiều!”

Sự nhiệt tình của đối phương khiến cô hết hồn. Thế nhưng gương mặt đối diện vẫn tươi cười không chút nào ác ý: “Chị là ... chị là ... chị là ...”

“Sorry! Em đáng yêu quá nên chị quên mất giới thiệu chính mình!” Đối phương buông Hứa Luật ra, vẻ mặt tươi rói: “Chị họ Đường, tên chỉ một chữ Túc!”

Đường Túc!

Sao chị họ Đường Tổ xuất hiện ở đây!!!

~~~~~

* Dopamine: Trong não bộ, chất dopamine rất hiếm. Nó là chất dẫn truyền thần kinh của khoảng 0,3% số neurone trong não nhưng lại cần thiết trong nhiều chức năng. Dopamine được tiết ra từ một trong các vùng nguyên sơ nhất của não, ở đỉnh thân não.

Các nghiên cứu đã chỉ ra rằng, chất hóa học dopamine trong não ở những người đang yêu cao hơn ở những người bình thường.

Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, tình trạng “phản phơ”, ham muốn và khoái lạc.

Việc tăng cao hoạt chất này có thể dẫn đến các cảm giác tưởng tượng, khiến “khô chủ” khó mà từ bỏ tình yêu.

Chúng hoàn toàn gây nghiện giống như việc sử dụng cocaine vậy. Và mọi hành động tạo nên hứng thú như ăn một mẫu chocolate, làm tình, nghe một khúc nhạc, thắng một trò chơi... đều làm tăng tiết dopamine.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: ÁN MẠNG THỨ HAI

Đường Túc, người chị họ có thể khiến Đường Tổ không thể không nuôi nèo?!! Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, khí chất vẹn toàn, cả người toát ra vẻ đẹp quý phái, sang trọng.

Có thể do ở nước ngoài đã lâu, tình tình thoải mái, nên liên tục gọi Hứa Luật là Sweetheart, thế nhưng lại không khiến người nghe cảm thấy chán ghét.

Khụ! Khụ! Khả năng một phần là do cô ta quá xinh đẹp, dù sao đối mặt với một mỹ nữ thật sự khó khước từ.

Sau khi trò chuyện, Hứa Luật mới biết Đường Túc là nhà thiết kế thời trang có tiếng trên trường quốc tế. Lần này về nước tổ chức một show thời trang.

Tất cả trang phục của Đường Tô đều là do cô ta thiết kế, ngay cả bộ quần áo cô mặc trên người thương hiệu của cô ta.

Tuy rằng Hứa Luật không có hiểu biết nhiều về lĩnh vực này nhưng có thể nhìn ra trang phục này giá cả không hề thấp, từ mức giá có thể suy ra được đẳng cấp, tuyệt đối là hàng hiệu có tiếng.

Đường Túc là một người khá bận rộn nên không lưu lại lâu, lần này đến đây một chuyến chỉ vì do muốn gặp Hứa Luật một lần mới có thể lên ý tưởng để thiết kế bộ váy cưới.

“À! Đúng rồi! Chị có tổ chức một buổi biểu diễn thời trang ở thành phố Giang.” Trước khi rời đi Đường Túc rút ra hai tấm vé: “Nếu như em có hứng thú, có thể tới xem một chút.”

Hứa Luật nhận tấm vé, liếc nhìn, đúng là show diễn đẳng cấp ... Sau đó cô đưa mắt nhìn lên trên, có một cái tên khác: “Thi Thụ?” Là ‘Thi Thụ’ bọn họ gặp lần trước đúng không? Cô còn nhớ khi ấy anh ta có nhắc đến chuyện tổ chức show thời trang.

Không trùng hợp đến mức đó chứ!

Hứa Luật cười cười.

“Sao vậy?”

Hứa Luật đưa vé cho Đường Tô, anh liếc nhìn nhưng vẫn chưa hiểu vì sao.

“Thi Thụ đó! Anh quên rồi ư?”

Đường Tô: “Là ai?”

Nhìn dáng vẻ của anh lúc này chắc chắn đã quên. Đại não của anh định kỳ xử lý đồng thông tin ‘rác rưởi’ và delete chúng. Đối với những người và những vật không liên quan sớm đã bị anh cho vào ‘Recycle bin’.

Thời gian này hai người đều dành trọn vẹn nghỉ ngơi tại khu du lịch suối nước nóng, trải qua những thời khắc vô cùng thanh thoi, nhàn nhã, ... dĩ nhiên bao gồm cả tinh thần và thể xác.

Từ khi mở ra một thế giới mới, Đường Tô giống như một đứa trẻ được tặng món đồ chơi mới, ‘chơi’ không biết mệt mỏi, bày thêm nhiều trò gian khiến Hứa Luật vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Đường Tô! Anh nên khắc chế một chút đi!” Vẻ mặt hờn dỗi bước ra khỏi bồn nước nóng.

Vừa kết thúc một trận hoan ái trong dòng nước ấm áp, cả người Hứa Luật không còn chút sức lực, nằm nhào trên thành bồn nghỉ ngơi.

Đường Tô rất thích dáng vẻ của Hứa Luật sau khi động tình, vừa e thẹn vừa cuốn hút. Trong lòng mặc dù rất muốn thêm một lần nữa nhưng đành phải ức chế kích động không để cô quá mệt.

Kết thúc những ngày nghỉ cuối tuần hai người rời khỏi khu du lịch trở về công việc thường ngày.

Hai ngày trôi qua một cách hoàn mỹ khiến tinh thần Đường Tô cực kỳ thoải mái, vốn dĩ đã đẹp trai đến mức người người ghen tị thì nay thần thái anh càng sáng láng, khắp toàn thân phát ra ...

Nếu dùng ngôn ngữ của Tiểu Giang sẽ là: “Quả thực là toàn thân dát vàng 24k ... Thật chói mắt đó.”

Đại thần không cười, vẫn giữ bộ dáng cao ngạo lạnh lùng, nhưng người đối diện có thể cảm thụ được hiện tại Đại thần tuy cao lạnh nhưng rất sung sướng.

Ngày thường một Đại thần cao ngạo luôn phóng tầm mắt lạnh đến bức người, người ở phía xa còn thấy khiếp sợ; vậy mà bây giờ bề ngoài vẫn còn nét lạnh lùng nhưng ánh mắt đã có vài phần nhu hòa, tuy rằng không phải quá mức thân thiết nhưng dễ chịu hơn nhiều.

Buổi chiều cùng ngày liền nhận được tin có án mạng, Hứa Luật ngay lập tức đến hiện trường. Hiện trường đã rào hàng rào cảnh giới, một vài cảnh viên đứng bên ngoài duy trì trật tự không cho dân chúng đến gần.

“Tình huống thế nào?”, Hứa Luật bước qua dây phong tỏa, bắt đầu tiến hành công việc.

“Cô tự mình vào coi đi!”, Tiểu Giang chỉ về hướng phòng nghỉ.

Đây là một căn phòng ngủ khá lãng mạn, chiếc giường công chúa màu phấn hồng, phía trên là chiếc màn rủ màu trắng. Khi Hứa Luật bước vào chiếc màn trắng đã được kéo lên, nạn nhân nằm lơ lửng trên giường, chỉ còn duy nhất một chiếc quần lót, cô ta nằm trên giường, tay chân đều bị trói bằng dây thừng, vùng ngực và gáy bị đâm bằng dao.

Trên sàn nhà vương vãi mảnh vỡ thủy tinh, chiếc đồng hồ hình ngôi sao năm cánh nằm trên nền, ngừng chạy; phía cuối giường đôi giày cao gót đỏ vứt ngổn ngang.

Người báo án là bạn thân của nạn nhân. Theo lời khai của cô ta, ngày hôm qua hai người đã hẹn nhau đi xem phim, nhưng nạn nhân không đến như đã hẹn, gọi điện thoại cũng không có ai nhận điện, trong lòng không yên nên chạy đến đây coi tình hình ra sao. Nhấn chuông rất lâu không ai ra mở cửa, cô ta lại gọi điện thoại, trong phòng phát ra tiếng chuông điện thoại. Vì vậy, cô ta đành tìm chủ nhà, xin cho chìa khóa dự bị, thời điểm bước vào đã trông thấy Trương Xảo Linh chết trên giường nên cô ta nhanh chóng gọi báo cảnh sát.

Hứa Luật bước đầu nghiệm thi, còn Đường Tổ đi quan sát khắp căn nhà, bộ dáng anh rất nhàn nhã, dường như không phải đi đến hiện trường vụ án. Cuối cùng quay trở lại phòng ngủ thì Hứa Luật cũng hoàn tất việc khám nghiệm sơ bộ, đang nói chuyện với Tô Tử Khiêm, hai người bọn họ trông thấy Đường Tổ bước vào, không hẹn mà gặp đều ngưng cuộc chuyện trò mà nhìn anh.

Đường Tổ liếc nhìn hai người, lạnh nhạt lên tiếng: “Rất sạch sẽ, không có điểm gì khác thường!”

Cảnh sát sau khi tìm hiểu hiện trường và thăm dò những nhà lân cận, thông tin ban đầu cho biết nạn nhân là Trương Xảo Linh, hai mươi ba tuổi, y tá thực tập.

Qua kết quả nghiệm thi ban đầu của Hứa Luật gây nạn nhân bị đâm năm lần, phần ngực bị đâm hai nhát, vết thương trí mạng ở phần gáy, dao cắt đứt động mạch chủ dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết. Hung khí căn bản chỉ là con dao gọt hoa quả, kết hợp việc đánh giá vết máu trên giường có thể nhận định đây chính là hiện trường đầu tiên. Nạn nhân cũng không bị xâm hại, nhân viên phòng pháp chứng cũng phát hiện được dấu vết khác lạ.

Từ báo cáo nghiệm thi đến kết quả phòng pháp chứng không có bất cứ điểm bất thường nào, việc kế tiếp đều giao lại cho bên đội cảnh sát hình sự điều tra.

Qua mấy ngày trời vụ án không chút nào tiến triển, trước mắt cảnh sát phải tìm được : Động cơ gây án của hung thủ là gì?

Hiện trường không phát hiện dấu vết mất mát đồ đạc, do vậy trộm cướp là không có khả năng; nạn nhân ngoại trừ bị trói cũng không bị xâm hại hay ngược đãi ... Xem ra vụ án này phải tiến hành điều tra từ các mối quan hệ của nạn nhân. Tuy nhiên qua nhiều lần điều tra, mối quan hệ xã hội của nạn nhân rất đơn giản, không có gây thù kết oán với ai. Cảnh sát thậm chí điều tra cả mối quan hệ của cha mẹ Trương Xảo Linh, kết quả, cũng không có ân oán từ đời trước ...

“Tại sao đâm yết hầu nạn nhân, cắt đứt động mạch chủ phía sau, lại còn đâm thêm hai nhát nơi ngực”, Hứa Luật đưa ra nghi vấn.

Cô đã từng xem qua sách tâm lý tội phạm của Đường Tổ, trong sách có đề cập, dùng dao đâm, nếu dùng tâm lý học tội phạm giải thích, điều này đại diện cho sự bất lực, nên mới xả hết nỗi tức giận lên cơ thể người bị hại. Theo nghiên cứu, tất cả những hung thủ ‘bất tài’ đều thích dùng dao.

Lẽ nào tên hung thủ này cũng như vậy, là do vô năng?

“Sai!”, Đường Tổ nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Nếu như do bất lực những vết thương trên tử thi không thể nào ít như vậy. Anh đã xem qua những vết thương đó, mỗi một dao đều gọn gàng nhanh chóng, không giống do những tên hung thủ vô năng gây ra.” Thông thường mà nói, những người vô năng bởi vì sinh lý bị thiếu hụt sẽ dẫn đến sự tự ti trong sinh hoạt hằng ngày hoặc quá mức tự kiêu, do đó trong quá trình ra tay, cảm giác khi con dao đâm vào người bị hại sẽ khiến hắn vui vẻ.

“Giả thiết ... Đây là lần đầu tiên hung thủ gây án?” Tô Tử Khiêm đưa ra giả thiết khác.

“Lần đầu tiên?”, Đường Tổ nhíu mày, “Vậy mọi người tốt nhất nên cầu nguyện đi. Nếu lần đầu tiên mà đã ‘Hoàn mỹ’ đến mức này, không để lại chút dấu vết, thì chỉ có thể chứng minh đây là tên tội phạm thiên tài, bình tĩnh, nghiêm cẩn, kín đáo, thông minh hơn người ...”

Đại thần ... Anh có thể bỏ đi từ ngữ ca ngợi một tên hung thủ được không?

Cuối cùng, Đường Tổ lại nói thêm một câu khiến mọi người ai nấy đều ảo não: “Nếu là vậy, mọi người cũng đừng mong hắn dừng tay.”

*

Ba ngày trước.

Đêm khuya, trên đường vắng người, cũng có thể do trời mưa nên đường phố càng tĩnh mịch, thời tiết thế này mọi người ai cũng muốn trốn ở nhà xem tivi.

Lâm Ngọc mặc áo mưa chạy chiếc xe đạp điện trên đường, thầm nghĩ mình là người xui xẻo nhất. Nhà đột còn gặp mưa rào, trời mưa chạy xe đạp điện là sốt ruột sốt gan, đến nửa đường xe điện chết máy, quả thực càng mệt mỏi hơn.

Một chiếc xe chạy qua, bắn nước tung tóe lên người cô ta, tuy đã mặc áo mưa, người không sao nhưng giày thì không tránh khỏi số phận.

Nhìn chiếc xe con màu đen kia, Lâm Ngọc tức anh ách: “Có xe thì ghé ghé lăm sao ... Trời mưa chạy chậm một chút không được à ... Chạy nhanh để đi đầu thai chắc ...”

Vừa mắng xong, chiếc xe đen ấy đột nhiên ngừng lại.

Dừng thật đúng lúc! Lâm Ngọc nổi giận rủa xả, tức tối đẩy xe điện đến bên cạnh chiếc xe con màu đen, ra sức đập vào cửa xe.

Cửa xe hạ xuống, Lâm Ngọc đang muốn mở miệng mắng người, nhưng người trong xe đã lên tiếng trước: “Thật ngại quá đã làm phiền cô!”

Những từ ngữ soạn sẵn lập tức bay hết.

“Cô ... Xe cô bị hư sao? Nếu không ngại để tôi đưa cô một đoạn”, người trong xe trông đáng vẻ chật vật của cô ta, liền ra tay tương trợ.

“Chuyện này ... chuyện này sao được!”

“Coi như tôi nhận lỗi!”

...

Một lát sau, Lâm Ngọc ngồi vào trong xe, cô hơi ngại ngại, lén lút nhìn qua chỗ tài xế, trong lòng đột nhiên mong đợi một chút lãng mạn ... đây có nên gọi ‘Tài ông mất ngựa’, trong họa gặp phúc không?”

“Lau người đi!”, hần cầm khăn tay đưa cho cô.

“Cám ơn!”, Lâm Ngọc thu hồi tầm mắt.

Trời dần về khuya, bầu trời một mảnh đen kịt, như một con dã thú đã vào kỳ nghỉ đông, chiếc xe mạnh mẽ lao nhanh về phía trước, trong đêm mưa gió chiếc xe mất hút nơi phía cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: ÁN MẠNG LIÊN HOÀN (3)

Phòng nghỉ của nhân viên sau sân khấu.

Chu Tây toàn thân chỉ mặc bộ đồ lót, mắt cá chân và cánh tay bị trói, miệng bị bịt lại, nằm bất tỉnh trên sàn, trên người đất cát vung vãi, xung quanh là những tấm hình chụp đều là của Chu Tây ...

Người đầu tiên phát hiện ra Chu Tây là một người trợ lý khác của Đường Túc, sau khi anh ta phát hiện thì ngay lập tức thông báo cho Đường Túc.

Đường Túc bàn giao cho người trợ lý trông coi hiện trường, không cho phép ai đến gần, còn cô ta mau chóng gọi cho Đường Tổ.

Hứa Luật và Đường Tổ chạy tới cùng lúc với Đường Túc.

Chỉ cần nhìn sơ Đường Tổ đã đoán ra được ‘Khuôn mẫu’ của vụ này.

“Tên sát nhân giả danh nhiếp ảnh gia Harvey Glatman.”

Hứa Luật không chú ý anh đang nói gì, ngay lập tức tiến lên kiểm tra tình hình của Chu Tây, hơi thở rất yếu, mạch đập bất ổn.

Cám ơn trời đất! Chỉ là hôn mê!

Hứa Luật: “Mau gọi xe cấp cứu!”

Đường Túc đã gọi 120 từ sớm, cho trợ lý ra ngoài cổng đợi sẵn, còn phía dư luận cô ta cũng đã chuẩn bị lời giải thích ứng phó: Một nhân viên làm việc quá sức nên té xỉu.

“Thiếu mất một phân đoạn!”, Đường Tổ nhướn mày, ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lấy điện thoại gọi cho Mạc Thông.

“Haizza! Hôm nay ngọn gió nào khiến cậu gọi điện thoại cho tôi ...”

“Bên ông có một vụ án? Nạn nhân là phụ nữ trung niên, trên người có dấu vết gãy đánh trọng thương đã thương hoặc vết dao đâm, cổ bị tắt chân siết lại, thi thể phát hiện ở nơi công cộng, đồng thời trên người cũng có một tấm hình, bức ảnh chính là hình ảnh của bà ta ...”

Không đợi Mạc Thông dứt lời, Đường Tổ đã nói nguyên một tràng dài, một lúc lâu sau Mạc Thông mới tỉnh trí: “Cậu ... cậu ... Làm sao cậu biết???”

“VẬY LÀ ĐƯỢC RỒI!”

“Cái gì được rồi?”, Mạc Thông mù mờ: “Đường Tổ! Cậu đừng nói lấp lửng ... Có phải cậu biết chuyện gì không ...”

“Đưa thông tin vụ án đó qua cho tôi. Đúng rồi! Tiện thì kêu thêm mấy người lại đây!”; Đường Tổ đọc địa chỉ cho ông ta.

“Làm gì?”, Mạc Thông vẫn chưa hiểu, vừa đưa tư liệu, lại còn muốn có người.

“Giữ cửa!”

“Cái gì?”, bắt cảnh sát giữ cửa cho cậu ấy??? Anh chàng này càng ngày càng quá đáng.

“Bên này phát sinh vụ án khác.”

“Sao cơ!!!”

“Đừng đi xe cảnh sát, cảnh sát phải mặc thường phục.”

Tu tu tu tu ...

Mạc Thông trợn mắt, chưa kịp nói tiếng nào đã bị ngắt điện thoại, lồm bồm chửi vài tiếng nhưng không dám trễ nải, lập tức cho thủ hạ thay thường phục, đưa tư liệu đến.

Hai mươi phút sau Mạc Thông và cấp dưới đến nơi, Chu Tây đã được đưa lên xe cấp cứu, Hứa Luật đi cùng theo xe, còn Đường Tổ ở lại.

“Chuyện này rốt cục là sao?”, Mạc Thông mù mờ.

Đường Tổ không trả lời ông ta, nghiêm túc đọc tư liệu vụ án mô phỏng tên ‘Sát nhân bóp cổ ở Boston’. Căn cứ tư liệu, nạn nhân là La Mỹ Phụng, là chủ gia đình, mỗi tối bà đều đến quảng trường khiêu vũ. Tối hôm ấy bà đi bằng cửa sau và không thấy quay về, đến sáng hôm sau thi thể được phát hiện trên đường.

Theo kết quả của pháp y, nạn nhân bị siết chết, trên người có các vết thương do gậy đánh cùng vết dâm, tất cả đều là vết thương sau khi chết ...

“Có chút ý nghĩa!”, Đường Tổ nở nụ cười, gương mặt hưng phấn.

Mạc Thông: “Có ý gì? Tôi đã nó cậu đừng ra vẻ thần bí, cậu biết hung thủ là ai thì mau nói đi!” Mạc Thông cho rằng dẫn dắt một người phụ nữ thành ra như vậy không biết hung thủ có thâm cừ đại hận đến mức nào, hoặc chính là có tâm lý biến thái.

Nếu là tâm lý biến thái, vậy chính là sở trường của Đường Tổ.

“Mạc Thông! Đừng để những dấu vết bên ngoài đánh lừa phán đoán của ông, đây chỉ là vụ án giết người bình thường.”

“Bình thường?”

“Hung thủ chỉ là tình nhân của bà ta, điều tra trong đám bạn khiêu vũ.”

Nhóm bạn của La Mỹ Phụng thường tụ tập mỗi ngày, nữ có nam có, mỗi người đều có bạn nhảy cố định.

*

Phía bên Hứa Luật, cô đưa Chu Tây đến bệnh viện, rồi gọi điện thoại báo cho Tô Tử Khiêm tình hình bên này.

“A!!!!”, Chu Tây nằm trên giường rên khê một tiếng.

Hứa Luật trông thấy cô ta tỉnh dậy, liền tiến đến dò hỏi: “Sao rồi, còn chỗ nào cảm thấy khó chịu không?” Không ngờ khi Chu Tây nhìn thấy người cạnh giường là Hứa Luật đột nhiên hét lên: “Cứu mạng ... Cứu mạng ...”

“Chuyện gì?”, nghe thấy tiếng kêu la, Tô Tử Khiêm nhanh chóng đẩy cửa chạy vào.

Phản ứng của Chu Tây cũng khiến Hứa Luật giật mình.

Chu Tây nhìn thấy Tô Tử Khiêm như gặp được cứu tinh: “Anh Tử Khiêm, cô ấy ... cô ấy muốn hại em ... Mau bắt cô ta .... Cô ấy muốn giết em ...”

Đối mặt với lời buộc tội của Chu Tây, Hứa Luật chỉ còn cách nở nụ cười gượng gạo, đưa mắt ra hiệu với Tô Tử Khiêm, rồi bước ra ngoài, để Tô Tử Khiêm hỏi chuyện cô ta.

Ra khỏi phòng bệnh, Hứa Luật gọi cho Đường Tổ.

“Alo!”

Đầu dây bên kia là giọng nam trầm ấm, khiến Hứa Luật cảm giác được sự ầm ập len lỏi trong tim.

*

Kết thúc cuộc trò chuyện với Đường Tổ không lâu, Tô Từ Khiêm bước đến Hứa Luật, kể tất cả mọi tình huống cho cô.

Theo lời khai của Chu Tây: Cô ta nhận được tin nhắn của Hứa Luật nên đến nơi theo cuộc hẹn. Vừa bước vào trong, cổ cô ta bị siết chặt, trong phòng không sáng, nhìn mờ hồ thì trông thấy đáng người giống như Hứa Luật, sau đó cô ta rơi vào hôn mê.

Hứa Luật vốn dĩ chưa bao giờ nhắn tin cho Chu Tây, ngay cả số điện thoại của cô ta cô cũng không biết.

Tô Từ Khiêm dĩ nhiên tin Hứa Luật không làm chuyện này. Thế nhưng, lời khai của Chu Tây rất bất lợi với Hứa Luật.

Mà nơi đây là thành phố Tân, không phải thành phố Giang.

Sau khi lấy khẩu cung của Chu Tây, Hứa Luật trở thành nghi phạm duy nhất.

“Không thể là cô ấy, suốt buổi trình diễn cô ấy đều ở bên tôi, không rời đi!”

Ngay cả lời khai của Đường Tổ không thể giúp Hứa Luật thoát khỏi hiềm nghi bởi vì thân phận của anh là ‘Bạn trai’ của Hứa Luật. Theo pháp luật quy định, chứng cứ từ người thân của nghi phạm có sức thuyết phục rất nhỏ, chỉ khi nào bên Sở Tư Pháp không tìm ra bất cứ manh mối có giá trị nào mới có thể tiếp nhận những thông tin ấy, người thân thuộc bao gồm luôn cả bạn trai/bạn gái.

Cho dù anh có là Đường Tổ cũng không thể làm trái quy định pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: BẢO TRƯỚC – HỨA LUẬT.

Từ trước đến nay người luôn giúp mọi người tìm ra kẻ nghi phạm, Hứa Luật, lại không nghĩ sẽ có ngày cô trở thành một kẻ tình nghi.

Loại cảm xúc này không biết nên khóc hay nên cười.

“Theo lời khai của Chu Tây, cô và cô ta là tình địch. Có phải đây chính là nguyên do cô ra tay với cô ta.” Nữ cảnh viên tiến hành thẩm vấn Hứa Luật.

Hứa Luật vừa tỉnh mở miệng, Đường Tổ đứng bên cạnh đã nói trước một bước.

“Giả thiết này của cô là không có căn cứ. Đầu tiên, trên người Chu Tây chẳng tồn tại bất cứ điều gì khiến cho bạn gái của tôi phải ra tay. Mặt khác, chính Chu Tây mới là người đồ kị. Nếu cô đặt giả thiết như vậy, vậy bên chúng tôi có quyền hoài nghi, chính Chu Tây vì ghen ghét mà dựng lên chuyện này”, Đường Tổ bình tĩnh phân tích, “Còn nữa, cô đã quên mất một điểm hết sức quan trọng, người phụ nữ này đã có bạn trai, và bạn trai của cô ấy là một người đàn ông vô cùng ưu tú. Chính vì lẽ đó, cô ấy không cần thiết làm ra loại chuyện như thế với Chu Tây.”

Nếu không phải tình huống không cho phép, thì Hứa Luật chắc chắn sẽ bật cười lớn. Ngay cả tại thời điểm này cũng không quên thông báo địa vị bạn trai của anh ... Người đàn ông thật sự ‘tốt’ hết sức!

Nữ cảnh viên bị những lời nói của Đường Tổ khiến cho á khẩu.

“Còn câu hỏi nào không?”, trái lại Đường Tổ hết sức bình thản, gương mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Cô ta phục hồi lại tâm trạng hỏi những vấn đề tiếp theo.

Từ đầu đến cuối Hứa Luật không mở miệng trả lời, tất cả đều do Đường Tổ đáp .... À! Hiện tại giáo sư Đường Tổ lấy thân phận là luật sư riêng của Hứa Luật để thay cô trả lời thẩm vấn.

Anh có bằng chứng nhận luật sư. Rất lâu sau đó, Hứa Luật mới nhớ ra chuyện này nên thụ giáo anh, anh giáo sư chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Trong quá trình nghiên cứu tội phạm, tiện thì học qua một chút!” Hứa Luật ghen hờn, chỉ là tiện thì đi học mà cũng có thể đạt được bằng luật sư, thật sự khiến cho những sinh viên đang phải liều mạng nhồi nhét mở kiến thức không lồ kia oán than.

Rất cục, nữ cảnh viên không thể lấy được bất cứ thông tin nào, đành phải quay sang nói với Hứa Luật: “Pháp y Hứa, luật sư riêng của cô quá sức sắc bén!” Đường Tổ đối mặt với cô ta khiến cô ta run bần bật, chỉ lo dùng sai từ sẽ bị anh quy thành tội phi báng. Quả thực mệt chết đi được. rõ ràng cô ta chỉ làm theo trình tự câu hỏi theo quy định thôi mà.

Gương mặt Hứa Luật nóng nóng, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng cô lạnh lẽo dâng lên sự ảm áp và ngọt ngào. Tuy tình huống hiện tại của cô không

có lợi, nhưng đã có Đường Tổ, và cô cảm giác thật sự an tâm.

Cô tin anh chắc chắn sẽ bảo vệ cô chu toàn.

“Pháp y Hứa, đợi một chút theo tôi ký tên rồi cô có thể ra về!” nữ cảnh viên dọn dẹp tư liệu trên bàn, “Tuy nhiên thời gian này nếu như có thể, hi vọng cô lưu lại thành phố Tân để phối hợp với công tác điều tra của cảnh sát chúng tôi.”

Nói như vậy nghĩa rằng không phải họ không tin Hứa Luật. Từ khía cạnh nào đó mà nói, cảnh viên tại thành phố Tân rất tin Hứa Luật, Hứa Luật từng trợ giúp và làm việc cho Cục cảnh sát thành phố Tân; thứ hai, có Mạc Thông ở đây, còn có ba cô, quan trọng nhất là có giáo sư Đường.

Hay như Đường Tổ đã nói: Nếu như Hứa Luật muốn giết người, có tôi ở đây, cảnh sát các người có thể tìm ra được sơ hở?

Dĩ nhiên, câu nói này không phải nói anh muốn ngăn cản Hứa Luật giết người, mà ý của anh sẽ giúp Hứa Luật hủy thi diệt tích, ngay cả một manh mối nhỏ nhất cảnh sát cũng không thể tìm ra.

Mặc kệ là người thân hay cảnh viên, chỉ cần ba nguyên nhân ở trên thì tất cả mọi người đều tin Hứa Luật là vô tội.

Thế nhưng, hung thủ lựa chọn Chu Tây là đối tượng để giả họa cho Hứa Luật nhằm mục đích gì? Hung thủ là người Hứa Luật quen biết hoặc có quan hệ với Hứa Luật? Đây là việc cảnh sát phải tiến hành thêm một bước điều tra, và rất cần đến sự phối hợp của Hứa Luật.

Đã là nhân viên cảnh sát, Hứa Luật rất quen thuộc với phương thức làm việc của bọn họ nên đồng ý tích cực hỗ trợ bọn họ, cố gắng tìm ra hung thủ trả lại sự trong sạch cho bản thân.

*

Hoàn tất xong mọi thủ tục, ra khỏi cổng cảnh cục đã quá nửa đêm.

Hai người trở về khách sạn, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Hứa Luật ngồi trên giường suy nghĩ toàn bộ câu chuyện phát sinh tối hôm nay. Đường Tổ bước đến, hôn nhẹ lên gáy cô.

“Đừng nghĩ nữa, em nên nghỉ ngơi đi!”

Hứa Luật vén tóc, rồi thả người xuống giường: “Em không thể nghĩ ra người nào đã làm ra chuyện này.”

Đem chậu nước bẩn hắt hết lên người cô nhằm mục đích gì.

“Vậy thì đừng nghĩ!”, Đường Tổ ôm ôm lấy Hứa Luật, thanh âm nhẹ nhàng: “Ngủ một giấc thật ngon, đã có anh rồi!”

Hứa Luật mở to đôi mắt, nhìn gương mặt anh bắt giấc thờ phào một cái.

Ngay lập tức cô bị nụ hôn của anh ngăn chặn, một nụ hôn cuồng nhiệt kéo đến khiến không khí trong phòng tăng thêm không ít.

“Nếu như em chưa muốn ngủ, chúng ta có thể làm việc chúng ta yêu thích”, anh nghiêm túc đưa ra đề nghị.

Hứa Luật xô nhẹ bả vai của anh: “Đừng nghịch ... Trễ rồi ...”

“Thật sự không muốn?”, anh xác nhận lần thứ hai.

“Không ... muốn ...”, Hứa Luật không muốn ngày mai không thể bò ra khỏi giường.

“Được rồi!”, ngữ khí có chút tiếc nuối nằm sang một bên, lấy tay kéo cô vào trong ngực, hôn nhẹ lên trán cô: “Ngủ ngon!”

Nụ hôn này thật dịu dàng ấm áp.

Đột nhiên Hứa Luật hiểu ra, biểu hiện của anh vừa rồi ... Thật sự anh không tính làm gì ... Chỉ hi vọng cô có thể phân tâm, không lưu ý những chuyện phiến não kia để có thể thả lỏng tâm trạng, ngủ ngon một giấc.

Một dòng nước ấm áp len lỏi trong lòng, Hứa Luật tựa lên ngực anh, an tâm nhắm mắt, ngủ yên.

Ngày hôm sau.

Sau một giấc say sưa trong lòng Đường Tổ, hai người ăn sáng, rồi cùng nhau đi đến Cục Cảnh sát, thần thái của Đường Tổ rất rạng rỡ.

Mạc Thông đem toàn bộ tư liệu vụ án giao lại cho anh, thuận miệng hỏi: “Xem ra cậu rất vui!”

“Ồ ... Rõ ràng đến thế sao!”, Đường Tổ nhận tài liệu: “Vậy cũng đúng, dù sao vụ án này thật sự rất thú vị.”

“Thú vị?”, thật sự Mạc Thông không thể nào hiểu nổi chàng thanh niên trước mặt ông ta đây. Nếu anh nói sự thú vị là do án mạng liên hoàn có những

biến tướng ... vậy thì Mạc Thông chỉ còn cách ôm đầu kêu trời.

“Đĩ nhiên!”, tâm trạng Đường Tổ rất hưng phấn, từ trong ngữ khí của anh có thể nhìn ra được: “Đây là tên tội phạm có IQ cao nhất từ trước đến nay, đây mới được coi là đỉnh cao của tội ác, chứ không phải chỉ điên cuồng giết người.” Đôi mắt anh sáng lấp lánh: “Phần lớn các sát thủ liên hoàn đều tự cho mình là thông minh, làm ra bao nhiêu trò mèo khoe khoang sự ngu xuẩn của bản thân, thế nhưng trong mấy vụ án này thì manh mối thu được nhiều, nhiều vô cùng.”

“Thật sự ... Rất vui vì cậu thích nó!”, Mạc Thông châm chọc cách dùng từ, tôn trọng đam mê của anh, một đam mê khác hẳn người thường. Ở một mức độ nào đó mà nói, khi anh đã có hứng thú vậy anh nhất định sẽ đưa ra những sự trợ giúp to lớn nhất, như vậy vụ án cũng giải quyết được không ít.

*

Mạc Thông đưa Đường Tổ đến phòng làm việc của ông ta, sau đó vội vã rời đi.

Đường Tổ nhanh chóng vội đầu vào trong công việc.

Đến khi Mạc Thông quay lại mang đến một tin mới nhất --- Đã bắt được hung thủ vụ án La Mỹ Phụng.

Giống như Đường Tổ đã suy đoán, hung thủ chẳng phải là kẻ giết người điên cuồng hoặc biến thái; mà chỉ là người đàn ông bình thường, là bạn nhảy của La Mỹ Phụng.

Quá trình tranh chấp xảy ra khi hai người bọn họ đang khiêu vũ chứ không phải đang quan hệ. Đột nhiên nạn nhân muốn nói lời chia tay, người đàn ông không đáp ứng. Trong lúc tức giận hắn bóp cổ giết chết nạn nhân, rồi trốn thoát. Sau khi gây án, hắn có chạy đến hiện trường lần nữa nhưng nạn nhân đã không còn ở đó.

Khi ấy hắn nghĩ nạn nhân đã có người cứu, không biết thì thế được ai đó đưa đi cho đến khi trông thấy nạn nhân phơi thây ngoài đường.

Đến khi tin tức được công bố, hắn rất sợ hãi, trong đầu nghĩ đến việc sẽ đi tự thú, còn chưa kịp biến suy nghĩ thành hành động thì cảnh sát đã tìm đến cửa. Trong mấy ngày qua, tâm trạng của hắn rất khó chịu, đành phải kể hết quá trình mâu thuẫn và tranh cãi với người bị hại.

Theo kết quả của pháp y đã phá hủy tia hy vọng cuối cùng của hắn: Nguyên nhân trí mạng dẫn đến cái chết là bị siết cổ chết, vết thương trên người nạn nhân chỉ xuất hiện sau khi nạn nhân đã tử vong và thời gian tử vong trùng khớp với thời gian hắn gây án.

“La Mỹ Phụng tại sao đột nhiên nói lời chia trong lúc mối quan hệ đang tốt đẹp.” Hứa Luật nhớ ra trong hai vụ án ở thành phố Giang đều có nhân vật thần bí xuất hiện. Nếu như theo lời Đường Tổ, vụ này có liên quan đến những vụ trước đó, vậy thì bên trong vụ án của La Mỹ Phụng cũng phải có một nhân vật bất ngờ xuất hiện.

Quả nhiên, Mạc Thông đã cho cô đáp án.

La Mỹ Phụng đột nhiên đòi chia tay là vì có người nhắn tin cho bà ta, nội dung tin nhắn đơn giản muốn bà chủ động ngưng ngay loại quan hệ không đúng đắn này, bằng không sẽ mang tất cả mọi chuyện đưa lên báo đài.

Phurong thức uy hiếp cũ rích nhưng thành công đẩy án mạng phát sinh.

“Ha ha ha! Quả nhiên!”, Đường Tổ lên tiếng, “Tên này quá thông minh, từ đầu đến cuối hắn tham dự toàn bộ, rồi sau đó tự tách mình ra. Xem ra mỗi vụ án đều vô cùng đặc sắc, nhưng lại chứa đựng ‘tính đặc sắc cá nhân quá ít’. Trong khi đó, chân dung trong chân dung chính là cách suy luận ngược. Đại khái thông qua quá trình phân tích chân dung tội phạm sẽ thể hiện ra một loại tâm lý, bọn chúng sẽ chuyển tâm lý này thành hành động.”

Mạc Thông: “Vì lẽ đó?”

“Mọi người bắt những hung thủ này chỉ được coi là ‘hung khí’ của hắn mà thôi”, Đường Tổ nói.

“Hung khí?”

Đường Tổ: “Trong ba vụ án đều có một người xuất hiện, người này dùng phương cách nào đó thúc đẩy phát sinh án mạng.

Tách ra từng vụ mà nghiên cứu sẽ thấy, trong vụ của Lâm Ngọc nếu không có sự xuất hiện của người này, tên Vương Hường Chí sẽ không bị kích thích đến mức độ đó; vụ của Trương Xảo Linh, nếu không có người này, Trần Hồng và Trương Xảo Linh sẽ có một kết cục khác; vụ án thứ ba, nếu không do tin nhắn kia, có thể quan hệ giữa hai người bọn họ sẽ không thâm khốc như thế.

Người này vẫn dùng thân phận là người ngoài cuộc tác động đến quan hệ của các nạn nhân, đánh gãy sự cân bằng, tạo nên những kết cục bi thảm.”

Mạc Thông tức giận nguyên rủa: “Tiên sư nhà nó! Mượn đao giết người à! Vậy thì đầu có cách nào định tội hắn.” Từ đầu đến cuối hắn không giết bất cứ người nào, nhiều lắm chỉ bị buộc tội phá hoại hiện trường gây án, cản trở trình tự tư pháp.

Mẹ nhà nó! Nó chơi trò gì đây! Phần tử tội phạm có IQ cao đến mức đó hỏi cảnh sát làm sao không chết lên chết xuống.

Hứa Luật nhủ mầy: “Quả thực đang đùa bỡn mạng người.”

“Theo cách thức của hần, trong mỗi một hiện trường gây án sẽ có manh mối cho vụ án mô phỏng tiếp theo ...” Đường Tổ nhấn nhá trán: “Thế nhưng, trong vụ án Chu Tây, tôi chưa tìm được manh mối của vụ kế tiếp.”

“Hay là hần quên mất lưu lại?”, Mạc Thông đưa ra giả thiết.

Đường Tổ liếc ông ta đầy khinh thường: “‘Kí tên’ đối với một sát thủ liên hoàn quan trọng đến mức nào chắc chắn ông không biết. À! Lấy sự thông minh và tinh thần trọng nghĩa dư thừa kia thì chắc chắn ông không cách nào có thể biến thành một tên sát thủ liên hoàn. Những vụ án này không phải hần nhất thời thấy phấn khích mà gây án, những điều ‘Bảo trước’ kia đều có liên hệ khiến chúng trở thành một quá trình. Những vết thương trên thi thể rất gọn gàng, dứt khoát, không một tia run rẩy đủ để chứng minh hần bình tĩnh đến mức nào. Một người bình tĩnh như vậy lại có khả năng quên mất ‘Kí tên’ chứ ...”

Nhất định là bỏ sót điểm nào.

Nếu như không phải ở hiện trường, vậy thì là ...

“Trên người Chu Tây có gì thay đổi không? Thêm hoặc mất đi một số đồ vật?” Đường Tổ nhìn chăm chăm Mạc Thông lên tiếng hỏi.

Mạc Thông: “À ... Tôi lập tức cho người đi điều tra.”

“Không cần!”, Đường Tổ đứng dậy: “Các người chỉ tổ làm lãng phí thời gian, để tôi tự mình đi tìm.”

Hứa Luật suy nghĩ một chút, cân nhắc đến thái độ của cô ta với cô, cô lo lắng lại kích thích tâm trạng của cô ta, nên Hứa Luật không đi cùng.

Cuối cùng, Mạc Thông đi cùng Đường Tổ đến bệnh viện.

Chu Tây đã khá hơn trước, căn bản không còn gì đáng ngại.

Vừa trông thấy, Đường Tổ liếc cô ta từ trên xuống, bề ngoài, ngoại trừ vết thương còn trên cổ không có gì khác, ngoài ra không có manh mối nào hữu dụng.

“Chu Tây, trên người cô có thêm vật gì, hoặc mất đi vật gì không?”

Hai người đến liền hỏi ngay, Mạc Thông là người đặt câu hỏi. Dù gì ông ta cũng là cảnh sát, Chu Tây sẽ dễ dàng hợp tác hơn.

Những câu hỏi lần này lại không có bất cứ thu hoạch gì.

Trên đường quay về Cục cảnh sát, Mạc Thông đề nghị: “Hay chúng ta quay lại hiện trường xem qua một chút!”

“Tôi đã sớm điều tra!”, sau khi nhìn ra vụ án được mô phỏng theo ‘kẻ sát nhân bóp cổ ở Boston’ anh đã tiến hành nghiên cứu hiện trường rồi.

Chìm trong lúc tư duy, ánh mắt Đường Tổ nhìn về xa xăm, đầu óc nhanh chóng lưu chuyển ...

Tên hung thủ này tư duy thuần thực, làm việc gọn gàng kín đáo. Từ phương thức hần xử lý hiện trường gây án là có thể nhìn ra, hơn nữa chuỗi mô phỏng này đã thành công khiến cảnh sát dao động, khiến tất cả bọn họ đều cho rằng đây là vụ án giết người rất nghiêm trọng, đồng thời không lưu lại bất cứ thông tin nào liên quan đến mình, làm được đến những chuyện thế này chứng tỏ hần là người cực kỳ cẩn thận.

Những vụ án xảy ra tuy rằng hần mô phỏng phương thức phạm tội nhưng lại không theo đuổi độ chính xác. Thậm chí có thể nói là mô phỏng hết sức cầu thả.

Điểm này có chỗ bất đồng với những vụ án mô phỏng trước đây.

Lẽ nào hần chỉ muốn bắt chước theo, chỉ muốn nổi mấy vụ án tẻ nhạt này lên? Hoặc là chỉ muốn trêu đùa cảnh sát.

Tuy rằng những cảnh sát này chưa đủ thông minh nhưng chỉ cần điều tra vài lần là có thể sớm tìm ra hung thủ --- một phần là do những hung thủ này quá yếu, sẽ sớm lộ ra sai sót.

“Wait~!” Nếu như không có anh ở đây!

Đường Tổ đột nhiên ra lệnh cho đại não của mình đang hành động ngừng lại. Mạc Thông nghe tiếng kêu bất thành linh của anh thì quay đầu lại, chứng kiến ánh mắt của Đường Tổ lập tức thu lại.

Ánh mắt thất thần.

“Mặc dù là mô phỏng nhưng lại không theo đuổi chuẩn mực, thậm chí ngay cả việc ‘Kí tên’ cũng hết sức tùy tiện. Nếu như không có tôi ở đây, Tô Từ Khiêm và Mạc Thông tuyệt đối sẽ không cách nào liên hệ được đến những án lệ trong lịch sử, càng không thể đưa vụ án vào điều tra ...”

~Wrong!!!

Sai rồi! Minh sai rồi!

“Tôi vẫn đặt mình vào đó để suy nghĩ đặt .... Hắn ngay từ đầu đã đưa ra sự nhắc nhở, muốn ‘Chia rẽ từ bên trong’.”

“Chờ đã! Cậu đang nói gì?”, Tốc độ anh nói quá nhanh, Mạc Thông theo không kịp.

“Nhất định đã có điểm sai sót ...” Đường Tổ không quan tâm đến Mạc Thông, phát hiện mới này khiến anh cực kỳ kích động, nhưng chỉ vền vện có ba giây.

Ba giây sau, ở phía sau truyền đến giọng nói sắc bén, ông ta kinh ngạc quay đầu lại nhìn, nhìn thấy gương mặt Đường Tổ vốn dĩ trắng hồng thì bây giờ biến chuyển trắng bệch, không còn giọt máu.

Khuôn mặt tự tin và bình tĩnh mất biến, trong nháy mắt trên gương mặt ấy chỉ còn là vẻ hoảng sợ ...

Đường Tổ nhanh chóng rút điện thoại, đồng thời nhìn Mạc Thông nói lớn: “Về Cục cảnh sát --- Ngay lập tức về cục cảnh sát! SHIT! Nghe điện thoại... Nghe điện thoại đi Hứa Luật!”

“Đường Tổ, xảy ra chuyện gì?”, dáng vẻ cau kỉnh của Đường Tổ khiến ông ta kinh sợ.

Ông ta chưa bao giờ chứng kiến một Đường Tổ mất bình tĩnh như thế.

“Gọi điện thoại về Cục cảnh sát, không được phép cho Hứa Luật rời khỏi đó!”

“Là cậu nói ...”

Mạc Thông hít một hơi, không nói thêm lời, gọi điện thoại bàn giao cho cấp dưới.

“Là Hứa Luật ... Tại sao tôi lại không phát hiện, vật thêm ra chính là Hứa Luật!”, Đường Tổ tức giận: “Hắn đã đưa đến lời ‘Báo trước’ rõ ràng như thế, Hứa Luật chính là mục tiêu lần này của hắn.

Trong vụ án của Chu Tây, hiện trường không tìm thấy bất kỳ manh mối tương quan, trên người Chu Tây cũng không có, từ đầu đến đuôi chỉ lòi ra thêm một kẻ tình nghi, cũng chính là: Hứa Luật!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: CHƯƠNG 115 (1): NHƯỢC ĐIỂM

Mắt vẫn còn nhắm Hứa Luật đã phát hiện ra điểm bất thường.

Điểm bất thường này bắt nguồn từ cảm giác khó chịu trên miệng. Miệng cô bị ghim chặt, không cách nào nói được như bình thường.

Tiếp đó, cô ý thức được cánh tay mình bị kéo cao hơn đỉnh đầu, mất đi tính tự chủ, cổ tay cứng ngắc mang theo cảm giác lạnh lẽo, cảm giác này cô khá quen thuộc ... Là chiếc còng tay.

Khẽ giả dụa, rất chắc, không phải là loại đồ chơi tình dục trong máy cửa hàng người lớn, mà là loại chuyên dụng của cảnh sát.

BINGO! Trúng phóc!

Trong đầu nghĩ đến đó, rồi cô nhắm nghiền một chút, ở cùng Đường Tổ đã lâu nên sức chịu đựng cũng khác hẳn người thường, ngay cả thời khắc quý giá này mà vẫn còn nghĩ được những chuyện bên lề như thế.

Cô biết tình huống trước mắt không chút nào lạc quan ... coi như cô có sức lực hơn người, nhưng cũng không tài nào đoán đây chỉ là một trò đùa dai.

Hơn nữa, cô càng không thể nhớ ra tại sao mình đến nơi này. Tuy đầu óc của cô không bằng Đường Tổ nhưng cô biết mình không hề mắc chứng Alzheimer, chỉ trong một thời gian ngắn mà quên hết tất cả.

Chỉ ít cô còn nhớ những chuyện đã qua.

Cô còn nhớ mình ở trong Cục cảnh sát chờ Đường Tổ, còn nhớ ở đó cô gặp Đường Túc. Đường Túc đến cục để phối hợp điều tra vì Chu Tây là nhân viên của cô ta, và án phát sinh khi Chu Tây đang ở phía sau hậu trường trong buổi biểu diễn của cô ta.

Thế nhưng ... cô vẫn chưa nhớ ra tại sao cô lại có mặt ở đây? Là ai đưa đến?

...

Cô không mở mắt ra ngay, bởi vì cô không muốn làm kinh động đến kẻ đã đưa cô đến đây, cô muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Một giây sau, cô cảm giác có người đang tiến lại gần, mười đầu ngón tay xuyên qua mái tóc cô, cô vô thức căng cứng sống lưng. Trong vài giây, trong đầu cô chỉ muốn nghĩ đây chỉ là cơn ác mộng, cô vẫn đang nằm trên ghế sofa trong phòng làm việc của Mạc Thông ngủ một giấc chờ Đường Tổ trở về vuốt ve mái tóc của cô ...

Thế nhưng ... những ngón tay này đã đánh tan tất cả ý nghĩ còn sót lại, đây không phải là tay của Đường Tổ. Ngón tay Đường Tổ dài hơn một chút, anh xoa xoa đầu cô cũng rất nhẹ nhàng.

“Đừng giả bộ, tôi biết cô tỉnh rồi!”, thanh âm bên cạnh cô vang lên.

Là giọng nam, có chút lạnh lùng, cũng hơi quen tại, ngữ khí của hắn còn mang vài phần hưng phấn --- Hưng phấn? Cô chỉ mong là mình nghe lầm bởi vì cảm giác hưng phấn kia của hắn khiến cô bất giác lạnh gáy.

“A!!!”, cô rất muốn nhắm chặt mắt, tiếp tục vờ như không nghe thấy câu nói kia của hắn. Tuy nhiên, đầu ngón tay đang đan vào mái tóc của cô kia đột nhiên thu lại, cô không thể không mở mắt.

Ánh đèn chói mắt, Hứa Luật phải chớp mắt vài lần để thích ứng, một lúc lâu sau, mới từ từ mở mắt ra. Khuôn mặt trước mắt cô đây ... Hứa Luật từng người ... Cô không ngờ mình lại nhìn thấy được một khuôn mặt quen thuộc đến thế.

Thi Thụy!!!

Cô tròn tròn mắt, không dám tin. Khi còn nhắm mắt trong đầu cô luôn tưởng tượng người trước mắt mình sẽ là hạng người thế nào ... không ngờ lại là người mình quen biết.

Không đúng! Nói quen biết không chính xác, phải nói rằng đã từng gặp mặt vài lần.

“Chào!”, thanh âm Thi Thụy nhẹ nhàng, ngữ khí vui vẻ, nở nụ cười nhàn nhạt, buông bàn tay đang siết mái tóc của cô chuyển sang phía kéo mạnh cằm, buộc cô phải ngồi dậy, rồi cúi đầu chào: “Surprise ... Lady!”

Hắn cực kỳ thỏa mãn khi chính mình tạo ra được màn kịch kinh hi này, vừa nói vừa nở nụ cười quý dị.

Hứa Luật theo dõi hắn, nhìn thẳng mặt người đàn ông mình đã từng gặp qua hai lần. Lần đầu tiên nhìn cảm giác hắn là người đàn ông gầy yếu vô hại, nhẹ nhàng, dễ lừa.

Đúng rồi!

Ở trong Cục cảnh sát cô cũng trông thấy hắn.

Đại náo Hứa Luật vụt qua một hình ảnh, đúng là Thi Thụy đi cùng Đường Tổ đến cảnh cục. Chỉ mới đây thôi sao cô lại quên mất?

Sau đó thì sao ...

Hắn đã làm gì với cô?

Hứa Luật hoảng hốt khi cô phát hiện tất cả những trí nhớ của mình liên quan đến Thi Thụy đều bị ‘cắt’ mất sạch sẽ.

“Tôi có thể nhìn ra được cái đầu nhỏ nhắn kia đang xoay chuyển, xoay chuyển”, Thi Thụy ngồi lên sofa trước mặt Hứa Luật, ngón trỏ vẽ mấy vòng tròn lên không trung: “Thế nhưng ...”, hắn làm bộ thờ dãi: “Xoay chuyển chưa đủ nhanh ... quá chậm ... quá chậm ... Cô cần phải nhanh hơn, nhanh hơn một chút nữa.”

Thanh âm lạnh lẽo, không từ ngữ nào có thể miêu tả được, không giống với giọng của Đường Tổ, ngữ khí này của hắn khiến Hứa Luật thấy khó chịu.

Hắn liếc cô một cái đầy ghét bỏ.

Chính xác là cực kỳ ghét bỏ: “Chẳng biết cậu ấy coi trọng cô ở điểm nào.”

Trong nháy mắt Hứa Luật cảm nhận được, tên này là do quá yêu Đường Tổ nhưng không thành nên mới đem mọi oán hận đổ hết lên người cô, bày ra trò bất cóc này.

Dĩ nhiên, suy nghĩ này chỉ dừng lại trong não bộ cô hai giây rồi tan biến, nhưng một điều cô dám khẳng định, chuyện này rất liên quan đến Đường Tổ.

Thi Thụy đột nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn cô, lặng im chốc lát, rồi lắc lắc đầu, bật cười, vừa như muốn nói với cô, vừa như lẩm bẩm một mình: “OK!”

Không có chuyện gì! Chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm đáp án!”

Hắn như một đứa trẻ vừa phát hiện ra một trò chơi thú vị mới.

Ánh mắt quỷ dị của hắn khiến Hứa Luật nổi hết gai ốc. Vừa thoát khỏi tầm mắt của Thi Thụy, thừa dịp này cô đưa mắt đánh giá vị trí hiện tại của mình.

Cô ở trong một gian phòng khá rộng nhưng trống trải, bốn phía chỉ còn tường và sàn xi-măng, đèn neon treo trên đỉnh đầu, sáng chói mắt.

Nơi đây có thể là một nhà xưởng.

Bây giờ cô vẫn đang ở thành phố Tân sao? Cô không dám chắc, tất cả cửa sổ đều đóng kín, cô không nhìn thấy được sắc trời bên ngoài, nên không thể đoán ra được thời gian cụ thể.

Đường Tổ!

Đường Tổ chắc chắn đã phát hiện cô mất tích rồi.

Hứa Luật nhắm chặt mắt, cô bình tĩnh lại, cô tin anh, tin anh sẽ nhất định cứu được cô.

“Sặc! Nhìn về mặt của cô lúc này đi!”

Thi Thụy một lần nữa đưa mắt nhìn Hứa Luật, đồng thời mang theo một chiếc camera, ấn nút quay, thu lại về mặt của Hứa Luật: “Cô tin Đường Tổ sẽ đến cứu cô sao ...”, hắn áp sát cô, giống như chiếc máy bay đang hạ cánh: “Như siêu nhân từ trên trời rơi xuống cứu cô, làm anh hùng cứu mỹ nhân...” Nói đến đây hắn ngừng một chút rồi bật cười ha hả: “Bảo bối, tại sao từ ngữ này lại xuất hiện trên một người luôn đã kích cả xã hội thể này ... Thú vị quá đi mất!”

Miệng Hứa Luật bị bịt chặt, không tài nào lên tiếng, chỉ còn cách trợn trừng mắt nhìn hắn. Hai chữ ‘Bảo bối’ phát ra từ miệng hắn khiến cô buồn nôn, muốn nôn sạch sẽ toàn bộ cơm cô đã ăn từ tối hôm qua.

Thi Thụy càng cười lớn, không bị ánh mắt của Hứa Luật dọa sợ, trái lại còn cao hứng nói với cô: “Cô thật sự rất dũng cảm!”

Thanh âm nhẹ dịu ni non: “Cô có thể dũng cảm được đến khi nào đây?” Hắn tiếp lời, có hơi kích động.

Dáng vẻ của hắn thay đổi trong nháy mắt lại một lần nữa chứng thực suy nghĩ của cô: Tên này đúng là một kẻ thần kinh.

Đường Tổ đã từng nói với cô, những tên tội phạm biến thái yêu thích nhìn phản ứng trên người người bị hại, nạn nhân càng tỏ rõ xúc cảm hắn càng hưng phấn, lại càng dẫn vật nạn nhân, vòng đi vòng lại cho đến khi xúc cảm ấy không còn tác động được lên dây thần kinh của hắn thì giá trị lợi dụng của nạn nhân cũng không còn.

--- Vì vậy, khi đối mặt với mấy tên tội phạm thần kinh, việc em cần làm chính là đừng đưa ra bất kỳ phản ứng nào, coi thường tất cả.

Khi Đường Tổ nói những lời đó, Hứa Luật không ngờ có một ngày cô được phát huy, áp dụng nó vào thực tế.

Hứa Luật nhắm nghiền trong đầu, đồng thời ánh mắt biến đổi, không nhìn thẳng hắn, học theo Đường Tổ, gương mặt không chút cảm xúc. Cô nghĩ mình đã làm rất tốt vì nụ cười trên gương mặt Thi Thụy từ từ biến mất, ánh mắt sáng quắc đầy tức giận.

“Đừng chọc tới tao ... Con nhóc!”, Thi Thụy dùng sức kéo tóc cô để đầu cô ngửa hẳn ra phía sau, mạnh đến mức Hứa Luật cảm giác, da đầu của mình như bị lột xuống khiến cô rên nhẹ một tiếng.

Tiếng kêu đau của cô làm Thi Thụy càng hứng thú, càng dùng sức kéo tóc của cô, lại giống như một đứa trẻ, càng chơi càng thích.

Hứa Luật cắn chặt răng cố kìm lại tiếng rên la, quyết định không phát ra bất kỳ thanh âm nào thỏa mãn sự hưng phấn của hắn.

Đầu đau như búa bổ, da đầu muốn lìa khỏi cơ thể.

Đột nhiên hắn ngừng động tác, ánh mắt nhìn vào cổ Hứa Luật, trên đó có một dấu màu đỏ: “Nhìn đi tôi phát hiện ra gì nè ....”

Hắn thả tóc cô ra, ánh mắt vẫn dừng trên cổ cô, lưỡi vờn ra phía ngoài, liếm liếm môi.

Tâm trạng Hứa Luật chìm hẳn xuống, khi hắn ghé sát vào cô, cô ngưng thở, cả người cứng đờ --- Cô buộc mình không được phép đếm xỉa gì đến những hành vi của hắn, thể nhưng phản ứng của cơ thể không đi theo sự hướng dẫn của đại não.

Khi môi hắn dán lên cổ cô, cảm xúc của Hứa Luật tê rần. Lưỡi hắn liếm láp cổ cô, Hứa Luật buồn nôn, cô muốn thét lên, muốn ói, muốn phi nhò hành vi ghê tởm này.

Gương mặt vắn vẹo của Thi Thụy khiến người ta hoảng sợ. Cô muốn nhắm mắt lại, nhưng trong lòng cô rõ một chuyện, ‘nhắm mắt’ là đại diện cho điều gì.

Đại diện cho sự hoảng sợ, mà điều này thành công sẽ khiến hắn càng thêm hưng phấn, tiếp đến sẽ thêm nhiều phản ứng dây chuyền khác.

Cô chỉ còn cách mở to đôi mắt, không ngừng nói với bản thân: Cứ nghĩ là con súc sinh liếm láp, cứ coi như mình là một con cá chết, ...

Nhờ có vậy mà lại thành công để Thi Thụy lần nữa tức giận, miệng hắn rời khỏi cổ của cô.

Tạ ơn trời đất!

Nếu như chỉ một giây nữa thôi, Hứa Luật biết mình sẽ không chịu đựng được nữa.

Thi Thụy mím chặt môi, ánh mắt tàn khốc nhìn Hứa Luật nằm yên đó không nhúc nhích, hắn giáng cho Hứa Luật hai tát tai thật mạnh: “Ái chà ... Xin lỗi! Tôi không nên thất lễ như thế.” Nhìn vết lằn tay hắn trên gương mặt cô, hắn cực kỳ ảo não, vờn ngón tay sờ sờ lên má cô: “Tôi chỉ muốn biết, rốt cục tại sao hắn lại coi trọng cô ... Cô có điểm gì đặc biệt chứ?” Ánh mắt lại giống như Đường Tổ đang đi quan sát hiện trường, chăm chú, cực kỳ chăm chú.

“Cậu ấy đặc biệt như vậy ... Còn cô ...”, hắn cau mày, sắc mặt biến đổi, soi mói, như đang nhìn mấy món đồ quá hạn trong siêu thị, cần phải loại bỏ: “Cô là cái thá gì? Lại được cậu ấy dụng tâm như vậy .. À ... Không đúng, phải nói rằng ... Cô đã trở thành trái tim của cậu ấy!”, Hắn nhú mày, giải thích lại: “Thế nhưng bây giờ, cậu ấy làm mất ‘tim’ của mình rồi .. Không đúng, không đúng, là ... Là tôi trộm mất trái tim cậu ấy.” Hắn ta cực kỳ thỏa mãn với lời giải thích như vậy: “Bây giờ .... Tôi tìm cho cô một mũi.” Thi Thụy mang theo bộ mặt giả tạo, từ trong túi áo rút ra một ống chích nhỏ, kim tiêm dưới ánh đèn sáng lấp lánh, một giọt chất lỏng trong suốt thuận thế trượt xuống.

Trong thời khắc hắn rút ra ống tiêm là sự mạnh mẽ trong lòng Hứa Luật sụp đổ.

Cô có thể chịu đựng được hắn ra tay với cô, nhưng chỉ ít cô còn tỉnh táo, có thể quan sát được hành động của đối phương, có thể quan sát được tâm trạng của đối phương ... Còn thứ chất lỏng trong ống tiêm kia là gì cô không hề biết rõ.

Nhận thấy sự hoảng sợ của cô, Thi Thụy bật cười lớn, hết sức sung sướng khi chứng kiến biểu hiện này của cô: “Sợ? Đừng sợ ... Nói cho cô biết, cái này là do cậu ấy nghiên cứu ra!” Thi Thụy quơ quơ ống tiêm trong tay.

Đường Tổ nghiên cứu?

Câu này chẳng khiến người khác vui mừng hay hoan hỉ.

Đường Tổ nghiên cứu ra ...

Đường Tổ là loại người thế nào Hứa Luật quá rõ. Trong thời gian ở chung biệt thự với anh cô đã tận mắt chứng kiến những thí nghiệm nghiên cứu vượt xa người thường của anh, các bộ phận cơ thể rất nhiều, anh còn kể có lần thí nghiệm suýt chút nữa nổ tung phòng thí nghiệm ... Sau này khi dời đến nhà của cô, vì thiết bị không đầy đủ nên anh mới không tiến hành những thí nghiệm ấy nữa.

Vì vậy, đồ vật Đường Tổ nghiên cứu ra, cô không dám tưởng tượng.

Thế nhưng, cô không được phép cự tuyệt, giãy dụa dưới con mắt Thi Thụy căn bản chẳng có bất kỳ tác dụng gì.

Hắn lật mạnh người cô, sau đó ngồi lên lưng, dùng sức kéo mạnh tóc cô để cổ ngửa về sau, đau đớn cực độ, trong thời điểm cô chưa kịp phản ứng hắn đâm kim vào người.

“Game start!” Hắn khê lăm bầm

Đồ điên! Kẻ biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: CHƯƠNG 115. 2: NHƯỢC ĐIỂM

Đồ điên! Kẻ biến thái!

Cô biết hắn làm như vậy không chỉ muốn đã thương cô mà hại luôn Đường Tổ. Trên người cô sử dụng được phẩm do chính Đường Tổ nghiên cứu ra, một công đôi ba chuyện thế này với anh mà nói không biết anh sẽ phản ứng thế nào.

Muốn đối phó với Đường Tổ, đánh thẳng trực tiếp chưa hẳn có tác dụng. Nếu là Đường Tổ của ngày trước, cảm tình của nhân loại chính là một điều phiến toái, anh chưa bao giờ hiểu, lý trí tỉnh táo, lạnh lùng, vô tình, vì vậy anh không sợ những thủ đoạn uy hiếp kiểu này. Thế nhưng bây giờ, vì có cô, cũng chính là nhược điểm của anh.

Cô trở thành nhược điểm của anh.

Đây chính là điều Thi Thụy muốn truyền đạt cho cô ư? Mục đích hắt ám hại cô không phải là cô, mà muốn Đường Tổ phải chịu tổn thương.

Cô là nhược điểm, cô chính là nhược điểm của Đường Tổ.

Hứa Luật cảm giác sự chú ý của cô bắt đầu chạy loạn, cô lắc lắc đầu, cảm thấy choáng váng, cảm xúc này còn đau hơn lúc Thi Thụy kéo tóc cô.

Cô biết rõ, thuốc đã phát huy tác dụng.

“Tác dụng sẽ rất nhanh thôi!”, Thi Thụy nở nụ cười thỏa mãn, đôi mắt nhìn thẳng Hứa Luật, khiến người ta bất an.

Đường Tổ ...

Hứa Luật thầm kêu tên anh, cô gắng gượng, cô không thể để mình trở thành điểm yếu của Đường Tổ.

*

Khi Đường Tổ và Mạc Thông quay về Cục cảnh sát thì Hứa Luật đã mất tích.

Không ngờ hung thủ dám chọn Cục cảnh sát để ra tay bắt người.

Tuy nhiên, điều này cũng dễ dàng giải thích. Nếu ở bên ngoài, sẽ có người của Đường Tu bảo vệ, tuy nhiên nếu là Cục cảnh sát, những vệ sĩ đó sẽ không theo vào vì nghĩ, tội phạm là khách của cảnh sát, nơi đây là nơi an toàn nhất, thế nhưng sự thật lại là nơi yếu kém nhất.

Đường Tổ hít sâu một hơi, mím chặt môi, cố gắng khắc chế tâm trạng kích động.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ trải qua cảm xúc mãnh liệt như thế này, vì vậy anh không có kinh nghiệm trong phương diện này, anh cảm thấy khó có thể ứng phó.

Ngu ngốc!

Đây là từ ngữ anh hay dùng với người khác, vì ngu ngốc nên phạm phải sai lầm, không theo kịp tốc độ suy nghĩ của anh, do vậy anh chẳng hơi đâu mất thời gian giải thích cho bọn họ.

Vậy mà thời khắc này, anh chỉ muốn dùng từ này để mắng chửi mình. Ngu xuẩn! Chính anh đã bị chi phối làm phân tán tư duy.

Ba là con số giới hạn.

Một hiện tượng được lặp lại ba lần sẽ tạo thành một suy nghĩ có tính quán tính. Tên hung thủ dùng những vụ án mô phỏng để tạo thành quán tính, che giấu mục đích thực sự của hắn.

Đường Tổ thở dài một hơi, cố gắng khắc chế cảm xúc.

Mạc Thông đã lấy được camera quan sát.

Trong màn ảnh, Thi Thụy đóng vai cùng Hứa Luật, hai người cùng nhau tiến vào thang máy đi xuống lầu. Đến bãi đậu xe của cảnh Cục, lên xe, nghiêng ngang rời đi.

Mạc Thông để ý trong đoạn ghi hình Hứa Luật không gặp bất kỳ uy hiếp nào, trái lại, cô hành động như bình thường, từ từ cất bước, không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy bị ép buộc. Ông ta cảm thấy không hiểu, rất khó tin: “Tại sao lại như vậy?”

“Xem ra pháp y Hứa chủ động đi cùng người này!”, các cảnh viên đứng xung quanh đều có cảm giác giống nhau.

“Hay là hiểu lầm?”, một người đưa ra một ý kiến khác: “Pháp y Hứa và anh Thi nhìn qua có vẻ quen biết nhau.”

“Chưa được hai mươi bốn tiếng, không thể lập án.”

“Hay là chờ một chút coi sao, không chừng lát nữa sẽ quay trở về.”

...

Đường Tổ đứng bên ngoài, ánh mắt thâm sâu không thấy đáy, bình tĩnh, không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, dù là nhỏ nhất. Anh nhìn chăm chăm lên bóng dáng quen thuộc kia, không chớp mắt.

Tất cả những lời thảo luận sôi nổi kia anh đặt ngoài tai, chỉ có hình ảnh Hứa Luật trên màn ảnh mới có thể tác động được lên thần kinh của anh. Anh chú ý đến gương mặt của cô, quá bình tĩnh, quá sức bình tĩnh, trông mắt đen mất đi vẻ sống động thường ngày.

Không có bất cứ thái độ chống cự nào, cùng Thi Thụy rời khỏi cảnh ngục.

Không phải do cô biết Thi Thụy, cũng không phải cô tự nguyện theo hắn, mà là cô bị thôi miên.

Ánh mắt Đường Tổ tối tăm.

Anh biết, có một người đang lần khuất trong bóng tối.

Trong vụ án Vương Lệ Hoa hắn đã xuất hiện, một đoạn nhạc kỳ quái vang lên từ phòng phát thanh của trường học. Rồi Hứa Luật từng nói, biểu hiện của Lâm Chí Cường khi ấy đã thôi chống cự, cuối cùng vẫn đột nhiên nhảy lầu.

Tiếp đến vụ án La Cẩm Vinh, hắn lại xuất hiện, nhưng chỉ dùng cách làm rối loạn phương hướng điều tra, thôi miên một người không quan hệ, nhằm đánh lạc hướng cảnh sát, mục đích hắn muốn đối mặt với anh.

...

Từ trước đến nay, anh chỉ nghĩ đến bản thân mình, anh háo hức, hăng say với các vụ án biến thái, anh không quan tâm đến cảm thụ của người khác, cũng chẳng cần cân nhắc an nguy của bọn họ, bởi vì anh chỉ có một mình.

Vì vậy, khi phát hiện có một nhân vật như thế tồn tại, anh không có bất cứ buồn phiền nào, ngược lại anh còn vui mừng chào đón nhân vật thần bí đó. Như công thức có chứa ẩn số X, sự tồn tại của ẩn số biến đổi X này khiến vụ án gia tăng thêm hứng thú.

Theo từng vụ án, anh từng bước suy nghĩ những thay đổi của ẩn số X, như bài toán rắc rối, rườm rà, từ những manh mối đó, có thể tìm ra hung thủ, anh thực sự thấy hưng phấn khi giải đề toán này.

Theo anh suy luận, anh đã nắm khá nhiều tin tức về ẩn số X, chân dung của ẩn số ngày một hoàn thiện: Nam tính, từ hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, có học thức cao, có khả năng đã từng du học nước ngoài. Ngoại hình rất đẹp, nhất định có sức hấp dẫn với phái nữ.

Điều kiện kinh tế tốt, có tiền của và thời gian để nghiên cứu các án lệ trong lịch sử.

Hắn ra tay trong rất nhiều vụ án, rồi lại tự do đứng bên ngoài, đặc biệt là bốn vụ án gần đây, mô phỏng hình thức phạm tội. Tuy nhiên, hắn không gắng sức mô phỏng cho giống với nguyên bản mà hắn chỉ làm theo; bởi với hắn, những vụ án này chỉ là công cụ thể hiện sự ngạo mạn, tự luyện, coi mình là người đặc biệt nhất, có nhân cách phản xã hội.

Hắn rất coi trọng bề ngoài của mình, khá nhạy cảm, lý do giống như trên vì hắn học thức cao, lại ngạo mạn nên luôn tự coi mình là đúng.

Hắn có sự hiểu biết nhất định về tâm lý học và thôi miên, muốn đạt đến trình độ như hắn, phải học theo một phương pháp nhất định, không phải chỉ cần tự học là được ...

...

Chỉ là không ngờ đến, ẩn số X này đã lan đến Hứa Luật.

Bây giờ, đáp án bài toán đã có, ẩn số X cũng tự mình xuất hiện, đồng thời bày ra một ván cờ mới. Trong ván cờ này, ẩn số X chính là Hứa Luật, điều này buộc anh không thể không tham gia trò chơi ấy.

Theo các nghiên cứu của anh, trong quá trình làm việc, nếu một người để cảm tình ảnh hưởng sẽ khiến sự việc dễ dàng phạm sai lầm, không đạt được hiệu quả tốt nhất, cảm xúc này ảnh hưởng rất lớn đến tư duy, và năng lực phán đoán, anh không thích loại cảm xúc này.

Với anh, tình cảm nhân loại chính là một vòng lẩn quẩn; trong khi đó dưới con mắt người khác, họ coi anh là loại người dị dạng.

Bây giờ, chính anh đang nằm lẩn quẩn trong vòng tròn đó. Anh lo lắng cho Hứa Luật, rất lo cho Hứa Luật, vì vậy ván cờ này anh rất nôn nóng. Anh một mặt phải đoán được bước tiếp theo của đối phương, đồng thời phải loại ngay tâm trạng ngột ngạt đang ủa đến, anh buộc mình không được phạm vào lỗi suy nghĩ sai lầm ‘Quan tâm ắt loạn’ đó.

Đường Tổ đưa tay che chặt mắt, tim quặn thắt đau đớn.

Mạc Thông nghe thấy âm thanh phát ra phía sau, quay đầu nhìn lại trông thấy Đường Tổ đang rời đi, đôi chân thon dài, xoải từng bước gấp gáp, do vội vàng nên anh va vào chiếc ghế.

“Đường Tổ ....”, Mạc Thông đuổi theo, “Cậu đi đâu?”

“Về ngủ!”, ngữ khí của anh phảng phất sự khó chịu.

Đường Tổ cố gắng tỉnh táo, hít một hơi thật sâu, anh không quay đầu lại. Anh cần phải để mình tỉnh táo, phục hồi tâm trạng để ứng phó trận cờ này.

Nhưng anh không tài nào điều khiển bộ não mình suy nghĩ logic, chỉ cần hơi động não một chút, đại não sẽ phát ra tín hiệu ‘Hứa Luật đang nằm trong tay một tên ác ma biến thái’, ý niệm đó khiến anh không thể nào giữ được bình tĩnh.

Mạc Thông còn muốn nói gì nữa, thế nhưng Đường Tổ không cho ông ta cơ hội, nhanh chóng bước ngang qua ông, rời khỏi Cục cảnh sát.

*

Về khách sạn, mở cửa, đóng cửa.

Anh đi vào phòng ngủ, sáng sớm hôm nay, Hứa Luật vẫn còn nằm cạnh anh trên chiếc giường này, vậy mà bây giờ ...

Anh thả mình xuống giường, trên nệm vẫn còn thoang thoảng mùi hương thuốc về cô, trái tim anh lại đau nhói. Anh vui mặt vào chiếc gối Hứa Luật nằm, hít một hơi thật sâu ...

Là mùi vị của Hứa Luật.

Nếu như Hứa Luật là Hứa Luật, chắc chắn cô sẽ không bị nguy hiểm; chỉ vì cô trở thành Hứa Luật của Đường Tổ ... Tất cả những nguy hiểm này là do anh tạo ra ...

Sự tồn tại của anh vốn dĩ sẽ như một pháo đài, ngăn cách tất cả mọi hiểm nguy cho Hứa Luật. Không ngờ lần này, anh mới là nguyên nhân đem lại gây nguy hại cho cô. Tất cả những điều phát sinh chỉ vì một lý do duy nhất: Vì anh yêu cô, rất yêu cô.

Tình yêu của anh đã đem lại nguy hiểm cho cô.

Thế nhưng, cho dù là như vậy, anh nhất quyết sẽ không buông tha cô.

Cô là của anh, bất luận một người nào cũng không có quyền cướp cô khỏi tay anh. Cô phải trở về bên cạnh anh.

Nhất định!

*

Nghệ hung tin, Tô Từ Khiêm gấp rút chạy đến Cục cảnh sát thành phố Giang, không tìm được Đường Tổ, nên nhanh chóng tìm Mạc Thông tìm hiểu tình hình.

“Đường Tổ đâu rồi?”, Tô Từ Khiêm cất tiếng hỏi, xảy ra sự việc này Đường Tổ không phải là người nên túc trực tại cảnh cục, chủ trì đại cục ư.

“Cậu ấy về khách sạn trước .... À ....!”, Mạc Thông kéo Tô Từ Khiêm đang chuẩn bị rời đi: “Cậu đừng đi tìm cậu ấy, hãy để cho cậu ấy có thời gian suy nghĩ. Đội trưởng Hứa biết chuyện này chưa?” Đội trưởng Hứa ý nói ba của Hứa Luật, tuy rằng bây giờ Mạc Thông không còn là cấp dưới của ba Hứa Luật, nhưng ông ta đã quen cách xưng hô thế này.

“Vẫn chưa nói cho hai bác ấy biết!”

“Đừng nói cho bọn họ, đừng khiến bọn họ lo lắng.”

“Ừm!”, quan điểm này cả Tô Từ Khiêm và Mạc Thông đều đồng lòng: “Đã liên hệ bên cảnh sát giao thông chưa. Tìm thấy chiếc xe ấy rồi thì nhanh chóng kiểm tra hướng xe rồi đi.”

“Đã tra, nhưng không ra!”, Mạc Thông làm cảnh sát đã nhiều năm, chuyện nhỏ này làm sao ông không cân nhắc qua chứ. Tuy rằng thời gian mất tích chưa đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không thể lập án, nhưng Mạc Thông vẫn có thể dựa vào quan hệ để tìm được camera ghi hình, chỉ có điều chiếc xe ấy di chuyển ở điểm mù của camera, không ghi được bất cứ thông tin gì.

Rõ ràng, đối phương đã chuẩn bị kỹ càng mà đến, đã tìm hiểu rất rõ hệ thống đường phố của thành phố Giang, đã lên kế hoạch trốn thoát hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: CHƯƠNG 116.1: GỢI Ý - VÔ THỨC GIẾT NGƯỜI

Xe cảnh sát chạy qua chạy lại, tiếng còi hú vang lên không ngừng, các phương tiện đang lưu thông cũng tự giác tránh đường.

Đường Tổ ngồi phía sau, lặng im không nói.

Đường Tổ xưa nay không phải là người nói nhiều, điểm ấy Mạc Thông rất rõ, thế nhưng, khi ông nhìn hình ảnh phản xạ trên tấm gương chiếu hậu. Khuôn mặt thanh tú, không cảm xúc, khép mí, cả người không động đậy ... ấy thế mà lại dọa Mạc Thông sợ. Ông thật sự muốn hỏi Đường Tổ có khỏe hay

không. Dĩ nhiên, lời muốn nói đành phải nuốt vào trong bụng vì ông biết câu hỏi ấy là dư thừa: Trước khi Hứa Luật quay trở về an toàn bên cạnh Đường Tổ, Đường Tổ ... sẽ không bao giờ cảm thấy ổn cả.

Nghĩ đến Hứa Luật, đôi tay đang cầm lái Mạc Thông cứng đờ.

Sáng sớm hôm nay Cục cảnh sát nhận được một cuộc gọi báo án, trong một gian nhà trọ phía Tây thành phố phát hiện ra một bộ thi thể, từ quần áo trên người nạn nhân phán đoán là nữ giới, còn trẻ, mái tóc cắt ngắn. Ông ta liền lập tức liên lạc với Đường Tổ, đưa xe cảnh sát đến đón anh, hai người cùng nhau đến hiện trường án mạng.

“Không phải Hứa Luật!”

Đường Tổ ngồi phía sau phát hiện sự lo lắng của Mạc Thông, đột nhiên mở miệng nói.

“Cậu ...”, Mạc Thông muốn hỏi anh tại sao lại quả quyết như vậy, dám chắc nạn nhân không phải Hứa Luật.

“Con tin chỉ sống sót mới có giá trị lợi dụng, nếu như ...”, Đường Tổ ngừng một chút, rồi lảng qua chuyện khác: “Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu, làm sau hân lại mang con tin ném ra trước cơ chứ.”

“Trò chơi?”, Mạc Thông cao giọng, nghe giọng điệu Đường Tổ bình tĩnh, không lay động ... Tại sao anh lại có thể coi sự sống chết của Hứa Luật như một trò chơi: “Mẹ kiếp! Đây không phải một trò chơi ... Theo như cậu suy đoán, tên đó chắc chắn là một kẻ điên có tâm lý biến thái, mà Hứa Luật đang nằm trong tay hân.”

Đường Tổ mở mắt ra, không nói tiếp. Cặp mắt màu trà không gọn sóng, phong cảnh bên ngoài vùn vụt trôi qua, ánh sáng chiếu lên nửa khuôn mặt của anh, trông anh lại càng thêm lạnh lẽo, vô tình.

Anh nhất định phải khóa lại hết tất cả tâm tình mới có được trạng thái tốt nhất tham gia ‘trò chơi này’ ... Mẹ kiếp! Anh biết đây không phải là trò chơi, tất cả những sự việc liên quan đến Hứa Luật chưa bao giờ là một trò chơi. Thế nhưng anh phải như những ngày trước, nhất định luôn trong trạng thái hưng phấn chuẩn bị tham gia cuộc chơi. Anh nhúu chặt mí, vứt bỏ tất cả tình cảm, không được để cảm xúc ảnh hưởng đến sự phán đoán của anh.

Anh tin tưởng thi thể anh sắp nhìn thấy đây, chắc chắn không phải là Hứa Luật ...

Tuy nhiên ...

Anh có linh cảm, vụ án này nhất định có liên quan đến Hứa Luật.

*

Đi đến hiện trường án mạng.

Như bình thường, vẫn phải băng qua hàng rào cảnh giới, đi vào khu vực nhà trọ. Trong phòng ngủ đã có pháp y tiến hành nghiệm thi. Hình ảnh này đập vào mắt Đường Tổ khiến anh mất anh tối sầm lại ... lập tức khôi phục trạng thái ban đầu.

Phòng ngủ nồng nặc mùi máu tanh từ phía dưới nền xông lên, thâm trải sàn thấm đẫm máu, khi bước lên phát sinh tiếng kêu khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nạn nhân bị hủy dung, không thấy rõ nguyên trạng.

“Là do mất máu quá nhiều mà chết.” Quản Thịnh Văn đẩy gọng kính, đưa ra kết luận sơ bộ.

Đường Tổ không để ý đến, chăm chăm làm công việc của mình. Anh khụy một chân, nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh thi thể, muốn tự mình tìm kiếm manh mối.

Quản Thịnh Văn nói xong lại không nghe thấy câu trả lời, nên lớn tiếng nói tiếp: “Tôi đã kiểm tra, nạn nhân bị cắt đứt động mạch dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết. Còn nữa, phần bụng đã bị mổ nhưng đã được khâu lại.” Quản Thịnh Văn xốc áo nạn nhân, lộ ra những mũi khâu thẳng thớm trên bụng: “Tình hình ổ bụng cần mang về kiểm nghiệm mới có thể đưa ra kết luận chi tiết.”

“Tên biến thái!”, Mạc Thông thầm nguyên rủa, quay đầu lại trông thấy Đường Tổ đang nắm phần chân từ thi quan sát, sau đó thả xuống, lại nắm cánh tay của cô ta, kiểm tra thêm một lần nữa, vầng trán cau chặt, rồi cời bỏ bao tay, trực tiếp dùng tay chạm vào phần da từ thi.

“Aizza .... Cậu không được làm như vậy!”, nhìn thấy hành động của Đường Tổ, Quản Thịnh Văn lên tiếng ngăn cản: “Làm như vậy cậu sẽ phá hư chứng cứ sót lại trên thi thể ....”

Mạc Thông hiểu được Đường Tổ làm vậy là có lý do riêng của anh, mở miệng xen ngang: “Anh Quản, thời gian tử vong là khi nào?”

Câu hỏi cắt ngang nên Quản Thịnh Văn không tiếp tục truy hỏi hành động của Đường Tổ, trả lời: “Tôi hôm qua, trong khoảng thời gian từ tám giờ đến mười giờ. Tiểu Triệu đã hỏi qua hàng xóm, nạn nhân tên Chu Mẫn, khoảng hai mươi tuổi ...”

“Sai!”, Đường Tổ không ngần ngại: “Cô ta không phải Chu Mẫn, hơn nữa, đã tử vong trước tám giờ tối hôm qua.”

Quản Thịnh Văn đã từng biết cách thức làm việc không theo quy tắc của Đường Tổ, danh tiếng của anh, ông ta cũng đã nghe qua. Thế nhưng, dưới con

mắt của Quản Thịnh Văn, ông rất khó chịu với chàng thanh niên họ Đường đầy ngạo mạn này. Bây giờ, lại còn dám phủ nhận tất cả các kết quả nghiệm thi của ông ta trước mặt nhiều người như vậy khiến gương mặt già nua của ông ta nhăn nhúm đến khó coi.

Tuy nhiên, Đường Tổ chính là Đường Tổ, ngay cả mặt mũi của mình anh còn không lưu ý thì làm gì có chuyện đi bận tâm đến mặt mũi của người khác. Anh ghé sát vào thi thể, mũi hít hít từ cánh tay đi thẳng lên trên, cuối cùng dừng lại trên gương mặt bị hủy dung. Nếu đứng bên ngoài quan sát, sẽ trông thấy gương mặt của Đường Tổ và thi thể áp sát nhau, dưới góc độ như vậy, nếu như người lạ đi ngang, còn cho rằng anh đang hôn đôi phương ---- Dĩ nhiên tiền đề vẫn phải là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp.

Trên người nạn nhân toàn là máu, làn da trắng bệch, vết thương trên mặt cũng trắng toát, da thịt bong tróc, phần thịt, mô mỡ lúc nhúc khiến người ta cảm giác sợ hãi mà Đường Tổ có thể dám gần đến như vậy.

“Có mùi ...”, Đường Tổ đưa ra kết luận, “Nhưng ... mùi vị không đúng.”

“Làm sao không đúng!”, Quản Thịnh Văn liếc anh một cái, khi ông ta kiểm tra cũng không phát hiện dấu hiệu bất thường gì.

“Ôi! Chẳng lẽ ông không nhận ra những vết thương này đã có mùi ôi.” Đường Tổ cuối cùng cũng rời khỏi thi thể.

Sau đó anh lấy tay ấn ấn vào phần cánh tay tử thi: “Độ cương cứng của tử thi không đúng.”, anh sờ sờ trên vài vị trí cánh tay, gương mặt nghi hoặc một chút, sau đó bừng tỉnh: “Chẳng trách lại lạnh như vậy ... Nếu đúng là như thế thì không sai rồi, thời gian tử vong mơ hồ ... Vết cắt cũng rất gọn gàng sạch sẽ, là người trong nghề ra tay ...” Dừng một chút, anh nói thêm: “Cô ta không phải trợ ở đây, rất có thể chỉ là một người lang thang.”

“Này ...”, Mạc Thông ngắt lời anh: “Tại sao lại cho rằng là một cô gái lang thang.”

Đường Tổ ném cho ông ta ánh mắt khinh thường: “Cho rằng??? Mạc Thông à, đầu óc ông đề đâu ... Không phải tôi cho rằng, mà tôi quan sát ra được ...”, anh chỉ vào thi thể: “Nhìn tình huống trên người cô ta”, lại chỉ chỉ khắp căn phòng: “Nhìn gian phòng này coi .... Căn bản là không tương xứng. Tuy đã được rửa sạch qua, thể nhưng là phần da dày không phải nước có thể rửa sạch, trên chân vết nứt, khô ráp, vết cào bần. Còn màu da trên người cô ta nữa, tay chân và phần cổ đều có dấu hiệu bị cháy nắng. Hơn nữa, phần da có vết tích mắc bệnh da liễu, móng chân cô ta có thể nhận ra được cuộc sống thể nào ... Kém xa so với mức sống trong căn hộ này ... Đầu đầu cũng có đặc điểm mâu thuẫn, vậy mà ông lại không nhìn ra được.” Tốc độ nói rất nhanh, lại giống như đang báo cáo nghiên cứu, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

“Chết rồi, sau đó được cất giữ ở nhiệt độ thấp, làm như vậy sẽ ảnh hưởng lên quá trình kiểm tra độ ẩm thi thể, đánh lạc hướng thời gian tử vong, cũng khiến quá trình thổi rửa của nội tạng chịu ảnh hưởng. Hiện trường đầu tiên của án mạng không phải ở đây mà là ở một nơi khác ...”

“Chờ chút ...”, Quản Thịnh Văn cắt ngang lời Đường Tổ, chỉ vào vết máu: “Nơi này làm sao không phải là hiện trường đầu tiên?” Máu tươi đầy mặt sàn chẳng lẽ là giả.

“COME ON!!!!”, Đường Tổ rốt cục cũng không chịu được sự ngu xuẩn của những con người này: “Nhìn đám máu ở đây, rồi nhìn vết thương của nạn nhân ... Sau khi cắt đứt động mạch, lượng máu bắn ra như thế nào ... Điểm này không cần tôi nói chi tiết chứ!!!”

Quản Thịnh Văn bừng tỉnh, theo nghiên cứu động mạch của cơ thể người, nếu một người bị cắt cổ, phần máu huyết từ động mạch có thể phun cao mấy chục mét, nhìn khắp căn phòng, không hề có vết máu phun tát, thể nhưng không loại trừ khả năng: “Nếu như chết rồi mới rút máu ...”

“Mạc Thông! Cục cảnh sát của ông nên đổi pháp y ...”, Đường Tổ thẳng thắn nói: “Máu huyết lưu thông dựa vào sự hoạt động của quả tim, khi tim ngừng đập, máu huyết sẽ không còn tuần hoàn, như vậy nếu chết rồi mới rút máu sẽ giảm thiểu được lượng máu chảy phun cao thể nhưng đồng nghĩa với việc giảm lượng máu chảy ra ngoài. Nếu muốn tạo được lượng máu nhiều thế này cần phải có một trọng lượng tác động mạnh. Trên thi thể có thấy vết thương chịu áp lực mạnh không? Nếu như bị chịu va đập mạnh, cộng thêm việc bị tan sau khi ướp lạnh thì nhất định nhìn sơ cũng thấy.

Chính vì lẽ đó, là rút máu ở nơi khác rồi mang đến.”

Mạc Thông nhíu nhíu mày: “Tại sao lại làm như vậy?” Không phải quá phiền phức hay sao?

Đường Tổ không đáp lời ông ta, anh cũng đang suy nghĩ vấn đề này ... Nếu như mục đích của hắn là giết người vậy tại sao lại giết người ở một nơi, mang tử thi đến một nơi khác.

...

Thi thể được mang về phòng pháp y.

Đường Tổ đi qua đi lại hiện trường thêm một lần, anh dừng lại trước những bức ảnh treo trên tường, trong đó có hai tấm thu hút toàn bộ sự chú ý của anh: Một tấm chụp một đôi mắt, tấm khác là một dấu ấn màu đỏ.

Chỉ cần nhìn qua, ngay lập tức anh nhận ra đây chính là dấu vết anh lưu lại trên cổ Hứa Luật ... Không! Không chỉ có anh, anh vất vả kìm nén tâm trạng để đưa ra phán đoán, dấu hôn trên cổ Hứa Luật bị che đi .... Dấu vết đó bao trùm lên dấu hôn của Đường Tổ.

Anh vô thức cuộn tay thành nắm đấm, nỗ lực khống chế cảm xúc đang cuộn cuộn dâng trào.

Bình tĩnh Đường Tổ!

Đường Tô! Mày nhất định phải tỉnh táo lại.

Anh hít một hơi thật sâu, tháo hai tấm hình trên tường xuống, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh trong hình kia, ánh mắt kiên định và chờ mong ... Đột nhiên anh tâm trạng anh cũng dần ổn định lại ...

Cô tin tưởng anh như vậy, anh làm sao có thể khiến cô thất vọng được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: CHƯƠNG 116.2: GỢI Ý - VÔ THỨC GIẾT NGƯỜI

Hứa Luật cảm thấy đầu như muốn nổ tung, huyết thái dương giật giật liên tục. Cô nhắm mắt, trong đầu không ngừng nhớ lại một chút ít ký ức vụn vặt, rất mơ hồ, nhưng lại khiến đầu cô đau nhức dữ dội, bất giác rên thành từng tiếng.

Cô đưa tay xoa xoa cánh mũi theo thói quen ...

Cảm giác dính dấp mồ hôi buộc cô phải mở mắt, phát hiện cô đang đeo bao tay y tế, trên găng tay thấm đẫm máu, từ tình trạng máu vón cục cho biết máu này đã khá lâu rồi.

Máu ở đâu đây?

Còn nữa ... Đôi bao tay này ... Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô cúi đầu nhìn mình, cô đang mặc chiếc áo blouse, trên áo cũng dính khá nhiều máu.

Hứa Luật cố gắng nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra ... Thi Thụy tiêm cho cô một loại thuốc nào đó, sau khi tiêm thì ý thức cô dần trở nên mơ hồ.

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra!

“Ồ ... Tỉnh rồi sao!”

Về mặt hốt hoảng, cô nghe thấy tiếng của Thi Thụy, mới phát hiện ra hân đứng trước mặt cô tự khi nào, ở trên cao nhìn xuống.

Cơ thể cô đột nhiên căng cứng.

Thi Thụy đưa tay ra cung kính, ra hiệu mời chào: “Bữa tối đã chuẩn bị sẵn sàng!”

Bữa tối?

Đã tối rồi ư!

Đối mặt với lời mời nằm ngoài dự đoán này của Thi Thụy, Hứa Luật bất giác hoảng sợ, không hiểu ý đồ của hân là gì, hơn nữa bây giờ điều cô muốn biết nhất đó chính là đã xảy ra chuyện gì.

“Muốn biết tại sao không?”, Thi Thụy nhìn sơ cũng thấy được sự nghi hoặc của cô: “Ăn trước đi!”

Hứa Luật nhướn mi, biết mình không thể nào từ chối, cô đành cời găng tay đầy máu và áo blouse, trên chân cô đã bị xích. Cô di chuyển từng bước chậm chạp theo Thi Thụy đến bàn ăn. Chiếc bàn nhỏ bằng gỗ, trên mặt bàn là món bò beefsteak, phía trên treo chiếc bóng đèn, ánh sáng nhàn nhạt chiếu sáng một không gian nhỏ. Khi cô tiến đến, ánh sáng bị che mất đi một nửa.

Thi Thụy rất ga-lăng kéo ghế cho cô ngồi.

Cô chẳng có chút khẩu vị, ăn đại vài miếng, chờ đợi lời giải thích của Thi Thụy. Cô thì lo lắng còn hân trái lại chẳng chút nào gấp gáp, ung dung tao nhã ăn hết phần ăn, lau khóe miệng, đồng thời bàn luận với cô về Freud.

Cô đã từng đọc qua thông tin về Freud trong từ sách của Đường Tô khi còn ở chung với anh ở căn biệt thự nhỏ tại Đại học Y.

Freud là một trong ba nhà tâm lý học nổi tiếng, thông qua trải nghiệm của chính bản thân mà sáng lập ra một học thuyết mới. Theo lý luận của ông bản năng có ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với nhân loại. Tuy nhiên học thuyết này của ông không được nhiều người đón nhận.

“Freud chia tiềm thức của con người thành ba thành phần: ‘Bản năng’ đại diện cho tất cả những ham muốn nguyên thủy; hiểu rõ thế giới bên ngoài, không chế hành vi ‘Bản ngã’; Từ đạo đức của gia đình và xã hội đã tác động lên tâm lý tạo thành cái ‘Siêu ngã’ (siêu tôi). Ông ta cho rằng trong các hoạt động

thường ngày, hành động chống đối xã hội và đều do tâm lý kích động mang lại.” Thi Thụy giảng giải như một học giả, chậm rãi báo cáo. Trên thực tế, nếu chưa từng chứng kiến biểu hiện thần kinh của hắn, chắc chắn Hứa Luật cũng cho rằng người trước mắt cô đây cũng là một khoa học giả.

“Đừng gấp gáp!”, hắn nhấp một ngụm rượu, ánh sáng chiếu trên đỉnh đầu, tạo ra vầng sáng nhàn nhạt khiến gương mặt của hắn càng khó nắm bắt.

Hứa Luật lặng im không nói, trong lòng cô chưa bao giờ có được cảm giác thư thái.

“Muốn gặp Đường Tổ sao?”, hắn đột nhiên hỏi một câu.

Hứa Luật sững người, không hiểu câu hỏi này của hắn có ý nghĩa gì ... Nhớ Đường Tổ sao? Cô dĩ nhiên nhớ anh ...

Thi Thụy không thêm đề ý Hứa Luật có trả lời hay không, lại tự mình lên tiếng: “Cô nghĩ cậu ấy đang làm gì? Cô muốn cậu ấy đột nhiên xuất hiện, giải cứu cho cô ...”, đặt ly rượu trên tay xuống, đứng lên, ngừng một chút, ép sát người gần Hứa Luật: “Cô muốn cậu ấy ở bên cạnh cô, muốn cậu ấy ôm cô ... Ôm cô thật chặt ... Sau đó thì sao ... Hôn nhau, ôm ấp nhau, cảm nhận xúc cảm của nhau ...”

“Tôi ...”, hơi thở Hứa Luật trở nên gấp gáp, cảm giác trong người có một luồng khí đang cuộn cuộn dâng trào, tựa như bóng dáng Đường Tổ đang đứng trước mắt cô.

Đường Tổ ...

Đường ...

Không đúng ... Không phải Đường Tổ.

Hứa Luật đột nhiên đứng phắt dậy, động tác quá nhanh khiến chiếc ghế ngã về phía sau, tạo ra âm thanh chói tai.

“A ...”, hắn khẽ nở nụ cười, đưa Hứa Luật trở về hiện thực.

Định thần nhìn lại, đâu phải Đường Tổ, trước mắt cô chỉ có tên Thi Thụy đang nhàn nhã thưởng thức ly rượu, ngồi trên ghế duy trì tư thế như lúc ban đầu.

Vừa rồi ...

Hứa Luật khẽ chuyển động yết hầu, vừa rồi ...

Hoàn toàn tỉnh mạch ...

Vừa rồi ... Cô bị thôi miên?!?

Khóe miệng Hứa Luật co giật, lúc ấy, ngay cả hít thở cô tựa hồ cũng quên mất, cô như chân trần bước trên tầng băng trôi, từng cơn lạnh lan tỏa từ lòng bàn chân lên bụng, đến đỉnh đầu ...

Trước đây cô chỉ nhìn thấy thôi miên ở trên Tivi hoặc đọc sách, tuy rằng trong lúc lấy chứng cứ, cảnh sát có dùng vài phương pháp dẫn dắt tâm lý, nhưng đây chỉ là cấp độ quá thấp, không phải là thôi miên.

Một số nhà tâm lý học khi áp dụng liệu pháp thôi miên vào trị liệu tâm lý vẫn còn phải dùng một số đồ vật hỗ trợ ví dụ như chiếc chuông, đồng hồ quả quýt, ...

Thế nhưng, vừa rồi ... Thi Thụy không dùng bất cứ vật gì ...

Hứa Luật nheo mắt, nhìn vào ly rượu đỏ trên tay Thi Thụy, dưới ánh đèn, chất lỏng bên trong xoay chuyển có quy luật.

“Xem ra hiệu quả rất tốt!”, Thi Thụy cạn sạch ly rượu.

“Ngươi ... Bằng cách nào ...”

“Ám thị!”, hắn khẽ mỉm cười, “Muốn không chế tinh thần của một người điều đầu tiên phải khiến người đó căng thẳng. Điểm này cô đã làm rất tuyệt. Từ lúc cô tỉnh dậy, trông thấy tôi, cô luôn ở trạng thái lo lắng cao độ. Khi cô ngồi xuống, hai chân vô thức thu lại về phía sau gằm ghế đã chứng tỏ điểm này. Trong tiềm thức của cô đang sợ tôi, rất căng thẳng nhưng cũng không từ bỏ khát vọng sinh tồn.

Cô hi vọng sẽ được cứu thoát, cô vô thức đem sự kỳ vọng này ký thác trên người Đường Tổ ... Tôi chỉ cần phóng to sự vô thức này của cô, kích hoạt một phần ý thức nơi cô, sau đó dùng vào từ ngữ miêu tả đơn giản đã có thể khiến sự vô thức này biến thành tiềm thức, thông qua ảo tưởng trong tiềm thức đưa đến ý thức ... Như vậy hoàn thành ‘Ám thị’.”

Hứa Luật nghe xong càng thêm mù mịt, không hiểu ‘Quy trình’ hắn đang đề cập là gì.

Thế nhưng bản thân cô đã được trải nghiệm ‘uy lực’ của ‘ám thị’ này ... Điều càng khiến cô bất an hơn đó chính là, thủ đoạn này của Thi Thụy nhằm mục đích gì?

“Căn cứ học thuyết Floyd, bản năng con người vẫn ẩn núp trong ý thức của chúng ta”, Thi Thụy lúc này đây lại như một giáo sư vui vẻ truyền đạt kiến thức cho sinh viên: “Và chúng ta cũng không chú ý đến những hành động vô thức, cũng chẳng cần suy nghĩ những hành động vô thức đó đại biểu cho cái gì.

Ví như một người bình thường sẽ thích người khác phái, và bọn họ tuyệt đối chẳng bao giờ mất thời gian và sinh lực đi suy nghĩ coi ‘Vì sao khác phái lại hấp dẫn ta?’ ... đây chính là tác dụng của bản năng. Bản chất của bản năng là ‘Bản ngã’ .... Mà một phần của ‘bản ngã’ thường bị đạo đức biến thành cái ‘Siêu ngã’ mà bị lãng quên. ‘Bản ngã’ và ‘Siêu ngã’ đều là hành vi ý thức, chỉ có ‘Bản năng’ mới là phần chân thực nhất.” hần đột nhiên hạ thấp giọng, dùng giọng nhẹ nhàng khiến Hứa Luật sờ gai ốc: “Pháp y Hứa ... Cô thật sự thích công việc pháp y này sao? Hay vẫn chỉ là .... Vì thích cảm giác dùng dao rạch lên cơ thể người.”

“Tôi dĩ nhiên ...”

Hứa Luật chưa nói dứt lời đã bị Thi Thụy cắt ngang: “Đừng nóng vội, pháp y Hứa!”, ngữ khí của hần đột nhiên quay trở về sự lạnh lẽo vốn có: “Cô là một người giỏi che giấu những cảm xúc cá nhân. Cô có một người cha làm cảnh sát, mẹ làm bác sĩ. Dưới sự ảnh hưởng của bọn họ đã tác động lên tâm lý của cô, cô luôn tự nói với bản thân phải kiên trì chính nghĩa, bởi làm như vậy mới là đúng, mới phù hợp với đạo đức xã hội. Cho dù cảm thấy phiền chán, nhưng là người có trách nhiệm, cộng với áp lực từ mọi mặt đã vô thức chiếm toàn bộ ý thức của cô ..... khiến cô quên mất cái gì là ‘Bản năng’.”

Nói hươu nói vượn. Hứa Luật muốn bịt chặt lỗ tai, cô cắn chặt môi dưới, từ chối tiếp nhận luận điệu tẩy não này của hần.

“Thật ra cô không thích làm cảnh sát.”

Nói vậy, Cảnh sát là đại biểu cho sự chính nghĩa, ngay từ nhỏ cô đã muốn làm cảnh sát.

“Cha cô vì công việc mà bỏ lỡ sinh nhật của cô ...”

... Hôm nay mẹ của Tiểu Luật có ca trực, nên ba cô phụ trách tổ chức sinh nhật cho cô. Kết quả tối hôm ấy, sau khi nhận được một cú điện thoại, ông vội vã rời khỏi nhà, sinh nhật năm ấy cô một mình lẻ loi, không nến, không bánh, không ba, không mẹ, chỉ có mình cô hát vang khúc ca ‘Chúc mừng sinh nhật’.

“Mẹ cô vì công việc quên mất cô, không rảnh quan tâm đến cô ...”

... Tiểu Luật, con ngoan ngoãn ở đây làm bài tập, mẹ đi mua com trưa cho con .... Ngày hôm ấy, cô viết xong bài vẫn chưa thấy mẹ mua com về, cô đói gần chết, từ phòng nghỉ chạy đi tìm mẹ ... cuối cùng bị lạc đường.

Những tình tiết như thế, nhiều không đếm hết.

Từ nhỏ, vì công việc của ba mẹ mà cô chỉ có một thân một mình, không được quấy, không được gào thét bởi vì cô là một đứa bé ngoan và hiểu chuyện.

“Cô ao ước được như bao đứa trẻ khác được cha mẹ chăm sóc.”

Sau đó, cô thích leo đèo đi theo sau Tô Tử Khiêm, bây giờ ngẫm lại, phần nhiều là do muốn được cảm giác mẹ Tô yêu thương chăm sóc ...

Nếu như ba cô không phải cảnh sát, mẹ cô không phải bác sĩ, vậy bọn họ sẽ không bận rộn như vậy, Hứa Luật luôn âm thầm nghĩ đến chuyện này.

Những ký ức ấu thơ tưởng chừng đã bị quên lãng, nay theo lời hần nói lại trở nên rõ ràng hơn.

Mỗi lần bị bỏ rơi, mỗi lần nhìn đứa trẻ khác nắm tay ba mẹ ...

“Thật ra, cô chưa bao giờ quên, chỉ là những chuyện này vô thức bị đè nén”, Thi Thụy lên tiếng: “Cô ghét công việc của bọn họ, cô không thích làm cảnh sát, không thích thứ nghề nghiệp mang theo chính nghĩa này. Tuy nhiên cô lại bị môi trường bên ngoài tác động, cô tự lừa mình, tự lừa mình cho rằng cô rất thích nghề này ... Thật ra không phải vậy, lẽ nào cô quên mất ngày hôm qua khi cô rạch bụng người phụ nữ đó, cô đã hưng phấn đến mức nào rồi sao?”

Ngày hôm qua ... giải phẫu ... Phụ nữ ...

Hứa Luật chỉ cảm thấy một vài ký ức mơ hồ nhanh chóng chạy vụt qua ... Cô trông thấy trên tay mình cầm dao giải phẫu, người phụ nữ nằm trước mặt cô ... sau đó ...

“Đừng nói nữa ...”

Hần lại đang tiếp tục thôi miên cô, Hứa Luật bịt chặt tai không nghe những lời ma tính của Thi Thụy.

Thị Thụy ánh mắt sáng rỡ: “Quay trở về ‘Bản năng’ rất tốt, cô sẽ càng ngày càng cảm thấy vui vẻ ... Đây chính là lý luận trước đây của Đường Tổ.”

Hứa Luật không đáp lời, nghĩ đến chiếc găng tay nhuộm máu, mũi cũng phảng phất ngửi thấy mùi máu tanh, mùi vị cô đã sớm quen thuộc thể như bụng cô bắt đầu cuộn trào ...

“Oe ....”

Thức ăn vừa vào trong miệng lập tức phun ra ngoài, cảm giác buồn nôn ập đến.

Cô tự nhắc mình những lời Thi Thụy nói đều là giả, nhưng nói thật câu nói ấy không dần vặt cô là giả. Ký ức ngán ngái trôi qua lại rõ mồn một, khiến cô bất giác hoảng sợ, thậm chí còn hoài nghi ... Thật sự khi hắn ta thôi miên cô, chính cô đã làm ra những loại chuyện như vậy ư.

Hứa Luật lắc mạnh đầu, để những ý nghĩ này tan biến.

Thi Thụy đứng cách đó không xa, nở nụ cười, ánh mắt hưng phấn nhìn Hứa Luật: “À ... Đúng rồi, không phải cô rất muốn biết trong này là thứ gì sao?”, hắn rút ống tiêm từ trong túi: “Thuốc này có thể kích thích đại não, kích hoạt sự vô thức trong đầu đầu cô, biến nó trở nên sống động.”

Gương mặt Hứa Luật trắng bệch, cô lùi về sau, nhưng xích chân lại kéo cô trở lại, đi chưa được vài bước Thi Thụy đã bắt được cô.

“Suyt ... Ngoan nào ... Cô sẽ thích cảm giác này.”

Hắn cười lớn, lần thứ hai tiêm thuốc vào mạch máu Hứa Luật.

*

Kết quả nghiệm thi đã có, quả tim của nạn nhân bị lấy đi, đối chiếu vân tay xác thực nạn nhân không phải là Chu Mẫn. Vậy Chu Mẫn thật sự đang ở đâu.

Lời giải đáp có sau đó hai ngày.

Thi thể Chu Mẫn được phát hiện trong một gian phòng.

Từ trạng Chu Mẫn và nạn nhân trước đó đều có điểm tương đồng, bị hủy dung nhan, động mạch bị cắt, hiện trường không có vết máu phun bắn tung tóe, sàn nhà thấm đầy máu, nạn nhân cũng bị mổ bụng và mất tim.

Cũng từ hiện trường này, Đường Tổ tìm được ‘Món quà’ khác, lần này là một đoạn băng ghi âm, là giọng của Hứa Luật.

Chính là đoạn ghi âm cuộc trò chuyện giữa Thi Thụy và Hứa Luật.

Từ đoạn băng này đã khiến tiến trình vụ án bị đẩy sang một hướng khác, đồng thời trong báo cáo của Hứa Luật cũng chỉ rõ: Vết khâu trên thi thể và phương pháp mổ bụng hết sức chuyên nghiệp.

Có phải là thủ pháp của Hứa Luật hay không. Quản Thịnh Văn chỉ cho biết: “Tôi cho rằng pháp y Hứa không phải là người làm ra loại chuyện như vậy.” Ông ta mượn cớ mình còn nhiều việc nên không tiếp nhận vụ án này. Thế nhưng muốn làm báo cáo so sánh, Quản Thịnh Văn không muốn làm thì có đây kẻ tiếp nhận, hơn nữa đã có sẵn chứng cứ, Hứa Luật từng giúp cục cảnh sát thành phố Tân, quá trình xử lý từ thi trước đó, và các vết khâu trong nạn nhân lần này đưa đi so sánh, rất nhanh đã có kết quả: Tương đồng!

Kết luận này hiềm nghi đối với Hứa Luật lại tăng thêm một bậc.

Ngày hôm sau, bên Cục cảnh sát đã gửi văn kiện yêu cầu Mạc Thông chuyển toàn bộ thông tin vụ án qua tổ khác xử lý.

Lý do: Hứa Luật trở thành kẻ tình nghi lớn nhất, và Hứa Luật và Mạc Thông có giao tình.

Đến đây, mục đích của Thi Thụy đã quá rõ ràng: Muốn hủy Đường Tổ, trước tiên phải hủy hoại Hứa Luật.

Mà biện pháp tốt nhất có thể hạ gục Hứa Luật chính là hủy đi tín ngưỡng trong lòng cô, dùng chính nghề nghiệp của cô phá hủy niềm tin nơi cô.

Thử nghĩ coi nếu hai tay Hứa Luật thấm đầy máu tươi ... Sự việc bại lộ chắc chắn sẽ là đã kích trí mạng với Hứa Luật

*

“Đường Tổ! Loại thuốc mà hắn nói, là có thật không?”

Tô Từ Khiêm nắm bắt điểm mấu chốt trong đoạn băng ghi âm: Thuốc!

Loại thuốc ấy có tồn tại hay không? Đây là điều Tô Từ Khiêm muốn biết.

Đáp án Đường Tổ: “Có!” còn có chuyện anh không đề cập đó chính là, loại thuốc đó do chính anh nghiên cứu ra.

Anh luôn cảm thấy hứng thú đối với tất cả những sự việc có tính khiêu chiến. Năm anh sáu tuổi, anh có niềm đam mê môn hóa học, sau đó vài năm, anh nghiên cứu ra rất nhiều thứ quái lạ. Năm mười bốn tuổi anh thành công chiết suất ra một loại thuốc phi pháp, đồng thời dùng chính bản thân làm thí nghiệm. Cảm giác lần đầu tiên thuốc ngấm vào người, anh chưa bao giờ quên, các tế bào trong cơ thể đồng loạt kích hoạt, sau đó anh phát hiện loại thuốc này mặc dù sẽ tác động lên dây thần kinh hưng phấn của con người nhưng tác dụng phụ hết sức rõ ràng, đó chính là sản sinh những tính cách tiềm ẩn, từ đó về sau anh không sử dụng loại thuốc ấy nữa.

Thế nhưng, cảm giác thành công khiến anh vô cùng hứng thú, từ đó anh không ngừng nghiên cứu. Sau khi tiếp xúc tâm lý học, học thuyết Freud đã mở ra cho anh một phương hướng nghiên cứu khác, phóng thích sự vô thức của bản thân, giảm thiểu ảnh hưởng của ý thức, kích hoạt tính bản năng, đẩy mạnh sự hoạt động của vùng ngoại biên đại não. Kích hoạt những hành động vô thức khiến năm giác quan con người càng thêm nhạy cảm, dễ dàng nắm bắt nhất cử nhất động của người khác.

Dựa trên cơ sở này, anh bắt đầu làm thí nghiệm. Thất bại rất nhiều lần nhưng anh vẫn từ từ tìm tòi, cuối cùng đến năm anh hai mươi một tuổi, anh đã thành công nghiên cứu loại thuốc tăng kích thích vùng ngoại biên đại não, tăng thêm độ nhạy cảm.

Lúc đó, nghiên cứu này của anh không được coi trọng, thậm chí còn bị coi là vô căn cứ. Thế nhưng có một người lại hết sức lưu tâm, đồng ý làm trợ thủ cho anh, thậm chí còn tự nguyện trở thành vật thí nghiệm.

Người đó ...

Nếu như không gặp chuyện lần này, chắc chắn Đường Tổ hầu như quên mất quãng thời gian ngưng cuồng của mình, càng không nghĩ đến đã từng có một nhân vật như thế tồn tại.

Người đó chính là Thi Thụy ...

Đường Tổ khép mi, cảm thấy hô hấp cực kỳ khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rối Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: CHƯƠNG 117.1

Tết càng ngày càng đến gần, do vậy hầu hết các cảnh sát đều hi vọng mau chóng phá được vụ án này. Sau khi xác định Hứa Luật là nghi phạm lớn nhất, các trình tự nhanh chóng được triển khai, lệnh khám xét đã được cấp.

“Giáo sư Đường, chúng tôi muốn lục soát gian phòng của Hứa Luật”, cảnh sát tiếp nhận vụ án đưa ra lệnh khám xét, quay sang nói với Tô Từ Khiêm: “Đội trưởng Tô, cấp trên đã có cuộc họp với lãnh đạo các anh, hai bên đều hi vọng mau chóng phá được vụ án này.”

Tô Từ Khiêm chưa kịp trả lời thì điện thoại của anh ta reo vang, anh liếc mắt nhìn cuộc gọi đến, quả nhiên là lãnh đạo điện tới. Anh ta ra ngoài nhận điện, khi quay trở vào thần sắc hết sức nặng nề. Bên phía cấp trên muốn anh ta phải biết lấy đại cục làm trọng, hợp tác tốt với Cục cảnh sát thành phố Tân.

Đường Tổ cau chặt mày nhìn lệnh khám xét trên tay cảnh viên.

“Đường Tổ! Cậu bình tĩnh đi!” Mạc Thông lo sợ anh hành động nóng nảy, đứng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Khó có thể tin được!”, hai tay Đường Tổ đút túi quần, thân hình cao lớn chiếm ưu thế: “Lệnh khám xét ... Đây chính là hành động ngu xuẩn nhất trong cuộc đời làm cảnh sát của ông!”

Cảnh sát tiếp nhận vụ án từ tay Mạc Thông chính là cảnh viên trung niên họ Lưu, lớn hơn Mạc Thông vài tuổi, mấy năm qua đều thua kém Mạc Thông, do vậy cũng có chút ghen tị. Lần này nhận vụ án của Mạc Thông ông ta như thăm phải dốc hết sức, hận không thể làm việc suốt 24/24, cố gắng phá án.

Chính vì lẽ đó, sau khi xác định Hứa Luật là nghi phạm hãn không ngừng xin lệnh khám xét, lệnh vừa được cấp ông ta lại nhanh nhanh chóng thi hành.

“Giáo sư Đường, anh nói vậy không đúng”, ngay giờ khắc này, đối mặt với sự chê bai của Đường Tổ, cảnh sát Lưu lại hết sức bình tĩnh: “Thủ pháp chuẩn xác, có kỹ thuật, có hiểu biết rất rõ về cấu tạo cơ thể người, phải có nền tảng, đã từng học y, biết cách sử dụng dao giải phẫu, học chuyên ngành pháp y ...”, những điều này Hứa Luật hoàn toàn phù hợp, hơn nữa trong băng ghi âm Thi Thụy có nhắc đến một loại ‘thuốc khống chế’, bọn họ hoàn toàn có lý do tin rằng Hứa Luật đã bị Thi Thụy khống chế.

“Đúng!”, vì khó chịu nên ngữ khí của Đường Tổ vang lên hơi cứng nhắc, anh thuật lại lời của mình: “Nhưng tôi cũng đã nói, Hứa Luật không phạm vào những vụ án giết người này, kết luận người tình nghi của ông là một loại suy luận sai lầm.”

“Xin lỗi giáo sư Đường!”, câu trả lời của Đường Tổ, Lưu cảnh sát đáp trả ngay lập tức: “Vì anh có quan hệ với pháp y Hứa, chúng tôi không thể cho cậu tiếp tục tham gia điều tra vụ án này.”

“Đội trưởng Lưu ...”, Mạc Thông lên tiếng: “Đường Tổ không phải loại người công tư bất phân, vụ án này nếu có sự giúp đỡ của cậu ấy sẽ nhanh chóng có kết quả ...”

“Cậu Mạc à!”, gương mặt cảnh sát Lưu mang theo ý cười: “Không phải tôi không tin cậu, nhưng cấp trên đã dặn dò như vậy”, rồi ánh mắt ông ta chuyển sang Đường Tổ, liếc một cái: “Giáo sư Đường đã nói, nếu pháp y Hứa giết người, anh ấy chính là người sẽ giúp đỡ hủy thi diệt tích.”

Mạc Thông im lặng. Đường Tổ chính xác đã từng nói như vậy. Đường Tổ cũng không phủ nhận lời của cảnh sát Lưu: “Hoang đường! Đại não của ông bị trì độn đến mức màn lừa đảo ngu xuẩn như vậy mà cũng tin, ông đang lãng phí thời gian khiến hung thủ càng gây ra thêm nhiều án mạng ...”

“Giáo sư Đường làm sao có thể quả quyết pháp y Hứa không giết người”, Cảnh sát Lưu đương nhiên không phải không tin lời Đường Tổ. Hứa Luật là một pháp y chuyên nghiệp, kỹ thuật giải phẫu điều luyện, quanh năm giao tiếp cùng tử thi, ngay cả một lão già như ông ta còn không làm được, trái lại Hứa Luật thực hiện công việc ấy một cách vui vẻ. Ông ta nghĩ một người phụ nữ can đảm như thế, không phải không có khả năng biến thành một tên hung thủ biến thái giết người.

Không chỉ Hứa Luật, mà ông ta cũng lưu ý Đường Tổ.

Bản lĩnh của giáo sư Đường không phải ông chưa từng chứng kiến, rất có tài trong lĩnh vực tâm lý tội phạm. Nếu hai người này kết hợp thành một đề gây án chắc chắn sẽ khiến toàn bộ ngành cảnh sát phải đau đầu.

Đang suy nghĩ chợt phát hiện ánh mắt Đường Tổ nhìn ông ta chăm chăm, cảnh sát Lưu hơi bối rối, cảm giác toàn bộ suy nghĩ của ông ta đều bị nhìn thấu.

“Khụ! Khụ! Nói tóm lại là như vậy!”, cảnh sát Lưu nhìn sang hướng Tô Tử Khiêm nói: “Cảnh sát Tô, phía bên thành phố Giang là địa bàn của cậu, tôi sẽ phái một vài cảnh viên theo cậu trở về, có cậu bên đó tôi cũng yên tâm.”

Giọng điệu của cảnh sát Lưu ngoài mặt là coi trọng năng lực của Tô Tử Khiêm, đồng thời cũng âm thầm nhắc nhở Tô Tử Khiêm nên rõ chức trách, không việc vì tình riêng mà ảnh hưởng việc công.

Sự việc đến nước này, Tô Tử Khiêm biết là do cấp trên tin tưởng anh mới cho phép anh tiếp tục vụ án, hơn nữa anh hiện tại cũng chỉ là hỗ trợ cảnh sát Lưu điều tra ... Thêm vào đó, anh ta liếc Mạc Thông và Đường Tổ, bây giờ hai người bọn họ đều không được phép nhúng tay vào vụ án, nếu ngay cả anh cũng bị đẩy ra ngoài thì sẽ không tìm hiểu được tình huống mới, sẽ rất bất lợi với Hứa Luật.

Tô Tử Khiêm giống như Đường Tổ, một lòng tin tưởng Hứa Luật sẽ không phải là hung thủ.

Thế nhưng ... chỉ bằng niềm tin của mấy người bọn họ thì có lợi ích gì? Quan trọng nhất là phải tìm ra chứng cứ, bắt được hung thủ mới có thể rửa sạch oan khuất cho Hứa Luật.

“Yên tâm đi cảnh sát Lưu, bên phía Cục cảnh sát thành phố Giang đã có tôi trông coi, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề”, Tô Tử Khiêm lên tiếng: “Bên phía thành phố Tân phải phiền các ông rồi!”. Tuy rằng anh ta đang nói chuyện với cảnh sát Lưu nhưng ánh mắt không ngừng nhìn về Đường Tổ và Mạc Thông.

Trong lòng Tô Tử Khiêm rất muốn chứng minh sự trong sạch của Hứa Luật, chỉ dựa vào điều tra của Cục cảnh sát là không đủ .... Thậm chí đôi khi còn có sự sai lệch. ‘Trông đánh xuôi, kèn thổi ngược’ càng chạy càng xa, nhiều khi còn khiến tội danh Hứa Luật ngày càng được xác định, dù sao hiện tại tất cả các chứng cứ đều rất bất lợi với cô.

Sau đó, Tô Tử Khiêm cùng ba cảnh viên quay về thành phố Giang, bắt đầu lục soát khu vực làm việc của Hứa Luật. Phía bên này cảnh sát Lưu và thủ hạ tiến đến phòng khách sạn của Đường Tổ và Hứa Luật.

Đường Tổ rời Cục cảnh sát nhưng không quay trở về khách sạn.

“Nếu như những người này không phải do Hứa Luật giết, vậy người đó sẽ là Thi Thụy sao?”

Mạc Thông đưa Đường Tổ về căn biệt thự của đại học Y.

“Không phải hần!”, Đường Tổ phủ định suy đoán này của ông ta: “Kẻ đánh cò sẽ không biến mình thành quân cò.”

Thi Thụy là kẻ ra cò, Đường Tổ là người đánh cò cùng hần. Ngoài ra, tất cả những người khác đều là quân cò, bàn cò này từ trước đến nay đều là Thi Thụy tiến công.

Từ lúc bắt đầu là màn chào hỏi trẻ con cho đến vụ việc của Chu Tây, rồi đến các vụ án giết người liên hoàn, Thi Thụy từng bước lộ ra thể tiến công của hần. Mặc kệ là Chu Tây hay là cảnh sát Lưu đều là con cò tiến của hần, mà trong ván cò này Hứa Luật chính là quân cò mấu chốt.

“Không phải Thi Thụy?”, Mạc Thông ngạc nhiên, “Là còn người thứ ba? Vậy ... Vết khâu trên người những nạn nhân kia tại sao lại giống thủ pháp của Hứa Luật như đúc?” Nói như vậy là dùng lời lẽ uyển chuyển thôi bởi vì so sánh kết quả vết khâu đều là của một người.

Đường Tổ liếc mắt nhìn ông ta: “Bởi vì chính là Hứa Luật khâu.”

“Hả???”, Mạc Thông mù mờ, “Vậy sao cậu nói ...”

“Hứa Luật khâu không có nghĩa là Hứa Luật giết!”, Đường Tổ cắt ngang sự nghi ngờ của ông ta: “Thi Thụy chỉ có thể dọa được mấy người tay mơ thôi!” Mà mục đích của hần cũng đã đạt được, thành công dọa bọn người của cảnh sát Lưu, khiến bọn họ coi Hứa Luật là kẻ tình nghi.

Thuốc là do anh điều chế, đương nhiên anh là người hiểu rõ.

Thật sự loại thuốc đó có khả năng kích thích sự vô thức của đại não con người, nhưng không tài nào có thể nhanh chóng thay đổi bản tính và tâm tính

của một người. Trung Quốc có câu ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’.

Khi ấy, chính bản thân anh là người thử thuốc, được hiệu phát tác khiến các giác quan của anh trở nên nhạy cảm, khiến anh sục sôi nhiệt huyết và tính khiêu chiến, chìm đắm trong các loại vụ án, vui đến mức quên hết trời đất. Cuối cùng phải có sự can thiệp của Đường Tu áp chế anh không được phép sử dụng loại thuốc này. Được hiệu thật sự không tổn hại đến thần kinh con người nhưng nó để lại di chứng: Tính bản năng bị ức chế.

Nguyên lý điều chế được liên này dựa trên học thuyết của Freud, sự ảnh hưởng của ‘Bản năng’ đến lý luận tâm lý con người, thông qua việc hạ thấp ý thức, đưa con người đến trạng thái hoàn toàn vô thức, khiến cho sức quan sát của một người đạt đến mức nhạy cảm cao độ.

Nếu sử dụng loại thuốc này quá nhiều, sẽ khiến ức chế ‘bản năng’ và tính kích thích, nói một cách đơn giản, người đó sẽ dần trở nên lãnh cảm, thậm chí mất hoàn toàn sự sôi nổi.

Tuy nhiên đồng thời, ‘Bản năng’ vẫn được ‘ý thức’ bảo vệ, có một sợi dây vô hình ràng buộc hai khái niệm. Sợi dây bảo vệ này chính là sự giáo dục từ khi còn nhỏ, đạo đức, quan niệm, cùng thói quen nghề nghiệp tạo ra sức ảnh hưởng dẫn dắt cơ thể con người, có thể coi như là phản xạ có điều kiện hoặc là hành vi quán tính cũng chính do tác dụng của nó.

Trong xe rơi vào tĩnh lặng.

Mạc Thông không hiểu được tại sao Đường Tổ lại có thể chắc chắn như thế.

Đường Tổ cũng không buồn giải thích.

Sự tĩnh lặng duy trì cho đến khi đến đại học Y.

Đường Tổ không cho Mạc Thông vào trong, một thân một mình đi vào biệt thự, đi qua phòng khách, thẳng lên lầu hai, đến trước cửa phòng thí nghiệm.

Đẩy cửa bước vào trong, mục đích rất rõ ràng, trực tiếp tiến đến ngăn cuối cùng bên phải, mở ra, đưa tay vào trong tìm kiếm, khi thu tay lại trên tay anh cầm một bình thủy tinh nhỏ.

Một bình chứa chất lỏng trong suốt.

Đường Tổ với tay lấy một ống tiêm mới, rút chất lỏng trong bình thủy tinh, vén tay áo, chuẩn bị đâm vào ...

“Anh nhớ anh có nói với cậu, nếu dùng lại thứ này, anh nhất định sẽ giúp cậu ‘Nhất lao vĩnh dật’.” Tự hủy đi, bởi dù gì, có cũng chẳng có ý nghĩa.

* Nhất lao vĩnh dật: làm một mẻ, khoẻ suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhân nhả

Ngoài cửa truyền đến thanh âm lạnh lùng, không nặng không nhẹ, nhưng cũng đủ khiến Đường Tổ ngừng động tác ba giây.

Tuy nhiên ba giây sau, kim tiêm vẫn tiếp tục chuẩn bị đâm vào.

Soạt!!!

Một giây sau, ống tiêm bị giật mất.

“FUCK!”, Đường Tổ tức đến đỏ mặt tía tai, trừng mắt nhìn người đối diện: “Cút mau!”

“Nhóc con! Lẽ phép một chút!”, đối phương dùng cánh tay ghim chặt bàn tay Đường Tổ, chuôi châu trên tay anh ta theo lực cũng khẽ chuyển động.

“Đường Tu, mau cút ra ngoài! Chớ xen vào việc của người khác!” hiềm thấy khi nào về mặt luôn giữ được bình tĩnh của Đường Tổ lại tức giận đến mức này.

Anh không có thời gian.

Anh cần phải tỉnh táo, để có thể khôi phục lại trạng thái cao nhất chơi ván cờ này.

Dù sao từ trước đến nay anh luôn yêu thích mấy loại chuyện có tính khiêu chiến này hay sao? Thế nhưng, lần này anh đã đề cao chính mình.

Không còn cách nào khác!

Anh vẫn nỗ lực khắc chế tâm trạng nhưng ý niệm ‘Hứa Luật đang gặp nguy hiểm và đau khổ’ như đám cỏ dại, diệt đi rồi rất nhanh lại mọc lên.

Anh không ngừng lực suy nghĩ, vận dụng tài trí cao siêu của mình để lần theo manh mối của hung phạm, thế nhưng cứ mỗi lần suy nghĩ, ý niệm đó không ngừng xuất hiện đốt cháy tất cả mọi bình tĩnh của anh.

Tất cả những điều này bắt nguồn từ tình cảm của anh dành cho Hứa Luật, là ‘Bản năng’ của anh đối với tình yêu của Hứa Luật. Do vậy, anh chỉ còn cách nhờ vào tác động bên ngoài. Tuy rằng anh ngưng không sử dụng loại thuốc này nhưng không đồng nghĩa với việc anh ngừng nghiên cứu, phát triển nó.

“Không cần nôn nóng như thế nhóc con!”, Đường Tu khống chế chiếc kim tiêm, rồi bây giờ lại ra vẻ dung túng cho một đứa trẻ tùy hứng.

Đứa trẻ tùy hứng ấy lại không chút nào cảm kích: “Anh đến làm gì? Đường Thị bị anh chơi phá sản rồi à?”

“Yên tâm đi, vì huynh tuy bắt tài nhưng không để cho em trai phải lưu lạc đầu đường xó chợ, ăn gió nằm sương đâu!”

“Vậy thì mời anh biến ra ngoài, đừng quấy rầy tôi!”, lần này Đường Tổ lễ phép dùng thêm từ ‘Mời’.

“Rồi cậu lại từ mình lên đạn.” Đường Tu quơ quơ ống chích trên tay: “Tự bắn mình một phát? À ... rồi sau đó rút súng đầu hàng ... Đúng là sự ngu ngốc khiến người ta phải ngả mũ kính phục.”

Đường Tổ: “Anh thật sự muốn giúp tôi ... Mau tìm ra cô ấy đi!”

Ánh mắt Đường Tu đắm chiều nhìn Đường Tổ, khẽ kinh ngạc. Từ nhỏ đến lớn đứa em trai này luôn là người tranh đấu tự mình giành lấy ưu thế, chưa từng bao giờ cầu xin người khác.

“Đường Nhị!”, thu hồi nét mặt trên đùa, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đường Tổ: “Chỉ vì một người phụ nữ mau chóng khiến cậu thỏa hiệp. Nếu ngay cả bản thân cậu cũng cho rằng sự tồn tại của cô ấy chính là nhược điểm của cậu ... Vậy ... Cô ấy không cần thiết phải tồn tại.”

Trương Luật cũng được, Hứa Luật cũng được, nếu như sự tồn tại của người này chính là nhược điểm của Đường Tổ, vậy anh ta sẽ không từ nan xóa bỏ. Lợi ích của Đường thị là cao nhất, đây chính là chuẩn tắc làm việc của anh ta.

Đường Tổ nhận ra sự uy hiếp trong câu nói của Đường Tu, đây không phải là uy hiếp suông. Nếu như anh dám tiêm thuốc vậy Hứa Luật sẽ mất mạng trong tay anh ta bất kể là dùng phương pháp gì.

“Có người đã nói với anh là tôi thật sự rất chán ghét anh chưa!”

Dưới sự cưỡng bức của Đường Tu, Đường Tổ dần bình tĩnh ... Đường Tu từ trước đến nay tuyệt đối có kỹ năng này, luôn khiến Đường Nhị mệt mỏi.

“Bởi vì từ trước đến nay tôi vẫn thông dong hơn cậu, thành thạo, điều luyện hơn cậu.” Đường Tu tự động lý giải từ ‘CHÁN GHÉT’ trở thành hai chữ ‘ĐỐ KỊ’.

Đường Tổ mạnh miệng thét lớn: “FUCK! Cút ngay ...”

“Hiện tại Hứa Luật vẫn còn ở thành phố Tân!”, sau khi biết án mạng phát sinh, anh ta nhanh chóng cho người chặn tất cả các lối ra vào của thành phố Tân, nghiêm ngặt bảo vệ: “Phải làm thế nào, cậu là người rõ ràng nhất!” Đường Tu ném ống tiêm ra xa, nó lăn vài vòng, sau đó chuẩn xác nằm ở trên bàn. Đường Tu không quay đầu lại nhìn, đi thẳng khỏi biệt thự.

Đường Tổ ngồi đó một mình.

Đường Tu đến bát nháo một lúc, nhiều lúc như ‘Miệng chó mọc không ra ngà voi’ ... nhưng thật sự lần này anh ta nói được tiếng người.

Hứa Luật không phải yếu điểm của anh.

Mà chính là ưu thế ... ưu thế mạnh nhất, Hứa Luật hoàn chỉnh cuộc đời anh.

Nếu Thi Thụy cho rằng tình yêu của anh với Hứa Luật là yếu điểm của anh ... Mất đi Hứa Luật sẽ khiến anh chán đời, mất tất cả nhân tính và đạo đức, trở thành con người phản xã hội. Vậy anh sẽ cho hẳn biết, tình yêu với Hứa Luật chính là sức mạnh, là vũ khí khích lệ anh, cổ vũ anh hành động, duy trì cảnh giác.

Thở hắt ra một hơi, đứng dậy, rào bước, không đưa mắt nhìn lấy chiếc ống tiêm trên bàn thêm lần nào.

Kiên định, nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Anh sẽ tìm được Hứa Luật, nhất định sẽ tìm ra Hứa Luật.

Anh nhất định sẽ không nghĩ đến, nhất định không nghĩ đến ... chuyện ... khi tìm thấy Hứa Luật, bộ dạng của cô biến thành ra thế nào ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: CHƯƠNG 117.2

Lúc mới bắt đầu, Thi Thụy thật sự không hiểu Hứa Luật có điểm gì thu hút được Đường Tổ.

Tướng mạo bình thường, hần cũng biết Đường Tổ không phải hạng người nông cạn chỉ thích vẻ bề ngoài.

Vì vậy, Hứa Luật hấp dẫn được Đường Tổ ở điểm nào?

Bây giờ hần từ từ hiểu ra, thậm chí còn cảm thấy thú vị.

Người phụ nữ này ...

Thực sự cứng cỏi như sắt thép, sự kiên cường này của cô khiến hần thích thú, khiến hần có cảm giác muốn dùng mà dùng không được.

Hần khẽ vén lại mái tóc ngắn lòa xòa của Hứa Luật, nhếch miệng nở nụ cười đầy tà ác.

Hứa Luật không có sức lực phản kháng, như một con búp bê nhỏ nhắn, nương theo động tác của hần, ngẩng đầu nhìn, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Cô thật khiến cho tôi thật sự kinh ngạc.”

Mấy năm qua hần không ngừng nghiên cứu tăng thêm được tính, một người đàn ông mạnh hơn cô gấp nhiều lần đều nhanh chóng bị ảnh hưởng. Vậy mà cô ... một người phụ nữ bé nhỏ lại có thể vượt qua được hai lần dùng thuốc. Điều này khiến hần bội phục.

Hần kéo đầu cô lên, nhìn vào ánh mắt vô lực của Hứa Luật. Đã đạt đến mức này rồi tại sao cô vẫn có thể trụ được? Khiến người khác khó lòng tin được, Thi Thụy thích cô một chút rồi.

Dĩ nhiên là chỉ một chút, người hần thích nhất vẫn là Đường Tổ.

Nghĩ đến Đường Tổ, hần không nhịn được liếm liếm môi thèm thuồng, tinh thần trở nên hưng phấn, hần quay sang Hứa Luật nở nụ cười: “Cô bé con, mày rất tuyệt!”, hần nở nụ cười như kẻ mắc bệnh thần kinh: “Ngày hôm nay chúng ta chơi một trò chơi mới ... rất thú vị!”

Lần này hần sẽ tiêm trực tiếp lên đầu cô.

Lần này cô còn có thể kháng cự được sự phát tán của được tính?

Hần một lòng chờ mong!!!

Hứa Luật không nghe hần nói gì. Cô chỉ cảm giác đầu mình tê rần rần, muốn nổ tung, trong đầu cô ngập tràn những âm thanh quái lạ, những hình ảnh lạ lùng, chồng chất lên nhau.

Mấy ngày nay đều là như vậy.

Cô chỉ muốn ngất luôn cho xong, như thế sẽ không phải đối mặt với cảm giác dằn vặt này nữa. Nhưng cô nhất quyết từ chối việc buông thả mất ý thức, không muốn Thi Thụy thực hiện được ý đồ. Cô không muốn mình trở thành nhược điểm của Đường Tổ, không thể chịu thua trước mặt Thi Thụy.

Đã trôi qua bao lâu rồi?

Cô không biết, ý thức dần tan rã, như những hạt mưa rơi trên mặt biển trong đêm giông bão, chỉ cần một cơn sóng lớn đánh ập, tất cả đều tan biến. Cô trợn tròn mắt, cô không còn trông thấy rõ tâm nhìn trước mặt, phía trước chỉ là một màn mờ sương.

Hứa Luật khép mi mắt, nỗ lực kiên trì, giữ tâm trạng vững vàng, hô hấp bình ổn. Cô không muốn mình tổn hao sinh lực dư thừa vào tên điên này, nghe không rõ cũng không sao, coi như không nhìn thấy, không nghe thấy lại càng ngăn chặn được cảm xúc phát sinh.

Tên khốn điên khùng này ... ngay từ đầu đã muốn dằn vặt cô.

Chính vì lẽ đó, thừa dịp cô còn sót lại chút ý thức vụn vặt, cố gắng nhớ lại quãng thời gian vui vẻ, những hồi ức có thể khiến cô cảm thấy an ủi, làm cho thần trí của cô tỉnh táo hơn được một chút.

Đường Tổ.

Cô xuyên qua những cảnh tượng lạ lùng để vào nghĩ về anh.

Động tác anh nhíu mày, lúc nào cũng tự coi mình là vô địch; ánh mắt của anh sáng lấp lánh.

Khi anh xử lý vụ án, tinh thần phấn chấn, đáng vẻ kiêu ngạo.

Khi anh được ăn món cá yêu thích thì bộ dáng như một con mèo ngoan, tuy rằng miệng lúc nào cũng khẳng khẳng là không thích mèo ... nhưng thật sự anh giống như đút một chú mèo con to xác, kiêu căng, ngạo mạn.

Khi anh nhìn cô, ánh mắt rạng rỡ, phát sáng như một ngọn đuốc,.

...

Cô bắt đầu lo lắng.

Cô hi vọng Đường Tổ sẽ đến cứu cô, cứu thoát cô ra khỏi nơi đây, chấm dứt tất cả những trò này lại .... Thế nhưng, đồng thời cô cũng không ngừng suy nghĩ, nếu Đường Tổ thật sự tìm ra cô ... Tên khốn Thi Thụy sẽ làm gì với anh?

Suy nghĩ của Hứa Luật bị cắt đứt.

Thi Thụy kéo tóc cô lên, bàn tay cảm ống tiêm, đâm thẳng vào sâu bên trong da đầu cô.

Toàn bộ da đầu của Hứa Luật tê rần, sắc mặt trắng bệch, máu huyết tựa như bị đóng băng.

Đồ điên ... Tên khốn khiếp!!!

Thuốc tiêm vào da đầu, hiệu quả tác dụng nhanh hơn so với những lần trước.

Trong đầu cô như dung nham phun trào, nóng bỏng, thiêu cháy tất cả mọi tâm tư của cô. Cô hận không thể đập nát đầu mình, để cho tất cả những dung nham ấy chảy hết ra ngoài, cô có thể nhìn thấy, cũng có thể nghe thấy ...

“Về mặt rất đạt... Mau ... mau nhìn vào màn ảnh. Chúng ta tặng cho Đường Tổ một món quà.”

Cách Thi Thụy khoảng một mét có đặt một chiếc camera, thời khắc này hẳn biến mình thành một nhiếp ảnh gia.

Hứa Luật cắn chặt răng, đem tất cả những đau đớn nhét trở về, mạnh đến mức, cằm cô căng cứng, gương mặt vì thế cũng trở nên vặn vẹo.

“Ừm ... GOOD!”, hai mắt Thi Thụy sáng rỡ nhìn tờ máu nơi khoe miệng Hứa Luật, hẳn nở nụ cười rạng rỡ: “Bây giờ thêm một chút âm thanh cho có màu sắc đi nào.”

Hắn bước đến, nhìn Hứa Luật chăm chăm, sau đó cúi người, dùng đầu lưỡi liếm dòng máu đang chảy nơi khoe miệng của Hứa Luật, động tác nhẹ nhàng như đang đối xử với tình nhân của mình.

Dạ dày Hứa Luật đột nhiên giật mạnh, gương mặt của hắn khiến người ta ghê tởm.

Một giây sau, Thi Thụy bóp chặt gò má của cô, ép cô phải há miệng, Hứa Luật cắn chặt răng, hòa lẫn trong khoang miệng vị máu tanh nồng.

“A a a a _ _ _ ”

*

Cục cảnh sát thành phố Tân, Phòng pháp y.

“Anh Quán, cảm ơn anh!”

Mạc Thông đưa cho Quán Thịnh Văn điều thuốc, ông ta cũng nhen một điếu, hút một hơi, phả ra những làn khói trắng mờ. Vừa về đến nhà ông ta nhận được điện thoại của Đường Tổ nói muốn quan sát lại thi thể.

Cấp trên đã ra lệnh không cho phép Mạc Thông nhúng tay vào vụ án này, do vậy không cách nào quan minh chính đại đến đây ... May là còn có Quán Thịnh Văn.

“Khách sáo làm gì!”, Quán Thịnh Văn đốt điếu thuốc: “Tôi cũng không tin Tiểu Hứa là hung thủ!”

Mạc Thông lặng im không nói. Bọn họ tin tưởng thì có ích gì chứ? Nếu như không có chứng cứ chứng minh thì tất cả đều không có tác dụng.

Đường Tổ ... Có thể tìm ra được chứng cứ mới chứ?

Hai người không hẹn mà gặp cùng nhau đưa mắt nhìn vào phía nhà giải phẫu.

Ánh đèn chiếu xuống thi thể trắng bệch, lạnh toát, trông cực kỳ thê lương, Đường Tổ đứng ngay bên cạnh. Đột nhiên ánh mắt anh trở nên đầy ngạc nhiên, rồi như một con mèo trườn mình lên chiếc bàn giải phẫu, hai chân tách ra, quỳ gối lên trên thi thể, sau đó cúi người, dùng kính hiển vi quan sát vết dao cạo chặt trên khuôn mặt tử thi.

“Ê ...”, Quán Thịnh Văn giật nảy mình, “Cậu thanh niên đừng làm vậy!” ... Vừa nói vừa muốn chạy đến ngăn cản Đường Tổ tiếp xúc quá gần với tử thi. Trên thi thể luôn có âm khí, anh làm vậy không sợ bị ảnh hưởng sao?

“Đừng!”, Mạc Thông kéo tay ông ta: “Cứ mặc kệ cậu ta!”

Mạc Thông là người khá hiểu bản tính của Đường Tổ, nếu bây giờ Lão Quân đi vào trong xen ngang hành động của anh, chắc chắn anh sẽ cho biết tay.

“Thế nhưng ...”, Quan Thịnh Văn vẫn chưa yên tâm, quay đầu nhìn Đường Tổ ở bên trong, khoảng cách quá gần, giống như là muốn hôn xuống.

“Yên tâm đi!”, Mạc Thông vỗ vỗ vai lão Quân để ông ta giữ lại bình tĩnh: “Cứ quan sát tình hình rồi tính!”

Trong phòng, Đường Tổ không biết hành động của hai người bọn họ, chuyên tâm vào thi thể trước mắt.

Gương mặt thi thể tổng cộng có hai mươi bảy nhát dao, đao pháp gọn gàng, dứt khoát, là thủ pháp của một người chuyên nghiệp.

Vị trí và độ nông sâu của vết thương đều có thể nói lên sự căm hận phụ nữ từ tận sâu trong đáy lòng --- Dung mạo là thứ quan trọng đến nhường nào đối với một người phụ nữ, hủy dung chẳng khác nào phá hủy sự sống của họ.

Thông thường mà nói, hung thủ hủy dung thuộc về một loại kích thích hoặc là sát thủ mất khống chế gây ra. Tuy nhiên, các vết thương trên mặt nạn nhân rất hoàn mỹ có thể cho thấy khi ra tay hung thủ tay không run; một người nếu hưng phấn hay kích động đều có ảnh hưởng đến các động tác ở tay.

Do vậy, hung thủ không phải là do kích thích, hoặc là do hưng phấn; trái lại, là một người bình tĩnh, tinh tế, là một người biết kiềm chế cao.

Sau khi ‘đọc’ thông tin trên bề mặt vết thương, anh nhích xuống phía dưới, ánh mắt chạm vào phần vết khâu trên ổ bụng bị rách, anh ngừng một giây, sau đó ngay lập tức khôi phục bình tĩnh, không lay động, kiểm tra tình hình bên trong ổ bụng nhưng không có quá nhiều ‘thông tin’, ngoại trừ phần tim đã bị lấy đi. Manh mối này đối với việc phá án cũng không có tác dụng – Nói một cách đơn giản Thi Thụy muốn thông qua tay hung thủ để truyền thông tin cho Đường Tổ: Tôi muốn mang trái tim cậu đi.

Đường Tổ vươn người, xuống khỏi bàn giải phẫu, phía ngoài Mạc Thông và Quan Thịnh Văn thở phào nhẹ nhõm, hai người nghe thấy tiếng thở dốc, đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà gặp cùng nhau nở nụ cười, thì ra từ này đến giờ bọn họ lo lắng đến mức ngừng thở.

“Anh nói coi ... Cậu ấy tìm ra được manh mối mới ư?”, Quan Thịnh Văn rất tò mò, hai bộ thi thể đó ông ta đã kiểm tra đi kiểm tra lại rất nhiều lần, ngay cả nhắm mắt cũng có thể nhớ được tình huống trên tử thi.

Mạc Thông nhún vai một cái, dụi tàn thuốc, ném vào trong thùng rác: “Tôi đi vào trong ...” Lời vừa nói được một nửa đã bị hành động của Đường Tổ chặn lại nơi yết hầu.

Đường Tổ đi đến phía cuối bàn giải phẫu, chuyển đến phần chân nữ tử thi, hai tay cầm mắt cá chân thi thể, kéo đầu gối lên cao, tách hai chân ra.

Quan Thịnh Văn đã kiểm tra phương diện này, bộ phận sinh dục không có dấu hiệu bất thường.

Trong báo cáo nghiệm thi có nhắc đến, phần hạ thể của cả hai tử thi đều có vết thương, không phải dạng xâm phạm bình thường. Lúc đầu, Quan Thịnh Văn cũng cho rằng phần vết thương nơi hạ thể là do bị cưỡng hiếp, còn muốn mượn cơ hội này chứng tỏ được phần nào Hứa Luật không có khả năng là hung thủ giết người --- Dù sao người đàn ông xâm phạm phụ nữ độ khả thi vẫn cao hơn phụ nữ và phụ nữ.

Nhưng sau đó ông ta phát hiện chứng cứ này không thành lập, vết thương nơi hạ thể không phải bị xâm phạm mà là vết cắt.

Trong lúc Quan Thịnh Văn đang trầm tư suy nghĩ thì Đường Tổ đã hoàn tất công việc kiểm tra, tháo bao tay, ném qua một bên, rồi ra ngoài. Mạc Thông vội chạy theo hỏi: “Sao rồi?”

“Tư cung của hai bộ tử thi đều không còn!”, anh nêu lên một kết luận không có trong báo cáo nghiệm thi.

“Cái gì?”, Quan Thịnh Văn đẩy Mạc Thông ra: “Sao có thể như thế được ... Phần rách nơi ổ bụng nạn nhân chưa đến vị trí đó ...”

“Ai quy định muốn hủy tử cung nhất định phải từ phía trên!”, gương mặt Đường Tổ không chút cảm xúc cắt ngang luận điệu của ông ta: “Chỉ cần có công cụ, luồn xuống phía dưới là có thể đạt được mục đích.” Đường Tổ không muốn tốn nhiều thời gian: “Hung thủ chúng ta cần tìm là một phụ nữ.”

“Phụ nữ?”, Mạc Thông ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Tội phạm nam giới so với nữ giới thích dùng hình thức xâm phạm thỏa mãn ham muốn của bản thân, đặc biệt là đối với phụ nữ xinh đẹp. Trái lại, phụ nữ phạm tội lại dùng phương thức có tính phá hủy bởi vì bọn họ hiểu rõ thứ gì là quan trọng nhất với phụ nữ.

Dung mạo và năng lực sinh sản đều được coi là sinh mệnh thứ hai của phụ nữ. Phá hủy hai thứ này cho thấy hung thủ cực kỳ căm hận phụ nữ.

Nỗi căm hận này có thể bắt nguồn từ khi còn thơ bé, người mẹ luôn mang đến cho cô ta sự đau khổ.

Cô ta có thể rất nhiệt tình nhưng lại không có bạn bè thân thiết, không có mối tình lâu dài, thời học sinh là một học sinh giỏi, thành tích ưu việt.

Đường Tổ chưa nói xong thì điện thoại của Mạc Thông reo vang cắt ngang.

“Là bên phía thành phố Giang!”, Tô Từ Khiêm gọi đến.

Đường Tô ngăn người, ngừng lại để ông ta nhận điện.

Mạc Thông: “Alo ... Sao??? Được ... Được! Tôi biết rồi. Tình hình bên cậu thế nào cứ thông báo cho chúng tôi ngay lập tức.”

“Sao vậy?”, Quân Thịnh Văn nhìn ra được thần sắc khác thường của Mạc Thông, chờ ông ta cúp điện thoại, liền hỏi ngay.

“Phía bên thành phố Giang ... phát hiện thêm một người chết!”, Mạc Thông khó nhọc cất lời, nhìn Đường Tô, ông ta không biết tiếp theo nên nói sao cho phải.

Đường Tô: “Nói đi!”

Ra tay càng nhiều, càng để lại nhiều thông tin, điều ấy chứng tỏ anh cách cô không còn xa.

Mạc Thông bình ổn hô hấp, trầm giọng: “Nạn nhân được phát hiện trong gian nhà trọ của Hứa Luật, là một người đàn ông. Tin tức cụ thể Tô Từ Khiêm sẽ gửi qua ngay.”

“Đàn ông?”, Đường Tô nhú mày, “Tại sao đối tượng ra tay lại biến thành đàn ông? Sao lại thế ...” Theo lẽ thường, sát thủ liên hoàn đều sàng lọc những điều kiện đặc biệt: có người thích mái tóc đen dài, có người yêu giết những người phụ nữ lãng loàng diêm dúa. Bọn họ không dễ dàng thay đổi đối tượng đã chọn lựa --- Trừ phi là sát thủ mắc bệnh tâm thần. Tuy nhiên tên hung thủ này tuyệt nhiên không phải là kẻ mắc bệnh tâm thần ... Vậy tại sao cô ta lại đột nhiên thay đổi điều kiện.”

Lẽ nào ...

Đường Tô đột nhiên mở miệng hỏi: “Nạn nhân bao nhiêu tuổi?”

“Đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.”

“Quả nhiên là vậy!”, hàng chân mày Đường Tô giãn ra: “Ngoại trừ việc mẹ cô ta mang đến cho cô ta thời ấu thơ thống khổ, còn một khả năng bắt nguồn từ sự thù ghét của bà ta đối với mình đến mức cô ta buộc lòng đem nỗi đau này phát tiết lên những người phụ nữ khác.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: CHƯƠNG 118. 1 (V54) ĐƯỢC CỨU THOÁT

Đường Tô và Mạc Thông suốt đêm không ngừng nghỉ đi đến thành phố Giang, thẳng đến gian nhà trọ của Hứa Luật.

Đã quá nửa đêm, khu cư xá yên tĩnh đến lạ kỳ, đường dây cảnh giới màu vàng nhìn rất rõ trong đêm tối, vắt ngang qua cánh cửa nhà trọ. Cửa phòng đóng chặt, ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua khe hở nơi cánh cửa.

Mạc Thông ấn chuông, ngay lập tức cánh cửa mở ra, Tô Từ Khiêm đứng phía sau, mở cửa cho hai người bọn họ bước vào.

‘Meooo~’

‘Meoooo~’

‘Meoooo~’

Đám mèo kêu lên tới tấp, dường như muốn đón mừng Đường Tô quay về.

Tô Từ Khiêm chỉ vào mấy con mèo con bị nhốt trong lồng, vì ngăn ngừa chúng chạy loạn ảnh hưởng hiện trường, nên buộc phải nhốt chúng lại.

Đường Tô dừng bước nhìn chúng. Lúc trước Hứa Luật có mua cho chúng máy tự động cho mèo ăn, mỗi lần ra ngoài chỉ cần bỏ thức ăn mèo, thiết lập thời gian, đến đúng giờ sẽ cho mèo ăn. Do vậy, những ngày qua khi không có ai ở đây cũng không lo lắng chúng nó bị đói bụng.

Nghĩ đến Hứa Luật, ánh mắt anh tối sầm.

Bốn con mèo dường như cũng phát hiện bầu không khí khác lạ, nên nhanh chóng ngoan ngoãn không kêu gào.

Đường Tô bước đến thả chúng ra, được tự do, bốn con mèo nhanh chân phóng ra ngoài. Agatha theo sát từng bước chân Đường Tô; Arthur loay hoay đi kiểm bóng dáng nữ chủ nhân, không nghe thanh âm quen thuộc của cô chủ, liên tục mấy ngày phải ăn thức ăn đóng hộp khiến một đĩa ham ăn như nó cũng cảm thấy chán chường, nhớ món ăn của Hứa Luật.

Allen nhẹ nhàng sụt sọt đầu Queen, sau đó liếc nhìn Đường Tổ một cái rồi đưa Queen đi chỗ khác.

Đường Tổ đi về phía phòng ngủ.

“Meooooo~”

Agatha dùng chân nới cửa.

Ánh mắt Đường Tổ lóe lên, liếc nhìn nó một cái rồi mới bước vào trong.

Hiện trường căn phòng không có nhiều thay đổi, ánh đèn ngủ đủ chiếu sáng một vùng máu lớn trên nền nhà, trên giường cũng có vết máu đỏ thẫm. Dưới ánh đèn, kết hợp với drap trải giường sáng màu, trông chúng đối lập đến mức chói mắt.

Gương mặt trắng nõn của Đường Tổ phía dưới quang ảnh bóng đèn, che bớt đi phần nào nét ngạo mạn. Sự cuồng nhiệt hưng phấn khi gặp được án mạng được thay thế bằng hàng lông mày cau chặt, khóa lại thần thái kiêu căng và vẻ tự tin; chỉ còn lưu lại trên gương mặt anh tuấn ấy sự nghiêm túc và trầm tư, cùng với sự áp chế buộc phải bình tĩnh.

Anh như một chú mèo to lớn, không hề có một tiếng động nhanh chóng đi một vòng khắp phòng ngủ.

“Thi thể đã được đưa về Cục cảnh sát, báo cáo nghiệm thi ngày mai tôi sẽ đưa qua cho chú!”, Tô Từ Khiêm chuyện trò với Mạc Thông một lúc rồi mới tiến đến bên Đường Tổ, phát hiện còn mèo rừng Na uy tuyệt nhiên không theo Đường Tổ vào trong phòng ngủ. Anh ta hơi kinh ngạc, vốn dĩ anh ta còn nghĩ con mèo sẽ theo chân Đường Tổ vào trong, phá hỏng hiện trường, đang tính lên tiếng nhắc nhở thì Mạc Thông gọi anh ta lại.

Thế nhưng bây giờ thì quả thật anh ta lo xa rồi, chuyện này làm sao Đường Tổ không nghĩ đến cơ chứ.

Từ Mạc Thông, Tô Từ Khiêm cũng biết được ít nhiều tình hình bên phía thành phố Tân, chuyện đến nước này chứng cứ chứng minh Hứa Luật không phải là hung thủ không có nhiều, bây giờ chỉ còn duy nhất Đường Tổ là người có năng lực trở mình.

“Ai là người chịu trách nhiệm nghiệm thi?”, Mạc Thông lên tiếng hỏi, Hứa Luật là Trưởng phòng pháp y thành phố Giang mà hiện tại Hứa Luật lại không biết tầm hơi.

Tô Từ Khiêm: “Anh Vương và Thẩm Mộng phụ trách. Yên tâm đi, anh Vương là người có kinh nghiệm, còn Thẩm Mộng do một tay Hứa Luật đào tạo, bọn họ chắc chắn sẽ tận lực.”

Nghe anh ta nói như vậy, Mạc Thông khẽ gật đầu.

Đang trò chuyện, phía cửa chính truyền đến tiếng mở cửa.

Giờ này còn ai vào đây? Mạc Thông và Tô Từ Khiêm ra ngoài, đồng thời cánh cửa cũng mở ra, một bóng người bước vào.

“Đội trưởng Tô ...”

Là Thẩm Mộng, trên tay còn cầm một túi đồ, nhìn thấy người bên cạnh Tô Từ Khiêm, cô ta sững người, dĩ nhiên không ngờ trong phòng này còn có người khác.

“Em ... em mang thức ăn khuya đến!”, cô ta nhắc chiếc túi màu trắng trên tay.

Tô Từ Khiêm nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, rồi giới thiệu cô ta với Mạc Thông: “Đây là Cảnh sát Mạc bên Cục cảnh sát thành phố Tân, còn đây là Thẩm Mộng mà tôi vừa nhắc với chú.”

Mạc Thông hơi bất ngờ khi trông thấy Thẩm Mộng là một cô gái còn rất trẻ; tuy nhiên ... nghĩ đi nghĩ lại, ngay cả Hứa Luật còn trẻ như vậy mà đã là Trưởng phòng pháp y thành phố thì Thẩm Mộng nhỏ thế này cũng không có gì đáng ngạc nhiên: “Nghiệm thi thế nào rồi?”, nghe Tô Từ Khiêm nói Thẩm Mộng do Hứa Luật đào tạo, nên ông ta không kiêng dè, mà hỏi thẳng.

Dính đến sự chuyên nghiệp của mình, Thẩm Mộng không hàm hồ. Ba người ngồi xuống sofa, Thẩm Mộng bắt đầu trình bày kết quả kiểm tra sơ bộ.

“Bước đầu kết luận thời gian nạn nhân tử vong đã quá ba mươi sáu tiếng, động mạch bị cắt đứt, từ trong huyết dịch đo lường có thành phần thuốc ngủ, nội tạng của nạn nhân đều bị lấy đi ...”, thanh âm của Thẩm Mộng vang lên trong căn phòng yên tĩnh, giọng điệu hết sức rõ ràng, cuối cùng cô ta còn kết luận điểm bất thường trong vụ án lần này: “Ngoài ra, bộ phận sinh dục của nạn nhân cũng bị lấy mất.”

“Bộ phận sinh dục???”, Mạc Thông tròn tròn mắt, tên biến thái này rốt cục đang muốn chơi trò gì?

Thẩm Mộng mím mím môi, liếc Tô Từ Khiêm, từ từ tiếp lời: “Tôi đã xem qua tư liệu Đội trưởng Tô vừa mang về, không loại trừ khả năng do cùng một hung thủ gây ra ...”

Thẩm Mộng dựa trên góc độ chuyên nghiệp phân tích tình huống của vụ án lần này, đột nhiên cô ta cảm giác một luồng khí bức người truyền đến, tiếp theo một bóng đen bao phủ phía trên cô ta.

Ánh đèn trần đã che mất đi phần nào vẻ mặt của anh, có thể gương mặt anh chẳng hề có bất kỳ cảm xúc nào, ánh sáng đan xen khiến gương mặt tái nhợt ấy trông như bức tượng đá được điêu khắc hoàn mỹ.

Thế nhưng, cứ cho rằng về mặt âm u ấy không khác biệt chút nào, nhưng tuyệt đối không một ai coi anh là một bức tượng đá, bởi vì cặp mắt kia ... Tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, khiến cho người ta không cách nào đối diện.

“Sai sao?”

Anh bước tới chiếc sofa đối diện Thẩm Mộng ngồi xuống.

Thẩm Mộng khẽ sùng sốt, không kịp phản ứng.

“Thời gian từ vong ... Sai!”, Đường Tô ngẩng đầu liếc nhìn cô ta, về mặt lãnh đạm.

Thẩm Mộng ngay lập tức phủ nhận: “Không thể nào, kết quả này do chính tôi và anh Vương kiểm tra, không thể nào sai được.”

Lần sai phạm trước khiến cô ta càng thêm kiên quyết, mỗi lần nghiệm thi đều cố gắng đạt đến mức tốt nhất. Khoảng thời gian này cô ta đã tiến bộ rất nhiều, ngay cả anh Vương cũng nhìn cô ta bằng con mắt khác. Bây giờ không có Hứa Luật ở đây là cơ hội chứng minh năng lực của cô ta.

“Căn cứ nhiệt độ trong phòng cùng trình trạng phân hủy của thi thể có thể suy ra được thời gian từ vong là hơn ba mươi sáu tiếng ...” Thẩm Mộng phản bác lời phủ định của Đường Tô.

Ánh mắt Đường Tô nhìn cô ta khiến cô ta có hơi chột dạ. Một cảm giác bức người, trong không khí dường như có thứ gì đó chặn cô hòng cô ta lại, đem tất cả mọi từ ngữ cô ta đã chuẩn bị kỹ càng đều nghẹn nơi yết hầu.

“Hệ thống sưởi!”, đôi môi mỏng bật ra vài từ, mí mắt khẽ rũ xuống: “Trong lúc nghiệm thi cô không hề chú ý đến hệ thống sưởi trong phòng sao?”

“Dĩ nhiên tôi ...”

“Không sai! Dĩ nhiên cô có chú ý đến, nếu không cô đã không cường điệu mà nói ‘Căn cứ nhiệt độ phòng’, các người khẳng định đã kiểm tra nhìn thấy trước mặt trong phòng thật sự không khởi động hệ thống sưởi???”, tốc độ anh nói cực nhanh, “Nội tạng nạn nhân bị mang đi, pháp y không cách nào căn cứ vào tình trạng tiêu hóa thức ăn trong dạ dày để đưa ra kết luận, chính vì lẽ đó buộc phải cân nhắc đến nhiệt độ phòng để phán đoán thời gian từ vong. Đáng tiếc ... Sai rồi .... Các người quên mất nhiệt độ phòng là nhân tố có thể khống chế được. Thi thể nếu như được đặt ở nhiệt độ cao trong khoảng thời gian dài sẽ đẩy nhanh quá trình phân hủy ...”

Thẩm Mộng vẫn còn vịn vịn lời Đường Tô: “Nói vậy thì chứng cứ đâu?”

Từ trước đến nay Giáo sư Đường không bao giờ nói mà không có chứng cứ có.

“Hung thủ nhất định không chú ý đến bình tinh dầu trong phòng, khi nhiệt độ phòng cao quá hai mươi lăm độ thì nó bắt đầu bay hơi”. Anh vừa nhìn qua, bình tinh dầu còn lại rất ít, những ngày qua khi hai người bọn họ không ở đây, nhiệt độ trong phòng khả năng đã được mở lên quá hai mươi lăm độ.

“Cái .... Cái gì?”, Thẩm Mộng kinh ngạc.

Thế nhưng không ai quan tâm đến sự ngạc nhiên của cô ta, mọi sự chú ý đều đặt trên câu nói của Đường Tô.

“Tại sao hung thủ lại làm như vậy?”, Tô Tử Khiêm đưa ra nghi vấn: “Tăng độ phân hủy của thi thể, gây rối loạn thời gian từ vong là nhằm mục đích gì? Nếu như chỉ muốn giả họa cho Hứa Luật, đem thi thể quảng ở trong phòng này là đủ rồi? Tại sao còn muốn làm điều thừa thãi.”

Tô Tử Khiêm đưa ra điểm mấu chốt.

“Meoooo~”

Tiếng mèo kêu phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, bọn họ mới phát hiện con mèo rừng Na Uy kia cũng theo Đường Tô ra đây, đáng vẻ nghênh ngang, nhảy lên lòng Đường Tô, xù lông.

Đường Tô đưa tay vuốt ve nó: “Agatha, không được vô lễ!”, anh không đưa mắt nhìn, nói vu vu: “Thẩm Mộng thôi, không phải người lạ.”

Gương mặt Thẩm Mộng có phần lúng túng. Ở đây có bốn người, nhưng con mèo này chỉ xù lông, hướng về phía cô kêu lên vài tiếng, tiếng kêu ấy cũng không phải giọng điệu nũng nịu, khiến cô ta khá ngượng, nhưng Đường Tô là chủ nhân của nó, đã mở lời nói như vậy cô ta đành miễn cưỡng duy trì vẻ mặt hiền lành: “Không sao! Trước nay tôi không có duyên với động vật.”

“Chẳng trách!”, Giáo sư Đường từ trước đến nay chẳng bao giờ quan tâm đến việc mặt mũi, khách sáo với người khác: “... Bốn con mèo này, chúng nó đều không thích cô.”

Mọi người: “...”

Quá mức trắng trợn, ngay cả Mạc Thông mặt dày như thế ngồi bên cạnh còn cảm thấy lúng túng, huống chi một cô gái nhỏ nhắn thế này.

Mạc Thông vội mở lời giảng hòa: “Được rồi! Được rồi! Đường Tổ đừng trêu cô bé nữa. Thắm Mộng vốn dĩ cũng là đến giúp đỡ.” Chuyện báo cáo nghiêm thi chi tiết vẫn còn cần đến người ta.

Đường Tổ không lên tiếng nữa, tuy nhiên bầu không khí ngột ngạt trong thời gian ngắn để gì tiêu tan, vài phút sau Thắm Mộng rời đi.

“Đề cảnh sát Tô đưa cô về!”, từ trước đến nay một người vốn coi tình cảm là con số không đột nhiên nói một câu đầy quan tâm như vậy khiến Mạc Thông và Tô Từ Khiêm tròn tròn mắt nhìn Đường Tổ đầy ngạc nhiên.

Không quan tâm đến sự ngạc nhiên của hai người bọn họ, Đường Tổ không khách khí ra lệnh tiền khách: “Đi thôi!”

Thắm Mộng cuộn chặt tay thành nắm đấm: “Đội trưởng Tô cũng đang bận ... Tôi tự mình đón xe quay về được rồi.”

“Đi thôi!”, Tô Từ Khiêm thấy trời cũng đã khuya, không muốn để cô ta ra về một mình, nên quyết định lấy chìa khóa xe đưa cô ta về.

Sau khi hai người rời đi, Mạc Thông đứng dậy, cầm chìa khóa xe, có ý định đưa Đường Tổ về khách sạn nghỉ ngơi.

“Cũng trễ rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

“Không cần!”, Đường Tổ từ chối lời đề nghị của ông ta: “Tôi ngủ ở đây.”

“Ngủ ở đây?”, Mạc Thông cất cao giọng, “Đường Tổ! Cậu vừa biết chúng ta vừa bước qua thứ gì không? Là đường dây cảnh giới!”

Đường dây cảnh giới đại biểu cho một nơi không được tự tiện xông vào, bây giờ không những đã xông vào mà còn đòi ngủ qua đêm? Anh phải biết thân phận anh hiện tại là gì --- Là bạn trai của nghi phạm Hứa Luật.

Tô Từ Khiêm đưa Đường Tổ vào đây đã trái với quy tắc, nếu việc anh qua đêm bị phát hiện, Tô Từ Khiêm chắc chắn sẽ bị đình lưu.

Thế nhưng ... Nếu là người biết cân nhắc đến tâm tư của người ngoài thì anh không còn là Đường Tổ.

Mạc Thông hết lời khuyên nhủ, nhưng tất cả chỉ như gió thoảng qua tai.

Đường Tổ nằm dài trên chiếc ghế sofa, thân hình cao lớn khiến gần nửa thân người của anh đều ở phía ngoài, nhìn qua là biết sẽ không thể nào ngủ ngon. Đặc biệt là một người rất quan tâm đến chất lượng giấc ngủ như anh mà nói tuyệt đối không phải là nơi lý tưởng.

“Đường Tổ ...”, Mạc Thông còn muốn nói thêm nhưng anh khép mắt lại ra bộ dạng ‘Ông đây từ chối tiếp thu bất cứ âm thanh nào từ thế giới bên ngoài’, chỉ còn cách giữ im lặng. Ông ta tự giận mình quá hiểu tính tình của chàng thanh niên này, nếu là người khác, giờ khắc này ông ta nhất định cường chế rồi khỏi khu vực này.

Coi như có mấy con trâu cũng chẳng thể kéo Đường Tổ ra khỏi đây, bây giờ ông dùng sức lôi anh đi, Đường Tổ tuyệt đối sẽ tặng ông bài học khó quên. Mạc Thông thờ dài một hơi.

“Vậy cậu lưu ý một chút!” Quay đầu lại ông ta còn nhắc nhở sáng ngày mai nhóm người của Tô Từ Khiêm sẽ đến hiện trường rất sớm, đừng để họ bất gặp, không tốt.

Nói vài câu cũng không có tiếng đáp lại, Mạc Thông rời đi, cánh cửa đóng sầm. Ngay lập tức, Đường Tổ ngồi phắt dậy, ánh đèn trần bao phủ hết toàn thân anh.

Âu phục tao nhã, áo sơ mi màu tím bên trong còi ra vài nút, phối hợp chiếc áo khoác đen dài trông anh càng thêm cao gầy, kiên cường, mái tóc ngắn ngang. Gương mặt anh khá tiêu tụy chứng tỏ đã bao ngày anh không được ngủ ngon, một giây sau, đôi mắt màu trà sáng lấp lánh, thấp sáng cả gương mặt lạnh lẽo của anh.

Ngày hôm nay quả nhiên không uống phí một chuyến.

Đang ở hộp đêm Tầm Hoa, Lý Sâm nhận được điện thoại của Đường Tổ, anh ta mở miệng trêu ghẹo: “Haizzza .... Ta nói có trăng quên đèn, hôm nay ngọn gió nào khiến Đường nhị thiếu nhớ đến tôi rồi.”

Đừng trách Lý Sâm giật mình. Từ khi Đường Tổ có Hứa Luật, số lần điện thoại cho anh ta chỉ đếm trên đầu ngón tay, bây giờ ngấm lại cũng đã lâu lắm rồi không liên lạc, may là Đường Tổ còn nhớ đến một nhân vật tên Lý Sâm tồn tại.

Không để ý tới lời nói của Lý Sâm, Đường Tổ trực tiếp ra lệnh: “Tra cho tôi một người.”

Nghe giọng điệu nghiêm túc, Lý Sâm cũng thu hồi đáng về cà lơ phất phơ: “Ài?”

“Thắm Mộng!”

Tuy rằng thời gian trước anh đã đọc toàn bộ thông tin của Thắm Mộng, nhưng anh cần xác định thêm một chuyện.

“À há!”, nghe tên có vẻ như là một cô gái, Lý Sâm tiện miệng hỏi: “Đối tượng nghiên cứu mới?”

Thấy chưa! Cái này mới có lý nè, làm sao có thứ gì thỏa mãn được người luôn yêu thích sự mới mẻ như Đường Tổ ngoại trừ những vụ án kích thích biến thái giết người, nói Đường Tổ ở chung với một người phụ nữ một thời gian dài là điều hết sức khó khăn.

Duy trì được thời gian lâu như vậy đã rất đáng gờm rồi.

Sặc .... Không phát hiện ra tên này vốn dĩ có tính ‘Mê gái’.

Lý Sâm tự cho mình là đúng, chưa kịp nói thêm lời, Đường Tổ đã cúp ngay điện thoại, không nghe tiếp những lời lẽ mang đầy ẩn ý sâu xa kia của anh ta.

*

Trong xe không có tiếng trò chuyện, chỉ có tiếng nhạc êm dịu phát ra giảm bớt đi bầu không khí ngột ngạt trên xe.

“Đội trưởng Tô rất lo cho pháp y Hứa?!”, Thẩm Mộng lên tiếng, phá vỡ không gian yên tĩnh, tay chống cằm, nhìn vào hình ảnh người đàn ông trong kính chiếu hậu.

“Ừm!”

Tô Từ Khiêm không nói dài dòng, anh biết tâm tư Thẩm Mộng đối với mình thế nào, do vậy ngoại trừ công việc, anh không liên hệ nhiều với cô ta.

Thẩm Mộng sao lại không phát hiện được sự khách sáo của Tô Từ Khiêm, cô ta nhếch mép cười, mí mắt hơi rũ xuống, một lúc sau khẽ nói: “Thật ra ... Có một chuyện em không nói ra.”

“Chuyện gì?”

“Có liên quan đến pháp y Hứa”, Thẩm Mộng nhú mày, ra vẻ gặp chuyện khó nói, và những lời này thành công khiến Tô Từ Khiêm phải đưa mắt nhìn cô ta một cái.

Tô Từ Khiêm không lên tiếng, tốc độ xe cũng chậm dần, chờ cô ta nói hết câu.

“Thủ pháp rất giống với pháp y Hứa!”, Thẩm Mộng quay sang nhìn chằm chằm Tô Từ Khiêm, nói rành rề từng chữ.

Trong lòng sớm đã nghĩ đến chuyện này, thế nhưng từ miệng Thẩm Mộng nói ra cũng khiến lòng mày Tô Từ Khiêm bất giác nhíu chặt. Thẩm Mộng là do Hứa Luật đào tạo, đối với thủ pháp của Hứa Luật khẳng định là hiểu tường tận, ngay cả cô ta cũng nói như vậy ....

Tô Từ Khiêm xoa xoa sống mũi, hình như Thẩm Mộng vừa nói gì đó, anh nghe không rõ: “Xin lỗi! Cô vừa nói gì?”

Bên trong xe ánh sáng nhấp nháy, khuôn mặt Thẩm Mộng ở dưới luồng ánh sáng ấy, có chút thâm sâu khó dò, đặc biệt nụ cười nhếch mép kia, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

“Em nói ... Đội trưởng Tô muốn gặp pháp y Hứa không?”

Tô Từ Khiêm lần này nghe rõ mồn một, tim đập nhanh một nhịp, vừa quay đầu nhìn, một màn hơi nước đầy đặc bao phủ: “Thẩm Mộng ....”, đôi mắt tròn lên, không dám tin tưởng hành động của người phụ nữ trước mắt mình.

Cô ta làm gì vậy?

Đêm khuya, trên đường cực kỳ vắng lặng, chiếc xe hơi màu đen tấp vào lề đường, ngừng lại.

Một lát sau, xe khởi động, phóng thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: CHƯƠNG 118. 2 (V54) ĐƯỢC CỨU THOÁT

Một nỗi lo sợ ập đến với Mạc Thông.

Rạng sáng, khi mặt trời còn chưa ló dạng, Đường Tổ đã không còn ở trong nhà Hứa Luật.

“Tên nhóc này lại đi đâu mất rồi!”, ông lấy điện thoại di động, gọi một cuộc, có tiếng chuông nhưng không ai bắt máy. Mạc Thông dứt điện thoại vào túi

quần, rời khỏi căn nhà trọ, ngẫm nghĩ không biết Đường Tổ đã đi đến đâu.

Ông gọi cho thủ hạ bên thành phố Tân nhờ bọn họ hỗ trợ một chuyến, chạy sang phía bên khách sạn, và căn biệt thự Đại học Y xem Đường Tổ có trở về đó hay không, nếu gặp được anh, thì ngay lập tức báo cho ông ta biết. Tiếp đến ông ta gọi cho Tô Từ Khiêm...

‘Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.’

Giọng điệu máy móc kết thúc cuộc gọi của Mạc Thông.

“Giờ trò quý gì đây! Cả hai người cùng chơi trò mất tích.”

Mạc Thông nhớ ra ngày hôm qua có lưu số của Thẩm Mộng, ông ta liếc nhìn đồng hồ, giờ này chắc cô ta còn đang ngủ, nhưng bây giờ chuyện Đường Tổ rất gấp, ông không thể nghỉ nhiều được như vậy.

‘Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện tại đã khóa máy ...’

Mạc Thông: “...”

Mẹ kiếp! Giờ trò gì đây.

Cuối cùng, Mạc Thông quyết định một mình chạy đến Cục cảnh sát thành phố Giang một chuyến.

*

Nơi ở của Thẩm Mộng là một khu cư xá nhỏ, khá cũ kỹ, cửa thoát hiểm cũng là kiểu cổ, không tốn nhiều thời gian đã mở được cửa.

Bước vào trong, tìm công tắc, ấn một cái, ánh đèn chiếu rọi cả một không gian.

Rèm cửa kéo rất sát, rất sát, phía cạnh cửa còn dán băng dính, ngăn ngừa ánh sáng chiếu vào --- Thiếu cảm giác an toàn, tinh thần căng thẳng cao độ.

Trong phòng không một bóng người, điểm này anh đã ngờ tới.

Anh quét mắt khắp phòng, tập trung chú ý, đem tất cả hoàn cảnh ở đây thu vào trong đầu. Những tập sách trên kệ chứng tỏ là một học sinh giỏi, cô ta thu thập nghiên cứu tất cả mọi án lệ của Hứa Luật ... Đã có ý thức tiến hành mô phỏng theo.

Có sở thích cắt tin trên báo, các tin bài được cắt ra đều liên quan đến thông tin cha xâm phạm con gái; chứng tỏ rất quan tâm hành vi phạm tội dạng này.

Tủ áo rất đơn giản, vài bộ quần áo đi làm và quần áo mặc ở nhà; chứng tỏ mối quan hệ xã giao không rộng, hầu như không có bạn bè, mấy năm gần đây không có bạn trai. Trong ngăn kéo có chiếc đồng hồ kiểu nam, hàng thường, đã rất cũ, trầy trụa; đồng hồ không được nâng niu, do vậy không phải là vật kỷ niệm, thế nhưng lại đặt trong tủ quần áo. Tủ quần áo đối với phụ nữ mà nói là nơi cất giấu của riêng, vậy đồng hồ đeo tay này không phải là vật kỷ niệm mà là chiến lợi phẩm.

Chủ nhân của nó khả năng phần nhiều đã tử vong.

...

Từ lúc rời khỏi nhà Thẩm Mộng, sắc trời u ám, anh rút điện thoại muốn gọi cho Mạc Thông, đột nhiên có một cuộc gọi đến.

Trực giác báo cho anh biết, cú điện thoại này có liên quan đến vụ án, anh lập tức nhận điện.

“Ha ha ha ...”

Đúng như dự đoán, đầu dây bên kia chính là giọng cười của Thi Thụy.

“Sao vậy? Không thích nhận điện thoại của tôi ư?”

Đầu dây bên này cũng không đáp lại, không bị tác động bởi câu nói của Thi Thụy.

“Đường Tổ! Cậu tìm thấy quần cò của tôi rồi à?”

“Dĩ nhiên!”, Đường Tổ cố gắng bình tĩnh, cố gắng hành xử như thường ngày; nhưng nếu có người đứng trước mặt anh, sẽ trông thấy vầng trán cau chặt, chẳng hề bình tĩnh như ngữ khí ấy của anh.

“Tuy nhiên ... Tôi đã ‘chiếu tướng’!” Chỉ cần có Hứa Luật trong tay, ván cờ này hẳn thắng chắc.

“Vậy sao?”, Đường Tổ: “Ông gọi đến chỉ nói những lời vô nghĩa này sao!!!”

“Dĩ nhiên không phải. Tôi chỉ muốn tặng cho cậu món quà lớn!”, hân hả hê, giờ giọng cười ha ha, mang theo vài phần quý dị, đặc ý: “Phòng 1305, khách

sạn Hoa Thiên, tôi đã chuẩn bị quà cho cậu ... Đường Tổ! Tôi chờ cậu đến nhé!” Cuối câu, hần ngó ý mời chào.

Đường Tổ: “Tôi sẽ đi ngay. Đến đó tôi sẽ xé ông thành trăm mảnh, sau đó ném dưới cống cho chuột rúc.”

“Ồ .... Thật sáng tạo!”, dĩ nhiên Thi Thụy không sợ hãi trước lời uy hiếp của hần: “Nếu cậu không nhanh chân xin giấy chứng nhận độc quyền vậy tôi sẽ mượn ý tưởng này một chút, sẽ làm cho tim gan bảo bối của cậu nát thành từng mảnh từng mảnh, rồi ném cho chuột ăn .... Sau đó, đem những con chuột ấy tặng cậu, được không? Ha ha ha ha ...”

Tiếng cười chói tai truyền đến khiến thái dương Đường Tổ co giật mạnh, thở hồn hển, phải hít thở sâu mấy lần anh mới có thể giữ được bình tĩnh.

*

Tỉnh dậy Tô Tử Khiêm phát hiện mình không tài nào nhúc nhích, đã bị trói chặt trên giường.

Thẩm Mộng ngồi trên chiếc ghế bên cạnh anh, hai chân bắt chéo, ngón tay kẹp điều thuốc, lượn lờ làn khói trắng, đôi môi khẽ mở: “Tỉnh rồi!”

“Thẩm ... Thẩm Mộng!”

Giọng Tô Tử Khiêm đứt quãng: “Cô ...”, đầu anh tê rần, không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra anh chỉ nhớ tối qua anh đưa Thẩm Mộng về, rồi sau đó ...

Đau quá!

Đầu anh đau quá!!!

“Đội trưởng Tô ... Tô ... Tô Tử Khiêm!”, thanh âm Thẩm Mộng ôn nhu gọi ra cái tên cô đã từng thăm gọi biết bao lần: “Tử Khiêm! Để em kể cho anh nghe một câu chuyện xưa ...”

Ánh mắt cô ta trở nên xa xăm.

“Có một bé gái, cô bé có một gia đình hạnh phúc, có ba có mẹ ... Vào một ngày nọ, mẹ đi xa nhà. Ba cô bé ngày nào cũng ngóng đợi mẹ quay trở về. Cứ chờ, cứ chờ mãi ... Mấy năm sau, cô đã rõ ràng rằng mẹ cô sẽ không bao giờ quay trở về nữa. Sau khi mẹ cô rời đi, người cha ngày nào cũng uống rượu, có một đêm uống say cường hiếp cô. Cô bé rất đau, gào khóc ‘Ba ơi! Con không muốn .... Không muốn’ ... ‘Mẹ ơi ... mẹ ơi!’ .... Thế nhưng không có ai nghe thấy. Cô không dám kể cho ai nghe, sự nhát gan và nhu nhược đã đẩy nhanh mức độ phạm tội của cha cô, cứ một lần rồi lại thêm một lần, ban đầu còn say rượu mới giở trò, sau này tỉnh táo cũng cường hiếp cô ... Ông ta nói đây là món nợ mẹ cô thiếu cô, bắt mẹ cô trả nợ ... Cô bé mang thai, ông ta lại đưa con mình đi phá thai.

Cô trốn khỏi nhà, cô nỗ lực học tập, đạt được thành tích ưu tú, thi đậu Đại học Y, rời khỏi địa ngục trần gian ...”

... Hung thủ là nữ giới, tuổi tác khoảng chừng hai mươi lăm, chưa kết hôn, vóc người hơi gầy ... Đã từng học y, chuyên ngành pháp y, thành tích ưu tú. Cao khoảng 160-168, là người tỉnh ngoài không phải dân thành phố .... Công việc cô ta chưa ổn định, khả năng là còn đang thực tập hoặc chờ việc, chính vì lẽ đó mới có thời gian di chuyển giữa hai thành phố...

.... Trong phương diện học tập và công việc, cô ta luôn khao khát thể hiện, hy vọng có những biểu hiện đột phá.

... Trong phương thức ra tay của cô ta, hủy dung, phá hủy chức năng làm mẹ bắt nguồn từ sự căm hận và trả thù. Loại căm ghét này khả năng là do bộ phận ấy của cô đã chịu quá nhiều thương tổn.

Đối với phụ nữ tổn thương đau đớn nhất chính là bị xâm phạm

... Vì lẽ đó, hung thủ đã từng bị cưỡng hiếp, khả năng đã từng mang thai sau khi bị làm nhục --- Đây chính là lý do hung thủ hủy đi tử cung của nạn nhân.

Thi Thụy bày ra vụ án lớn thế này, nhằm hướng chính là về Hứa Luật; còn người phụ nữ được Thi Thụy tuyển làm mũi dao phóng đến hướng Hứa Luật, bản thân cũng muốn đó cũng là dấu vết để lần theo...

...

Mạc Thông đã kể cho anh nghe ‘Phác họa chân dung tội phạm của Đường Tổ’ ... Trong đầu Tô Tử Khiêm nhớ lại.

Từng câu rồi từng câu đối với anh mà nói rất rời rạc, không nổi bật, giờ đây tất cả những thông tin ấy lại thể hiện rõ ràng trên người Thẩm Mộng.

Thẩm Mộng phi phèo điều thuốc, nhìn hàng lông mày Tô Tử Khiêm từ lúc tỉnh dậy đến giờ vẫn cau chặt, cô ta nở nụ cười chế nhạo, đưa tay muốn vuốt lên đó nhưng bị Tô Tử Khiêm quay đầu tránh né.

Bàn tay bắt giác cứng đờ, về mặt đánh lại.

“Ha ha ha .... Chê tôi bản sao?”

Tô Tử Khiêm: “Thẩm Mộng ... Cô .... Cô rất ưu tú, những chuyện kia đều đã qua, đừng để mình càng lún càng sâu ...”

“Càng lún càng sâu ...” Thẩm Mộng bật cười ha ha: “Đội trưởng Tô, anh nói một người đã chìm sâu trong tội ác đừng ‘càng lún càng sâu’?”, cô hút hết điều thuốc: “Biết không? Nghi hè đại học năm nhất, tôi trở về nhà .... Mang đến tặng cho tên súc sinh kia một phần hậu lễ .... Ha ha ha ha ... Nhờ hấn mà môn giải phẫu học đều không hề có chút áp lực, người sống còn giết chết được, thì người chết có tính là gì ... Đội trưởng Tô, ngày hôm nay đưa anh đến đây, kể cho anh nghe những chuyện này, tôi không hề có ý định quay đầu ...”

“Thẩm Mộng, cô nghe tôi nói ...”, Tô Tử Khiêm nỗ lực động viên cô ta, “Cô chỉ là trong lòng sinh bệnh .... Trị hết bệnh này là không sao.”

“Bệnh?”, Thẩm Mộng nhìn anh.

Bộp! Bộp! Bộp!

Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người bọn họ, Tô Tử Khiêm đưa mắt nhìn sang.

Là Thi Thụy.

Tô Tử Khiêm giãy giụa, tròn mắt nhìn thẳng mặt hấn.

“Đội trưởng Tô! Anh thử nói coi ‘Tâm bệnh’ thì chữa cách nào?”, hấn cười cười, thái độ thành khẩn.

“Tiểu Luật đâu ... Thi Thụy, mày đem Hứa Luật đi đâu rồi!!!”, Tô Tử Khiêm gào lên.

“Tiểu Luật? À à ... ý của anh là pháp y Hứa? Cô ấy ... Cô ấy đang chuẩn bị, chờ cô chuẩn bị xong sẽ ra ngay, anh nhanh chóng nhìn thấy được cô ấy thôi.”

Một lúc lâu sau, Tô Tử Khiêm cũng được trông thấy một ‘Hứa Luật chuẩn bị kỹ càng’.

“Tiểu ... Tiểu Luật!”

Tìm Tô Tử Khiêm như bị ai bóp nghẹn, không thể tin người trước mắt mình là Hứa Luật.

Gương mặt trắng bệch, không chút huyết sắc, tiều tụy, hai bên má hóp lại khiến cho đôi mắt trông lớn hơn bình thường, nhưng đôi mắt ấy lại không có thần, trống rỗng, mất đi vẻ lấp lánh, như một đứa trẻ vô hồn.

Anh thử gọi một tiếng, nhưng nó như vũng bùn trên tảng đá, không tài nào thắng nổi cơn sóng lớn.

“Mày đã làm gì cô ấy!!!”, Tô Tử Khiêm hai mắt đỏ ngầu, thét lên với Thi Thụy.

“A .... Giờ này anh nên lo lắng cô ấy sẽ làm gì với anh thôi cảnh sát Tô!”, trái với cơn phẫn nộ của Tô Tử Khiêm, hấn rất thông dong bình tĩnh: “Tôi chỉ giúp cô ấy lựa chọn một con đường tốt hơn.”

Hấn thay đổi kế hoạch, một kế hoạch hoàn hảo.

Vốn dĩ theo kế hoạch của hấn, Hứa Luật chỉ là một con cờ để phá hủy sự đồng cảm ít ỏi với thế giới này của Đường Tổ. Hấn muốn Đường Tổ không kết giao với bất cứ một ai trong xã hội này, không cần tình thân trọng nghĩa dư thừa, đạo đức vớ vẩn. Nhưng mấy ngày vừa qua, hấn nảy ra ý mới.

Một kế hoạch toàn vẹn đôi đường, hấn muốn có Đường Tổ, và muốn luôn cả Hứa Luật; hấn muốn hai người bọn họ gia nhập vào đội ngũ của hấn, khiến toàn bộ thế giới này dậy sóng.

Trong lòng mỗi một người đều có một điểm đen, hấn muốn phóng lớn điểm đen ấy, khiến bóng tối trở thành chủ lực.

Bây giờ muốn thực hiện được kế hoạch, bước mấu chốt nhất phải để Hứa Luật tự tay giết chết thanh mai trúc mã của mình.

Thẩm Mộng khoanh tay đứng bên cạnh cười gằn từng tiếng.

“Pháp y Hứa!”, Thi Thụy bước đến gần Hứa Luật, khẽ nói bên tai cô: “Nghiệm thi thôi!”

Như một con rối được khởi động, Hứa Luật bắt đầu cử động, thao tác như thói quen ... bắt đầu bắt tay kiểm nghiệm ‘Thi thể’ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: CHƯƠNG 119: CHÀO MỪNG QUAY VỀ

Qua ngày hôm sau, Đường Tổ làm thủ tục xuất viện cho Hứa Luật. Nhà trọ của cô đã có người tử vong, dĩ nhiên không thể nào quay về đó, mà là về biệt thự của Đường Tổ ở thành phố Giang.

Đường Tổ tự tay xuống bếp nấu một ngày ba bữa, nếu Hứa Luật sợ được phẩm vậy Đường Tổ sẽ bồi bổ cho cô bằng thực phẩm. Mỗi ngày là một món mới để cô có thể ăn no say, cố gắng tịnh dưỡng, mau mau lành bệnh.

Hứa Luật sờ sờ gương mặt núng nính thịt: “Ôi em sắp thành bà béo rồi!”

Đường Tổ lấy ra Bảng chỉ tiêu cân nặng, đưa số liệu khoa học chứng minh cho cô: “Còn rất xa để có thể biến em thành một bà béo. Hơn nữa, có anh ở đây, xác suất bà béo của em hầu như là con số không.”

“Ừm... Đâu phải ‘tuyệt đối’, anh vừa dùng từ ‘hầu như’, anh học được khiêm tốn rồi à!!!”, Hứa Luật để ý cách dùng từ của giáo sư Đường.

Gương mặt không chút biến sắc, Đường Tổ đáp trả: “Xác suất không có tính tuyệt đối, đây là thái độ nghiêm túc của anh trong khoa học.”

Hứa Luật: “...” Được rồi! Được rồi! Cô bừa môi, tiếp tục xem tivi.

Hơn một tuần nay cuộc sống của Hứa Luật vô cùng thoải mái, không có căng thẳng trong công việc, mỗi ngày ngủ thẳng giấc từ tối đến sáng, thức dậy đã có cơm canh sẵn sàng, đầy đủ sắc hương vị. Bữa sáng no nê, hai người cùng nhau đi bộ đến khu chợ gần nhà mua thức ăn, trong lúc chọn lựa thực phẩm yêu thích phát sinh chút tranh chấp nho nhỏ.

“Em không thích ăn ớt chuông xanh!”, Hứa Luật lên tiếng ngăn cản Đường Tổ đang lựa những trái ớt chuông xanh cho vào túi,

Đường Tổ nhún mày nhìn cô, không nói tiếng nào, lặng thinh bỏ thêm một trái rồi đưa cho ông chủ: “Bao nhiêu tiền?”

Gruhhhh... Tên đàn ông này đúng là cố ý. Hứa Luật trừng mắt nhìn anh, đưa mắt liếc về nơi bày carot, chọn hai trái lớn nhất: “Ông chủ, tính luôn hai trái này nữa.” Cô nhớ ra Đường Tổ không thích ăn carot.

Ông chủ nhìn hai người trước mắt, nam thanh nữ tú, thật xứng đôi: “Ok!... Tổng cộng năm đồng ba hào, đưa năm đồng thôi!”

Hai người thanh toán, cầm túi rồi đi.

Tình yêu cá của Đường Tổ dĩ nhiên không thay đổi, chuẩn bị từng món từng món kỹ càng.

Sau khi mua thức ăn, anh nghỉ ngơi một chút, rồi bước vào bếp hóa thân thành ‘Đường Master Chef’. Thật ra, đã biết anh có tài nấu nướng... chứ nếu không giờ khắc này nếu chui vào đó sẽ nghĩ mình lạc vào gian phòng thí nghiệm.

Nhà bếp này quả thật được thiết kế dành riêng cho anh, giá để dao không phải dao nấu nướng thông thường mà một loạt các dao giải phẫu, bên cạnh máy hũ đựng gia vị có các cốc đong đo, cân tiêu ly... cái này cô đã từng nhìn qua nên không cảm thấy sốc cho lắm.

Mỗi ngày chiêm ngưỡng anh nấu cơm đã trở thành một thú vui tao nhã.

Nhìn đi!!! Giáo sư Đường Tổ mặc tạp dề... Đáng đáp quá mức thu hút khiến đôi phương chỉ muốn xông tới xé nát tạp dề..... Chẳng trách có đôi khi trong vai ‘trường hợp đặc biệt’.... Người ta còn dùng nó để.....

Đúng là biết cách câu dẫn người ta liên tưởng đến chuyện xấu...

Đường Tổ làm chuyện gì cũng rất chăm chú, nấu cơm cũng vậy, giống như đang làm thí nghiệm, bàn tay thon dài cầm dao, động tác tao nhã đem nguyên vật liệu cắt thành hình dạng thích hợp nhất.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên thân người anh, anh hơi nghiêng người, tay đang ‘mát-xa’ cho miếng thịt; theo như anh giải thích, xoa bóp sẽ làm miếng thịt dễ ngấm gia vị, mùi vị thơm ngon hơn.

Bên trái vò vò, bên phải xoa xoa, nện nện mặt trên, bóp bóp mặt dưới...

Ôi được làm miếng thịt cũng đã...

Hứa Luật lấy điện thoại đi động chụp một tấm, nhìn thành quả của mình... Bởi người ta nói đúng, kỹ thuật chụp chẳng hề nghĩa lý khi nhan sắc ở mức thượng thừa.

Cô đặc ý gửi hình người đàn ông hoàn mỹ của mình cho Cố Sênh, chém thêm một câu: Mỹ nam thế nào... Nhìn chảy nước miếng chứ.

Cố Sênh gửi lại cho Hứa Luật mấy icon khinh bỉ: Oắt con chỉ có bản lĩnh chụp, dám có bản lĩnh làm không.

Hứa Luật bừa môi: Người xưa có câu ‘Có thực mới vực được đạo’! Chờ bọn cô nướng ăn no nê sẽ ầm tư đục trôi~

Câu này khiến Cố Sênh ghen hòng! Cô nhóc này nghỉ ngơi mấy ngày quá mức thoải mái nên tạo phản mà ... Cô ta suy nghĩ một chút, mở trang taobao, gương mặt phấn chấn, không tặng hậu lễ sao xứng với bốn chữ ‘Bạn xấu tốt nhất’ chứ!

Trực tiếp đặt hàng các bảo vật: Đồ chơi tình thú.

Mua một đồng lớn, địa chỉ nhận hàng là nơi ở mới của Hứa Luật.

Tất máy, cô ta nở nụ cười gian xảo, nhắn tin cho Hứa Luật: Chị à! Em có quà lớn tặng chị đây!!!

Đáng nhắc đến chính là, sau khi nhận được ‘Lễ vật’ của Cố Sênh, Đường Tổ rất nỗ lực, không phụ công ý tốt của người tặng, sử dụng triệt để ... khiến Hứa Luật vừa tức vừa xấu hổ.

Sau bữa trưa, Hứa Luật đánh một giấc, tỉnh dậy lại cho mèo ăn, đọc sách, xem phim, lên mạng ... Gặp được chuyện hay thì chia sẻ với Đường Tổ ... Dĩ nhiên, giáo sư Đường chẳng bao giờ cảm thấy đó là những chuyện đáng cười, còn cho rằng chúng thật nhảm nhí.

Tối tối, cô lại cùng anh và bốn con mèo đi tản bộ.

Những ngày tháng an ổn kéo dài hơn một tuần lễ, vài hôm sau Mạc Thông tìm đến nhà, thật ra Mạc Thông không có ý muốn quấy rầy nếu không có chuyện quan trọng.

“Cô ta muốn gặp cháu!”

Cô ta chính là Thẩm Mộng.

Ngày hôm đó, cảnh sát ập đến bắt Thẩm Mộng về quy án, đã hơn một tuần trôi qua nhưng không cách nào lấy lời khai của cô ta. Thẩm Mộng cứ lặng yên không nói, chỉ duy nhất một câu: “Tôi muốn gặp Hứa Luật, gặp cô ấy tôi sẽ khai.”

Mạc Thông đành không thể đến đây một chuyến, nếu không trình tự tiếp theo không thể tiến hành. Cấp trên đã ra lệnh trong quá trình tra hỏi không được phép dùng tư hình, nếu như bị phát hiện sẽ nghiêm trị.

“Không gặp!”, chưa đợi Hứa Luật trả lời, Đường Tổ đã đưa ra quyết định thay cho cô.

Mạc Thông giả điên, tiếp tục nói với Hứa Luật: “Chúng tôi thực sự hi vọng cháu có thể đứng ra ...”

“Không được!”, Đường Tổ thẳng thừng từ chối.

“Cháu ...”, Hứa Luật hít sâu một hơi, nhìn Đường Tổ một cái, rồi đáp: “Cháu đi gặp cô ta!”

Ngừng một chút, cô nói thêm: “Đường Tổ! Hãy cho em đi gặp cô ta.”

Khoảng thời gian qua, sống thoải mái, không tiếp xúc với những sự việc liên quan nên tất cả đối với cô dường như chẳng có chuyện gì xảy ra ... Nhưng Hứa Luật biết rất rõ, trị phải trị tận gốc.

Đường Tổ mím mím môi không trả lời.

Khó khăn lắm mới ổn định lại, Thẩm Mộng đưa ra yêu cầu này chắc chắn đã có tính toán.

“Đường Tổ!”, Hứa Luật kéo kéo cánh tay Đường Tổ, “Em không sao ... Không lẽ anh không tin em ư?”

...

Cuối cùng, Hứa Luật cũng được đi gặp Thẩm Mộng.

Ba ngày sau, hai người gặp nhau trong phòng giam, cách nhau hàng rào sắt.

Thẩm Mộng ngồi đối diện, hai tay đan vào nhau, sắc mặt tiêu tụy, vừa trông thấy Hứa Luật liền nói ngay: “Cô đến rồi!”

Lời chào đơn giản ... Như bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Hứa Luật không hề nghĩ rằng một sinh viên mình từng hướng dẫn lại biến thành phần tử tội phạm .... “Cô nói muốn gặp tôi ... Bây giờ gặp rồi, có gì cứ nói.”

“Xem ra cô sống rất tốt!”, Thẩm Mộng nói một mình, quan sát Hứa Luật: “Ha ha ha ... Sao cô luôn may mắn như vậy, tất cả mọi người đều tốt với cô, cha mẹ cô, bạn bè, đồng nghiệp ... ngay cả bạn trai cũng rất tốt với cô ... Tình thân, tình yêu, tình bạn ... Hứa Luật cô thật là một người hạnh phúc”, gương mặt Thẩm Mộng trở nên vẩn vơ: “Hạnh phúc đến mức khiến người ta chán ghét.”

“Đó là bởi vì cô không có!”, Hứa Luật bình tĩnh đáp trả.

“Tôi không có ...”, hai tay Thẩm Mộng bám chặt hàng rào, trợn mắt nhìn Hứa Luật một lúc lâu, sau đó cả người giãn ra, ngồi trở về trên ghế: “Không sai, vì tôi không có ... Chính vì lẽ đó ... Tôi cũng không sợ mất. Hứa Luật, con dao chính tay cô đâm vào Tô Từ Khiêm ... Cảm giác đó thế nào??”, cô ta nhếch miệng, mang theo chút tàn nhẫn và điên loạn.

Hứa Luật chần chừ vài giây: “Không có cảm giác ... Lúc đó không phải là tôi.”

“Ha ha ha ..”, Thẩm Mộng bật cười lớn: “Không phải là cô, là linh hồn xấu xa ẩn giấu trong tâm hồn cô ... Khi cô không chú ý nó nhảy ra, không chế cô ...”

“Thẩm Mộng, nếu như cô muốn gặp tôi chỉ nói những lời vô nghĩa này ... vậy thì cô không cần phải tốn thời gian”, Hứa Luật bình tĩnh nhìn thẳng mặt cô ta: “Sự đe dọa của một người thất bại làm gì có tính uy hiếp cơ chứ!!!”

Hứa Luật đứng dậy, muốn rời đi.

“Khoan đã!”, Thẩm Mộng gọi với theo: “Lẽ nào cô không muốn biết vì sao Tô Từ Khiêm lại đến đó ư?”

Hứa Luật ngồi xuống ghế: “Tô Từ Khiêm là do cô đưa đến!”

“Không!”, Thẩm Mộng cười cười: “Tôi chỉ là quân cờ ... Là Đường Tổ. Anh ấy đã sớm biết vấn đề của tôi, nên tung Tô Từ Khiêm làm quân mồi như ... Anh ấy cố ý nói Tô Từ Khiêm đưa tôi về, cố ý cho tôi cơ hội để tôi ra tay ... sau đó ... lần theo manh mối này tìm ra được vị trí của cô.”

Hứa Luật cuộn tay thành nắm đấm.

“Đó chính là ý trung nhân của cô ... Anh ấy chính là ma quỷ!”, Thẩm Mộng nhếch miệng: “Anh ấy không chút lưu tình có thể hi sinh tính mạng của người khác ... Chỉ cần vụ án được giải quyết, còn ai chết ... đối với anh ấy chẳng có nghĩa lý. Có thể một ngày nào đó cô cũng chính là vật hi sinh trong tay anh ấy!”

...

Ra khỏi phòng gặp mặt, sắc mặt Hứa Luật trắng bệch, cô chạy nhanh vào toilet, ra sức lấy nước tát lên mặt cho tỉnh táo.

Mấy ngày qua, tất cả mọi người đều gạt cô, không ai nói cho cô nghe chuyện của Tô Từ Khiêm, cô thậm chí cũng tự gạt mình ... Coi đó như là một giấc mộng, Tô Từ Khiêm không sao, như mọi người đã nói, anh đi công tác xa ....

Lời nói dối, gạt cả bản thân mình.

Mộng rồi có một ngày phải tỉnh.

Trước khi đi gặp Thẩm Mộng, đúng là cô đã đánh giá quá cao bản thân, cô không thể nào ‘Đao thương bất nhập’ như Đường Tổ.

Nghĩ đến Đường Tổ, cô lại nhớ đến những lời nói của Thẩm Mộng.

Là vậy sao ... chỉ vì muốn cứu cô, Đường Tổ lựa chọn Tô Từ Khiêm làm quân cờ ...

Hứa Luật cảm thấy khó chịu, đầu óc muốn nổ tung, cô ngồi bệt xuống đất, vòng hai tay ôm lấy cơ thể, chỉ có thể làm vậy mới ngăn được những cơn gió lạnh đang ủa đến.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng giày da đi trên nền gạch tạo ra những âm thanh đều đặn.

Một đôi giày bóng loáng xuất hiện trước tầm mắt của Hứa Luật, cô từ từ ngẩng đầu, giày da, quần tây, âu phục thẳng tắp.

Sắc mặt hơi khó coi, chiếc cằm nhọn hoắt, má hóp lại ... giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh, trên khóe môi là nụ cười quen thuộc.

“Hic ...”

Hứa Luật lấy tay bịt chặt miệng nhưng vẫn không kiềm chế được thanh âm nghẹn ngào.

“Nha đầu, lớn như vậy còn khóc nhè! Không thấy mất mặt sao!!!”

Tô Từ Khiêm đưa tay xoa xoa đầu cô theo thói quen ... Chỉ là ... bây giờ tình cảm không thể nào được như trước, anh chỉ còn cách cố gắng để tình cảm ấy trở nên thuần khiết nhất.

Từ nay về sau chỉ coi cô là một cô em gái nhỏ.

Lời của Tô Từ Khiêm vừa dứt, Hứa Luật òa lên khóc lớn.

“Tứ Khiêm... Tứ Khiêm... Tứ Khiêm...”

Vừa khóc vừa gọi tên của Tô Tứ Khiêm, giống như đây là cơ hội cuối cùng được gọi tên anh.

Hãy khóc đi!

Khóc được là tốt rồi!

Ánh mắt Tô Tứ Khiêm dịu dàng, mặc kệ Hứa Luật đang ôm chặt lấy mình, nước mắt bỗng rã, nóng rực thấm ướt vùng ngực ...

Xin lỗi nha đầu ... đã khiến em hoảng sợ!

Anh nói thầm trong lòng.

“Không sao rồi ... Ngoan .... Ngoan”, anh vỗ nhẹ vai cô.

Hứa Luật khóc gần mười lăm phút mới nín, giọng nói ngắt quãng: “Em ... em ... em nghĩ rằng đã hại chết anh ... em sợ ... em rất sợ ...”

“Nha đầu ngốc! Anh Tứ Khiêm của em dễ chết như vậy sao!”, Tô Tứ Khiêm ghẹo cô: “Đó là kế hoạch của anh và Đường Tổ, em phải biết rõ năng lực của Đường Tổ, làm sao có thể để chuyện bất ngờ xảy ra.” Anh giải thích cho Hứa Luật, kể cho cô kế hoạch không một khe hở, anh không muốn mình là nguyên nhân khiến tình cảm của Đường Tổ và Hứa Luật rạn nứt.

“Thật ... Thật vậy sao?”

“Sao? Còn nghi ngờ cả anh nữa à?”, Tô Tứ Khiêm nở nụ cười: “Em với anh tình cảm tốt như vậy, Đường Tổ cũng biết nếu anh xảy ra chuyện em chắc chắn sẽ đau khổ, vì vậy đã sắp đặt tất cả, nếu không làm sao còn có khả năng đứng đây nói chuyện với em ...”

Tâm trạng Hứa Luật dần bình ổn: “Vết thương của anh ...”

“Chỉ là vết thương nhỏ!”, gương mặt Tô Tứ Khiêm ra vẻ tiếc nuối: “Cứu viện quá đúng lúc, anh còn chưa kịp trải nghiệm đao pháp của em ...”

“...”, chuyện này có thể mang ra đùa được ư: “Nhưng ... em nhớ ... em đã ... rõ ràng em đã ...”, đã đưa dao rạch một đường sâu vào cơ thể Tô Tứ Khiêm ...

Hứa Luật rùng mình.

“Đó là tâm lý chủ quan của em thôi!”, anh sờ sờ lên bụng mình: “Em chỉ mới tiến hành được một khoảng thời gian rất ngắn. Bác sĩ nói rồi tác dụng của thuốc khiến cho em hoảng loạn ... Em càng sợ tổn thương anh, những phán đoán chủ quan lại càng trở nên nghiêm trọng hơn.”

Đúng là vậy ư?

Hứa Luật muốn tìm lời giải đáp khác trên gương mặt Tô Tứ Khiêm, nhưng từ đầu chí cuối đều là nét tươi cười khiến cô tìm không ra khe hở.

Tuy nhiên ... sắc mặt ấy quá tiêu tụy.

Yết hầu Hứa Luật trở nên khô khốc, đối mặt với lời nói dối đầy thiện ý như thế làm sao cô nhẫn tâm vạch trần.

“Anh ... Anh Tứ Khiêm”, cô khịt khịt mũi, “Em xin lỗi!”

Tô Tứ Khiêm nheo mắt, khóe miệng cứng lại một hồi, mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Ngốc quá!”, anh xoa xoa đầu cô: “Đừng bao giờ nói lời xin lỗi với anh ... Ai bảo ... Ai bảo em là em gái của anh kia chứ ... Mọi chuyện qua hết rồi ... Đừng suy nghĩ nhiều quá, chúng ta còn sống, đây mới chính là điều quan trọng nhất!”

“Ừm!”

Hứa Luật khẽ gật đầu.

...

“Đau ....”

Chờ Hứa Luật đi khỏi, nét tươi cười của Tô Tứ Khiêm lập tức dỡ xuống, chỉ còn sự chịu đựng.

“Sao rồi ... làm siêu anh hùng đâu dễ!”

Cổ Sênh bước từ hướng khác đến, tới bên cạnh anh buông lời trêu ghẹo.

Tô Tử Khiêm nở nụ cười khổ, không trả lời. Nhìn sắc mặt nén đau, cô đưa tay ra: “Nào, siêu anh hùng ... Đến lượt tôi giúp anh một tay ... Ngày xưa anh hùng cứu mỹ nhân, ngày nay đến lượt tôi ‘Mỹ nhân cứu anh hùng’.”

“...”

“Sao ... Không thích???”

“Không không!”, Tô Tử Khiêm đưa tay ra, tựa nửa người vào Cổ Sênh: “Vậy làm phiền ‘Cố mỹ nữ’.”

Cổ Sênh hừ một tiếng, đỡ anh rời đi.

*

Khóc lóc một lúc nên khi bước ra ngoài đối diện với ánh mặt trời chói chang, Hứa Luật vô thức nheo nheo mắt.

Một bóng người tiến đến trước mặt cô, chặn ánh sáng chói mắt ấy, đôi mắt màu trà quen thuộc, chăm chú nhìn cô, rất dịu dàng.

“Đường Tổ! Chúng ta về thôi!”, Hứa Luật nắm tay anh.

Đường Tổ nắm chặt bàn tay Hứa Luật, hai người bước lên xe. Đột nhiên Hứa Luật quay người qua, ôm chầm lấy anh: “Đường Tổ! Ôm em một cái!”

Những câu nói của Thẩm Mộng vẫn như một tảng đá đè nặng tâm hồn cô.

Cô nhắm mắt, xung quanh đều là mùi hương của anh, nó khiến cô an tâm, dần trở nên bình tĩnh.

Một lúc lâu sau cô mở miệng giọng điệu pha lẫn chút sợ hãi: “Đường Tổ ... Em ... Thẩm Mộng nói tác dụng của thuốc sẽ khiến tâm thần phân liệt ... Chỉ cần em không chú ý ... sẽ ...”

Liên quan đến các vụ án tâm thần phân liệt cô đã từng xem qua rất nhiều, không nghĩ đến có một ngày chính bản thân trở thành một thành viên trong đó.

Đường Tổ cười nhạo thành tiếng.

“Anh cười cái gì?”, cô nằm trong lòng ngực Đường Tổ, khẽ ngẩng đầu, góc độ vừa khớp nhìn thấy chiếc cằm góc cạnh của anh. Cô nhớ đến khi nằm trong bệnh viện, râu cằm tua tủa, bộ dạng rất lồi thối.

“Một chuyên gia đẳng cấp quốc tế đang đứng trước mặt em, em lại không tin; trái lại lại đi tin một tên hung thủ xuẩn ngốc, trình độ cấp tiểu học kia ư!”

“... Sặc!!!”, cô nhin không được cười lớn, quả nhiên là cách thức xử sự mang phong cách Đường Tổ: “Em sai rồi ... Vậy xin hỏi giáo sư Đường, em nên làm gì!”

Đường Tổ miễn cưỡng chấp nhận một người ‘biết thời biết thế’ như cô, cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô một cái: “Bây giờ em chỉ cần làm một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Chuẩn bị kỹ càng ... gả cho anh!”

“Hả???”

“An tâm làm ‘tân nương’.”

“Cái gì???”

“Vợ của Đường Tổ!”

“...”

Tê bào lãng mạn của người phụ nữ này quả thật không biết trốn góc nào, thời điểm này đáng lý ra phải hôn anh một cái, chứ ai lại đầu đến cuối cứ ‘Cái gì ... Cái gì ...’ suốt ...

Thôi đành chịu, anh phải chủ động hôn cô thôi.

...

Mấy ngày sau Mạc Thông gọi điện thoại thông báo tiến triển của vụ án, Thẩm Mộng đã khai nhận toàn bộ tội lỗi, thừa nhận mình giết người ... Còn Thi Thụy, không đủ chứng cứ chứng minh hấn phạm tội, cộng thêm sự biện giải của luật sư riêng, cuối cùng hấn được phóng thích, trực xuất về Mỹ.

Đường Tổ dĩ nhiên không vừa ý kết quả này, nói chính xác hơn là anh cực kỳ không hài lòng. Vì vậy, chẳng khách khí biểu hiện sự bất mãn với thực lực của cả ngành cảnh sát, đặc biệt là nhóm người của Mạc Thông bị anh đả kích khá nặng nề ... Mạc Thông ắt hẳn đã sớm dự đoán được chuyện này cho

nên ông lựa chọn cách thức gọi điện thoại thông báo chứ không trực tiếp đến nhà bọn họ, tránh mình không bị ăn chửi.

Dù sao mạnh mẽ cỡ nào, đứng trước mặt Đường Tổ cũng chỉ là một đồng cỏ đi.

Mấy ngày sau, Đường Tổ thông báo với cô sẽ đi công tác; Hứa Luật chỉ nói một câu: “Em đợi anh trở về!”

Sau đó, Hứa Luật đến Cục cảnh sát xin từ chức.

Phía Cục cảnh sát cũng không giữ cô lại, hoặc là nói thế này ... Qua vụ án vừa rồi, mặc dù các cấp lãnh đạo đã chứng thực cô không phải là hung thủ, tuy nhiên đoạn clip và phản ứng thuốc của Thi Thụy vẫn khiến bọn họ có những điểm nghi ngờ, thêm vào đó kết quả kiểm tra tâm lý của Hứa Luật chứng minh tinh thần của Hứa Luật chưa thực sự hồi phục.

Do vậy, nghỉ việc là cách giải quyết tốt nhất.

Xin nghỉ chưa được bao lâu, Tết đến!

Cô về quê.

Chuyên phong tỏa tin tức Đường Tu làm rất tốt, thông tin Hứa Luật bị bắt làm con tin chỉ lưu truyền trong một phạm vi nhỏ, ngay cả ba mẹ Hứa Luật cũng không biết, ông bà chỉ cảm thấy con của mình yếu hơn trước một chút.

“Thừa dịp được nghỉ thì cố gắng dưỡng sức.”

Mẹ Hứa chuẩn bị cho cô một núi đồ ăn để cô bồi bổ sức khỏe.

“Mẹ làm món con thích ăn nhất!”, Hứa Luật tựa cằm trên vai mẹ, giọng nũng nịu.

Bữa cơm giao thừa rất nhiều món, một nhà ba người cùng nhau ăn uống, cùng nhau xem chương trình cuối năm.

Đúng mười hai giờ, pháo hoa vang lên giòn giã, hàng ngàn hàng vạn tin nhắn chúc phúc, xen lẫn trong đó là một lời chúc bằng tiếng Anh từ một dãy số xa lạ.

--- HAPPY-NEW-YEAR.

Hứa Luật nhú mồm, thầm nói: Còn làm bộ, bày đặt chúc tiếng nước ngoài, cô hồi đáp tin nhắn:

--- Chúc Mừng Năm Mới!

Đối phương không đáp lại.

Một năm mới cứ thế êm đềm trôi qua.

Một năm sau, Hứa Luật tìm một công việc khác, làm một viên chức bình thường so với chuyên ngành trước đây của cô có chút không phù hợp. Cuối cùng, cô quyết định trở thành giảng viên của Đại học Y, giảng dạy môn Pháp Y học.

Cô dọn khỏi căn biệt thự của Đường Tổ, một người ở trong căn nhà lớn như vậy quá yên tĩnh. Cô thuê một căn nhà trọ gần trường, bốn con mèo được đưa về sống chung.

Đồng đi xuân đến, vào một đêm tháng ba, khi cô còn đang mơ mơ màng màng, cô mơ một giấc mơ.

Trong mơ, trên giường cô xuất hiện thêm một người, giành chần với cô, cô đoạt đi đoạt lại mấy lần cũng không được, rốt cục, cả người và chần đều chui vào trong lòng ngực ấm áp của đối phương.

Giấc mộng này rất ngắn, rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi, ngủ rất sâu, mãi đến khi trời sáng choang mới tỉnh dậy.

“A ....”

Với chiếc điện thoại trên đầu tủ, nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ sáng. May là hôm nay không có tiết dạy ... Nhưng mà ... cô nhớ trước khi ngủ có đặt đồng hồ báo thức, cô ngủ mê đến mức không nghe tiếng chuông reo luôn sao?

Cô nghe tiếng giạt nước bồn cầu ... rồi chợt yên bật.

Gi vậy ... Nghe lầm ư?

Trong lúc còn bán tính bán nghi thì cửa phòng ngủ khẽ mở, một người đàn ông thân mặc tạp dề đứng ở cửa, nở nụ cười: “Chào buổi sáng, cháo ngủ cốc có được không?”

“Ồ ... ờ ...”, Hứa Luật vô thức gật đầu, vẫn chưa hoàn hồn.

“Được!”, người đàn ông mặc tạp dề lại lui ra ngoài, cửa phòng ngủ đóng lại.

Hứa Luật ngây ngốc ngồi trên giường, đại não vẫn chưa vận hành, nhìn chằm chằm cánh cửa đóng kín, ngơ ngác, một giây sau, cửa lại mở, người đàn ông đó lại xuất hiện, lần này không đứng ở cửa mà đi về phía cô, dừng trước mặt cô, nhìn vào gương mặt còn đang mụ mị kia: “Anh về rồi!”

Hơi cúi người, hôn lên môi cô một cái: “Mau đứng dậy rửa mặt, chuẩn bị ăn sáng!”

Người đàn ông mặc tạp dề lại rời đi, còn người trên giường vẫn ngồi yên bất động.

Mãi cho đến khi bên tai nghe thấy tiếng bát đĩa, tiếng nước chảy.

“Meoooo~”

Tiếng mèo kêu, cuối cùng cô mới tỉnh người, vén chăn ... nhảy khỏi giường, lao đảo chạy về phía cánh cửa khép hờ. Bàn tay vừa chạm vào tay nắm, cô hơi do dự, trong lòng một chút chờ mong, lại thêm chút sợ sệt.

Cô hít sâu một hơi.

Sau đó dùng sức kéo mạnh cửa!

Trước mắt một mảng tối.

Quả nhiên ... Vẫn là mơ ... Anh vẫn chưa về.

“No!!! Agatha, mày không được vào đây ... Đi ra ngoài!”

“Meoooo~”, giọng chú mèo nũng nịu, đi một vòng quanh chân, cạ cạ ...

“Không được! Không thương lượng! Đây là nhà bếp! Cấm địa của mấy đứa bốn chân!”

“Meoooo~”

...

Cuộc đối thoại giữa người và mèo ... xuyên qua bóng tối, truyền đến tai cô. Cô chợt phát hiện vì quá lo lắng nên đã nhắm tịt mắt lại.

Cô từ từ mở mắt.

Khẽ nở nụ cười!

Căn nhà bếp nhỏ, cửa mở một nửa, đứng trước cửa phòng ngủ vừa vặn nhìn thấy, ánh mặt trời tháng ba soi chiếu qua cửa sổ phòng bếp, rất ấm áp.

Người đàn ông mái tóc cắt ngắn, đeo chiếc tạp dề in hoa đầy nữ tính, đứng trong nhà bếp nói chuyện với lũ mèo một cách rất nghiêm túc. Không thể nói thông lũ mèo ấy khiến anh không hài lòng, vì vậy dùng hành động, trực tiếp nắm cổ Queen đem nó trở về lồng.

“Em coi đi! Đó là lý do tại sao anh cực kỳ ghét mèo!”, quay đầu nhìn người phụ nữ đang đứng tựa cửa, giọng anh đầy bất lực, giờ giờ chú mèo trong tay làm bằng chứng.

Nụ cười trên môi Hứa Luật càng thêm rạng rỡ.

Tốt quá!

Thế giới rộng lớn như vậy! Nhiều người như vậy! Ngay tại thời khắc này, tại căn phòng này ... Anh đã ở đây!!!

Hoan nghênh anh trở về ... Đường Tố!

“... Bảo bối, sự nhiệt tình của em khiến anh rất hài lòng ...”, anh thả con mèo ra, ôm người phụ nữ đang chạy về phía anh.

“Em nhớ anh!”

“Em khẳng định em nhớ anh hơn anh nhớ em chứ!”, giọng anh nghiêm túc.

Cô biết rõ và không ủng hộ câu nói này của anh: “Anh lừa quỷ à ... Chỉ cần có án mạng là ngay cả em anh cũng quên bống mất ...”

Không để Hứa Luật thêm tự ti ... Anh dùng hết sức hôn lên đôi môi cô, hận không thể thu hết mọi dưỡng khí của cô ... Chỉ muốn cô và anh hợp thành một thể, không thể chia lìa.

Phản ứng của cô còn kịch liệt hơn anh, chỉ muốn chứng minh cho anh thấy cô nhớ anh rất nhiều, đem toàn bộ nỗi nhớ nhưng dồn lên nụ hôn này, chỉ muốn nuốt chửng anh, không cho anh đi, từng giây từng phút ở bên cạnh cô.

...

Một cái hôn biến thành một chuỗi hành động nóng bỏng phía sau, đôi khi hai người quay trở lại điểm tâm sáng đã biến thành bữa trưa.

Cô tỉ mỉ đánh giá anh từ trên xuống dưới, người hơi gầy, nhưng không ảnh hưởng nhan sắc. Anh tóm tắt công việc của mình ở Mỹ, tinh thần phấn chấn, như thợ săn bắt được con mồi, đôi mắt ánh lên tia lấp lánh.

“Vậy là hần bị bắt rồi?”, cô hỏi.

“Em biết nước Mỹ không có hình phạt tử hình!”, anh nhún vai.

“... Vậy hần sẽ được thả sao?”

“Trên nguyên tắc sắc xuất này rất nhỏ ... Tuy nhiên không loại trừ khả năng trong ngực có vài tên ngu xuẩn để hần lợi dụng được cơ hội ...”, anh ngừng lại một chút, nhướn mi, vẻ mặt đầy tự tin và kiêu ngạo: “Anh cũng sẽ thêm một lần nữa đập hần trở lại.”

Như một đế vương tuyên án quăng đời còn lại của Thi Thụy.

Là sự thật không thể nghi ngờ.

Cô cũng không hề hoài nghi.

...

...

Một tháng sau, Hứa Luật cuối cùng cũng được diện kiến cha mẹ Đường Tổ.

“Cứ thả lỏng, ba mẹ anh không phải ba đầu sáu tay, cũng không phải gấp em rồi mới biến thành quái vật.”

Trước khi được gặp mặt, Hứa Luật rất căng thẳng, cảnh tượng nàng dâu gặp ba mẹ chồng khiến cô đứng ngồi không yên.

Đường Tổ cười cười động viên: “Bà ấy là người phụ nữ bình thường ... Giống như mẹ em thôi!”

Nghe anh nói vậy, Hứa Luật có yên tâm hơn một chút. Thế nhưng, cô nhanh chóng phát hiện ‘Người phụ nữ bình thường’ qua lời Đường Tổ là người không bình thường chút nào!

Anh đúng là kẻ lừa đảo mà!

Giờ khắc này, Hứa Luật nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm rít gào, thế nhưng, vẫn phải cố nặn nụ cười: “Con ... con chào bác!”

Người phụ nữ trước mắt cô nửa điểm bình thường cũng không có. Khí chất cao quý, nhìn bà có thể đoán được Đường Tổ thừa hưởng phần lớn nét đẹp từ bà.

Khắp người mang theo vẻ ngạo mạn, khó tiếp cận.

“Ừm!”, bà Minh Hòa gật đầu, đáp lại: “Hân hạnh gặp cháu, Hứa Luật!”

Bà trực tiếp kêu tên Hứa Luật không khiến Hứa Luật thoải mái, trái lại như một tảng đá đè nặng yết hầu cô.

Vì cuộc hẹn này khiến Hứa Luật cả đêm qua ngủ không an giấc. Cô mô phỏng tất cả mọi tình huống, hình ảnh của một người phụ nữ tên Minh Hoa rất dễ gần, thân thiện.

Hiện tại thì sao ... cô tự nhạo báng chính mình về khả năng tương tượng căn cốt của cô. Cô không hề nghĩ ra được nhìn qua cũng biết là một ‘Phụ huynh rất khó ở chung’.

Bỗng nhiên trong đầu Hứa Luật nảy ra ý nghĩ, nếu như mẹ Đường Tổ phản đối bọn họ thì làm thế nào?!

“Cháu lo lắng tôi sẽ phản đối hai đứa sao?”, bà Minh Hoa đột nhiên lên tiếng, nói trúng tim đen Hứa Luật.

Khóe miệng Hứa Luật giật giật.

Đường Tổ đứng bên cạnh không nhin được: “Mẹ à! Nếu mẹ thấy tệ nhạt, chơi cùng ba đi, đừng nhắm vào người của con.”

“Sao??? Đau lòng à ... Aizza ... Tên tiểu tử thúi này cũng biết thương hoa tiếc ngọc”, người phụ nữ tên Minh Hoa sắc mặt vốn dĩ lạnh lùng, đột nhiên

biến chuyển, vẻ ngạo mạn, cao quý, khó có thể tiếp cận bỗng chốc tan biến, bà kéo tay Hứa Luật: “Bé cưng! Không dọa con chứ!”

“...”, Hứa Luật tròn mắt há miệng, không biết trả lời thế nào.

“Ôi nha đầu đáng thương bị ta dọa sợ rồi!”, bà Minh Hoa giải thích hành động vừa rồi: “Hôm qua bác vừa xem một bộ phim truyền hình, trong phim bà mẹ nam chính gặp nữ chính, gương mặt bà ta y như vậy đó ...”, bà diễn lại vẻ cao ngạo và lời thoại trên phim: “ ‘Cô không xứng với con trai của tôi, nói mau, bao nhiêu tiền mới có thể khiến cô rời bỏ nó’ ... Ông trời ơi! Bác không hiểu được suy nghĩ của bà mẹ ấy ... Phải biết rằng có người chịu thu nhận đứa con trai ngu xuẩn của bác, bác tạ ơn trời còn không hết!”

Hứa Luật: “...”

“Bảo bối! Thật sự cảm ơn con ... Con quá vĩ đại! Oh my God! Con biết không mấy năm gần đây bác thật lòng muốn đem nó đi hủy diệt nhân đạo.” bà Minh Hòa ôm chặt lấy Hứa Luật, không ngớt lời cảm ơn đã không chê bai đứa con trai của bà.

Hứa Luật quỳnh quáng không biết đáp sao cho ổn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: ĐẠI KẾT CỤC

Sau khi gặp phụ huynh Đường Tổ, hai người sắp xếp cho ‘hai họ’ gặp mặt, chọn ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ.

Song thân hai bên đều rất hứng thú, còn phần chần chừ hơn hai người gặp nhiều lần, tất cả mọi chuyện đều giao cho ba mẹ xử lý. Hứa Luật càng thêm tự tại.

Công việc giảng dạy tại trường đại học Y của Hứa Luật cũng đi vào quỹ đạo, mỗi ngày chín giờ sáng đi làm, năm giờ chiều tan ca.

Phần lớn thời gian của Đường Tổ dành cho việc đọc sách hoặc nghiên cứu những thí nghiệm kỳ quái ở nhà, có đôi khi được Cục cảnh sát mời về làm cố vấn, hỗ trợ điều tra.

Một ngày nọ, vừa tan ca, Hứa Luật nhận được một cuộc điện thoại lạ.

“Tôi muốn gặp chị!”, đối phương đi thẳng vào vấn đề, đưa ra cuộc hẹn.

“Xin lỗi! Xin hỏi ... Cô là ...”

“Chị là Hứa Luật đúng không? Chị biết Đường Tổ đúng không? Nếu như chính xác, vậy gặp nhau đi!”

Hứa Luật không hiểu đầu cua tai nheo, trực tiếp cúp điện thoại, không thèm để ý.

Không ngờ đối phương trực tiếp đến nơi cô công tác.

Vì nhà cách trường không xa, nên mỗi ngày cô đều đi bộ đi làm, tiện thể rèn luyện thân thể. Khi không có việc bận, Đường Tổ sẽ đến đón cô.

Tiền đường Hứa Luật ghé mua vài món ăn cho bữa tối, vừa đi vừa nói chuyện với Cổ Sênh. Đột nhiên đằng sau có tiếng gọi lớn.

“Hứa Luật!”

Cô quay đầu nhìn, bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ là một bé gái rất xinh xắn.

Ở chung với Đường Tổ lâu ngày nên cũng bị ảnh hưởng đôi chút, tình cờ gặp người xa lạ, theo bản năng sẽ đánh giá đối phương một chút.

Chiếc xe thể thao màu đỏ, đại diện cho cá tính nóng nảy.

Không quen nhưng lại gọi thẳng tên cô, có hai khả năng: một là chưa xác định được đó là người mình muốn tìm hay không, hai là đúng người mình tìm và người này phải là quen biết.

Rất rõ ràng, đối phương thuộc về thứ hai.

“Sao vậy?”, Cổ Sênh đầu dây bên kia tò mò hỏi.

“Tình cờ gặp mỹ nữ!”, Hứa Luật thuận miệng đáp.

Cô không quen người này, nhưng cô biết đối phương biết cô.

Chiếc xe thể thao kia không hề rẻ ... Cứ cho rằng cô mù tịt về các nhãn hiệu xe trên thế giới đi chăng nữa, nhưng liếc nhìn đường nét sắc xảo đã phát ra tín hiệu ‘Ta là kẻ có tiền’.

Có tiền, cô lại không quen, nhưng lại gọi cô một cách sỗ sàng như vậy, khả năng duy nhất chính là thông qua người thân mà biết cô. Sàng lọc một chút, người giàu có cô quen biết không nhiều, chỉ có duy nhất một người.

Chính là, vị hôn phu của cô.

“Phi! Trên cõi đời này ngoại trừ tớ thì có mỹ nữ nào có mắt không trông lại đi quyến rũ cậu chứ! Hay là đối tượng đang ngắm nghía con mèo nhà cậu.”

Không thể không khen, ở phương diện nào đó, Cố Sinh đoán rất chuẩn.

“A! Lát nữa nói sau! Cô bé tiến đến chỗ tớ!”

“Này này này ... đừng tắt ... cho tớ nghe ké một chút!”

“Bà tám quá đi!”, Hứa Luật không do dự ngắt máy.

Cô bé uyển chuyển bước đi trên đôi giày cao gót, lượn chiều cao, dĩ nhiên Hứa Luật vẫn chiếm ưu thế hơn.

“Hứa Luật! Tôi muốn chị rời khỏi Đường Tớ!”

Thấy chưa vẫn nói Cố Sinh miệng quạ mà ... Nói câu nào trúng câu đó.

Hứa Luật: “Tại sao?”

Tiểu mỹ nữ nhìn Hứa Luật từ trên xuống mấy lần. Hứa Luật thề là ánh mắt của nó không hề che giấu sự khinh thường và ghét bỏ: “Bởi vì chị không xứng với anh ấy!”

Được rồi! Người ta không nể mặt mũi cô, vậy nếu không phản kích Cố Sinh sẽ phi nhổ cô ... Ngay lập tức Hứa Luật chấn chỉnh tâm trạng, mạnh mẽ nói ra bốn chữ:

“Can Khanh để sự!”

“Là ý gì?”

Haizza ... Hứa Luật đánh giá quá cao trình độ ngữ văn của nó mà ... Bốn chữ chân ngôn vậy mà không hiểu được, thật lãng phí nước miếng của Hứa Luật ... cô đành giải thích: “Nói một cách đơn giản ... Mặc mớ gì đến cô!”

Đơn giản thế này chắc nó đã hiểu.

“Chị ...”, Lissa sững sờ với cách dùng từ của Hứa Luật, vẻ mặt căm giận: “Chị thật thô lỗ!”

Hứa Luật cảm thấy rất oan ức, rõ ràng con bé nghe không hiểu, cô tốt bụng giải thích cho nó một cách khác: “Thật ra tôi là người rất có văn hóa, thô lỗ cũng tùy đối tượng mà ứng biến.”

Nhìn đồng hồ, đã trễ rồi, cô lặng lẽ lên tiếng: “Xin lỗi! Tôi có việc, đi trước!”

“Chị ... Chị chờ một chút ...”, Lissa đuổi theo: “Chị nói đi, Cần bao nhiêu tiền chị mới bằng lòng rời khỏi anh ấy?”, Lissa đã nghe mọi người nói, phụ nữ trong nước chỉ cần có tiền là được.

Hứa Luật dừng bước, đánh giá cô nhóc một chút. Không ngờ ngay lúc này đây cô lại có cơ hội linh hội được thế nào gọi là ‘tình huống cầu huyết’ trên phim ảnh, thời này tiền là trên hết, cô nhất định phải nói: “Nhóc có bao nhiêu?”

Quả nhiên phải như vậy.

Lissa càng thêm xem thường Hứa Luật: “Chị muốn bao nhiêu?”

“Như thế này đi ...”, cô suy nghĩ một chút: “Nhóc cho rằng anh ấy đáng giá bao nhiêu?”

Lissa móc chi phiếu trong túi xách, xoạt xoạt vài đường: “Nhiều đây đủ chứ!”

Cô bé đã điều tra, lương Hứa Luật trong trường không cao ... Nhiều đây có thể cho Hứa Luật sống thoải mái.

Hứa Luật nhận tờ chi phiếu, nhìn dãy số mà tròn tròn mắt.

“Chi phiếu cầm rồi, chị mau rời khỏi anh ấy đi!”, Lissa cho rằng mục đích mình đã đạt được, về mặt đặc y, không chờ Hứa Luật trả lời, quay người bỏ đi.

Hứa Luật im lặng, cất chi phiếu. Trước khi cô mở ví cô luôn nghĩ mình rất khá giả, so với cô bé này mới thấy ...

Hứa Luật vốn rất nghèo.

Cầm túi đồ ăn đi được một đoạn, điện thoại di động vang lên, là Đường Tổ gọi: “Em đang ở đâu?”

“A ... trên đường mua thức ăn, đang về rồi!”

“Anh đón em!”

“A ... Không cần! Em về được ...”

“...”, đầu dây bên kia yên lặng một vài giây: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hả???”

“Khi em trả lời chán chừ một giây, điều đó chứng tỏ em đang phân tâm. Em đã nói mua đồ ăn xong hết rồi, vì vậy không phải em đang suy nghĩ tới nay ăn món gì ...”

“Có chuyện đó!!!”

“Liên quan đến anh.”

“Liên quan một chút!”

“Có người tìm em, đồng thời đưa tiền cho em, muốn em rời khỏi anh.”

“Ồ! Sao anh biết hết tron vậy???” Quá thần kỳ, cô còn tính khi về nhà lấy chuyện này ra ghẹo anh.

Đường Tổ: “Bởi vì có kẻ ngu xuẩn gọi nói cho anh biết!”

Hứa Luật: “Tiền đó ...”

“Em cầm đi!”

“Dĩ nhiên!” Tiền dâng tận miệng, ngu sao không cầm.

“Vậy thì tốt!”, Đường Tổ khẳng định cô không được lãng phí: “Coi như con bé bồi thường cho em phí tổn thương tinh thần.”

“Chuyện này ...”, sao được gọi là tổn thương tinh thần.

“Nó chạy đến trước mặt em, uy hiếp em phải rời khỏi anh, điều này khiến tình cảm và tâm trạng của em chịu ‘Double damage’ .... Không lẽ không bồi thường sao ...”

“Thế nhưng ... Nó chỉ là một đứa bé!”

Không sai ... Người vừa chạy đến trước mặt cô chỉ là một cô bé xinh xắn khoảng chừng mười tuổi.

Về sau, nghe Đường Tổ kể, ba mẹ cô bé là bạn của anh. Cô bé sống ở nước ngoài, khi còn nhỏ bị bắt cóc làm con tin, nhờ Đường Tổ hỗ trợ phá án giải cứu nó. Từ đó về sau, cô bé ‘nhất kiến chung tình’, còn đòi lấy thân báo đáp.

Thông tin kết hôn của Đường Tổ truyền đến tai, cô nhóc lập tức đuôi cùn giết tận, dự định sẽ đập đổ tình địch.

“Này ... Lớn bé đều muốn ăn anh!”, Hứa Luật trêu anh. Vậy mà bà Minh Hoa cứ lo anh không ai thèm lấy ... nhìn đi ... quý hiếm đến mức đó cơ mà.

Anh vừa tắm xong, khoác chiếc áo ngủ, lộ ra vùng ngực trắng nõn, ngẩng đầu nhìn cô: “Không cần phải ghen, anh chỉ yêu mình em.”

Hứa Luật: “... Ai ... Ai ghen chứ!”

“Em không ghen?”, Đường Tổ buông sách xuống: “Trong sách có đề cập, khi một người khác phá ‘bật tín hiệu’ với một nửa của bạn sẽ khiến bạn khó chịu trong lòng, người ta gọi đó là ghen. Ghen đôi khi cũng giúp tăng cường tình cảm của đôi bên; chính vì thế, tình cờ uống phải tô dấm chua cũng được.”

“... Dựa vào đâu anh bắt em ăn ... anh ăn đi!”

“Điều này còn cần phải hỏi!”, Đường Tổ cho rằng đáp án của câu hỏi này quá đơn giản: “Anh là một người đàn ông ưu tú ... Không lẽ em muốn bỏ anh sao? Hơn nữa ... trong mắt em chỉ có anh là duy nhất.”

“Em ...”, cô không còn lời nào để phản bác: “Không đúng! Ai nói không có ai ưu tú hơn anh chứ! Đường Tu cũng rất tuyệt!”. Lấy Đường Tu để đả kích anh không còn gì thích hợp hơn.

“A ...”

“A cái gì?”

Đường Tổ nghe rằng cười cười: “Bé cưng, đại ca ngớ ngẩn kia tuyệt đối sẽ không thích em ... bởi vì ...”, anh đứng dậy xoa xoa đầu cô, bộ mặt cảm thông: “Anh ấy GAY!”

“Hà ... Sao???”

Đây tuyệt đối là tin tức chấn động cả thiên hà .... Hứa Luật hóa đá.

Đường Tu ... GAY.

GAY ... Đường Tu.

Hai từ này không ngừng xoay quanh đầu cô, khiến máu huyết sôi trào, liên tưởng đến bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn đầy cảm dục kia ...

Đường Tổ mím mím môi tỏ vẻ không vui: “Hứa Luật! Quăng anh ấy khỏi bộ não của em”

“...”, Hứa Luật gào thét, “Ai vừa bảo là sẽ không ghen!”

“Anh không ghen!”, anh phối hợp đáp lại.

Hứa Luật lườm anh một cái.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, rất sát, rất sát. Mới tắm xong, mùi thơm cơ thể hòa cùng hương sữa tắm kích thích khoang mũi Hứa Luật. Cô phản ứng cực nhanh, đứng phắt dậy, thoát khỏi ‘vùng cấm địa’.

Người đàn ông này gần đây như con koala, lúc nào cũng bám riết lấy cô.

Thời gian đầu Hứa Luật còn rất thích hành động thân mật này, những hành vi ân ái luôn mang đến cho con người ta cảm giác ngọt ngào; thế nhưng thời gian trôi, cô chỉ muốn đá bay người đàn ông này.

Bởi anh căn bản chẳng an phận ở hành động hai cơ thể dán chặt vào nhau mà sẽ tìm mọi cách khơi dậy dục vọng của cô ... buộc cô phải theo kịp tiết tấu với anh, cùng anh sa vào quan hệ tình ái, kết cục thường sẽ là anh thỏa mãn như một con mèo được ăn no còn cô mệt như chó.

Anh dường như muốn đem sinh lực của hơn hai mươi năm bổ túc cho cô.

Hứa Luật nghĩ nhất định phải bàn bạc thật kỹ việc này với anh ... Nếu cứ tiếp tục thế này hai người bọn họ sẽ tiêu đời, sẽ kiệt sức mà chết.

“Đường Tổ!”, cô bày ra bộ mặt nghiêm túc, cô tin tưởng năng lực của anh sẽ đọc hiểu nét mặt của cô --- Em muốn nói chuyện với anh.

“Ừm!”, Đường Tổ ngồi xuống, tựa người vào ghế sofa, ra hiệu cô nói tiếp.

Động tác này khiến áo khoác tắm mở rộng hơn, Hứa Luật đứng đối diện với anh, ngay lập tức thu toàn bộ toàn cảnh phía bên trong áo choàng ... “Đường Tổ ... anh!”, cô tròn tròn mắt: “Sao anh không mặc quần lót!”

Bị cô chất vấn, Đường Tổ chẳng cảm thấy xấu hổ, trái lại còn nở nụ cười khoái chí: “Nó muốn gặp em!”

Quả thật ... Chưa từng bao giờ gặp người vô liêm sỉ như vậy.”

Hứa Luật vuốt mặt ...

Mặt mũi đâu! Giáo sư Đường ... Mặt mũi của anh ở đâu?!!

Giới hạn đâu? Tam quan đâu?

Đều chạy đi đâu mất hết rồi!!!

“Đến đây đi ... Đến gặp nó đi!”

Một câu nói phá vỡ bầu không khí lặng mạn.

“No ...”, Hứa Luật từ chối thẳng thừng ... lần này cô tuyệt đối không cho anh đạt được ước nguyện.

Tuy nhiên, lời từ chối này của cô đã bị hành động trực tiếp của Đường Tổ đánh gãy.

Anh đứng dậy, khi cô còn chưa kịp phản ứng lại đã bế bổng cô lên, không tốn một chút sức, đem cô vào trong phòng ngủ.

Hứa Luật giãy giụa: “Thả em ra ... Đường Tổ ... Anh không được làm vậy!!!”

“Anh cực kỳ có thể!”, một câu hai hàm ý.

Ngôn từ Trung Quốc bậc đại tinh thâm được anh ứng dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

...

Cơ thể va chạm, nam và nữ khác biệt, mềm mại kết hợp mạnh mẽ khiến cả người cô tỏa nhiệt.

Đêm đã về khuya.

Trải qua một hồi làm việc cật lực, Hứa Luật ngủ thiếp đi, chuyện tắm rửa đều do Đường Tổ giúp cô.

Cô mệt đến mức đưa ngón tay lên còn không nổi.

Trước khi vào giấc ngủ, cô tự nhủ: Lần sau tuyệt đối không để anh đạt được mục đích, tuyệt đối không thể.

*

Sáng sớm.

Cô trở mình, đột nhiên cảm nhận bên cạnh có người, nhận thức này buộc cô phải mở mắt ra ngay lập tức, người đàn ông nằm bên cô từ lúc nào.

Cô tròn tròn mắt.

Đàn ông ... Tại sao lại xuất hiện trên giường cô?

Không đúng ... Đây không phải nhà trọ của cô.

Nghĩ đến nửa chừng, đột nhiên ký ức như thủy triều tràn về ...

... Là Đường Tổ, không phải là ai khác

... Là Đường Tổ chồng sắp cưới của cô. Bọn họ lần đầu tiên gặp nhau ở căn biệt thự Đại học Y; khi ấy anh tưởng lầm cô là bạn cùng nhà ... sau đó cô mới biết anh chính là thần tượng trong lòng cô

... Bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện ...

... Bây giờ hai người sắp kết hôn rồi ...

Cô ôm chặt trái tim còn đang đập thình thịch, nhắm chặt mắt, đem tất cả mọi ký ức ghi lại vào trong đại não thêm một lần nữa.

Khoảng hơn nửa tháng trước, cô phát hiện có đôi lúc cô không nhớ gì hết, mới đầu cô còn nghĩ là do quá mệt mỏi nên không để tâm. Dần dần về sau cô ý thức hình như không phải vậy, bắt đầu ký ức trống rỗng trong vài giây, từ từ khoảng cách trống rỗng ấy dài hơn ... hơn mười mấy giây.

Cô đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cho biết đây là tổn thương não bộ do di chứng của loại thuốc cô tiêm đợt trước tạo thành ... Hiện tại vẫn chưa có phương pháp trị liệu.

Nhớ đến cảm giác nửa phút đồng hồ mất đi trí nhớ, lòng cô nặng trĩu, thờ không nổi ... Nếu như ngày nào đó, cô tỉnh giấc ... quên mất Đường Tổ ... Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Không đâu ... Sẽ không như vậy đâu ... Đừng dọa chính mình ....

*

Ba tháng sau.

Nằm trên giường, vận người giãn gân cốt, mở mắt, nhìn bức tường đối diện, bức ảnh rất lớn, người phụ nữ trong hình là cô ... còn người đàn ông ...

“Bà xã!”, đang suy nghĩ, eo cô bất chợt bị một lực mạnh kéo vào lồng ngực ấm áp.

Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn theo phản xạ ... Trước mắt cô một người đàn ông anh tuấn, giống người trong hình như đúc.

Người đàn ông chăm chú nhìn cô một lúc lâu: “Anh là Đường Tổ, là chồng em, là người đàn ông em yêu nhất. Chúng ta kết hôn nửa tháng trước đây. Cả đời này em đừng mong bỏ rơi anh ... Cho dù em có quên anh, anh cũng mãi bên cạnh em!”

“Sặc ... Ngốc! Em nhớ ra rồi!”, Hứa Luật đưa tay đẩy anh một cái.

Đứng ... Là Đường Tổ, cô nhớ ra rồi.

Cô nhìn bốn bức tường trong phòng ngủ treo đầy ảnh, không chỉ có phòng ngủ mà phía bên ngoài cũng có, treo đầy hình của hai người bọn họ, ngoài ra còn nhật ký, DVD ...

So với nỗi sợ hãi vào mấy tháng trước, bây giờ cô đã bình tĩnh hơn, như anh nói, cho dù quên mất, anh vẫn mãi ở bên cô, không bao giờ từ bỏ cô.

Hai người lại một phen lăn lộn trên giường.

“Hứa Luật ...”, anh đỡ đầu cô, thở hổn hển, hơi thở nóng rực phun lên gò má cô, nhiệt độ nóng hừng hực khiến cô tê dại, đặc biệt thanh âm khàn khàn ngái ngủ lại gọi cảm đến trí mạng.

Hứa Luật cảm thấy rõ ràng anh cố ý, cố ý câu dẫn cô.

Được rồi! Muốn câu dẫn thì câu dẫn, cô sẽ không chống cự, ngược lại cô khoát hai tay sau gáy, phát sinh tín hiệu chào mời.

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô, cô không thể chống cự được hành vi phóng đảng này ... nín chặt anh đáp lại.

Đã lâu lắm rồi bọn họ không ‘làm’ ... hôm nay vừa khít cô không có tiết, có rất nhiều thời gian để ...

“Anh đi tắm rồi chuẩn bị bữa sáng!”

Trong thời điểm tâm lý đã sẵn sàng ứng chiến, cô dự định sẽ dành cả buổi sáng trên giường, anh đột nhiên rời ra để lại một câu duy nhất.

“Hà ...”

Ánh mắt si mê của Hứa Luật còn chưa tan biến thì trong phòng truyền đến nước chảy ào ào ... cô tỉnh táo hơn rồi.

Mịa ... pà ... nó!

Châm lửa mà không đốt!!!

Không bao lâu, cô cũng rửa mặt xong xuôi, cô mặc đại bộ quần áo đơn giản rồi khỏi phòng ngủ cầm camera mini:

Hôm nay ngày 8 tháng 9 năm 2015, bà Đường đang cầm máy quay ... coi coi nào ... ông Đường đang làm gì .... Chào ông Đường, xin hỏi ông đang làm gì?”

“Làm bữa sáng cho người phụ nữ của tôi.”

“Thời nay hiếm thấy đàn ông xuống bếp, xin hỏi vì sao ông lại đồng ý nấu canh cho người phụ nữ ông yêu?”

“Bởi vì ...”, anh liếc nhìn camera trong tay cô: “Cô ấy khá ngốc.”

“Ai ngốc!”, cô kháng nghị: “Đáng lẽ ra anh phải trả lời ... Vì tình yêu!”, cô hừ lạnh.

“Không dễ bị lừa ....”, anh đáp.

“Anh nghiêm túc một chút ...”, cô néo anh một cái.

Đường Tổ nắm bàn tay đang cầm máy quay của cô, ôm cô vào lòng: “Bởi vì người phụ nữ tên Hứa Luật này đối với anh rất quan trọng, là khởi nguồn hạnh phúc của anh. Anh yêu cô ấy hơn cả sinh mạng mình.”

Một lời ngọt ngào khiến tâm trạng Hứa Luật sung sướng, hôn nhẹ lên môi anh một cái: “Nhớ cho kỹ, người đàn ông tên Đường Tổ này là một người rất quan trọng với Hứa Luật ... Hứa Luật yêu anh, và anh cũng yêu Hứa Luật ... Hai người sẽ mãi mãi bên nhau.”

Kể từ khi nắm được tình trạng bệnh tình của mình nên mỗi một ngày cô đều cố gắng sống trọn vẹn như ngày đó là ngày cuối cùng, cô không keo kiệt lời ngon tiếng ngọt, yêu anh thì thoải mái bày tỏ.

Không ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cô chỉ còn cách dùng sức sống còn lại nỗ lực trải qua những điều tốt đẹp nhất, như vậy đến một ngày nào đó, nếu cô thật sự lãng quên toàn bộ, chỉ ít cũng có những ghi chép lưu lại quãng thời gian tươi đẹp nhất.

*

“OK! Ăn thôi!”

Một đoạn ghi hình hoàn mỹ, bây giờ thì thưởng thức buổi sáng của Đường Tổ.

Ngày hôm qua cô nói với anh thèm anh cháo cá, điểm tâm hôm nay được toại nguyện, trên bàn thơm ngát cháo cá đậu đỏ, cô múc một muỗng lớn cho vào miệng.

“Oe ...”

Mùi cá vừa vào đến cửa miệng, con buồn nôn dâng lên, cô ném muỗng, chạy thẳng vào trong bếp, nôn khan, nhận ly nước ấm từ tay anh súc miệng, giọng đầy ái ngại: “Em đột nhiên chán ăn ...”

Anh dành thời gian nấu cháo cá cho cô mà cô ...

Đôi mắt Đường Tổ đầy ý cười: “Không sao! Lát chúng ta đi bệnh viện một chuyến!” Tuy rằng trong đầu đã có đáp án, nhưng vẫn nên đến bệnh viện kiểm chứng. Anh nở nụ cười trầm thấp ... đầy ái muội khiến cô nổi hết da gà.

“Ý của anh là ...”, Hứa Luật chợt hiểu ra.

“BINGO! Em đoán đúng rồi!”, anh vô cùng sung sướng, bao nỗ lực ‘cây cấy, gieo hạt’ rốt cục cũng đến ngày hái trái.

Anh sẽ không cho cô có cơ hội lãng quên anh. Anh sẽ dùng mọi biện pháp, chiếm cứ toàn bộ sinh mệnh cô, tên chồng cô là anh, con của cô là con của anh, anh sẽ dùng cả đời khiến cô phải nhớ cho thật kỹ.

“À! Anh đã sớm đoán ra!”, vì thế sáng nay mới ...

“Tháng trước em đã không có kinh nguyệt rồi!”

Hóa ra là vậy, cô còn đang muốn vặn vẹo tại sao sáng nay anh lại hành xử như vậy ....

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh tựa sát vành tai cô, nói nhỏ: “Cho anh nợ trước, sau này bồi thường cho em ....”

“Phi ... Ai cần anh bồi thường chứ!”, gương mặt cô ứng đo.

*

Hứa Luật là một phụ nữ mang thai cực kỳ hạnh phúc hoặc là nói thai nhi trong bụng cô là một đứa trẻ ngoan, thương mẹ, không khiến cô gặp bất kỳ sự khó chịu khi thai nghén.

Hơn nữa có Đường Tổ là ông xã siêu cấp toàn năng, hầu như xử lý tất cả công việc trong thời gian cô mang thai, mỗi ngày là một thực đơn giàu dinh dưỡng, món ăn đa dạng, bảo đảm cho hai mẹ con phát triển toàn diện.

Mấy tháng sau .... Một ngày đẹp trời ... Bé con chuẩn bị chào đón thế giới này.

“Thả lỏng một chút ...”

Hứa Luật thay quần áo, nằm trên giường, con đau khiến cô càng trở nên lo lắng. Đường Tổ đứng bên cạnh không ngừng khuyên cô phải thư giãn.

“Em thả lỏng không được ...”, chết tiệt, cô cũng muốn buông lỏng nhưng cô khá nôn nóng.

“Vậy không cần thả lỏng!”, Đường Tổ dung túng ... cô muốn gì cũng được.

Hai người nắm chặt tay nhau, cả người ướt đầm mồ hôi.

Bụng lại truyền đến một cơn đau quặn thắt, Hứa Luật lắc đầu nguầy nguậy, càng bóp chặt tay anh: “Đau quá ... Đường Tổ!”

“Có anh đây!”, anh ghé sát người anh, gương mặt thông dong bình tĩnh giờ khắc này cũng trở nên hoảng loạn: “Yên tâm ... có anh ở đây .... Có anh ở đây ...”

“Đường Tổ! Em không sinh nữa ... em không sinh nữa!”

Cơn đau ập tới khiến Hứa Luật gào khóc loạn xạ.

“Quái đản! Vậy chúng ta không sinh nữa!”, Đường Tổ quyết định rất nhanh: “Bây giờ trở về ... Mấy ngày nữa bảo bảo ra sau!”

“Như vậy được không?”, cô bám vào cổ áo anh, khóc lóc.

“Được chứ ... Để anh hỏi bác sĩ ... chắc chắn sẽ có cách.”

Bây giờ đại não của giáo sư Đường đã ngổn ngang, anh nỗ lực dùng chút minh mẫn còn sót lại, vắt và lăm mồi nghĩ ra được câu chuyện liên quan, động viên cô: “Mẹ Na Tra không phải mang thai Na Tra ba năm dài ư ...”

“...”

Mọi người không ai nghe lọt tai.

Bà Minh Hoa lần đầu tiên chứng kiến đáng dáp này của con trai, không kiềm được, phá lên cười lớn, mẹ Hứa Luật kéo tay Đường Tổ, không cho vào phòng sanh.

“Tiểu Đường! Phụ nữ ai sinh con cũng vậy ... Con không cần vào trong!”, mẹ Hứa ngăn cản anh đi vào là có lý do riêng. Bà công tác trong bệnh viện nhiều năm, chứng kiến rất nhiều trường hợp chồng theo vợ vào phòng sanh, sau đó ra ngoài tâm lý có một bóng đen, thậm chí ảnh hưởng đến sinh hoạt của hai vợ chồng.

Để ngừa trường hợp xấu xảy ra, vì hạnh phúc của nửa đời sau con gái, bà vẫn không đồng ý cho Đường Tổ vào trong.

Đường Tổ đứng ngoài hành lang đi lui đi tới, anh cảm giác thời gian trôi qua rất rất chậm

Chết tiệt!

Sao mới chỉ có mười mấy phút thôi!

Anh đã nghiền cứu rất kỹ quy trình sinh sản của phụ nữ có thai, đọc qua bảng dinh dưỡng dành cho phụ nữ sau khi sinh, cách chăm sóc em bé ... Rồi đến các trường hợp xấu xảy ra khi sinh con như: xuất huyết, trầm cảm, ...

Thế nhưng tất cả như hơi nước đều bay biến hết ...

Bây giờ anh không còn bình tĩnh được ... chỉ muốn chạy vọt vào phòng sanh.

“Đường Nhị, chỉ là một đứa trẻ thôi, đừng làm như sắp tận thế vậy!”, so với sự hoảng loạn của Đường Tổ, Đường Tu có vẻ trấn định hơn nhiều.

“Câm miệng, Đường Tu!”, Đường Tổ hung hăng đáp trả: “Đừng tưởng tôi không nhìn thấy anh liên tục niệm châu.”

Lừa gạt ai vậy, đó là cách anh ta giả vờ bình thản mà thôi.

Đường Tu: “...”

Nghe tin, Lissa cũng chạy đến luôn miệng cầu khẩn: “Thượng Đế, nhất định phải sinh ra một bé trai đáng yêu.”

Vốn dĩ cô bé nghĩ mình đưa chi phiếu là đã có thể đánh đuổi được tình địch, không ngờ Hứa Luật nhận tiền không làm việc, sau khi biết chuyện hôn lễ vẫn được cử hành, cô bé dùng dùng chạy đến, gương mặt giận dữ tìm Hứa Luật chất vấn.

“Chị lừa người, rõ ràng chị bảo rằng đưa tiền chị sẽ rời khỏi anh ấy!”

Hứa Luật trình trọng đáp: “Tôi nói là em cho rằng anh ấy đáng giá bao nhiêu? Đáng tiếc ...”, cô nhún vai một cái: “Cái giá bé đưa ra ... Quá thấp!”

“...”, một giây sau cô bé chợt nhận ra mình bị lừa: “Chị ... Chị chơi xấu!”

Hứa Luật vỗ vỗ đầu cô bé: “Tiểu muội muội ... cướp người đàn ông của chị ... Nhóc còn quá non tay!”

Sau khi biết Hứa Luật có thai, tiểu muội muội Lissa lại ôm tim, lần nữa dấy lên hi vọng: Không giành được Đường Tổ, vậy thì cướp con của Đường Tổ ... Cô bé không tin lần này ai có thể cướp được của nó.

...

Đáp lại sự mong ngóng của ông bố trẻ, đèn phòng sanh cuối cùng cũng tắt, y tá bước ra thông báo với người nhà.

“Chúc mừng anh Đường, mẹ tròn con vuông!”

“Hà ... Là con gái!”, Lissa thét lên: “Không được! Tôi không muốn con gái, tôi muốn con trai ... Anh Đường Tổ ... sinh cho em một đứa con trai!”

“Tốt quá!”, tay trái chống cằm, ngón tay gõ gõ trên khuôn mặt quý phái mấy lần: “Mẹ nghĩ ra tên rồi ... Gọi là Đường Bảo Bối đi ... Là bảo bối quý nhất nhà chúng ta.”

Người vừa lên chức bác, Đường Tu, nhú nhú mày, hiển nhiên anh ta không hề tán thánh với cái tên này: “Bảo bối chỉ là nick name thôi. Con nghĩ rồi, gọi là Đại Ny, tên tiếng anh là Danae, ngụ ý là tiền vàng như mưa từ trên trời rơi xuống.”

“Quên đi ... anh Tu!”, Đường Túc vội vã chạy đến kịp lúc nghe Đường Tu nói vậy: “Quên cái thói tiền tiền bạc bạc của anh đi ... Em thấy gọi Đường Tắc Thiên là hay nhất.”

Là người phụ nữ họ Đường không cần dựa vào đàn ông cũng trở thành bá chủ.

“Gọi là Đường Bảo Bối, con gái như bảo bối, được người ta nâng niu.”

“Mẹ à! Bảo bối quá suồng sã, gọi Đại Ny đi!”

“Nên đặt là Tắc Thiên!”

“Bảo Bối!”

“Tắc Thiên!”

“Đại Ny!”

Mấy người nhà họ Đường vì chuyện đặt tên mà tranh chấp không ngừng, Đường Tổ đứng bên cạnh cuối cùng cũng tỉnh người, anh chạy vọt vào phòng sinh, trước khi bước vào trong, anh ngừng lại, quay về hướng ba người kia, mở miệng nói: “Con gái của tôi, tôi đặt tên, không cần mọi người nhọc công!”

Trong phòng sinh, gương mặt Hứa Luật ửng oải.

“Cám ơn em!”, anh bước đến, hôn lên trán Hứa Luật một cái.

Mắt Hứa Luật mở không lên: “Em mệt quá ...”, nói xong ba chữ này, cô chỉ muốn ngủ thiếp đi ... nhưng luôn có cảm giác còn điều gì mình chưa nói.

“Nghỉ ngơi đi ... anh ở đây với em!”, anh cho rằng cô lo lắng sau khi cô ngủ dậy sẽ quên mất, nên anh hứa sẽ ở bên cạnh cô.

“Không ... Không phải cái này ...”, Hứa Luật mơ mơ màng màng.

“Bảo bối ... hiện tại không có gì quan trọng hơn việc em phải nghỉ ngơi thật tốt!”, Đường Tổ khẽ nói bên tai cô: “Chờ sau khi em tỉnh lại, anh đưa con gái qua cho em!”

“Đừng ... Con gái!”, cô đã nhớ ra mình phải nói gì: “Ông xã, anh không coi bé con một chút ư???”

Đường Nhất Nhất, là tên hai người bọn họ đã sớm quyết định đặt cho con gái. Từ khi còn bé hai người bọn họ đã chịu nhiều sự phức tạp rắc rối trong khoa học, nên rất ấn ý đặt tên cho con đơn giản nhất, dễ nhớ nhất.

“Yên tâm đi con gái rất ngoan. Bác sĩ nói nó là đứa trẻ khỏe mạnh.” Anh nghĩ cô lo cho bé con.

“Ý em là ...”, Hứa Luật ngáp một cái: “Anh mong con chúng ta khi mở mắt, gương mặt đầu tiên nó trông thấy là Đường Tu ư?” Vừa rồi cô nhìn thấy Đường Tu đi theo sát đứa bé vào phòng nhi: “Anh biết anh thông minh như vậy, tiểu bảo bối đi truyền sự thông minh của anh, rồi không biết chừng coi người đầu tiên nhìn thấy ... y như kiểu ‘Tinh tiết chim non’ đó ... anh hiểu không!!!”

Tinh tiết chim non chính là chim non là loại động vật sẽ coi loài vật nó trông thấy đầu tiên là chim mẹ ...

“... Quái dân!!!”, Đường Tổ đứng phắt dậy chạy nhanh qua phòng dưỡng nhi.

Hứa Luật ngáp dài một cái, không chống đỡ nổi, ngủ thiếp đi.

...

Trong phòng dưỡng nhi, tiểu Đường bảo bối nằm bên trong, da dẻ còn nhiều nếp nhăn, làn da non mềm, màu hồng nhạt, mái tóc còn vương tơ máu.

“Con bé giống Đường Tổ lúc còn bé quá!”, bà Minh Hoa hết sức kích động kéo tay mẹ Hứa: “Nhìn đi nhìn đi bà .... Cái miệng nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ ... Đáng yêu quá đi mất!!!”

“Tôi thấy mũi nó giống Tiểu Đường ... sống mũi cao thẳng, còn cái miệng nho nhỏ xinh xinh thì giống Tiểu Luật!”, mẹ Hứa phụ họa.

Vừa lên chức bà nội, bà ngoại nên tâm tình rất phấn chấn, nhưng sung sướng hơn hai người bọn họ phải kể đến ông bác Đường Tu.

“Mẹ à! Con bé đáng yêu hơn Đường Nhị nhiều, nó như một tiểu thiên sứ, còn Đường Nhị chính là tiểu ác ma!”, Đường Tu vừa dứt lời ... bé con đột nhiên mở mắt ra ...

“Đường Tu ... cắt khỏi con gái tôi ngay ...”

Đường Tổ chạy đến, vừa khít nhìn thấy con gái mở hai mắt to đen lay láy nhìn anh, rất đáng yêu, bàn tay nắm thành hai quả đấm nhỏ.

Tim Đường Tổ như tan thành nước, không kìm được vươn tay đụng nhẹ con gái một cái.

“Oa oa oa ...”

Đường Tổ: “...”

“Đường Nhị ... cậu dọa con bé kia!”, Đường Tu bất mãn đẩy anh ra, đứng bên cạnh giường, nhẹ nhàng: “Tiểu Đại Ny, đừng khóc ... đừng khóc ...”

Thật kỳ lạ, bé con vốn đang khóc thét đột nhiên từ từ nín bật, duỗi bàn tay ra với Đường Tu ...

Bà Minh Hoa đứng một bên trầm nghĩ ... sau này còn thêm trận chiến vì bé con này mất. Thế nhưng, nhìn thấy tình cảm hai đứa con trai của mình tốt như vậy, là một người mẹ bà cảm thấy mình thật hạnh phúc.

“Bà thông gia! Chúng ta qua thăm Hứa Luật một chút, rồi qua ngắm bé con!”, bây giờ lạc thú lớn nhất của bà chính là những điều này.

“Đứng đứng đứng!”, mẹ Hứa nắm tay bà: “Còn nữa phải đi sắm quần áo cho bé con, rồi xin cho bé con may là bùa may mắn ...”

Hai người vừa nói vừa bước ra ngoài.

“Anh Hứa! Chúng ta cũng đi tìm chỗ uống vài chén!”, mấy chuyện vụn vặt cứ để cho phụ nữ lo, bọn họ là đàn ông chỉ cần chung vui là được rồi.”

“Đi qua nhà tôi, bên nhà còn mấy vò rượu Hoa Điều, tôi ngâm lâu lắm rồi!”, ba Hứa rất vui vẻ, đồng ý kiến nghị của ba Đường.

“Đường Nhất Nhất”, Đường Tổ len người tiến vào, gương mặt nghiêm túc nhìn con gái, tuyên bố thân phận của mình: “Con phải nhớ kỹ, đây mới là ba của con.”

“Đường Nhị, chuyện của cậu tôi không muốn nói nhiều, tuy nhiên xin đừng nên để những suy nghĩ ngu xuẩn của cậu ảnh hưởng đến cháu yêu của tôi. Đại Ny ... Đừng thêm đề ý đến, ba con chỉ là người cung cấp tình trùng, con biết đó, cái đó ba con có rất nhiều ... Chờ con lớn, nếu như con đồng ý, bất cứ khi nào cũng có thể chuyển hộ khẩu qua nhà bác ...”

“Muốn có con thì tự đi sinh, đừng cướp con gái của tôi!”, dám quang minh chính đại nói mấy lời này trước mặt anh, Đường Tổ thật muốn đá người anh trai này ra ngoài.

“Cậu nên cảm thấy vinh dự!”

“Cút đi! Mang cái hậu môn của anh rời xa con gái của tôi!”

Đường Tu hấp háy mắt, đang suy nghĩ dùng cách nào đáp trả Đường Tổ, thì bé con đột nhiên nắm lấy tay anh ta, bàn tay mềm mại nhỏ xinh khiến Đường Tu quyết định đình chiến: “Tiểu Đại Ny, hãy tha thứ cho ba ba ngu xuẩn của con ...”

Còn có điều gì có thể khiến Đường Tổ khó chịu bằng tranh cướp Đại Ny cơ chứ.

Dường như muốn nói lời đồng ý, Đường Nhất Nhất nở nụ cười, khiến Đường Tổ như bị một nhát dao đâm vào ngực.

...

Trong phòng nhì, hai anh em, anh một câu em một câu ... Khẩu chiến không ngừng

... Còn trong phòng khác, mẹ bé con, Hứa Luật say ngủ. Rơi vào mộng đẹp khiến khóe miệng cô bất giác nở nụ cười.

Hôm nay tiết trời thật đẹp!

===== HOÀN CHÍNH VĂN =====

Bạn đang đọc truyện *Anh Phát Bệnh Rồi Em Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.